

ZEVENDE-DAG ADVENTISTEN
GELOVEN...
EEN BIJBELSE UITEENZETTING
VAN 27 FUNDAMENTELE
LEERSTELLINGEN

INHOUDSOPGAVE	Blz.
Voorwoord	3
Aan de lezers van dit boek	4
DE LEER VAN GOD	
1 - Het Woord van God	7
2 - De Godheid	17
3 - God de Vader	25
4 - God de Zoon	31
5 - God, de Heilige Geest	49
6 - De Schepping	57
7 - De natuur van de mens	65
DE LEER VAN VERLOSSING	
8 - De grote strijd	79
9 - Het leven, de dood en opstanding van Christus	85
10 - De ervaring van verlossing	95
DE LEER VAN DE KERK	
11 - De gemeente	107
12 - Het overblijfsel en haar zending	121
13 - Eenheid in het lichaam van Christus	135
14 - De doop	143
15 - Het avondmaal des HEEREN	153
16 - Geestelijke gaven en bedieningen	161
17 - De gave der Profetie	169
DE LEER VAN HET CHRISTELIJK LEVEN	
18 - De Wet van God	181
19 - De Sabbat	193
20 - Rentmeesterschap	207
21 - Het gedrag van de christen	215
22 - Huwelijk en gezin	227
DE LEER VAN DE LAATSTE GEBEURTENISSEN	
23 - De dienst van Christus in het hemels Heiligdom	239
24 - De wederkomst van Christus	255
25 - Dood en opstanding	267
26 - Het millennium en het einde van de zonde	277
27 - De nieuwe aarde	287
TOEGEVOEGD	
28 - Groeien in Christus	295

Voorwoord over de 27 fundamentele geloofspunten van Zevende-dag Adventisten

Door de jaren heen zijn Zevende-dag Adventisten terughoudend geweest, in het formuleren van hun geloofsbelijdenis (in de gebruikelijke betekenis van het woord). Echter, van tijd tot tijd uit praktische doeleinden, hebben wij de noodzakelijkheid gevoeld om onze overtuigingen samen te vatten.

In 1872 publiceerde de Adventistische drukkerij in Battle Creek, Michigan, een 'overzicht van ons geloof' in 25 delen. Dit document, enigszins herzien en uitgebreid naar 28 punten, verscheen in het kerkelijk jaarboek van 1889. Dit werd niet voortgezet in de daarop volgende uitgaven, maar het werd opnieuw opgenomen in het jaarboek van 1905 en bleef verschijnen tot 1914.

Het huidige boek is gebaseerd op deze korte samenvatting. Deze staan aan het begin van ieder hoofdstuk. In dit boek presenteren wij voor onze leden, vrienden en andere geïnteresseerden, in een uitgebreide, leesbare en op een praktische manier, deze leerstellige overtuigingen en hun betekenis voor Advent christenen in de huidige samenleving. Hoewel dit werk niet een officieel goedgekeurde verklaring is – alleen een Generale Conferentie in een wereldzitting zou dat kunnen bepalen – kan het worden beschouwd als representatief voor 'De Waarheid ... in Jezus' (Efeze 4: 21), welke Zevende-dag Adventisten over de gehele wereld koesteren en verkondigen.

Naar aanleiding van een oproep door kerkleiders in Afrika, om 'een verklaring, die overheidsfunctionarissen en anderen zou helpen om ons werk beter te begrijpen', bereidde een commissie van vier, inclusief de voorzitter van de Generale Conferentie, een verklaring voor, die 'de belangrijkste kenmerken' van ons geloof omvatte, zoals ze 'zouden kunnen worden samengevat.' Deze verklaring van 22 fundamentele overtuigingen, die voor het eerst werd afgedrukt in het jaarboek van 1931, bleef staan tot de Generale Conferentie van 1980 haar plaats daarvan verving door een soortgelijke, maar meer omvattende samenvatting in 27 paragrafen, gepubliceerd onder de titel 'Fundamentele Geloofspunten van Zevende-dag Adventisten'.

Aan de lezers van dit boek. . .

Wat gelooft u over God? Wie is Hij? Wat verwacht Hij van ons? Hoe is Hij werkelijk?

God vertelde Mozes dat geen mens Zijn aangezicht kon zien en leven. Maar Jezus zei tegen Filippus dat iedereen die Hem had gezien, de Vader had gezien (Johannes 14: 9). Sinds Hij onder ons wandelde – inderdaad Eén van ons werd - kunnen we waarnemen wie God is en hoe Hij is.

We hebben deze uiteenzetting van onze 27 belangrijkste geloofsovertuigingen geschreven om te laten zien hoe Zevende-dag Adventisten God waarnemen. Dit is wat we geloven over Zijn liefde, vriendelijkheid, barmhartigheid, genade, rechtvaardigheid, welwillendheid, zuiverheid, rechtvaardigheid en vrede. Door Jezus Christus zien we God welwillend kinderen op Zijn schoot nemen. We zien Hem wenen, terwijl Hij deelt in het verdriet van de rouwenden bij het graf van Lazarus. We zien Zijn liefde als Hij zegt: *'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen'* (Lucas 23: 34).

We hebben dit boek geschreven om onze visie op Christus te delen – een visie die haar focus vindt op Golgotha, waar *'goedertierenheid en waarheid elkaar hebben ontmoet; gerechtigheid en vrede elkaar hebben gekust'* (Ps. 85: 11). Op Golgotha, waar Hij voor ons zonde werd gemaakt – *'Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardig Gods in Hem'* – (2 Kor. 5: 21).

We hebben dit boek geschreven in de overtuiging dat elke leerstelling, ieder geloofspunt de liefde van onze HEER moet onthullen. Hier is een Persoon met een onvoorwaardelijke liefde en toewijding die ongeëvenaard is in de menselijke geschiedenis. In het besef dat Hij, Die de vleeswording van de Waarheid en oneindig is, bekennen wij nederig dat er nog veel Waarheid te ontdekken valt.

We hebben dit boek geschreven in het besef dat wij veel verschuldigd zijn aan de rijke Bijbelse Waarheden, die we van de christelijke kerk uit de geschiedenis hebben ontvangen. We erkennen de nobele lijn van getuigen – zoals Wycliff, Huss, Luther, Tyndale, Calvijn, Knox en Wesley – wiens opmars naar een nieuw licht de kerk naar een vollediger begrip van Gods karakter leidde. En dat begrip is altijd vooruitstrevend. *'Het pad des rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den vollen dag toe'* (Spreuken 4:18, KJV). Maar wanneer wij nieuwe facetten van Gods openbaring ontdekken, zullen ze perfect harmoniëren met het verenigde getuigenis van de Schriften.

We hebben dit boek geschreven met de leidraad van een duidelijke richtlijn, die ons er voortdurend aan herinnert dat, 'wanneer u de Schriften onderzoekt om uw eigen mening te rechtvaardigen, u de Waarheid nooit zult vinden. Zoek om te leren wat de HEER zegt. Als er een overtuiging komt, wanneer u zoekt, wanneer u ziet dat uw gekoesterde meningen niet in harmonie zijn met de Waarheid, interpreteer de Waarheid dan niet verkeerd om te passen bij uw eigen geloof, maar accepteer het gegeven licht. Open geest en hart zodat u wonderbaarlijke dingen uit Gods Woord mag aanschouwen' (Ellen G. White, Christ's Object Lessons [Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1900], p. 112).

We hebben dit boek niet geschreven om als geloofsbelijdenis te dienen – een geloofsverklaring in theologisch feitelijk gevatte vorm. Adventisten hebben maar één geloofsbelijdenis: 'De Bijbel, en de Bijbel alleen.'

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

We hebben dit boek niet geschreven om de verbeelding te prikkelen. Dit is geen speculatief werk – tenzij men de Bijbel als zodanig beschouwt! Het is eerder een grondige, op de Bijbel gebaseerde, Christus gerichte uiteenzetting van hetgeen wij geloven. En de geuite overtuigingen zijn niet de uitkomst van een leergierige middag; ze vertegenwoordigen meer dan 100 jaar gebed, studie, gebed, reflectie, gebed. Met andere woorden, ze zijn het product van Adventistische groei *'in de genade en kennis van onze HEER en Heiland, Jezus Christus'* (2 Petrus 3: 18).

We hebben dit boek geschreven in het besef dat sommigen zich zullen afvragen of leerstelling echt belangrijk is, in een tijd die worstelt om de dreiging van nucleaire vernietiging te overleven. Een tijd die in beslag wordt genomen door de explosieve groei van technologie. Een tijd waarin christelijke inspanningen tevergeefs proberen, de broeierige schimmen van armoede, honger, onrechtvaardigheid en onwetendheid terug te dringen.

We hebben dit boek geschreven met de diepe overtuiging dat alle leerstellingen, mits goed begrepen, op Hem, de Weg, de Waarheid en het Leven centraal staan en uiterst belangrijk zijn. Leerstellingen definiëren het karakter van de God die we dienen. Ze interpreteren gebeurtenissen, zowel uit het verleden als het heden en creëren een gevoel van plaats en doel in het universum. Ze beschrijven de doelstellingen van God terwijl Hij handelt. Leerstellingen zijn een gids voor christenen, die stabiliteit geven in wat anders onevenwichtige ervaringen zouden zijn, zekerheid inbrengt in een samenleving die absolute waarden ontkent. Leerstellingen voeden het menselijk intellect en stellen doelen vast, welke christenen inspireren en motiveren met bezorgdheid voor andere mensen.

We hebben dit boek geschreven om Advent gelovigen naar een diepere relatie met Christus te leiden door een studie van de Bijbel. Hem en Zijn wil kennen is van vitaal belang in dit tijdperk van bedrog, leerstellig pluralisme en apathie (onverschilligheid). Een dergelijke kennis is de enige bescherming van de christen tegen hen die, *'als zware wolven'*, verkeerde dingen zullen komen spreken, om de Waarheid te ondermijnen en het geloof van Gods volk te vernietigen (zie Handelingen 20: 29,30). Vooral in deze laatste dagen moeten allen een juist begrip hebben van Gods karakter, regering en doeleinden, om te voorkomen dat ze *'als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen'* (Efeziërs 4: 14). Alleen diegenen die hun geest hebben gesterkt met de Waarheid van de Schriften, zullen stand kunnen houden in het laatste conflict.

We hebben dit boek geschreven om diegenen te helpen, die willen weten waarom we geloven wat we geloven. Deze studie, geschreven door Adventisten zelf, is niet zomaar een uitstalling. Zorgvuldig onderzocht, vertegenwoordigt het een authentieke uiteenzetting van Adventistische overtuigingen.

Ten slotte hebben we dit boek geschreven in het besef dat, de op Christus gerichte leerstelling, drie voor de hand liggende functies vervult: ten eerste sticht het de kerk; ten tweede bewaart het de Waarheid; en ten derde, het toont het Evangelie in al zijn rijkdom. Ware leer vereist veel meer dan louter geloof, het vereist actie. Door de Heilige Geest worden christelijke overtuigingen liefdevolle daden. Een ware kennis van God, Zijn Zoon en de Heilige Geest is 'verlossende kennis'. Dat is het thema van dit boek.– De redacteurs.

DE LEER VAN GOD

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat de Heilige Schrift, Oude – en Nieuwe Testament, het geschreven Woord van God is, door Goddelijke Inspiratie gegeven aan heilige mannen van God, die schreven wat de Heilige Geest hen ingaf. In dit Woord heeft God de kennis beschikbaar gesteld die noodzakelijk is voor onze Verlossing. De Heilige Schriften zijn de Onfeilbare openbaringen van Zijn wil. Zij zijn de richtlijnen van het karakter, de toetsen van ervaringen, de gezaghebbende openbaring van leerstellingen, en het betrouwbare verslag van Gods handelen in de geschiedenis.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 1

Hoofdstuk 1 HET WOORD VAN GOD

Geen boek is zo geliefd, zo gehaat, zo eerbiedwaardig, zo vervloekt als de Bijbel. Mensen stierven voor de Bijbel, anderen werden gedood om de Bijbel. Het heeft de grootste, nobelste handelingen van de mens geïnspireerd en kreeg de schuld van haar verderfelijke en ontaarde invloed. Er zijn oorlogen gevoerd over de Bijbel, revoluties werden gevoed door haar bladzijden, en koninkrijken afgebrokkeld door haar ideeën. Mensen van verschillende inzichten – van liberale theologieën tot kapitalisten, van fascisten tot marxisten, van dictators tot liberalen, van pacifisten tot militairen – zoeken in haar bladzijden naar woorden die hun daden rechtvaardigen.

Het unieke van de Bijbel komt niet van haar ongeëvenaarde politieke, culturele en sociale invloed, maar van haar Bron en haar afhankelijkheid daaraan. Het is Gods openbaring van de unieke God-mens: de Zoon van God, Jezus Christus – de Redder van de wereld.

Goddelijke openbaring

Door de hele geschiedenis hebben mensen het bestaan van God betwist, velen hebben hun vertrouwen uitgesproken dat Hij bestaat en dat Hij Zichzelf heeft bekendgemaakt. Op welke manieren heeft God Zichzelf bekendgemaakt en welke rol speelt de Bijbel in Zijn openbaring?

Algemene openbaring

Het inzicht in Gods karakter dat de geschiedenis, menselijke gedrag, geweten en natuur biedt wordt vaak 'algemene openbaring' genoemd, omdat het toegankelijk is voor iedereen en het ons verstand aanspreekt.

Voor miljoenen '*De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk*' (Psalm 19: 1). De zonneschijn, regen, heuvels, en rivieren, allen getuigen van een liefhebbende Schepper. '*Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn*' (Romeinen 1: 20).

Anderen zien bewijzen van een zorgzame Vader in de gelukkige relatie en buitengewone liefde tussen vrienden, familieleden, man en vrouw, ouders en kinderen.

'*Als een, dien zijn moeder troost, also zal Ik u troosten;*' (Jesaja 66: 13). '*Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen, die Hem vrezen*' (Psalm 103: 13).

Toch kan dezelfde zon die getuigt van een liefdevolle Schepper de aarde veranderen in een dorre woestijn, hongersnood brengende. Dezelfde regen kan veranderen in een woeste stroom die gezinnen verdrinkt; dezelfde lieflijke heuvels kunnen ineens instorten, afbrokkelen en dan verpletteren. Menselijke relaties verbergen vaak jaloezie, afgunst, woede en zelfs haat die leidt tot moord.

De wereld om ons heen geeft gemengde signalen, die evenveel vragen opwerpen als antwoorden. Het laat een conflict zien tussen goed en kwaad, maar laat niet zien hoe een conflict begint, wie vechten en waarom, of wie uiteindelijk zal winnen.

Bijzondere openbaring

Zonde beperkt Gods openbaring, door de schepping door ons onvermogen om Gods getuigenis te interpreteren, te verduisteren. In liefde gaf God een bijzondere openbaring van Zichzelf om ons te helpen antwoorden te krijgen op deze vragen. Door beide, het Oude- en het Nieuwe Testament, maakt Hij Zichzelf aan ons bekend op een bijzondere wijze, waardoor er geen vragen overblijven over Zijn karakter van liefde. Eerst kwamen Zijn openbaringen door profeten; daarna Zijn ultieme openbaring door de Persoon Jezus Christus (Hebreeën 1: 1-2).

De Bijbel bevat zowel delen die de Waarheid over God verklaren en die Hem openbaren als Persoon. Beide gebieden van deze openbaring zijn noodzakelijk. Wij moeten

God kennen door Jezus Christus (Johannes 17: 3) als ook '*de waarheid in Jezus is*' (Efeze 4: 21). En d.m.v. de Schriften doorbreekt God onze mentale en geestelijke beperkingen, zo brengt Hij Zijn verlangen over om ons te redden.

Het Middelpunt van de Schriften

De Bijbel openbaart God en ontmaskert de mensheid. Het toont onze hachelijke situatie en openbaart Zijn oplossing. Het geeft aan dat wij verloren zijn, vervreemd van God en openbaart Jezus als Degene, Die ons vindt en terugbrengt naar God.

Jezus Christus is het Middelpunt van de Schriften. Het Oude Testament beschrijft de Zoon van God als de Messias, de Verlosser van de wereld; het Nieuwe Testament openbaart Hem als Jezus Christus, de Verlosser. Elke bladzijde onthult, door symbolen of door werkelijkheid, een aantal fasen van Zijn werk en karakter. De dood van Jezus aan het kruis is de ultieme openbaring van Gods karakter.

Het kruis geeft de ultieme openbaring omdat het twee uitersten samenbrengt: het ondoorgroendelijke kwaad van de mens en Gods onuitputtelijke liefde. Wat kan ons meer inzicht geven in de menselijke onvolmaaktheid/feilbaarheid? Wat kan beter zonde openbaren? Het kruis openbaart een God, Die Zijn enige Zoon laat doden. Wat een Offer! Welke grotere openbaring van Zijn liefde had Hij kunnen geven? Inderdaad, het Middelpunt van de Bijbel is Jezus Christus. Hij staat in het middelpunt van het kosmische drama. Spoedig zal Zijn triomf op Golgotha uiteindelijk leiden tot de afschaffing van het kwaad. De mens en God zullen herenigd worden.

Het thema van Gods liefde, speciaal gezien in de Offerdood van Christus op Golgotha – de grootste Waarheid van het universum – is het middelpunt van de Bijbel. Alle belangrijke Bijbelse Waarheden moeten daarom bestudeerd worden vanuit dit perspectief.

Auteurschap van de Schriften

Het Bijbels gezag voor geloof en praktijk komt voort uit de herkomst ervan. Zijn schrijvers beschouwden de Bijbel als onderscheiden van andere literatuur. Zij verwezen ernaar als '*heilige Schriften*' (Romeinen 1: 2; 2 Timotheüs 3: 15) en '*woorden Gods*' (Romeinen 3: 2; Hebrëeën 5: 12).

Het unieke karakter van de Schrift is gebaseerd op haar oorsprong en Bron. De Bijbel schrijvers beweerden dat zij niet de oorsprong van hun boodschappen zijn, maar dat zij ze ontvingen vanuit de Goddelijke Bron. Het was door Goddelijke openbaringen dat zij in staat waren de Waarheden 'te zien' die zij doorgaven (zie Jesaja 1:1; Amos 1:1; Micha 1:1; Habakuk 1:1; Jeremia 38:1).

Deze schrijvers verwezen naar de Heilige Geest als Degene, Die communiceerde door de profeten aan het volk (Nehemia 9: 30; Zacharia 7: 12). David zei: '*De Geest des HEEREN heeft door mij gesproken, en Zijn rede is op mijn tong geweest.*' Ezechiël schreef: '*Zo kwam in mij, als Hij tot mij sprak, de Geest,*' '*Zo viel dan de Geest des HEEREN op mij*' '*Daarna nam mij de Geest op*' (Ezechiël 2: 2; 11: 5, 24). En Micha getuigde: '*... ik ben vol kracht van den Geest des HEEREN*' (Micha 3: 8).

Het Nieuwe Testament herkende de rol van de Heilige Geest in het ontstaan van het Oude Testament. Jezus zei, dat David geïnspireerd was door de Heilige Geest (Markus 12: 36). Paulus geloofde dat de Heilige Geest '*door Jesaja*' sprak (Handelingen 28: 25). Petrus openbaarde dat de Heilige Geest alle profeten begeleidde, niet een paar (1 Petrus 1: 10; 2 Petrus 1: 21). Op sommige momenten verdween de schrijver helemaal naar de achtergrond en alleen de ware Auteur – de Heilige Geest – werd erkend: '*... gelijk de Heilige Geest zegt ...*' '*Waarmede de Heilige Geest dit duidde ...*' (Hebrëeën 3:7; 9:8).

De schrijvers van het Nieuwe Testament erkenden de Heilige Geest ook als de Bron van hun eigen boodschap. Paulus verklaart: '*Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof,*' (1 Timotheüs 4:1). Johannes zegt: '*ik was in den geest op den dag des HEEREN*' (Openbaring 1: 10). En Jezus beveelt Zijn apostelen door toedoen van de Heilige Geest (Handelingen 1: 2; Efeze 3: 3-5).

Dus God, in de Persoon van de Heilige Geest, heeft Zichzelf in de Heilige Schriften geopenbaard. Hij schreef ze, niet met Zijn eigen hand, maar d.m.v. andere handen, ca. 40 paar,

over een periode van meer dan 1500 jaar. En omdat God de Heilige Geest de schrijvers inspireerde, is Hij de Auteur.

Inspiratie van de Schriften

'*Al de Schrift is van God ingegeven*', schrijft Paulus in 2 Timotheüs 3: 16. Het Griekse woord 'theopneustos' vertaald als 'Inspiratie', betekent letterlijk 'Gods adem'. God 'ademde' de Waarheid in de geest van de mens. En zij, op hun beurt, drukten de woorden uit zoals in de Schriften zijn opgeschreven. Daarom is Inspiratie het proces waardoor God Zijn eeuwige Waarheid meedeelt.

Het proces van Inspiratie. Goddelijke openbaring werd ingegeven door God aan '*heilige mensen*' die '*van den Heilige Geest gedreven zijnde*' (2 Petrus 1: 21). Deze openbaringen werden uitgedrukt in menselijke taal met al zijn beperkingen en onvolkomenheden, toch bleven ze Gods getuigenis. God inspireerde mensen, geen woorden.

Waren de profeten zo passief als bandrecorders die afspeelden precies wat was vastgelegd? Bij sommige gelegenheden werden de schrijvers bevolen om de exacte woorden van God op te schrijven, maar in de meeste gevallen instrueerde God hen om naar hun beste vermogen te beschrijven wat ze zagen of hoorden. In het laatste geval gebruikten de schrijvers hun eigen taalpatroon en stijl.

Paulus merkt op dat '*de geesten der profeten ... de profeten onderworpen*' zijn (1 Korinthe 14: 32). Ware inspiratie wist niet de individualiteit, rede, integriteit of persoonlijkheid van de profeet uit.

Tot op zekere hoogte illustreert de relatie van Mozes en Aäron dat wat is tussen de Heilige Geest en de schrijver. God zei tegen Mozes: '*Ik heb u tot een god gezet over Farao; en Aäron, uw broeder, zal uw profeet zijn*' (Exodus 7:1; 4: 15-16). Mozes informeerde Aäron over Gods boodschappen en, als tegenprestatie, gaf Aäron dit door aan Farao in zijn eigen woordenschat en stijl. Evenzo brachten Bijbelse schrijvers de Goddelijke geboden, gedachten en ideeën in hun eigen stijl en taal over. Omdat God op deze wijze communiceert, is de woordenschat van de verschillende Bijbelboeken gevarieerd en weerspiegelt de opvoeding en cultuur van de schrijvers.

De Bijbel '... is niet Gods manier van denken en uitdrukking. ... Vaak zeggen mensen dat zo'n uitdrukking niet zoals God is. Maar God heeft Zichzelf niet in woorden omgezet, in logica, in retoriek, op proef in de Bijbel. De schrijvers van de Bijbel waren Gods journalisten, niet Zijn pen.' (Selected Messages deel 1 p. 21) 'Inspiratie werkt niet op woorden van de man of zijn uitdrukkingen, maar op de man zelf, die, onder de invloed van de Heilige Geest, doordrongen wordt met gedachten. Maar de woorden krijgen het stempel van de individuele geest. De Goddelijke Geest wordt vermengd. De Goddelijke Geest en wil gaan samen met de menselijke geest en wil; zo worden de uitspraken van de mensen het Woord van God.' (Selected Messages deel 1, p. 21)

In één geval weten wij dat God de exacte woorden sprak en schreef, de Tien Geboden. Zij zijn van Goddelijke, en niet van menselijke samenstelling (Exodus 20: 1-17; 31: 18; Deuteronomium 10: 4-5), maar zelfs deze moesten uitgedrukt worden binnen de beperkingen van de menselijke taal.

De Bijbel is Goddelijke Waarheid uitgedrukt in menselijke taal. Stelt u zich voor; dat is kwantumfysica te leren aan een baby. Dit is een soort van probleem/moeilijkheid waarmee God te maken had in Zijn poging de Goddelijke Waarheid door te geven aan de zondige, beperkte mensheid. Het is onze beperking die de communicatie met God begrenst.

Er bestaat een parallel tussen de mensgeworden Christus en de Bijbel: Jezus was een vereniging van God en mens, Goddelijk en menselijk in Eén. Zo is de Bijbel een vereniging van Goddelijkheid en menselijkheid. Zoals het gezegd wordt van Christus, zo kan het worden bevestigd van de Bijbel '*En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond*' (Johannes 1: 14). Deze Goddelijk-menselijke combinatie maakt de Bijbel uniek onder de lectuur.

Inspiratie en de schrijvers. De Heilige Geest bereidt bepaalde personen voor om de Goddelijke Waarheid door te geven. De Bijbel legt niet gedetailleerd uit hoe deze personen worden geselecteerd, maar op een bepaalde manier vormt Hij een eenheid tussen de Goddelijke en de menselijke persoon.

Degenen die deel hadden in het schrijven van de Bijbel werden niet gekozen om hun natuurlijke talent. Noch was een Goddelijke openbaring noodzakelijk om een persoon te bekeren of hem te verzekeren van het eeuwige leven. Bileam verkondigde onder inspiratie een Goddelijke boodschap, terwijl hij handelde in strijd met Gods raad (Numeri 22-24). David, die gebruikt werd door de Heilige Geest, pleegde grote misdaden (Psalm 51). Alle schrijvers van de Bijbel waren mannen met een zondige/gevallen natuur, die Gods genade dagelijks nodig hadden (Romeinen 3: 12).

De inspiratie die de Bijbelse schrijvers ervoeren was meer dan verlichting of Goddelijke leiding, want deze komt tot allen die de Waarheid zoeken. In feite, gaven de Bijbelse schrijvers soms de Goddelijke boodschap door, zonder het zelf volledig begrepen te hebben (1 Petrus 1: 10-12).

De reacties van de schrijvers van de boodschap die zij doorgaven, waren niet hetzelfde. Daniël en Johannes zeiden dat ze *'ontzet'* waren over hun schrijven (Daniël 8: 27; Openbaring 5: 4), en 1 Petrus 1: 10 geeft aan dat andere schrijvers de betekenis zochten te begrijpen van hun boodschap of die van anderen. Soms vreesden deze mensen om een geïnspireerde boodschap te verkondigen, en soms gingen ze zelfs in discussie met God (Habakuk 1; Jona 1: 1-3; 4: 1-11).

De methode en inhoud van de openbaring. Heel vaak gaf de Heilige Geest de Goddelijke kennis door d.m.v. visioenen en dromen (Numeri 12:6). Soms sprak Hij hoorbaar of tot de innerlijke zintuigen. God sprak met Samuël *'in zijn oor'* (1 Samuël 9: 15). Zacharia ontving symbolische voorstellingen met uitleg (Zacharia 4). De visioenen van de hemel die Paulus en Johannes ontvingen werden begeleid met mondelinge instructies (2 Korinthe 12: 1-4; Openbaring 4, 5). Ezechiël nam gebeurtenissen waar die plaatsvonden op een andere locatie (Ezechiël 8). Sommige schrijvers namen deel aan hun visioen, door het uitvoeren van bepaalde handelingen als een onderdeel van het visioen (Openbaring 10).

Met betrekking tot de inhoud openbaarde de Geest, aan sommigen, gebeurtenissen die nog in de toekomst lagen (Daniël 2, 7, 8, 12). Andere schrijvers legden historische gebeurtenissen vast, hetzij op basis van persoonlijke ervaring of door materiaal te selecteren uit bestaande historische documenten (Richteren; 1 Samuël; 2 Kronieken, de Evangeliën; Handelingen).

Inspiratie en geschiedenis. De Bijbelse bewering dat *'al de Schrift is van God ingegeven'*, nuttig en gezaghebbend voor het morele en geestelijke leven, laat geen twijfel over de Goddelijke leiding in het selectieproces. Of de informatie afkomstig is van persoonlijke waarneming, mondelinge of geschreven bronnen, of van directe openbaring, het werd allemaal door de leiding van de Heilige Geest aan de schrijver doorgegeven.

De Bijbel openbaart Gods plan in Zijn dynamische wisselwerking met het mensdom, niet door een verzameling van onwerkelijke leerstellingen. Zijn Zelfopenbaring staat verankerd in ware gebeurtenissen die plaatsvonden op een bepaalde tijd en plaats. De betrouwbaarheid van de historische verslagen is uitermate belangrijk, want zij vormen de structuur van ons begrip over Gods karakter en Zijn doel met ons. Een nauwkeurig begrip leidt tot eeuwig leven, maar een onnauwkeurig inzicht leidt tot verwarring en dood.

God gaf aan bepaalde mensen de opdracht om de geschiedenis op te schrijven van Zijn handelen met Israël. Deze historische verhalen, geschreven vanuit een ander gezichtspunt dan de wereldse geschiedenis, vormen een belangrijk deel van de Bijbel (Numeri 33: 1-2; Jozua 24: 25-26; Ezechiël 24: 2). Zij geven ons een nauwkeurige, objectieve geschiedenis, vanuit een Goddelijk perspectief. De Heilige Geest gaf de schrijvers speciale inzichten, zodat zij gebeurtenissen konden opnemen in de strijd tussen goed en kwaad, welke het karakter van God laten zien en mensen leidt in hun zoektocht naar redding/verlossing.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Deze historische voorvallen zijn 'types' of 'voorbeelden' opgeschreven 'tot waarschuwing voor ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn' (1 Korinthe 10: 11). Paulus zegt: 'Want al wat tevoren geschreven is, dat is ons tot lering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften hoop hebben zouden' (Romeinen 15: 4). De vernietiging van Sodom en Gomorra dienen voor ons als 'voorbeeld' of waarschuwing te zijn (2 Petrus 2: 6; Judas 7). Abrahams ervaringen van gerechtigheid zijn een voorbeeld voor iedere gelovige (Romeinen 4: 1-25; Jakobus 2: 14-22). Ook de Oud Testamentische burgerlijke wetten, vol met diep geestelijke betekenissen, zijn opgeschreven tot ons voordeel (1 Korinthe 9: 8,9).

Lukas vermeldt dat hij zijn Evangelie schreef, omdat hij een verslag wilde geven van het leven van Jezus 'opdat gij moogt kennen de zekerheid der dingen, waarvan gij onderwezen zijt' (Lukas 1: 4). Het criteria van Johannes, voor de selectie van zijn Evangelie over het leven van Jezus was: 'Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods, en opdat gij gelovende het leven hebt in Zijn Naam' (Johannes 20: 31). God leidde de Bijbelschrijvers om de geschiedenis te presenteren op een manier, die ons naar de verlossing zou leiden.

De biografieën van Bijbelse persoonlijkheden voorzien in een ander bewijs van Goddelijke Inspiratie. Deze verslagen schetsen zorgvuldig de zwakke en sterke punten van hun karakters. Zij tonen getrouw hun zonden, evenals hun successen. Zij bedekken niet Noachs gebrek aan zelfbeheersing of Abrahams bedrog. De driftbuien die Mozes, Paulus, Jakobus en Johannes vertoonden zijn vastgelegd. De Bijbelse geschiedenis onthult de fouten van de wijste koning van Israël en de zwakheden van de twaalf patriarchen en de twaalf apostelen. De Bijbel maakt geen verontschuldigungen voor hen, noch doet zij een poging om hun schuld te minimaliseren. Het toont hen allemaal zoals zij waren en wat zij zouden worden of hadden kunnen worden door de genade Gods. Zonder Goddelijke Inspiratie kon geen biograaf zo'n scherpzinnige analyse schrijven.

De schrijvers van de Bijbel tonen al de historische verhalen die zij bevat, als ware gebeurtenissen, niet als mythen/overleveringen of symbolen. Veel hedendaagse sceptici verwerpen de verhalen van Adam en Eva, Jona en de zondvloed. Maar Jezus nam ze aan als historische, nauwkeurig en geestelijk relevante gebeurtenissen (Matthéüs 12: 39-41; 19: 4-6; 24: 37-39).

De Bijbel leert niet een gedeeltelijke Inspiratie of een mate van Inspiratie. Deze theorieën zijn speculaties die de Bijbel beroven van haar Goddelijk gezag.

De nauwkeurigheid van de Schriften. Net zoals Jezus 'is vlees geworden en heeft onder ons gewoond' (Johannes 1: 14) zo is de Bijbel aan ons gegeven in de taal van de mensheid, om de Waarheid te begrijpen. De Inspiratie van de Schriften garandeert haar betrouwbaarheid.

In hoeverre beschermde God de overdracht van de tekst om ervoor te zorgen dat de boodschap geldig en waar bleef? Het is duidelijk dat, terwijl de oude manuscripten variëren, de essentiële Waarheden bewaard zijn gebleven. (Zie Eerste Geschriften blz. 261-262).

Hoewel het heel goed mogelijk is dat de kopiïsten en vertalers van de Bijbel kleine foutjes maakten, laten bewijzen van de Bijbelse archeologie zien, dat veel vermeende fouten eigenlijk misvattingen van de zijde van de geleerden waren. Sommige van deze problemen ontstonden, omdat mensen de Bijbelse geschiedenis en gewoonten lazen met westerse ogen. Wij moeten erkennen dat de mens alleen ten dele kent – hun inzicht in de Goddelijke verrichtingen blijft fragmentarisch/beperkt.

Waargenomen tegenstrijdigheden moeten niet het vertrouwen in de Schriften aantasten; zij zijn vaak het resultaat van onze onjuiste inzicht in plaats van daadwerkelijke fouten. Wordt God berecht, wanneer wij een zin of tekst tegenkomen die wij niet volledig kunnen begrijpen? Wij mogen misschien nooit in staat zijn elke tekst in de Schriften uit te leggen, maar dat hoeven wij ook niet. Vervulde profetieën verifiëren de betrouwbaarheid van de Schriften.

Ondanks pogingen om het te vernietigen, is de Bijbel bewaard gebleven met een verbazingwekkende, zelfs wonderbaarlijke, nauwkeurigheid. Vergelijkingen van de Dode Zeerollen met latere manuscripten van het Oude Testament laten de zorgvuldigheid zien,

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

waarmee het is overgedragen. Zij bevestigen de geloofwaardigheid en betrouwbaarheid van de Schriften als de Onfeilbare Openbaring van Gods wil.

Het gezag van de Schriften. De Schriften hebben een Goddelijk gezag omdat hierin God door de Heilige Geest spreekt. Dus de Bijbel is het geschreven Woord van God. Waar is het bewijs van deze bewering en wat zijn de gevolgen voor ons leven en ons streven naar kennis?

De aanspraken van de Schriften. De schrijvers van de Bijbel getuigen dat hun boodschappen direct van God komen. Het is *'het Woord van God'* dat tot Jeremia, Ezechiël, Hosea en anderen kwam (Jeremia 1: 2; 9; Ezechiël 1: 3; Hosea 1: 1; Joël 1: 1; Jona 1: 1), als boodschappers van de HEERE (Haggai 1: 13; 2 Kronieken 36: 16) werden Gods profeten geboden om te spreken in Zijn Naam, zeggende *'Zo zegt de HEERE'* (Ezechiël 2:4; Jesaja 7: 7). Zijn woorden worden beschouwd als hun Goddelijke geloofsbrieven en bevoegdheid.

Soms verdwijnt het menselijke middel, die God gebruikt, naar de achtergrond. Mattheüs verwijst naar de autoriteit achter de Oude Testamentische profeet Jesaja, die hij citeert met de woorden *'En dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen van den HEERE gesproken is door den profeet'* (Mattheüs 1: 22). Hij ziet de HEERE als de directe tussenpersoon, het gezag; de profeet als de indirecte tussenpersoon.

Petrus classificeert de brieven van Paulus als Heilige Schrift (2 Petrus 3: 15-16). En Paulus getuigt over dat wat hij schrijft *'Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus'* (Galaten 1: 12). De Nieuw Testamentische schrijvers nemen de woorden van Christus aan als Heilige Schrift en beschouwen ze als het hebben van dezelfde autoriteit als de Oud Testamentische schrijvers (1 Timotheüs 5: 18; Lukas 10: 7).

Jezus en het gezag van de Schriften. Gedurende Zijn hele bediening op aarde, benadrukte Jezus het gezag van de Schrift. Toen Hij verleid werd door satan of met Zijn tegenstanders, was Zijn verdediging en uitgangspunt *'Er staat geschreven'* (Mattheüs 4: 4, 7, 10; Lukas 20: 17). *'De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle Woord, dat door den mond Gods uitgaat'* (Mattheüs 4: 4). Toen Hem werd gevraagd hoe iemand het eeuwige leven kon beërven, antwoordde Hij: *'Wat is in de wet geschreven? Hoe leest gij?'* (Lukas 10: 26)

Jezus plaatste de Bijbel boven menselijke tradities en meningen. Hij bestrafte de Joden dat zij het gezag van de Schriften naast zich neerlegden (Markus 7: 7-9), en riep hen op de Schriften zorgvuldiger te bestuderen, zeggende: *'Hebt gij nooit gelezen in de Schriften;...'* (Mattheüs 21: 42; Markus 12: 10, 26).

Hij geloofde sterk in het gezag van het profetische Woord en liet zien dat het op Hem wees. Hij zei: *'Onderzoek de Schriften, ... en die zijn het, die van Mij getuigen'* *'Want indien gij Mozes geloofdet, zo zoudt gij Mij geloven; want hij heeft van Mij geschreven'* (Johannes 5: 39, 46). De meest overtuigende bewering van Jezus, dat Hij een Goddelijke opdracht had, ging over Zijn vervulling van de Oude Testamentische profetieën (Lukas 24: 25-27).

Dus, zonder voorbehoud aanvaardde Christus de Heilige Schriften als gezaghebbende openbaring van Gods wil voor het mensdom. Hij zag de Schriften als een voorwerp van Waarheid, een objectieve openbaring, gegeven om de mensheid uit de duisternis van ondeugdelijke tradities en onwaarheden te leiden naar het ware Licht van een reddende kennis.

De Heilige Geest en het gezag van de Schriften. Gedurende het leven van Jezus werd Zijn ware identiteit niet onderscheiden door de religieuze leiders en de zorgeloze menigte. Sommigen dachten dat Hij een profeet was, zoals Johannes de Doper, Elia of Jeremia – slechts een mens. Toen Petrus beleed dat Jezus was *'de Christus, de Zoon des levenden Gods'*, wees Jezus erop dat het Goddelijke Verlichting was, die zijn bekentenis mogelijk maakte (Mattheüs 16: 13-17). Paulus onderstreept deze Waarheid: *'... niemand kan zeggen Jezus den HEERE te zijn, dan door den Heilige Geest'* (1 Korinthe 12: 3).

Zo is het ook met het geschreven Woord van God. Zonder de verlichting van de Heilige Geest op onze geest kunnen wij de Bijbel nooit goed begrijpen, of zelfs maar erkennen als Gods gezaghebbende wil. *'Alzo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods.'* (1

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Korinthe 2: 11), volgt daaruit dat '*... de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden*' (1 Korinthe 2: 14). Dus '*...het woord des kruises is wel degenen die verloren gaan, dwaasheid;*' (1 Korinthe 1: 18).

Alleen met de hulp van de Heilige Geest, Die '*de diepten Gods*' (1 Korinthe 2: 10) onderzoekt, kan iemand overtuigd worden van het gezag van de Bijbel als een openbaring van God en Zijn wil. Dan pas wordt het kruis '*een kracht Gods*' (1 Korinthe 1: 18) en kan iemand zich aansluiten bij de getuigenis van Paulus: '*Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn*' (1 Korinthe 2: 12).

De Heilige Schrift en de Heilige Geest kunnen nooit gescheiden worden. De Heilige Geest is beide, de Auteur en de Onthuller van Bijbelse Waarheden.

De autoriteit van de Schrift in ons leven vermeerderd of vermindert in overeenstemming met ons idee van geestelijkheid. Wanneer wij de Bijbel zien als louter een verzameling van menselijke getuigenissen of wanneer wij de autoriteit die wij eraan verlenen laten afhangen van hoe het onze gevoelens en emoties beweegt, dan ondermijnen wij diens autoriteit in ons leven. Maar wanneer wij Gods stem onderscheiden als sprekend door de schrijvers, hoe zwak en menselijk ze ook waren, dan wordt de Schrift de volmaakte autoriteit op het gebied van leerstellingen, terechtwijzing, correcties en onderwijzing in de rechtvaardigheid (2 Timotheüs 3: 16).

De reikwijdte van het gezag van de Schriften. Tegenstrijdigheden tussen de Schriften en wetenschap zijn vaak het resultaat van speculaties. Wanneer wij de wetenschap met de Schriften niet kunnen overeenstemmen, komt dat omdat wij 'een gebrekkige kennis hebben aangaande wetenschap of openbaring ... , maar wanneer men deze op de juiste wijze verstaat, zijn ze volkomen in overeenstemming.' PP blz. 85

Alle menselijke wijsheid moet onderworpen worden aan de autoriteit van de Schriften. De Bijbelse Waarheden zijn de norm waaraan alle andere ideeën getoetst moeten worden. Het Woord van God oordelen door feilbare menselijke maatstaven is hetzelfde, als te proberen de sterren te meten met een meetlat. De Bijbel mag niet onderworpen worden aan menselijke normen. Het is superieur aan alle menselijke wijsheid en literatuur. In plaats dat wij de Bijbel oordelen, worden wij door de Bijbel geoordeeld, want het is de maatstaf van het karakter en de toets van alle ervaringen en gedachten.

Tenslotte, de Schrift behoudt het gezag zelfs over de gaven die afkomstig zijn van de Heilige Geest, inclusief de leiding door '*de gave van profetie*' of het '*spreken in menigerlei talen*' (1 Korinthe 12: 10, 28; 14: 1; Efeze 4: 7-16). De gaven van de Geest overstijgen de Bijbel niet; uiteraard moeten deze getoetst worden aan de Bijbel en wanneer het niet overeenkomt, moet het aan de kant gezet worden als onzuiver. '*Tot de Wet en tot de Getuigenis; zo zij niet spreken naar dit Woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben (is er geen licht in hen KJV).*' (Jesaja 8:20). (Zie hoofdstuk 17 van dit document).

De eenheid van de Schriften. Een oppervlakkig lezen van de Schrift zal een oppervlakkig begrip opleveren. Wanneer u op deze manier de Bijbel leest, lijkt het een wirwar van verhalen, preken en geschiedenis. Maar toch ontdekken zij die openstaan voor de verlichting van de Geest van God, zij die bereid zijn om met geduld en onder veel gebed de verborgen Waarheden te onderzoeken, dat de Bijbel getuigt van een onderliggende eenheid in wat zij leert over de beginselen van verlossing. De Bijbel is geen monotone gelijkvormigheid. Veeleer geeft het een rijke en kleurrijke diversiteit van harmonieuze getuigenissen aan een zeldzame en uitgesproken schoonheid. En door zijn verscheidenheid aan perspectieven is het beter in staat om in alle tijden aan de menselijke behoeften te voldoen.

God heeft Zichzelf niet geopenbaard aan de mensheid in een doorlopende keten van aaneengesloten uitspraken, maar beetje bij beetje, door opeenvolgende generaties. Of het nu door Mozes opgeschreven is in een veld in Midian, of door Paulus in een Romeinse gevangenis, de boeken onthullen dezelfde, door de Geest geïnspireerde communicatie. Een

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

begrip van deze 'progressieve openbaring' draagt bij aan een begrip van de Bijbel en haar eenheid.

Hoewel geschreven door verschillende generaties blijven de Waarheden van het Oude en Nieuwe Testament onlosmakelijk met elkaar verbonden; zij zijn niet in tegenspraak met elkaar. De twee Testamenten zijn één, zoals God Eén is. Het Oude Testament, door profetieën en symbolen, openbaren het Evangelie van de komst van de Heiland; het Nieuwe Testament, door het leven van Jezus, openbaart de Heiland, Die kwam – het werkelijke Evangelie. Beiden openbaren Dezelfde God. Het Oude Testament dient als fundament voor het Nieuwe Testament. Het voorziet in de sleutel om het Nieuwe Testament te openen, terwijl het Nieuwe Testament de verborgenheden van het Oude Testament uitleggen.

God roept ons genadig op om met Hem bekend te worden, door Zijn Woord te onderzoeken. Hierin kunnen wij de rijke zegeningen van de zekerheid van onze verlossing vinden. Wij kunnen voor onszelf ontdekken dat de Schriften *'nuttig zijn tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing die in de rechtvaardigheid is.'* *'Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust'* (2 Timotheüs 3: 16,17).

Referenties

1. Ellen G. White, *Selected Messages*, (Washington, D. C.: Review and Herald, 1958), book 1, p. 21. 2.
2. Idem.
3. For a reason for some variant readings, see White, *Early Writings* (Washington, D. C. Review and Herald, 1945), pp. 220, 221.
4. See Siegfried H. Horn, *The Spade Confirms the Book*, rev. ed., (Washington, D. C. Review and Herald, 1980)
5. For the general Seventh-day Adventist understanding of Biblical interpretation, see General Conference Committee, Report of the General Conference Committee Annual Council, Oct. 12, 1986, 'Methods of Bible Study,' Distributed by the Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 6840 Eastern Ave., N. W., Washington, D. C. 20012. See also *A Symposium on Biblical Hermeneutics*, ed. G. M. Hyde (Washington, D. C.: Review and Herald, 1974); Gerhard F. Hasel, *Understanding the Living Word of God* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1980). Cf. P. Gerard Damsteegt, 'Interpreting the Bible' (Paper prepared for the Far Eastern Division Biblical Research Committee Meeting, Singapore, May 1986).
6. White, *The Story of Patriarchs and Prophets* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1958), p.114.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...Er is één God: Vader, Zoon en Heilige Geest, een Eenheid van Drie Gelijke Eeuwige Personen.
God is onsterfelijk, almachtig, alwetend, overal en altijd aanwezig.
Hij is oneindig, boven menselijk bevattingsvermogen en toch bekend door
Zijn Zelf-openbaring.
Hij is voor altijd waardig aanbeden te worden, vereerd te worden, en gediend te worden door de
gehele schepping.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 2

Hoofdstuk 2 DE GODHEID

Op Golgotha werd Jezus door bijna iedereen verworpen. Slechts weinigen erkenden wie Jezus werkelijk was – onder hen, de stervende dief, die Hem 'HEERE' noemde (Lukas 23: 42) en de Romeinse soldaat, die zei: *'Waarlijk deze Mens was Gods Zoon'* (Markus 15: 39).

Toen Johannes schreef: *'Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen'* (Johannes 1: 11), dacht hij niet aan de menigte bij het kruis, of zelfs aan Israël, maar aan iedere generatie die geleefd heeft. Met uitzondering van een handjevol, heeft de gehele mensheid, net als de ruwe menigte bij het kruis op Golgotha, het nagelaten in Jezus hun God en Verlosser te erkennen. Deze nalatigheid, de grootste en meest tragische van de mensheid, laat zien dat de menselijke kennis van God totaal onvolledig is.

Kennis van God

De vele theorieën die God te proberen uit te leggen en de vele argumenten van voor of tegen Zijn bestaan, laten zien dat menselijke wijsheid het Goddelijke niet kan doorgronden. Om alleen op menselijke wijsheid te vertrouwen om God te leren kennen, is hetzelfde als met behulp van een vergrootglas de sterrenbeelden te bestuderen. Vandaar dat voor velen Gods wijsheid een *'verborgenheid'* (1 Korinthe 2: 7) is. Voor hen is God een verborgenheid. Paulus schreef: *'Welke niemand van de oversten dezer wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij de HEERE der heerlijkheid niet gekruist hebben'* (1 Korinthe 2: 8).

Een van de meest fundamentele geboden van de Schriften is *'Gij zult liefhebben den HEERE uw God met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand'* (Matthéüs 22: 37; Deuteronomium 6: 5). Wij kunnen niet iemand liefhebben waar wij niets van weten, zo kunnen wij de diepten Gods niet vinden door ernaar te zoeken (Job 11: 7). Hoe kunnen wij dan de Schepper leren kennen en liefhebben?

God kan gekend zijn. De menselijke situatie realiserend, heeft God, in Zijn mededogen en liefde, Zijn hand naar ons uitgereikt door de Bijbel. Het laat zien dat 'het christendom geen verslag is van een menselijke zoektocht naar God; het is een resultaat van Gods openbaring van Hemzelf en Zijn doel voor de mens.'¹ Deze Zelf-openbaring is bedoeld om de kloof te overbruggen tussen een opstandige wereld en een zorgzame God.

De manifestatie van Gods grote liefde kwam door Zijn allerhoogste openbaring, Jezus Christus, Zijn Zoon. Door Jezus kunnen wij de Vader kennen. Zoals Johannes verklaart: *'Doch wij weten dat de Zone Gods gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij de Waarachtige kennen,'* (1 Johannes 5: 20).

En Jezus zei: *'En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enige waarachtige God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt'* (Johannes 17: 3). Dit is goed nieuws. Hoewel het onmogelijk is God volledig te kennen, leveren de Schriften een praktische kennis op van Hem, die voldoende voor ons zijn om een reddende relatie met Hem te hebben.

Een kennis van God te verkrijgen. In tegenstelling tot andere kennis, is de kennis van God evenzeer een zaak van het hart als het is voor het verstand. Het heeft betrekking op de hele persoon, niet alleen het intellect. Er moet een openheid zijn naar de Heilige Geest en een gewilligheid Gods wil te doen (Johannes 7: 17; Matthéüs 11: 27). Jezus zei: *'Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien'* (Matthéüs 5: 8).

Ongelovigen kunnen God daarom niet begrijpen. Paulus riep uit: *'Waar is de wijze? Waar is de schriftgeleerde? Waar is de onderzoeker dezer eeuw? Heeft God de wijsheid dezer wereld niet dwaas gemaakt? Want nademaal in de wijsheid Gods de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zo heeft het God behaagd, door de dwaasheid der prediking zalig te maken die geloven'* (1 Korinthe 1: 20,21).

De manier waardoor wij God leren kennen door de Bijbel verschilt met alle andere methoden om kennis te verkrijgen. Wij kunnen ons niet boven God plaatsen en Hem behandelen

als een voorwerp dat geanalyseerd en gekwantificeerd moet worden. In onze zoektocht naar kennis van God moeten wij ons onderwerpen aan de autoriteit van Zijn Zelf-openbaring – de Bijbel. Aangezien de Bijbel zijn eigen uitlegger is, moeten wij onszelf onderwerpen aan de beginselen en methoden die deze biedt. Zonder deze Bijbelse richtlijnen kunnen wij God niet kennen.

Waarom waren er zo veel mensen in de tijd van Jezus die niet de Zelf-openbaring van God in Jezus zagen? Omdat zij weigerden zich te onderwerpen aan de leiding van de Heilige Geest door de Schriften, zij interpreteerden Gods boodschap verkeerd en kruisigden hun Verlosser. Hun probleem was er niet een van het intellect. Het was hun afgesloten hart dat hun geest verduisterde, wat resulteerde in eeuwig verlies.

Het bestaan van God

Er zijn twee belangrijke bronnen voor het bewijs van het bestaan van God; het boek van de natuur en de Schriften.

Bewijs vanuit de schepping. Iedereen kan van God leren door de natuur en menselijke ervaringen. David schreef: *'De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk'* (Psalm 19: 2). Johannes stelt dat Gods openbaring, inclusief natuur, ieder mens verlicht (Johannes 1: 9). En Paulus beweert dat: *'Zijn onzienlijke dingen worden van de schepping der wereld aan uit de schepselen verstaan en doorzien'* (Romeinen 1: 20).

Ook menselijk gedrag geeft een bewijs van Gods bestaan. In de Atheense aanbidding van de 'onbekende god' zag Paulus bewijs van een geloof in God. Hij zei: *'Dezen dan, Dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden'* (Handelingen 17: 23). Ook zei Paulus, dat het gedrag van niet-christenen 'hun geweten' openbaarde en liet zien dat Gods wet in hun harten geschreven was (Romeinen 2: 14,15). Deze intuïtie dat God bestaat wordt zelfs gevonden onder hen die geen toegang hebben tot de Bijbel. Deze algemene openbaring van God leidde tot een aantal van klassieke rationele argumenten voor het bestaan van God.²

Bewijs vanuit de Schrift. De Bijbel bewijst niet het bestaan van God. Het gaat ervan uit. In de openingstekst staat *'In den beginne schiep God de hemel en de aarde'* (Genesis 1: 1). De Bijbel beschrijft God als de Schepper, Onderhouder en Heerser van de gehele schepping. Gods openbaring door de schepping is zo krachtig dat er geen verontschuldiging is voor de atheïst, die voortvloeit uit een onderdrukking van de Goddelijke Waarheid of van een geest die weigert het bewijs van Gods bestaan te erkennen (Psalm 14: 2; Romeinen 1: 18-22, 28).

Er zijn voldoende bewijzen voor Gods bestaan om iedereen te overtuigen die serieus probeert de Waarheid over Hem te ontdekken. Toch is geloof een voorwaarde want *'zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen die Hem (ijverig KJV) zoeken'* (Hebreeën 11: 6).

Geloof in God, echter, is niet blind. Het is gebaseerd op voldoende bewijs die gevonden wordt in Gods openbaringen in en door de Schriften en door de natuur.

De God van de Schriften

De Bijbel openbaart Gods essentiële kwaliteiten door Zijn namen, activiteiten en eigenschappen.

Gods namen. Toen de Schriften werden geschreven waren namen belangrijk, zoals nog steeds in het Midden Oosten. Daar wordt een naam beschouwd, om het karakter van de drager, zijn ware aard en identiteit te onthullen. Het belang van Gods namen maakt Zijn natuur openbaar, Zijn karakter en kwaliteiten en wordt gezien in Zijn gebod: *'Gij zult den Naam des HEEREN uws Gods niet ijdellijk gebruiken'* (Exodus 20: 7). David zong: *'de Naam des HEEREN, des Allerhoogste, psalmzingen'* (Psalm 7: 18). *'Zijn Naam is heilig en vreselijk'* (Psalm 111: 9). *'Dat zij de Naam des HEEREN loven; want Zijn Naam is hoog verheven'* (Psalm 148: 13).

De Hebreeuwse namen 'El' en 'Elohim' openbaren Gods Goddelijke macht. Zij beschrijven God als de Sterke en Machtige, de God van de schepping (Genesis 1: 1; Exodus 20: 2; Daniël 9: 4). 'Elyon' en 'El Elyon' richten zich op Zijn verheven status (Genesis 14: 18-20; Jesaja

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

14: 14). 'Adonai' schildert God als een machtige Heerser (Jesaja 6: 1; Psalm 35: 23). Deze namen benadrukken de majestueuze en het alles overstijgende karakter van God.

Andere namen openbaren Gods bereidwilligheid om een relatie aan te gaan met mensen. 'Shaddai' en 'El Shaddai' schilderen de Almachtige God, de Bron van zegeningen en troost (Exodus 6: 3; Psalm 91: 1). De naam 'Yahweh'³ vertaald als 'Jehova' of HEERE, benadrukken Gods verbond van trouw en genade (Exodus 15: 2,3; Hosea 12: 5,6). In Exodus 3: 14 beschrijft 'Yahweh' Zichzelf als *'IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL'* dat wijst op Zijn onveranderlijke relatie met Zijn volk. Bij sommige gelegenheden openbaart God Zichzelf nog meer intiem als 'Vader' (Deuteronomium 32: 6; Jesaja 63: 16; Jeremia 31: 9; Maleachi 2: 10), of Hij noemt Israël 'Mijn zoon en Mijn eerstgeborene' (Exodus 4: 22; Deuteronomium 32: 19).

Behalve voor 'Vader' dragen de Nieuw Testamentische namen voor God een gelijkwaardige betekenis met het Oude Testament. In het Nieuwe Testament gebruikt Jezus de naam 'Vader' om ons in een hechte en persoonlijke relatie met God te brengen (Matthéüs 6: 9; Markus 14: 36; Romeinen 8: 15; Galaten 4: 6).

Gods activiteiten. Bijbelschrijvers besteedden meer tijd aan het beschrijven van Gods activiteiten dan aan Zijn bestaan. Hij werd voorgesteld als Schepper (Genesis 1: 1; Psalm 24: 1,2), Drager/Onderhouder van de wereld (Hebreeën 1: 3) en Verlosser en Redder (Deuteronomium 5: 6; 2 Korinthe 5: 19), Drager van de last voor de uiteindelijke bestemming van de mensheid. Hij maakt plannen (Jesaja 46: 11), voorspellingen (Jesaja 46: 10) en doet beloften (Deuteronomium 15: 6; 2 Petrus 3: 9). Hij vergeeft zonden (Exodus 34: 7) en verdient dus onze aanbidding (Openbaring 14: 6,7). Tenslotte openbaart de Schrift God als Heerser *'Den Koning nu der eeuwen, den onverderfelijken, den onzienlijken, den alleen wijzen God,'* (1 Timotheüs 1: 17). Zijn handelingen bevestigen dat Hij een Persoonlijke God is.

Gods eigenschappen. De schrijvers van de Schriften verschaffen extra informatie over het Wezen van God, door de getuigenissen over Zijn Goddelijke eigenschappen. Gods onmededeelbare eigenschappen bevatten aspecten van Zijn Goddelijke natuur die niet aan geschapen wezens gegeven zijn. God is in Zichzelf bestaand, want Hij heeft 'leven in Zichzelf' (Johannes 5: 26). Hij is onafhankelijk van wil (Efeze 1: 5), en in macht (Psalm 115: 3). Hij is alwetend, Hij weet alles (Job 37: 16; Psalm 139: 1-18; 147: 5; 1 Johannes 3: 20), omdat Hij als de Alpha en de Omega (Openbaring 1: 8) het einde vanaf het begin weet (Jesaja 46: 9-11). God is alomtegenwoordig (Psalm 139: 7-12; Hebreeën 4: 13), alle ruimte overstijgend. Toch is Hij volledig aanwezig in elk deel van de ruimte. Hij is eeuwig (Psalm 90: 2; Openbaring 1: 8), de grenzen van de tijd overschrijdend, toch volledig aanwezig in elk moment van de tijd.

God is oppermachtig, almachtig. Dat niets onmogelijk voor Hem is, verzekert ons dat Hij alles kan volbrengen dat Hij Zich voorneemt (Daniël 4: 17, 25, 35; Matthéüs 19: 26; Openbaring 19: 6). Hij is onveranderlijk, omdat Hij volmaakt is. Hij zegt: *'Want Ik, de HEERE, wordt niet veranderd'* (Maleachi 3: 6; zie Psalm 33: 11; Jacobus 1: 17). Aangezien, in zekere zin, deze eigenschappen God definiëren zijn zij niet overdraagbaar. Gods overdraagbare eigenschappen vloeien voort uit Zijn liefdevolle zorg voor de mensheid. Zij omvatten liefde (Romeinen 5: 8), genade (Romeinen 3: 24), barmhartigheid (Psalm 145: 9), geduld (2 Petrus 3:15), heiligheid (Psalm 99: 9), rechtvaardigheid (Ezra 9: 15; Johannes 17: 25), gerechtigheid (Openbaring 22: 12) en Waarheid (1 Johannes 5: 20). Deze gaven komen alleen van de Gever Zelf.

De soevereiniteit van God

De Schriften leren duidelijk Gods soevereiniteit. *'Hij doet naar Zijn wil ... er is niemand, die Zijn hand afslaan, of tot Hem zeggen kan: Wat doet Gij?'* (Daniël 4: 35). *'want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij, en zijn zij geschapen'* (Openbaring 4: 11). *'Al wat de HEERE behaagt, doet Hij, in de hemelen en op de aarde,...'* (Psalm 135: 6). Zo kon Salomo zeggen: *'Des konings hart is in de hand des HEEREN als waterbeken; Hij neigt het tot al wat Hij wil'* (Spreuken 21: 1). Paulus, bewust van Gods soevereiniteit, schreef: *'doch ik zal tot u wederkeren, zo God wil'* (Handelingen 18: 21; zie Romeinen 15: 32), terwijl Jacobus vermaande: *'In plaats dat gij zoudt zeggen: Indien de HEERE wil'* (Jacobus 4: 15).

Uitverkiezing en menselijke vrijheid. De Bijbel laat Gods volledige zeggenschap op de wereld zien. Hij heeft mensen tevoren bestemd *'den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn'* (Romeinen 8: 29,30), om aangenomen te worden als Zijn kinderen, teneinde een erfenis te verkrijgen (Efeze 1: 4,5,11). Wat betekent een dergelijke soevereiniteit voor de menselijke vrijheid? Het werkwoord 'tevoren bestemd' betekent 'vooraf bepalen'. Sommigen menen dat deze verzen leren, dat God willekeurig sommigen kiest tot behoud en anderen tot verdoemenis, ongeacht hun eigen keuze. Maar onderzoek van deze verzen laat zien, dat Paulus niet spreekt over Gods willekeurig buitensluiten van wie dan ook. De strekking van deze tekst is veelomvattend. De Bijbel stelt duidelijk dat God *'wil, dat alle mensen zalig worden en tot kennis der waarheid komen'* (1 Timotheüs 2: 4). Hij *'is lankmoedig over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen'* (1 Petrus 3: 9). Er is geen bewijs dat God verordend heeft dat sommige mensen verloren moeten gaan; zo'n besluit zou Golgotha ontkennen, waar Jezus voor iedereen gestorven is. Het 'iegeijk' in de tekst *'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe'* (Johannes 3: 16), betekent dat iedereen gered kan worden.

Dat de vrije wil van de mens bepalend is voor zijn persoonlijke lot, blijkt uit het feit dat God voortdurend het resultaat toont van gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid, en er bij de zondaar op aandringt gehoorzaamheid en leven te kiezen (Deuteronomium 30: 19; Jozua 24: 15; Jesaja 1: 16, 20; Openbaring 22: 17); en van het feit dat het mogelijk is voor de gelovige, die ooit een ontvanger van genade is geweest, te vallen en verloren te gaan (1 Korinthe 9: 27; Galaten 5: 4; Hebreeën 6: 4-6; 10: 29). ...

God kan elke individuele keuze die gemaakt wordt voorzien, maar Zijn voorkennis bepaalt niet wat die keuze is. .... Bijbelse uitverkiezing bestaat uit het daadwerkelijk doel van God, dat iedereen die er voor kiest in Christus te geloven, gered zal worden (Johannes 1: 12; Efeze 1: 4-10).⁴

En wat bedoelt de Schrift wanneer Hij zegt: *'Jacob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat'* (Romeinen 9: 13) en dat Hij Farao's hart verhardde? (vs. 17,18; vs. 15,16; Exodus 9: 16; 4: 21) De context van deze teksten tonen aan dat Paulus bezorgd is over zijn zending en niet de verlossing. Redding is verkrijgbaar voor iedereen – maar God kiest bepaalde personen, voor een speciale taak. Verlossing was even toegankelijk voor Jacob als voor Ezau, maar God verkoos Jacob, niet Ezau, om de lijn te zijn door wie Hij de reddingsboodschap aan de wereld zou brengen. God beoefent soevereiniteit in Zijn zendingsbeleid.

Wanneer de Schrift zegt, dat God het hart van Farao verhardde is het alleen, dat Hij toelaat wat Farao doet, het impliceert niet dat Hij het verordent. De negatieve reactie van Farao op de oproep van God, laat feitelijk Gods respect zien voor de keuzevrijheid.

Voorkennis en menselijke vrijheid. Sommigen geloven dat God omgaat met mensen, zonder hun keuzes te weten totdat ze gemaakt worden; dat God bepaalde toekomstige dingen weet, zoals de wederkomst, het millennium, en het herstel van de aarde, maar dat Hij geen idee heeft wie gered worden. Zij denken dat Gods actieve relatie met het mensdom in het gedrang zou komen, als Hij alles zou weten wat van eeuwigheid tot eeuwigheid zal gebeuren. Sommigen suggereren dat Hij het saai zou vinden als Hij het einde vanaf het begin zou weten.

Maar Gods kennis over wat individuen zullen doen, beïnvloedt niet wat ze daadwerkelijk kiezen, net zo min dat de kennis van een historicus, over wat de mensen deden in het verleden, hun handelen kan verstoren/belemmeren. Net zoals een camera een scene opneemt maar deze niet verandert, zo kijkt voorkennis in de toekomst zonder deze te veranderen. De voorkennis van de Godheid schendt nooit de menselijke vrijheid.

De stuwkracht binnen de Godheid

Is er maar één God? Wat te denken van Christus en de Heilige Geest?

De eenheid van God. In tegenstelling met de heidense volken van omringende naties, geloofde Israël dat er één God was (Deuteronomium 4: 35; 6: 4; Jesaja 45: 5; Zacharia 14: 9). Het Nieuwe Testament legt dezelfde nadruk op de eenheid van God (Markus 12: 29-32; Johannes 17: 3; 1 Korinthe 8: 4-6; Efeze 4: 4-6; 1 Timotheüs 2: 5). Deze monotheïstische (is geloven in één God)

nadruk, spreekt het christelijke concept van de Drie-Enige God of Triniteit niet tegen – Vader, Zoon en Heilige Geest; veeleer bevestigt het dat er geen pantheon/veelheid van verschillende goden is.

De meervoudigheid binnen de Godheid. Hoewel het Oude Testament niet expliciet leert dat God een Drie-eenheid is, zinspeelt het op een meervoud binnen de Godheid. Soms maakt God gebruik van meervoud zoals: *'Laat Ons mensen maken naar Ons beeld'* (Genesis 1: 26); *'Zie, de mens is geworden als Onzer een'* (Genesis 3: 22); *'Komaan, laat Ons nedervaren'* (Genesis 11: 7). Soms wordt de Engel des HEEREN geïdentificeerd met God. Toen Hij aan Mozes verscheen, zei de Engel des HEEREN: *'Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jacob'* (Exodus 3: 6).

Verschillende vermeldingen onderscheiden de Geest van God met God. In het scheppingsverhaal bijvoorbeeld *'en de Geest Gods zweefde op de wateren'* (Genesis 1: 2). Sommige teksten verwijzen niet alleen naar de Geest maar betrekken ook een derde Persoon in het werk van Gods verlossing: *'.. en nu, de HEERE HEERE (de Vader) en Zijn Geest (de Heilige Geest) heeft Mij (de Zoon van God) gezonden'* (Jesaja 48: 16); *'... Ik (de Vader) heb Mijn Geest (de Heilige Geest) op Hem (de Messias) gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen'* (Jesaja 42: 1).

De verhouding binnen de Godheid. De eerste komst van Christus geeft ons een veel beter inzicht in de Drie-Enige God. Het Evangelie van Johannes laat zien dat de Godheid bestaat uit God de Vader (zie hoofdstuk 3 van dit document), God de Zoon (zie hoofdstuk 4) en God de Heilige Geest (zie hoofdstuk 5), een eenheid van Drie Gelijk-Eeuwige Personen, Die een unieke en onbegrijpelijke relatie hebben.

1. Een liefdevolle relatie. Toen Christus uitriep *'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?'* (Markus 15: 34) leed Hij onder de vervreemding van Zijn Vader, hetgeen de zonde had veroorzaakt. Zonde verbrak de oorspronkelijke relatie van de mensheid met God (Genesis 3: 6-10; Jesaja 59: 2). In Zijn laatste uren, werd Jezus, Die geen zonde gekend had, zonde voor ons. Door onze zonde op Zich te nemen, onze plaats in te nemen, ervoer Hij de scheiding met God, hetgeen ons lot was – en stierf ten gevolge daarvan.

Zondaren zullen nooit begrijpen wat de dood van Jezus betekende voor de Godheid. Van eeuwigheid af was Hij met de Vader en de Geest geweest. Zij leefden als gelijk-eeuwige, gelijk-bestaande, in volkomen Zelfovergave en liefde voor elkaar. Om zo lang bij elkaar te zijn getuigt van een volmaakte, absolute liefde, die binnen de Godheid bestaat. *'God is liefde'* (1 Johannes 4: 8) betekent dat de Ene zo leefde voor de Ander, dat Zij volkomen voldoening en geluk ervoeren.

Liefde wordt gedefinieerd in 1 Korinthe 13. Sommigen zullen zich afvragen hoe de kwaliteiten van lankmoedigheid en geduld toegepast zijn binnen de Godheid, Die een volmaakte liefdevolle relatie hadden. Geduld was het eerste nodig bij het omgaan met de rebellerende engelen, en later met eigenzinnige mensen.

Er is geen afstand tussen de Personen van de Drie-Enige God. Alle Drie zijn Zij Goddelijk, maar toch delen Zij Hun Goddelijke krachten en kwaliteiten. In menselijke organisaties rust de uiteindelijke autoriteit op één persoon – een president, koning of premier. In de Godheid rust de uiteindelijke autoriteit bij alle Drie Personen. Terwijl de Godheid niet één in Persoon is, is God één in doel, geest en karakter. Deze eenheid vernietigt niet de verschillende Persoonlijkheden van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Noch vernietigt de gescheidenheid van de Persoonlijkheden, de monotheïstische strekking van de Schrift, dat de Vader, Zoon en Heilige Geest één God zijn.

2. Een werkverhouding. Binnen de Godheid bestaat er een stelsel aan functies. God zal niet onnodig dubbel werk doen. Orde is de eerste wet in de hemel en God werkt op ordelijke wijze. Deze ordelijke uitvaardigingen bewaren de eenheid binnen de Godheid. De Vader lijkt op te treden als de Bron, De Zoon als Middelaar en de Heilige Geest als Uitvoerder. De menswording demonstreert prachtig de werkverhouding van de drie Personen in de Godheid. De Vader gaf Zijn Zoon, Christus gaf Zichzelf en de Heilige Geest gaf de geboorte van Jezus (Johannes 3:16; Mattheüs 1:18,20). De getuigenis van de Engel des HEEREN aan Maria geeft duidelijk de

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

handelingen van alle drie Personen in de Godheid aan, in de verborgenheid van de menswording van God. *'De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden'* (Lukas 1: 35).

Ieder Lid van de Godheid was bij de doop van Christus aanwezig: de Vader gaf de bemoediging (Matthéüs 3: 17), Christus gaf Zichzelf om te worden gedoopt, als ons Voorbeeld (Matthéüs 3: 13-15) en de Geest gaf Zichzelf aan Jezus om Hem te versterken (Lukas 3: 21-22).

Tegen het einde van Zijn aardse leven beloofde Jezus de Heilige Geest te zenden, als Trooster en Hulp (Johannes 14: 16). Uren later, toen Hij aan het kruis hing, riep Jezus tot Zijn Vader *'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?'* (Matthéüs 27: 46) Aan dit hoogtepunt in de heilsgeschiedenis, hadden de Vader, Zoon en Heilige Geest allen deel.

Tegenwoordig bereiken de Vader en de Zoon ons door de Heilige Geest. Jezus zei: *'Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien Ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, Die van den Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen'* (Johannes 15: 26). De Vader en de Zoon sturen de Geest om Christus aan iedereen te openbaren. De grote opdracht van de Drie-Eenheid is, om God en de kennis van Christus aan iedereen te brengen (Johannes 17: 3) en om Jezus aanwezig en waar te maken (Matthéüs 28: 20; Hebreeën 13: 5). Gelovigen worden uitverkoren tot zaligheid, Petrus zegt: *'De uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, in de heiligmaking des Geestes, tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus'* (1 Petrus 1: 2).

De apostolische zegen bevat alle drie Personen van de Godheid. *'De genade van den HEERE Jezus Christus en de liefde Gods en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij met u allen'* (2 Korinthe 13: 13). Christus wordt het eerst genoemd. Gods aanspreekpunt met de mensheid is door Jezus Christus – de God Die Mens werd. Hoewel alle drie Leden van de Drie-Eenheid samen werken om te redden, leefde alleen Jezus als Mens, stierf als Mens, en werd onze Verlosser (Johannes 6: 47; Matthéüs 1: 21; Handelingen 4: 12).

Maar omdat *'God was in Christus de wereld met Zichzelfen verzoenende'* (2 Korinthe 5: 19), kan God ook worden beschouwd als onze Heiland (Titus 3: 4), want Hij redde ons door Christus, onze Verlosser (Efeze 5: 23; Filippenzen 3: 20; Titus 3: 6).

Binnen het stelsel van functies, voeren de verschillende Leden van de Godheid afzonderlijke taken uit in het redden van de mens. Het werk van de Heilige Geest voegt niets toe aan de geschiktheid van het Offer, dat Jezus Christus bracht aan het kruis. Door de Heilige Geest wordt de objectieve verzoening aan het kruis subjectief toegepast, als de Christus van de verzoening wordt ingebracht. Zo spreekt Paulus over *'Christus in u, de Hoop der heerlijkheid'* (Kolossenzen 1: 27).

Nadruk op redding

De vroege kerk doopte personen in de naam van de Vader, Zoon en de Heilige Geest (Matthéüs 28: 19). Maar omdat het door Jezus was, dat Gods liefde en doel werden geopenbaard, legt de Bijbel de nadruk op Hem. Hij is de hoop, aangekondigd in de Oud Testamentische offers en feesten. Hij is Degene, Die in het middelpunt staat van het Evangelie. Hij is het Goede Nieuws, Die verkondigd werd door de discipelen in preken en brieven – De Gezegende Hoop. Het Oude Testament kijkt vooruit naar Zijn komst; het Nieuwe Testament kijkt uit naar Zijn wederkomst.

Christus, de Middelaar tussen God en ons, verbindt ons met de Godheid. Jezus is *'de Weg, de Waarheid en het Leven'* (Johannes 14: 6). Het goede nieuws is gecentreerd in één Persoon en niet louter een handeling. Het heeft te maken met een relatie, niet alleen regels – want het christendom is Christus. Wij zien in Hem de kern, de inhoud en context voor alle Waarheid en leven.

Kijkend naar het kruis, zien wij in het hart van God. Op dit instrument van marteling stortte Hij Zijn liefde uit voor ons. Door Christus vult de liefde van de Godheid ons lijdende, lege hart. Jezus hing daar als Gods Geschenk en onze Plaatsvervanger. Op Golgotha daalde God af tot werelds laagste punt om ons tegemoet te komen; maar het is de hoogste plaats waar wij kunnen komen. Wanneer wij naar Golgotha gaan, stijgen wij op zo hoog als wij kunnen, in de richting van God.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Aan het kruis liet de Drie-Eenheid een volledige openbaring van onzelfzuchtigheid zien. Daar was onze meest volledige openbaring van God. Christus werd Mens om voor het mensdom te sterven. Hij waardeerde onbaatzuchtigheid meer dan zelfstandigheid. Daar werd Christus onze *'gerechtigheid en heiligmaking en verlossing'* (1 Korinthe 1: 30). Welke waarde of betekenis wij hebben, of ooit zullen hebben komt van Zijn Offer aan het kruis.

De enige ware God is de God van het kruis. Christus onthulde aan het universum Gods oneindige liefde en reddende macht; Hij openbaarde een Drie-Enige God, Die bereid was, om de pijn van de scheiding met God te doorstaan, vanwege een onvoorwaardelijke liefde voor een opstandige planeet. Van dit kruis verkondigt God Zijn liefdevolle uitnodiging aan ons: *'En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus'* (Filippenzen 4: 7).

Referenties

1. Gordon R. Lewis, beslis zelf: Een theologisch werkboek (Downers Grove, IL: Inter Varsity Press, 1978), p. 15.
2. Het zijn de kosmologische, teleologische, ontologische, antropologische en religieuze argumenten. Zie bijvoorbeeld T. H. Jemison, Christian Beliefs (Mountain View, CA: Pacific Press, 1959), p. 72; Richard Rice, The Reign of God (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1985), p. 53-56. Deze argumenten bewijzen niet het bestaan van God, maar laten zien dat er een sterke mogelijkheid aanwezig is dat God bestaat. Uiteindelijk is het geloof in Gods bestaan echter gebaseerd op geloof.
3. Jahweh is 'een vermoeden van transliteratie' van de Heilige Naam van God in het Oude Testament (Ex. 3:14, 15; 6:3). Het oorspronkelijke Hebreeuws bevatte de vier medeklinkers YHWH. Na verloop van tijd, uit angst om Gods Naam te ontheiligen, weigerden de Joden om deze Naam hardop te lezen. In plaats daarvan, waar YHWH verscheen, zouden zij het woord Adonai lezen. In de zevende of achtste eeuw na Christus, toen klinkers werden toegevoegd aan de Hebreeuwse woorden, leverden de Masorettes de klinkers van Adonai aan de medeklinkers YHWH. De combinatie leverde het woord Jehovah op, dat gebruikt wordt in de KJV. Andere vertalingen geven de voorkeur aan het woord Jahweh (Jeruzalem Bijbel) of (RSV, NIV, NKJV). (Zie Siegfried H. H. Horn, Seventh-day Adventist Bible Dictionary, Don F. Neufeld, ed., rev. ed., [Washington, D. C.: Review and Herald, 1979] pp. 1192, 1193)
4. 'Predestinatie', Zevende-dag Adventisten Encyclopedie, Don F. Neufeld, ed., rev. ed., (Washington, D. G: Review en Herald, 1976), p. 1144.

Zevende-dag Adventisten geloven ...

... God de eeuwige Vader is de Schepper, de Bron, de Onderhouder en de Heerser over al het geschapene. Hij is rechtvaardig en heilig, genadig en barmhartig, traag tot toorn en rijk aan een niet aflatende liefde en trouw. De eigenschappen en krachten in de Zoon en in de Heilige Geest, zijn dezelfde als die van de Vader.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 3

Hoofdstuk 3 GOD DE VADER

De grote dag des oordeels begint. Vurige tronen met brandende raderen bewegen op hun plaats. De Oude van dagen neemt plaats. Majestueus in Zijn verschijning zit Hij als Rechter. Zijn ontzagwekkende tegenwoordigheid doordringt het publiek in de overgrote rechtszaal. Talrijke getuigen staan voor Hem. Het gericht zet zich, de boeken zijn geopend en het onderzoek van de verslagen van de mensenlevens begint (Daniël 7: 9-10).

Het gehele universum heeft op dit moment gewacht. God de Vader zal Zijn gerechtigheid uitvoeren tegen alle goddeloosheid. Het vonnis wordt uitgesproken: *'het gericht werd gegeven aan de heiligen der hoge plaatsen'* (Daniël 7: 22). Door de hemel weerklinkt blijde lof en dankzegging. Gods karakter wordt in al zijn heerlijkheid gezien, en Zijn wonderbaarlijke Naam wordt gerechtvaardigd door het hele universum.

Zienswijze over de Vader

God de Vader wordt vaak verkeerd begrepen. Velen zijn zich bewust van de dienst van Christus op aarde voor de mensheid en de rol van de Heilige Geest in de Persoon, maar wat heeft de Vader met ons van doen? Is Hij, in tegenstelling tot de genadevolle Zoon en Geest, geheel verdwenen uit onze wereld, de afwezige Landheer, het onbewogen Begin?

Of is Hij, zoals sommigen over Hem denken, de God van het Oude Testament – een God van wraak, gekenmerkt door de uitspraak: *'Oog om oog en tand om tand'* (Matthéüs 5: 38; Exodus 21: 24); een veeleisende God, Die volmaakt werk vereist – want anders! Een God, Die in uiterste tegenstelling staat tot het Nieuw Testamentische beeld van een liefhebbende God, Die wijst op het toekeren van de andere wang en nog een extra mijl te gaan (Matthéüs 5: 39-41).

God de Vader in het Oude Testament

De eenheid van het Oude en Nieuwe Testament en hun gemeenschappelijke plan van Verlossing, is geopenbaard door het feit dat het Dezelfde God is, Die spreekt en handelt in beide Testamenten voor de redding van Zijn volk. *'God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon; Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de werelden gemaakt heeft'* (Hebreeën 1: 1,2). Hoewel het Oude Testament zinspeelt op Personen van de Godheid, maakt ze geen onderscheid. Maar het Nieuwe Testament maakt duidelijk dat Christus, God de Zoon, de actieve Persoon in de schepping is (Johannes 1: 1-3, 14; Kolossenzen 1: 16) en dat Hij de God is, Die Israël uit Egypte leidde (1 Korinthe 10: 1-4; Exodus 3: 14; Johannes 8: 58). Wat het Nieuwe Testament zegt over de rol van Christus in de schepping en dat wat de uittocht suggereert is, dat zelfs in het Oude Testament vaak God de Vader aan ons geportretteerd wordt door het Middelaarschap van de Zoon. *'Want God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende'* (2 Korinthe 5: 19). Het Oude Testament beschrijft de Vader in de volgende termen:

Een barmhartig God. Geen zondig mens heeft ooit God gezien (Exodus 33: 20). Wij hebben geen afbeelding van Zijn gelaatstreken. God laat Zijn karakter zien door Zijn genadige daden en door de kenmerken die Hij aan Mozes verkondigde: *'HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft; Die [den] [schuldige] geenszins onschuldig houdt, bezoekende de ongerechtigheid der vaderen aan de kinderen, en aan de kindskinderen, in het derde en vierde [lid].'* (Exodus 34: 6,7; Hebreeën 10: 26,27). Genade is echter niet blindelinge vergeving, maar is gebaseerd op het beginsel van rechtvaardigheid. Degenen die Zijn genade afwijzen oogsten Zijn straf op ongerechtigheid.

Op de Sinaï bracht God Zijn verlangen tot uitdrukking om een Vriend te zijn van Israël, om met hen te zijn. Hij zei tegen Mozes: *'zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone.'* (Exodus 25: 8). Omdat dit Gods aardse woonplaats was, werd dit heiligdom het middelpunt van Israëls religieuze ervaring.

Een verbonds God. Verlangend om een duurzame relatie aan te knopen, maakte God een hecht verbond met mensen zoals Noach (Genesis 9: 1-17) en Abraham (Genesis 12: 1-3, 7; 13: 14-17; 15: 1,5-6; 17: 1-8; 22: 15-18 zie hoofdstuk 7 van dit document). Deze verbonden laten een persoonlijke, liefdevolle God zien, Die geïnteresseerd is in de belangen van Zijn volk. Aan Noach gaf Hij de verzekering van regelmatige seizoenen (Genesis 8: 22) en dat er nooit meer een wereldwijde vloed zou plaatsvinden (Genesis 9: 11); aan Abraham beloofde Hij een talrijk nageslacht (Genesis 15: 5-7) en een land waar hij en zijn nakomelingen konden wonen (Genesis 15: 18; 17: 8).

Een verlossende God. Als God van de uittocht leidde Hij op wonderbaarlijke wijze een slavenvolk naar de vrijheid. Deze grote verlossende daad is de achtergrond van het hele Oude Testament en een voorbeeld van Zijn verlangen onze Verlosser te zijn. God is geen verwijderde, afstandelijke, ongeïnteresseerde Persoon, maar Iemand, Die sterk betrokken is bij onze zaken.

De psalmen in het bijzonder werden geïnspireerd door de diepte van Gods betrokkenheid: *'Als ik Uw hemel aanzie, het werk Uwer vingeren, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt; Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt?'* (Psalm 8: 4,5) *'Hij zeide dan: Ik zal U hartelijk liefhebben, HEERE, mijn Sterkte! De HEERE is mijn Steenrots, en mijn Burg, en mijn Uithelper; mijn God, mijn Rots, op Welken ik betrouw; mijn Schild, en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek'* (Psalm 18: 2,3). *'Want Hij heeft niet veracht, noch verfoeid de verdrukking des verdrukten'* (Psalm 22: 25).

Een beschermende God. David zag God als Iemand waarbij hij kon schuilen – zoals de 6 Israëlitische vrijsteden, die onschuldige vluchtelingen herbergden. Het terugkerende thema van 'toevlucht,' beelden zowel Christus als de Vader uit. De Godheid is een toevlucht. *'Want Hij versteekt mij in Zijn hut, ten dage des kwaads; Hij verbergt mij in het verborgene Zijner tent; Hij verhoogt mij op een rotssteen'* (Psalm 27: 5). *'God is ons een Toevlucht en Sterkte; Hij is krachtelijk bevonden een Hulp in benauwdheden'* (Psalm 46: 2). *'Rondom Jeruzalem zijn bergen; alzo is de HEERE rondom Zijn volk, van nu aan tot in der eeuwigheid'* (Psalm 125: 2).

De psalmist drukt een verlangen uit naar meer van zijn God: *'Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God;'* (Psalm 42: 2-3). Uit ervaring getuigt David: *'Werp uw zorg op den HEERE, en Hij zal u onderhouden; Hij zal in eeuwigheid niet toelaten, dat de rechtvaardige wankele'* (Psalm 55: 23). *'Vertrouw op Hem te aller tijd, o gij volk! Stort ulieder hart uit voor Zijn aangezicht; God is ons een Toevlucht'* (Psalm 62: 9), – *'Maar Gij, HEERE! zijt een barmhartig en genadig God, lankmoedig, en groot van goedertierenheid en waarheid'* (Psalm 86: 15).

Een vergevende God. Na zijn zonden van overspel en moord smeekt David ernstig *'Wees mij genadig, o God! naar Uw goedertierenheid; delg mijn overtreding uit, naar de grootheid Uwer barmhartigheden.'* *'Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heiligen Geest niet van mij'* (Psalm 51: 3,13). Hij werd vertroost door de verzekering dat God wonderlijk genadevol is. *'Want zo hoog de hemel is boven de aarde, is Zijn goedertierenheid geweldig over degenen, die Hem vrezen. Zo ver het oosten is van het westen, zo ver doet Hij onze overtredingen van ons. Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen, die Hem vrezen. Want Hij weet, wat maaxsel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn'* (Psalm 103: 11-14).

Een goedertieren God. God is Iemand: *'Die den verdrukte recht doet, Die den hongerige brood geeft; de HEERE maakt de gevangenen los. De HEERE opent [de] [ogen] der blinden; de HEERE richt de gebogenen op; de HEERE heeft de rechtvaardigen lief. De HEERE bewaart de vreemdelingen; Hij houdt den wees en de weduwe staande; maar der goddelozen weg keert Hij om'* (Psalm 146: 7-9). Wat een schitterend beeld wordt er van God gegeven in de Psalmen.

Een getrouwe God. Ondanks Gods grootheid, dwaalde Israël vaak van Hem af (Leviticus 26; Deuteronomium 28). God wordt afgeschilderd als Iemand Die Israël liefhad, zoals een man zijn

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

vrouw liefheeft. Het boek Hosea illustreert treffend Gods trouw in de aanwezigheid van overduidelijke ontrouw en afwijzing. Gods voortdurende vergevingsgezindheid openbaart Zijn karakter van onvoorwaardelijke liefde.

Hoewel God toestaat haar ervaringen te maken met de rampen die veroorzaakt worden door haar ontrouw – pogingen doende om Israël's wegen te corrigeren – omarmt Hij haar met Zijn barmhartigheid. Hij verzekert haar: *'Gij zijt Mijn knecht; u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen. Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.'* (Jesaja 41: 9,10). Ondanks haar ontrouw, belooft Hij teder: *'Dan zullen zij hun ongerechtigheid belijden, en de ongerechtigheid hunner vaders met hun overtredingen, waarmede zij tegen Mij overtreden hebben, en ook dat zij met Mij in tegenheid gewandeld hebben. .... Zo dan hun onbesneden hart gebogen wordt, en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben; Dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond [met] Jakob, en ook aan Mijn verbond [met] Izak, en ook aan Mijn verbond [met] Abraham zal Ik gedenken,...'* (Leviticus 26: 40-42; Jeremia 3: 12).

God herinnert Zijn volk aan Zijn verlossende houding: *'Gedenk aan deze dingen, o Jakob, en Israël! Want gij zijt Mijn knecht, Ik heb u geformeerd; gij zijt Mijn knecht, Israël, gij zult van Mij niet vergeten worden. Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost'* (Jesaja 44: 21,22). Geen wonder dat Hij kon zeggen: *'Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer'* (Jesaja 45: 22).

Een God van redding en wraak. Het Oude Testament beschrijft God als een God van wraak, dit moet gezien worden in de context van de vernietiging van Zijn trouwe volk, door de goddelozen. Door het thema 'de dag des HEEREN', openbaarden de profeten Gods handelen m.b.t. Zijn volk aan het einde der tijden. Het is een dag van redding voor Zijn volk, maar een dag van wraak voor hun vijanden, die vernietigd zullen worden. *'Zegt den onbedachtzamen van harte: Weest sterk, en vreest niet; ziet, ulieder God zal [ter] wrake komen [met] de vergelding Gods. Hij zal komen en ulieden verlossen'* (Jesaja 35: 4).

Een Vaderlijke God. Zich tot Israël richtend, verwijst Mozes naar God als hun Vader: *'Is Hij niet uw Vader, Die u verkregen, Die u gemaakt en u bevestigd heeft?'* (Deuteronomium 32: 6). Door middel van verlossing nam God Israël aan als Zijn kind. Jesaja schreef: *'Doch nu, HEERE, Gij zijt onze Vader;'* (Jesaja 64: 8; 63: 16). Door middel van Maleachi, bevestigde God: *'ben Ik dan een Vader'* (Maleachi 1: 6). Op een andere plaats brengt Maleachi Gods vaderschap in verband met Zijn rol als Schepper: *'Hebben wij niet allen één Vader? Heeft niet één God ons geschapen?'* (Maleachi 2: 10) God is onze Vader door de Schepping en door verlossing. Wat een heerlijke Waarheid!

God de Vader in het Nieuwe Testament

De God van het Oude Testament verschilt niet met de God van het Nieuwe Testament. God de Vader wordt geopenbaard als de Grondlegger van alle dingen, de Vader van alle ware gelovigen en in een unieke betekenis de Vader van Jezus Christus.

De Vader van de gehele schepping. Paulus identificeert de Vader, onderscheidt Hem van Jezus Christus: *'Nochtans hebben wij maar één God, den Vader, Uit Welke alle dingen zijn ... en maar één HEERE, Jezus Christus, door Welke alle dingen zijn en wij door Hem'* (1 Korinthe 8: 6; Hebreeën 12: 9; Johannes 1: 17). Hij getuigt: *'Om deze oorzaak buig ik mijn knieën tot den Vader van onze HEERE Jezus Christus, uit Welke al het geslacht in de hemel en op de aarde genaamd wordt'* (Efeze 3: 14,15).

De Vader van alle gelovigen. In de tijd van het Nieuwe Testament bestond de geestelijke vader-kind relatie niet tussen God en de Israëlitische natie maar tussen God en de individuele gelovige. Jezus geeft de richtlijnen voor deze relatie (Matthéus 5: 45; 6: 6-15), die worden bevestigd d.m.v. de aanvaarding van de gelovige van Jezus Christus (Johannes 1: 12,13).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Door de verlossing door Christus, worden gelovigen aangenomen als Gods kinderen. De Heilige Geest vergemakkelijkt deze relatie. Christus kwam *'opdat Hij degenen die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!'* (Galaten 4: 5,6; Romeinen 8:15,16)

Jezus openbaart de Vader. Jezus, God de Zoon, voorziet in het meest diepgaande Godsbeeld van God de Vader wanneer Hij, als Gods Zelfopenbaring, in het menselijke vlees komt (Johannes 1: 1,14). Johannes verklaart: *'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, ... Die heeft Hem ons verklaard'* (Johannes 1: 18). Jezus zegt: *'Want Ik ben uit de hemel nedergedaald'* (Johannes 6: 38); *'Die mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien'* (Johannes 14: 9). Jezus te kennen is God de Vader kennen.

De brief aan de Hebreeën benadrukt het belang van deze persoonlijke openbaring: *'God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon; Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de werelden gemaakt heeft; Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel [Zijner] heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, ...'* (Hebreeën 1: 1-3).

1. Een God Die geeft. Jezus openbaarde Zijn Vader als een gevende God. Wij zien Zijn geven in de schepping, in Bethlehem en op Golgotha.

Bij de schepping handelden de Vader en de Zoon samen. God gaf ons leven ondanks dat Hij wist, dat door dat te doen, dit zou leiden tot de dood van Zijn eigen Zoon.

In Bethlehem gaf Hij Zichzelf toen Hij Zijn Zoon gaf. Wat een pijn heeft de Vader ervaren toen Zijn Zoon onze, door zonde vervuilde planeet binnenkwam! Denk aan de gevoelens van de Vader, toen Hij zag dat Zijn Zoon de liefde en aanbidding van engelen inruilde voor de haat van de zondaren; de heerlijkheid en het geluk van de hemel voor de weg naar de dood.

Maar het is Golgotha dat ons het diepste inzicht geeft van de Vader. De Vader, Goddelijk zijnde, onderging de pijn van de scheiding met Zijn Zoon – in leven en dood – meer dan welk mens ooit zou voelen. Hij leed met Christus in gelijke mate. Welk groter getuigenis over de Vader kan er gegeven worden! Het kruis openbaart – zoals niets anders dat kan – de Waarheid over de Vader.

2. Een God van liefde. Het favoriete onderwerp van Jezus was de tederheid en oneindige liefde van God. *'Hebt uw vijanden lief'* zei Hij, *'zegt ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen; Opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders, Die in de hemelen is; want Hij doet Zijn zon opgaan over bozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen'* (Matthéüs 5: 44-45). *'en uw loon zal groot zijn, en gij zult kinderen des Allerhoogsten zijn; want Hij is goedertieren over de ondankbaren en bozen. Weest dan barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is'* (Lukas 6: 35,36).

Door Zich te bukken en de voeten te wassen van Zijn verrader (Johannes 13: 5, 10-14), openbaarde Jezus de liefdevolle natuur van de Vader. Wanneer wij zien dat Christus de hongerigen te eten geeft (Markus 6: 39-44; 8: 1-9), de doven genas (Markus 9: 17-29), de spraak teruggaf aan de stomme (Markus 7: 32-37), de ogen opende van de blinden (Markus 8: 22-26), de verlamde oprichtte (Lukas 5: 18-26), de melaatsen genas (Lukas 5: 12,13), de doden opwekte (Markus 5: 35-43; Johannes 11: 1-45), zondaren vergaf (Johannes 8: 3-11) en demonen uitwierp (Matthéüs 15: 22-28; 17: 14-21), zien wij dat de Vader Zich onder de mensen begaf, Zijn leven gaf, hen vrijheid gaf, hoop gevend en wees hen op een toekomstige nieuwe aarde. Christus wist dat wanneer Hij de kostbare liefde van Zijn Vader openbaarde, dat dat de sleutel zou zijn die de mensen tot berouw zou brengen (Romeinen 2: 4).

Drie van de gelijkenissen die Christus vertelde, schilderen Gods liefdevolle bezorgdheid voor de verloren mensheid (Lukas 15). De gelijkenis van het verloren schaap laat ons zien, dat de redding komt door Gods initiatief en niet door ons zoeken naar Hem. Zoals een herder zijn schapen liefheeft en zijn leven riskeert wanneer er één vermist wordt, zo, maar dan in grotere mate, manifesteert God Zijn hunkerende liefde voor iedere verloren persoon.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Deze gelijkenis heeft ook een kosmische betekenis – het verloren schaap stelt onze opstandige wereld voor, slechts een atoom in Gods uitgestrekte universum. Gods kostelijke gave van Zijn Zoon, om onze planeet weer terug te brengen naar de kudde geeft aan dat onze gevallen wereld net zo dierbaar voor Hem is als de rest van Zijn schepping.

De gelijkenis van de verloren penning benadrukt de immense waarde die God plaatst op ons zondaren. En de gelijkenis van de verloren zoon laat de grote liefde van de Vader zien, Die de berouwvolle kinderen verwelkomt. Wanneer er vreugde in de hemel is over één zondaar die zich bekeert (Lukas 15: 7), stelt u zich de vreugde eens voor die het universum zal ervaren bij de wederkomst van onze Heiland.

Het Nieuwe Testament maakt de intieme betrokkenheid van de Vader duidelijk met de wederkomst van Zijn Zoon. Bij de wederkomst roepen de goddelozen tegen de bergen en rotsen *'Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, Die op de troon zit, en van de toorn des Lams;'* (Openbaring 6: 16). Jezus zei: *'Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met Zijn engelen'* (Matthéüs 16: 27), en *'Van nu aan zult gij zien den Zoon des mensen, zittende ter rechterhand der kracht Gods en komende op de wolken des hemels'* (Matthéüs 26: 64).

Met een verlangend hart ziet de Vader uit naar de wederkomst, wanneer de verlost en eindelijk in hun eeuwige tehuis gebracht zullen worden. *'... dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem'* zal duidelijk niet voor niets zijn geweest (1 Johannes 4: 9). Alleen onpeilbare, onbaatzuchtige liefde verklaart waarom, *'wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoon'* (Romeinen 5: 10). Hoe kunnen wij zo'n liefde verachten en Hem niet erkennen als onze Vader?

Zevende-dag Adventisten geloven...

...God de Eeuwige Zoon werd Mens in Jezus Christus. Door Hem werd alles geschapen, werd het karakter van God geopenbaard, de redding van de mensheid tot stand gebracht en de wereld geoordeeld. Voor eeuwig waarlijk God, werd Hij ook waarlijk mens: Jezus, de Christus. Hij werd ontvangen uit de Heilige Geest en geboren uit de maagd Maria. Hij leefde als mens en werd verzocht, maar openbaarde op volmaakte wijze de rechtvaardigheid en liefde van God. In Zijn wonderen werd Gods macht zichtbaar. Zij getuigden van Zijn Goddelijke roeping als Messias. Hij leed en stierf vrijwillig aan het kruis voor onze zonden, werd opgewekt uit de doden en voer ten hemel om in het hemels Heiligdom voor ons de dienst te verrichten. Hij zal terugkeren in heerlijkheid voor de uiteindelijke verlossing van Zijn volk en het herstel van alle dingen.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 4

Hoofdstuk 4 GOD DE ZOON

De woestijn was een nachtmerrie van slangen geworden. Slangen gleden onder de kookpotten, kronkelden rond de tentharingen. Zij verborgen zich onder het speelgoed, lagen op de loer in de slaapzakken. Hun giftanden beten diep en injecteerden het dodelijke gif. De woestijn, die eens het toevluchtsoord van Israël was geweest, werd hun begraafplaats. Honderden lagen te sterven. Ze realiseerden hun hachelijke situatie, geschrokken ouders haastten zich naar de tent van Mozes, smeekten om hulp. *'Toen bad Mozes voor het volk.'*

Gods antwoord? *'Maak u een vurige slang en stel ze op een stang' – 'en het zal geschieden, dat al wie gebeten is, als hij haar aanziet, zo zal hij leven'. 'En Mozes maakte een koperen slang en stelde ze op een stang; en als een slang iemand beet, zo zag hij de koperen slang aan en bleef levend'* (Numeri 21:7-9).

De slang was altijd een symbool van satan geweest (Genesis 3; Openbaring 12), hetgeen zonde voorstelt. Het kamp was in satans handen gevallen. Gods hulpmiddel? Niet zien op een lam op het heiligdom altaar, maar zien op een bronzen slang.

Het was een vreemd symbool van Christus. Net zoals de gelijkenis van de slang, die verheven op een paal gestoken was, werd Jezus *'in gelijkheid des zondigen vleses'* (Romeinen 8: 3), opgeheven aan een schandelijk kruis (Johannes 3: 14-15). Hij werd zonde voor ons gemaakt, nam alle zonden van iedereen, die had geleefd en die nog zou leven, op Zich *'Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheids Gods in Hem'* (2 Korinthe 5: 21). Door te zien op Christus, kan de hopeloze mensheid leven vinden.

Hoe kon de vleeswording redding brengen aan de mensheid? Welke invloed had dit op de Zoon? Hoe kon God een menselijk wezen worden en waarom was dit noodzakelijk?

De menswording: voorspellingen en vervulling

Gods plan om degenen te redden die afgedwaald zijn van Zijn alwijze raad (Johannes 3: 16; 1 Johannes 4: 9) demonstreert Zijn overtuigende liefde. In dit plan was Zijn Zoon, Die *'voorgekend is geweest vóór de grondlegging der wereld'* als een Offer voor de zonde, om de hoop te zijn voor het menselijk geslacht (1 Petrus 1: 19-20). Hij zou ons terugbrengen naar God en zorgde voor verlossing van de zonde door het werk van de duivel te vernietigen (1 Petrus 3: 18; Mattheüs 1: 21; 1 Johannes 3: 8).

Zonde had Adam en Eva van de Bron van het leven gescheiden en zou hebben geleid tot hun onmiddellijke dood. Maar volgens het plan dat gelegd was vóór het ontstaan van de wereld (1 Petrus 1: 20-21), ging de *'raad des vredes'* (Zacharia 6: 13), God de Zoon, staan tussen hen en de Goddelijke gerechtigheid, Hij overbrugde de kloof en beteugelde de dood. Nog vóór het kruis behielden zondaars hun leven en verzekerde hen van de verlossing. Maar om ons als zonen en dochters van God volledig te herstellen moest Hij mens worden.

Direct nadat Adam en Eva hadden gezondigd, gaf God hen hoop door een bovennatuurlijke vijandschap te beloven tussen de slang en de vrouw, tussen zijn zaad en haar zaad. In de cryptische verklaring van Genesis 3: 15 stellen de slang en zijn nakomelingen, satan en zijn volgelingen voor en de vrouw en haar zaad stellen Gods volk en de Redder der wereld voor. Deze verklaring was de eerste verzekering dat de strijd tussen goed en kwaad zou eindigen in de overwinning van Gods Zoon.

De overwinning echter zou pijnlijk zijn: *'Datzelve (Christus) zal u (satan) de kop vermorzelen, en gij (satan) zult Het (Christus) de verzenen vermorzelen'* (Genesis 3: 15). Niemand zou er ongedeerd uit komen.

Vanaf dat moment keek de mensheid uit naar de Beloofde. Het Oude Testament ontvouwt die zoektocht. Profetieën voorspelden dat wanneer de Beloofde zou komen, de wereld bewijzen zou hebben om Zijn identiteit te bevestigen.

Een profetische uitbeelding van de verlossing. Na de zondeval, stelde God dieren-offers in om de komende Verlosser aan te kondigen (Genesis 4: 4). Dit symbolisch systeem verkondigde de wijze waarop God de Zoon de zonde zou uitroeien.

Als gevolg van de zonde – de overtreding van Gods wet – werd de mensheid geconfronteerd met de dood (Genesis 2: 17; 3: 19; 1 Johannes 3:4; Romeinen 6: 23). Gods wet eiste het leven van de zondaar. Maar in Zijn eindeloze liefde gaf God Zijn Zoon, *'opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe'* (Johannes 3: 16). Wat een onbegrijpelijke daad van nederigheid! God de eeuwige Zoon Zelf betaald plaatsvervangend, de straf voor de zonde, zodat Hij ons kan vergeven en verzoenen met de Godheid.

Na de uittocht van Israël uit Egypte, werden de offergaven uitgevoerd in een tabernakel als onderdeel van een verbondsrelatie tussen God en Zijn volk. Door Mozes gebouwd naar een hemels voorbeeld, werden het heiligdom en haar diensten ingesteld om het 'Plan van de Verlossing' te illustreren (Exodus 25: 8-9, 40; Hebrëen 8: 1-5).

Om vergeving te verkrijgen, moest een berouwvolle zondaar een offerdier, zonder enig gebrek – een symbool van de zondeloze Verlosser – brengen. De zondaar moest dan zijn hand plaatsen op het onschuldige dier en zijn zonden bekennen (Leviticus 1: 3-4). Deze handeling symboliseerde het overdragen van de zonde van de schuldige zondaar op het onschuldige slachtoffer, een beeltenis van het plaatsvervangend karakter van het offer.

Omdat *'zonder bloedstorting ... geen vergeving'* van zonden geschiedt (Hebrëen 9: 22), doodde de zondaar het dier, om de dodelijke aard van de zonde duidelijk te maken. Een treurige manier om hoop uit te drukken, maar voor de zondaar de enige manier om zijn geloof uit te drukken.

Na de dienst van de priester (Leviticus hoofdst. 4 t/m 7), ontving de zondaar vergeving van zonden door zijn geloof in de plaatsvervangende dood van de komende Verlosser, dat door het offerdier werd gesymboliseerd (Leviticus 4: 26, 31, 35). Het Nieuwe Testament erkent Jezus Christus, de Zoon van God, als *'het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt'* (Johannes 1: 29). Door Zijn kostbare bloed *'als een onbestraffelijk en onbevlekt Lam'* (1 Petrus 1: 19), verkreeg Hij voor het menselijke geslacht, redding van de uiteindelijke straf van de zonde.

Voorspellingen over een Verlosser. God beloofde dat de Verlosser-Messias – de Gezalvde – zou komen uit de lijn van Abraham *'En in uw Zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde'* (Genesis 22: 18; 12: 3).

Jesaja profeteerde dat de Verlosser zou komen als een mannelijk kind en menselijk en Goddelijk zou zijn: *'Want een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst'* (Jesaja 9: 5). Deze Redder zou opstijgen naar de troon van David en een eeuwigdurend verbond van vrede oprichten (Jesaja 9: 6). Bethlehem zou Zijn geboorteplaats worden (Micha 5: 1).

De geboorte van deze Goddelijk-menselijk Persoon zou bovennatuurlijk zijn. Onder verwijzing naar Jesaja zegt het Nieuwe Testament: *'Zie, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren, en gij zult Zijn Naam heten Immanuël; hetwelk is, overgezet zijnde, God met ons'* (Matthëus 1: 23).

De dienst van de Verlosser wordt in deze woorden uitgedrukt: *'De Geest des HEEREN is op Mij, omdat de HEERE Mij gezalvd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des HEEREN'* (Jesaja 61: 1-2a; Lukas 4: 18-19).

Verbazingwekkend is dat de Messias afwijzing zou ondervinden. Hij zou worden beschouwd als een *'een wortel uit een dorre aarde; Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten en verzocht in krankheid; ... Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht'* (Jesaja 53: 2-3).

Een goede vriend zou Hem verraden (Psalm 41: 10) voor dertig stukken zilver (Zacharia 11:12). Tijdens Zijn proces zou Hij worden bespuwd en geslagen (Jesaja 50: 6). Degenen die Hem

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

executeerden zouden dobbelen om de kleren die Hij droeg (Psalm 22: 19). Geen van Zijn beenderen werden gebroken (Psalm 34: 21), maar Zijn zijde zou worden doorboord (Zacharia 12: 10).

In Zijn lijden zou Hij geen weerstand bieden, maar *'als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open'* (Jesaja 53: 7).

De onschuldige Verlosser zou enorm lijden voor zondaren. *'Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; ... Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. ... doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. ... Want Hij is afgesneden uit het land der levenden: om de overtreding Mijns volks is de plage op Hem geweest'* (Jesaja 53: 4-8).

De Verlosser geïdentificeerd. Alleen Jezus Christus heeft deze profetieën vervuld. De Bijbel traceert Zijn geslachtsregister tot aan Abraham, noemt Hem de Zoon van Abraham (Matthéüs 1: 1) en Paulus bevestigt dat de de belofte aan Abraham en zijn zaad vervuld is in Christus (Galaten 3: 16). De Messiaanse titel 'Zoon van David' wordt op grote schaal op Hem toegepast (Matthéüs 1: 9). Hij werd geïdentificeerd als de beloofde Messias, Die de troon van David zou bezetten (Handelingen 2: 29-30).

De geboorte van Jezus was wonderbaarlijk. De maagd Maria *'werd zwanger bevonden uit den Heilige Geest'* (Matthéüs 1: 18-23). Een Romeins bevel bracht haar naar Bethlehem, de voorspelde geboorteplaats (Lukas 2: 4-7).

Eén van Jezus' namen was Immanuël, of *'God met ons'*, wat Zijn Goddelijke-menselijke natuur weerspiegelde en Gods vereenzelviging met de mensheid illustreerde (Matthéüs 1: 23). Zijn gewone naam, Jezus, richtte zich op Zijn Verlossingswerk: *'en gij zult Zijn Naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden'* (Matthéüs 1: 21). Jezus identificeerde Zijn missie met dat van de voorspelde Messias in Jesaja 61: 1-2: *'Heden is deze Schrift in uw oren vervuld'* (Lukas 4: 17-21).

Hoewel Hij een diepgaande invloed had op Zijn volk, werd Zijn boodschap in het algemeen afgewezen (Johannes 1: 11; Lukas 23: 18). Op een enkele uitzondering na, werd Hij niet herkend als de Verlosser van de wereld. In plaats van acceptatie, kreeg Hij doodsbedreigingen (Johannes 5: 16; 7: 19; 11: 53).

Tegen het einde van Zijn drie en een halfjarige Evangeliebediening, werd Hij door Judas Iskariot, een discipel, verraden (Johannes 13: 18; 18: 2) voor dertig zilverlingen (Matthéüs 26: 14-15). In plaats van Zich te verzetten, bestrafte Hij Zijn discipelen die probeerden Hem te verdedigen (Johannes 18: 4-11).

Hoewel onschuldig aan enig misdrijf, werd Hij, in minder dan 24 uren nadat Hij was gearresteerd, bespuwd, geslagen, beproefd, veroordeeld tot de dood, en gekruisigd (Matthéüs 26: 67; Johannes 19: 1-16; Lukas 23: 14-15). Soldaten dobbelden om Zijn kleding (Johannes 19: 23-24). Tijdens Zijn kruisiging werd geen van Zijn beenderen gebroken (Johannes 19: 32-33, 36) en nadat Hij gestorven was, doorboorden soldaten Zijn zijde met een speer (Johannes 19: 34, 37).

De volgelingen van Christus erkenden Zijn dood als het enige Offer ten bate van de zondaren. *'Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.'* (Romeinen 5: 8). *'En wandelt in de liefde, gelijkewijs ook Christus ons liefgehad heeft en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer Gode, tot een welriekende reuk'* (Efeze 5: 2).

De tijd van Zijn dienstwerk en dood. De Bijbel openbaart dat God Zijn Zoon naar de aarde stuurde in de *'volheid des tijds'* (Galaten 4: 4). Toen Christus Zijn dienstwerk begon, zei Hij *'De tijd is vervuld'* (Markus 1: 15). Deze verwijzingen naar tijd geven aan dat de Verlosser Zijn missie verliep in harmonie met de zorgvuldige profetische planning.

Meer dan vijf eeuwen daarvoor, heeft God door Daniël, de exacte tijd voorspeld van het begin van Christus' dienstwerk en van Zijn dood (Daniël 9: 24-27).¹

Tegen het einde van de 70 jarige ballingschap van Israël in Babylon, vertelde God aan Daniël dat Hij de Joden en de stad Jeruzalem een proeftijd van 70 weken had toegewezen.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

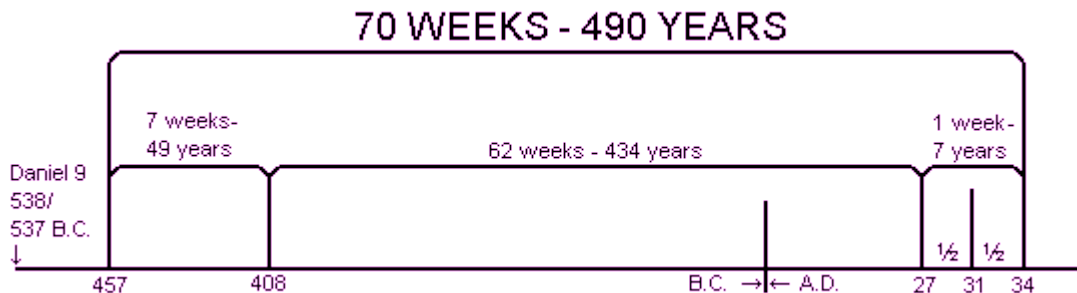
Gedurende deze tijd moest de Joodse natie, door berouw en een zich voorbereiden op Christus' komst, Gods doel met hen vervullen.

Daniël schreef ook van *'ongerechtigheid te verzoenen'* en *'om de eeuwige gerechtigheid aan te brengen'*, om deze periode aan te duiden. Deze Messiaanse handelingen geven aan dat de Verlosser in deze periode zou komen (Daniël 9: 24).

Daniël's profetie vermeldt dat de Messias zou verschijnen over *'zeven weken en twee en zestig weken'*, of in totaal 69 weken, *'van de uitgang des woords, om te doen wederkeren en om Jeruzalem te bouwen'* (Daniël 9: 25). Na de 69e week zou de Messias worden uitgeroeid *'maar het zal niet voor Hem zelve zijn'* (Daniël 9: 26) – een verwijzing naar Zijn plaatsvervangende dood. Hij zou sterven in het midden van de zeventigste week, *'en in de helft der week zal Hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden'* (Daniël 9: 27).

De sleutel om tijdsprofetieën te begrijpen ligt in het Bijbelse beginsel van één dag in profetische tijd is gelijk aan één letterlijk jaar (Numeri 14: 34; Ezechiël 4: 6).² Volgens dit jaar-dag principe, zijn de 70 weken (of 490 profetische dagen) 490 letterlijke jaren.

Daniël stelt dat deze periode begint bij *'den uitgang des woords, om te doen wederkeren en om Jeruzalem te bouwen'* (Daniël 9: 25). Dit bevel, dat de Joden volledige onafhankelijkheid gaf, werd gegeven in het zevende jaar van de Perzische koning Artaxerxes en werd uitgevoerd in het najaar van 457 v. Chr. (Ezra 7: 8; 12-26; 9:9).³ Volgens de profetie zou, 483 jaren (69 profetische weken) na dit bevel, de Messias verschijnen. 483 Jaren na 457 v. Chr. brengt ons tot het najaar van 27 n. Chr., toen Jezus werd gedoopt en Zijn openbare dienstwerk begon.⁴ Over het aannemen van deze data van 457 v. Chr. en 27 n. Chr., merkt Gleason Archer op dat dit 'een opmerkelijke nauwkeurigheid is in de vervulling van zo'n oude profetie. Alleen God kon de komst van Zijn Zoon met zo'n verbazingwekkende nauwkeurigheid voorspellen; het trotseert alle rationele verklaringen'.⁵

Bij Zijn doop in de Jordaan, werd Jezus gezalfd met de Heilige Geest en ontving Gods erkenning als de 'Messias' (Hebreeuws) of de 'Christus' (Grieks) – beide namen betekenen 'de Gezalfdde' (Lukas 3: 21-22; Handelingen 10: 38; Johannes 1: 41).

Jezus' verklaring: *'de tijd is vervuld'* (Markus 1: 15), verwijst naar de vervulling van deze tijdprofetie.

In het midden van de zeventigste week, in het voorjaar van 31 n. Chr., precies 3½ jaren na de doop van Christus, bracht de Messias het offersysteem ten einde, door het geven van Zijn leven. Op het moment van Zijn dood scheurde het voorhangsel van de tempel op een bovennatuurlijke wijze in tweeën, van boven naar beneden (Matthéüs 27: 5), wat de Goddelijke afschaffing van alle tempeldiensten aangaf.

Alle offeranden en slachtoffers wezen vooruit naar het algenoegzame Offer van de Messias. Toen Jezus Christus, het ware Lam van God, werd geofferd op Golgotha als losgeld voor onze zonden (1 Petrus 1: 19) – type ontmoet antitype – ging de schaduwdienst op in realiteit. De aardse heiligdomsdienst was niet langer nodig.

Op de exact geprofeteerde tijd, tijdens het paasfeest, stierf Hij. Paulus zegt: *'Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus'* (1 Korinthe 5: 7). Deze verbazingwekkend nauwkeurige tijdprofetie geeft één van de sterkste bewijzen van de fundamentele historische Waarheid, dat Jezus Christus de lang voorspelde Verlosser der wereld is.

De opstanding van de Verlosser. De Bijbel voorspelde niet alleen de dood van de Verlosser maar ook Zijn opstanding. David profeteerde *'dat Zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees verderving heeft gezien'* (Handelingen 2: 31; Psalm 16: 10). Hoewel Christus anderen uit de dood opwekte (Markus 5: 35-42; Lukas 7: 11-17; Johannes 11), bewijst Zijn eigen opstanding, de macht achter Zijn bewering de Verlosser van de wereld te zijn: *'Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven; En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid'* (Johannes 11: 25-26).

Na Zijn opstanding zegt Hij: *'Vreest niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods'* (Openbaring 1: 17-18).

De twee naturen van Jezus Christus

Door te zeggen *'het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond'* (Johannes 1: 14) zet Johannes een diepgaande Waarheid uiteen. De menswording van God de Zoon is een verborgenheid. De Bijbel noemt Gods openbaring in het vlees *'de verborgenheid der godzaligheid'* (1 Timotheüs 3: 16).

De Schepper van de werelden (Hebreeën 1: 2 KJV), Hij, in Wie de volheid van de Godheid was, werd een hulpeloze baby in een kribbe. Veruit superieur aan de engelen, gelijk aan de Vader in waardigheid en heerlijkheid en toch verwaardigde Hij Zich het kleed van de mensheid te dragen!

Men kan nauwelijks de betekenis begrijpen van deze Heilige Verborgenheid, dan alleen door de Heilige Geest aan te roepen voor verlichting. Door te proberen de menswording te begrijpen is het goed te weten dat *'de verborgen dingen zijn voor den HEERE onzen God, maar de openbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid'* (Deuteronomium 29: 29).

Jezus Christus is waarlijk God. Wat is het bewijs dat Jezus Christus Goddelijk is? Hoe zag Hij Zichzelf? Herkennen de mensen Zijn Goddelijkheid?

1. Zijn Goddelijke eigenschappen. Christus bezat Goddelijke eigenschappen. Hij is Almachtig. Hij zei dat de Vader Hem *'alle macht in hemel en op aarde'* gegeven had (Matthëüs 28: 18; Johannes 17: 2).

Hij is Alwetend. *'In Denwelken al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn'* (Kolossenzen 2: 3), zei Paulus.

Jezus verzekerde Zijn Alomtegenwoordigheid met de garantie *'En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld'* (Matthëüs 28: 20) en *'waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen'* (Matthëüs 18: 20).

Hoewel Zijn Goddelijkheid een natuurlijk vermogen van alomtegenwoordigheid heeft, heeft de mensgeworden Christus Zichzelf in dit opzicht vrijwillig beperkt. Hij koos ervoor alomtegenwoordig te zijn door het dienstwerk van de Heilige Geest (Johannes 14: 16-18).

Het boek Hebreeën getuigt van Zijn onveranderlijkheid *'Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in der eeuwigheid'* (Hebreeën 13: 8). Zijn in Zichzelf bestaande werd bevestigd, toen Hij verklaarde, dat Hij leven in Zichzelf had (Johannes 5: 26) en Johannes getuigt *'In Hetzelve was Leven, en het Leven was het Licht der mensen'* (Johannes 1: 4). Christus' bekendmaking *'Ik ben de Opstanding en het Leven'* (Johannes 11: 25) bevestigde dat in Hem 'is het oorspronkelijke, echte, aan niets anders ontleende leven'⁶ (Wens der Eeuwen blz. 440).

Heiligheid is een deel van Zijn natuur. Bij de aankondiging, zei de engel tot Maria: *'De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden'* (Lukas 1: 35). Toen demonen Jezus zagen riepen ze uit: *'Laat af, ... Ik ken U, wie Gij zijt, namelijk de Heilige Gods'* (Markus 1: 24).

Hij is liefde. Johannes schreef: *'Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft'* (1 Johannes 3: 16).

Hij is eeuwig. Jesaja noemde Hem: *'Vader der eeuwigheid'* (Jesaja 9: 6). Micha verwees naar Hem als Degene *'Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid'* (Micha 5: 1). Paulus dateerde Zijn bestaan van *'vóór alle dingen'* (Kolossenzen 1: 17) en Johannes stemde

hiermee in door te zeggen: *'Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is'* (Johannes 1: 2-3).⁷

2. Zijn Goddelijke krachten en voorrechten. De werken van God worden toegeschreven aan Jezus. Hij wordt geïdentificeerd als beide, de Schepper (Johannes 1: 3; Kolossenzen 1: 16) en de Ondersteuner of Verdediger – *'en alle dingen bestaan tezamen door Hem'* (Kolossenzen 1: 17; Hebreeën 1: 3). Hij is in staat de doden op te wekken met Zijn stem (Johannes 5: 28-29) en zal de wereld oordelen aan het einde der tijden (Matthéüs 25: 31-32). Hij vergeeft zonden (Matthéüs 9: 6; Markus 2: 5-7).

3. Zijn Goddelijke Namen. Zijn Namen openbaren Zijn Goddelijke natuur. Immanuël betekent *'God met ons'* (Matthéüs 1: 23). Demonen en gelovigen spraken Hem aan met *'Zone Gods'* (Markus 1: 1; Matthéüs 8: 29; Markus 5:7). De geheiligde Naam van God in het Oude Testament, Jehova, of *Jahweh*, is van toepassing op Jezus. Matthéüs gebruikt de woorden van Jesaja 40: 3 *'Bereidt den weg des HEEREN'* om het voorbereidend werk te beschrijven van Christus' missie (Matthéüs 3:3). En Johannes brengt Jezus met de *'HEERE der heirscharen'* in verbinding *'zittende op een hogen en verheven troon'* (Jesaja 6: 1, 3; Johannes 12: 41).

4. Zijn Goddelijkheid erkend. Johannes beschrijft Jezus als het Goddelijke Woord Dat *'vles geworden'* is (Johannes 1: 1, 14). Thomas erkende de opgestane Christus als *'Mijn HEERE en mijn God'* (Johannes 20: 28). Paulus verwees naar Hem als de *'God boven alles te prijzen in der eeuwigheid'* (Romeinen 9: 5); en Hebreeën spreekt Hem aan als de God en HEERE van de schepping (Hebreeën 1: 8, 10).⁸

5. Zijn Persoonlijk getuigenis. Jezus Zelf beweerde gelijk te zijn aan God. Hij identificeerde Zichzelf als de 'IK BEN' (Johannes 8: 58), de God van het Oude Testament. Hij noemde God 'Mijn Vader' in plaats van 'onze Vader' (Johannes 20: 17). En Zijn verklaring 'Ik en de Vader zijn Eén' (Johannes 10: 30) beschrijft de bewering dat Hij 'één in Wezen' was met de Vader, 'dezelfde eigenschappen bezat'.⁹

6. Zijn gelijkheid met God aangenomen. Zijn gelijkheid met God de Vader wordt als vanzelfsprekend aangenomen in de doopopdracht (Matthéüs 28: 19), in de volledige apostolische zegening (2 Korinthe 13: 13), in Zijn afscheidsrede (Johannes 14 – 16), en in de beschrijving van Paulus van de geestelijke gaven (1 Korinthe 12: 4-6). De Schriften beschrijven Jezus als *'het Afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid'* (Hebreeën 1: 3). Toen gevraagd werd aan Jezus om God de Vader te tonen, antwoordde Jezus *'Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien'* (Johannes 14: 9).

7. Hij wordt als God aanbeden. Mensen aanbaden Hem (Matthéüs 28: 17; Lukas 14: 33). 'En dat alle engelen Gods Hem aanbidden' (Hebreeën 1: 6). Paulus schreef dat 'in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie ... en alle tong zou belijden dat Jezus Christus de HEERE is' (Filippenzen 2: 10, 11). Verschillende zegeningen stemmen overeen met Christus 'de Heerlijkheid in alle eeuwigheid' (2 Timotheüs 4: 18; Hebreeën 13: 21; 2 Petrus 3: 18).

8. Zijn Goddelijke natuur is noodzakelijk. Christus verzoende de mensheid met God. De mens had een volmaakte openbaring nodig van Gods karakter om een persoonlijke relatie met Hem op te bouwen. Christus kwam aan deze behoefte tegemoet door Gods Heerlijkheid weer te geven (Johannes 1: 14). *'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in den schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard'* (Johannes 1: 18; 17: 6). Jezus getuigt *'Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien'* (Johannes 14: 9).

In totale afhankelijkheid van de Vader (Johannes 5: 30) gebruikte Christus Goddelijke macht om Gods liefde te openbaren. Met Goddelijke macht openbaarde Hij Zichzelf als de liefhebbende Verlosser, Die door de Vader gezonden was om te genezen, te herstellen en zonden te vergeven (Lukas 6: 19; Johannes 2: 11; 5: 1-15, 36; 11: 41-45; 8: 3-11). Nooit, heeft Hij echter een wonder uitgevoerd om Zichzelf de persoonlijke ontberingen en het lijden te besparen, die andere mensen zouden hebben ervaren als zij in soortgelijke omstandigheden geplaatst zouden zijn.

Jezus Christus is *'één in natuur; in karakter; in doel'* met God de Vader (Patriarchen en Profeten blz. 9).¹⁰ Hij is waarachtig God.

Jezus Christus is waarachtig Mens. De Bijbel verklaart dat Christus naast Zijn Goddelijke natuur, een menselijke natuur had. Het aannemen van deze leer is cruciaal. Ieder die *'belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God'* en ieder die dat niet belijdt *'die*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

is uit God niet' (1 Johannes 4: 2, 3). Christus' menselijke geboorte, ontwikkeling, kenmerken en persoonlijke getuigenis leveren het bewijs van Zijn menselijkheid.

1. Zijn menselijke geboorte. *'En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond'* (Johannes 1: 14). Met 'vlees' wordt hier de menselijke/gevallen natuur bedoeld, een natuur ondergeschikt aan Zijn hemelse. In duidelijke taal zegt Paulus: *'heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw'* (Galaten 4: 4; Genesis 3: 15). Christus werd gezonden in *'de gestaltenis eens dienstknechts'* en *'in de gedaante gevonden als een mens'* (Filippenzen 2: 7, 8). Deze openbaring van God in de menselijke natuur is *'de verborgenheid der godzaligheid'* (1 Timotheüs 3: 16).

Het geslachtsregister van Christus verwijst naar Hem als *'de Zoon van David'* en *'de Zoon van Abraham'* (Matthéüs 1: 1). Volgens Zijn menselijke natuur was Hij *'geworden uit het zaad Davids'* (Romeinen 1: 3; 9: 5) en was Hij de *'Zoon van Maria'* (Markus 6: 3). Hoewel Hij geboren was uit een vrouw, zoals elk ander kind, was er een groot verschil, een bijzonderheid. Maria was een maagd en dit Kind was ontvangen van de Heilige Geest (Matthéüs 1: 20-23; Lukas 1: 31-37). Hij kon aanspraak maken op ware menselijkheid door Zijn moeder.

2. Zijn menselijke ontwikkeling. Jezus was onderworpen aan de wetten van menselijke ontwikkeling; Hij *'wies op en werd gesterkt in den geest, en vervuld met wijsheid'* (Lukas 2: 40, 52). Op de leeftijd van 12 jaar werd Hij Zich bewust van Zijn Goddelijke missie (Lukas 2: 46-29). Gedurende Zijn jeugd was Hij onderworpen aan Zijn ouders (Lukas 2: 51).

De weg naar het kruis was één van voortdurende groei door het lijden, dat een belangrijke rol speelde in Zijn ontwikkeling. *'Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden. En geheiligd zijnde, is Hij allen die Hem gehoorzaam zijn, een Oorzaak der eeuwige zaligheid geworden'* (Hebreeën 5: 8-9; 2: 10,18). Toch ervoer Hij ontwikkeling. Hij zondigde niet.

3. Hij werd een 'Mens' genoemd. Johannes de Doper en Petrus verwijzen naar Hem als *'een Mens'* (Johannes 1: 30; Handelingen 2: 22). Paulus spreekt over *'de genade, door één Mens, Jezus Christus'* (Romeinen 5: 15). Hij is de *'Mens'* Die *'de opstanding der doden'* bracht (1 Korinthe 15: 21); de *'één Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus'* (1 Timotheüs 2: 5). Toen Hij Zich tot Zijn vijanden richtte, verwees Christus naar Zichzelf als Mens: *'Maar nu zoekt gij Mij te doden, een mens Die u de waarheid gesproken heeft, welke Ik van God gehoord heb'* (Johannes 8: 40).

De geliefde Zelf-benoeming van Jezus, die Hij 77 keren gebruikt heeft was *'Zoon des mensen'* (Matthéüs 8: 20; 26: 2). De titel 'Zoon van God' vestigt de aandacht op Zijn relatie binnen de Godheid. De naam 'Zoon des mensen' legt de nadruk op het menselijke geslacht door Zijn menswording.

4. Zijn menselijke kenmerken. God maakte de mens *'een weinig minder ... dan de engelen'* (Psalm 8: 6). Zo wordt ook Jezus in de Schrift voorgesteld; *'Die een weinig minder dan de engelen geworden was'* (Hebreeën 2: 9). Zijn menselijke natuur is geschapen en bezat geen bovenmenselijke krachten.

Christus was echt mens; dit was een deel van Zijn missie. Omdat het nodig was dat Hij beschikte over de belangrijkste karaktertrekken van de menselijke natuur, zo is Hij *'vleses en bloed deelachtig'* geworden (Hebreeën 2: 14). Christus moest *'In alles den broederen ... gelijk geworden'* (Hebreeën 2: 17). Zijn menselijke natuur bezat dezelfde geestelijke en fysieke aanleg als de rest van de mensheid: honger, dorst, vermoeidheid en angst (Matthéüs 4: 2; Johannes 19: 28; 4: 6; Matthéüs 26: 21; 8: 24).

In Zijn dienstbaarheid naar anderen openbaarde Hij medelijden, rechtvaardige toorn en verdriet (Matthéüs 9: 36; Markus 3: 5). Soms voelde Hij Zich angstig en verdrietig en Hij huilde zelfs (Matthéüs 26: 38; Johannes 12: 27; 11: 33, 35; Lukas 19: 41). Hij bad met geroep en onder tranen, eenmaal transpireerde Hij bloed (Hebreeën 5: 7; Lukas 22: 44). Zijn gebedsleven drukte Zijn complete afhankelijkheid van God uit (Matthéüs 26: 39-44; Markus 1: 35; 6: 46; Lukas 5: 16; 6: 12).

Jezus ervoer de dood (Johannes 19: 30-34). Hij is opgestaan, niet als een geest, maar met een lichaam (Lukas 24: 36-43).

5. De mate van Zijn identificatie met de menselijke natuur. De Bijbel onthult dat Christus de tweede Adam is, Hij leefde *'in gelijkheid des zondigen vleses'* of *'als mens in dit*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

zondige bestaan' (Romeinen 8: 3 SV; 8: 3 NBV). In welke mate identificeerde Hij Zich met, of werd gelijk aan het gevallen mensdom? Een juist inzicht van de uitdrukking *'in gelijkheid des zondigen vleses'* of mens, is belangrijk. Onjuiste inzichten hebben tweedracht en strijd gebracht door de gehele geschiedenis van de christelijke kerk.

a. Hij was 'in de gelijkheid des zondigen vleses'. De verhoogde slang in de woestijn, zoals eerder beschreven, voorziet in een inzicht van de menselijke natuur van Christus. Toen de bronzen afbeelding naar de gelijkenis van een giftige slang werd opgeheven tot genezing van de mensen, zo werd de Zoon van God *'in de gelijkheid des zondigen vleses'* tot de Redder van de wereld gemaakt.

Vóór de vleeswording was Jezus *'in de gestalte Gods'* d.w.z. dat de Goddelijke natuur de Zijne was vanaf het begin (Johannes 1: 1; Filippenzen 2: 6). Door de gestalte van een *'Knecht'* aan te nemen, legde Hij de Goddelijke voorrechten af. Hij werd Zijn Vaders Knecht (Jesaja 42: 1), om de wil van de Vader uit te voeren (Johannes 6: 38; Matthéüs 26: 39, 42). Hij bekleedde Zijn Goddelijkheid met menselijkheid, Hij leefde in de *'gelijkheid des zondigen vleses'* of *'als mens in dit zondige bestaan'* of *'gefallen menselijke natuur'* (zie Romeinen 8:3).¹¹ Dit laat in geen geval zien dat Jezus Christus zondig was, of deelnam aan zondige handelingen of gedachten. Hoewel geboren in de gelijkheid van het zondige vlees, was Hij zondeloos en Zijn zondeloosheid valt niet te betwisten.

b. Hij was de tweede Adam. De Bijbel trekt een parallel tussen Adam en Christus, noemt Adam *'de eerste mens'* en Christus *'de laatste Adam'* of *'tweede Mens'* (1 Korinthe 15: 45, 47). Maar Adam had een voordeel ten opzichte van Christus. Bij de zondeval leefde hij in het paradijs. Hij bezat volmaakte menselijkheid en de volle kracht van lichaam en geest.

Dat was niet het geval bij Jezus. Toen Hij de menselijke natuur op Zich nam, was het menselijk geslacht al 4000 jaren ontaard door zonde en leefde op een door zonde vervloekte planeet. Zodat Hij hen kon redden uit de uiterste diepten van ontaarding, nam Christus de menselijke natuur op Zich, die, in vergelijking met Adams ongevalen natuur, afgenomen was in fysieke en mentale kracht – en dat deed Hij zonder te zondigen.¹²

Toen Christus de menselijke natuur, die de gevolgen van de zonde droeg, op Zich nam, werd Hij onderworpen aan de zwakheden en tekortkomingen die allen ervaren. Zijn menselijke natuur was *'omvangen met zwakheid'* of *'Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten gedragen'* (Hebreeën 5: 2; Matthéüs 8: 17; Jesaja 53: 4). Hij voelde Zijn zwakheid. Hij moest *'gebeden en smekingen tot Desgenen, Die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen'* (Hebreeën 5: 7) opzenden, zo identificeerde Hij Zich met de noden en zwakheden, die zo vaak voorkomen, bij het mensdom.

'Zo was dus Christus' menselijkheid niet Adam's menselijkheid, dat is de menselijkheid van Adam vóór de zondeval; noch de gevallen menselijkheid, dat is in alle opzichten de menselijkheid van Adam ná de val. Het was niet die van Adam, omdat het de onschuldige zwakheden had van de gevallen mensheid. Het was niet de gevallen menselijke natuur, omdat het nooit verlaagd werd tot morele onreinheid. Het was, daarom, heel letterlijk, onze menselijkheid, echter zonder te zondigen.¹³

Wees voorzichtig, heel voorzichtig, hoe u stilstaat bij de menselijke natuur van Christus. Houd Hem de mensen niet voor als Iemand met de aangeboren neiging tot zondigen. Hij is de tweede Adam. De eerste Adam werd geschapen als een zuiver zondeloos wezen, zonder dat er een spoor van zonde aan hem kleefde. Hij was geschapen naar Gods Beeld. Hij kon vallen en is gevallen door overtreding. Als gevolg van de zonde werd zijn nageslacht geboren met de daaraan verbonden neigingen tot ongehoorzaamheid. Maar Jezus Christus was de eniggeboren Zoon van God. Hij nam de menselijke natuur op Zich en werd in alles verzocht, zoals de menselijke natuur verzocht wordt. Hij had kunnen zondigen; Hij had kunnen vallen, maar geen enkel moment was er in Hem een boze neiging tot zonde...

...Gods Zoon vernederde Zich en nam de natuur van de mens op Zich, nadat het mensdom vierduizend jaar van Eden en van hun oorspronkelijke staat van reinheid en oprechtheid was afgedwaald. Zonde had zijn vreselijke kenmerken eeuwenlang op het mensdom zichtbaar gemaakt; lichamelijke en zedelijke ontaarding heerste in het menselijk geslacht. Toen Adam door de verzoeker in Eden werd aangevallen, was op hem geen smet van zonde ... Christus stond in de

woestijn der verzoeking in de plaats van Adam om de toets te ondergaan waarin Adam tekort schoot. (RH 28 juli 1874)...

...Vermijd elke vraag met betrekking tot de menselijkheid van Christus, die verkeerd begrepen kan worden. De Waarheid ligt dicht bij het pad van de aanmatiging. Als u het heeft over de menselijkheid van Christus, moet u heel goed acht slaan op elke bewering, opdat er niet meer van uw woorden gemaakt wordt dan de bedoeling is en u op deze wijze het duidelijk begrip van Zijn menselijkheid, verenigd met Zijn Goddelijkheid, uit het oog verliest of verduistert. Zijn geboorte was een wonder van God.... Laat nooit, hoe dan ook, in het minst de indruk achter op de menselijke geest dat ook maar een smet van, of een neiging tot verdorvenheid op Christus rustte, of dat Hij ook maar in het geringste toegaf aan de verdorvenheid. Hij werd in alle dingen verzocht zoals de mens verzocht wordt en toch wordt Hij 'het Heilige' genoemd. Het is een verborgenheid, dat voor stervelingen onverklaarbaar blijft, dat Christus in alle dingen verzocht kon worden als wij, zonder te zondigen. De menswording van Christus is altijd een verborgenheid geweest en zal het ook altijd blijven. Datgene wat geopenbaard is, is voor ons en voor onze kinderen, maar ieder mens zij gewaarschuwd om Christus volledig menselijk te maken zoals wij zijn, want dat is onmogelijk. (ZDA Bijbelcommentaar blz. 705 en 706)

c. Zijn ervaring met verleidingen. Hoe hadden verleidingen invloed op Christus? Was het eenvoudig of moeilijk voor Hem om deze te weerstaan? De manier waarop Hij verleidingen ervoer bewijst dat Hij waarlijk Mens was.

c1. 'In alle dingen gelijk wij verzocht is geweest'. Dat Christus '*In alle dingen gelijk wij verzocht is geweest*' (Hebreeën 4: 15), laat zien dat Hij deelnam aan de menselijke natuur. Verleidingen en de mogelijkheid tot zondigen waren werkelijkheid voor Christus. Wanneer Hij niet had kunnen zondigen, zou Hij noch menselijk noch ons Voorbeeld kunnen zijn. Christus nam de menselijke natuur op Zich met al zijn verantwoordelijkheden, inclusief de mogelijkheid toe te geven aan verleidingen.

Hoe zou Hij verzocht geweest kunnen zijn in alle dingen gelijk wij? Uiteraard betekent 'in alle dingen' of 'op elke manier' niet, dat Hij dezelfde verleidingen ondervond, als wij nu vandaag. Hij werd nooit verleid om demoraliserende T.V. programma's te kijken, of de snelheidslimiet van een auto te breken.

Het onderliggend fundamentele probleem van alle verleidingen is de vraag, of wij ons willen onderwerpen aan de wil van God. In Zijn ondervinding met verleidingen bleef Jezus altijd trouw aan God. Door voortdurende afhankelijkheid aan de Goddelijke kracht, bood Hij succesvol weerstand aan de felste verleidingen, hoewel Hij mens was.

Christus' overwinning over verleidingen maakte Hem geschikt om met menselijke zwakheden mee te voelen. Onze overwinning over verleidingen komt tot stand door voortdurende afhankelijkheid aan Hem. '*Doch God is getrouw, Welke u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoegt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen*' (1 Korinthe 10: 13).

Erkend moet worden dat 'het een verborgenheid is, die aan stervelingen niet wordt duidelijk gemaakt, dat Christus in alle dingen verzocht kon worden gelijk wij, en dat Hij toch zondeloos kon zijn.'¹⁴ (ZDA Bijbelcommentaar blz. 387)

c2. 'Verzocht zijnde, geleden heeft' Christus leed omdat Hij onderworpen was aan verzoeken (Hebreeën 2: 18). Hij was '*volmaakt door lijden*' (Hebreeën 2: 10 KJV). Omdat Hij Zelf geconfronteerd werd met de kracht van verleidingen, kunnen wij weten dat Hij begrijpt hoe Hij iedereen kan helpen die verleid worden. Hij was één met de mensheid in het verzocht worden door verleidingen waaraan de menselijke natuur onderworpen is.

Hoe leed Christus onder verleidingen? Hoewel Hij de '*gelijkenis des zondige vleses*' had, waren Zijn geestelijke vermogens vrij van elke smet van de zonde. Daardoor was Zijn heilige natuur uiterst gevoelig. Elk contact met het kwaad deed Hem pijn. Dus, omdat Hij leed in verhouding met de perfectie van Zijn heiligheid, brachten verleidingen Hem meer leed dan bij ieder ander.¹⁵ (ZDA Bijbelcommentaar blz. 588)

Hoeveel heeft Christus geleden? Zijn ervaring in de woestijn, Gethsémané en Golgotha laten zien, dat Hij tegen verleidingen weerstand bood tot aan het punt dat Hij Zijn bloed voor ons vergoot (Hebreeën 12: 4).

Christus leed niet alleen meer in verhouding met Zijn Heiligheid, Hij werd geconfronteerd met sterkere verleidingen dan waar wij mensen mee te maken hebben. B.F. Wescott merkt op: 'Medeleven met de zondaar in zijn beproevingen hangt niet af van de ervaring met zonde, maar op de ervaring van de kracht van de verleiding tot zonde, die alleen de Zondeloze in zijn volle intensiteit kan kennen.'¹⁶ F.F. Bruce sluit zich hierbij aan door te stellen 'Maar Hij verdroeg triomfantelijk elke vorm van beproeving die een mens kan verdragen, zonder enige verslapping van Zijn geloof in God of enige verzwakking van Zijn gehoorzaamheid aan Hem. Bij een dergelijk uithoudingsvermogen gaat het om meer en niet minder, dan het gewone menselijk lijden.'¹⁷

Christus verdroeg een krachtiger verleiding die ooit een mens zal kennen – de verleiding om Zijn Goddelijke macht te gebruiken voor Zichzelf. E.G. White verklaart: 'Hij ontving eer in de hemel en was bekend met absolute macht. Het was voor Hem even moeilijk op het menselijke vlak te blijven, als het voor de mens is om op te stijgen boven het lage peil van zijn ontaarde natuur en deel te hebben aan de Goddelijke natuur.'¹⁸ (ZDA Bijbelcommentaar blz. 592)

d. Kon Christus zondigen? Christenen verschillen van mening over de vraag of Christus kon zondigen. Wij zijn het eens met Philip Schaff, die zegt: 'Als Hij (Christus) vanaf het begin toegerust was met absolute onfeilbaarheid, of met de onmogelijkheid te zondigen, kon Hij niet echt mens zijn, noch ons Voorbeeld om na te volgen: Zijn heiligheid, in plaats van Zijn eigen Zelf-verworven daad en eigen verdienste, zou een toevallige of een uiterlijk gave zijn en Zijn verleidingen een onwerkelijke vertoning.'¹⁹ Karl Ullmann voegt toe: 'De geschiedenis van de verzoeking, hoe het ook wordt uitgelegd, zou geen betekenis hebben; en de betuiging aan de Hebreëen *'Die in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest'* zou zonder betekenis zijn.'²⁰

6. De zondeloosheid van Jezus Christus' menselijke natuur. Het is vanzelf-sprekend dat de Goddelijke natuur van Jezus zondeloos was. Maar hoe zit het met Zijn menselijke natuur?

De Bijbel toont Jezus' menselijkheid als zondeloos. Zijn geboorte was bovennatuurlijk – Hij werd verwekt door de Heilige Geest (Matthéüs 1: 20). Als pasgeboren baby werd Hij beschreven als *'dat Heilige'* (Lukas 1: 35). Hij nam de natuur van de mens aan in haar gevallen staat, droeg de gevolgen van de zonde, niet haar zondigheid. Hij was één met het menselijke geslacht, behalve in de zonde.

Jezus was *'in alle dingen gelijk als wij verzocht geweest, doch zonder zonde'* Hij was *'heilig, onschuldig* (KJV), *onbesmet, afgescheiden van de zondaren'* (Hebreeën 4: 15; 7: 26). Paulus beschreef Hem als *'Die geen zonde gekend heeft'* (2 Korinthe 5: 21). Petrus getuigde *'Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden'* (1 Petrus 2: 22), en vergeleek Hem met *'een onbestraffelijk en onbevlekt lam'* (1 Petrus 1: 19; Hebreeën 9: 24). Johannes zei: *'en geen zonde is in Hem ... gelijk Hij rechtvaardig is'* (1 Johannes 3: 5, 7).

Jezus nam onze natuur op Zich met al zijn verplichtingen, maar Hij was vrij van erfelijke ontaarding of verdorvenheid en daadwerkelijke zonden. Hij daagde Zijn tegenstanders uit *'Wie van u overtuigd Mij van zonden?'* (Johannes 8: 46). Toen Hij Zijn zwaarste beproeving moest doorstaan, verklaarde Hij *'de overste dezer wereld komt, en heeft aan Mij niets'* (Johannes 14: 30). Jezus had geen kwade neigingen, voorkeuren of zelfs maar zondige begeerten. Geen van de stortvloed van verleidingen kon Zijn trouw aan God verbreken. Jezus heeft nooit een zonde bekend of een offer gebracht. Hij bad niet 'Vader, vergeef mij', maar wel *'Vader, vergeef het hun'* (Lukas 23: 34). Hij zocht altijd Zijn Vaders wil te doen, niet Zijn Eigen. Jezus behield voortdurend Zijn afhankelijkheid van de Vader (Johannes 5: 30).

In tegenstelling tot die van de gevallen mensheid, was 'Zijn (Jezus) geestelijke natuur' puur en heilig, en 'vrij van elke smet van zonde'²¹ (ZDA Bijbelcommentaar blz. 707). Het zou verkeerd zijn te denken dat Hij 'volledig menselijk' was, zoals wij zijn. Hij is de tweede Adam, de unieke Zoon van God. Noch moeten wij over Hem denken als 'een Mens met zondige neigingen'. Hoewel Zijn menselijke natuur werd verzocht in alle dingen waarin de menselijke natuur verzocht kan worden, viel Hij nooit, Hij zondige nooit. Nooit is er in Hem een kwade neiging geweest.²²

Inderdaad, Jezus is het hoogst en heiligst menselijke Voorbeeld. Hij is zondeloos en alles wat Hij deed was volmaakt. Hij was waarlijk het volmaakte Voorbeeld van zondeloze menselijkheid.

7. De noodzaak dat Christus de menselijke natuur op Zich nam. De Bijbel geeft verschillende redenen waarom Jezus een menselijke natuur moest hebben.

a. Om de Hogepriester te zijn van het menselijke geslacht. Als Messias, moest Jezus de positie van Hogepriester innemen of Middelaar tussen God en mens (Zacharia 6: 13; Hebreeën 4: 14-16). Deze functie vereist een menselijke natuur. Christus voldeed aan de eigenschappen: Hij kon medelijden hebben *'met de onwetenden en dwalenden'*, omdat Hij *'met zwakheid omvangen'* was of *'te kampen had met zwakte'* (Hebreeën 5: 2).

Hij is *'barmhartig en getrouw'* omdat Hij in alles Zijn broederen gelijk moest worden (Hebreeën 2: 17). Hij kan *'degenen die verzocht worden, te hulp komen'*, omdat *'Hij Zelf verzocht zijnde geleden heeft'* (Hebreeën 2: 18). Hij voelt mee met zwakheden, omdat Hij *'in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest'* (Hebreeën 4: 15).

b. Om de meest ontaarde persoon te redden. Om mensen te bereiken waar ze zijn en de meest hopeloze te kunnen helpen, heeft Hij *'de gestalte eens dienstknecht aangenomen'* (Filippenzen 2: 7).

c. Om Zijn leven te geven voor de zonden der wereld. De Goddelijke natuur van Christus kon niet sterven. Om te sterven moest Christus een menselijke natuur aannemen. Hij werd Mens en betaalde de straf voor de zonde, welke is de dood (Romeinen 6: 23; 1 Korinthe 15: 3). Als een Mens smaakte Hij de dood voor iedereen (Hebreeën 2: 9).

d. Om ons Voorbeeld te zijn. Om een Voorbeeld te zijn hoe mensen moeten leven, moest Christus als mens een zondeloos leven leiden. Als de tweede Adam heeft Hij de onwaarheid verdreven, dat mensen Gods wet niet kunnen gehoorzamen en de overwinning over de zonde kunnen behalen. Hij liet zien dat het voor de mensheid mogelijk was trouw te zijn aan Gods wil. Waar de eerste Adam viel, verkreeg de tweede Adam de overwinning over de zonde en satan. Hij werd onze Verlosser en ons volmaakte Voorbeeld. In Zijn kracht kan Zijn overwinning de onze zijn (Johannes 16: 33).

Door Hem te aanschouwen worden wij *'naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid'* (2 Korinthe 3: 18). *'Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, ... Want aanmerkt Dezen, Die zodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet verflauwt en bezwijkt in uw zielen'* (Hebreeën 12: 2, 3). Waarlijk, Christus heeft *'voor ons geleden ..., ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen'* (1 Petrus 2: 21; Johannes 13: 15).

De eenheid van de twee naturen

De Persoon Jezus Christus heeft twee naturen: Goddelijk en menselijk. Hij is de God-mens. Maar let op dat de menswording betrekking heeft op de eeuwige Zoon van God, Die de menselijke natuur op Zich genomen heeft, niet de mens Jezus, Die de Goddelijkheid verworven heeft. De verandering is van God naar mens, en niet van mens naar God.

In Jezus zijn deze twee naturen samengevoegd tot één Persoon. Let op de volgende Bijbelse bewijzen:

Christus is een eenheid van twee naturen. De veelvoud verbonden met de Drie-Enig God is niet aanwezig in Christus. De Bijbel beschrijft Jezus als één Persoon, niet twee. Verschillende teksten verwijzen naar de Goddelijke en menselijke natuur, maar spreekt alleen van één Persoon. Paulus beschrijft de Persoon Jezus Christus als Gods Zoon (Goddelijke natuur), Die geboren is uit een vrouw (menselijke natuur; Galaten 4:4). Dus Jezus *'Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn'* (Goddelijke natuur) *'Maar heeft Zichzelve vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden'* (menselijke natuur; Filippenzen 2: 6-7).

Christus' tweevoudige natuur is niet samengesteld uit een abstracte (betekent theoretisch, ontastbaar, onstoffelijk) Goddelijke macht of invloed, die is verbonden met Zijn menselijkheid. *'Het Woord'* zegt Johannes *'is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid'* (Johannes 1: 14). Paulus schrijft, dat God Zijn Zoon *'in gelijkheid des zondigen vleses'* gezonden heeft (Romeinen 8: 3); *'God is geopenbaard in het vlees'* (1 Timotheüs 3: 16; 1 Johannes 4: 2).

De vermenging van de twee naturen. Soms beschrijft de Bijbel de Zoon van God in termen van Zijn menselijke natuur. God kocht Zijn gemeente met Zijn Eigen bloed (Handelingen 20: 28; Kolossenzen 1: 13-14). In andere gevallen karakteriseert de Bijbel de Zoon des mensen in termen van Zijn Goddelijke natuur (Johannes 3: 13; 6: 62; Romeinen 9: 5).

Toen Christus in deze wereld kwam was *'het lichaam'* Hem toebereid (Hebreeën 10: 5). Toen Hij de menselijkheid op Zich nam, werd Zijn Goddelijkheid met menselijkheid bekleed. Dit werd niet tot stand gebracht door de menselijkheid te veranderen in Goddelijkheid of de Goddelijkheid in menselijkheid. Hij ging niet uit Zichzelf in een andere natuur, maar nam de menselijkheid op in Zichzelf. Zo werden Goddelijkheid en menselijkheid met elkaar verbonden.

Toen Hij vleeselijk/menselijk werd, hield Christus niet op God te zijn, noch was Zijn Goddelijkheid gereduceerd/verlaagd tot het niveau van menselijkheid. Beide naturen hielden hun status. *'In Hem'* zegt Paulus, *'woont al de volheid der Godheid lichamelijk'* (Kolossenzen 2: 9). Bij Zijn kruisiging stierf Zijn menselijke natuur, niet Zijn Godheid, want dat zou onmogelijk geweest zijn.

De noodzaak van de vereniging van de twee naturen. Een begrip te krijgen van de verwevenheid van de twee naturen van Christus geeft ons een belangrijk inzicht in de missie van Christus en onze verlossing.

1. Om de mensheid te verzoenen met God. Alleen een Goddelijk-menselijke Heiland kon verlossing brengen. Bij de menswording bracht Christus, om Zijn Goddelijke natuur aan de gelovigen mee te delen, de menselijkheid in Zichzelf. Door de verdienste van het bloed van de God-mens kunnen gelovigen deelnemen aan de Goddelijke natuur (2 Petrus 1: 4).

De ladder in Jacobs' droom, symboliseert Christus, Die ons bereikt waar wij zijn. Hij nam de menselijke natuur aan en overwon, zodat wij, door Zijn natuur aan te nemen, kunnen overwinnen. Zijn Goddelijke arm houdt de troon van God vast, terwijl Zijn menselijkheid het mensdom omarmt, ons verbindend met God, de aarde met de hemel.

Deze verbonden Goddelijk-menselijke natuur maakt het verzoenende offer effectief. Het leven van een zondeloos menselijk wezen of zelfs een engel kon deze verzoening van zonde van het mensdom niet verwezenlijken. Alleen de Goddelijk-menselijke Schepper kon het losgeld betalen voor de mensheid.

2. Om de Goddelijkheid met menselijkheid te bekleden. Christus bekleedde Zijn Goddelijkheid met het kled van menselijkheid, Hij legde Zijn hemelse Heerlijkheid en Majesteit terzijde, zodat zondaren in Zijn aanwezigheid konden bestaan zonder vernietigd te worden. Hoewel Hij nog steeds God was, verscheen Hij niet als God. (Filippenzen 2: 6-8).

3. Om zegevierend te leven. Christus' menselijkheid alleen, had nooit de krachtige verleidingen van satan kunnen verdragen. Hij kon de zonde overwinnen omdat in Hem *'de volheid der Godheid lichamelijk'* woonde (Kolossenzen 2: 9). Door volledig op de Vader te vertrouwen (Johannes 5: 19, 30; 8: 28), behaalde Zijn Goddelijke macht, in combinatie met de menselijke, t.b.v. de mens de overwinning.²³ (ZDA Bijbelcommentaar blz. 549-950)

Christus' ervaring een zegevierend leven te leiden is niet Zijn exclusieve voorrecht. Hij beoefende geen macht die ook de mensheid niet kan beoefenen. Wij mogen ook vervuld worden met de volheid van God (Efeze 3: 19). Door de Goddelijke macht van Christus kunnen wij toegang hebben tot 'alles wat betrekking heeft op leven en godsvrucht' (ZDA Bijbelcommentaar blz. 301-302).

De sleutel tot deze ervaring is geloof in de *'grootste en dierbare beloften'*, waardoor wij *'der Goddelijke natuur deelachtig zouden worden, nadat gij ontvloeden zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid'* (2 Petrus 1: 3-4). Hij biedt dezelfde kracht aan die Hem de overwinning gaf, zodat een ieder getrouw kan gehoorzamen en een zegevierend leven kan hebben.

Christus' troostende belofte is een zegevierende belofte: *'Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon'* (Openbaring 3: 21).

De ambten van Jezus Christus

De ambten van profeet, priester en koning waren uniek, in het algemeen verkregen door een wijdingsdienst van zalving (1 Koning 19: 16; Exodus 30: 30; 2 Samuël 5: 3). De komende Messias, de Gezalvde – waarnaar de profetieën verwezen – zou al deze drie ambten bekleden.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Christus doet Zijn werk als Middelaar tussen God en ons d.m.v. het ambt van Profeet, Priester en Koning. Christus als Profeet verkondigt Gods wil aan ons, Christus als Priester vertegenwoordigt ons als Middelaar bij God en omgekeerd, en Christus als Koning oefent Gods genadige gezag uit over Zijn volk.

Christus de Profeet. God openbaarde Christus' profetische ambt aan Mozes: *'Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal'* (Deuteronomium 18: 18). De tijdgenoten van Christus herkenden de vervulling van deze voorspelling (Johannes 6: 14; 7: 40; Handelingen 3: 22-23).

Jezus verwees naar Hemzelf als de 'Profeet' (Lukas 13: 33). Hij verkondigde met profetisch gezag (Matthéüs 7: 29) de beginselen van Gods Koninkrijk (Matthéüs 5-7; 22: 36-40), en onthulde de toekomst (Matthéüs 24: 1-51; Lukas 19: 41-44).

Vóór Zijn menswording vervulde Christus de Bijbelschrijvers met Zijn Geest en gaf hen profetieën over Zijn lijden en Zijn daaropvolgende Heerlijkheid (1 Petrus 1: 11). Na Zijn hemelvaart bleef Hij Zich openbaren aan Zijn volk. De Bijbel zegt, dat Hij Zijn 'getuigenis' gaf – *'de geest der profetie'* – aan Zijn overblijfsel (Openbaring 12: 17; 19: 10; zie ook hoofdstuk 17).

Christus de Priester. Een Goddelijke eed bevestigt krachtig het priesterschap van de Messias: *'De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek'* (Psalm 110: 4). Christus was geen afstammeling van Aäron. Net als Melchizédek verkreeg Hij Zijn recht op het priesterschap door Goddelijke ordening (Hebreeën 5: 6, 10; zie hoofdstuk 7). Zijn bemiddelend priesterschap had twee fasen: een aardse en een hemelse.

1. Christus' aardse priesterschap. De rol van de priester bij het brandofferaltaar symboliseerde het aardse dienstwerk van Christus. Jezus was volmaakt geschikt voor het ambt van priester: Hij was waarlijk mens, en Hij was *'van God geroepen'* en handelde *'in de zaken die bij God te doen zijn'* met de speciale taak om *'gaven en slachtoffers voor de zonden'* te offeren (Hebreeën 5: 4, 1).

De priester moest de aanbidders met God verzoenen d.m.v. het offersysteem, dat het verlenen van verzoening voor de zonde vertegenwoordigde (Leviticus 1: 4; 4: 29, 31, 35; 5: 10; 16: 6; 17: 11). Dus de dagelijkse offers op het brandofferaltaar symboliseerden de beschikbaarheid van een voortdurende verzoening.

Deze offers waren niet toereikend. Zij konden de offeraar niet volmaakt maken, de zonde wegnemen, of een zuiver geweten voortbrengen (Hebreeën 10: 1-4; 9: 9). Zij waren eenvoudig een schaduw van de goede dingen die zouden komen (Hebreeën 10: 1; 9: 9, 23-24). Het Oude Testament zegt dat de Messias Zelf de plaats zal innemen van deze dierenoffers (Psalm 40: 7-9; Hebreeën 10: 5-9). Deze offers, toen, wezen op het plaatsvervangend lijden en de verzoenende dood van Christus de Heiland. Hij, het Lam van God, werd zonde voor ons, een vloek voor ons; Zijn bloed reinigt ons van alle zonden (2 Korinthe 5: 21; Galaten 3: 13; 1 Johannes 1: 7; 1 Korinthe 15: 3).

Zo was Christus gedurende Zijn aardse dienst beide, priester en offerande. Zijn dood aan het kruis was een onderdeel van Zijn priesterlijk werk. Na Zijn offer op Golgotha, was Zijn priesterlijke voorbede het middelpunt van het hemelse Heiligdom.

2. Christus' hemels Priesterschap. Het priesterlijke dienstwerk dat Jezus op aarde begon voltooit Hij in de hemel. Zijn vernedering op aarde als Gods lijdende dienstknecht maakte Hem geschikt om onze Hogepriester in de hemel te zijn (Hebreeën 2: 17-18; 4: 15; 5: 2). De profetieën openbaren dat de Messias Priester zou zijn op Gods troon (Zacharia 6: 13). Na Zijn opstanding werd de vernederde Christus verhoogd. Nu zit onze Hogepriester *'aan de rechterhand van den troon der Majesteit in de hemelen'* dienst doende in het hemelse Heiligdom (Hebreeën 8: 1-2; 1:3; 9: 24).

Christus begon Zijn bemiddelende werk direct na Zijn hemelvaart. De opstijgende wolk van wierook in de heilige plaats van de tempel is een type van Christus' verdienste, gebeden en gerechtigheid, hetgeen onze aanbedding en gebeden aanvaardbaar maken voor God. Wierook kon alleen geofferd worden op kolen die van het brandofferaltaar genomen waren, waaruit een intieme band blijkt tussen bemiddeling en het zoenoffer van het altaar. Zo is het werk van Christus' bemiddeling gebouwd op de verdiensten van Zijn voltooide verzoenoffer.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

De voorspraak van Christus biedt een aanmoediging voor Zijn volk: *'Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden'* (Hebreeën 7: 25). Omdat Christus voor Zijn volk bemiddelt, hebben alle beschuldigingen van satan hun legale basis verloren (1 Johannes 2: 1; Zacharia 3: 1). Paulus vraagt retorisch/welsprekend: *'Wie is het, die verdoemt?'* Dan geeft hij de verzekering dat Christus Zelf aan Gods rechterhand voor ons bidt (Romeinen 8: 34). Zijn rol als Middelaar bevestigend, zegt Christus: *'Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: Al wat gij den Vader zult bidden in Mijn Naam. Dat zal Hij u geven'* (Johannes 16: 23).

Christus de Koning. *'De HEERE heeft Zijn troon in de hemelen bevestigd, en Zijn Koninkrijk heerst over alles'* (Psalm 103: 19). Het is vanzelfsprekend dat de Zoon van God, als Eén van de Godheid, deelneemt in deze Goddelijke heerschappij over de hele wereld.

Christus, als de God-mens, zal Zijn Koningschap uitoefenen over diegenen die Hem als HEERE en Heiland hebben aangenomen. *'Uw troon, o God, is eeuwiglijk en altoos; de scepter Uws Koninkrijks is een scepter der rechtmatigheid'* (Psalm 45: 7; Hebreeën 1: 8-9).

Het Koninkrijk van Christus werd niet zonder strijd opgericht, want *'de koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen tezamen tegen de HEERE en tegen Zijn Gezalfdde (Messias)'* (Psalm 2: 2). Maar hun plannen mislukken. God zal de Messias op Zijn troon bevestigen d.m.v. een besluit: *'Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid.'*; *'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd'* (Psalm 2: 6, 7; Hebreeën 1: 5). De Naam van de Koning Die de troon zal bezetten is: *'DE HEERE ONZE GERECHTIGHEID'* (Jeremia 23: 6). Zijn heerschappij is uniek, want Hij zal regeren op de hemelse troon als beide, Priester en Koning (Zacharia 6: 13).

Aan Maria verkondigde de engel Gabriël, dat Jezus de Messiaanse Heerser zou zijn, hij zegt: *'En Hij zal over het huis Jacobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn'* (Lukas 1: 32-33). Zijn Koningschap wordt afgebeeld door twee tronen, die Zijn twee Koninkrijken symboliseren. De *'troon der genade'* (Hebreeën 4: 16) stelt het Koninkrijk van genade voor; en de *'troon Zijner heerlijkheid'* (Matthéüs 25:31) staat voor het Koninkrijk der Heerlijkheid.

1. Het Koninkrijk van genade. Direct nadat de eerste mens had gezondigd, werd het Koninkrijk der genade* ingesteld. Het bestond door de belofte van God. Door geloof konden de mensen inwoners worden van dit Koninkrijk. Maar het was nog niet volledig gegrondvest tot de dood van Christus. Toen Hij uitriep aan het kruis *'Het is volbracht'* was aan de voorwaarden voor het Verlossingsplan voldaan en het genade* verbond werd bekrachtigd/versterkt (Hebreeën 9: 15-18; Daniël 9: 27).

De bekendmaking van Jezus dat *'de tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods nabijgekomen'* (Markus 1: 15) was een directe verwijzing naar het Koninkrijk van genade, dat spoedig bij Zijn dood zou worden opgericht. Gefundeerd op het werk van verlossing, niet door schepping, ontvangt dit Koninkrijk Zijn inwoners door wedergeboorte. Jezus besliste: *'zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk niet ingaan'* (Johannes 3: 5, 3). Hij vergeleek de groei met de fenomenale ontwikkeling van een mosterdzaadje en het effect van gist op meel (Markus 4: 22-31; Matthéüs 13: 33).

Het Koninkrijk van genade is niet te zien in uiterlijk vertoon, maar door het effect op het hart van de gelovige. Dit *'Koninkrijk,'* leerde Jezus, *'komt niet met uiterlijk vertoon; en men zal niet zeggen: 'Zie hier of zie daar'. Want zie, het Koninkrijk Gods is binnen ulieden'* (Lukas 17: 20-21). Het is geen koninkrijk van deze wereld, zei Hij, maar een Koninkrijk van Waarheid. *'Gij zegt dat Ik een Koning ben, Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik de waarheid getuigenis geven zou. Een iegelijk die uit de waarheid is, hoort Mijn stem'* (Johannes 18: 37). Paulus zegt, dat dit Koninkrijk Christus' Koninkrijk is van *'rechtvaardigheid en vrede en blijdschap door den Heiligen Geest'* waarin de gelovigen worden overgeplaatst (Romeinen 14: 17; Kolossenzen 1: 13).

De oprichting van dit Koninkrijk was een ondraaglijke ervaring, dit bevestigt dat er geen kroon is zonder een kruis. Aan het einde van Zijn openbare missie, kwam Jezus, de Messias, de God-mens, naar Jeruzalem als de rechtmatige Erfgenaam van de troon van David. Rijdende op een ezel, naar de Joodse gewoonte voor een koninklijke intrede (Zacharia 9: 9), nam Hij de spontane, enthousiaste steunbetoning van de menigte aan. Tijdens Zijn triomfantelijk intrede in de

koninklijke stad spreidde een zeer grote schare hun klederen op de weg uit om een koninklijk tapijt te vormen, 'ze hieuwen takken van de bomen' en riepen 'Hosanna, den Zoon Davids! Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des HEEREN! Hosanna in de hoogste hemelen!' (Matthéüs 21: 8-9) Zo vervulden ze de profetie van Zacharia. Nu vertoonde Christus Zichzelf als de Messiaanse Koning.

Helaas ging Zijn aanspraak op de troon niet zonder tegenstand. Een satanische haat bereikte zijn hoogtepunt tegen de 'Zondeloze'. In een tijdsbestek van 12 uur hebben de verdedigers van het geloof, het Sanhedrin, Hem in het geheim laten arresteren, Hem berecht en veroordeeld tot de dood.

Tijdens deze berechting, bevestigde Jezus publiekelijk dat Hij de Zoon van God was en Koning van Zijn volk (Lukas 23: 3; Johannes 18: 33-37). Als antwoord op deze aanspraak, werd Hij honend gekleed in een koninklijk gewaad en gekroond, niet met een kroon van goud, maar van doornen (Johannes 19: 2). Zijn ontvangst als Koning was een pure bespottung. Hem slaande, spotten de soldaten: 'Wees gegroet, Gij Koning der Joden!' (Johannes 19: 3) En toen de Romeinse gouverneur, Pilatus, Hem aan het volk presenteerde, zei hij: 'Ziet, uw Koning!' Zijn eigen volk wees Hem unaniem af en riep: 'Neem weg, neem weg, kruis Hem!' (Johannes 19: 14-15)

Door de diepste vernedering – de dood aan het kruis – bekrachtigde Christus het Koninkrijk der genade (Daniël 9: 27). Spoedig daarna eindigde Zijn vernedering met een verhoging. Bij Zijn hemelvaart werd Hij gekroond in de hemel als Priester en Koning, en deelde de troon van Zijn Vader (Psalm 2: 7-8; Hebréëën 1: 3-5; Filippenzen 2: 9-11; Efeze 1: 20-23). Deze kroning gaf Hem, als de Goddelijke Zoon van God, geen macht die Hij alreeds bezat. Maar nu, als de Goddelijk-menselijke Middelaar, nam Zijn menselijke natuur voor het eerst deel aan de heerlijkheid en macht.

2. Het Koninkrijk der Heerlijkheid. Een voorstelling van dit Koninkrijk der Heerlijkheid werd gegeven op de berg der verheerlijking. Daar vertoonde Christus Zichzelf in Zijn Heerlijkheid. 'Zijn aangezicht blonk gelijk de zon, en Zijn klederen werden wit gelijk het licht.' (Matthéüs 17: 2). Mozes en Elia stelden de verlostten voor – Mozes stelde diegenen voor, die gestorven zijn in Christus en opgewekt worden, en Elia stelde die gelovigen voor, die opgenomen worden in de hemel zonder de dood te zien, bij de wederkomst van Christus.

Het Koninkrijk der Heerlijkheid zal worden opgericht met rampzalige gebeurtenissen bij Christus' wederkomst (Matthéüs 24: 27, 30-31; 25: 31-32). Volgend op het oordeel, wanneer het bemiddelende werk van Christus in het hemelse Heiligdom beëindigd is, zal 'de Oude van dagen' – God, de Vader – Hem 'heerschappij en eer en het Koninkrijk' schenken (Daniël 7: 9-10, 14). Dan zal 'het rijk, en de heerschappij, en de grootheid der koninkrijken onder den gansen hemel, gegeven worden den volke der heiligen der hoge [plaatsen], welks Rijk een eeuwig Rijk zijn zal; en alle heerschappijen zullen Hem eren en gehoorzamen' (Daniël 7: 27).

Het Koninkrijk der Heerlijkheid zal uiteindelijk opgericht worden op aarde, aan het einde van de 1000 jaren, wanneer het nieuwe Jeruzalem neerdaalt uit de hemel (Openbaring 20 en 21). Door Jezus Christus aan te nemen als onze Heiland, kunnen wij vandaag inwoners worden van Zijn Koninkrijk van genade en bij Zijn wederkomst van Zijn Koninkrijk der Heerlijkheid. Voor ons ligt een leven van onbegrensde mogelijkheden. Het leven dat Christus ons aanbiedt is geen leven van mislukkingen, ontredderde hoop en dromen, maar van groei, een zegevierende wandeling met de Heiland. Het is een leven dat in toenemende mate oprechte liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, en zelfbeheersing, toont (Galaten 5: 22-23) – de vruchten van een verwantschap, welke Jezus aanbiedt aan iedereen die zijn leven aan Hem toevertrouwt. Wie kan zo'n aanbod afwijzen?

Referenties

1. Op de 70-weken durende profetie, zie 70 weken, Leviticus en de aard van de profetie, red., Frank B. Holbrook (Washington, D.C.: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 1986), pp. 3-127.
2. Over de Bijbelse grondslagen van het jaar-dag principe, zie William H. Shea, Selected Studies on prophetic Interpretation (Washington, D. C.: Review and Herald, 1982), pp. 56-93.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

3. De data voor het bewind van Artaxerxes zijn stevig vastgelegd door de Olympiade data, de Ptolemaeus Canon, de Elephantine Papyri en de Babylonische spijkerschrifttabletten.
4. Zie ook C. Mervyn Maxwell, *God Cares* (Mountain View, CA.: Pacific Press, 1981), vol. 1, pp. 216-218.
5. Gleason L. Archer, *Encyclopedie van Bijbelse moeilijkheden* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1982), p. 291
6. White, *The Desire of Ages* (Bergzicht, CA: Pacific Press, 1940), p. 530.
7. Dat de Schrift verwijst naar Jezus als de 'eniggeborene' en de 'eerstgeborene' en spreekt over de dag van Zijn verwekking ontkent Zijn Goddelijke natuur en eeuwig bestaan niet. De term 'alleen verwekt' (Johannes 1:14; 1:18; 3:16; 1 Johannes 4:9) komt van het Griekse woord monogenes. Het Bijbelse gebruik van monogenen onthult dat de reikwijdte van de betekenis ervan zich uitstrekt tot 'alleen' of 'uniek', dat een speciale relatie verbeeldt, niet een gebeurtenis in de tijd. Izaäk, bijvoorbeeld, wordt Abraham's 'eniggeboren zoon' genoemd, 'hoewel hij niet de enige zoon van Abraham was, of zelfs zijn eerstgeboren zoon (Gen. 16:16; 21:1-21; 25:1-6). Izaäk was de unieke zoon, de enige in zijn soort, voorbestemd om Abraham's opvolger te worden. 'Jezus Christus, de reeds bestaande God, het Goddelijke scheppende Woord, werd bij Zijn menswording in een unieke betekenis de Zoon van God - daarom wordt Hij aangeduid als 'monogenes' de enige van Zijn soort, in vele aspecten van Zijn Wezen en leven helemaal uniek. Geen enkel ander kind van het menselijk ras was zo verdicht in zijn wezen, had zo'n ongeëvenaarde relatie tot de Godheid, of deed zo'n werk als voor Hem waar is. Dus beschrijft 'monogenes' een relatie tussen God de Vader en Jezus Christus de Zoon als afzonderlijke Personen van de Godheid. Dit is een relatie die behoort tot de complexe, Goddelijk-menselijke persoonlijkheid van Christus, in verband met de kracht van het heilsplan'. (Commissie voor Problemen in Bijbelvertaling, *Problemen in Bijbelvertaling* [Washington, D.C...: Review en Herald, 1954], p. 202). Evenzo, wanneer Christus de 'eerstgeborene' wordt genoemd (Heb.1:6; Rom.8:29; Kol.1:15, 18; Openb. 1:5), verwijst de term niet naar een tijdstip. Het benadrukt eerder het belang of de prioriteit (vgl. Heb.12:23). In de Hebreeuwse cultuur kreeg de eerstgeborene de familieprivileges. Dus won Jezus, als eerstgeborene onder de mensen, alle privileges terug die de mens verloren had. Hij werd de nieuwe Adam, de nieuwe 'eerstgeborene' of hoofd van de mensheid. De Bijbelse verwijzing naar de dag waarop Jezus werd geboren is gebaseerd op een soortgelijk concept als dat van de eniggeborene en de eerstgeborene. Afhankelijk van de context ervan, verwijst de Messiaanse voorspelling: 'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd' (Ps. 2:7), naar Jezus' menswording (Heb.1:6), opstanding (Handelingen 13:33; vgl. vgl. vs. 30), of inhuldiging (Hebr.1:3,5).
8. Aanvullend bewijs is te vinden in wetten van de Griekse grammatica. (1) Het anarthrous gebruik van 'Lord' (gebruikt zonder een bepaald artikel). De LXX vertaalt YHWH met een anarthrous kurios. Heel vaak, wanneer men in het Nieuwe Testament een anarthrische kurios vindt, geeft het God aan (bijv. Matt. 7:21; 8:2, 6, 25). (2) Een enkel artikel kwalificeert twee substanties. Zo wordt bijvoorbeeld Christus beschreven als God in de zinnen 'onze grote God en Redder Jezus Christus' (Titus 2:13), 'de gerechtigheid van onze God en Redder Jezus Christus' (2 Petrus 1:1). (3) Wanneer er twee substantieven zijn en de tweede is in het genitieve geval zonder een artikel, omdat de kwaliteit van het een aan het ander wordt toegeschreven. Dus op dezelfde manier als Rom. 1:17, 18 spreekt van 'gerechtigheid van God' en 'toorn van God', zo wordt Jezus beschreven als 'Zoon van God' (Lucas 1:35).
9. White, 'De ware schapen reageren op de stem van de herder', *Signs of the Times*, 27 november 1893, p. 54.
10. White, *Patriarchen en Profeten*, p. 34
11. Deze uitdrukkingen zijn vaak gebruikt door Zevende-dag Adventistische schrijvers om de identiteit van Jezus met het menselijk geslacht te beschrijven, maar nooit impliceren ze dat Hij op enigerlei wijze zondig was. Door de geschiedenis heen is het officiële standpunt van de kerk geweest om de absolute zondeloosheid van de HEERE Jezus Christus te handhaven.
12. Christus nam dezelfde ontvankelijkheid, mentaal en fysiek, op Zich als Zijn tijdgenoten (White, 'Notes of Travel', *Advent Review en Sabbath Herald*, 10 feb. 1885, p. 81) - een menselijke natuur die was afgenomen in 'fysieke kracht, in mentale kracht, in morele waarde' - hoewel niet moreel verdorven, maar totaal zondeloos (White, 'In All Points Tempted Like As We Are,' *Signs*, 3 dec. 1902, p. 2; White, *Desire of Ages*, p. 49).
13. Henry Melvill, in *Preken van Henry Melvill*, B.D., ed., C.P. McIlvaine (New York, N.Y.: Stanford & Swords, 1844), p. 47. Met 'onschuldige gebreken' bedoelt hij honger, pijn, verdriet, enz. Hij noemde deze visie op de natuur van Christus van vóór en na de val 'de orthodoxe leer' (idem.).
14. White, Letter 8, 1895 in *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, ed., Francis D. Nichol, rev. ed. (Washington, D. C.: Review and Herald, 1980), vol. 5, pp. 1128, 1129; cf. *SDA Bible Commentary*, rev. ed. 7, p. 426.
15. Cf. Wit, 'In Gethsemane,' *Signs*, 9 dec. 1987, p. 3; White in *SDA Bijbelcommentaar*, rev. ed., vol. 7, p. 927.
16. Brooke F. Wescott, *De brief aan de Hebreëen* (Grand Rapids, ME Win. B. Eerdmans, 1950), p. 59.
17. F. F. Bruce, *Commentaar op de Brief aan de Hebreëen* (Grand Rapids, MI: Wm. B. B. Eerdmans, 1972), pp. 85, 86.
18. White, 'The Temptation of Christ', *Review and Herald*, 1 april 1875, p. [3].
19. Philip Schaff, *The Person of Christ* (New York, NY: George H. Doran, 1913), pp. 35, 36.
20. Karl Ullmann, *An Apologetic View of the Sinless Character of Jesus*, *The Biblical Cabinet; of Hermeneutical Exegetical, and Philological Library* (Edinburgh, Thomas Clark, 1842), vol. 37, p. 11.
21. White, 'In Gethsemane', 'In Gethsemane', *Signs*, 9 dec. 9, 1897, p. 3; cf. White, *Desire of Ages*, p. 266 *Commentary*, rev. ed., vol. 7, p. 927.
22. White, Letter 8, 1895, in *SDA Bijbelcommentaar*, vol. 5, pp. 1128, 1129, In de tijd van E.G. White werden de volgende definities van Propensity gebruikt; 'Propensity,' uit de Latijnse propensus, wordt gedefinieerd als 'Natural inclination; bias, bent' (Websters Collegiate Dictionary, 3e ed, Springfield, MA: G. & C. Merriam Co., 1916); cf. Nuttall's *Standard Dictionary of the English Language* (Boston, MA: De Wolfe, Fiske & Co., 1886). Webster's *Unabridged Dictionary* definieert het als 'de kwaliteit of staat van propense zijn [leunend naar, in morele zin]; natuurlijke neiging; aanleg om goed of kwaad te doen; vooringenomenheid; gebogen, tendens' (Webster's International

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Dictionary of the English Language [Springfield, MA: G. & C. Merriam & Co., 1890]). Een van de favoriete auteurs van E.G. White, Henry Melvill, schreef: 'Maar terwijl Hij de mensheid met de onschuldige zwakheden aannam, nam Hij die niet aan met de zondige neigingen. Hier kwam de Godheid tussenbeide. De Heilige Geest overschaduwde de maagd en verhoedde de zondigheid welke door zwakheid, uit haar voortkwam en veroorzaakte op deze manier, dat er een verdriet hebbend en een lijdende mens zou moeten ontstaan, een mens met tranen, maar niet met vlekken; toegankelijk voor angst, maar niet geneigd om te beledigen; het nauwst verbonden met de ontstane ellende, maar oneindig ver verwijderd van de ontstane oorzaak (Melvill, p. 47). Zie Tim Poirier, 'A Comparison of the Christology of Ellen White and Her Literary Sources' (ongepubliceerde MS, Ellen G. White Estate, Inc., General Conference of Seventh-day Adventists, Washington, D.C. 20012).

23. White, 'Temptation of Christ', Review and Herald, 13 okt. 1874, p. [1]; cf. White in SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 904.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...God de Eeuwige Heilige Geest was met de Vader en de Zoon werkzaam in de schepping, menswording en verlossing. Hij is net zozeer een Persoon als de Vader en de Zoon. Hij inspireerde de schrijvers van de Bijbel. Hij vulde Christus' leven met macht. Hij trekt en overtuigt de mens; en degene die gehoor geeft, vernieuwt en verandert Hij naar het beeld Gods. Gezonden door de Vader en de Zoon, om altijd bij Zijn kinderen te zijn, deelt Hij geestelijke gaven uit aan de gemeente, geeft Hij haar kracht om van Christus te getuigen en leidt haar, in overeenstemming met de Schrift, in al de Waarheid.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 5

Hoofdstuk 5 GOD, DE HEILIGE GEEST

Hoewel de kruisiging Jezus' volgelingen had verbijsterd, pijn gedaan en verschrikt, bracht de opstanding ochtendgloren in hun leven. Toen Christus de ketenen van de dood verbrak, gloorde het Koninkrijk van God in hun harten.

Nu brandde er een onuitblusbaar vuur in hun zielen. Geschillen die een paar weken geleden nog vervelende barrières opgetrokken hadden tussen de discipelen, smolten weg. Ze beledenen hun fouten aan elkaar en stelden zich volledig open om Jezus, hun opgevaren Koning, te ontvangen.

De eenheid, van de eens verstrooide kudde, groeide toen zij dag na dag in gebed doorbrachten. Op een onvergetelijke dag waren ze eendrachtelijk bijeen, toen *'een geluid, als van een geweldigen, gedreven wind'*, over hen kwam. Alsof het branden van hun hart zichtbaar werd, verschenen er vurige vlammen op ieders hoofd. Als een laaiend vuur daalde de Heilige Geest op hen neer.

Vervuld met de Heilige Geest, konden de discipelen hun vurige liefde en blijdschap in Jezus niet bevatten. Publiekelijk en enthousiast begonnen ze het goede nieuws van verlossing te verkondigen. Gealarmeerd door het geluid, stroomde een schare van lokale inwoners samen met pelgrims vanuit vele naties, naar het gebouw. Vervuld met verbazing en verwarring hoorden zij – in hun eigen taal – krachtige getuigenissen van Gods almachtige werken, gesproken door onervaren Galiléërs.

'En zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen den ander: 'Wat wil toch dit zijn? En anderen spottende, zeiden: 'Zij zijn vol zoeten wijns' (Handelingen 2: 12-13). Maar Petrus riep boven het geluid van de menigte uit: 'Want deze zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt; want het is eerst de derde ure van den dag' (Handelingen 2: 15). 'Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort dat gij nu ziet en hoort' (Handelingen 2: 33).

Wie is de Heilige Geest?

De Bijbel verklaart dat de Heilige Geest een Persoon is, niet een onpersoonlijke kracht. Verklaringen zoals *'Want het heeft den Heiligen en ons goedgedacht'* (Handelingen 15: 28) openbaart, dat de eerste gelovigen Hem zagen als een Persoon. Ook Christus sprak over Hem als een aparte Persoon. Hij zei: *'Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen'* (Johannes 16: 14). De Schriften verwijzen naar de Drie-Enige God en beschrijven de Heilige Geest als een Persoon (Matthéus 28: 19; 2 Korinthe 13: 14).

De Heilige Geest heeft een Persoonlijkheid. Hij strijdt (Genesis 6: 3), onderwijst (Lukas 12: 12), overtuigt (Johannes 16: 8), leidt gemeentelijke zaken (Handelingen 13:2), helpt en bemiddelt (Romeinen 8: 26), inspireert (2 Petrus 1:21) en heiligt (1 Petrus 1: 2). Deze activiteiten kunnen niet worden uitgevoerd door alleen maar een macht, invloed of een eigenschap van God. Alleen een Persoon kan dit doen.

De Heilige Geest is waarlijk God

De Schriften zien de Heilige Geest als God. Petrus zegt tegen Ananias: *'waarom heeft satan uw hart vervuld, dat gij den Heilige Geest liegen zoudt ... Gij hebt de mensen niet belogen, maar Gode'* (Handelingen 5: 3-4). Jezus definieerde de onvergeeflijke zonde als *'lastering tegen de Heiligen Geest'* Hij zei: *'En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar wie tegen den Heiligen Geest gesproken zal hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst'* (Matthéus 12: 31-32). Dit kan alleen waar zijn als de Heilige Geest God is.

De Schrift verbindt Goddelijke eigenschappen met de Heilige Geest. Hij is leven. Paulus verwijst naar Hem als de *'Geest des levens'* (Romeinen 8: 2). Hij is de Waarheid. Christus noemt Hem *'de Geest der waarheid'* (Johannes 16: 13). De uitdrukking *'de liefde des Geestes'* (Romeinen

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

15: 30) en 'de Heiligen Geest Gods' (Efeze 4: 30), laten zien dat liefde en heiligheid een deel van Zijn natuur zijn.

De Heilige Geest is almachtig. Hij deelt geestelijke gaven uit 'aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil' (1 Korinthe 12: 11). Hij is alomtegenwoordig. Hij 'blijft' met Zijn volk 'in der eeuwigheid' (Johannes 14: 16). Niemand kan aan Zijn invloed ontkomen (Psalm 139: 7-10). Hij is ook alwetend, omdat 'de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods' en 'Alzo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods' (1 Korinthe 2: 10-11).

Het werk van God is ook verbonden met de Heilige Geest. Schepping en opstanding zijn verbonden met Hem. Elihu zei: 'De Geest Gods heeft mij gemaakt en de adem des Almachtigen heeft mij levend gemaakt.' (Job 33: 4). En de psalmist zegt: 'Zendt Gij Uw Geest uit, zo worden zij geschapen' (Psalm 104: 30). Paulus beweert: 'zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, Die in u woont' (Romeinen 8: 11).

Alleen een alomtegenwoordig Persoonlijke God, geen onpersoonlijke invloed, noch een geschapen wezen, kan het wonder van een Goddelijke Christus verrichten bij een persoon, Maria. Op Pinksteren maakte de Heilige Geest de Ene God-mens, Jezus, alom aanwezig bij alle gewillige begunstigen.

De Heilige Geest wordt beschouwd als gelijk aan de Vader en de Zoon in de doopopdracht (Matthéüs 28: 19), de apostolische zegen (2 Korinthe 13: 14) en de geestelijke verhandeling over de gaven (1 Korinthe 12: 4-6).

De Heilige Geest en de Godheid

Van eeuwigheid leefde God de Heilige Geest binnen de Godheid als de derde Persoon. De Vader, Zoon en Heilige Geest zijn gelijkwaardig Zelf-bestaand. Hoewel Elk gelijkwaardig, is er een functie verdeling binnen de Drie-Eenheid (zie ook hoofdstuk 2).

De Waarheid met betrekking tot God de Heilige Geest, wordt het beste begrepen zoals gezien door Jezus. Wanneer de Heilige Geest bij de gelovigen komt, komt Hij als de 'Geest van Christus' – Hij komt niet in Zijn Eigen recht, met Zijn Eigen geloofsbrieven. Zijn activiteiten in het verleden stellen Christus' missie van Verlossing als middelpunt. De Heilige Geest was actief betrokken bij de geboorte van Christus (Lukas 1: 35), bekrachtigde Zijn openbaar optreden bij de doop (Matthéüs 3: 16-17) en bracht de voordelen van Christus' verzoenoffer en opstanding aan de mensheid (Romeinen 8: 11).

In de Godheid, lijkt de Heilige Geest de rol van Uitvoerder te vervullen. Toen de Vader Zijn Zoon aan de wereld gaf (Johannes 3: 16) werd Hij uit de Heilige Geest gegeneerd. (Matthéüs 1: 18-20). De Heilige Geest kwam om het plan te voltooien, Hij maakte het realiteit.

De Persoonlijke betrokkenheid van de Heilige Geest bij de schepping wordt gezien in Zijn aanwezigheid bij de schepping (Genesis 1: 2). De oorsprong en het voortbestaan van leven is afhankelijk van Zijn activiteit; Zijn afwezigheid betekent de dood. De Bijbel zegt, dat God 'Zijn hart tegen hem zette, zijn geest en zijn adem zou Hij tot Zich vergaderen; alle vlees zou tegelijk den geest geven en de mens zou tot stof wederkeren' (Job 34: 14-15; 33: 4). Wij kunnen een afspiegeling van het scheppingswerk van de Heilige Geest zien in het herscheppingswerk in iedere persoon, die zich open stelt voor God. God voert Zijn werk uit in individuen door de Schepper Geest. Dus in menswording, schepping en herschepping komt de Heilige Geest om Gods bedoeling te vervullen.

De beloofde Geest

Wij zijn bedoeld als woonplaats van de Heilige Geest (zie 1 Korinthe 3: 16). De zonde van Adam en Eva scheidde hen van beide, de tuin van Eden en de inwonende Geest. Deze scheiding duurde voort – de enorme omvang van de goddeloosheid vóór de zondvloed leidde God ertoe te verklaren: 'Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met den mens' (Genesis 6: 3).

In de tijden van het Oude Testament rustte de Heilige Geest bepaalde personen uit om een speciale taak uit te voeren (Numeri 24: 2; Richteren 6: 34; 1 Samuël 10: 6). Soms is Hij 'in' een persoon (Exodus 31: 3; Jesaja 63: 11). Ongetwijfeld hebben oprechte gelovigen altijd een bewustzijn van Zijn aanwezigheid, maar de profetieën voorspellen een uitstorting van de Heilige

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Geest 'over alle vlees' (Joël 2: 28) – een tijd dat een grotere manifestatie van de Heilige Geest een nieuw tijdperk zal inluiden.

Terwijl de wereld in de handen bleef van de overweldiger, moest de volle uitstorting van de Heilige Geest wachten. Voordat de Heilige Geest uitgestort kon worden over alle vlees, moest Christus Zijn aardse missie uitvoeren en het verzoenoffer brengen. Wijzend op Christus' missie als een geestelijke missie, zei Johannes de Doper: *'Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die .... zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen'* (Matthéüs 3: 11). Maar het Evangelie laat niet zien dat Jezus doopte met de Heilige Geest. Enkele uren voor Zijn dood, beloofde Jezus Zijn discipelen *'Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid; namelijk de Geest der waarheid'* (Johannes 14: 16-17a). Wordt de beloofde doop met de Heilige Geest ontvangen bij het kruis? Er verscheen geen duif op de vrijdag van de kruisiging, alleen duisternis en bliksemschichten.

Pas na Zijn opstanding blies Jezus de Heilige Geest over Zijn discipelen (Johannes 20: 22). Hij zei: *'En zie, Ik zend de belofte Mijns Vaders op u: maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte'* (Lukas 24: 49). Deze kracht zal worden ontvangen als de Heilige Geest over u komen zal *'en gij zult Mijn getuigen zijn ... tot aan het uiterste der aarde'* (Handelingen 1: 8).

Johannes schreef: *'de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was'* (Johannes 7: 39). De aanvaarding van het Offer van Christus door de Vader was de voorwaarde voor de uitstorting van de Heilige Geest.

Het nieuwe tijdperk brak pas aan toen onze zegevierende Heiland gezeten was op de hemelse troon. Toen pas kon Hij de Heilige Geest sturen in Zijn volheid. Nadat Hij door de rechterhand Gods verhoogd was, zei Petrus, heeft Hij de Heilige Geest uitgestort (Handelingen 2: 33) over Zijn discipelen, die, in angstige afwachting op deze gebeurtenis, eendrachtelijk volhardend in het bidden en smeken bijeen waren (Handelingen 1: 5, 14). Op Pinksteren, 50 dagen na Golgotha, brak het nieuwe tijdperk in al haar kracht aan, door de aanwezigheid van de Heilige Geest. *'En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten. ... En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest'* (Handelingen 2: 2,4).

De missie van beide, Jezus en de Heilige Geest, waren totaal afhankelijk van elkaar. De volheid van de Heilige Geest kon niet eerder gegeven worden, nadat Jezus Zijn missie had voltooid. En Jezus, op Zijn beurt, was ontvangen door de Heilige Geest (Matthéüs 1: 8-21), gedoopt met de Heilige Geest (Markus 1: 9-10), geleid door de Heilige Geest (Lukas 4: 1), voerde Zijn wonderen uit door de Heilige Geest (Matthéüs 12: 24-32), gaf Zichzelf op Golgotha door de Heilige Geest (Hebreeën 9: 14-15) en werd, gedeeltelijk, opgewekt door de Heilige Geest (Romeinen 8: 11).

Jezus was de eerste Persoon Die de volheid van de Heilige Geest ervoer. De verbazingwekkende Waarheid is, dat onze HEERE gewillig is, de Heilige Geest uit te storten op een ieder die ernstig naar Hem verlangt.

De missie van de Heilige Geest

De avond vóór de dood van Christus, hadden de woorden van Christus' naderende afscheid de discipelen zeer ontroerd. Hij beloofde hen direct dat zij de Heilige Geest zouden ontvangen als Zijn Persoonlijke Vertegenwoordiger. Zij zouden niet als wezen achtergelaten worden (Johannes 14: 18).

De oorsprong van de missie. Het Nieuwe Testament laat de Heilige Geest zien op een unieke wijze. Hij wordt *'Geest van Jezus Christus'* (Filippenzen 1: 19; Romeinen 8: 9; 1 Petrus 1:11); *'De Geest Zijns Zoons'* (Galaten 4: 6); *'Geest Gods'* (Romeinen 8: 9) genoemd. Door Wie is de missie van de Heilige Geest ontstaan, door Jezus Christus of God de Vader?

Toen Christus de oorsprong van de missie van de Heilige Geest liet zien aan een verloren wereld, noemde Hij twee Bronnen. Ten eerste verwees Hij naar de Vader *'En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven'; 'van den Vader'* (Johannes 14: 16; 15: 26). De doop met de Heilige Geest noemde Hij *'de belofte des Vaders'* (Handelingen 1: 4). Ten tweede

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

verwees Christus naar Zichzelf 'zo zal Ik Hem tot u zenden' (Johannes 16: 7). Dus de Heilige Geest gaat uit van beide, de Vader en de Zoon.

Zijn missie aan de wereld. Wij kunnen alleen de heerschappij van Christus erkennen door de invloed van de Heilige Geest. Paulus zei: *'niemand kan zeggen Jezus den HEERE [te zijn], dan door den Heilige Geest'* (1 Korinthe 12: 3).

Ons wordt de verzekering gegeven dat, door de Heilige Geest, Christus *'het waarachtige Licht'* is *'Hetwelk verlicht een iegelijk mens, komende in de wereld'* (Johannes 1: 9). Zijn missie is *'de wereld te overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel'* (Johannes 16: 8).

Ten eerste brengt de Heilige Geest ons tot een diepe overtuiging van zonde, vooral de zonde van het niet aannemen van Jezus Christus (Johannes 16: 9). Ten tweede dringt de Heilige Geest erop aan de gerechtigheid van Christus aan te nemen. Ten derde waarschuwt de Heilige Geest ons over het oordeel, een krachtig instrument in het in beweging brengen, van de met zonde verduisterde geest die berouw en bekering nodig heeft.

Wanneer wij berouw hebben, kunnen wij opnieuw geboren worden door de doop met water en de Heilige Geest (Johannes 3: 5). Dan is een nieuw leven de onze, want wij zijn de woonplaats geworden van de Geest van Christus.

Zijn missie voor gelovigen. De meerderheid van de teksten over de Heilige Geest hebben betrekking op Zijn relatie met Gods volk. Zijn heiligende invloed leidt tot gehoorzaamheid (1 Petrus 1: 2), maar niemand blijft Zijn aanwezigheid ervaren zonder aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Petrus zegt, dat God de Heilige Geest gegeven heeft aan diegenen die Hem voortdurend gehoorzaam zijn (Handelingen 5: 32).¹ Gelovigen worden gewaarschuwd de Heilige Geest niet te weerstaan, te bedroeven en uit te blussen (Handelingen 7: 51; Efeze 4: 30; 1 Thessalonicenzen 5: 19).

Wat doet de Heilige Geest voor gelovigen?

1. Hij staat gelovigen bij. Toen Christus de Heilige Geest introduceerde noemde Hij Hem *'een andere [Parakletos] Trooster'* (Johannes 14: 16). Dit Griekse woord is vertaald als *'Pleitbezorger'* (NBV), *'Trooster'* (SV), *'Helper'* (BB), maar het kan ook *'Middelaar'*, *'Raadgever'*, *'Voorspraak'* of *'Advocaat'* betekenen.

De enige andere Parakletos Die genoemd wordt in de Schrift is Christus Zelf. Hij is onze Advocaat of Voorspraak voor de Vader. *'Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader; Jezus Christus, den Rechtvaardige'* (1 Johannes 2: 1).

Als Voorspraak, Middelaar en Helper presenteert Christus ons aan God en openbaart God aan ons. Op gelijke wijze begeleidt de Heilige Geest ons naar Christus en manifesteert Christus' genade aan ons. Dit verklaart dat de Heilige Geest *'Geest der genade'* (Hebreeën 10: 29) wordt genoemd. Eén van Zijn grootste bijdragen is de toepassing van de verlossende genade van Christus aan mensen (zie 1 Korinthe 15: 10; 2 Korinthe 9: 4; Johannes 4: 5-6).

2. Hij brengt de Waarheid van Christus. Christus noemde de Heilige Geest *'Den Geest der waarheid'* (Johannes 14: 17; 15: 26; 16: 13). Zijn taak is ook *'u indachtig maken alles wat Ik u gezegd heb'* (Johannes 14: 26) en *'Hij zal u in al de waarheid leiden'* (Johannes 16: 13). Zijn boodschap getuigt van Jezus Christus (Johannes 15: 26). *'Hij zal van Zichzelf niet spreken,'* zei Christus, *'maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen'* (Johannes 16: 13-14).

3. Hij brengt de aanwezigheid van Christus. Niet alleen brengt Hij de boodschap van Christus, Hij brengt de aanwezigheid van Christus. Jezus zei: *'Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden'* (Johannes 16: 7).

Belast met menselijkheid, was de Mens Jezus niet alomtegenwoordig, daarom was het noodzakelijk dat Hij wegging. Door de Heilige Geest kon Hij altijd overal zijn. Jezus zei: *'En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid; [Namelijk] den Geest der waarheid,'* Hij gaf de verzekering dat de Heilige Geest zou

wonen *'bij ulieden, en zal in u zijn. Ik zal u geen wezen laten; Ik kom [weder] tot u'* (Johannes 14: 16,18). 'De Heilige Geest is de Vertegenwoordiger van Christus, maar Hij is ontdaan van de persoonlijkheid van de mens en is daarvan onafhankelijk.'¹² (Jezus, de Wens der Eeuwen blz. 556)

Bij de menswording bracht de Heilige Geest de aanwezigheid van Christus bij een persoon; Maria. Tijdens Pinksteren bracht de Heilige Geest de zegevierende Christus aan de wereld. Christus' belofte *'Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten'* (Hebreeën 13: 5) en *'Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld'* (Matthéüs 28: 20), zijn gerealiseerd door de Heilige Geest. Om deze reden geeft het Nieuwe Testament Hem een titel die nooit eerder gebruikt is in het Oude Testament; *'des Geestes van Jezus Christus'* (Filippenzen 1: 19). Door de Heilige Geest maken beide, de Vader en de Zoon, de gelovige tot Hun thuis. (Johannes 14: 23), dus de enige manier dat gelovigen in Christus kunnen blijven is door de Heilige Geest.

4. Hij leidt het functioneren van de gemeente. Omdat de Heilige Geest de aanwezigheid van Christus brengt, is Hij de ware Plaatsvervanger van Christus op aarde. Als het blijvende Middelpunt van gezag in geloofszaken en leerstellingen, zijn de manieren waarop Hij de gemeente leidt volledig in overeenstemming met de Bijbel. Het onderscheidende kenmerk van Protestantisme – zonder dit zou er geen Protestantisme zijn – is dat de Heilige Geest de ware Vertegenwoordiger van Christus op aarde is. Afhankelijk te zijn van een organisatie, of van leiders, of van wijsheid van mensen, is de mens in plaats van het Goddelijke te stellen.¹³

De Heilige Geest was direct betrokken bij de oprichting van de apostolische gemeente. In het kiezen van zendingen verkreeg de gemeente Zijn leiding door gebed en vasten (Handelingen 13: 1-4). Degenen die gekozen werden, waren bekend om hun openheid voor de leiding van de Heilige Geest. Het boek Handelingen beschrijft hen als *'vervuld met den Heiligen Geest'* (Handelingen 13: 9, 52). Hun werkzaamheden stonden onder Zijn leiding (Handelingen 16: 6-7). Paulus herinnerde de gemeenteleiders eraan, dat zij in hun positie waren geplaatst door de Heilige Geest (Handelingen 20: 28).

De Heilige Geest speelde een belangrijke rol in het oplossen van ernstige moeilijkheden die de eenheid van de gemeente bedreigden. Sterker nog, de Schrift stelt de beslissingen van de eerste gemeenteraad voor met de woorden: *'Want het heeft den Heiligen Geest en ons goed gedacht ...'* (Handelingen 15: 28).

5. Hij voorziet de gemeente van speciale gaven. De Heilige Geest heeft speciale gaven aan Gods volk geschonken. In het Oude Testament kwam de *'Geest des HEEREN'* op individuen, gaf hen buitengewone krachten om Israël te leiden en te bevrijden (Richteren 3: 10; 6: 34; 11: 29 etc.) en de bevoegdheid te profeteren (Numeri 11: 17; 25-26; 2 Samuël 23: 2). De Heilige Geest kwam op Saul en David toen zij gezalfd werden als leiders van Gods volk (1 Samuël 10: 6, 10; 16: 13). Bij sommige mensen bracht de vervulling van de Heilige Geest unieke creatieve vaardigheden (Exodus 28: 3; 31: 3; 35: 30-35).

Ook in de eerste gemeente was het door de Heilige Geest, dat Christus Zijn gaven aan de gemeente schonk. De Heilige Geest verdeelde deze geestelijke gaven onder de gelovigen, die Hij geschikt achtte, dus tot nut van de hele gemeente (Handelingen 2: 38; 1 Korinthe 12: 7-11). Hij voorzag in de bijzondere kracht die noodzakelijk was om het Evangelie tot aan het einde der aarde te verkondigen (Handelingen 1: 8, zie hoofdstuk 16).

6. Hij vult de harten van de gelovigen. Paulus' vraag aan de discipelen in Efeze *'Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, als gij geloofd hebt?'* (Handelingen 19: 2), is een belangrijke vraag aan iedere gelovige.

Toen Paulus een negatief antwoord kreeg, legde hij zijn handen op deze discipelen en zij ontvingen de doop met de Heilige Geest (Handelingen 19: 6).

Dit voorval geeft aan dat de overtuiging van zonde, door de Heilige Geest ingegeven en de vervulling van de Heilige Geest in het leven, twee verschillende ervaringen zijn.

Jezus wees op de noodzaak van het opnieuw geboren worden uit water en Geest (Johannes 3: 5). Vlak voor Zijn hemelvaart gebood Hij de nieuw gelovigen, zich te laten dopen *'in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes'* (Matthéüs 28: 19). In overeenstemming met Zijn gebod predikte Petrus dat *'de gave des Heiligen Geestes'* ontvangen zou worden bij de doop (Handelingen 2: 38). En Paulus bevestigt de belangrijkheid van de doop met de Heilige Geest (zie hoofdstuk 14) met een dringende oproep dat de gelovigen *'vervuld'* zouden worden *'met den Geest'* (Efeze 5: 18).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

De vervulling met de Heilige Geest, verandert ons naar het beeld van God, dat het werk van heiliging voortzet, hetwelk begonnen is bij de wedergeboorte. God heeft ons verlost volgens Zijn barmhartigheid *'door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes; Denwelken Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus, onze Zaligmaker'* (Titus 3: 5-6).

'Het is de afwezigheid van de Heilige Geest dat het evangeliewerk zo krachteloos maakt. Studie, talenten, welsprekendheid, alle natuurlijke en aangeleerde gaven mag men bezitten, maar zonder de tegenwoordigheid van de Heilige Geest zal geen hart worden bewogen en geen zondaar voor Christus worden gewonnen. Anderzijds, wanneer zij met Christus zijn verbonden, als zij de gaven van de Heilige Geest bezitten, zullen de armsten en eenvoudigsten van Zijn discipelen een kracht bezitten, die Zijn invloed op de harten doet gelden. God maakt hen het middel, waardoor de grootste invloed in het universum kan werken.'⁴ (Lessen uit het Leven van alledag blz. 199)

De Heilige Geest is van vitaal belang. Al de veranderingen die Jezus Christus in ons bewerkt, komen door de dienst van de Heilige Geest. Als gelovigen zouden wij ons voortdurend bewust moeten zijn, dat wij zonder de Heilige Geest niets kunnen doen (Johannes 15: 5).

De Heilige Geest richt nu onze aandacht op het grootste geschenk van Gods liefde, aangeboden in Zijn Zoon. Hij smeekt dat wij Zijn oproepen niet weerstaan, maar neemt ons aan op de enige manier die ons kan verzoenen met de liefdevolle en genadige Vader.

Referenties

1. Zie Arnold V. Wallenkampf, *New by the Spirit* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1978), pp. 49, 50.
2. E.G. White, *Desire of Ages*, p. 669.
3. LeRoy E. Froom, *The Coming of the Comforter*, rev. ed. (Washington, D.C.: Review and Herald, 1949), pp. 66, 67.
4. E.G. White, *Testimonies for the Church* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1948), vol. 8, pp. 21, 22.

Zevende-dag Adventisten geloven...

God is de Schepper van alle dingen en heeft in de Bijbel het waarachtig en historisch verslag van Zijn scheppende werken geopenbaard. In zes dagen heeft de HEERE *'den hemel en de aarde, de zee en al wat daarin is,* 'gemaakt en op de zevende dag rustte Hij. Op deze wijze heeft Hij de Sabbat ingesteld, als een blijvend gedenkteken van het werk dat Hij uitvoerde en voltooide gedurende zes letterlijke dagen die, samen met de Sabbat, een tijdperiode vormen welke wij een week noemen. De eerste man en vrouw werden gemaakt naar Gods beeld als de bekroning van de schepping. Hen werd heerschappij gegeven over de aarde en de verantwoordelijkheid haar te onderhouden. Toen de wereld voltooid werd, was alles *'zeer goed'*, verkondigende de Heerlijkheid van God.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 6

Hoofdstuk 6 DE SCHEPPING

Het verslag van de Bijbel is eenvoudig. Op Gods scheppingsgebod verschenen *'den hemel en de aarde ... de zee en alles wat daarin is'* (Exodus 20: 11) direct. Slechts in zes dagen was de verandering te zien van *'woest en ledig'* naar een weelderige planeet met volledig volwassen schepselen en plantenvormen. Onze planeet was versierd met heldere, zuivere felle kleuren, vormen en geuren, met een superieure smaak en nauwkeurigheid in detail en functie.

Toen *'rustte'* God, Hij rustte om te gedenken en Zich te verheugen. De schoonheid en de grootsheid van die zes dagen zouden altijd herinnerd worden door Zijn 'rust'. Laten wij een blik slaan op het Bijbelse verslag van het begin.

'In den beginne schiep God den hemel en de aarde' De aarde was gehuld in water en duisternis. Op de eerste dag scheidde God het licht van het duister, en noemde het licht *'dag'* en de duisternis *'nacht'*.

Op de tweede dag, verdeelde God de wateren, Hij scheidde de dampkring van het water, dat vastgehouden werd op de aarde, en maakte de omstandigheden geschikt voor het leven. Op de derde dag verzamelde God de wateren samen op één plaats, zo werd er scheiding gemaakt tussen land en zee. Toen kleepte God de naakte kusten, heuvels en valleien *'En de aarde bracht voort grasscheutjes, kruid zaadzaaiende naar zijn aard, en vruchtdragend geboomte, welks zaad daarin was, naar zijn aard'* (Genesis 1: 12).

Op de vierde dag schiep God de zon, maan en de sterren *'dat zij zijn tot tekenen en tot gezette tijden, en tot dagen en jaren!'* De zon heerste over de dag en de maan over de nacht (vers 14-19). God vormde de vogels en het zeeleven op de vijfde dag. Hij schiep hen *'naar haar aard'* (vers 21), een aanduiding dat de schepselen die Hij schiep zich voortdurend zouden voortplanten naar hun eigen soort.

Op de zesde dag maakte God de hogere vormen van het dierlijke leven. Hij zei: *'De aarde brenge levende zielen voort, naar haar aard, vee, en kruipend, en wild gedierte der aarde, naar zijn aard!'* (vers 24)

Toen, als bekroning van de Schepping, maakte God de mens *'naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze'* (vers 27). God zag alles wat Hij gemaakt had *'en zie, het was zeer goed.'* (vers 31)

Het scheppende Woord van God

'Door het Woord des HEEREN' schreef de psalmist *'zijn de hemelen gemaakt, en door den Geest Zijns monds al hun heir'* (Psalm 33: 6). Hoe werkte dit scheppende Woord?

Het scheppende Woord en de reeds bestaande materie. De woorden van Genesis *'God sprak'* introduceren het krachtige Goddelijk bevel, hetgeen verantwoordelijk is voor de majes-tueuze gebeurtenissen van de zes scheppingsdagen (Genesis 1: 3,6,9,11,14,20,24). Elk bevel kwam, geladen met een scheppende energie, welke de aarde *'woest en ledig'*, veranderde in een paradijs. *'Want Hij spreekt, en het is er; Hij gebiedt, en het staat er'* (Psalm 33: 9). *'de werelden zijn door het Woord Gods toebereid'* (Hebreeën 11: 3 KJV).

Dit Scheppingswoord was niet afhankelijk van reeds bestaande materie (ex nihilo): *'Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het Woord Gods is toebereid, also dat de dingen, die men ziet, niet geworden zijn uit dingen, die gezien worden'* (Hebreeën 11: 3). Hoewel God soms reeds bestaande materie gebruikte – Adam en de dieren werden geformeerd uit de aarde en Eva werd uit een rib van Adam gevormd (Genesis 2: 7, 19, 22) – schiep God uiteindelijk alle materie.

Het scheppingsverhaal

Vele vragen zijn gesteld over het Genesis verslag van de schepping. Zijn de twee scheppingsverhalen in het eerste boek van de Bijbel met elkaar in tegenspraak, of zijn ze in overeenstemming met elkaar? Zijn de dagen van de schepping letterlijk of vertegenwoordigden ze

langere tijdsperiodes? Zijn de hemel, de zon, maan en zelfs de sterren, werkelijk maar 6000 jaren geleden gemaakt?

Het scheppingsverslag. De twee scheppingsverslagen in de Bijbel, één in Genesis 1: 1 tot 2: 3 en de ander in Genesis 2: 4-25, harmoniëren met elkaar. Het eerste verslag vertelt in chronologische volgorde de schepping van alle dingen. Het tweede verslag begint met de woorden 'Dit zijn de geboorten (generaties KJV) des ...', een uitdrukking die in Genesis een familie-geschiedenis inleidt (Genesis 5: 1; 6: 9; 10: 1). Dit verhaal beschrijft de plaats van de mens in de schepping. Het is niet strikt chronologisch, maar laat zien dat alles dient tot voorbereiding voor de mens om in te leven.¹ Het geeft meer bijzonderheden over de schepping van Adam en Eva en over de atmosfeer, die God voorbereidde in de hof van Eden, dan het eerste.

Daarnaast vertelt het ons over de aard van de mensheid en het Goddelijke bestuur. Alleen wanneer deze twee scheppingsverslagen als letterlijk en historisch worden aangenomen, harmoniëren ze met de rest van de Bijbel.

De scheppingsdagen. De dagen van het Bijbelse scheppingsverslag duiden letterlijke 24 uren periodes aan. Een typisch kenmerk van de manier waarop in het Oude Testament Gods volk de tijd mat, is de uitdrukking '*toen was het avond geweest en het was morgen geweest*' (Genesis 1: 5, 8, 13, 19, 23, 31). Het geeft de afzonderlijke dagen aan met 's avonds als het begin van de dag, of bij zonsopgang (zie Leviticus 23: 32; Deuteronomium 16: 6). Er is geen reden om te zeggen dat deze uitdrukking een letterlijke dag betekent in bijvoorbeeld Leviticus en 1000 of miljoenen jaren in Genesis.

Het Hebreeuwse woord dat vertaald wordt met 'dag' in Genesis is 'yom'. Wanneer 'yom' vergezeld gaat met een bepaald getal, betekent het altijd een letterlijke 24 uren dag (Genesis 7: 11; Exodus 16: 1), een andere aanwijzing dat het scheppingsverhaal spreekt over letterlijke 24 uren dagen.

De Tien Geboden geven nog een bewijs dat het Genesis scheppingsverhaal betrekking heeft op letterlijke dagen. In het vierde gebod zegt God: '*Gedenk den sabbatdag, dat gij dien heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; Maar de zevende dag is de sabbat des HEEREN uws Gods; [dan] zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, [noch] uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uw poorten is; Want in zes dagen heeft de HEERE den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de HEERE den sabbatdag, en heiligde denzelven*' Exodus 20: 8-11).

Kernachtig vertelt God het scheppingsverhaal. Elke dag (yom) was gevuld met scheppende activiteiten en dan de Sabbat als het hoogtepunt van de scheppingsweek. De 24 uren Sabbatdag, herdenkt derhalve een letterlijke scheppingsweek. Het vierde gebod zou zonder betekenis zijn, wanneer iedere dag uitgerekt wordt tot eeuwen.²

Diegenen die 2 Petrus 3: 8 citeren '*één dag bij den HEERE is als duizend jaren*', proberen te bewijzen, dat de dagen van de schepping geen letterlijke 24 uren dagen zijn. Zij gaan voorbij aan het feit dat hetzelfde vers eindigt met '*en duizend jaren als één dag*'. Degenen die de scheppingsdagen lezen als duizenden jaren, of een lange onbepaalde periode van miljoenen of zelfs miljarden jaren, zetten vraagtekens bij de geldigheid van Gods Woord, net zoals de slang Eva verleidde te doen.

Wat zijn de 'hemelen'? Sommige mensen zijn onzeker en dat is begrijpelijk door de verzen, die zeggen dat God '*den hemelen en de aarde*' schiep (Genesis 1: 1; 2: 1; Exodus 20: 11) en dat Hij de zon, maan en sterren maakte op de vierde dag van de scheppingsweek, 6000 jaren geleden (Genesis 1: 14-19). Werden alle hemellichamen op dat moment gemaakt?

De scheppingsweek heeft niet betrekking op de hemel waar God heeft gewoond van eeuwigheid aan. De 'hemelen' van Genesis 1 en 2 verwijzen waarschijnlijk naar de planeten en sterren die het dichtst bij de aarde staan.

Immers de aarde, in plaats van dat het Christus' eerste schepping was, was hoogstwaarschijnlijk Zijn laatste schepping. De Bijbel vertelt over de zonen van God,

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

waarschijnlijk de Adams van alle andere ongevallen werelden, die met God vergaderden ergens op een plaats in het universum (Job 1: 6-12).

Tot dusver hebben ruimtesondes geen andere bewoonde planeet ontdekt. Zij liggen blijkbaar in de uitgestrektheid van de ruimte, ver buiten het bereik van onze, door zonde vervuilde, zonnestelsel geïsoleerd tegen de besmetting van de zonde.

De God van de schepping

Wat is de aard van God, onze Schepper? Is Hij als oneindige Persoon in ons geïnteresseerd, in ieder miniem vlekje van leven in een verre uithoek van Zijn universum? Ging God, nadat Hij de aarde had geschapen, verder met grotere en betere dingen?

Een zorgzame God. Het Bijbelse scheppingsverslag begint met God en gaat verder met mensen. Dit houdt in, dat door het scheppen van de hemelen en de aarde God bezig was, een volmaakt bestaan voor te bereiden voor het mensdom. Het mensdom, man en vrouw, was Zijn glorieuze Meesterwerk.

Het verslag toont God als een zorgzame Ontwerper met zorg voor Zijn schepping. Hij ontwierp een speciale hof als thuis voor de mens en gaf hen de verantwoordelijkheid, om deze te onderhouden. Hij schiep mensen zodat zij een relatie konden hebben met Hem. Dit was geen geforceerde, onnatuurlijke relatie; Hij schiep hen met een keuzevrijheid en met het vermogen, Hem lief te hebben en te dienen.

Wie was de scheppende God? Alle drie Personen van de Godheid waren betrokken bij de schepping (Genesis 1: 2, 26). De uitvoerende Persoon echter, was de Zoon van God, de eeuwig bestaande Christus. In de inleiding van het scheppingsverslag, schreef Mozes: *'In den beginne schiep God den hemel en de aarde.'* Deze woorden herhalend specificceert Johannes de rol van Christus in de schepping: *'In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. ... Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is'* (Johannes 1: 1-3). Vervolgens maakt Johannes, in hetzelfde hoofdstuk, duidelijk over Wie hij schreef: *'En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond'* (vers 14). Jezus was de Schepper, Degene Die de aarde geschapen heeft (zie ook Efeze 3: 9; Hebreeën 1: 2).

Een weergave van Gods liefde. Hoe diep is de liefde Gods! Toen Christus vol liefde over Adam knielde, zijn eerste mensenhand kneedde, moet Hij hebben geweten dat mensenhanden Hem geweld zouden aandoen en uiteindelijk aan het kruis zouden nagelen. In zekere zin verenigen de schepping en het kruis zich, omdat Christus, de Schepper, *'geslacht is van de grondlegging der wereld'* (Openbaring 13: 8). Zijn Goddelijke voorkennis³ (zie hoofdstuk 4) echter, weerhield Hem niet. Onder de onheilspellende wolk van Golgotha, blies Christus de adem des levens in Adams neusgaten, wetende dat deze scheppende handeling Hem zou beroven van Zijn adem des levens. Onbegrijpelijke liefde is de basis van de schepping.

Het doel van de schepping

Liefde motiveert alles wat God doet, *'...want God is liefde'* (1 Johannes 4: 8). Hij schiep ons niet alleen zodat *wij Hem* konden liefhebben, maar zodat *Hij ons* kon liefhebben. Zijn liefde bracht Hem ertoe te delen door de schepping, één van de grootste geschenken die Hij kon verlenen is leven. Heeft de Bijbel aangegeven voor welk doel het universum en zijn inwoners zijn geschapen?

Om Gods Heerlijkheid te openbaren. Door Zijn scheppingswerk onthult God Zijn Heerlijkheid: *'De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk. De dag aan den dag stort overvloediglijk spraak uit, en de nacht aan den nacht toont wetenschap. Geen spraak, en geen woorden zijn er, waar hun stem niet wordt gehoord. Hun richtsnoer gaat uit over de ganse aarde, en hun redenen aan het einde der wereld; Hij heeft in dezelve een tent gesteld voor de zon'* (Psalm 19: 1-5).

Waarom zo'n weergave van Gods Heerlijkheid? De natuur fungeert als een getuige van God. Hij wil dat Zijn geschapen werken de mensen direct naar hun Schepper verwijzen. *'Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn.' zegt Paulus in Romeinen 1: 20.

Wanneer wij door de natuur tot God worden getrokken, leren wij meer over de hoedanigheid van God, hoedanigheden die opgenomen kunnen worden in ons leven. En door Gods karakter te weerspiegelen, brengen wij Hem heerlijkheid, zo vervullen wij het doel waartoe wij zijn geschapen.

Om de wereld te bevolken. Het was niet de bedoeling van de Schepper dat de aarde een eenzame, lege planeet zou zijn; hij moest worden bewoond (Jesaja 45: 8). Toen de eerste mens de behoefte voelde aan gezelschap, schiep God een vrouw (Genesis 2: 20; 1 Korinthe 11: 9). Zo heeft Hij het huwelijk ingesteld (Genesis 2: 22-25). Niet alleen gaf de Schepper het paar de heerschappij over deze nieuw geschapen wereld, maar met de woorden *'Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de aarde'* (Genesis 1: 28), gaf Hij hen ook het voorrecht deel te nemen in de schepping.

De betekenis van de schepping

Mensen zijn geneigd de leer over de schepping te negeren. 'Wat maakt het uit' zeggen zij 'hoe God de aarde schiep? Wat wij moeten weten is hoe wij in de hemel komen.' Maar de leer van een Goddelijke schepping vormt 'het onmisbare fundament van de christelijke en Bijbelse theologie'.⁴ Een aantal van de fundamentele Bijbelse opvattingen vinden hun oorsprong in de Goddelijke schepping.⁵ Een kennis van hoe God *'de hemelen en de aarde'* schiep, kunnen uiteindelijk helpen de weg naar de nieuwe hemel en aarde te vinden, waar Johannes in Openbaring over spreekt. Wat zijn enkele van de gevolgen van de leer over de schepping?

Remedie tegen afgoderij. Gods scheppingsmacht onderscheidt Hem van alle andere goden (1 Kronieken 16: 24-27; Psalm 96: 5,6; Jesaja 40: 18-26; 42: 9; 44). Wij zouden de God, Die ons gemaakt heeft, moeten aanbidden en niet de goden die wij hebben gemaakt. Krachtens Zijn scheppingsmacht verdient Hij onze totale toewijding. Elke relatie die deze afhankelijkheid verstoort is afgoderij en onderworpen aan het Goddelijk oordeel. Zo is trouw aan de Schepper een zaak van leven of dood.

Het fundament van ware aanbidding. Onze aanbidding van God is gebaseerd op het feit dat Hij onze Schepper is en wij Zijn schepselen (Psalm 95: 6). Het belang van dit thema wordt aangeduid in de 'Luide Roep' die vlak vóór Christus' wederkomst naar alle inwoners van de aarde zal uitgaan, om Hem te aanbidden *'Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft'* (Openbaring 14: 7).

De Sabbat – een herinnering aan de schepping. God stelde de Sabbat in zodat wij wekelijks eraan herinnerd worden, dat wij het maaksel van Zijn schepping zijn. De Sabbat was een genade gift, het zegt niets over wat wij gedaan hebben, maar alles over hetgeen God gedaan heeft. Hij gaf deze dag een speciale zegen mee en heiligde die dag, zodat wij nooit zouden vergeten dat, naast het werk, het leven ook gemeenschap is met de Schepper, in rust en het vieren van Gods wonderbare schepping (Genesis 2: 2-3). Om het belang ervan te benadrukken gaf de Schepper het bevel, dit heilige gedenkteken van Zijn scheppende macht, in het middelpunt van de morele wet te plaatsen, als een eeuwigdurend teken en symbool van de schepping (Exodus 20: 8-11; 31: 13-17; Ezechiël 20: 20; zie hoofdstuk 19).

Het huwelijk – een Goddelijke instelling. Tijdens de scheppingsweek stelde God het huwelijk in als een Goddelijke instelling. Het was Zijn voornemen dat deze verbintenis tussen twee mensen onverbreekbaar zou zijn. De man moest *'zijn vrouw aankleven'* en zo samen *'tot één vlees'* worden (Genesis 2: 24; zie ook Markus 10: 9 en hoofdstuk 22).

Het fundament van ware zelf-waardigheid. Het scheppingsverslag zegt, dat wij naar Gods beeld zijn gemaakt. Dit inzicht biedt een juist begrip van de waarde van een persoon. Het laat geen ruimte voor een lage beoordeling over ons zelf. Wij hebben inderdaad een unieke plaats

gekregen in de schepping, met het speciale voorrecht van een voortdurende verbinding met de Schepper en de mogelijkheid om steeds meer op Hem te gaan gelijken.

Het fundament van ware gemeenschap. Gods scheppingsmacht stelt Zijn Vaderschap van de hele mensheid vast (Maleachi 2: 10) en laat de broederschap zien tussen de mensen. Hij is onze Vader, wij zijn Zijn kinderen. Ongeacht het geslacht, ras, opleiding of positie, allen zijn geschapen naar Gods Beeld. Begrepen en toegepast zou dit voornemen racisme, onverdraagzaamheid en alle andere vormen van discriminatie uitsluiten.

Persoonlijk rentmeesterschap. Omdat God ons gemaakt heeft, behoren wij Hem toe. Dit feit sluit in dat wij een heilige verantwoordelijkheid hebben om trouwe rentmeesters te zijn van onze lichamelijke, verstandelijke en geestelijke vermogens. Door in complete onafhankelijkheid te handelen, los van onze Schepper, is het toppunt van ondankbaarheid. (zie hoofdstuk 20).

Verantwoordelijkheid voor onze leefomgeving. Bij de schepping plaatste God de eerste mens en zijn vrouw in een hof (Genesis 2: 8). Zij moesten de aarde onderhouden en 'heersen' over al het dierlijke leven (Genesis 1: 28). Zo heeft God ons verantwoordelijkheid gegeven over het behoud van onze leefomgeving.

De waardigheid van handenarbeid. De Schepper vroeg aan Adam om de hof van Eden 'te bouwen en dien te bewaren' (Genesis 2: 15). Het toewijzen van deze zinvolle bezigheid aan de mens, laat de waardigheid zien van handenarbeid.

De waarde van het fysieke universum. In elke fase van de schepping zei God, dat het 'goed' was (Genesis 1: 10,12,17,21,25) en toen Hij de schepping voltooid had verklaarde Hij het geheel 'zeer goed' (Genesis 1: 31). Dus al hetgeen geschapen is, is in wezen niet slecht! maar zéér goed!

Het middel tegen pessimisme, eenzaamheid en zinloosheid. Het scheppingsverhaal laat zien, dat alles met een bedoeling is geschapen, in plaats van het ontstaan als gevolg van evolutie toeval. Het menselijk geslacht was bestemd voor een eeuwigdurende relatie met de Schepper Zelf. Wanneer wij begrijpen dat wij met een doel geschapen zijn, wordt het leven betekenisvol en rijk en de pijnlijke leegheid en ontevredenheid, die bij zovelen tot uitdrukking komt, verdwijnt en wordt vervangen door de liefde van God.

De heiligheid van Gods wet. Gods wet bestond al voor de zondeval. In hun ongevallen staat was het mensdom hieraan onderworpen. Het diende als waarschuwing tegen zelf-vernietiging, liet de grenzen zien van de vrijheid (Genesis 2: 17) en diende tevens, om het geluk en de vrede van de mensen van Gods Koninkrijk te waarborgen (Genesis 3: 22-24; zie hoofdstuk 18).

De heiligheid van het leven. De Schepper van het leven blijft betrokken bij de vorming van het menselijk leven, waardoor het leven heilig wordt. David loofde God voor Zijn betrokkenheid bij zijn geboorte '*Want Gij bezit mijn nieren; Gij hebt mij in mijner moeders buik bedekt. Ik loof U, omdat ik op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben; ... Mijn gebeente was voor U niet verholen, als ik in het verborgene gemaakt ben, [en] als een borduursel gewrocht ben, in de nederste delen der aarde. Uw ogen hebben mijn ongevormden klomp gezien; en al deze dingen waren in Uw boek geschreven*' (Psalm 139: 13-16). In Jesaja identificeert de HEERE Zichzelf als Degene '*Die u geformeerd heeft van den buik af*' (Jesaja 44: 24). Omdat het leven een geschenk van God is, moeten wij het respecteren; in feite hebben wij de morele plicht het goed te onderhouden.

Gods scheppingswerk gaat door

Heeft God Zijn schepping beëindigd? Het scheppingsverhaal eindigt met de verklaring '*Alzo zijn volbracht de hemel en de aarde en al hun heir*' (Genesis 2: 1). Het Nieuwe Testament bevestigt dat Gods schepping '*van de grondlegging der wereld af al volbracht waren*' (Hebreeën

4: 3). Betekent dit dat de scheppende macht van Christus niet meer in werking is? Integendeel. Het scheppingswoord werkt nog op verschillende manieren.

1. Christus en Zijn scheppende Woord. Vierduizend jaar na de schepping zei een hoofdman tegen Christus: *'maar spreek alleenlijk een woord, en mijn knecht zal genezen worden'* (Matthéüs 8: 8). Precies zoals Hij het gedaan heeft bij de schepping, sprak Jezus en de dienstknecht was genezen. Gedurende Jezus' aardse bediening, bracht dezelfde scheppende energie, die leven gaf aan het levenloze lichaam van Adam, leven aan de doden en nieuw leven aan de zieken, die Hem om hulp vroegen.

2. Het scheppende Woord nu. Noch deze wereld, noch het universum werkt uit eigen kracht. De God, Die hen schiep bewaart en draagt hen. Hij *'Die de hemelen met wolken bedekt, Die voor de aarde regen bereidt; Die het gras op de bergen doet uitspruiten; Die het vee zijn voeder geeft; aan de raven als zij roepen'* (Psalm 147: 8-9; zie ook Job 26: 7-14). Hij ondersteunt alle dingen door Zijn Woord, en *'alle dingen bestaan tezamen door Hem'* (Kolossenzen 1: 17; zie ook Hebréeën 1: 3).

Wij zijn voor het functioneren van elke cel in ons lichaam afhankelijk van God. Iedere ademtocht, elke hartslag, elke wenk van het oog spreekt van de zorg van een liefhebbende Schepper. *'In Hem leven wij en bewegen ons en zijn wij'* (Handelingen 17: 28).

Gods scheppende macht is niet alleen betrokken in de schepping, maar ook bij verlossing en herstel. God herschept harten (Jesaja 44: 21-28; Psalm 51: 12) *'Want wij zijn Zijn maaksel'* zegt Paulus *'geschapen in Christus Jezus tot goede werken'* (Efeze 2: 10). *'Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel'* (2 Korinthe 5: 17). God, Die de vele sterrenstelsels in het heelal bestuurt, gebruikt dezelfde macht om de meest ontaarde zondaar te herscheppen naar Zijn eigen beeld.

Deze verlossende, herstellende macht is niet begrenst tot het veranderen van het menselijke leven. Dezelfde macht die oorspronkelijk de hemelen en de aarde schiep, zal deze na het laatste oordeel, nieuw maken. Hij maakt daarvan een nieuwe ontzagwekkende, glorieuze schepping; nieuwe hemelen en een nieuwe aarde (Jesaja 65: 17-19; Openbaring 21 en 22).

Schepping en verlossing

In Jezus Christus ontmoeten schepping en verlossing elkaar. Hij schiep een majestueus universum en een volmaakte wereld. Zowel het verschil als de overeenkomsten tussen schepping en verlossing zijn opmerkelijk.

De duur van de schepping. Bij de schepping werd hetgeen Christus sprak direct volbracht. In plaats van grote tijdsperiodes van verandering, was Zijn krachtige Woord verantwoordelijk voor de schepping. In zes dagen heeft Hij alles geschapen. Waarom duurde het nog zes dagen? Had Hij niet gewoon één keer kunnen spreken en alles in een ogenblik tot stand kunnen brengen?

Misschien had Hij vreugde in het doen ontvouwen van onze planeet in deze zes dagen. Of misschien had die 'verlengde' tijd meer te maken met de waarde, die Hij legde op elk geschapen voorwerp, of was het Zijn verlangen om de zeven dagen week te onthullen voor de kringloop van bezigheid en rust, die Hij voor de mens bedoeld had.

Maar Christus *'spreekt'* niet alleen verlossing/redding tot het bestaan, zoals Hij *'spreekt'* en het is er. Het werk om mensen te verlossen strekt zich uit over millennia.

Het betreft het oude en nieuwe verbond, de 33½ jaren van Christus op deze aarde en Zijn bijna 2000 jaren van het daaropvolgend hemels Middelaarschap. Dit is een enorm lange periode – volgens de Bijbelse tijdrekening, ongeveer 6000 jaren sinds de schepping – en de mensen zijn nog steeds niet teruggekeerd naar de 'hof van Eden'.

Het contrast tussen de tijd, die gebruikt werd voor de schepping en voor herschepping laat zien, dat Gods werkzaamheden altijd in het belang zijn van de mensheid. De korte duur van de schepping weerspiegelt Zijn ijver, om volledig ontwikkelde individuen tot stand te brengen, die van Zijn schepping konden genieten. Het uitstellen van de voltooiing van de schepping, door het afhankelijk te maken van een proces van geleidelijke ontwikkeling over een lange tijdsperiode, zou in strijd zijn met het karakter van een liefhebbende God. De hoeveelheid tijd, die toegekend wordt aan het herscheppen, laat Gods liefdevolle verlangen zien, om zoveel mogelijk mensen te redden (2 Petrus 3: 9).

Christus' scheppingswerk. In Eden sprak Christus het scheppende Woord. In Bethlehem is *'het Woord vlees geworden'* (Johannes 1: 14) – de Schepper werd deel van de schepping. Wat een volslagen neerbuigendheid! Hoewel niemand getuige was van Christus' schepping van de wereld, waren velen getuige van de Macht, Die de blinden het gezicht gaf (Johannes 9: 6-7), de stommen hun spraak (Matthéüs 9: 32-33), de melaatsen genezing (Matthéüs 8: 2-3) en leven aan de doden (Johannes 11: 14-45).

Christus kwam als de tweede Adam, het nieuwe begin voor de mensheid (Romeinen 5). Hij gaf de mens de boom des levens in Eden; de mens hing Hem aan het kruishout op Golgotha. In het Paradijs stond de mens sterk in het beeld van God; op Golgotha hing de Mens krachteloos in het beeld van een misdadiger. Op beide vrijdagen, van de schepping en de kruisiging, sprak een *'het is volbracht'* van een voltooid scheppingswerk (Genesis 2: 2; Johannes 19: 30) – bij de ene volbracht Christus het als God, bij de andere als Mens; de ene in spoedige kracht, de andere in menselijk lijden; de ene voor een periode, de andere voor de eeuwigheid; de ene onderworpen aan de gevallen natuur, de andere in overwinning over satan.

Het waren de volmaakte, Goddelijke handen van Christus die de mens het leven gaf en het zijn de handen van Christus, doorboord en bloedend, die de mens het eeuwige leven wil geven. Want de mens is niet alleen *geschapen*; hij kan *herschapen* worden. Beide scheppingen zijn evenzeer het werk van Christus; geen van beide komt van binnenuit door natuurlijke ontwikkeling.

Geschapen naar het beeld van God, worden wij geroepen om God te verheerlijken. Als het kroonwerk van Zijn schepping nodigt God een ieder van ons uit, gemeenschap met Hem te hebben, om dagelijks de vernieuwende kracht van Christus te zoeken zodat wij, tot Gods Heerlijkheid, in staat zijn Zijn beeld volledig te weerspiegelen.

Referenties

1. L. Berkhof, Systematische Theologie, 4e rev. ed (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1941), p. 182.
2. Zelfs de gedachte dat elke dag van de schepping slechts 1.000 jaar duurde, zou problemen veroorzaken. Met zo'n schema zou tegen de avond van de zesde 'dag' – zijn allereerste 'dag' van het leven – Adam veel ouder zijn geweest dan de totale levensduur die de Bijbel hem toekent (Gen. 5:5). Zie Jemison, Christelijk Geloof, blz. 116, 117.
3. Zie hoofdstuk 4.
4. 'Schepping', SDA Encyclopedie, blz. 357.
5. Idem., Arthur J. Ferch, 'What Creation Means to Me,' Adventist Review, 9 okt. 1986, pp. 11-13.

Zevende-dag Adventisten geloven...

... Man en vrouw werden naar het beeld Gods geschapen met een persoonlijkheid, macht en vrijheid om te denken en te doen. Elk mens is een ondeelbare eenheid van lichaam, ziel en geest. Ofschoon als vrij wezen geschapen, blijft hij van God afhankelijk voor zijn leven en al het overige. Toen onze stamouders God ongehoorzaam werden, ontkenden zij hun afhankelijkheid van Hem, en verloren hun hoge positie onder God. Het beeld Gods in hen werd vervormd, en zij raakten aan de dood onderworpen. Hun nakomelingen delen in deze gevallen natuur en de gevolgen hiervan. Zij worden geboren met zwakheden en de neiging tot kwaad. Maar God verzoende in Christus de wereld met Zichzelf en herstelt door Zijn Geest in berouwvolle stervelingen het beeld van hun Maker. Zij zijn geschapen tot eer van God en geroepen om Hem en elkaar lief te hebben en voor hun omgeving te zorgen.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 7

Hoofdstuk 7 DE NATUUR VAN DE MENS

En God zei: *'Laat ons mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis'*. God *'sprak'* Zijn scheppingskroonstuk echter niet tot bestaan. In plaats daarvan boog Hij Zich teder, om dit nieuwe schepsel uit het stof van de aarde te vormen.

Zelfs de creatiefste beeldhouwer op aarde kan zo'n edel wezen nooit uithouwen. Misschien dat een Michelangelo een verbluffende buitenkant kan vormen, maar hoe zit het met de anatomie en fysiologie, dat zorgvuldig voor werk en schoonheid is ontworpen?

Het volmaakte beeld lag volledig met haar, wimpers en nagels afgerond, maar God was nog niet klaar. Deze mens was niet bedoeld om stof te verzamelen, maar om te leven, te denken, om voort te brengen en te groeien in heerlijkheid.

Gebogen over deze prachtige vorm, blies de Schepper *'de adem des levens'* in zijn neusgaten *'alzo werd de mens tot een levende ziel'* (Genesis 2: 7; 1: 26). Zich bewust van de behoefte van de mens aan gezelschap, maakte God *'hem een hulp ... die als tegen hem over zij'*. *'Toen deed God een diepen slaap op Adam vallen, en hij sliep; en Hij nam één van zijn ribben ... en de Heere God bouwde'* hieruit *'een vrouw'* (Genesis 2: 18,21-22). *'En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld Gods schiep Hij hem: man en vrouw schiep Hij hen.'* (Genesis 1: 27). En God zegende hen en God zei tot hen: *'Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde en onderwerpt haar en hebt heerschappij over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op aarde kruipt'* (Genesis 1: 28). Een 'hof' huis werd aan Adam en Eva gegeven, mooier dan de fijnste tuin op aarde. Daar waren bomen, wijnstokken, bloemen, heuvels, valleien – alles versierd door de Meester Zelf. Er waren daar twee bijzondere bomen, de boom des levens en de boom der kennis van goed en kwaad. God gaf aan Adam en Eva toestemming vrij te eten van elke boom, behalve van de boom der kennis van goed en kwaad (Genesis 2: 8-9,17).

Zo werd de bekroning van de scheppingsweek volbracht. *'En God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed'* (Genesis 1: 31).

De oorsprong van de mens

Hoewel vandaag velen geloven dat de oorsprong van het mensdom ontstaan is, door de lagere vormen van het dierlijk leven en een natuurlijk proces is, dat miljarden jaren geduurd heeft, kan een dergelijk idee niet harmoniëren met het Bijbelse verslag. Dat mensen onderworpen zijn geweest aan een proces van degeneratie is cruciaal voor de Bijbelse zienswijze op de natuur van de mens.¹

God schiep de mens. De oorsprong van het mensdom wordt gevonden in de Goddelijke raad. God zei: *'Laat Ons mensen maken'* (Genesis 1: 26). Het meervoud *'Ons'* wijst naar de drievoudige Godheid – God de Vader, God de Zoon, en God de Heilige Geest (zie hoofdstuk 2). Voor een doel begon God de eerste mens te scheppen (Genesis 1: 27).

Geschapen uit het stof der aarde. God vormde de mens uit *'het stof der aarde'* (Genesis 2: 7), Hij gebruikte reeds bestaande materie niet voor andere vormen van leven, zoals zee- of landdieren. Niet vóórdat Hij elk orgaan had gevormd en op zijn plaats had gebracht, blies Hij *'de adem des levens'* in, dat de mens tot een levend persoon maakte.

Geschapen naar een Goddelijk voorbeeld. God schiep elk van de andere dieren – vissen, vogels, reptielen, insecten, zoogdieren etc. – *'naar zijn aard'* (Genesis 1: 21,24-25). Iedere soort had een eigen kenmerkende vorm en het vermogen zijn specifieke soort te vermenigvuldigen. De mens echter werd geschapen naar een Goddelijk voorbeeld, niet naar een voorbeeld van het dierenrijk. God zei: *'Laat Ons mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis'* (Genesis 1: 26).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Er is een duidelijke discontinuïteit (onderbreking) tussen de menselijke wezens en het dierenrijk. Het geslachtsregister van Lukas, die de oorsprong van de mensheid beschrijft, drukt dit verschil eenvoudig maar diepgaand uit; *'Adam, den zoon van God'* (Lukas 3: 38).

De verheven positie van de mens. De schepping van de mens was het hoogtepunt van de hele schepping. God gaf de mens, geschapen naar het beeld van een soevereine God, de verantwoordelijkheid over de planeet aarde en het gehele dierenrijk. L. Berkhof zegt over Adam: 'het was zijn taak en voorrecht om de hele natuur en alle geschapen wezens, die onder zijn heerschappij werden geplaatst, ondergeschikt te maken aan zijn wil en doel, opdat hij en het hele glorieuze grondgebied, de almachtige Schepper en HEER van het universum zouden grootmaken.' (Genesis 1: 28; Psalm 8: 4-9).²

De eenheid van het mensdom. De geslachtsregisters in Genesis laten zien, dat de achtereenvolgende generaties na Adam en Eva allen afstammen van dit eerste paar. Als mensen delen wij allemaal dezelfde natuur, die een genetische of genealogische eenheid vormt. Paulus schrijft *'Uit één mens maakte Hij (God) het ganse geslacht der mensen, om op de gehele aardbodem te wonen'* (Handelingen 17: 26).

Verder zien wij andere aanwijzingen van de natuurlijke eenheid van ons geslacht in de Bijbelse verklaring dat Adam's overtreding, zonde en dood op allen bracht en door de voorziening van verlossing, leven voor allen door Christus (Romeinen 5: 12,19; 1 Korinthe 15: 21-22).

De eenheid van de menselijke natuur

Wat zijn de kenmerkende delen van menselijke wezen? Zijn ze gemaakt van verschillende onafhankelijke bestanddelen, zoals een lichaam, een ziel en een geest?

De adem van het leven. God *'had den mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen de adem des levens; alzo werd de mens tot een levende ziel'* (Genesis 2: 7).

Toen God de elementen van de aarde veranderde in een levende ziel, blies Hij de adem des levens in de neusgaten van Adams levenloze lichaam. Deze adem des levens is *'de adem des Almachtigen'* (Job 33: 4), Die leven geeft; de vonk van het leven. Wij kunnen het vergelijken met elektriciteit die, wanneer deze door de verschillende elektrische elementen stroomt, een rustig, grijs paneel van glas in een doos, verandert in een pulserende uiteenspatting van kleur en actie, wanneer wij bijvoorbeeld de schakelaar van de T.V. aanzetten. De elektriciteit brengt geluid en actie waar eerst niets was.

De mens – een levende ziel. Wat deed de adem des levens? Toen God de mens uit de elementen van de aarde vormde, waren alle organen aanwezig: het hart, de longen, nieren, lever, milt, hersens etc. – alles volmaakt, maar levenloos. Toen blies God de adem des levens in deze levenloze materie en *'alzo werd de mens tot een levende ziel'*. De Schriftuurlijke vergelijking is eenvoudig: het stof van de grond (aardse elementen) + de adem des levens = een levende ziel. De verbinding van de elementen van de aarde met de adem des levens resulteerden in een levende ziel.

Deze *'adem des levens'* is niet beperkt tot mensen. Ieder levend wezen bezit deze. De Bijbel bijvoorbeeld, schrijft de adem des levens toe aan beide, aan de dieren die de ark van Noach binnengingen en aan die, die dat niet deden (Genesis 7: 15,22).

De Hebreeuwse uitdrukking in Genesis 2: 7 die vertaald is met *'levende ziel'* is 'nephesh chayyah'. Deze uitdrukking wijst niet uitsluitend op de mens, maar het verwijst ook naar zeedieren, insecten, reptielen en andere dieren (Genesis 1: 20,24; 2: 19).

'Nephesh', vertaald als wezen of ziel, komt van 'naphash', wat betekent 'ademen'. Het Grieks gelijkwaardige woord in het Nieuwe Testament is 'psuche'. 'Voor zover adem het meest opvallende bewijs van leven is, wijst 'nephesh' in feite op de mens als een levend wezen, een persoon.'³ Wanneer dit gebruikt wordt voor dieren, zoals in het scheppingsverhaal, beschrijft het de levende schepsels die God schiep.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Het is belangrijk op te merken, dat de Bijbel zegt, dat de mens een levende ziel werd. Niets in het scheppingsverhaal duidt erop, dat de mens een ziel ontving – een soort van afzonderlijk bestaan, die bij de schepping verenigd werd met het menselijk lichaam.

Een ondeelbare eenheid. Het belang van het scheppingsverslag voor een goed begrip over de natuur van de mens kan niet worden overschat. Door zijn organische eenheid te benadrukken, beeldt de Bijbel de mens uit als één geheel. Hoe staan dan de ziel en de geest met elkaar in verband?

1. De Bijbelse betekenis van ziel. Zoals wij al vermeld hebben, is in het Oude Testament 'ziel' een vertaling van het Hebreeuwse 'nephesh'. In Genesis 2: 7 wordt de mens aangeduid als een levend wezen, nadat de levensadem het stoffelijke lichaam, wat is gevormd uit de elementen van de aarde, is binnengekomen. Evenzo komt een nieuwe ziel tot leven, telkens als een kind wordt geboren, elke 'ziel' is een nieuwe eenheid van leven, die op een unieke manier verschilt van andere vergelijkbare eenheden. Deze eigenschap van individualiteit in elk levend wezen, die het tot een unieke wezenlijkheid vormt, lijkt het idee te zijn dat benadrukt wordt door de Hebreeuwse term 'nephesh'.

Wanneer het in deze zin gebruikt wordt is 'nephesh' geen *deel* van de persoon; het *is* de persoon en in veel gevallen wordt het vertaald als 'persoon' (zie Genesis 14: 21; Numeri 5: 6; Deuteronomium 10: 22; vergelijk ook Psalm 3: 2) of 'zelf' (Leviticus 11: 43; 1 Koningen 19: 4; Jesaja 46: 2 etc.).

Anderzijds zijn uitdrukkingen zoals 'mijn ziel', 'uw ziel' etc. over het algemeen taaleigen voor de persoonlijke voornaamwoorden 'ik', 'mij', 'jij', 'hij', etc. (zie Genesis 12: 13; Leviticus 11: 43,44; 19: 8; Jozua 23: 11; Psalm 3: 2; Jeremia 37: 9; etc.). In meer dan 100 van de 755 keren in het Oude Testament vertaalt de KJV 'nephesh' als 'leven' (Genesis 9: 4; 1 Samuël 19: 5; Job 2: 4,6; Psalm 31:13 etc.).

Vaak verwijst 'nephesh' naar verlangens, eetlust, of hartstochten (vergelijk met Deuteronomium 23: 24; Spreuken 23: 2; Prediker 6: 7) en is soms vertaald met 'eetlust' (Spreuken 23: 2; Prediker 6: 7). Het kan verwijzen naar de bron van de genegenheid (Genesis 34: 3; Hooglied 1: 7; etc.) en soms beschrijft het het wilskrachtig deel van de mens, zoals bij het vertalen van 'lust' (SV) in Deuteronomium 23: 24; Psalm 105: 22; Jeremia 34: 16. In Numeri 31: 19 betekent 'nephesh' 'gedood' en in Richteren 16: 30 (vertaald 'mijn ziel' SV) sterft het. In Numeri 5: 2 ('een dode') en in hoofdstuk 9: 6 (dode lichaam) verwijst het naar een lijk (vergelijk ook Leviticus 19: 28; Numeri 9: 7,10).

Het gebruik van het Griekse woord 'psuche' in het Nieuwe Testament is gelijk aan het woord 'nephesh' in het Oude Testament. Het wordt gebruikt voor zowel het dierlijke als het menselijke leven (Openbaring 16: 3). In de Staten Vertaling wordt het vaak vertaald met 'ziel' of 'leven' (zie Matthéüs 2: 20; 6: 25; 16: 25 etc.) In sommige gevallen wordt het gebruikt voor gewoon 'zielen' (zie Handelingen 7: 14; 27: 37; Romeinen 13: 1; 1 Petrus 3: 20 etc.), en anders is het gelijk aan het persoonlijke voornaamwoord (zie Matthéüs 12: 18; 2 Korinthe 12: 15 etc.). Soms verwijst het naar emoties (Markus 14: 34; Lukas 2: 35), naar het verstand (Handelingen 14: 2; Filippenzen 1: 27), of het hart (Efeze 6: 6).⁴

De 'psuche' is niet onsterfelijk, maar onderworpen aan de dood (Openbaring 16: 3). Het kan worden gedood (Matthéüs 10: 28).

Het Bijbels bewijs geeft aan dat 'nephesh' en 'psuche' soms verwijzen naar de gehele persoon en op andere momenten op een bijzonder deel van de mens, zoals eigenschappen, emoties, eetlust en gevoelens. Dit gebruik laat echter op geen enkel manier zien, dat de mens uit twee verschillende en onderscheiden delen bestaat. Het lichaam en de ziel bestaan samen; samen vormen ze een ondeelbare eenheid. De ziel heeft geen bewust bestaan apart van het lichaam. Er is geen tekst die aangeeft, dat de ziel het lichaam overleeft als een bewuste eenheid/bestaan.

2. De Bijbelse betekenis van geest. Terwijl het Hebreeuwse woord 'nephesh', vertaald als ziel, individualiteit of persoonlijkheid aanduidt, verwijst het Oud-Testamentische woord 'ruach', vertaald als geest, naar de stimulerende vonk van het leven, die essentieel is voor het individuele bestaan. Het staat voor de Goddelijke energie, of het levensbeginsel dat de mens bezielt.

'Ruach' komt 377 keer voor in het Oude Testament en is meestal vertaald met 'geest', 'wind', of 'adem' (Genesis 8: 1 etc.).

Het wordt ook gebruikt om levenskracht aan te duiden (Richteren 15: 19), moed (Jozua 2: 11), stemming of toorn (Richteren 8: 3), beschikking (Jesaja 54: 6), zedelijk karakter (Ezechiël 11: 19), en de bron van emoties (1 Samuël 1: 15).

In de betekenis van 'adem', is de 'ruach' van de mens gelijk aan die van een dier (Ezechiël 3: 19). De 'ruach' van de mens verlaat het lichaam bij de dood (Psalm 146: 4) en keert terug naar God (Prediker 12: 7; vergelijk ook Job 34: 14). 'Ruach' wordt vaak gebruikt voor de Geest van God zoals in Jesaja 63: 10. In het Oude Testament duidt 'ruach', met betrekking tot de mens, nooit een intelligente wezenlijkheid aan, bekwaam tot een bewust bestaan los van een fysiek lichaam.

In het Nieuwe Testament is 'pneuma' gelijk aan 'ruach', 'geest', van 'pneo', 'blazen', of 'ademen'. Net als met 'ruach' is er niets inherent aan het woord 'pneuma' dat een wezenlijkheid in de mens aanduidt, die in staat is om bewust te bestaan, los van het lichaam, noch houdt het gebruik in het Nieuwe Testament met betrekking tot de mens op enige manier een dergelijke opvatting in. Zoals in de verzen van Romeinen 8: 15; 1 Korinthe 4: 21; 2 Timotheüs 1: 7; 1 Johannes 4: 6 duidt 'pneuma' op stemming, houding, of gevoel. Het wordt ook gebruikt voor verschillende aspecten van de persoonlijkheid, zoals in Galaten 6: 1; Romeinen 12: 11 etc. Net als bij 'ruach' wordt de 'pneuma' bij de dood aan de HEERE overgegeven (Lukas 23: 46; Handelingen 7: 59). Net zoals bij 'ruach', wordt 'pneuma' ook gebruikt voor de Geest van God (1 Korinthe 2: 11,14; Efeze 4: 30; Hebreeën 2: 4; 1 Petrus 1: 12; 2 Petrus 1: 21 etc.)⁵

3. Eenheid van lichaam, ziel en geest. Wat is de relatie tussen lichaam, ziel en geest? Wat is de invloed van deze relatie op de eenheid van de mens?

a. Een tweevoudige eenheid. Hoewel de Bijbel de natuur van de mens als een eenheid ziet, definieert het niet precies de relatie tussen lichaam, ziel en geest. Soms worden ziel en geest door elkaar gebruikt. Let op de parallellen in de uitdrukking van vreugde van Maria naar aanleiding van de kennisgeving *'Mijn ziel maakt groot den HEERE, en mijn geest verheugt zich in mijn Zaligmaker'* (Lukas 1: 46-47).

In één geval wordt de mens door Jezus als lichaam en ziel gekenmerkt *'En vreest u niet voor degenen, die het lichaam doden, en de ziel niet kunnen doden, maar vreest veel meer Hem, Die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel'* (Matthéüs 10: 28) en in een ander geval door Paulus, als lichaam en geest *'De ongetrouwde bekommert zich met de dingen des HEEREN, opdat zij heilig zij, beide aan lichaam en aan geest'* (1 Korinthe 7: 34). Bij de eerstgenoemde 'ziel' verwijst het naar het hogere vermogen van de mens, waarschijnlijk het verstand, waardoor hij communiceert met God. Bij de laatstgenoemde 'geest' verwijst het naar het hogere geestvermogen. In beide gevallen omvat het lichaam de fysieke als ook het emotionele aspect van een persoon.

b. Een drievoudige eenheid. Er is een uitzondering op de algemene karakterisering van de mens als een tweevoudige eenheid van lichaam en geest. Paulus die spreekt over de tweevoudige eenheid van lichaam en geest, spreekt ook over een drievoudige eenheid. Hij verklaart *'En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaart in de toekomst van onze HEERE Jezus Christus'* (1 Thessalonicenzen 5: 23). Dit vers maakt Paulus' verlangen duidelijk dat geen van deze aspecten van de persoon worden uitgesloten van het heiligmaking proces.

In dit voorbeeld moet de 'geest' begrepen worden als 'het hogere beginsel van intelligentie en 'denken' waarmee de mens gezegend is en waarmee God kan communiceren door Zijn Geest (zie Romeinen 8: 16). Het is door de vernieuwing van de geest door de werking van de Heilige Geest dat de mens wordt veranderd naar Christus' gelijkenis (zie Romeinen 12: 1-2).

Door de 'ziel' ... wanneer het zich onderscheidt van de geest, kan dat deel van de menselijke natuur begrepen worden, dat tot uitdrukking komt door de instincten, emoties en verlangens. Dit deel van iemands natuur kan ook worden geheiligd. Wanneer, door de werking van de Heilige Geest, de geest in overeenstemming gebracht wordt met Gods Geest, en het geheiligde verstand de heerschappij voert over de lagere natuur, worden de impulsen, die anders in strijd zouden zijn met God, onderworpen aan Zijn wil.⁶

Het lichaam, dat wordt bestuurd door de hogere of de lagere natuur, is de fysieke constitutie (lichamelijk gestel) het vlees, bloed en beenderen.

De volgorde die Paulus gebruikt, eerst de geest, dan de ziel en uiteindelijk het lichaam is geen toeval. Wanneer de geest geheiligd is, dan is het verstand onder Goddelijk gezag. Het geheiligde verstand, op zijn beurt, heeft een geheiligde invloed op de ziel d.w.z. de verlangens,

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

gevoelens, en emoties. De persoon in wie deze heiligmaking plaatsvindt, zal zijn lichaam niet misbruiken, dus zal zijn fysieke gezondheid floreren. Zo wordt het lichaam het geheiligde instrument, waardoor de christen zijn HEER en Heiland kan dienen. De oproep van Paulus tot heiligmaking is duidelijk geworteld in het concept van de eenheid van de menselijke natuur en openbaart, dat een effectieve voorbereiding op de tweede komst van Christus de voorbereiding van de hele persoon noodzakelijk maakt; geest, ziel en lichaam.

c. Een ondeelbaar, sympathiserende eenheid. Het is duidelijk dat elk menselijk wezen een ondeelbare eenheid is. Het lichaam, ziel en geest functioneren in nauwe samenwerking, en laten een intense sympathiserende relatie zien tussen iemands geestelijke, mentale en fysieke vermogens. Tekortkomingen in het ene gebied bemoeilijken de andere twee. Een zieke, onzuivere, verwarde geest of verstand zal ook een nadelig effect hebben op iemands emotionele fysieke gezondheid. Het omgekeerde is ook waar. Een zwakke, zieke of lijdende fysieke toestand zal in het algemeen iemands emotionele en geestelijke gezondheid schaden. De impact die de vermogens op elkaar hebben, betekent dat elk individu een door God gegeven verantwoordelijkheid heeft, om deze vermogens in de best mogelijke conditie te houden. Dit te doen is een essentieel onderdeel, om te worden hersteld naar het beeld van de Schepper.

De mens naar het beeld van God

De levende wezens die God schiep op de zesde dag van de Schepping werden gemaakt *'naar het beeld Gods'* (Genesis 1: 27). Wat betekent het, naar het beeld van God geschapen te zijn?

Geschapen naar het beeld en gelijkenis van God. Er wordt vaak gesuggereerd dat menselijke morele (zedelijke) en geestelijke dimensies iets onthullen over Gods morele en geestelijke natuur. Maar omdat de Bijbel leert dat mensen bestaan uit een ondeelbare eenheid van lichaam, geest en ziel, moeten de fysieke kenmerken van de mens op de een of andere manier Gods beeld weerspiegelen. Maar is God geen geest? Hoe kan een geest geassocieerd worden met een vorm of gestalte?

Een korte studie over de engelen laten zien dat zij, net als God, geestelijke wezens zijn (Hebreeën 1: 7,14). Toch verschijnen ze altijd in menselijke gestalte (Genesis 18: 1-19: 22; Daniël 9: 21; Lukas 1: 11-38; Handelingen 12: 5-10). Kan het zijn dat geestelijke wezens een 'geestelijk lichaam' hebben met een gestalte en gelaatstreken? (zie 1 Korinthe 15: 44).

De Bijbel geeft aan dat sommige mensen delen van Gods gestalte hebben gezien. Mozes, Aäron, Nadab, Abihu en de zeventig oudsten zagen Zijn voeten (Exodus 24:9-11). Hoewel Hij weigerde Zijn gezicht te laten zien, openbaarde God Zijn *'achterste delen'* aan Mozes, nadat Hij hem met Zijn hand bedekt had (Exodus 33: 20-23). God verscheen aan Daniël in een gezicht over het oordeel als de *'Oude van dagen'* gezeten op een troon (Daniël 7: 9-10). Christus wordt beschreven als *'het Beeld des onzienlijken Gods'* (Kolossenzen 1: 15) en als *'het Afschijnsel Zijner heerlijkheid ... het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid'* (Hebreeën 1: 3). Deze verzen lijken erop te wijzen dat God een persoonlijk Wezen is en een menselijke gestalte heeft. Dit moet geen verrassing zijn, want de mens is geschapen naar het beeld van God.

De mens is *'een weinig minder gemaakt dan de engelen'* (Hebreeën 2: 7), een aanwijzing dat hij gezegend moet zijn met verstandelijke en geestelijke gaven. Hoewel Adam geen ervaring, inzicht en karakterontwikkeling had, was hij *'recht'* gemaakt (Spreuken 7: 29), een verwijzing naar morele rechtschapenheid.⁷ Zijnde in het morele beeld van God, was hij rechtvaardig als ook heilig (zie Efeze 4: 24), en was deel van wat de Schepper God aankondigde als *'zeer goed'* (Genesis 1: 31).

Omdat de mens geschapen was naar het morele beeld van God, werd hem de mogelijkheid gegeven zijn liefde en loyaliteit aan zijn Schepper te tonen. Zoals God, had hij de macht om te kiezen, de vrijheid om te denken en te handelen volgens morele imperatieven (zedelijke plicht). Dus was hij vrij lief te hebben en te gehoorzamen of te wantrouwen en ongehoorzaam te zijn. God riskeerde het dat de mens de verkeerde keuze zou maken, want alleen met de vrijheid tot kiezen, kon de mens een karakter ontwikkelen dat volledig het beginsel van liefde liet zien, hetgeen het wezen van God Zelf is (1 Johannes 4: 8). Zijn bestemming was om de hoogste uitdrukking van het beeld van God te bereiken; God lief te hebben met zijn gehele hart, ziel, en verstand en anderen lief te hebben als zichzelf (Matthéüs 22: 36-40).

Geschapen voor relaties met anderen. God zei: *'Het is niet goed, dat de mens alleen zij'* (Genesis 2: 18), en Hij maakte Eva. Net zoals de drie leden van de Godheid verenigd zijn in een liefdevolle verwantschap, zo zijn wij geschapen voor de gemeenschap die gevonden wordt in vriendschap of huwelijk (Genesis 2: 18). In deze relaties hebben wij de mogelijkheid voor anderen te leven. Om echt mens te zijn, moeten we op relaties georiënteerd zijn. De ontwikkeling van dit aspect van het beeld van God is een integraal (algeheel) onderdeel van de harmonie en succes van het Koninkrijk van God.

Geschapen om rentmeesters van de omgeving te zijn. God zei: *'Laat ons mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt'* (Genesis 1: 26). Hier noemt God in één adem het Goddelijk beeld van de mens en zijn heerschappij over de lagere schepsels. Het was als Gods vertegenwoordiger, dat de mens over de lagere geschapen orden werd geplaatst. Het dierenrijk kan niet de soevereiniteit van God begrijpen, maar veel dieren zijn in staat om de mens lief te hebben en te dienen. Verwijzend naar de heerschappij van de mens, verklaart David: *'Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen; Gij hebt alles onder zijn voeten gezet'* (Psalm 8: 7). De verheven positie van de mens was aantonend voor de heerlijkheid en eer waarmee hij werd gekroond (Psalm 8: 6). Zijn verantwoordelijkheid was om over het universum te regeren. Wij zijn dus niet het slachtoffer van omstandigheden, gedomineerd door omgevingskrachten. Integendeel, God heeft ons opdracht gegeven om een positieve bijdrage te leveren door de omgeving vorm te geven, door elke situatie waarin we geplaatst worden te gebruiken als een kans om Gods wil te volbrengen.

Deze inzichten vormen de sleutel tot het verbeteren van menselijke relaties in een wereld waarin gebrokenheid heerst. Ze houden ook het antwoord in op de zelfzuchtige consumptie van de natuurlijke hulpbronnen van de aarde en de onachtzame vervuiling van lucht en water die leidt tot een toenemende verslechtering van de kwaliteit van het leven. De aanneming van het Bijbelse perspectief op de menselijke natuur biedt de enige garantie voor een welvarende toekomst.

Geschapen om God na te volgen. Als menselijke wezens moeten wij handelen zoals God handelt, omdat wij gemaakt zijn naar Zijn beeld. Maar wij zijn menselijk en niet Goddelijk, wij moeten onze Maker weerspiegelen binnen onze mogelijkheden op elke mogelijke manier. Het vierde gebod verwijst naar deze verplichting: Wij moeten het Voorbeeld van onze Maker opvolgen door de eerste zes dagen van de week te werken en te rusten op de zevende dag (Exodus 20: 8-11).

Geschapen met voorwaardelijke onsterfelijkheid. Bij de schepping, werd aan onze eerste ouders onsterfelijkheid gegeven, maar het bezit hiervan was voorwaardelijk verbonden aan gehoorzaamheid. Omdat ze toegang hadden tot de boom des levens, waren ze voorbestemd eeuwig te leven. De enige mogelijk om hun onsterfelijke staat in gevaar te brengen was door het gebod te overtreden, dat hen verbood om van de boom der kennis van goed en kwaad te eten. Ongehoorzaamheid zou tot de dood leiden (Genesis 2: 17; zie ook 3: 22).

De zondeval

Hoewel ze volmaakt geschapen waren naar Gods beeld en in een volmaakte omgeving waren geplaatst, werden Adam en Eva overtreders. Hoe ontstond zo'n radicale en vreselijke verandering?

De oorsprong van de zonde. Als God een volmaakte wereld schiep, hoe kan dan zonde ontstaan?

1. God en de oorsprong van de zonde. Is God de Schepper ook de auteur (maker) van de zonde? De Bijbel wijst erop dat God van nature heilig is (Jesaja 6: 3) en er is geen ongerechtigheid in Hem. *'Wiens werk volkomen is; want al Zijn wegen zijn gerichte. God is waarheid, en is geen onrecht; rechtvaardig en recht is Hij'* (Deuteronomium 32: 4). De Schrift verklaart *'Verre zij God van goddeloosheid, en de Almachtige van onrecht!' 'want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hij Zelf verzoekt niemand'* (Jacobus 1: 13); Hij haat zonde (Psalm 5: 5; 11: 5). Gods oorspronkelijk schepping was *'zeer goed'* (Genesis 1: 31). Verre van dat Hij de auteur van zonde is, is Hij *'allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden'* (Hebreeën 5: 9).

2. De auteur van de zonde. God had de zonde kunnen verhinderen door een universum van robots te creëren, die alleen zouden doen waar ze voor geprogrammeerd waren. Maar Gods liefde eiste dat Hij wezens schiep die vrij zouden reageren op Zijn liefde en zo'n reactie is alleen mogelijk van wezens die keuze vrijheid hebben.

Zijn schepping van dit soort vrijheid te voorzien betekende dat God het risico moest nemen dat sommige geschapen wezens zich van Hem zouden afkeren. Helaas werd Lucifer, een hooggeplaatst wezen in de engelenwereld, trots (Ezechiël 28: 17; zie ook 1 Timotheüs 3: 6). Ontevreden met zijn positie in Gods regering (zie Judas 6), begon hij Gods plaats te begeren (Jesaja 14: 12-14). In een poging om de heerschappij van het universum over te nemen, zaaide deze gevallen engel zaad van ontevredenheid onder zijn mede engelen en won het vertrouwen van velen. Het gevolg van dit hemelse conflict eindigde toen Lucifer, nu bekend als satan, de tegenstander en zijn engelen uit de hemel werden verdreven (Openbaring 12: 4, 7-9; zie ook hoofdstuk 8).

3. De oorsprong van de zonde in de mensheid. Onverschrokken door zijn verdrijving uit de hemel, was satan vastbesloten anderen te verleiden zich aan te sluiten bij zijn rebellie tegen Gods regering. Zijn aandacht werd getrokken naar het nieuw geschapen mensdom. Hoe kon hij Adam en Eva tot rebellie verleiden? Zij leefden in een volmaakte wereld, met alle behoeften waarin hun Schepper voorzag. Hoe konden ze ooit ontevreden worden en Degene wantrouwen, Die de Bron was van hun geluk? Het verslag van de eerste zonde geeft het antwoord.

In zijn aanval op de eerste menselijke wezens besloot satan hen te overrompelen. Satan, in de gedaante van een slang, naderde Eva toen zij in de buurt was van de boom der kennis van goed en kwaad, en vroeg haar naar Gods verbod op het eten van de boom. Toen Eva bevestigde dat God gezegd had dat zij zouden sterven, wanneer zij van de boom zouden eten, daagde satan het Goddelijke verbod uit door te zeggen *'Gijlieden zult de dood niet sterven'*. Hij wekte haar nieuwsgierigheid op door te suggereren, dat God haar probeerde te onthouden van een wonderbaarlijke nieuwe ervaring: dat ze gelijk aan God zouden zijn (Genesis 3: 4-5). Onmiddellijk begon de twijfel over Gods werk wortel te schieten. Eva werd verblind door de grote mogelijkheden die het fruit zou bieden. De verleiding begon grote schade aan te richten aan haar geheiligde geest. Het geloof in Gods Woord begon te veranderen in het geloof in satans woorden. Plotseling bedacht ze dat *'de boom goed was voor spijze en dat hij een lust was voor de ogen, ja, een boom die begeerlijk was om verstandig te maken'*. Ontevreden met haar positie, gaf Eva toe aan de verleiding te zijn als God. *'zij nam van zijn vrucht en at; en zij gaf ook haar man met haar, en hij at'* (Genesis 3: 6).

Door liever te vertrouwen op haar verstand dan op Gods Woord, verbrak Eva haar afhankelijkheid van God, zij viel van haar hoge positie en stortte zich in de zonde. De zondeval van het mensdom derhalve, werd eerst en vooral gekarakteriseerd door een afbraak van het geloof in God en Zijn Woord. Dit ongeloof leidde tot ongehoorzaamheid, wat op zijn beurt resulteerde in een verbroken relatie en uiteindelijk een scheiding tussen God en de mens.

De invloed van de zonde. Wat waren de onmiddellijke en lange termijn gevolgen van de zonde? Hoe heeft het de menselijke natuur beïnvloed? Wat is de verwachting van het uitdrijven van de zonde en het verbeteren van de menselijke natuur?

1. De onmiddellijke gevolgen. Het eerste gevolg van de zonde was een verandering in de menselijke natuur dat de onderlinge menselijke relaties, zowel als de relatie met God beïnvloedde. De nieuwe opwindende, oog-openende ervaring bracht Adam en Eva alleen maar schaamte (Genesis 3: 7). In plaats van dat ze Gods gelijke werden, zoals satan had beloofd, werden zij bang en probeerden zich te verbergen (Genesis 3: 8-10).

Toen God Adam en Eva naar hun zonde vroeg, probeerden ze, in plaats van hun fout te bekennen, de schuld bij de ander te leggen. Adam zei: *'De vrouw, die Gij mij gegeven hebt, die heeft mij van dien boom gegeven en ik heb gegeten'* (Genesis 3: 12). Zijn woorden impliceerden dat Eva en, indirect God, verantwoordelijk waren voor zijn zonde, dit liet duidelijk zien, dat de zonde zijn relatie met zijn vrouw en zijn Schepper verbroken had. Eva op haar beurt, gaf de slang de schuld (Genesis 3: 13).

De verschrikkelijk gevolgen die daaruit voortvloeiden, onthullen de ernst van hun overtreding. God vervloekte satans medium, de slang, door het te veroordelen om op zijn buik te

bewegen, als een voortdurende herinnering aan de zondeval (Genesis 3: 14). Tegen de vrouw zei God: *'Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uwer dracht; met smart zult gij kinderen baren en tot uw man zal uw begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben'* (Genesis 3: 16). En omdat Adam naar zijn vrouw had geluisterd in plaats van naar God, werd de aarde vervloekt, door de zorgen en het zware werk van zijn arbeid te vergroten; *'zo zij het aardrijk om uwentwil vervloekt; en met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens. Ook zal het u doornen en distelen voortbrengen, en gij zult het kruid des velds eten. In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt; want gij zijt stof, en gij zult tot stof wederkeren'* (Genesis 3: 17-19).

In het bevestigen van de onveranderlijkheid van Zijn wet en dat elke overtreding leidt tot een zekere dood, zegt God: *'want gij zijt stof en gij zult tot stof wederkeren'* (Genesis 3: 19). Hij voerde dit vonnis uit door de overtreders uit hun huis in Eden te verdrijven, hun directe communicatie met God te verbreken (Genesis 3: 8) en hen te beletten deel te nemen aan de boom des levens, de bron van eeuwig leven. Zo werden Adam en Eva onderworpen aan de dood (Genesis 3: 22).

2. De aard van de zonde. Veel Schriftuurlijke plaatsen, inclusief het verslag van de zondeval maken duidelijk dat zonde een moreel kwaad is, het gevolg van een vrij moreel persoon, die verkiest de geopenbaarde wil van God te schenden (Genesis 3: 1-6; Romeinen 1: 18-22).

a. De definitie van de zonde. De Bijbelse omschrijving van de zonde omvat *'de overtreding van de wet'* (1 Johannes 3: 4 KJV), een nalaten door iedereen die *'weet goed te doen en niet doet, dien is het zonde'* (Jacobus 4: 17), en *'al wat uit het geloof niet is, dat is zonde'* (Romeinen 14: 23). Eén brede omvattende definitie van zonde is *'elke afwijking van de bekende wil van God, hetzij door nalatigheid om te doen wat Hij specifiek heeft bevolen, of om te doen wat Hij specifiek heeft verboden'*.⁸

Zonde kent geen neutraliteit. Christus zegt: *'Wie met Mij niet is, die is tegen Mij'* (Matthéüs 12: 30). Het niet in Hem geloven is zonde (Johannes 16: 9). Zonde is onvoorwaardelijk in zijn aard, omdat het rebellie tegen God en Zijn wil is. De uitkomst van elke zonde, klein of groot, is 'schuld'. *'Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle'* (Jacobus 2: 10).

b. Zonde omvat denken, zowel als daden. Vaak wordt alleen over zonde gesproken in termen van concrete en zichtbare daden van het breken van de wet. Maar Christus zei, dat boos zijn op iemand het zesde van de Tien Geboden schendt, *'Gij zult niet doden'* (Exodus 20: 13), en dat wellustige verlangens het gebod *'Gij zult geen overspel plegen'* overtreedt (Exodus 20:14). Zonde heeft daarom niet alleen betrekking op openlijke ongehoorzaamheid in daden, maar ook in gedachten en verlangens.

c. Zonde en schuld. Zonde veroorzaakt schuld. Vanuit het Bijbelse perspectief; schuld impliceert dat degene die de zonde heeft begaan strafbaar is. En omdat iedereen een zondaar is, is *'de gehele wereld schuldig voor God'* (Romeinen 3: 19 KJV).

Indien schuld niet op de juiste manier wordt behandeld, vernietigt het de fysieke, mentale en geestelijke vermogens. En uiteindelijk, als het niet wordt opgelost, leidt het tot de dood, want *'het loon van de zonde is de dood'* (Romeinen 6: 23 KJV).

Het tegenovergestelde van schuld is vergeving (Matthéüs 6: 12), wat resulteert in een zuiver geweten en gemoedsrust. Deze vergeving wil God graag verlenen aan berouwvolle zondaren. Aan het door zonde belaste en door schuld geteisterde mensdom, roept Christus genadig, *'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven'* (Matthéüs 11: 28).

d. Het controle centrum van de zonde. De zetel van de zonde is in, wat de Bijbel het hart noemt en wat wij kennen als het verstand. Vanuit het hart *'zijn de uitgangen des levens'* (Spreuken 4: 23). Christus openbaart dat het de gedachten van de mens zijn, die verontreinigen, *'Want uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen'* (Matthéüs 15: 19). Het is door het hart dat de gehele persoon, het intellect, de wil, eigenschappen, emoties, en lichaam wordt beïnvloed. Want het hart is *'arglistig ... meer dan enig ding, ja dodelijk is het'* (Jeremia 17: 9), de menselijke natuur kan worden beschreven als verdorven, onbetrouwbaar en door en door zondig.

3. Het effect van de zonde op de mensheid. Sommigen vinden misschien dat de doodstraf een te zware straf was voor het eten van de verboden vrucht. Maar wij kunnen alleen de ernst van de overtreding inschatten in het licht van het gevolg van Adams zonde op het mensdom.

De eerste zoon van Adam en Eva beging een moord. Hun afstammelingen schonden al snel de heilige huwelijksband door polygamie (veelwijverij) aan te gaan en het duurde niet lang, voordat goddeloosheid en geweld de aarde vervulden (Genesis 4: 8, 23; 6: 1-5, 11-13). Aan Gods oproep tot bekering en hervorming werd geen gehoor gegeven en maar acht personen werden gered van de zondvloed, die de onboetvaardigen vernietigde. De geschiedenis van het mensdom na de zondvloed is, met een paar uitzonderingen, een droevig verslag van de uitwerking van de zondigheid van de menselijke natuur.

a. De universele zondigheid van het mensdom. De geschiedenis openbaart dat Adams nakomelingen de zondigheid van zijn natuur deelden. David zei, in gebed: *'want niemand die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn'* (Psalm 143: 2; zie ook 14: 3). *'want geen mens is er, die niet zondigt'* (1 Koningen 8: 46). En Salomo zei: *'Wie kan zeggen: Ik heb mijn hart gezuiverd, ik ben rein van mijn zonde?'* (Spreuken 20: 9); *'Er is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt'* (Prediker 7: 20). Het Nieuwe Testament is net zo duidelijk, *'zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods'* (Romeinen 3: 23) en *'indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf, en de waarheid is in ons niet'* (1 Johannes 1: 8).

b. Is zonde geërfd of aangeleerd? Paulus zegt, dat *'allen in Adam sterven'* (1 Korinthe 15: 22). Op een andere plaats merkt hij op *'Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzo de dood tot alle mensen doorgegaan is, in welke allen gezondigd hebben'* (Romeinen 5: 12).

De verdorvenheid van het menselijk hart treft de gehele mens. In dit licht roept Job uit: *'Wie zal een reine geven uit een onreine? Niet één'* (Job 14: 4). David zei: *'Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren (gevormd KJV), en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen'* (Psalm 51: 7). Paulus merkt op dat *'het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich de wet Gods niet; want het kan ook niet. En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen'* (Romeinen 8: 7-8). Hij wijst erop dat gelovigen voor hun bekering, *'van nature kinderen des toorns'* waren, net als de rest van het mensdom (Efeze 2: 3).

Hoewel wij als kinderen zondig gedrag door navolging aanleren, bevestigt bovengenoemde tekst dat wij onze fundamentele zondigheid erven. De universele zondigheid van de mensheid toont aan dat wij van nature neigen naar het kwade, niet naar het goede.

c. Het verdelen van zondig gedrag. Hoe succesvol zijn mensen in het verwijderen van de zonde uit hun leven en uit de samenleving?

Elke poging om een rechtvaardig leven te leiden door eigen kracht is gedoemd. Christus zei dat iedereen die gezondigd heeft *'een slaaf van de zonde'* is. Alleen Goddelijke kracht kan ons vrijmaken van deze slavernij. Maar Christus heeft ons verzekerd *'Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn'* (Johannes 8: 36). U kunt alleen gerechtigheid voortbrengen, zegt Christus, wanneer u in Hem blijft *'want zonder Mij kunt gij niets doen'* (Johannes 15: 4-5).

Zelfs de apostel Paulus kon geen rechtvaardig leven leiden uit zichzelf. Hij kende de volmaakte maatstaf van Gods wet, maar hij was niet in staat dat te bereiken. Wanneer hij zijn pogingen opsomt, zegt hij: *'Ik begrijp mijn eigen daden niet, want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik'. 'Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik'. Dan wijst hij op de werking van de zonde in zijn leven 'Indien ik hetgeen doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont'. Ondanks zijn fouten bewondert hij Gods volmaakte maatstof 'Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar den inwendigen mens; Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?'* (Romeinen 7: 15, 19, 20, 22-24)

Uiteindelijk erkent Paulus dat hij een Goddelijke kracht nodig heeft, om te overwinnen. Door Christus legde hij het leven af naar het vlees en begon een nieuw leven naar de geest (Romeinen 7: 25; 8: 1).

Dit nieuwe leven in de geest is de herscheppende gave van God. Door Goddelijke genade, kunnen wij die *'dood waren door de misdaden en de zonden'* overwinnen (Efeze 2: 1, 3, 8-10). De geestelijke wedergeboorte verandert zo het leven (Johannes 1: 13; 3: 5), zodat wij kunnen spreken van een nieuwe schepping *'het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden'* (2 Korinthe 5:17). Het nieuwe leven echter sluit de mogelijkheid tot zondigen niet uit (1 Johannes 2: 1).

4. Evolutie en de zondeval van de mens. Sinds de schepping heeft satan velen verward door het vertrouwen in het Bijbelse verslag, de oorsprong van de mensheid en de zondeval van de mens, te verzwakken. Men zou evolutie de 'natuurlijke' visie van de mensheid kunnen noemen, een beeld gebaseerd op de veronderstelling dat het leven begon door toeval en dat de mensen, door een lang evolutieproces zijn voortgekomen uit de lagere levensvormen. Door een proces van het voortbestaan van de sterkste, evolueerden zij tot hun huidige status. Zij hebben hun mogelijkheden nog niet bereikt, maar ze evolueren nog steeds.

Een groeiend aantal christenen heeft de theïstische evolutie aangenomen (theïstisch is het geloof in God als hogere macht), die beweert dat God evolutie gebruikte om de Genesis schepping tot stand te brengen. Degenen die deze theïstische evolutie aannemen, nemen het eerste hoofdstuk van Genesis niet letterlijk, maar als allegorie (beeldspraak) of een mythe (fantasie).

a. De Bijbelse visie op mens en evolutie. Creationistische christenen (zij die het Bijbelse scheppingsverslag geloven) zijn bezorgd over de werking van de evolutie theorie op het christelijke geloof. James Orr schreef; 'Het christendom wordt tegenwoordig getroffen, niet stukje bij beetje op zijn doctrines ... maar door een positief opgevatte tegenvisie op de wereld, bewegend te berusten op wetenschappelijke gronden, vakkundig geconstrueerd en verdedigd, maar in zijn fundamentele ideeën de wortels van het christelijke systeem aantastend'.⁹ De Bijbel verwerpt de allegorische (symbolische) of mythische (niet berustend op Waarheid) interpretatie van Genesis. De Bijbelschrijvers zelf interpreteren Genesis 1: 11 als letterlijke geschiedenis. Adam, Eva, de slang, en satan worden allen gezien als historische karakters in het drama van de grote strijd (zie Job 31: 33; Prediker 7: 29; Matthéüs 19: 4-5; Johannes 8: 44; Romeinen 5: 12, 18-19; 2 Korinthe 11: 3; 1 Timotheüs 2: 14; Openbaring 12: 9).

b. Golgotha en evolutie. Evolutie in welke vorm dan ook, is in tegenspraak met de fundamentele van het christendom. Zoals Leonard Verduin beweert: 'In de plaats van het verhaal over de 'zondeval' is het verhaal gekomen van een ontwikkeling'.¹⁰ Het christendom en evolutie staan lijnrecht tegenover elkaar. Of onze voorouders werden geschapen naar het beeld van God en ondergingen een zondeval (gevallen natuur), of ze deden dat niet. Wanneer ze dat niet deden, waarom zou men dan christen zijn?

Golgotha bevraagt het meest radicaal de evolutie. Wanneer er geen 'zondeval' is geweest, waarom hebben wij dan God nodig om in plaats van ons te sterven? Niet alleen dood in het algemeen, maar de dood van Christus verkondigt dat de mensheid niet 'OKÉ' is. Aan onszelf overgelaten zouden wij blijven verslechteren totdat het mensdom is vernietigd.

Onze hoop rust op de Man, Die aan het kruis hing. Alleen Zijn dood opent de mogelijkheid op een beter, voller leven dat nooit zal eindigen. Golgotha verkondigt dat wij een Vervanger nodig hebben om ons te bevrijden.

c. De menswording en evolutie. Misschien wordt het scheppings-versus-evolutie vraagstuk wel het beste beantwoord door te kijken naar de schepping van de mens, vanuit het perspectief van de menswording. Door het brengen van de tweede Adam; Christus, in de geschiedenis, werkte God scheppend. Wanneer God dit ultieme wonder kon bewerkstelligen, is er geen vraag naar Zijn bekwaamheid om de eerste Adam te vormen.

d. Is de mens volwassen geworden? Veel evolutionisten hebben gewezen op de enorme wetenschappelijke vooruitgang in de laatste paar eeuwen, als bewijs dat de mens de leidende figuur lijkt te zijn van zijn eigen lot. Met de wetenschap, die in zijn behoeften voorziet, zal hij bij voldoende tijd alle problemen van de wereld oplossen.

Maar de messiaanse rol van de technologie ontmoet toenemende scepsis (terughoudendheid), omdat technologie de planeet op de rand van vernietiging heeft gesteld. De mensheid heeft volkomen gefaald om het zondige hart te onderwerpen en te beheersen. Met tot gevolg dat alle wetenschappelijke vooruitgang de wereld alleen maar gevaarlijker heeft gemaakt.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Steeds meer filosofieën (levensbeschouwing) van nihilisme (ontkenning van het bestaan) en wanhoop lijken verdedigbaar. De uitspraak van Alexander Pope 'Hoop doet leven in de menselijke borst' klinkt tegenwoordig waardeloos. Job had een beter begrip van de realiteit – de tijd sleept zich voort *'en zijn vergaan zonder verwachting'* (Job 7: 6). De wereld van de mensheid loopt ten einde. Iemand moet komen van buiten de menselijke geschiedenis, het binnendringen en een nieuwe werkelijkheid aanbrengen.

Stralen van hoop. Hoe groot was de verdorvenheid van de mensheid? Aan het kruis beroofden de mensen hun Schepper van het leven – de ultieme parricide (vadermoord)! Maar God liet de mensheid niet achter zonder hoop.

David dacht na over de positie van de mensheid in de schepping. Aanvankelijk onder de indruk van de uitgestrektheid van het universum, vond hij de mens onbetekenend. Toen werd hij zich bewust van de werkelijke positie van de mens. Sprekend over de huidige relatie van de mens met God zei hij: *'Gij hebt hem weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid bekroond. Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen'* (Psalm 8: 6-7; zie ook Hebrreeën 2: 7).

Ondanks de zondeval, blijft er een gevoel van menselijke waardigheid over. Hoewel verdorven, was de Goddelijke gelijkenis niet geheel uitgewist. Hoewel gevallen, corrupt, zondig, is de mens nog steeds Gods vertegenwoordiger op aarde. Zijn natuur is minder dan Goddelijk, toch heeft hij een waardige positie als Gods waarnemer van de aardse schepping. Toen David zich hiervan bewust werd, reageerde hij met lofprijzing en dankzegging *'O HEERE onze HEERE, hoe heerlijk is Uw Naam op de ganse aarde!'* (Psalm 8: 10)

Het genadeverbond

Door overtreding werd het eerste mensenpaar zondaren. Niet langer in staat satan te weerstaan. Zouden zij ooit nog vrij worden, of zouden ze verloren gaan? Was er nog hoop?

Het verbond gegeven bij de zondeval. Vóórdat God de straf aankondigde aan het gevallen paar gaf Hij hen hoop, door het genadeverbond bekend te maken. Hij zei: *'En Ik zal vijandschap zetten tussen u (satan) en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen'* (Genesis 3: 15).

Gods boodschap bracht bemoediging omdat het aankondigde, dat, hoewel satan de mensheid onder zijn kwade vloek had gebracht, hij ten laatste verslagen zou worden. Het verbond werd gesloten tussen God en de mensheid. Eerst beloofde God door Zijn genade een verdediging tegen de zonde. Hij zou een haat scheppen tussen de slang en de vrouw, tussen satans volgelingen en Gods volk. Dit zou de relatie tussen de mens en satan verstoren en de weg openen voor een vernieuwde relatie met God.

Door de eeuwen heen duurde de oorlog voort tussen Gods gemeente en satan. De strijd bereikte zijn hoogtepunt in de dood van Jezus Christus, Die de geprofeteerde belichaming van het Zaad van de vrouw was. Op Golgotha werd satan verslagen. Hoewel het Zaad van de vrouw gekneusd was, was de aanstichter van de zonde verslagen.

Allen die Gods aanbod van genade aannemen, kennen een vijandschap tegen de zonde, die hen succesvol zal maken in de strijd met satan. Door geloof zullen zij delen in de overwinning van de Heiland op Golgotha.

Het verbond opgericht vóór de schepping. Het genadeverbond werd niet ontwikkeld ná de zondeval. De Schriften laten zien dat zelfs vóór de schepping de Leden van de Godheid onder Zichzelf een verbond hadden gesloten, om het geslacht te redden, wanneer ze in zonde zouden vallen. Paulus zegt: *'Gelijk Hij (God) ons uitverkoren heeft in Hem (Christus), voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde; Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil. Tot prijs der heerlijkheid Zijner genade'* (Efeze 1: 4-6; zie ook 2 Timotheüs 1: 9). Sprekend over het zoenoffer van Christus, zegt Petrus: *'Dewelke wel voorgekend is geweest vóór de grondlegging der wereld'* (1 Petrus 1: 20).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Het verbond was gebaseerd op een onwrikbaar fundament: de belofte en eed van God Zelf (Hebreeën 6: 18). Jezus Christus was de Borg van het verbond (Hebreeën 7: 22). Een borg is iemand die elke taak of verplichting op zich neemt, in geval van wanbetaling van een andere persoon. Christus' bediening als Borg betekende dat, wanneer de mensheid in zonde zou vallen Hij hun straf zou dragen. Hij zou de prijs betalen voor hun verlossing; Hij zou verzoening doen voor hun zonde; Hij zou aan de eis van Gods geschonden wet voldoen. Geen menselijk wezen of engel kon deze verantwoordelijkheid overnemen. Alleen Christus de Schepper, het Plaatsvervangend Hoofd van het geslacht, kon deze verantwoordelijkheid op Zich nemen (Romeinen 5: 12-21; 1 Korinthe 15: 22).

De Zoon van God is niet alleen de Borg van het verbond, Hij is ook de Middelaar of Executeur (Uitvoerder). De beschrijving van Zijn missie als mensgeworden Zoon des mensen onthult dit aspect van Zijn rol. Hij zegt: *'Want Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft'* (Johannes 6: 38; zie ook 5: 30,43). De wil van de Vader is *'dat een iegelijk, die den Zoon aanschouwt, en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe'* (Johannes 6: 40). *'En dit is het eeuwige leven,'* zei Hij: *'dat zij U kennen, den enigen waarachtige God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt'* (Johannes 17: 3). Aan het einde van Zijn missie getuigt Hij over Zijn uitvoering van de opdracht van de Vader, Hij zegt: *'Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen'* (Johannes 17: 4).

Aan het kruis vervult Jezus Zijn belofte, om Borg van de mensheid in het verbond te zijn. Zijn uitroep *'Het is volbracht'* (Johannes 19: 30), markeert de voltooiing van Zijn missie. Met Zijn eigen leven heeft Hij de straf betaald, die Gods geschonden wet eiste; het garanderen van de verlossing voor de berouwvolle mensheid. Op dat moment bekrachtigde het bloed van Christus het genadeverbond. Door geloof in Zijn verzoenend bloed, worden berouwvolle zondaren aangenomen als zonen en dochters van God, zo verkrijgen zij de erfenis van eeuwig leven.

Het genadeverbond bewijst Gods oneindige liefde voor de mensheid. Opggericht vóór de schepping, werd het verbond eerst openbaar na de zondeval. Op dat moment, in een speciale betekenis, werden God en de mensheid deelgenoten.

Vernieuwing van het verbond. Helaas heeft het mensdom dit genadeverbond afgewezen, vóór de zondvloed en daarna (Genesis 6: 1-8; 11: 1-9). Toen God het verbond opnieuw aanbood, deed Hij dit door Abraham. Opnieuw bevestigde Hij de belofte van verlossing *'En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt'* (Genesis 22: 18; zie ook 12: 3; 18: 18).

De Schrift benadrukt in het bijzonder de trouw van Abraham aan de eisen van het verbond. Abraham geloofde God en *'Hij rekende het hem tot gerechtigheid'* (Genesis 15: 6). Dat Abrahams deelname aan de verbondszegeningen, hoewel gegrond in de genade van God, ook afhankelijk was van zijn gehoorzaamheid, onthult dat het verbond de autoriteit van Gods wet hooghoudt (Genesis 17: 1; 26: 5).

Abrahams geloof was van zo'n niveau dat hem de titel gegeven werd *'een vader van allen, die geloven'* (Romeinen 4: 11). Hij is Gods voorbeeld van rechtvaardigheid door geloof, dat zich openbaart in gehoorzaamheid (Romeinen 4: 2-3; Jacobus 2: 23-24). Het genadeverbond schenkt niet automatisch de zegeningen aan Abrahams nakomelingen, maar alleen aan degenen, die het voorbeeld van Abrahams geloof navolgen. Alleen *'degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn.'* (Galaten 3: 7). Elk mens op aarde kan de verbondsbeloften van verlossing ervaren door aan de voorwaarden te voldoen *'En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de beloftenis erfgenamen.'* (Galaten 3: 29). Van Gods kant was het Sinaïtisch verbond (ook wel het eerste verbond genoemd) een vernieuwing van het Abrahamitisch genadeverbond (Hebreeën 9: 1). Maar Israël verdraaide het in een verbond van werken (Galaten 4: 22-31).

Het nieuwe verbond. Latere Bijbelgedeelten spreken van een 'nieuw of beter verbond'.²¹¹ Zij doen dat, niet omdat het eeuwig verbond veranderd is, maar (1) door Israëls ontrouw is Gods eeuwig verbond ontaard in een systeem van werken; (2) het werd geassocieerd met een nieuwe openbaring van Gods liefde in Jezus' menswording, leven, dood, opstanding en bemiddeling (zie

Hebreeën 8: 6-13); en (3) het was pas aan het kruis dat het bekrachtigd werd door het bloed van Christus (Daniël 9: 27; Lukas 22: 20; Romeinen 15: 8; Hebreeën 9: 11-22).¹²

Wat dit verbond aanbiedt aan degenen die het aannemen is enorm. Door Gods genade biedt het hen vergeving van hun zonden. Het biedt het werk van de Heilige Geest aan, Die de Tien Geboden in het hart schrijft en de berouwvolle zondaar herstelt in het beeld van zijn Maker (Jeremia 31: 33). Het nieuwe-verbond, weder-geboorte, ervaring brengt de gerechtigheid van Christus en de ervaring van rechtvaardiging door geloof. De vernieuwing van het hart die dit opwekt, verandert personen zodat ze de vruchten van de Geest voortbrengen: *'liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid'* (Galaten 5: 22). Door de kracht van Christus' reddende genade kunnen ze wandelen zoals Christus wandelde, dagelijks genietend van de dingen die God behagen (Johannes 8: 29). De enige hoop van het gevallen mensdom is Gods uitnodiging aan te nemen, om Zijn genadeverbond aan te gaan. Door geloof in Jezus Christus kunnen wij deze relatie ervaren, die onze aanneming als kinderen van God en erfgenamen met Christus in Zijn Koninkrijk, verzekert.

Referenties

1. De leerstelling van de mens is al lang een theologische term die gebruikt wordt, om de componenten van de menselijke familie te bespreken. In deze discussie is de mens niet noodzakelijkerwijs mannelijk, exclusief vrouwelijk, maar is hij gebruikt voor het gemak van de discussie en de continuïteit met de theologische traditie en de semantiek. Berkhof, Systematische Theologie, p. 183.
3. 'Ziel', SDA Encyclopedie rev.ed.p.1361
4. 'Ziel', SDA Bijbel Dictionary, rev. ed., p. 1061.
5. Idem., p. 1064.
6. SDA Bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 7 p. 257.
7. Idem., rev. ed., vol. 3, p. 1090.
8. 'Zonde, ik' SDA Bijbel Dictionary, rev. ed., p. 1042.
9. James Orr, Gods beeld in de mens (Grand Rapids, MI: Wm.B. Eerdmans, 1948), pp. 3, 4, p. 3.
10. Leonard Verduin, Iets minder dan God: Het Bijbelse mensbeeld (Grand Rapids, MI: Wm.B. Eerdmans, 1970), blz. 69.
11. Het Nieuwe Testament associeert de ervaring van Israël op de berg Sinaï met het oude verbond (Gal. 4:24, 25). Op de Sinaï hernieuwt God Zijn eeuwig verbond van genade aan Zijn volk dat bevrijd was (1 Kron. 16:14-17; Ps. 105:8-11; Gal. 3:15-17). God belooft hen: *'Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn; En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn'* (Ex. 19:5, 6; vgl. Gen. 17:7, 9, 19). Het verbond was gebaseerd op gerechtigheid door geloof (Rom.10,6-8; Deut.30,11-14) en de wet moest in hun hart geschreven worden (Deut.6,4-6; 30,14).
12. Het oude verbond van genade is altijd onderhevig aan verdorvenheid door de gelovigen die het veranderen, in een systeem van verlossing door werken. Paulus gebruikte Abrahams falen om God te vertrouwen - afhankelijk van zijn eigen werk om zijn problemen op te lossen - als een illustratie van het oude verbond (Genesis 16; 12:10-20; 20; Gal.4:22-25). In feite bestaat de ervaring van gerechtigheid door werken al sinds de komst van de zonde in deze wereld en het eeuwige verbond werd verbroken (Hosea 6:7).
- Door de geschiedenis van Israël heen, probeerde de meerderheid 'hun eigen gerechtigheid vast te stellen' door middel van 'de werken der wet' (Rom.9:30-10:4). Zij leefden naar de letter, niet naar de Geest (2Kor.3,6). Proberend zich te rechtvaardigen door de wet (Gal. 5:4), leefden zij onder de veroordeling van de wet en zijn in slavernij, niet in vrijheid (Gal. 4:21-23). Zo verdraaiden zij het Sinaï-verbond. Het boek Hebreeën past het eerste -, of oude verbond toe op de geschiedenis van Israël sinds de Sinaï en onthult het tijdelijke karakter ervan. Het toont aan dat het Levitische priesterschap tijdelijk zou zijn en een symbolische functie zou vervullen, totdat de werkelijkheid in Christus was gekomen (Hebreeën 9; 10). Helaas zagen velen niet in dat de ceremonies op zichzelf geen waarde hadden (Hebreeën 10:1). Het vasthouden aan dit systeem van 'schaduw' toen het type antitype had ontmoet; de schaduw de werkelijkheid had ontmoet, vervormde de ware missie van Christus. Vandaar dat de sterke taal die gebruikt werd, om de superioriteit van het betere -, of nieuwe verbond over de Sinaï te benadrukken.
- Het oude verbond kan dus in negatieve en positieve bewoordingen worden beschreven. Negatief is dat het verwijst naar de verdorvenheid van het volk van Gods eeuwige verbond. Positief is dat het staat voor de tijdelijke, aardse bediening die door God is ontworpen om het hoofd te bieden aan de noodsituatie, welke door dit menselijk falen is ontstaan. Zie ook E.G.White, Patriarchs en Prophets, pp. 370-73; E.G.White, 'Our Work,' Review en Herald, 23 juni 1904, p. 8; E.G.White, 'A Holy Purpose to Restore Jerusalem', 1 maart 1904, p. 8; White, 'A Holy Purpose to Restore Jerusalem' Southern Watchman. 142; Hasel, Verbond in Bloed (Mountain View, CA: Pacific Press, 1982); vgl. Wallenkampf, Salvation Comes From the Lord (Washington, D.C.: Review and Herald, 1983), pp. 84-90.
12. Zie Hasel, Verbond in Bloed.

DE LEER VAN VERLOSSING

Zevende-dag Adventisten geloven...

...De hele mensheid is nu betrokken in een grote strijd tussen Christus en satan aangaande het karakter van God, Zijn wet en Zijn heerschappij over het universum. Deze strijd begon in de hemel toen een geschapen wezen, begunstigd met vrijheid van keuze, door zelfverheffing tot satan werd, Gods tegenstander en een deel van de engelen tot opstand aanzette. Hij bracht de geest van opstand in deze wereld, toen hij Adam en Eva tot zonde verleidde. Deze zonde van de mens had de vervorming van het beeld Gods in het mensdom tot gevolg. Dit leidde tot wanorde binnen de geschapen wereld en de uiteindelijke vernietiging daarvan, ten tijde van de allesomvattende zondvloed, zoals voorgelegd in het historisch verslag van Genesis hoofdstuk 1–11. Ten aanschouwen van de gehele schepping werd deze wereld het strijdperk van het alles omvattend conflict. Daarin zal God uiteindelijk als een God van liefde in het gelijk worden gesteld. Om Zijn volk in deze strijd bij te staan, zendt Christus de Heilige Geest en getrouwe engelen om hen te leiden, te beschermen en te ondersteunen op de weg des heils.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 8

Hoofdstuk 8 DE GROTE STRIJD

De Bijbel schildert een universele strijd tussen goed en kwaad, tussen God en satan. Wanneer wij deze onenigheid, waarbij het gehele universum betrokken is, gaan begrijpen, helpt dat ons de vraag te beantwoorden waarom Jezus naar deze aarde kwam.

Een universele kijk op de strijd

Verborgenschap der verborgenheden, de strijd tussen goed en kwaad begon in de hemel. Hoe kon zonde beginnen in een volmaakte omgeving?

Engelen, die van een hogere klasse zijn dan mensen (Psalm 8: 5), werden geschapen om een intieme omgang te hebben met God (Openbaring 1: 1; 3: 5; 5: 11). Met buitengewone/superieure kracht, en gehoorzaam aan Gods Woord (Psalm 103: 20), werken zij als dienstknechten of *'dienende geesten'* (Hebreeën 1: 14). Hoewel gewoonlijk onzichtbaar, verschijnen zij soms in een menselijke gedaante (Genesis 18,19; Hebreeën 13: 2). Het was door één van deze engelen dat de zonde het universum binnenkwam.

De oorsprong van de strijd. De koning van Tyrus en Babylon gebruikend als figuratieve (beeldende) beschrijvingen voor Lucifer, belicht de Schrift hoe deze universele strijd begon. *'Lucifer, gij zoon des dageraads'* (Jesaja 14: 12 KJV; Ezechiël 28: 14).¹ De Bijbel zegt: *'Gij verzegelaar der som (Gij waart het zegel van volmaaktheid KJV), vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid! ... Gij waart volkomen in uw wegen, van den dag af, dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is.'* (Ezechiël 28: 12,15).

Hoewel de opkomst van de zonde onverklaarbaar en onverdedigbaar is, kunnen zijn wortels teruggeleid worden naar de trots van Lucifer *'Uw hart verheft zich over uw schoonheid; gij hebt uw wijsheid bedorven, vanwege uw glans;'* (Ezechiël 28: 17). Lucifer weigerde tevreden te zijn met de positie die de Schepper hem gegeven had. Uit zelfzucht begeerde hij gelijk te zijn aan God *'En ziedet in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhogen; ...ik zal den Allerhoogste gelijk worden.'* (Jesaja 14: 13-14). Maar hoewel hij Gods positie begeerde, wilde hij niet Gods karakter. Hij greep naar Gods autoriteit, maar niet naar Zijn liefde. De opstand van Lucifer tegen Gods regering was de eerste stap in de transformatie (omvorming) naar satan 'de tegenstander'.

Lucifers heimelijke acties verblindde vele engelen voor Gods liefde. De daaruit voortvloeiende ontevredenheid en disloyaliteit met Gods regering groeide, totdat een derde deel van het engelenleger zich bij hem aansloot in zijn rebellie (Openbaring 12: 4). De rust van Gods Koninkrijk was vernietigd en *'er werd krijg in den hemel'* (Openbaring 12: 7). De hemelse oorlogvoering kwam van satan, afgebeeld als de draak, de oude slang en de duivel is *'geworpen op de aarde, en zijn engelen zijn met hem geworpen'* (Openbaring 12: 9).

Hoe werd het mensdom hierbij betrokken? Na zijn verdrijving uit de hemel breidde satan zijn opstand uit naar de aarde. Vermomd als een sprekende slang en dezelfde argumenten gebruikend, die tot zijn eigen val hadden geleid, ondermijnde hij met succes het vertrouwen dat Adam en Eva in hun Schepper hadden (Genesis 3: 5). Satan wekte in Eva een ontevredenheid op ten opzichte van de haar toegewezen positie. In de ban van het vooruitzicht van gelijkheid met God, geloofde zij het woord van de verleider en twijfelde aan het Woord van God. Ongehoorzaam aan Gods gebod at zij van de vrucht en beïnvloedde haar man hetzelfde te doen. Door te geloven in het woord van de slang boven dat van hun Schepper, verraadden zij hun vertrouwen in en loyaliteit aan God. Tragisch genoeg heeft het zaad van de strijd, dat in de hemel was begonnen, wortel geschoten op de planeet aarde (zie Genesis 3).

Door onze eerste ouders te misleiden, ontrukte satan ingenieus hun heerschappij over de aarde. Door te beweren dat hij de 'vorst van deze aarde' is, daagde satan God uit, Zijn regering en de vrede van het hele universum vanuit zijn nieuwe hoofdkwartier, planeet aarde.

De invloed op de mensheid. De uitwerking van de strijd tussen Christus en satan werd spoedig duidelijk, toen de zonde het beeld van God in de mensheid verstoerde. Ofschoon God de mensheid Zijn genadeverbond bood door Adam en Eva (Genesis 3: 15, zie hoofdstuk 7 van dit document), vermoordde hun eerste kind, Kaïn, zijn broer (Genesis 4: 8). De goddeloosheid bleef zich vermenigvuldigen totdat God bedroefd over de mens zei dat: *'al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.'* (Genesis 6: 5).

God gebruikte een grote vloed om de aarde te reinigen van al zijn onbekeerde inwoners en gaf de mensheid een nieuwe start (Genesis 7: 17-20). Maar het duurde niet lang voordat de nazaten van de trouwe Noach afweken van Gods verbond. Hoewel God beloofd had om nooit meer de aarde met een overstroming te vernietigen, uitten zij schaamteloos hun wantrouwen tegenover Hem, door de toren van Babel op te richten in een poging om de hemel te bereiken, teneinde een middel te hebben om te ontsnappen aan welke vloed dan ook. Deze keer onderdrukte God de opstand van de mens door zijn universele taal te verwarren (Genesis 9: 1,11; 11).

Enige tijd later, met de wereld in bijna totale afvalligheid, verlengde God Zijn verbond met Abraham. Door Abraham wilde God alle naties van de wereld zegenen (Genesis 12: 1-3; 22: 15-18). De opeenvolgende generaties van Abrahams afstammelingen, bleken echter trouweloos aan Gods genade verbond. Gevangen in zonde, hielpen zij satan bij het bereiken van zijn doel in de grote strijd door de Auteur (Maker) en Borg van het verbond, Jezus Christus, te kruisigen.

De aarde, het toneel van het universum. Het verslag in het boek Job van een universele bijeenkomst met vertegenwoordigers uit verschillende delen van het universum geeft extra inzicht in de grote controverse (strijd). Het verslag begint *'Er was nu een dag, als de kinderen Gods kwamen, om zich voor den HEERE te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam. Toen zeide de HEERE tot den satan; Van waar komt gij? En de satan antwoordde den HEERE, en zeide: Van om te trekken op de aarde, en van die te doorwandelen.'* (Job 1: 6-7; zie ook 2: 1-7).

Toen zei de Heere in feite: 'satan, kijk naar Job. Hij gehoorzaamt trouw Mijn geboden. Hij is volmaakt!' (zie Job 1: 8).

Toen satan tegenwierp 'Ja, maar hij is volmaakt alleen omdat het loont U te dienen. Beschermt U hem niet?' Christus antwoordde door satan toe te staan Job te toetsen, alleen zijn leven mocht hij niet nemen (zie Job 1: 9-2: 7).

Het kosmische perspectief (vanuit het universum bekeken) dat het boek van Job biedt, vormt een krachtig bewijs van de grote strijd tussen Christus en satan. Deze planeet is het schouwtoneel, waarop dit dramatische conflict tussen goed en kwaad wordt uitgespeeld. Zoals de Schrift zegt: *'want wij zijn een schouwspel geworden der wereld, en den engelen, en den mensen'* (1 Korinthe 4: 9).

De zonde heeft de relatie verbroken tussen God en mensen en *'al wat uit het geloof niet is, dat is zonde'* (Romeinen 14: 23). Het breken van Gods geboden, of wetten, is het onmiddellijke gevolg van gebrek aan geloof, het bewijs van een verbroken relatie. Op Zijn beurt wil God door het heilsplan het vertrouwen in de Schepper herstellen, dat leidt tot een liefdevolle relatie die tot uiting komt in gehoorzaamheid. Zoals Christus opmerkte, leidt liefde tot gehoorzaamheid (Johannes 14: 15).

In onze wetteloze tijd worden de absolute zekerheden geneutraliseerd, oneerlijkheid geprezen, omkoping een manier van leven, overspel viert hoogtij en internationale en persoonlijke overeenkomsten worden verbrijzeld. Het is ons voorrecht om verder te kijken dan onze wanhopige wereld naar een zorgzame, almachtige God. Deze ruimere kijk onthult ons het belang van de verzoening van onze Heiland, Die deze universele strijd tot een einde brengt.

Een universele aangelegenheid

Wat is de cruciale kwestie in deze leven en dood strijd?

Gods regering en wet. Gods zedelijke wet is net zo onontbeerlijk voor het bestaan van Zijn universum als de natuurwetten, die het bij elkaar houdt en het laat functioneren. Zonde is *'overtreding van de wet'* (1 Johannes 3: 4 KJV), of *'wetteloosheid'* zoals het Griekse woord 'anomia' aangeeft. Wetteloosheid komt voort uit een afwijzing van God en Zijn regering.

Liever dan toe te geven verantwoordelijk te zijn voor de wetteloosheid in de wereld, legt satan de schuld bij God. Hij zegt, dat Gods wet willekeurig is en inbreuk maakt op de individuele vrijheid. Bovendien beweert hij dat de wet tegen de beste belangen van geschapen wezens indruist, omdat het onmogelijk is om deze te gehoorzamen. Door deze constante en verraderlijke ondermijning van de wet probeert satan Gods regering en zelfs God Zelf omver te werpen.

Christus en de kwestie van gehoorzaamheid. De verleidingen waarmee Christus te maken kreeg tijdens Zijn aardse bediening onthulde de ernst van de controverse over gehoorzaamheid en overgave aan Gods wil. Door deze verzoeken het hoofd te bieden, die Hem voorbereidden om 'een barmhartige en een getrouwe Hogepriester' (Hebreeën 2: 17) te zijn, ontmoette Hij in een tweestrijd een dodelijke vijand. In de woestijn, nadat Christus 40 dagen gevast had, verleidde satan Hem om stenen in brood te veranderen, om daarmee te bewijzen dat Hij werkelijk de Zoon van God was (Matthéüs 4: 3). Zoals satan Eva in Eden verleidde om aan Gods Woord te twijfelen, zo probeerde hij nu Christus te laten twijfelen aan de geldigheid, van wat God had gezegd bij Zijn doop 'Deze is Mijn Zoon, Mijn geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!' (Matthéüs 3: 17). Wanneer Christus de zaak in eigen handen had genomen door stenen in brood te veranderen, om zo Zijn Goddelijke Zoonschap te bewijzen, zou Hij, zoals Eva, een gebrek aan vertrouwen in God hebben geopenbaard. Zijn zending zou dan gefaald hebben.

Maar de hoogste prioriteit van Christus was, te leven door Zijn Vaders Woord. Ondanks Zijn grote honger, antwoordde Hij satan 'De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat' (Matthéüs 4: 4).

In een andere poging Christus te verslaan, gaf satan Hem een panoramisch zicht op de koninkrijken van de wereld, en beloofde 'Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden' (Matthéüs 4: 9). Hij suggereerde dat door dit te doen, Christus de wereld zo zou kunnen herwinnen en aldus Zijn zending kon voltooien zonder de lijdensweg van Golgotha te ondergaan. Zonder een ogenblik te aarzelen en in volkomen trouw aan God, beval Jezus 'Ga weg, satan!' Dan, door de Schrift te citeren, het meest effectieve wapen in de grote strijd, zie Hij: 'want er staat geschreven: Den HEERE, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen' (Matthéüs 4: 10). Zijn woorden beëindigden de strijd. Terwijl Hij Zijn totale afhankelijk van de Vader behield, had Christus satan verslagen.

Confrontatie op Golgotha. Deze universele strijd komt het duidelijkst naar voren op Golgotha. Satan verscherpt zijn pogingen om Jezus' zending te doen mislukken, wanneer de tijd nadert om het af te sluiten. Satan was vooral succesvol in het gebruiken van de religieuze leiders van die tijd, wiens jaloersheid over Christus' befaamdheid zoveel problemen veroorzaakte, dat Hij Zijn openbare optreden moest beëindigen (Johannes 11: 45-54). Door het verraad van een van Zijn discipelen en valse getuigenissen, werd Jezus gearresteerd, berecht en veroordeeld tot de dood (Matthéüs 26: 63-64; Johannes 19: 7). In volkomen gehoorzaamheid aan Zijn Vaders wil, bleef Jezus trouw tot in de dood.

De voordelen van zowel het leven van Christus als Zijn dood reiken verder dan de beperkte wereld van de mensheid. Sprekend over het kruis zegt Christus: 'nu zal de overste dezer wereld buiten geworpen worden' (Johannes 12: 31).

De universele strijd kwam tot zijn hoogtepunt aan het kruis. De liefde en trouwe gehoorzaamheid, die Christus daar toonde in het licht van satans wreedheid, welke de positie van prins satan ondermijnde, verzekerde zijn uiteindelijke ondergang.

De strijd over de Waarheid zoals die is in Jezus. De strijd die nu fel woedt rond het gezag van Christus, heeft niet alleen betrekking op Zijn geboden, maar om Zijn Woord – De Bijbel. Benaderingen voor de uitlegging van de Bijbel zijn ontwikkeld, die weinig of geen ruimte voor een Goddelijke openbaring toestaan.² De Schrift wordt behandeld, alsof er geen verschil is tussen andere oude documenten en wordt ontleed volgens dezelfde kritische handelwijze. Een groeiend aantal christenen, inclusief theologen, zien de Schrift niet langer als het Woord van God, de Onfeilbare openbaring van Zijn wil. Bijgevolg zijn ze de Bijbelse kijk op de Persoon van Jezus Christus gaan betwijfelen; Zijn natuur, maagdelijke geboorte, wonderen en opstanding worden op grote schaal uitgebreid beargumenteerd.³

De meest cruciale vraag. Toen Christus vroeg *'Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben?'* antwoordden de discipelen *'sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia of één van de profeten'* (Matthéüs 16: 13,14). Met andere woorden, de meeste van Zijn tijdgenoten beschouwden Hem als een gewone man. De Schrift vervolgt het verslag: Jezus vroeg aan de twaalf *'Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?'*

'En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods!'

'En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! Want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.' (Matthéüs 16: 15-17).

Vandaag staat iedereen voor dezelfde vraag, die Christus Zijn discipelen stelde. Het antwoord op deze leven-en-dood vraag, hangt af van iemands geloof in de getuigenis van Gods Woord.

Het Middelpunt van de Bijbelse leer. Christus is het Middelpunt van de Schrift. God nodigt ons uit de Waarheden te begrijpen zoals ze in Jezus zijn. (Efeze 4: 21), want Hij is de Waarheid (Johannes 14: 5). Eén van satans strategieën in de universele strijd is, mensen te overtuigen dat zij de Waarheid kunnen begrijpen los van Jezus. Zo worden er verschillende Waarheidsmiddelpunten voorgesteld, afzonderlijk of in combinatie: (1) de mens, (2) de natuur, of het waarneembare universum, (3) de Schriften, en (4) de gemeente.

Terwijl deze allemaal een deel van de Waarheid uitmaken, stelt de Schrift Christus voor als de Schepper van elk van de bovengenoemde, en overstijgt ze allemaal. Allen vinden hun ware betekenis in Degene waaruit ze voortkomen. Christus te scheiden van de Bijbelse leer, leidt tot een misverstand over *'de Weg, de Waarheid, en het Leven'* (Johannes 14: 6). Het past in zowel de aard als het doel van de antichrist, om andere middelpunten van de Waarheid te suggereren dan Christus. (In het Grieks betekent 'antichrist' niet alleen 'tegen' Christus maar 'in plaats van' Christus). Door een ander middelpunt te kiezen in de leer van de gemeente dan Christus, heeft satan zijn doel bereikt, door de aandacht af te leiden van Degene, Die de Enige hoop voor de mensheid is.

De functie van de christelijke theologie. De universele zienswijze onthult de poging van satan om Christus van Zijn rechtmatige plaats te verwijderen, zowel in het universum als in de Waarheid. Theologie, per definitie een studie van God en Zijn relatie met Zijn schepsels, moet alle leer in het licht van Christus openleggen. De opdracht van de christelijke theologie is, om vertrouwen te wekken in het gezag van het Woord van God en alle andere gesuggereerde middelpunten van Waarheid te vervangen door Christus. Wanneer het dat doet, zal ware christelijke theologie de gemeente goed dienen, want het gaat naar de wortel van de universele strijd, ontmaskert het, en behandelt het met het enige onweerlegbare argument – zoals Christus geopenbaard is in de Schriften. Vanuit dit oogpunt kan God theologie gebruiken als een effectief werktuig, om de mensheid te helpen in het tegenstaan van satans inspanningen op aarde.

De betekenis van de leer. De leer van de grote strijd openbaart de geweldige strijd die iedere persoon beïnvloed, geboren in de wereld – die in feite elke hoek van het universum raakt. De Schrift zegt: *'Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.'* (Efeze 6: 12).

De leer levert een voortdurende staat van waakzaamheid op. Een begrip van deze leer overtuigt iemand om het kwaad te bestrijden. Succes is alleen mogelijk door afhankelijkheid van Jezus Christus, de Bevelhebber van het leger, Degene Die *'sterk en geweldig'* is *'de HEERE, geweldig in den strijd'* (Psalm 24: 8). Zoals Paulus zei, dat het aannemen van het overlevingsbeleid van Christus ook inhoudt, dat wij *'Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag, en alles verricht hebbende, staande blijven. Staat dan, uw lenden omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid; En de voeten geschoeid hebbende met bereidheid van het Evangelie des vredes; Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

bozen zult kunnen uitblussen. En neemt den helm der zaligheid, en het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord. Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in den Geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen;' (Efeze 6: 13-18). Wat een voorrecht van oprechte christenen om een leven te leiden dat wordt gekarakteriseerd door geduld en trouw en ten alle tijde bereid voor de strijd (Openbaring 14: 12), die een voortdurende afhankelijkheid manifesteert van Degene, Die ons heeft gemaakt tot *'meer dan overwinnaars'* (Romeinen 8: 37).

Het verklaart de verborgenheid van het lijden. Het kwaad vindt zijn oorsprong niet in God. Hij Die *'rechtvaardigheid liefhad, en ongerechtigheid haatte'* (Hebreeën 1: 9) is niet de schuld van de ellende van de wereld. Satan, een gevallen engel, is verantwoordelijk voor de wreedheid en het lijden. Wij kunnen de overvallen, moorden, begrafenissen, misdrijven, en ongelukken – hoe hartverscheurend ook – beter begrijpen wanneer wij ze zien in het raamwerk van de grote strijd.

Het kruis getuigt zowel van de vernietigende kracht van de zonde, als van de diepten van Gods liefde voor zondaars. Zo leert de grote strijd kwestie ons, om de zonde te haten en de zondaar lief te hebben.

Het toont de huidige liefdevolle zorg van Christus voor de wereld. Bij Zijn terugkeer naar de hemel liet Hij Zijn volk niet als wezen achter. Met groot medeleven gaf Hij ons alle mogelijke hulp in de strijd tegen het kwaad. De Heilige Geest kreeg de opdracht om als Christus' 'Plaatsvervanger' onze voortdurende metgezel te zijn tot Christus' wederkomst (Johannes 14: 16; zie ook Matthéüs 28: 20). Ook de engelen kregen opdracht om betrokken te zijn bij Zijn verlossingswerk (Hebreeën 1: 14). Onze overwinning is verzekerd. Wij kunnen hoop en moed hebben, wanneer wij de toekomst tegemoet zien, omdat onze Meester de controle heeft. Onze lippen kunnen lof uitspreken voor Zijn reddende werk.

Het onthult de universele betekenis van het kruis. De redding van de mensheid stond op het spel bij Christus' bediening en dood, want Hij kwam om Zijn leven te geven als kwijtschelding van onze zonden. Door dit te doen rechtvaardigde Hij Zijn Vaders karakter, wet en gezag, waartegen satan valse beschuldigingen had ingebracht.

Het leven van Christus getuigde van Gods rechtvaardigheid en goedheid en toont aan dat Gods wet en regering rechtvaardig zijn. Christus laat de ongegrondheid van satans aanval op God zien en toont aan, dat door totale afhankelijkheid van Gods kracht en genade de berouwvolle gelovige kan uitstijgen boven de kwellingen en frustraties van de dagelijkse verleidingen en een overwinnend leven kan leiden over de zonde.

Referenties

1. 'Lucifer' komt van het Latijn, Lucifer betekent 'lichtdrager'. De uitdrukking *'zoon des dageraads'* was een gebruikelijke uitdrukking die 'morgenster'-Venus betekent. 'Een letterlijke weergave van de Hebreeuwse uitdrukking 'Lucifer, zoon des dageraads' zou zijn 'een lichtende zoon des dageraad'. De figuratieve toepassing van de briljante planeet Venus, de helderste van alle hemelse hemellichamen, betrekking hebbend op satan voor zijn val...is het meest geschikt als een grafische illustratie van het hoge Heiligdom waar Lucifer uit viel'. ('Lucifer,' SDA Bible Dictionary, rev. ed., p. 683).
2. Zie, General Conference Committee, 'Methods of Bible Study,' 1986; Hasel, Biblical Interpretation Today (Washington, D.C., Biblical Research Institute [van de General Conference of Seventh-day Adventists], 1985).
3. Zie bijvoorbeeld K. Runia, Het huidige Christologische Debat (Downers Grove, IL: Inter-Varsity Press, 1984); G.C. Berkouwer, De Persoon van Christus (Grand Rapids, MI: Wm.B. Eerdmans, 1954), blz. 14-56.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat in Christus' leven van volmaakte gehoorzaamheid aan Gods wil, Zijn lijden, dood en opstanding, God voorzag in het enige Zoenmiddel voor de zonde van de mens, zodat zij die door het geloof deze verzoening aanvaarden, eeuwig leven mogen ontvangen, en de hele schepping de oneindige en heilige liefde van de Schepper mag verstaan. Deze volmaakte verzoening stelt de rechtvaardigheid van Gods wet en Zijn genadevolle karakter op overtuigende wijze vast; want het veroordeelt onze zonden en verschaft ons tegelijkertijd vergeving. De dood van Christus is plaatsvervangend en uitdelgend, verzoenend en herscheppend. De lichamelijke opstanding van Christus verkondigt Gods overwinning op de krachten van het kwade, en verzekert degenen die de verzoening aanvaarden, van uiteindelijke overwinning over zonde en dood. Deze opstanding geeft aan, dat Jezus Christus hun HEERE is, voor Wie alle knie, in hemel en op aarde, zal buigen.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 9

Hoofdstuk 9

HET LEVEN, DE DOOD EN OPSTANDING VAN CHRISTUS

Een open deur leidt naar het middelpunt van het universum, de hemel. Een stem roept 'Kom binnen en zie wat hier gebeurt!' *'Kom hier op, en Ik zal u tonen hetgeen na dezen geschieden moet'* (Openbaring 4: 1). In de geest kijkt de apostel Johannes in de troonzaal van God.

Een oogverblindende smaragdgroene regenboog omringt de centrale troon en er komen bliksemen, donderslagen en stemmen uit voort. Hoogwaardigheidsbekleders, gekleed in witte gewaden en dragende gouden kronen, zitten op lagere tronen. Terwijl een lofprijzing de lucht vult, vallen de oudsten in aanbidding neer en werpen hun gouden kronen voor de troon.

Een engel, die een rol draagt met zeven zegels verzegeld, roept *'Wie is waardig het boek te openen, en zijn zegelen open te breken?'* (Openbaring 5: 2). Met ontsteltenis ziet Johannes dat niemand in de hemel of op aarde waardig is de rol te openen. Zijn ontsteltenis verandert in wenen, totdat een van de ouderlingen hem troost met de woorden *'Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit den stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen en zijn zeven zegelen open te breken'* (Openbaring 5: 5).

Wanneer hij opnieuw naar de troon kijkt, ziet Johannes een Lam dat gedood was, maar nu levend is en bekrachtigd met de Heilige Geest. Wanneer Dit nederige Lam de rol neemt, heffen de levende wezens en ouderlingen een lied aan *'Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslachten, en taal, en volk, en natie; En Gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesters; en wij zullen heersen op de aarde'* (Openbaring 5: 9-10 KJV). Elk geschapen wezen in de hemel en op aarde voegt zich aan bij hun lied *'dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid'* (Openbaring 5: 13).

Wat is er zo belangrijk aan deze rol? Het bevat een verslag van de verlossing van de mensheid, van zijn slavernij aan satan en schildert de uiteindelijke overwinning van God over de zonde. Het openbaart een zo volmaakte verlossing dat degenen die in de zonde gevangen waren, bevrijd kunnen worden van hun gevangenis van verdoemenis, eenvoudig door hun keuze. Lang vóór Zijn geboorte in Bethlehem riep het Lam uit *'Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God! Om Uw welbehagen toe doen; en Uw wet is in het midden Mijns ingewands'* (Psalm 40: 8-9; zie ook Hebr 10: 7). Het was de komst van het Lam *'Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld'*, Die de verlossing van de mensheid bewerkstelligde (Openbaring 13: 8).

Gods reddende genade

De Schrift openbaart een God, Die een overweldigende zorg voor de redding van de mensheid heeft. De Leden van de Godheid zijn verbonden in het werk om mensen terug te brengen naar het verbond met hun Schepper. Jezus benadrukte Gods reddende liefde, *'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe'* (Johannes 3: 16).

De Schrift verklaart dat *'God is liefde'* (1 Johannes 4: 8). Hij reikt naar de mensheid met een 'eeuwige liefde' (Jeremia 31: 3). De God, Die de uitnodiging tot redding aanbiedt is almachtig, maar Zijn liefde vereist dat Hij ieder persoon de vrijheid geeft om te reageren (Openbaring 3: 20-21). Dwang, een methode die tegengesteld is aan Zijn karakter, kan geen deel uitmaken van Zijn werkwijze.

Het Goddelijke initiatief. Toen Adam en Eva zondigden, nam God het initiatief hen te zoeken. Het schuldige paar kwam niet, zoals voorheen, blij naar hun Schepper toen zij Zijn stem hoorden. In plaats daarvan verborgen zij zich. Maar God liet hen niet in de steek. Net zo volhardend riep Hij; *'Waar zijt gij?'* (Genesis 3: 9)

Diep bedroefd beschreef God de gevolgen van hun ongehoorzaamheid, de pijn, de moeilijkheden die ze zouden tegenkomen. Maar toch openbaarde Hij hen, in hun absoluut

hopeloze situatie, een prachtig plan, hetwelk hen een ultieme overwinning over de zonde en dood beloofde. (Genesis 3: 15).

Genade of gerechtigheid? Later, na Israëls afvalligheid op de Sinaï, openbaarde de HEERE zijn welwillende, maar rechtvaardige karakter aan Mozes *'Als nu de HEERE voor zijn aangezicht voorbijging, zo riep Hij: HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft; Die [den] [schuldige] geenszins onschuldig houdt, bezoekende de ongerechtigheid der vaderen aan de kinderen, en aan de kindskinderen, in het derde en vierde [lid].'* (Exodus 34: 6-7).

Gods karakter openbaart een unieke vermenging van genade en gerechtigheid, van een bereidwilligheid te vergeven en een onwilligheid om de schuldigen vrij te spreken. Alleen in de Persoon van Christus kunnen wij begrijpen hoe deze karaktereigenschappen zich met elkaar verzoenen.

Vergeven of straffen? In de tijden van Israëls afvalligheid smeekte God dikwijls met verlangen tot Zijn volk, teneinde hun ongerechtigheid te erkennen en tot Hem terug te keren (Jeremia 3: 12-14). Maar zij verachtten Zijn genadige uitnodigingen (Jeremia 5: 3). Een hardnekkige houding, die met vergeving spot, maakt de straf onvermijdelijk (Psalm 7: 13).

Hoewel God barmhartig is, kan Hij degenen die zich vastklampen aan de zonde niet vergeven (Jeremia 5: 7). Gratie heeft een doel. God wil zondaren veranderen in heiligen *'De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.'* (Jesaja 55: 7). Zijn boodschap van redding klinkt duidelijk over de hele wereld *'Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God en niemand meer'* (Jesaja 45: 22).

Gods gramschap tegen zonde. De oorspronkelijke overtreding schiep in de menselijke geest een neiging tot vijandschap tegen God (Kolossenzen 1: 21). Daarom verdienen wij Gods ongenoegen, Die een *'verterend vuur'* is (Hebreeën 12: 29; zie ook Habakuk 1: 13). De plechtige Waarheid is dat *'allen gezondigd'* hebben (Romeinen 3: 23), allen zijn *'van nature kinderen des toorns'* (Efeze 2: 3; zie ook 5: 6) en onderworpen aan de dood *'want de bezoldiging der zonde is de dood'* (Romeinen 6: 23).

Goddelijke toorn is, wat de Schrift Gods reactie op de zonde en ongerechtigheid noemt (Romeinen 1: 18). Opzettelijke verwerping van Gods geopenbaarde wil, Zijn wet, lokt Zijn rechtmatige toorn op (2 Koningen 17: 16-18; 2 Kronieken 36: 16). G.E. Ladd schreef *'De mens is ethisch (moreel) zondig; en wanneer God hun overtredingen tegen hen telt, moet Hij hen als zondaars, als vijanden beschouwen, als voorwerpen van de Goddelijke toorn; want het is een ethische en religieuze noodzaak dat de heiligheid van God zich manifesteert in toorn tegen de zonde.'*¹ Doch op hetzelfde moment verlangt God ernaar de opstandige wereld te redden. Terwijl Hij elke zonde haat, heeft Hij een liefdevolle zorg voor iedere zondaar.

Het antwoord van de mens. Gods handelen met Israël kwam tot zijn hoogtepunt in de zending van Jezus Christus, Die de duidelijkste inzichten gaf in *'de uitnemende rijkdom'* (Efeze 2: 7) van de Goddelijke genade. Johannes zei: *'wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborene van de Vader'* (Johannes 1: 14). *'Jezus Christus'* schreef Paulus, is *'ons geworden wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing; opdat het zij geschreven is: Die roemt, roeme in de HEERE'* (1 Korinthe 1: 30-31). *Wie kan derhalve 'de rijkdom Zijner goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid' verachten?* Geen wonder dat Paulus naar de *'goedertierenheid van God'* verwijst, dat tot berouw leidt (Romeinen 2: 4).

Zelfs de menselijke reactie op Gods aanbod van verlossing ligt oorspronkelijk niet bij de mensheid, maar bij God. Ons geloof is slechts een geschenk van God (Romeinen 12: 3); net zoals ons berouw (Handelingen 5: 31). Onze liefde ontstaat als reactie op Gods liefde (1 Johannes 4: 19). Wij kunnen onszelf niet van satan, zonde, lijden en dood bevrijden. Onze eigen gerechtigheid

is 'als een wegwerpelijk kleet' (Jesaja 64: 6). 'Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft [ons] levend gemaakt met Christus; ... Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme.' (Efeze 2: 4-5, 8-9).

De dienst van Christus' verzoening

Het goede nieuws is dat 'God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende' (2 Korinthe 5: 19). Zijn verzoening herstelt de relatie tussen God en de mensheid. De tekst wijst uit dat dit proces de zondaar verzoent met God, niet God met de zondaar. De Sleutel, Die de zondaar terug naar God leidt is Jezus Christus. Gods plan van verzoening is een wonder van Goddelijke neerbuigendheid. Hij had alle recht de mensheid te laten omkomen.

Zoals wij al gezegd hebben was het God, Die het initiatief nam in het herstellen van de verbroken relatie tussen de mensheid en Zichzelf. 'Want indien wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons' (Romeinen 5: 10), zegt Paulus, derhalve 'roemen wij ook in God, door onze HEERE Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben' (Romeinen 5: 11).

Het proces van verzoening wordt verbonden met de term 'verzoenen/ atonement' 'Het Engelse woord 'atonement' betekent 'at-one-ment', dat is een toestand van 'at-one', of overeenstemming. Bijgevolg duidt 'atonement' een harmonieuze relatie aan en wanneer er vervreemding plaatsvindt, is deze harmonie het resultaat van een proces van verzoening. Een juist begrip van de oorspronkelijke betekenis van 'verzoening/ atonement' is, een staat van verzoening die een staat van vervreemding beëindigt.¹²

Veel christenen beperken de term 'verzoening/ atonement' uitsluitend tot het verlossende resultaat van Christus' menswording, lijden en dood. In de heiligdomsdienst echter gaat het niet alleen om het doden van het offerlam, maar het sluit ook de priesterdienst van het vergoten bloed in het heiligdom zelf, in. (zie Leviticus 4: 20, 26, 35; 16: 15-18, 32,33). Volgens dit Bijbelse gebruik verwijst de verzoening naar de dood van Christus én Zijn bemiddelend werk in het hemelse Heiligdom. Daar past Hij, als Hogepriester, de voordelen van Zijn complete en volmaakte zoenoffer toe, om de verzoening van mensen tot God te bewerkstelligen.³

Vincent Taylor merkt ook op dat de verzoeningsleer twee aspecten heeft '(a) het reddende werk van Christus, en (b) het toe-eigenen van Zijn werk door geloof, beide individueel en gemeenschappelijk. Deze twee samen vormen de verzoening.' Vanuit dit inzicht stelt hij vast, dat 'verzoening vóór ons wordt volbracht en in ons bewerkt'.⁴

Dit hoofdstuk richt zich op de verzoening in samenhang met de dood van Christus. De verzoening met betrekking tot Zijn Hogepriesterlijke dienst komt later aan de orde (zie hoofdstuk 23).

Christus' verzoeningsoffer

Christus' verzoeningsoffer op Golgotha markeert het keerpunt in de relatie tussen God en de mensheid. Hoewel er een verslag is van de zonde van de mensen, als gevolg van de verzoening rekent God hen die zonde niet toe (2 Korinthe 5: 19). Dit betekent niet dat God de straf verwerpt, of dat de zonde niet langer Zijn toorn opwekt. Het betekent eerder dat God een weg gevonden heeft, gratie te verlenen aan berouwvolle zondaren, terwijl Hij nog steeds de gerechtigheid van Zijn eeuwige wet hooghoudt.

Christus' dood een noodzaak. Om voor een liefhebbende God Zijn gerechtigheid te handhaven, werd de verzoenende dood van Christus een 'morele en wettelijke noodzaak'. 'Gods gerechtigheid eist dat de zonde in het gericht wordt gebracht. God moet daarom een oordeel vellen over de zonde en dus over de zondaar. In dit oordeel nam de Zoon van God onze plaats in, de plaats van de zondaar, in overeenstemming met Gods wil. De verzoening was noodzakelijk, want de mens stond onder de rechtvaardige toorn van God. Hierin ligt de kern van het Evangelie van vergeving, van zonde en de verborgenheid van het kruis van Christus: de volmaakte gerechtigheid van Christus bevredigde voldoende de Goddelijke gerechtigheid en God is bereid om de zelfopoffering van Christus aan te nemen in plaats van de dood van de mens.¹⁵

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Mensen die niet bereid zijn het verzoenend bloed van Christus aan te nemen, ontvangen geen vergeving van zonde en zijn nog steeds onderworpen aan Gods toorn. Johannes zegt: *'Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem'* (Johannes 3: 36).

Daarom is het kruis een demonstratie van Gods genade én Zijn gerechtigheid. *'Welken God voorgesteld heeft [tot] een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods; Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is.'* (Romeinen 3: 25-26).

Wat voltooit het verzoenend Offer? Het was de Vader Zelf, Die Zijn Zoon voorgesteld heeft als een *'verzoening'* (Romeinen 3: 25; Grieks 'hilasterion'; KJV 'a propitiation/boetedoening'; RSV an expiation/boete'). Het gebruik van 'hilasterion' in het Nieuwe Testament heeft niets te maken met het heidens begrip van 'een boze God sussen' of een 'wraakzuchtige, willekeurige en wispelturige God'.⁶ De tekst openbaart dat 'God in Zijn barmhartige wil, Christus heeft voorgesteld als de Verzoening van Zijn heilige toorn over de menselijke schuld, omdat Hij Christus aanvaardde als de Vertegenwoordiger van de mens en de Goddelijke Plaatsvervanger om Zijn oordeel over de zonde te ontvangen'.⁷

Vanuit dit perspectief kunnen wij Paulus' beschrijving verstaan van Christus' dood als *'een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk'* (Efeze 5: 2; zie ook Genesis 8: 21; Exodus 29: 18; Leviticus 1: 9). 'Christus' zelfopoffering is God welgevallig, omdat dit Offer de barrière tussen God en de zondige mens wegneemt, doordat Christus de toorn van God volledig heeft gedragen, voor de zonde van de mens. Door Christus wordt Gods toorn niet in liefde veranderd, maar wordt van de mens afgewend en door Hem Zelf gedragen.⁸

Romeinen 3: 25 openbaart ook, dat door Christus' Offer de zonde kwijtgescholden is of gezuiverd. Boetedoening richt zich op hetgeen het verzoenend bloed met de berouwvolle zondaar doet. Hij ervaart vergeving, verwijdering van persoonlijke schuld, en reiniging van zonde.⁹

Christus' de plaatsvervangende Zondendrager. De Schrift stelt Christus voor als de 'Zondendrager' van de mensheid. In diepgaande profetische taal verklaart Jesaja 'Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; ... doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. ... Doch het behaagde den HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft [Hem] krank gemaakt; als Zijn ziel Zich [tot] een schuldoffer gesteld zal hebben, ... en Hij veler zonden gedragen heeft,' (Jesaja 53: 5,6,10,12; zie ook Galaten 1: 4). Paulus had deze profetie in gedachten toen hij zei: 'dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften' (1 Korinthe 15: 3).

Deze teksten verwijzen naar een belangrijk begrip in het heilsplan: De zonde en de schuld, die ons hebben verontreinigd kunnen overgedragen worden op onze Zondendrager en reinigen ons (Psalm 51: 11). De offerplechtigheden van het Oude Testamentische heiligdom openbaart deze rol van Christus. De overdracht van de zonde van de berouwvolle zondaar naar het onschuldig Lam, symboliseert daar de overdracht naar Christus, de Zondendrager (zie hoofdstuk 4).

Wat is de rol van het bloed? Het bloed speelde een centrale rol in het verzoenend offer van de heiligdomsdienst. God voorzag in de verzoening toen Hij zei: *'Want de ziel van het vlees is in het bloed; daarom heb Ik het u ... gegeven, om over uw zielen verzoening te doen'* (Leviticus 17: 11). Nadat het dier gedood was moest de priester het bloed aanbrenge, vóórdat vergiffenis werd verleend.

Het Nieuwe Testament openbaart dat de Oud- Testamentische ceremoniën om vergeving, reiniging, en verzoening te verkrijgen door het plaatsvervangend bloed, vervuld werden door het verzoenend bloed van Christus' Offer op Golgotha. In tegenstelling tot de oude paden, zegt het Nieuwe Testament *'Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door den eeuwigen Geest Zichzelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levende God te dienen?'* (Hebreeën 9: 14). Het vergieten van Zijn bloed volbracht de

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

boetedoening voor de zonde (Romeinen 3: 25). Johannes zegt dat God uit liefde *'Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden'* (1 Johannes 4: 10).

Samenvattend, 'Gods onbevooroordeelde daad van verzoening is tot stand gebracht, door het verzoenend en uitnemend bloed (zelfopoffering) van Christus Jezus, Zijn Zoon. Dus God is zowel de Aanbieder als de Ontvanger van de verzoening.'¹⁰

Christus, de Losprijs

Toen de mensheid onder de heerschappij van de zonde kwam, werd zij onderworpen aan de veroordeling en vloek van Gods wet (Romeinen 6: 4; Galaten 3: 10-13). Slaven van de zonde (Romeinen 6: 17), onderworpen aan de dood, zij waren niet in staat te ontsnappen. *'Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal God zijn rantsoen niet kunnen geven'* (Psalm 49: 8). Alleen God is bekleed met macht om te verlossen. *'Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, Ik zal ze vrijmaken van den dood'* (Hosea 13: 14). Hoe verlost God hen?

Door Jezus, Die getuigde dat Hij *'niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen'* (Matthéüs 20: 28; zie 1 Timotheüs 2: 6). God 'kocht' de gemeente met *'Zijn eigen bloed'* (Handelingen 20: 28). In Christus hebben wij *'de verlossing door Zijn bloed, de vergeving der misdaden'* (Efeze 1: 7; zie ook Romeinen 3: 24). Zijn dood *'zou ons verlossen van alle ongerechtigheid,'* en Hij *'zou Zichzelf een eigen volk reinigen, ijverig in goede werken'* (Titus 2: 14).

Wat heeft de Losprijs bereikt? De dood van Christus bekrachtigt de mensheid als Gods eigendom. Paulus zei: *'dat gij uws zelfs niet zijt; want gij zijt duur gekocht'* (1 Korinthe 6: 19-20; zie ook 1 Korinthe 7: 23).

Door Zijn dood, verbrak Christus de heerschappij van de zonde, beëindigde de geestelijke gevangenschap, verwijderde de veroordeling en de vloek van de wet, en maakte het eeuwige leven toegankelijk voor alle berouwvolle zondaren. Petrus vertelt ons, dat gelovigen verlost zijn *'uit uw ijdele wandeling, die van de vaderen overgeleverd is'* (1 Petrus 1: 18). Paulus schrijft dat degenen die verlost zijn uit de slavernij van de zonde en zijn dodelijke vrucht, nu in dienst staan van God met hun *'vrucht tot heiligmaking, en het einde het eeuwige leven'* (Romeinen 6: 22).

Het negeren of ontkennen van het verlossingsbeginsel zou betekenen 'het hart van het Evangelie van genade verliezen en de diepste beweegreden van onze dankbaarheid aan het Lam van God ontkennen.'¹¹

Dit grondbeginsel staat centraal in de lofprijzing, gezongen in de hemelse troonzaal: *'Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie; En Gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren; en wij zullen heersen op de aarde.'* (Openbaring 5: 9-10 KJV).

Christus de Plaatsvervanger van de mensheid

Beide Adam en Christus – *'de laatste Adam'* of *'de tweede Adam'* (1 Korinthe 15: 45,47) – vertegenwoordigen de gehele mensheid. Terwijl de natuurlijke geboorte elk persoon belast met de gevolgen van Adams overtreding, ontvangt iedereen die de geestelijk geboorte ervaart, de voordelen van het volmaakte leven en Offer van Christus. *'Want gelijk zij allen in Adam sterven, also zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden'* (1 Korinthe 15:22).

Adams opstand bracht zonde, oordeel en dood aan allen. Christus keerde de neerwaartse geneigdheid om. In Zijn grote liefde, onderwierp Hij Zichzelf aan het Goddelijke oordeel over de zonde en werd de Plaatsvervanger van de mensheid. Zijn vervangende dood voorzag in de bevrijding van de straf van de zonde en het geschenk van eeuwig leven voor de berouwvolle zondaar (2 Korinthe 5: 21; Romeinen 6: 23; 1 Petrus 3: 18).

De Schrift leert duidelijk de algemene aard van de vervangende dood van Christus. Door de *'genade van God'* heeft Hij de dood voor iedereen ondergaan (Hebreeën 2: 9). Zoals Adam, hebben allen gezondigd (Romeinen 5: 12), derhalve ondergaat iedereen de dood: de eerste dood. De dood die Christus voor iedereen gesmaakt heeft, was de tweede dood: de volle vloek van de dood (Openbaring 20: 6; zie ook hoofdstuk 26).

Christus' leven en redding

'Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.' (Romeinen 5: 10). Het kostte Christus' leven, evenals Zijn dood, om de door de zonde uitgediepte kloof te overbruggen. Beide zijn noodzakelijk en dragen bij aan onze redding.

Wat kan het volmaakte leven van Christus voor ons doen? Jezus leefde een zuiver, heilig en liefdevol leven, geheel vertrouwend op God. Dit kostbare leven deelt Hij met berouwvolle zondaren als een geschenk. Zijn volmaakte karakter wordt afgeschilderd als een bruiloftskleed (Matthéüs 22: 11), of het kleed van gerechtigheid (Jesaja 61: 10) dat Hij geeft, om de vuile lompen van menselijke pogingen om gerechtigheid te bereiken, te bedekken. (Jesaja 64: 6).

Wanneer wij ons onderwerpen aan Christus, ondanks de menselijke verdorvenheid, is ons hart verenigd met Zijn hart, onze wil versmolten met Zijn wil, wordt onze geest één met Zijn Geest, onze gedachten worden in gevangenschap gebracht in Hem; wij leven Zijn leven. Wij worden bedekt met Zijn kleed van gerechtigheid. Wanneer God kijkt naar de gelovige, berouwvolle zondaar, ziet Hij niet de naaktheid of mismaaktheid van de zonde, maar het kleed van gerechtigheid gevormd door Christus' volmaakte gehoorzaamheid aan de wet.¹² Niemand kan werkelijk rechtvaardig zijn, tenzij hij met dit gewaad bedekt wordt.

In de gelijkenis van het bruiloftskleed werd de gast, die aankwam in zijn eigen kleren niet uitgeworpen vanwege ongelof. Hij had de uitnodiging voor de maaltijd aangenomen (Matthéüs 22: 10). Maar zijn komst alleen was niet voldoende. Hij had het bruiloftskleed nodig. Evenzo is geloof in het kruis niet voldoende. Om geschikt te zijn voor de Koning hebben wij het volmaakte leven van Christus nodig, Zijn rechtvaardig karakter.

Als zondaren hebben wij niet alleen nodig dat onze schuld kwijtgescholden wordt, ook onze bankrekening moet worden vereffend. Wij hebben meer nodig dan vrijlating uit de gevangenis, wij moeten aangenomen worden in de familie van de Koning. De bemiddelende bediening van de opgestane Christus, heeft het tweeledige doel van vergeving en bekleding – de toepassing van Zijn dood en leven op ons leven en onze positie voor God. Golgotha's *'het is volbracht'* markeerde de voltooiing van een volmaakt leven en een volmaakt Offer. De zondaar heeft beide nodig.

De inspiratie van Christus' leven. Het leven van Christus op aarde gaf de mensheid ook een voorbeeld hoe wij moeten leven. Petrus, bijvoorbeeld, wijst ons op Zijn voorbeeld, hoe Hij reageerde op persoonlijk misbruik (1 Petrus 2: 21-23). Hij, Die zoals ons gemaakt is en op alle punten verleid werd zoals wij, heeft aangetoond dat degenen die op Gods kracht vertrouwen niet behoeven door te gaan met zondigen. Het leven van Christus biedt de zekerheid dat wij overwinnend kunnen leven. Paulus getuigt *'Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft'* (Filippenzen 4: 13).

Christus' opstanding en verlossing

'Indien nu Christus niet opgewekt is,' zegt Paulus *'zo is onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof'* en *'zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt nog in uw zonden'* (1 Korinthe 15: 14,17). Christus werd lichamelijk opgewekt (Lukas 24: 36-43), is opgestegen als de God-mens naar de hemel en begon daar Zijn noodzakelijke bemiddelingswerk, als Middelaar aan de rechterhand van God de Vader (Hebreeën 8: 1-2; zie ook hoofdstuk 4)

De opstanding van Christus gaf een betekenis aan het kruis, hetwelk de verstrooide discipelen niet konden zien op de vrijdag van de kruisiging. Zijn opstanding veranderde deze mannen in een machtige kracht die de geschiedenis veranderde. De opstanding werd het middelpunt van hun zending. Zij verkondigden de levende, gekruisigde Christus, Die gezegevierd had over de macht van het kwaad. Hierin ligt de kracht van de apostolische boodschap.

Philip Schaff schreef *'De opstanding van Christus is een toetsvraag, waarvan de Waarheid of leugen van de christelijke godsdienst afhangt. Het is of het grootste wonder, of de grootste misleiding die in de geschiedenis opgetekend is.'*¹³

Wilbur M. Smith merkt op *'De opstanding van Christus is het bolwerk van het christelijk geloof. Dit is de leer die de wereld op zijn kop zette in de eerste eeuw, dat het christendom boven*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

het Judaïsme deed uitsteken en de heidense godsdiensten van de Middellandse wereld. Als dat zo is, moet dat ook van bijna al het andere dat vitaal en uniek is in het Evangelie van de HEERE Jezus Christus zo zijn *'Indien Christus niet is opgewekt, zo is uw geloof tevergeefs'* (1 Korinthe 15: 17).¹⁴

Christus' actuele bediening is geworteld in Zijn dood en opstanding. Terwijl het verzoenend Offer op Golgotha voldoende en compleet was, zouden wij zonder de opstanding geen verzekering hebben, dat Christus Zijn Goddelijke zending op aarde succesvol afgerond heeft. Dat Christus is opgestaan bevestigt de realiteit, dat er leven is na het graf en toont de waarachtigheid aan van Gods belofte van eeuwig leven in Hem.

Het gevolg van Christus' verlossingswerk

Christus' verzoeningswerk raakt niet alleen het mensdom maar het gehele universum.

Verzoening over het gehele universum. Paulus onthult de omvang van Christus' verlossing in en door de gemeente *'Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel de veelvuldige wijsheid Gods;'* (Efeze 3: 10). Verder verklaart hij, dat het God behaagde door Christus *'... vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, [zeg ik], alle dingen verzoenen zou tot Zichzelven, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn.'* (Kolossenzen 1: 20). Paulus onthult de verbazingwekkende gevolgen van deze verzoening *'Opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de HEERE zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders.'* (Filippenzen 2: 10-11).

De rechtvaardiging van Gods wet. Het volmaakte zoenoffer van Christus houdt zowel de rechtvaardigheid en goedheid of gerechtigheid van Gods heilige wet hoog, als ook Zijn genadige karakter. Christus' dood en losprijs voldoen aan de eisen van de wet (dat de zonde bestraft moet worden), terwijl Zijn genade en barmhartigheid de berouwvolle zondaar rechtvaardigt. Paulus zegt: *'... de zonde veroordeeld in het vlees. Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest'* (Romeinen 8: 3-4).

Rechtvaardigmaking. Verzoening wordt alleen effectief wanneer vergeving wordt aangenomen. De verloren zoon werd verzoend met zijn vader, toen hij zijn vaders liefde en vergeving aannam.

'Degenen die door geloof aannemen dat God de wereld voor Zichzelf door Christus verzoend heeft en zich aan Hem onderwerpen, zullen het onschatbare geschenk van rechtvaardigmaking ontvangen, hetgeen de onmiddellijke vrucht van vrede met God is. Romeinen 5: 1. Niet langer het voorwerp van Gods toorn, zijn gerechtvaardigde gelovigen de voorwerpen van Gods gunst geworden. Met volledige toegang tot de troon van God, door Christus, ontvangen zij de kracht van de Heilige Geest om alle barrières of scheidsmuren van vijandigheid tussen mensen te doorbreken, gesymboliseerd door de vijandigheid die bestaat tussen Joden en heidenen. Zie Efeze 2: 14-16).'¹⁵

De nutteloosheid van redding door werken. Gods bediening van verzoening onthult de nutteloosheid van menselijke inspanningen om verlossing door werken van de wet te bereiken. Inzage in de Goddelijke genade leidt tot het aannemen van de rechtvaardige gerechtigheid, die beschikbaar is door geloof in Christus. De dankbaarheid van degenen die vergeving hebben ervaren, maakt gehoorzaamheid een vreugde; werken zijn dan niet meer de reden van verlossing, maar zijn vruchten.¹⁶

Een nieuwe relatie met God. Het ervaren van Gods genade, die het volmaakte leven van gehoorzaamheid van Christus, Zijn gerechtigheid en Zijn verzoeningsoffer als een vrij geschenk biedt, leidt tot een diepere relatie met God. Er ontstaat dankbaarheid, lofprijzing en blijdschap, gehoorzaamheid wordt een genoegen, de studie van Zijn Woord een vreugde en de geest een bereidwillige verblijfplaats van de Heilige Geest. Er vindt een nieuwe relatie tussen God en de berouwvolle zondaar plaats. Het is een vriendschap gebaseerd op liefde, eerbied en respect, in plaats van een van angst en verplichting (zie Johannes 15: 1-10).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Hoe meer wij Gods genade in het licht van het kruis gaan begrijpen, des te minder zelfgerechtigheid zullen wij voelen en des te meer zullen wij ons realiseren hoe gezegend wij zijn. De kracht van dezelfde Heilige Geest, Die in Christus werkte toen Hij uit de dood opstond, zal ons leven veranderen. In plaats van mislukking ervaren wij dagelijks overwinning over de zonde.

De motivatie voor zending. De verbazingwekkende liefde, die geopenbaard wordt in Gods bediening van verzoening door Jezus Christus motiveert ons tot het delen van het Evangelie met anderen. Wanneer wij dat zelf ervaren, kunnen wij het feit niet geheimhouden, dat God de zonde niet rekent van degenen die Christus' Offer voor de zonde aannemen. Wij zullen aan anderen de ontroerende Evangelie uitnodiging doorgeven *'laat u met God verzoenen. Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem'* (2 Korinthe 5: 20,21).

Referenties

1. George E. Ladd, A Theology of the New Testament (Grand Rapids, MI: Wm.B. Eerdmans, 1974), p. 453.
2. 'Verzoening', SDA Bijbel Woordenboek, rev. ed., blz. 97.
3. Voor een volledige bespreking van dit Bijbelse concept, zie Zevende-dag Adventisten Questions on Doctrine (Washington D.C.: Overzicht en kondigt, 1957), pp. 341-355.
4. Vincent Taylor, Het kruis van Christus (Londen: Macmillan, 1956), blz. 88, 89.
5. Hans K. La Rondelle, Christus Ons Verlossingswerk (Bergzicht, CA: Pacific Press, 1980), blz. 25, 26.
6. Raoul Dederen, 'Atoning Aspects in Christ' Death', in The Sanctuary and the Atonement, eds., Arnold V. Wallenkampf en W. Richard Leshner, (Washington, D.C.: [Bijbelse Onderzoeksinstituut van de Algemene Conferentie van Zevende-dag Adventisten], 1981), blz. 295. Hij voegde daaraan toe: 'Onder de heidenen werd boetedoening geleerd, als een activiteit waardoor de aanbieder in staat was, om te voorzien in dat wat een verandering van geest in de godheid teweegbrengt. Hij kocht zijn god eenvoudigweg om, om voor hem gunstig te zijn. In de Schrift wordt boetedoening geleerd als voortkomend uit de liefde van God.' (idem., p. 317).
7. La Rondelle, p. 26.
8. Idem., pp. 26, 27.
9. Dederen, p. 295.
10. La Rondelle, p. 28. Het citaat in deze verwijzing was van H.G. Link en C. Brown, 'Verzoening', The New International Dictionary of New Testament Theology (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1978), deel 3, blz. 162.
11. La Rondelle, p. 30.
12. Zie E.G. White, Christ's Object Lessons (Washington, D.C.: Review and Herald, 1941), blz. 312.
13. Philip Schaff, Geschiedenis van de Christelijke Kerk (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1962), vol. 1, p. 173.
14. Wilbur M. Smith, 'Twintigste-eeuwse Wetenschappers en de Opstanding van Christus' Christendom Vandaag, 15 april 1957, blz. 22. Voor argumenten voor de historiciteit van de opstanding, zie Josh McDowell, Bewijs dat een oordeel eist (Campus Kruistocht voor Christus, 1972), blz. 185-274.
15. La Rondelle, pp. 32, 33.
16. Zie Hyde, 'What Christ's Life means to Me,' Adventist Review, 6 november 1986, p. 19.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Zevende-dag Adventisten geloven...

... in oneindige liefde en genade heeft God, Christus – Die geen zonde gekend heeft – voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem. Door de Geest geleid, beseffen wij onze tekortkomingen, erkennen wij onze zondigheid, hebben wij berouw over onze overtredingen en oefenen wij geloof in Jezus als Christus en HEERE, als Plaatsvervanger en Voorbeeld. Dit verlossende geloof komt door de Goddelijke macht van het Woord en is Gods genadegave. Door Christus worden wij gerechtvaardigd, aangenomen als kinderen van God en bevrijd van de heerschappij van de zonde. Door de Geest worden wij wedergeboren en geheiligd; de Heilige Geest vernieuwt onze geest, schrijft Gods wetten van liefde in ons hart en geeft ons de kracht een heilig leven te leiden. Wanneer wij in Hem blijven, krijgen wij deel aan de Goddelijke natuur en hebben wij de verzekering van het heil, nu en in het oordeel.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 10

Hoofdstuk 10 DE ERVARING VAN VERLOSSING

Eeuwen geleden was er een herder van Hermas, die droomde van een gerimpelde oude vrouw die lang geleefd had. In zijn droom, na verloop van tijd, begon zij te veranderen: terwijl haar lichaam nog steeds oud was en haar haren wit, begon haar gezicht jonger te lijken. Uiteindelijk was ze hersteld naar haar jeugd.

T.F. Torrance vergeleek de vrouw met de gemeente.¹ Christenen kunnen niet passief zijn. Wanneer de Geest van Christus in hen regeert (Romeinen 8: 9) zijn ze in een proces van verandering.

Paulus zegt: *'gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelven voor haar heeft overgegeven; Opdat Hij haar heiligen zou, [haar] gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; Opdat Hij haar Zichzelven heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.'* (Efeze 5: 25-27). Zo'n reiniging is het doel van de gemeente. Vandaar dat de gelovigen, die de gemeente bevat, kunnen getuigen dat *'hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag.'* (2 Korinthe 4: 16). *'En wij allen, met ongedekten aangezicht de heerlijkheid des HEEREN [als] in een spiegel aanschouwende, worden [naar] hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des HEEREN Geest.'* (2 Korinthe 3: 18). Deze verandering is het volmaakt innerlijke Pinksteren.

Door de gehele Schrift wordt over de ervaring van de gelovige – verlossing, rechtvaardigmaking, heiligmaking, reiniging, en redding – gesproken als (1) al volbracht, (2) momenteel wordt gerealiseerd, (3) wordt gerealiseerd in de toekomst. Een begrip van deze drie perspectieven helpt bij het verklaren van de schijnbare spanningen in de nadruk ten opzichte van rechtvaardigmaking en heiligmaking. Dit hoofdstuk is verdeeld in drie hoofdsecties, die de redding behandelen in het verleden, heden en toekomst.

De ervaring van verlossing en het verleden

Een feitelijke kennis van God en Zijn liefde en welwillendheid is niet voldoende. Te proberen, los van Christus, het goede in onszelf te ontwikkelen werkt averechts. De ervaring van verlossing, die tot diep in de ziel reikt komt alleen van God. Sprekend over deze ervaring zegt Christus: *'Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien. ... Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.'* (Johannes 3: 3,5).

Alleen door Christus kan iemand verlossing ervaren, *'want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.'* (Handelingen 4: 12). Jezus zei: *'Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij'* (Johannes 14: 6).

De ervaring van de verlossing omvat berouw, belijdenis, vergeving, rechtvaardiging en heiliging.

Berouw. Niet lang vóór Zijn kruisiging beloofde Jezus aan Zijn discipelen de Heilige Geest, Die Hem zou openbaren door de wereld te overtuigen *'van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel.'* (Johannes 16: 8). Toen op Pinksteren de Heilige Geest het volk overtuigde dat men een Heiland nodig had en zij vroegen wat zij moesten doen, antwoordde Petrus *'Bekeert u'* (Handelingen 2: 37,38; zie ook 3: 19).

1. Wat is berouw? Het woord 'berouw' is een vertaling van het Hebreeuwse 'nacham', 'spijt hebben', 'berouw hebben'. Het Griekse gelijkwaardige 'metanoeo', betekent 'van gedachten veranderen', 'wroeging voelen', 'berouw hebben'. Oprecht berouw hebben, resulteert in een radicale verandering in houding tegenover God en zonde. Gods Geest overtuigt degenen die Hem ontvangen van de ernst van de zonde, door hen te brengen naar een gevoel/begrip van Gods gerechtigheid en van hun eigen verloren toestand. Zij ervaren verdriet en schuld. Zij ervaren de Waarheid dat, *'die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen.'* (Spreuken 28: 13), zij bekennen specifieke zonden. Door de

besloten uitoefening van hun wil, geven zij zich volkomen over aan de Heiland en doen afstand van hun zondige gedrag. Zo bereikt berouw zijn hoogtepunt in bekering, een ommekeer van de zondaar naar God (van het Grieks 'epistrophe' 'een wending in de richting van', zie Handelingen 15: 3).²

Davids berouw van zijn zonde van overspel en moord is een levendig voorbeeld, van hoe deze ervaring de weg bereidt voor de overwinning over zonde. Overtuigt door de Geest verachtte en treurde hij over zijn zonde en smeekte om reiniging *'Want ik ken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij. Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, dat kwaad is in Uw ogen;'* (Psalm 51: 5-6) *'Wees mij genadig, o God! naar Uw goedertierenheid; delg mijn overtreding uit, naar de grootheid Uwer barmhartigheden.'* (Psalm 51: 3) *'Schep mij een rein hart, o God! en vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest.'* (Psalm 51: 12). De daaropvolgende ervaring van David laat zien, dat Gods vergiffenis niet alleen vergeving voor de zonde biedt, maar ook van de zonde redt.

Hoewel berouw voorafgaat aan vergeving, kan de zondaar niet door berouw zichzelf geschikt achten zich te verzekeren van Gods zegeningen. In feite kan de zondaar vanuit zichzelf geen berouw voortbrengen, het is een geschenk van God (Handelingen 5: 31; zie ook Romeinen 2: 4). De Heilige Geest trekt de zondaar naar Christus, teneinde berouw te verkrijgen door oprecht verdriet om de zonde.

2. Aanleiding voor berouw. Christus zei: *'En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken.'* (Johannes 12: 32). Het hart versmelt en onderwerpt zich, wanneer wij voelen dat de dood van Christus ons rechtvaardigt en ons bevrijdt van de doodstraf. Stelt u de gevoelens voor van een gevangene in de dodencel die in afwachting is van zijn executie, wanneer hem plotseling gratie wordt verleend.

In Christus wordt een berouwvolle zondaar niet alleen gratie verleend, maar ook vrijgesproken – rechtvaardig verklaart! Hij heeft een dergelijke behandeling niet verdient en kan deze ook niet verdienen. Zoals Paulus aangeeft, Christus stierf voor onze rechtvaardiging terwijl wij zwak, zondig, goddeloos en vijanden van God zijn (Romeinen 5: 6-10). Niets raakt de diepte van de ziel zo, als een begrip van Christus' vergevende liefde. Wanneer zondaren deze onpeilbare Goddelijke liefde, getoond aan het kruis, overwegen, ontvangen zij de meest krachtige motivatie die mogelijk is tot berouw. Dit is de goedheid van God dat ons tot berouw leidt (Romeinen 2: 4).

Rechtvaardigmaking. In Zijn oneindige liefde en genade maakte God Christus *'Dien geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.'* (2 Korinthe 5: 21). Door geloof in Jezus wordt het hart vervuld met Zijn Geest. Door ditzelfde geloof, hetgeen een geschenk van Gods genade is (Romeinen 12: 3; Efeze 2: 8), worden berouwvolle zondaren gerechtvaardigd (Romeinen 3: 28).

De term 'rechtvaardigmaking' is een vertaling van het Griekse 'dikaioma', hetgeen betekent 'rechtvaardig vereist, daad', 'regulatie', 'rechterlijke uitspraak', daad van rechtvaardigheid', 'rechtvaardiging', en 'dikaio' betekent 'uitgesproken en behandeld als rechtvaardig', 'vrijgesproken worden', 'gerechtvaardigd worden', vrij gesteld worden, zuiver gemaakt', 'rechtvaardig', 'rechtvaardigen', 'recht doen', dit geeft extra inzicht in de betekenis van de uitdrukking.³

In het algemeen is 'rechtvaardigmaking', theologisch gebruikt, 'een Goddelijke handeling, waarbij God de berouwvolle zondaar rechtvaardig verklaart, of hem rechtvaardig beschouwt. Rechtvaardigmaking is het tegengestelde van veroordeling (Romeinen 5: 19).⁴ De grondslag voor deze rechtvaardigmaking is, niet onze gehoorzaamheid, maar die van Christus, want *'door een rechtvaardigheid [komt de genade] over alle mensen tot rechtvaardigmaking des levens. ... door de gehoorzaamheid van Enen velen [tot] rechtvaardigen gesteld worden.'* (Romeinen 5: 18,19). Hij geeft deze gehoorzaamheid aan die gelovigen die *'om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade'* (Romeinen 3: 24) zijn. En *'Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid,'* (Titus 3: 5).

1. De rol van geloof en werken. Velen geloven ten onrechte dat hun toestand voor God afhangt van hun goede of slechte daden. Aangaande de vraag hoe personen gerechtvaardigd zijn voor God, verklaart Paulus ondubbelzinnig *'ik acht ook alle dingen schade te zijn, ... opdat ik Christus moge gewinnen. En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, ... maar die door het geloof van Christus is, [namelijk] de rechtvaardigheid, die uit God is door het*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

geloof; (Filippenzen 3: 8,9). Hij verwijst naar Abraham, die *'geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.'* (Romeinen 4: 3; Genesis 15: 6). Hij was gerechtvaardigd vóórdat hij besneden werd, niet op grond daarvan (Romeinen 4: 9-10).

Welk soort van geloof had Abraham? De Schrift zegt: *'door geloof gehoorzaamde Abraham'* toen God hem riep om zijn thuisland te verlaten en uit te gaan *'niet wetende, waar hij komen zou'* (Hebreeën 11: 8-10; zie ook Genesis 12: 4; 13: 18). Dat hij een oprecht, levend geloof in God had, wordt gezien door zijn gehoorzaamheid. Het was op basis van dit daadkrachtig geloof dat hij gerechtvaardigd werd.

De apostel Jacobus waarschuwt voor een ander verkeerd begrip van rechtvaardigmaking door geloof, dat iemand gerechtvaardigd kan worden door geloof zonder overeenkomstige werken. Hij laat zien dat oprecht geloof niet kan bestaan zonder werken. Zoals Paulus, illustreert hij dit punt vanuit de ervaring van Abraham. Abrahams offer van zijn zoon (Jacobus 2: 21) toont zijn geloof. *'Ziet gij wel,'* vraagt Jacobus *'dat het geloof mede gewrocht heeft met zijn werken, en het geloof volmaakt is geweest uit de werken?'* (Jacobus 2: 22). *'Alzo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood.'* (Jacobus 2: 17).

Abrahams ervaring laat zien dat werken het bewijs zijn van een oprechte relatie met God. Het geloof dat leidt tot rechtvaardigmaking is daarom een levend geloof dat werkt (Jacobus 2: 24).

Paulus en Jacobus stemmen overeen met betrekking tot rechtvaardigmaking door geloof. Terwijl Paulus de misvatting van het verkrijgen van rechtvaardiging door werken beschrijft, behandelt Jacobus het even gevaarlijke begrip van het beslag leggen op rechtvaardiging zonder overeenkomstige werken. Noch werken, noch een dood geloof leidt naar rechtvaardigmaking. Het kan alleen bereikt worden door een oprecht geloof dat werkt door liefde (Galaten 5: 6) en de ziel reinigt.

2. De ervaring van rechtvaardigmaking. Door rechtvaardigmaking door geloof in Christus wordt Zijn gerechtigheid ons toegerekend. Wij staan recht met God door Christus, onze Plaatsvervanger. Paulus zegt: *'Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.'* (2 Korinthe 5: 21). Als berouwvolle zondaren ervaren wij volledige en complete gratie (vergiftenis). Wij zijn verzoend met God!

Het visioen van Zacharia over Jozua, de hogepriester, laat heel mooi de rechtvaardigmaking zien. Jozua staat voor de engel van de HEERE, gekleed in vuile klederen, die de bezoedeling van de zonde vertegenwoordigen. Wanneer hij daar staat, roept satan om zijn veroordeling. Satans beschuldigingen kloppen – Jozua verdient geen vrijspraak. Maar God, in Zijn Goddelijke genade, berispt satan: *'is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?'* (Zacharia 3: 2). Is dit niet Mijn dierbare, die Ik op een speciale manier bewaar?

De HEERE beveelt de vuile kleding snel te verwijderen en verklaart *'Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen (rijke gewaden KJV) aandoen.'* (Zacharia 3: 4). Onze liefhebbende, Al-barmhartige God werpt satans beschuldigingen opzij, rechtvaardigt de bevende zondaar, en bedekt hem met het kleed van Christus' gerechtigheid. Zoals Jozua's vuile kleren de zonde vertegenwoordigen, zo vertegenwoordigt de nieuwe kleding de nieuwe ervaring in Christus. In het proces van rechtvaardigmaking, wordt de beleden en vergeven zonde overgedragen op de zuivere en Heilige Zoon van God, het zonde dragende Lam. 'De onwaardige berouwvolle zondaar echter, is bekleed met de toegerekende gerechtigheid van Christus. Deze uitwisseling van kleding, deze Goddelijk reddende vereffening is de Bijbelse leer van rechtvaardigmaking.'⁵ De rechtvaardige gelovige heeft vergeving ervaren en is gereinigd van zijn zonden.

De gevolgen. Wat zijn de gevolgen van vergeving en rechtvaardigmaking?

1. Heiligmaking. Het woord 'heiligmaking' is een vertaling van het Griekse 'hagiasmos', hetgeen betekent 'heiligheid', 'wijding', 'heiligmaking', van 'hagiazo', 'heilig maken', 'om te wijden', 'apart zetten'. Het Hebreeuwse woord daaraan gelijkwaardig is 'qadash', 'gescheiden van algemeen gebruik'.⁶

Oprecht berouw en rechtvaardigheid leidt tot heiligmaking. Rechtvaardigmaking en heiligmaking zijn nauw met elkaar verbonden,⁷ verschillend maar nooit gescheiden. Rechtvaardigmaking doet God *voor* ons, heiligmaking doet God *in* ons. Noch rechtvaardiging,

noch heiliging is het resultaat van eigen verdienste. Beide zijn uitsluitend te danken aan de genade en gerechtigheid van Christus. 'De gerechtigheid die ons rechtvaardigt, wordt ons toegerekend. De gerechtigheid die ons heiligt, wordt ons toebedeeld oftewel meegedeeld. De eerste geeft ons toegang tot de hemel, de tweede maakt ons geschikt voor de hemel.'¹⁸

De drie fasen van heiligmaking die de Bijbel beschrijft zijn: (1) een voldongen feit in het verleden van de gelovige; (2) een proces van de gelovige in de tegenwoordige ervaring; (3) en het eindresultaat dat de gelovige ervaart bij Christus' wederkomst.

Wat betreft het verleden van de gelovige, op het moment van rechtvaardiging is de gelovige ook geheiligd *'in de Naam van de HEERE Jezus, en door de Geest onzes Gods'* (1 Korinthe 6: 11). Hij of zij wordt een 'heilige'. Op dat moment is de nieuwe gelovige verlost, en behoort God volledig toe.

Als een gevolg van Gods oproep (Romeinen 1: 7), worden gelovigen 'heiligen' genoemd want zij zijn *'in Christus Jezus'* (Filippenzen 1: 1; zie ook Johannes 15: 1-7), niet omdat zij een staat van zondeloosheid hebben bereikt. Verlossing is een huidige ervaring. Door Zijn genade, zegt Paulus *'Heeft Hij ons zalig gemaakt, ... door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes'*; het zet ons apart en heiligt ons met een heilig doel en wandel met Christus.

2. Aangenomen in Gods familie. Op hetzelfde moment hebben nieuwe gelovigen de *'Geest der aanneming'* ontvangen. God heeft ze aangenomen als Zijn kinderen, dat betekent dat ze gelovige zonen en dochters van de Koning zijn! Hij heeft ze tot Zijn erfgenamen gemaakt, *'mede-erfgenamen van Christus'* (Romeinen 8: 15-17. Wat een voorrecht, eer en vreugde!

3. Zekerheid/Verzekering van verlossing. Rechtvaardigmaking brengt ook de zekerheid van acceptatie van de gelovige. Het brengt de vreugde nu herenigd te zijn met God. Het maakt niet uit hoe zondig het verleden van iemand is geweest, God vergeeft alle zonden en wij zijn niet langer onder de veroordeling en de vloek van de wet. Verlossing is realiteit geworden: *'In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, [namelijk] de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade,'* (Efeze 1: 7).

4. Het begin van een nieuw en overwinnend leven. Het besef dat het bloed van de Heiland ons zondige verleden bedekt, brengt genezing voor lichaam, ziel en geest. Schuldgevoelens kunnen wegblijven, want in Christus is alles vergeven, alles is nieuw. Door dagelijks Zijn genade te schenken, begint Christus ons te veranderen naar het beeld van God.

Naarmate ons geloof in Hem groeit, ontwikkelt onze genezing een verandering en Hij geeft ons toenemende overwinningen over de macht van de duisternis. Zijn overwinning van de wereld garandeert onze bevrijding uit de slavernij van de zonde (Johannes 16: 33).

5. Het geschenk van het eeuwige leven. Onze nieuwe relatie met Christus brengt het geschenk van eeuwig leven met zich. Johannes bevestigt *'Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet.'* (1 Johannes 5: 12). Ons zondige verleden is vereffend; door de inwonende Geest kunnen wij genieten van de zegeningen van verlossing.

De ervaring van verlossing en het heden

Door het bloed van Christus dat reiniging, rechtvaardiging en heiliging met zich meebrengt, is de gelovige *'een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.'* (2 Korinthe 5: 17).

Een oproep tot een geheiligd leven. Verlossing houdt ook in dat wij een geheiligd leven leiden op basis van wat Christus op Golgotha bereikte. Paulus deed een oproep aan gelovigen om een leven te leven dat gewijd is aan morele heiligheid en zedelijk gedrag (1 Thessalonicenzen 4: 7). Om hen in staat te stellen heiligmaking te ervaren, geeft God hen de *'Geest der heiligmaking'* (Romeinen 1: 4). Paulus zei: *'Opdat Hij u geve, naar den rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in den inwendige mens; Opdat Christus door het geloof in uw harten wone'* (Efeze 3: 16-17).

Als een nieuwe schepping hebben de gelovigen nieuwe verantwoordelijkheden. *'want gelijk gij uw leden gesteld hebt, [om] dienstbaar [te zijn] der onreinheid en der ongerechtigheid, tot ongerechtigheid, also stelt nu uw leden, [om] dienstbaar [te zijn] der gerechtigheid, tot heiligmaking.'* (Romeinen 6: 19). Nu zullen ze leven *'door den Geest'* (Galaten 5: 25).

Met de Geest vervulde gelovigen *'wandelen niet naar het vlees, maar naar de Geest'* (Romeinen 8: 1 KJV; zie ook 8: 4). Zij zijn veranderd, want *'het bedenken des vleses is de dood; maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede'* (Romeinen 8: 6). Door de inwonende Geest van God zijn zij *'niet in het vlees, maar in de Geest'* (Romeinen 8: 9).

Het hoogste doel van een door de Geest vervuld leven is God te behagen (1 Thessalonicenzen 4:1). *'Want dit is de wil van God, uw heiligmaking'* zegt Paulus, daarom, *'dat gij u onthoud van hoererij'* (1 Thessalonicenzen 4: 3) en *'dat niemand zijn broeder vertreedt, noch bedriegt in zijn handeling ... Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid, maar tot heiligmaking'* (1 Thessalonicenzen 4: 6,7).

De innerlijke verandering. Bij de tweede komst zullen wij lichamelijk veranderen. Dit verderfelijke sterfelijke lichaam wordt onsterfelijk (1 Korinthe 15: 51-54). Echter moet ons karakter, als voorbereiding van de tweede komst, een verandering ondergaan. Karakterverandering omvat de verstandelijke en geestelijke aspecten van het beschadigde beeld van God, de *'inwendige'* mens wordt van dag tot dag vernieuwd (2 Korinthe 4: 16; zie ook Romeinen 12: 2). Aldus, zoals de oude dame in het verhaal van Hermas, groeit de gemeente innerlijk jonger, elke volledig onderworpen christen wordt veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid totdat, bij de tweede komst, zijn of haar verandering naar het beeld van God zal worden voltooid.

1. De betrokkenheid van Christus en de Heilige Geest. Alleen de Schepper kan het herscheppende werk volbrengen om ons leven te veranderen (1 Thessalonicenzen 5: 23). Hij doet het echter niet zonder onze medewerking. Wij moeten onszelf plaatsen onder de leiding van de Heilige Geest, hetgeen wij kunnen doen door Christus te aanschouwen. Wanneer wij het leven van Christus overdenken, herstelt de Heilige Geest de lichamelijke, verstandelijke en geestelijke vermogens (zie Titus 3: 5). Het werk van de Heilige Geest omvat het openbaren van Christus en ons herstellen naar Zijn beeld (zie Romeinen 8: 1-10).

God verlangt ernaar in Zijn volk te wonen. Het was omdat Hij beloofd had *'Ik zal in hen wonen'* (2 Korinthe 6: 16; zie ook 1 Johannes 3: 24; 4: 12), dat Paulus zei: *'Christus leeft in mij'* (Galaten 2: 20; zie ook Johannes 14: 23). De dagelijkse inwoning van de Schepper vernieuwt de gelovige innerlijk (2 Korinthe 4: 16) en vernieuwt hun geest (Romeinen 12: 2; zie ook Filippenzen 2: 5).

2. Deelhebben aan de Goddelijke natuur. Christus' *'grootste en dierbare beloften'* belooft Zijn Goddelijke kracht om de verandering van ons karakter te voltooien (2 Petrus 1: 4). Deze toegang tot de Goddelijke kracht stelt ons in staat om ijverig te werken aan *'voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis, En bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid, En bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde, liefde [jegens allen].'* (2 Petrus 1: 5-7). *'Want zo deze dingen bij u zijn, en [in u] overvloedig zijn,'* zegt Petrus, *'zij zullen [u] niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis van onzen HEERE Jezus Christus. Want bij welken deze dingen niet zijn, die is blind,'* (2 Petrus 1: 8-9).

a. Alleen door Christus. Wat mensen naar het beeld van hun Schepper verandert, is het aandoen van, of deelnemen aan de HEERE Jezus Christus (Romeinen 13: 14; Hebreeën 3: 14), de *'vernieuwing van de Heilige Geest'* (Titus 3: 5). Het is de vervolmaking van Gods liefde in ons (1 Johannes 4: 12). Dit is een verborgenheid, die verwant is aan de menswording van de Zoon van God. Wanneer de Heilige Geest de Goddelijke Christus in staat stelt, deel te hebben aan de menselijke natuur, zodat de Heilige Geest ons in staat stelt deel te hebben aan de Goddelijke karaktereigenschappen. Deze toe-eigening van de Goddelijke natuur vernieuwt de innerlijke mens en maakt ons op Christus gelijkend, hoewel op een ander niveau: Terwijl Christus mens werd, worden gelovigen niet Goddelijk. Ze worden eerder Goddelijk in karakter.

b. Een daadkrachtig proces. Heiligmaking is vooruitstrevend. Door gebed en studie van het Woord groeien wij voortdurend in gemeenschap met God.

Alleen maar een verstandelijk begrip van het Verlossingsplan is niet voldoende. *'Tenzij gij het vlees des Zoons des mensen eet, en zijn bloed drinkt,'* openbaarde Christus *'zo hebt gij geen leven in uzelfen. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uiterste dage. Want Mijn vlees is waarlijk Spijs, en Mijn bloed is waarlijk Drank. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem'* (Johannes 6: 53-56).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Zijn beeldspraak maakt duidelijk, dat gelovigen Christus' woorden moeten innemen. Jezus zei: *'De woorden, die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven'* (Johannes 6: 63); zie ook Mattheüs 4: 4).

Het karakter is samengesteld uit wat de geest *'eet en drinkt'*. Wanneer wij het Brood des levens verteren, veranderen wij in de gelijkenis van Christus.

3. De twee veranderingen. In 1517, hetzelfde jaar waarin Luther zijn 95 stellingen spijkerde aan de deur van de slotkapel in Wittenberg, Duitsland, begon Rafael zijn beroemde 'Transfiguratie' (verheerlijking op de berg) schildering in Rome. De twee gebeurtenissen hebben iets gemeen. Luther's daad markeerde de geboorte van het Protestantisme, en Rafael's schilderij, hoewel onbedoeld, belichaamde de geest van de Reformatie.

Het schilderij laat Christus zien, staande op de berg en demonisch uitziende mensen die, vanuit de vallei, hoopvol naar Hem kijken (zie Markus 9: 2-29). De twee groepen discipelen – de ene op de berg, de andere in de vallei – beelden twee typen christenen uit.

De discipelen op de berg wilden bij Christus blijven, schijnbaar onbekommerd over de behoeften in de vallei beneden. Door de eeuwen heen hebben velen op 'bergen' gebouwd, ver verwijderd van de behoeften van de wereld. Hun ervaring bestaat uit gebed zonder werken. Daarentegen werkten de discipelen in de vallei zonder gebed en hun pogingen om de duivelen uit te werpen waren zonder succes. Massa's zitten gevangen in de valstrik van werken voor anderen zonder de kracht, of in dat van veel bidden zonder voor anderen te werken. In beide groepen christenen moet het beeld van God hersteld worden.

a. De ware verandering. God hoopt de gevallen mensen te veranderen naar Zijn beeld door hun wil, gedachten, verlangens en karakter te hervormen. De Heilige Geest brengt de gelovigen een resolute verandering van zienswijze. Zijn vruchten *'liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid'* (Galaten 5: 22-23), vormen nu hun levensstijl, ook al blijven ze vergankelijke stervelingen tot de wederkomst van Christus.

Wanneer wij Hem niet weerstaan, 'zal Hij Zich zo zeer vereenzelvigen met ons denken en doen, zo zeer onze harten en onze geest vormen overeenkomstig Zijn wil, dat wij door Hem te gehoorzamen, slechts datgene doen waartoe wij ons gedrongen voelen. De wil, die veredeld en geheiligd is, zal zijn grootste behagen vinden in het dienen van God.'⁹

b. De twee bestemmingen. De verheerlijking van Christus openbaart een ander opvallend contrast. Christus was veranderd, maar in zekere zin was dat ook het geval met de jongen in de vallei. De jongen was veranderd in een demonisch beeld (Markus 9: 1-29). Hier zien wij twee contrasterende plannen belicht, Gods plan om ons te herstellen en satans plan om ons te ruïneren. De Schrift zegt, dat God in staat is ons *'van struikelen te bewaren'* (Judas 24). Satan daarentegen doet zijn uiterste best om ons in een gevallen staat te houden. Het leven houdt een constante verandering in. Er is geen neutraal terrein. Wij zijn ofwel veredeld of gedegradeerd. Wij zijn ofwel *'dienstknechten der zonde'* of *'dienstknechten der gerechtigheid'* (Romeinen 6: 17-18). Diegene die onze gedachten bezig houdt, neemt ons in beslag. Wanneer, door de Heilige Geest, Christus onze gedachten in beslag neemt, worden wij op Christus gelijkende mensen, een leven vol van de Geest zorgt dat *'alle gedachten gevangen leiden tot de gehoorzaamheid van Christus'* (2 Korinthe 10: 5). Maar wanneer wij zonder Christus zijn, snijdt dat ons af van de Bron van leven en verandering en maakt de uiteindelijke vernietiging onvermijdelijk.

De volmaaktheid van Christus. Wat is de Bijbelse volmaaktheid? Hoe kunnen wij dat bereiken?

1. Bijbelse volmaaktheid. De woorden 'volmaakt' en 'volmaaktheid' zijn vertalingen van het Hebreeuwse 'tam' of 'tamin', hetgeen 'compleet', 'recht', 'vredig', 'gezond' of 'onberispelijk' betekent. In het algemeen betekent het Griekse 'teleios', 'compleet', 'volmaakt', 'meerderjarig/mondig', 'volwassen', 'volledig ontwikkeld' en 'zijn doel bereikt hebbend'.¹⁰

In het Oude Testament heeft het woord, bij gebruik van mensen, een relatieve betekenis. Noach, Abraham en Job worden ieder beschreven als volmaakt of onberispelijk (Genesis 6: 9; 17: 1; 22: 18; Job 1: 1,18), doch elk had onvolkomenheden (Genesis 9: 21; 20; Job 40: 2-5).

In het Nieuwe Testament beschrijft 'volmaakt' vaak volwassen personen, die het best beschikbare licht hebben waargemaakt en de bekwaamheid van hun geestelijke, mentale en fysieke vermogens hebben bereikt (zie 1 Korinthe 14: 20; Filippenzen 3: 15; Hebreeën 5: 14).

Gelovigen moeten volmaakt zijn in hun begrensde bereik, *'gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is'* zei Christus (zie Mattheüs 5: 48). In Gods ogen is een volmaakt persoon iemand, wiens hart en leven geheel overgegeven zijn aan de aanbidding en dienst van God en die door Gods genade, leeft naar al het licht dat hij heeft ontvangen, terwijl hij zich verheugt in een leven van overwinning (zie Kolossenzen 4: 12; Jacobus 3: 2).

2. Volledige volmaaktheid in Christus. Hoe worden wij volmaakt? De Heilige Geest brengt ons tot de volmaaktheid van Christus. Door geloof wordt Christus' volmaakte karakter de onze. Mensen kunnen die volmaaktheid nooit onafhankelijk opeisen, alsof het hun aangeboren bezit was, of de hunne door recht. Volmaaktheid is een gave van God.

Afzonderlijk van God kan de mens geen gerechtigheid bereiken. *'die in Mij blijft, en Ik in hem'* zegt Christus *'draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen'* (Johannes 15: 5). Het is Christus *'Die ons geworden is wijsheid van God en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing'* (1 Korinthe 1: 30).

In Christus vormen deze kwaliteiten onze volmaaktheid. Hij voltooit voor eens en altijd, onze heiligmaking en verlossing. Niemand kan toevoegen wat Hij heeft gedaan. Ons bruiloftskleed, of kleed van gerechtigheid, werd vervaardigd door het leven, de dood en opstanding van Christus. De Heilige Geest neemt nu het eindresultaat en werkt het uit in het leven van de christen. Op deze manier kunnen wij *'vervuld worden tot al de volheid Gods'* (Efeze 3: 19).

3. Opklimmen tot volmaaktheid. Welke rol spelen wij, als gelovigen, hierin? Door de inwonende Christus groeien wij op tot geestelijke volwassenheid. Door Gods gave aan Zijn gemeente kunnen wij ontwikkelen *'tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus'* (Efeze 4: 13). Wij moeten verder groeien dan onze geestelijke kind-zijn ervaringen (Efeze 4: 14), boven de fundamentele Waarheden van christelijke ervaringen, doorgaan naar de *'vaste spijs'* die bereid is voor volwassen gelovigen (Hebreeën 5: 14). *'Daarom'* zegt Paulus *'nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren'* (Hebreeën 6: 1). *'En dit bid ik [God]'*, zegt hij *'dat uw liefde nog meer en meer overvloedig worde in erkenning en alle gevoelens; Opdat gij beproeft de dingen, die [daarvan] verschillen, opdat gij oprecht zijt, en zonder aanstoot te geven, tot den dag van Christus; Vervuld met vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn tot heerlijkheid en prijs van God.'* (Filippenzen 1: 9-11).

Het geheiligde leven is geen leven zonder zware moeilijkheden en hindernissen. Paulus waarschuwt gelovigen *'werkt uws zaligheid met vreze en beven'*. Maar hij voegt er de bemoedigende woorden aan toe *'Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen'* (Filippenzen 2: 12-13).

'Maar vermaant elkander te alle dage', zegt hij *'opdat niet iemand uit u verhard worde door de verleiding der zonde. Want wij zijn Christus deelachtig geworden, zo wij anders het beginsel van deze vaste grond tot het einde toe vast behouden;'* (Hebreeën 3: 13,14; zie ook Mattheüs 24: 13).

Maar de Schrift waarschuwt *'Want zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden; Maar een verschrikkelijke verwachting des oordeels'* (Hebreeën 10: 26,27).

Deze aansporingen maken duidelijk dat christenen 'meer nodig hebben dan een zuiver wettelijke rechtvaardiging of heiliging. Zij hebben een heilig karakter nodig, ook al is verlossing altijd door geloof. De aanspraak op de hemel berust alleen op de gerechtigheid van Christus. In aanvulling op rechtvaardiging biedt Gods heilsplan door deze aanspraak een geschiktheid voor de hemel door de inwonende Christus. Deze geschiktheid moet geopenbaard worden in het morele karakter van de mens als bewijs dat verlossing heeft plaatsgevonden.¹¹

Wat betekent dit in menselijke bewoording? Voortdurend gebed is onmisbaar om een geheiligd leven te leven, dat volmaakt is in elke fase van haar ontwikkeling. *'Waarom ook wij ... niet ophouden voor u te bidden ... opdat gij moogt wandelen waardiglijk den HEERE, tot alle behagelijkheid, in alle goede werken vrucht dragende, en wassende in de kennis van God'* (Kolossenzen 1: 9-10).

Dagelijkse rechtvaardiging. Alle gelovigen die leven in een geest-ervullend geheiligd (met Christus vervuld) leven, hebben een voortdurende behoefte aan dagelijkse rechtvaardiging (door

Christus verleend). Wij hebben dit nodig voor bewuste overtredingen en vanwege fouten die wij misschien onbewust begaan. Zich bewust van de zondigheid van het menselijke hart, vroeg David vergeving voor zijn verborgen zonden (Psalm 19: 13; zie ook Jeremia 17: 9). Sprekend in het bijzonder over de zonden van gelovigen, verzekert God ons *'indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige'* (1 Johannes 2: 1).

De ervaring van verlossing en de toekomst

Onze verlossing is definitief en volledig volbracht, wanneer wij ofwel verheerlijkt worden in de opstanding, of levend opgenomen in de hemel. Door verheerlijking deelt God met de verlostten Zijn eigen stralende Heerlijkheid. Dit is de hoop die wij allemaal als Gods kinderen verwachten. Paulus zegt: *'en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods'* (Romeinen 5: 2).

Dit wordt vervuld bij de wederkomst, wanneer Christus verschijnt *'zal Hij ten anderen male zonder zonde gezien worden van degenen, die Hem verwachten tot zaligheid'* (Hebreeën 9: 28).

Verheerlijking en heiligmaking. De inwonende Christus in ons hart is een van de voorwaarden voor de toekomstige verlossing, de verheerlijking van onze sterfelijke lichamen. *'Christus in u, de Hoop der heerlijkheid'* (Kolossenzen 1: 27 KJV), uitgelegd op een andere plaats *'Indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, Die in u woont'* (Romeinen 8: 11). Paulus verzekert ons dat God *'van den beginne u verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid; ... tot verkrijging der heerlijkheid van onzen HEERE Jezus Christus'* (2 Thessalonicenzen 2: 13-14).

In Hem zijn wij al in de troonzaal van de hemel (Kolossenzen 3: 1-4). Degenen die *'des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn'* hebben de smaak geproefd van *'de krachten der toekomstige eeuw'* (Hebreeën 6: 4,5). Door over de Heerlijkheid van de HEERE na te denken en onze ogen te richten op de aantrekkelijke schoonheid van het karakter van Christus, worden wij *'naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid'* (2 Korinthe 3: 18), wij worden voorbereid voor de verandering, die wij zullen ervaren bij de wederkomst. Onze uiteindelijke verlossing en aanvaarding als kind van God, vindt plaats in de toekomst. Paulus zegt: *'Want het schepsel, als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen Gods'* en voegt nog toe *'wij ook zelve, zuchten in onszelve, verwachende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams'* (Romeinen 8: 19,23; zie ook Efeze 4: 30).

Dit hoogtepunt vindt plaats bij de *'oprichting aller dingen'* (Handelingen 3: 21). Christus noemt het de *'wedergeboorte'* (Matthéüs 19: 28); *'dat alles vernieuwd wordt'* (NBV). *'Op hoop, dat ook het schepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfenis, tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods'* (Romeinen 8: 21).

De Schriftuurlijke opvatting dat in zekere zin aanneming en redding – verlossing – al is volbracht en dat ze in een andere zin nog niet is voltooid, heeft sommigen in de war gebracht. Een studie van de volledige reikwijdte van Christus' werk als Verlosser/Heiland biedt het antwoord. 'Paulus relateert onze huidige redding aan de eerste komst van Christus. In de historische kruis, opstanding en hemelse bediening van Christus zijn onze rechtvaardigmaking en heiligmaking voor eens en altijd verzekerd. Onze toekomstige verlossing, de verheerlijking van ons lichaam, relateert Paulus echter aan de wederkomst van Christus.

Om deze reden kan Paulus tegelijkertijd zeggen 'Wij zijn gered' met het oog op het kruis en de opstanding van Christus in het verleden; en 'wij zijn nog niet gered' met het oog op de toekomstige wederkomst van Christus om ons lichaam te verlossen.'¹²

Het benadrukken van onze huidige redding met uitsluiting van onze toekomstige zaligheid schept een verkeerd, ongelukkig begrip van de volledige verlossing van Christus.

Verheerlijking en volmaaktheid. Sommigen geloven ten onrechte dat de uiteindelijke volmaaktheid, die de verheerlijking met zich meebrengt, nu al beschikbaar is voor mensen. Maar Paulus, de toegewijde man van God, zelf, schreef bijna aan het einde van zijn leven *'Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben; maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben. Broeders, ik acht niet, dat ik zelf het gegrepen heb. Maar*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

een ding [doe ik], vergetende, hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.' (Filippenzen 3: 12-14).

Heiligmaking is een levenslang proces. Volmaaktheid is nu de onze alleen in Christus, maar de uiteindelijke, allesomvattende verandering van ons leven naar het beeld van God, zal plaatsvinden bij de wederkomst van Christus. Paulus waarschuwt 'Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle' (1 Korinthe 10: 12). De geschiedenis van Israël en het leven van David, Salomo en Petrus zijn ernstige waarschuwingen voor ons allen. 'Zolang het leven duurt, is de noodzaak aanwezig om de genegenheden en hartstochten vastbesloten onder bedwang te houden. Er is innerlijk verderf, er zijn uiterlijke verleidingen en waar Gods werk voorwaarts gaat, maakt satan plannen om de omstandigheden zo te leiden, dat de verzoeking met overweldigende kracht tot de mens komt. Wij zijn geen moment veilig, tenzij wij op God vertrouwen en ons leven met Christus verborgen is in God.'¹³

Onze laatste scheppende verandering wordt bereikt, wanneer onverderfelijkheid en onsterfelijkheid de onze worden, wanneer de Heilige Geest de oorspronkelijke schepping volledig herstelt.

De reden van onze aanneming bij God. Noch christelijke karaktereigenschappen, noch onberispelijk gedrag is de reden van onze aanneming bij God. Rechtvaardigen redden komt van de Ene rechtvaardige Jezus Christus en wordt meegedeeld door de Heilige Geest. Wij kunnen niet bijdragen aan de gave van Christus' gerechtigheid; wij kunnen het alleen aannemen. Niemand anders dan Christus is rechtvaardig (Romeinen 3: 10); onafhankelijke menselijke gerechtigheid is als een 'wegwerpelijk kleet' (Jesaja 64: 6; zie ook Daniël 9: 7,11,20; 1 Korinthe 1: 30).¹⁴

Zelfs dat wat wij doen als reactie op de reddende liefde van Christus, kan niet de basis vormen van onze aanneming bij God. De aanneming wordt in verband gebracht met het werk van Christus. Door Christus naar ons toe te brengen, brengt de Heilige Geest deze aanneming teweeg.

Is onze aanneming gebaseerd op Christus' rechtvaardige gerechtigheid, Zijn heiligmakende gerechtigheid of beide? Johannes Calvijn wees erop dat, zoals 'Christus niet in delen gescheiden kan worden, zo zijn deze twee dingen, rechtvaardigmaking en heiligmaking, die wij in Hem verenigd zien, onafscheidelijk van elkaar.'¹⁵ De bediening van Christus moeten wij in zijn totaliteit zien. Dit maakt het van het grootste belang om speculaties over deze twee termen te vermijden, door 'heel precies de kleine verschillen te willen omschrijven tussen rechtvaardigmaking en heiligmaking. ... Waarom zou men proberen nog preciezer te zijn dan de Inspiratie is, over de vitale vraag van Gerechtigheid door Geloof?'¹⁶

Net zoals de zon licht geeft en hitte bezit, onafscheidelijk, doch met unieke functies, zo is Christus zowel rechtvaardigheid als heiligmaking voor ons geworden (1 Korinthe 1: 30). Niet alleen zijn wij volledig gerechtvaardigd in Hem, maar ook volledig geheiligd.

De Heilige Geest brengt het 'het is volbracht' van Golgotha naar binnen en past de enige ervaring van Gods aanvaarding van de mensheid op ons toe. Dit 'Het is volbracht' van het kruis, stelt alle andere menselijke pogingen om aanvaarding te verwerven in twijfel. Door de Gekruisigde naar binnen te brengen, brengt de Heilige Geest de enige grond van onze aanneming bij God en verschaft ons het enige recht op - en geschiktheid voor redding, die voor ons beschikbaar is.

Referenties

1. T.F. Torrance, Royal Priesthood, Scottish Journal of Theology Occasional Papers, nr. 3 (Edinburgh: Oliver and Boyd, 1963), blz. 48.
2. Zie 'Bekering' en 'Berouw, berouwvol', SDA Bijbelwoordenboek, rev. ed., blz. 235, 933.
3. W.E. Vine, An Expository Dictionary of the New Testament Words (Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell, 1966), pp. 284-86; William F. Arndt en F. Wilbur Gingrich, A Greek English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature (Chicago, IL: University of Chicago Press, 1973), blz. 196.
4. 'Rechtvaardiging', SDA Bijbelwoordenboek, rev. ed., p. 635.
5. La Rondelle, p. 47.
6. 'Heiliging', SDA Bijbel Woordenboek, rev. ed., blz. 979.
7. Idem.
8. E.G. White, Messages to Young People (Nashville, TN: Southern Publishing Assn., 1930), blz. 35.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

9. E.G. White, Desire of Ages, p. 668.
10. 'Perfect, Perfectie,' SDA Bijbel Woordenboek, rev. ed., p. 864.
11. La Rondelle, p. 77.
12. Idem., p. 89.
13. E.G. White in SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 2, p. 1032.
14. Over Christus, onze Hogepriester, schrijft E.G.White: 'De religieuze diensten, de gebeden, de lof, de boetvaardige belijdenis van de zonde die opstijgen van de oprechte gelovigen, als wierook naar het hemelse Heiligdom, gaan door de verdorven kanalen van de mensheid en zijn zo verontreinigd dat ze, tenzij gezuiverd door bloed, nooit van waarde kunnen zijn voor God. Zij stijgen niet op in onberispelijke zuiverheid en tenzij de Voorspraak, Die aan Gods rechterhand is, alles door Zijn gerechtigheid voorstelt en reinigt, is het niet aanvaardbaar voor God. Alle wierook van aardse tabernakels moet bevochtigd zijn, met de reinigende druppels van het bloed van Christus' (Selected Messages, boek 1, p. 344).
15. J. Calvijn, Instituten van de Christelijke Religie (Grand Rapids: Associated Publishers and Authors, Inc. n.d.), III, 11, 6.
16. White in SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 6, p. 1072.

DE LEER VAN DE KERK

Zevende-dag Adventisten geloven...

... De kerk is de gemeenschap der gelovigen, die Jezus Christus als HEERE en Heiland belijdt. In voortzetting op het volk van God in oudtestamentische tijden, worden we uit de wereld geroepen en komen wij samen om te aanbidden, om de verbondenheid met elkaar te beleven, onderricht te worden in het Woord, om de maaltijd des HEEREN te vieren, de gehele mensheid te dienen en het Evangelie aan de hele wereld te verkondigen. De gemeente ontleent haar gezag aan Christus, het vleesgeworden Woord en aan de Schrift, hetgeen het geschreven Woord is. De gemeente is Gods gezin; door Hem aangenomen als Zijn kinderen, haar leden leven onder het nieuwe verbond. De gemeente is het lichaam van Christus, een geloofsgemeenschap waarvan Christus Zelf het Hoofd is. De gemeente is de bruid voor wie Christus stierf om haar te heiligen en te reinigen. Bij Zijn terugkeer in Heerlijkheid zal Hij haar voor Zich plaatsen als een stralende gemeente, de getrouwen uit alle eeuwen, gekocht door Zijn bloed, zonder vlek of rimpel, heilig en onbesmet.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 11

Hoofdstuk 11 DE GEMEENTE

Overmand door verbolgenheid, slaat de bejaarde man de staf, welke hij bij zich heeft, tegen de rotssteen. Trekt hem terug, slaat nog een keer en roept *'Hoort toch, gij wederspannigen, zullen wij water voor ulieden uit de steenrots hervorbrengen?'*

Een stroom water gutst uit de steenrots, dat aan Israëls behoefte tegemoet komt. Maar door zichzelf de eer te geven voor de gave van het water, in plaats van dit toe te schrijven aan de Rots, had Mozes gezondigd. En door deze zonde zou hij niet het Beloofde Land mogen binnengaan (zie Numeri 20: 7-12).

De Rots was Christus, het fundament waarop God Zijn volk had gevestigd, beide individueel en gezamenlijk. Dit beeld loopt door de gehele Schrift heen.

In de laatste vermaning die Mozes voor Israël uitsprak, misschien herinnerend aan dit incident, gebruikt hij de beeldspraak van de rots om Gods stabiliteit en betrouwbaarheid te laten zien: *'Want ik zal den Naam des HEEREN uitroepen; geeft onzen God grootheid! Hij is de Rotssteen, Wiens werk volkomen is; want al Zijn wegen zijn gerichte. God is waarheid, en is geen onrecht; rechtvaardig en recht is Hij.'* (Deuteronomium 32: 3-4).

Eeuwen later herhaalde David hetzelfde thema – Zijn Heiland als de Rots: *'In God is mijn heil en mijn Eer; de Rotssteen mijner sterkte, mijn Toevlucht is in God.'* (Psalm 62: 8).

Jesaja gebruikte dezelfde beeldspraak van de komende Messias: *'Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefde steen, een kostelijke hoeksteen, die wel vast gegrondvest is'* (Jesaja 28: 16).

Petrus getuigt dat Christus deze voorspelling vervulde, niet als een gewone steen, maar als een *'Levende Steen, van de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar'* (1 Petrus 2: 4). Paulus identificeert Hem als het zekere fundament en zegt: *'Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus'* (1 Korinthe 3: 11).

Verwijzend naar de rots waarop Mozes sloeg, zegt hij *'En allen dezelfde geestelijke drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus'* (1 Korinthe 10: 4).

Jezus Christus Zelf gebruikte dit beeld direct toen Hij verklaarde *'en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelfde niet overweldigen'* (Matthéüs 16: 18). Hij vestigde de christelijke gemeente op Zichzelf, de levende Rots. Zijn eigen lichaam werd geofferd voor de zonden van de wereld, het slaan van de Rots. Tegen een gemeente die gebouwd is op de solide fundamenten, waarin Hij voorziet, kan niets overwinnen. Van deze Rots zou het levende water stromen naar de dorstige volkeren (zie Ezechiël 47: 1-12; Johannes 7: 37-38; Openbaring 22: 1-5).

Hoe krachteloos en broos was de gemeente toen Christus deze verklaring uitsprak! Het bestond uit een paar vermoeide, twijfelende, zelf-ondernemende discipelen, een handvol vrouwen en de onstandvastige menigte, die verdween toen de Rots werd geslagen. Toch werd de gemeente gebouwd, niet op fragiele menselijke wijsheid en vindingrijkheid, maar op de Rots der eeuwen. De tijd zou openbaren dat niets Zijn gemeente kan vernietigen of het van zijn missie doen afschrikken, om God te verheerlijken en mannen en vrouwen tot de Heiland te leiden (zie Handelingen 4: 12-13, 20: 33).

De Bijbelse betekenis van 'gemeente'

In de Schriften is het woord 'gemeente'¹ een vertaling van het Griekse 'ekklesia', wat 'een roeping' betekent. Deze uitdrukking werd gewoonlijk gebruikt voor elke oproep tot samenkomen in verband met de gewoonte om mensen te ontmoeten.

De Septuaginta, de Griekse versie van het Hebreeuwse Oude Testament, die erg populair was in de tijd van Jezus, gebruikt 'ekklesia' om het Hebreeuwse woord 'qahal' te vertalen, wat stond voor 'verzamelen', 'vergadering' of 'bijeenkomst' (Deuteronomium 9: 10; 18: 16; 1 Samuël 17: 47; 1 Koningen 8: 14; 1 Kronieken 13: 2).²

Dit gebruik werd uitgebreid in het Nieuwe Testament. Merk op hoe het de term 'gemeente' gebruikt: (1) gelovigen kwamen samen voor aanbedding op een bepaalde plaats (1 Korinthe 11: 18; 14: 19,28); (2) gelovigen woonden in een bepaalde plaats (1 Korinthe 16: 1; Galaten 1: 2; 1 Thessalonicenzen 2: 14); (3) een groep gelovigen in het huis van een persoon (1 Korinthe 16: 19; Kolossenzen 4: 15; Filémon 2); (4) een groep van gemeenten in een bepaald geografisch gebied (Handelingen 9: 31)³; (5) het hele lichaam van gelovigen over de hele wereld (Matthéüs 16: 18; 1 Korinthe 10: 32; 12: 28; zie ook Efeze 4: 11-16); (6) de hele trouwe schepping in de hemel en op aarde (Efeze 1: 20-22; zie ook Filippenzen 2: 9-11).

De aard van de gemeente

De Bijbel toont de gemeente als een Goddelijke institutie, en noemt het '*Gods gemeente*' (Handelingen 20: 28; 1 Korinthe 1: 2). Jezus bekleedde de gemeente met Goddelijk gezag (Matthéüs 18: 17-18). Wij kunnen de aard van de christelijke gemeente begrijpen door te kijken naar de Oud Testamentische wortels en de verschillende beeldspraken die het Nieuwe Testament gebruikt, wanneer het over Gods gemeente gaat.

De wortels van de christelijke gemeente. Het Oude Testament toont de gemeente als een georganiseerde verzameling van Gods volk. Vanaf het vroegste begin waren God-vrezende families in de afstamming van Adam, Seth, Noach, Sem en Abraham de bewakers van Zijn Waarheid. Deze gezinnen, waarin de vader als priester functioneerde, konden worden beschouwd als de gemeente in miniatuur. Aan Abraham gaf God de rijke belofte, waardoor dit gezin van God geleidelijk een natie werd. Israëls roeping was eenvoudigweg een uitbreiding van die aan Abraham gegeven: Een zegen te zijn voor alle volken (Genesis 12: 1-3), het laten zien van Gods liefde voor de wereld.

Het volk dat God uit Egypte riep werd '*de gemeente* (of '*vergadering*' SV) *in de woestijn*' (Handelingen 7: 38) genoemd. Zijn leden werden beschouwd als '*een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk*' (Exodus 19: 6), Gods '*heilig volk*' (Deuteronomium 28: 9; zie ook Leviticus 26:12) – Zijn gemeente.

God plaatste hen in Palestina, het centrum van de belangrijkste beschaving van de wereld. Drie grote continenten – Europa, Azië en Afrika – ontmoetten elkaar in Palestina. Hier moesten de Joden dienaren zijn van andere volken, om de uitnodiging aan anderen te richten, teneinde zich bij hen te voegen als Gods volk. Kortom, God riep hen uit Egypte om de volken te roepen (Jesaja 56: 7). Hij verlangde, door Israël, om de grootste gemeente op aarde te stichten. Een gemeente waar alle afgevaardigden van alle volken van de wereld zouden komen om te aanbidden, te leren van de ware God, en terug te keren naar hun eigen volk met de Verlossingsboodschap.

Ondanks Gods voortdurende zorg voor Zijn volk, raakte Israël betrokken bij afgoderij, afzondering, nationalisme, trots en egocentrisme. Gods volk faalde in hun roeping.

In Jezus kwam Israël op een keerpunt. Gods volk keek uit naar een Messias, Die hun volk zou bevrijden, maar geen Messias Die hen van zichzelf zou bevrijden. Aan het kruis werd Israëls geestelijke nalatigheid duidelijk. Door Christus te kruisigen demonstreerden zij uiterlijk het verderf dat binnen in hen was. Toen zij schreeuwden '*Wij hebben geen koning, dan de keizer*' (Johannes 19: 15), weigerden zij dat God over hen zou regeren.

Bij het kruis kwamen twee tegenovergestelde missies tot een hoogtepunt: de eerste, die van een mislukte gemeente, die zo op zichzelf gericht was dat het verblind was voor Degene, Die hen hun bestaan had gegeven; de tweede, die van Christus, Die zo gericht was op liefde voor mensen, dat Hij stierf in hun plaats om hen het eeuwige bestaan te geven.

Terwijl het kruis het einde van de roeping van Israël betekent, heeft de opstanding van Christus de christelijke kerk en haar roeping ingeluid: de verkondiging van het Verlossings-evangelie door het bloed van Christus. Toen de Joden hun roeping verloren, werden zij gewoon een ander volk en waren niet langer Gods gemeente. In hun plaats richtte God een nieuwe natie op, een gemeente die Zijn opdracht voor de wereld zou voortzetten (Matthéüs 21: 41,43).

De Nieuw Testamentische gemeente, nauw verwant aan de geloofsgemeenschap van het oude Israël⁴, bestaat uit zowel bekeerde Joden als heidenen die in Jezus Christus geloven. Dus het ware Israël zijn al degenen, die door geloof Christus hebben aangenomen (zie Galaten 3: 26-29). Paulus vergelijkt de nieuwe organische relatie van deze verschillende volkeren met twee bomen,

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

een natuurlijke olijfbom en een wilde olijfbom, respectievelijk Israël en de heidenen (Romeinen 11: 17-25). De Joden die Christus niet aangenomen hebben zijn niet langer Gods kinderen (Romeinen 9: 6-8) en worden voorgesteld als afgebroken takken van de natuurlijke boom, terwijl de Joden die Christus aannamen verbonden bleven.

Paulus beeldt de heidenen, die Christus aannamen, af als takken van de wilde olijfbom die geënt worden in de natuurlijke boom (Romeinen 11: 17-25). Hij instrueert deze nieuwe heiden-christenen om de Goddelijke erfenis van Gods uitverkoren instrumenten te respecteren: *'En indien de eerstelingen heilig zijn, zo is ook het deeg [heilig], en indien de wortel heilig is, zo zijn ook de takken [heilig]. En zo enige der takken afgebroken zijn, en gij, een wilde olijfbom zijnde, in derzelve [plaats] zijt ingeënt, en des wortels en der vettigheid des olijfbooms mede deelachtig zijt geworden, Zo roem niet tegen de takken; en indien gij daartegen roemt, (denk eraan KJV) gij draagt den wortel niet, maar de wortel u.'* (Romeinen 11: 16-18).

De Nieuw Testamentische gemeente verschilt aanzienlijk van haar Oud Testamentische tegenhanger. De apostolische gemeente werd een onafhankelijke organisatie, gescheiden van de Israëlitische natie. Nationale grenzen werden weggedaan, waardoor de gemeente een universeel karakter kreeg. In plaats van een nationale gemeente, werd het een zendingsgemeente, om Gods oorspronkelijke plan te volbrengen, dat opnieuw werd geformuleerd in het Goddelijke mandaat van zijn Oprichter, Jezus Christus: *'onderwijst al de volken'* (Matthéus 28: 19).

Metaforische (zinnebeeldige) beschrijvingen van de gemeente. De metaforische beschrijvingen van de Nieuw Testamentische gemeente belichten de aard van de gemeente.

1. De gemeente als een lichaam. De metafoer van het lichaam benadrukt de eenheid van de gemeente en de functionele relatie van elk lid in het geheel. Het kruis verzoent alle gelovigen *'met God in één lichaam'* (Efeze 2: 16). Door de Heilige Geest zijn ze *'tot één lichaam gedoopt'* (1 Korinthe 12: 13), de gemeente. Als een lichaam is de gemeente niets minder dan het lichaam van Christus (Efeze 1: 23). Het is het organisme, waardoor Hij Zijn volheid meedeelt. Gelovigen zijn de leden van Zijn lichaam (Efeze 5: 30). Bijgevolg geeft Hij geestelijk leven door Zijn kracht en genade, aan iedere oprecht gelovige. Christus is *'het Hoofd van het lichaam'* (Kolossenzen 1: 18), *'het Hoofd van de Gemeente'* (Efeze 5: 23).

In Zijn liefde geeft God aan elk lid van Zijn gemeentelijk lichaam ten minste één geestelijke gave, die het lid in staat stelt een essentiële functie te vervullen. Net zoals wat elk orgaan doet van essentieel belang is voor het menselijk lichaam, hangt de succesvolle voltooiing van de opdracht van de gemeente af, van het functioneren van elk van de geestelijke gaven, welke de leden hebben gekregen. Wat heeft men aan een lichaam zonder hart, of minder doelmatig zonder ogen, of benen? Wanneer haar leden hun gaven achterhouden zal de gemeente dood zijn, of blind, of tenminste kreupel. Deze speciale door God gegeven gaven zijn echter geen doel op zichzelf (zie hoofdstuk 16).

2. De gemeente als een tempel. De gemeente is *'Gods gebouw'*, Gods tempel, waarin de Heilige Geest woont. Jezus Christus is haar fundament en de *'uiterste Hoeksteen'* (1 Korinthe 3: 9-16; Efeze 2: 20). Deze tempel is geen dode structuur; het toont dynamische groei. Wanneer Christus de *'levende Steen'* is, zo zijn de gelovigen *'levende stenen'* zegt Petrus, *'gebouwd tot een geestelijk huis'* (1 Petrus 2: 4-6).

Het gebouw is nog niet voltooid. Er worden voortdurend nieuwe levende stenen toegevoegd aan de tempel *'op Welke ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest'* (Efeze 2: 22). Paulus dringt bij de gelovigen aan, om de beste bouwmaterialen te gebruiken in deze tempel, zodat het de vurige toets kan verdragen op de Dag van het Oordeel (1 Korinthe 3: 12-15).

De metafoer van de tempel benadrukt zowel de heiligheid van de plaatselijke gemeente als de kerk in het algemeen. Gods tempel is heilig, Paulus zegt: *'Zo iemand de tempel Gods schendt, dien zal God schenden;'* (1 Korinthe 3: 17). Nauwe verbintenissen met ongelovigen, zijn in strijd met het heilige karakter ervan, merkt Paulus op, en moet worden vermeden *'want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid? ... Of wat samenstemming heeft de tempel Gods met de afgoden?'* (2 Korinthe 6: 14,16). (Zijn raad heeft betrekking op zowel zakelijke- als huwelijksrelaties). De gemeente moet in grote waardering worden gehouden, want het is het object waaraan God Zijn hoogste achting schenkt.

3. De gemeente als een bruid. De gemeente wordt voorgesteld als een bruid, de HEERE is de Bruidegom. De HEERE heeft plechtig beloofd *'Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden'* (Hosea 2: 18). Opnieuw verzekert Hij *'want Ik heb u getrouwd'* (Jeremia 3: 14).

Paulus gebruikt dezelfde beeldspraak: Ik heb *'u als een reine maagd aan een man voor te stellen, namelijk aan Christus'* (2 Korinthe 11: 2). De liefde van Christus is zo diep en duurzaam, dat Hij *'Zichzelf voor haar heeft overgegeven'* (Efeze 5: 25). Hij maakte dit offer *'opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord'* (Efeze 5: 26).

Door de heiligende invloed van de Waarheid van Gods Woord (Johannes 17: 17) en de reiniging die de doop biedt, kan Christus de leden van de gemeente zuiveren, hun vuile klederen wegnemen en hen kleden met de mantel van Zijn volmaakte gerechtigheid. Zo kan Hij de gemeente voorbereiden als Zijn bruid *'opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk'* (Efeze 5: 27). De volledige heerlijkheid en pracht van de gemeente zal niet worden gezien tot Christus' wederkomt.

4. De gemeente als 'Jeruzalem hierboven'. De Schrift noemt de stad Jeruzalem Sion. Daar woont God met Zijn volk (Psalm 9: 12); de verlossing komt uit Sion (Psalm 14: 7; 53: 7). Die stad zou *'een vreugde der ganse aarde'* zijn (Psalm 48: 3).

Het Nieuwe Testament ziet de gemeente als het 'Jeruzalem hierboven' de geestelijke tegenhanger van het aardse Jeruzalem (Galaten 4: 26). De inwoners van dit Jeruzalem hebben hun *'wandel in de hemelen'* (Filippenzen 3: 20). Zij zijn *'kinderen der belofte'* die *'naar de Geest geboren'* zijn, genietend van de vrijheid, waarmee Christus hen heeft vrijgemaakt (Galaten 4: 28-29; 5: 1). De inwoners van deze stad zijn niet langer onder de slavernij van verleidingen, maar *'door de wet gerechtvaardigd'* (Galaten 4: 22,26,31; 5: 4); *'door de Geest'* wachten zij vurig *'uit het geloof, de hoop der rechtvaardigheid'*. Zij beseffen dat in Christus Jezus *'het geloof, door de liefde werkt'*, dat geeft hen het burgerschap (Galaten 5: 5,6).

Degenen die deel uitmaken van dit glorieuze gezelschap zijn *'gekomen tot den berg Sion, en de stad des levende Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen; tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn'* (Hebreeën 12: 22-23).

5. De gemeente als een familie. De gemeente in de hemel en op aarde wordt beschouwd als een familie (Efeze 3: 15). Twee metaforen worden gebruikt om te beschrijven hoe mensen zich bij deze familie kunnen voegen: door adoptie (Romeinen 8: 14-16; Efeze 1: 4-6) en door wedergeboorte (Johannes 3: 8). Door geloof in Christus zijn degenen, die pas gedoopt zijn niet langer dienstknechten, maar kinderen van de hemelse Vader (Galaten 3: 26-4: 7), die leven op basis van het nieuwe verbond. Nu behoren zij tot de *'huisgenoten Gods'* (Efeze 2: 19), *'huisgenoten des geloofs'* (Galaten 6: 10).

Leden van deze familie noemen God hun Vader (Galaten 4: 6) en elkander broeder en zuster (Jacobus 2: 15; 1 Korinthe 8: 11; Romeinen 16: 1). Omdat hij velen in de gemeentelijke familie bracht, ziet Paulus zichzelf als een geestelijke vader. Hij zegt: *'want in Christus Jezus heb ik u door het Evangelie geteeld'* (1 Korinthe 4: 15). Hij verwijst naar degenen die hij binnengebracht heeft als *'mijn lieve kinderen'* (1 Korinthe 4: 14; zie ook Efeze 5: 1).

Een speciaal kenmerk van de gemeente als familie is gemeenschap. Christelijke gemeenschap (koinonia in het Grieks) is niet alleen socialisering maar *'gemeenschap aan het Evangelie'* (Filippenzen 1: 5). Het gaat zowel om oprechte gemeenschap met God de Vader, Zijn Zoon en de Heilige Geest (1 Johannes 1: 3; 1 Korinthe 1: 9; 2 Korinthe 13: 14), als met gelovigen (1 Johannes 1: 3,7). Leden geven aan een ieder, die deel gaat uitmaken van de familie *'de rechterhand der gemeenschap'* (Galaten 2: 9).

De metafoor van familie laat een zorgzame gemeente zien 'waar mensen geliefd zijn, gerespecteerd en erkend als iemand. Een plaats waar de mensen erkennen dat ze elkaar nodig hebben. Waar talenten worden ontwikkeld. Waar mensen groeien. Waar iedereen voldaan is.'⁵ Het houdt ook verantwoording in, respect voor geestelijke ouders, uitkijken naar geestelijke broeders en zusters. En tenslotte betekent dit, dat ieder lid een liefde moet bezitten voor elk ander lid, hetgeen een loyaliteit teweegbrengt die ondersteund en versterkt.

Lidmaatschap van een gemeentelijke familie stelt mensen die sterk verschillen in aard en aanleg, in staat om van elkaar te genieten en elkaar te ondersteunen. Gemeentelijke familieleden leren in eenheid te leven zonder hun individualiteit te verliezen.

6. De gemeente als de pilaar en fundament van Waarheid. De gemeente van de levende God is *'een pilaar en vastigheid derw'* (1 Timotheüs 3: 15). Het is de bewaarder en bolwerk van Waarheid, welke de beschermt tegen de aanvallen van zijn vijanden. Waarheid is echter beweeglijk, niet stilstaand. Wanneer leden beweren nieuw licht te hebben – een nieuwe leer of een nieuwe interpretatie van de Schriften – moeten zij, die ervaring hebben, de nieuwe leer toetsen aan de maatstaf van de Schrift (zie Jesaja 8: 20). Wanneer de Waarheid voldoet aan deze maatstaf, moet de gemeente het aannemen; zo niet, moet het afgewezen worden. Alle leden moeten zich onderwerpen aan dit op de Bijbel gebaseerde oordeel, want *'in de veelheid der raadslieden'* is behoudenis (Spreuken 11: 14).

Door de Waarheid te verspreiden, dat wil zeggen via zijn getuigen, wordt de gemeente *'het licht der wereld; een stad boven op een berg ... kan niet verborgen blijven'* en *'het zout der aarde'* (Matthéüs 5: 13-15).

7. De gemeente als een leger – strijdend en zegevierend. De gemeente op aarde is als een leger verwickeld in de strijd. Het wordt opgeroepen tot oorlog tegen geestelijke duisternis: *'Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.'* (Efeze 6: 12). Christenen moeten *'Daarom ... de gehele wapenrusting Gods'* aannemen, opdat zij kunnen *'weerstaan in den bozen dag, en alles verricht hebbende, staande blijven.'* (Efeze 6: 13).

Door de eeuwen heen heeft de gemeente moeten vechten tegen de vijand, zowel van binnenuit als van buitenaf (zie Handelingen 20: 29-30; 1 Timotheüs 4: 1). Het heeft opmerkelijke vooruitgang geboekt en overwinningen behaald, maar het is nog niet de zegevierende gemeente. Helaas heeft de gemeente nog steeds grote gebreken. Door middel van een andere metafoor legde Jezus de onvolkomenheden uit in de gemeente: *'Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mens, die goed zaad zaaide in zijn akker. En als de mensen sliepen, kwam zijn vijand, en zaaide onkruid midden in de tarwe, en ging weg.'* (Matthéüs 13:24-25). Toen de dienstknecht het onkruid er tussen uit wilde halen, zei de heer des huizes: *'Nee, opdat gij, het onkruid vergader-ende, ook mogelijk met hetzelfde de tarwe niet uittrekt. Laat ze beiden tezamen opwassen tot den oogst.'* (Matthéüs 13: 29-30).

Onkruid en tarwe gedijen beiden in het veld. Wanneer God de bekeerden de gemeente binnen leidt, brengt satan de onbekeerden de gemeente binnen. Deze twee groepen beïnvloeden het gehele lichaam – de ene werkt aan de zuivering, de andere aan corruptie. De strijd tussen beide – binnen in de gemeente – zal voortduren tot de oogst, tot de wederkomst.

De externe oorlogsvoering van de gemeente is ook nog niet voorbij. Verdrukking en strijd liggen voor de deur. Wetend dat hij nog maar een korte tijd heeft, is satan kwaad op Gods gemeente (Openbaring 12: 12,17), en zal *'een tijd der benauwdheid'* over hen brengen *'als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op dienzelven tijd toe'*. Maar Christus zal tussenbeide komen namens Zijn trouwe volk en zal hen verlossen *'al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek'* (Daniël 12: 1). Jezus verzekert ons dat *'wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden'*. (Matthéüs 24: 13).

Bij de wederkomst van Christus, zal de zegevierende gemeente tevoorschijn komen. Dan zal Hij *'haar Zichzelf heerlijk voorstellen, een Gemeente,'* de gelovigen van alle eeuwen, de gekochten door Zijn bloed, *'die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk'* (Efeze 5: 27).

De gemeente zichtbaar en onzichtbaar. De termen zichtbaar en onzichtbaar worden gebruikt om de twee aspecten van de gemeente op aarde te onderscheiden. De metaforen die wij eerder hebben besproken zijn van toepassing op de zichtbare gemeente.

1. De zichtbare gemeente. De zichtbare gemeente is Gods gemeente, opgericht om te dienen. Het vervult de grote opdracht van Christus om het Evangelie naar de wereld te brengen (Matthéüs 28: 18-20), en bereidt mensen voor op Zijn glorieuze wederkomst (1 Thessalonicenzen 5: 23; Efeze 5: 27).

Het is Christus' speciaal gekozen getuige, die de wereld verlicht en dient zoals Hij deed, het Evangelie prediken aan de armen, de gebrokenen van hart genezen, predikende verlossing aan de gevangenen en herstel van het gezichtsvermogen aan de blinden, de mensen die onderdrukt zijn in vrijheid te stellen en te verkondigen het aangename jaar des HEEREN (Lukas 4: 18-19).

2. De onzichtbare gemeente. De onzichtbare gemeente, ook wel de universele gemeente genoemd, is samengesteld uit al Gods volk over de gehele wereld. Het omvat de gelovigen binnen de zichtbare gemeente en velen die, hoewel zij niet bij een georganiseerde gemeente zijn aangesloten, al het licht gevolgd zijn dat Christus hen gegeven heeft (Johannes 1: 9). Deze laatstgenoemde groep bevat diegenen, die nooit de gelegenheid gehad hebben de Waarheid over Jezus Christus te leren, maar die gehoor gegeven hebben aan de Heilige Geest en *'van nature de dingen doen, die der wet zijn'* (Romeinen 2: 14).

Het bestaan van de onzichtbare gemeente laat zien dat aanbidding van God, in de hoogste zin, geestelijk is. *'Wanneer de ware aanbidbers den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alzo aanbidden'* zegt Jezus (Johannes 4: 23). Vanwege de geestelijke aard van ware aanbidding kunnen mensen niet precies berekenen wie wel en wie geen deel uitmaakt van Gods gemeente.

Door de Heilige Geest, leidt God Zijn volk van de onzichtbare gemeente naar het verbond met Zijn zichtbare gemeente. *'Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde, [en] één Herder.'* (Johannes 10: 16). Alleen in de zichtbare gemeente kunnen zij volledig de Waarheid, liefde, en gemeenschap van God ervaren, omdat Hij aan de zichtbare gemeente de geestelijke gaven gegeven heeft, die haar leden gezamenlijk en individueel opbouwen (Efeze 4: 4-16). Toen Paulus zich bekeerde, bracht God hem in contact met Zijn zichtbare gemeente en benoemde hem vervolgens tot leider in de roeping van Zijn gemeente (Handelingen 9: 10-22). Ook vandaag, wil Hij Zijn volk naar de zichtbare gemeente leiden, dat gekenmerkt wordt door trouw aan al Gods geboden en het geloof van Jezus bezittende, zodat zij kunnen deelnemen aan de voltooiing van Zijn opdracht op aarde (Openbaring 14: 12; 18: 4; Mattheüs 24: 14; zie ook hoofdstuk 12).

Het concept van de onzichtbare gemeente wordt ook beschouwd als de verenigde gemeente in de hemel en op aarde (Efeze 1: 22-23) en de ondergedoken gemeente in tijden van vervolging (Openbaring 12: 6,14).

De organisatie van de gemeente

De opdracht van Christus om het Evangelie naar de wereld te brengen houdt ook in dat wij degenen die het Evangelie al hebben aangenomen, moeten voeden. Nieuwe leden moeten worden gevestigd in het geloof en geleerd worden hoe zij de hun, door God gegeven, talenten en gaven kunnen gebruiken in de zending. *'Want God is geen God van verwarring'* maar verlangt dat alle dingen gedaan worden *'eerlijk en met orde'* (1 Korinthe 14:33,40), de gemeente moet een eenvoudig maar effectieve organisatie hebben.

De aard van de organisatie. Laten wij eens kijken naar het gemeentelidmaatschap en de organisatie.

1. Gemeentelidmaatschap. Wanneer zij bepaalde kwalificaties hebben bereikt, worden bekeerlingen leden van de nieuwe geloofsgemeenschap. Het lidmaatschap omvat de acceptatie van nieuwe relaties met andere mensen, de staat en God.

a. Kwalificaties van het lidmaatschap. Mensen die lid willen worden van Zijn gemeente moeten Jezus aannemen als hun HEERE en Heiland, berouw hebben van hun zonden en gedoopt worden (Handelingen 2: 36-41; zie ook 4: 10-12). Zij moeten de wedergeboorte ervaren hebben en de opdracht van Christus aannemen, om anderen te onderwijzen alle dingen na te leven die Hij hun opdraagt (zie Mattheüs 28: 20).

b. Gelijkheid en dienstbaarheid. In overeenstemming met de verklaring van Christus; *gij zijt allen broeders'* en *'Maar de meeste van u zal uw dienaar zijn'* (Mattheüs 23: 8,11), verplichten leden zich om op basis van gelijkheid met elkaar om te gaan. Maar ze moeten zich ook realiseren dat het volgen van het voorbeeld van Christus betekent, dat ze dienen in de behoeften van anderen die hen naar de Meester leiden.

c. Priesterschap van alle gelovigen. Met de dienst van Christus in het hemelse Heiligdom kwam er een einde aan de Levitische priesterdienst. De gemeente is nu *'een heilig priesterdom'* (1 Petrus 2: 5). Petrus zei: *'Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht'* (1 Petrus 2: 9).

Deze nieuwe opdracht, het priesterschap van alle gelovigen, machtigt niet elk individu om te denken, geloven en onderwijzen zoals hij of zij verkiest, zonder verantwoording af te leggen aan het lichaam van de gemeente. Het betekent dat elk gemeentelid de verantwoordelijkheid heeft om anderen in de Naam van God te dienen en rechtstreeks met Hem kan communiceren zonder tussenkomst van mensen. Het benadrukt de onderlinge afhankelijkheid van gemeenteleden, evenals hun onafhankelijkheid. Dit priesterschap maakt geen kwalitatief onderscheid tussen geestelijken en leken, hoewel het ruimte laat voor verschil in functie tussen deze taken.

d. Trouw aan God en staat. De Bijbel erkent Gods hand in het instellen van een regering en verplicht gelovigen tot het respecteren en gehoorzamen van burgerlijke autoriteiten. Degene die burgerlijke autoriteit heeft is *'Gods dienares, een wreekster tot straf dengenen, die kwaad doet'*. Gemeenteleden geven daarom *'schatting, dien gij de schatting, tol, dien gij tol, vreze, dien gij de vreze, eer, die gij de eer schuldig zijt'* (Romeinen 13: 4,7).

In hun houding tegenover de staat, worden leden geleid door het beginsel van Christus *'Geeft dan den keizer, dat den keizers is, en Gode, dat Gods is'* (Matthéüs 22: 21). Maar wanneer de staat zich zou bemoeien met een Goddelijk gebod, is hun hoogste trouw aan God. De apostel zei: *'Men moet Gode meer gehoorzaam zijn, dan den mensen'* (Handelingen 5: 29).

2. De belangrijkste functie van gemeente-organisatie. De gemeente werd opgericht om Gods plan te volbrengen om deze aarde te vullen met de kennis van Gods Heerlijkheid. Alleen de zichtbare gemeente kan een aantal van de functies leveren, die van vitaal belang zijn om aan dit doel te voldoen.

a. Aanbidding en vermaning. Door de geschiedenis heen is de gemeente Gods vertegenwoordiger geweest voor het verzamelen van gelovigen om de Schepper op Sabbat te aanbidden. Christus en Zijn apostelen volgden deze aanbidtingsvorm, en de Schrift vermaant gelovigen *'onze onderlinge bijeenkomst niet te nalaten, ... maar elkander vermanen; en dat zoveel te meer, als gij ziet, dat de dag nadert'* (Hebreeënen 10: 25; zie ook 3: 13). Erediensten brengen de aanbidders verfrissing, bemoediging en vreugde.

b. Christelijke gemeenschap. Door de gemeente wordt de diepste behoefte van het lid voor gemeenschap ten volle bevredigd. *'Over uw gemeenschap aan het Evangelie'* (Filippenzen 1: 5) overstijgt alle andere relaties, omdat het een intieme relatie biedt met God, evenals met anderen van hetzelfde geloof (1 Johannes 1: 3,6,7).

c. Aanwijzingen in de Schriften. Christus gaf aan de gemeente *'de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen'* (Matthéüs 16: 19). Deze sleutels zijn de Woorden van Christus – alle Woorden van de Bijbel. Specifieker gezegd omvatten ze *'de sleutel der kennis'* met betrekking tot het binnengaan van het Koninkrijk. (Lukas 11: 52). De Woorden van Jezus *'zijn geest en zijn leven'* voor allen die het aannemen (Johannes 6: 63). Zij brengen *'eeuwigen levens'* (Johannes 6: 68).⁶

Wanneer de gemeente de Waarheden van de Bijbel verkondigt, hebben deze sleutels tot redding, de macht te binden en te ontbinden, de hemel te openen en te sluiten, omdat zij de criteria bekend maken, waardoor mensen worden aangenomen of verworpen, gered of verloren gaan. Dus de verkondiging van het Evangelie van de gemeente straalt of *'een reuk des levens'* of *'een reuk des doods'* uit. (1 Korinthe 2: 16).

Jezus wist hoe belangrijk het is om te leven *'bij alle Woord, dat door de mond Gods uitgaat'* (Matthéüs 4: 4). Alleen door dat te doen kan de gemeente Jezus' opdracht vervullen, om alle naties te onderwijzen *'lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb'* (Matthéüs 28: 19).

d. Beheren van de Goddelijke verordeningen. De gemeente is Gods instrument voor het beheer van de verordening van de doop, de kerkelijke ceremonie van toegang tot de gemeente (zie hoofdstuk 14) en de verordeningen van de voetwassing en het Heilig Avondmaal (zie hoofdstuk 15).

e. Wereldwijde verkondiging van het Evangelie. De gemeente is georganiseerd voor zending, om het werk te vervullen dat Israël heeft nagelaten. Zoals te zien is in het leven van de Meester, is de grootste dienst die de gemeente de wereld biedt, het volledig toegewijd zijn aan het voltooiën van de Evangelie opdracht *'tot een getuigenis voor alle volken'* (Matthéüs 24: 14), bekrachtigd door de doop met de Heilige Geest.

Deze opdracht omvat de verkondiging van een boodschap van voorbereiding voor de wederkomst van Christus, die zowel op de gemeente is gericht (1 Korinthe 1: 7-8; 2 Petrus 3: 14; Openbaring 3: 14-20; 14: 5) als op de rest van de mensheid (Openbaring 14: 6-12; 18: 4).

Het bestuur van de gemeente

Na de hemelvaart van Jezus rustte het leiderschap van de gemeente op de apostelen. Hun eerste organisatorische daad, in overleg met andere gelovigen, was om een andere apostel te kiezen in de plaats van Judas (Handelingen 1: 15-26).

Toen de gemeente groeide realiseerden de apostelen zich, dat het onmogelijk was om beide, prediken en zorgen voor de tijdelijke zaken van de gemeente, te doen. Dus droegen zij de praktische zaken van de gemeente over aan zeven mannen, die door de gemeente werden aangesteld. Hoewel de gemeente onderscheid maakte tussen de bediening van het Woord en het dienen van de tafelen, deed het geen poging om geestelijken van de leken te scheiden bij het vervullen van de opdracht van de gemeente (Handelingen 6: 1-4). In feite werden twee van hen, Stefanus en Filippus, aangemerkt vanwege hun effectieve prediking en evangelisatie (Handelingen 7 en 8).

De uitbreiding van de gemeente naar Azië en Europa vroeg om aanvullende stappen in de organisatie. Met de oprichting van talrijke nieuwe gemeenten werden ouderlingen gewijd *'in elke Gemeente'* om een stabiele leiding te waarborgen (Handelingen 14: 23).

Toen er een grote crisis ontstond, mochten betrokken partijen hun respectievelijke standpunten aangeven aan een algemene raad, bestaande uit apostelen en ouderlingen die de gemeente in het algemeen vertegenwoordigden. De besluiten van deze raad werden als bindend gezien voor alle partijen en werden aanvaard als de stem van God (Handelingen 15: 1-29). Dit incident illustreert het feit dat, wanneer het gaat om zaken die de hele gemeente betreffen, raad en gezag op een veel breder niveau dan dat van de plaatselijke gemeente noodzakelijk is. In dit geval is de beslissing van de raad gegroeid uit de overeenkomst, die werd bereikt door de vertegenwoordigers van alle betrokken partijen (Handelingen 15: 22,25).

Het Nieuwe Testament maakt duidelijk dat toen de nood hoog was, God de leiders van Zijn werk begeleidde. Door Zijn leiding en in overleg met de gemeente, vormden zij een gemeentelijk bestuur die, indien dit nu opgevolgd werd, het de gemeente zou beschermen tegen afvalligheid en haar in staat zou stellen haar grote opdracht te vervullen.

Bijbelse beginselen van gemeentebestuur

1. Christus is het Hoofd van de gemeente. Christus' leiderschap over de gemeente is voornamelijk gebaseerd op Zijn Middelaarswerk. Sinds Zijn overwinning over satan aan het kruis is Christus *'alle macht in hemel en op aarde'* gegeven (Matthéüs 28: 18). God heeft *'alle dingen Zijn voeten onderworpen, heeft Hem der Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen'* (Efeze 1: 22; zie ook Filippenzen 2: 10-11). Hij is daarom *'HEERE der heren, en een Koning der koningen'* (Openbaring 17: 14).

Christus is ook Hoofd van de gemeente omdat de gemeente Zijn lichaam is (Efeze 1: 23; Kolossenzen 1: 18). Gelovigen zijn *'leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn beenderen'* (Efeze 5: 30). Zij moeten een intieme verbinding met Hem hebben, omdat de gemeente van Hem *'door de samenvoegselen en samenbindingen voorzien en samengevoegd zijnde, opwast met Goddelijke wasdom'* (Kolossenzen 2: 19).

2. Christus is de Bron van al haar gezag. Christus laat Zijn gezag zien in (a) de oprichting van de christelijke gemeente (Matthéüs 16: 18), (b) het instellen van verordeningen die de gemeente moet uitvoeren (Matthéüs 26: 26-30; 28: 19-20; 1 Korinthe 11: 23-29; Johannes 13: 1-17), (c) de gave van de gemeente om met Goddelijk gezag in Zijn Naam te handelen (Matthéüs 16: 19; 18: 15-18; Johannes 20: 21-23), (d) het zenden van de Heilige Geest om Zijn gemeente onder Zijn gezag te leiden (Johannes 15: 26; 16: 13-15), (e) de benoeming binnen de gemeente

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

van speciale gaven, zodat individuen kunnen functioneren als apostelen, profeten, evangelisten, voorgangers (herders) en leraren om haar leden voor te bereiden voor de dienstbaarheid en om 'het lichaam van Christus' op te bouwen tot alle leden de eenheid in het geloof ervaren en de 'volheid van Christus' weerspiegelen (Efeze 4: 7-13).

3. De Schriften dragen Christus' gezag. Hoewel Christus Zijn gemeente leidt door de Heilige Geest, is het Woord van God de enige maatstaf waarmee de gemeente werkt. Al haar leden moeten dat Woord gehoorzamen, omdat het in de absolute zin de wet is. Alle menselijke tradities, gewoonten en culturele praktijken zijn onderworpen het gezag van de Schriften (2 Timotheüs 3: 15-17).

4. Christus' gezag en de ambten van de gemeente. Christus beoefent Zijn gezag door Zijn gemeente en haar bijzonder gekozen dienaren, maar Hij draagt nooit Zijn macht over. Niemand heeft enig onafhankelijk gezag buiten Christus en Zijn Woord.

Zevende-dag Adventist gemeenten kiezen hun afgevaardigden. Maar hoewel deze afgevaardigden functioneren als vertegenwoordigers van het volk, hun gezag komt van Christus. Hun verkiezing bevestigt eenvoudig de roeping, die ze van Christus hebben ontvangen. De belangrijkste taak van de verkozen afgevaardigden is, om te zien dat de Bijbelse instructies voor aanbidding, doctrine, discipline en evangelieverkondiging worden opgevolgd. Omdat de gemeente het lichaam van Christus is, moeten zij haar advies inwinnen over hun beslissingen en acties.

De Nieuw Testamentische ambten van de gemeente. Het Nieuwe Testament noemt twee gemeente ambten, die van ouderling en die van diaken. Het belang van deze ambten wordt onderstreept door de hoge morele en geestelijke eisen, die gesteld worden aan hen die deze gaan vervullen. De gemeente erkent de heiligheid van de roeping tot leiderschap door ordinatie, het opleggen van handen (Handelingen 6: 6; 13: 2-3; 1 Timotheüs 4: 14; 5: 22).

1. De ouderlingen.

a. Wat is een ouderling? De 'ouderling' (Grieks, presbuteros) of 'bisschop' (episkopos) is het meest belangrijke ambt van de gemeente. De term 'ouderling' betekent 'een oudere', wat waardigheid en respect impliceert. Zijn positie is gelijk aan degene die toezicht had op de synagoge. De term 'bisschop' betekent 'opzichter'. Paulus gebruikte deze termen uitwisselbaar, hij stelde ouderlingen gelijk aan opzichter of bisschop (Handelingen 20: 17, 28; Titus 1: 5,7).

Degenen die deze positie vervulden hielden toezicht over de nieuw opgerichte gemeenten. Ouderling verwees naar de status of rang van het ambt, terwijl bisschop verwees naar de plicht of verantwoordelijkheid van het ambt – 'opzichter'.⁷ Omdat de apostelen zichzelf ook ouderling noemden (1 Petrus 5:1; 2 Johannes 1; 3 Johannes 1), is het duidelijk dat er zowel lokale ouderlingen als rondreizende ouderlingen waren, of ouderlingen in het algemeen. Maar beide soorten ouderlingen functioneerden als herders van de gemeente.

b. De bekwaamheid. Om in aanmerking te komen voor het ambt van ouderling moet de persoon *'onberispelijk zijn, ener vrouwe man, gematigd, nuchter, van goed gedrag, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen; Niet genegen tot den wijn, niet gewelddadig, niet hebzuchtig naar geld; maar bescheiden, geen ruziezoeker, niet geldgierig. Die zijn eigen huis wel regeert, [zijn] kinderen in onderdanigheid houdende, met alle stemmigheit; (Want zo iemand zijn eigen huis niet weet te regeren, hoe zal hij voor de Gemeente Gods zorg dragen?) geen beginneling, opdat hij niet opgeblazen worde, en in het oordeel des duivels valle. En hij moet ook een goede getuigenis hebben van degenen, die buiten zijn, opdat hij niet valle in smaadheid, en [in] den strik des duivels.'* (1 Timotheüs 3: 1-7 deels KJV; zie ook Titus 1: 5-9).

Vóór de benoeming tot dit ambt moet de kandidaat dus zijn leiderschap in zijn eigen huis hebben aangetoond. 'Het gezin van degene die wordt voorgesteld voor een ambt, moet in ogenschouw worden genomen. Zijn ze aan elkaar onderdanig? Kan de man met eer leiding geven aan zijn eigen gezin? Wat voor karakter hebben zijn kinderen? Hebben zij respect voor het gezag van hun vader? Als hij thuis niet beschikt over tact, wijsheid of godsvrucht in de leiding over zijn eigen gezin, kan gevoeglijk worden aangenomen dat dezelfde tekortkomingen mee worden genomen in de gemeente, en dat dezelfde gebrekkige leiding daar zichtbaar zal zijn.'⁸ De kandidaat, wanneer getrouwd, moet thuis leiderschap laten zien, vóór dat hem een grotere verantwoordelijkheid toevertrouwd wordt in het leiderschap van 'het huis Gods' (1 Timotheüs 3: 15).

Vanwege het belang van het ambt geeft Paulus de instructie *'Leg niemand haastelijk de handen op'* (1 Timotheüs 5: 22).

c. De verantwoordelijkheid en het gezag van de ouderling. Een ouderling is in de eerste plaats vooral een geestelijke leider. Hij is gekozen om *'de Gemeente Gods te weiden'* (Handelingen 20: 28). Zijn verantwoordelijkheid omvat ondersteuning aan zwakke leden (Handelingen 20: 35), de eigenzinnigen te vermanen (1 Thessalonicenzen 5: 12) en alert zijn op leringen die verdeeldheid zouden creëren (Handelingen 20: 29-31). Ouderlingen moeten een voorbeeld zijn van de christelijke levensstijl (Hebreeën 13: 7; 1 Petrus 5: 3) en een voorbeeld zijn van vrijgevigheid (Handelingen 20: 35).

d. De houding tegenover ouderlingen. Voor een groot deel hangt effectief gemeentelijk leiderschap af van de trouw van het lidmaatschap. Paulus bemoedigt de gelovigen hun leiders te respecteren en *'acht hen zeer veel in liefde, om huns werks wil'* (1 Thessalonicenzen 5: 13). *'Dat de ouderlingen, die wel regeren, dubbele eer waardig geacht worden, voornamelijk die arbeiden in het Woord en de leer'* zegt Paulus (1 Timotheüs 5: 17).

De Schrift maakt duidelijk dat het gemeentelijk leiderschap moet worden gerespecteerd: *'Zijt uw voorgangers gehoorzaam, en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen;'* (Hebreeën 13: 17; zie ook 1 Petrus 5: 5). Wanneer leden het voor de leiders moeilijk maken, hun door God toegewezen verantwoordelijkheden uit te voeren, zullen beiden verdriet ervaren en de vreugde van Gods voorspoed missen.

Gelovigen worden aangemoedigd de christelijke levensstijl van de leiders gade te slaan. *'en volg hun geloof na, aanschouwende de uitkomst hunner wandeling'* (Hebreeën 13:7). Zij moeten geen acht slaan op roddel. Paulus waarschuwt *'Neem tegen een ouderling geen beschuldiging aan, anders dan onder twee of drie getuigen'* (1 Timotheüs 5: 19).

2. De diakenen en diaconessen. De naam 'diaken' komt van het Griekse 'diakonos', wat betekent 'dienstknecht' of 'hulp'. Het ambt van diaken werd ingesteld om het voor de apostelen mogelijk te maken, zich volledig over te geven *'aan gebed en de bediening van het Woord'* (Handelingen 6: 4). Hoewel de diakenen verantwoordelijk waren voor de tijdelijke zaken van de gemeente, waren ze ook actief betrokken bij het evangelisatiewerk (Handelingen 6: 8; 8: 5-13, 26-40).

De vrouwelijk vorm van de term komt voor in Romeinen 16: 1.⁹ Vertalers hebben dit woord weergegeven als 'dienstknecht' of 'diacones'. 'Het woord en het gebruik ervan in deze tekst suggereren dat het ambt van diacones in de gemeente ingesteld is in de tijd dat Paulus het boek Romeinen schreef.'¹⁰

Zoals bij ouderlingen worden diakenen gekozen door de gemeente op basis van moraal en geestelijke bekwaamheid (1 Timotheüs 3: 8-13).

De orde van de gemeente. Christus gaf de gemeente het gezag de leden te tuchtigen en voorzag in de juiste beginselen om dit te doen. Hij verwacht dat de gemeente deze grondslag uitvoert, wanneer dit nodig is om zijn verheven roeping om *'een heilig priesterdom'* en *'een heilig volk'* te zijn, te behouden (zie Matthéüs 18: 15-18); 1 Petrus 2: 5,9). Toch moet de gemeente ook proberen de dwalende leden te doordringen van hun behoefte, teneinde hun wegen te wijzigen. Christus looft de gemeente van Efeze omdat zij de *'kwaden niet kunnen dragen'* (Openbaring 2: 2), maar Hij berispt de gemeente van Pergamus en Thyatire, omdat zij ketterijen en immoraliteit tolereren (Openbaring 2: 14,15,20). Let op de volgende Bijbelse raad met betrekking tot discipline:

1. Omgaan met privé overtredingen. Wanneer een lid een ander lid onrecht aandoet (Matthéüs 18: 15-17), raadt Christus de persoon die onrecht aangedaan is, om de dader te benaderen – het schaap dat afdwaalde – en hem over te halen zijn gedrag te veranderen. Wanneer dit niet lukt moet hij het nog een keer proberen, vergezelt van één of twee onpartijdige getuigen. Wanneer deze poging mislukt moet de zaak voor de gehele gemeente gebracht worden.

Wanneer het dwalende lid de wijsheid en gezag van de gemeente van Christus afwijst, scheidt hij zichzelf van de gemeenschap. Door het uitsluiten van de schuldige persoon bevestigt de gemeente zijn of haar toestand. Wanneer, onder de leiding van de Heilige Geest, de gemeente zorgvuldig de Bijbelse raad heeft opgevolgd, wordt haar beslissing erkent in de hemel. Christus zei: *'Al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen'* (Matthéüs 18: 18).

2. Omgaan met openbare overtredingen. Hoewel *'zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods'* (Romeinen 3: 23), moeten grove en rebellerende overtredingen, welke schande over de gemeente brengen onmiddellijk worden aangepakt, door de dader uit te sluiten.

Uitsluiting neemt het kwaad weg – wat anders als zuurdesem zou werken – het herstelt de zuiverheid van de gemeente en fungeert als een verlossend geneesmiddel voor de dader. Toen Paulus hoorde van een geval van seksuele immoraliteit in de gemeente van Korinthe, drong hij aan op onmiddellijke actie. Paulus zei: *'In den Naam van onzen HEERE Jezus Christus, als gijlieden en mijn geest [samen] vergaderd zullen zijn, met de kracht van onzen HEERE Jezus Christus, Denzulken over te geven aan den satan, tot verderf des vleses, opdat de geest behouden moge worden in den dag van den HEERE Jezus. ... Zuivert dan den ouden zuurdesem uit, opdat gij een nieuw deeg zijn moogt,'* (1 Korinthe 5: 4-5,7). Hij zei: *verbindt u niet met iemand, die zichzelf een gelovige noemt maar 'een hoereerder is, of een gierigaard, of een afgodendienaar, of een lasteraar, of een dronkaard, of een rover; dat gij met zodanig één ook niet zult eten. ... En doet gij deze boze uit ulieden weg'* (1 Korinthe 5: 11,13).

3. Omgaan met tweedracht-zaaiende personen. Een lid dat *'tweedracht en ergernissen'* (Romeinen 16: 17), veroorzaakt, *'die ongeregeld wandelt'*, en weigert de Bijbelse raad te gehoorzamen, moet worden gemeden, zodat dit lid *'beschaamd worde'* voor zijn/haar gedrag. *'Houdt hem niet als een vijand'*, zegt Paulus *'maar vermaant hem als een broeder'* (2 Thessalonicenzen 3: 6,14,15). Wanneer de tweedracht zaaiende mens weigert te luisteren naar de *'tweede vermaning'* van de gemeente, moet hij worden afgewezen, *'wetende, dat de zodanige verkeerd is, en zondigt, zijnde bij zichzelf veroordeeld'* (Titus 3: 10,11).

4. Herstel van overtreders. Gemeenteleden mogen de uitgeslotene niet verachten, schuwen of verwaarlozen. Integendeel, ze zouden moeten proberen hun relatie met Christus te herstellen door bekering en een wedergeboorte. Uitgesloten personen kunnen worden hersteld tot gemeentelijke gemeenschap, wanneer ze voldoende bewijs van waar berouw tonen (2 Korinthe 2: 6-10).

Het is in het bijzonder dat door herstel van zondaren met betrekking tot de gemeente, dat Gods macht, Heerlijkheid en genade worden geopenbaard. Hij verlangt ernaar gevangenen van zonde te bevrijden, hen over te brengen van het koninkrijk der duisternis naar het Koninkrijk van licht. Gods gemeente, het toneel van het universum, laat de kracht van Christus' zoenoffer zien in de levens van mannen en vrouwen. Vandaag nodigt Christus, door Zijn gemeente, iedereen uit om een deel van Zijn familie te worden. *'Zie', zegt Hij 'Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij'* (Openbaring 3: 20).

Referenties

1. Over de oorsprong van de term kerk schreef Berkhof: 'De namen 'Church', 'Kerk' en 'Kirche' zijn niet afgeleid van het woord ekklesia, maar van het woord kuriake, wat 'van de HEER' betekent. Zij benadrukken het feit dat de kerk het eigendom van God is. De naam van Kuriakon of kuriakon duidde eerst en vooral de plaats aan waar de gemeente bijeenkwam. Deze plaats werd opgevat van als behorend tot de HEER en werd daarom geroepen aan kuriakon' (Systematische Theologie, p. 557).
2. 'Kerk, Aard van,' SDA Encyclopedie, rev., red., p. 302; 'Kerk,' SDA Bijbel Woordenboek, red., red., p. 224.
3. Volgens de moderne vertalingen die de Tisschendorf-lezing van het enkelvoud, aanvaarden, gebaseerd op de Codex Sinaiticus, Alexandrinus, Vaticanus en Efraemi Rescriptus.
4. Behalve hun leer over Jezus, leken de geloofsovertuigingen van de vroege kerk erg op die van het Jodendom. Zowel Joodse als niet-Joodse christenen bleven aanbidden in de synagogen op de Sabbat, luisterend naar de uitleg van het Oude Testament (Handelingen 13:42-44; 15:13, 14, 21). Het scheuren van het voorhangsel van de Tempel betekende dat de rituelen hun antitypische vervulling hadden gevonden. Het boek van Hebrëeën is bedoeld om de christelijke geest af te wenden van de typen naar de onderliggende realiteit van de typen: de verzoenende dood van Jezus, Zijn Priesterschap in de hemel en Zijn verlossende genade. Het Nieuwe Testament tijdperk was een overgangstijd en hoewel de apostelen soms deelnamen aan de gebruiken van het Oude Testament, toont de beslissing van het eerste Concilie van Jeruzalem aan dat zij geen heilzame waarde in hen zagen.
5. Charles E. Bradford, 'What the Church Means to Me', Adventist Review, 20 november 1986, p. 15.
6. Zie SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 5, blz. 432.
7. Zie SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 6, blz. 26, 38.
8. E.G.White, Getuigenissen, vol. 5, p. 618.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

9. Diakono's kunnen zowel mannelijk als vrouwelijk van geslacht zijn, daarom wordt het geslacht in dit geval bepaald door de context. Omdat Phoebe, die 'onze zuster' is, ook een diakonos is, moet dit woord vrouwelijk zijn, ook al wordt het gespeld als een mannelijk zelfstandig naamwoord.

10. 'Diacones,' SDA Bijbel Woordenboek, rev. ed., p. 277. In de tijd van het Nieuwe Testament had de term diakonos een brede betekenis. 'Het werd nog steeds gebruikt om iedereen te beschrijven, die in welke hoedanigheid dan ook de kerk diende. Paulus, hoewel een apostel, beschreef zichzelf vaak (zie 1Kor.3,5; 2 Kor.3,6; 6,4; 11,23; Ef.3,7; Kol.1,23) en Timotheus. (zie 1 Tim. 4:6), als diakonoī (meervoud van diakono's)'. (SDA Bijbelcommentaar, Eerwaarde 7, p. 300). In deze gevallen is het vertaald als 'dienaren' of 'bedienden' in plaats van 'diakenen'.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat de algemene kerk bestaat uit allen die waarachtig in Christus geloven. In het laatste der dagen, een tijd van algemene afval, is een 'overblijfsel' ertoe geroepen, om de geboden Gods en het geloof van Jezus te houden. Dit 'overblijfsel' kondigt aan, dat het uur van het oordeel is gekomen, predikt het heil in Christus en verkondigt Zijn naderende wederkomst. Deze afkondiging wordt uitgebeeld door de drie engelen van Openbaring 14, zij valt samen met het oordeelswerk in de hemel en leidt tot een werk van berouw en hervorming op aarde. Iedere gelovige wordt geroepen om persoonlijk deel te nemen aan dit wereldwijde getuigenis.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 12

Hoofdstuk 12

HET OVERBLIJFSEL EN HAAR ZENDING

De grote rode draak staat klaar. Het heeft al geleid tot de ondergang van een derde deel van de engelen uit de hemel (Openbaring 12: 4,7-9). Nu, als hij het kind kan verslinden dat op het punt staat geboren te worden, zal hij de oorlog gewonnen hebben.

De vrouw die voor hem staat is gekleed met de zon en heeft de maan onder haar voeten en draagt een kroon van twaalf sterren. Het mannelijke Kind waarvan zij bevalt, is voorbestemd om *'al de heidenen te hoeden met een ijzeren roede'* (Openbaring 12: 5).

De draak valt plotseling aan, maar zijn pogingen om het Kind te doden zijn tevergeefs. In plaats daarvan wordt het Kind *'weggerukt tot God en Zijn troon'*. Woedend keert de draak zich tegen de moeder, die op wonderbaarlijke wijze vleugels krijgt en naar een afgelegen plek wordt gebracht die speciaal door God is voorbereid. Daar voedt Hij haar een tijd, tijden en een halve tijd – 3½ jaren, of 1260 profetische dagen (Openbaring 12: 1-6,13,14).

In de Bijbelse profetie staat een zuivere vrouw voor Gods getrouwe volk.¹ Een vrouw afgebeeld als een hoer of overspelige vrouw vertegenwoordigt Gods volk, dat is afgefallen (Ezechiël 16; Jesaja 57: 8; Jeremia 31: 4,5; Hosea 1-3; Openbaring 17: 1-5).

De draak, *'de oude slang, welk genaamd wordt duivel of satanas'* (Openbaring 12: 9) wachtte om het mannelijk Kind te verslinden, de lang verwachte Messias, Jezus Christus. Satan, strijdend tegen zijn aartsvijand Jezus, gebruikte het Romeinse rijk als zijn instrument. Niets, zelfs de dood aan het kruis, kon Jezus afschrikken van Zijn zending als Verlosser van het mensdom.

Aan het kruis heeft Christus satan verslagen. Sprekend over de kruisiging zei Jezus: *'Nu is het oordeel dezer wereld; nu zal de overste dezer wereld buiten geworpen worden'* (Johannes 12: 31). Openbaring beschrijft het hemelse lied van overwinning *'Nu is de zaligheid, en de kracht, en het Koninkrijk geworden onzes Gods; en de macht van Zijn Christus; want de aanklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onzen God dag en nacht is nedergeworpen. ... Daarom bedrijft vreugde, gij hemelen, en gij, die daarin woont!'* (Openbaring 12: 10,12). Satans verbanning uit de hemel beperkte zijn werken. Niet langer kon satan Gods volk voor de hemelse wezens beschuldigen.

Maar terwijl de hemelen zich verheugen, moet de aarde gewaarschuwd worden *'Wee, dengenene, die de aarde en de zee bewonen, want de duivel is tot u afgekomen, en heeft groten toorn, wetende, dat hij een kleine tijd heeft'* (Openbaring 12: 12).

Om zijn woede te uiten begon satan de vrouw te vervolgen – de gemeente (Openbaring 12: 13) die, hoewel ze enorm geleden heeft, toch overleefde. Dunbevolkte gebieden van de aarde – de woestijn – zorgden gedurende 1260 profetische dagen of 1260 letterlijke jaren, voor een veilige plek ten behoeve van Gods gelovigen (Openbaring 12: 14-16; zie hoofdstuk 4 voor het dag-jaar principe).²

Aan het einde van deze 'woestijn' ervaring komt Gods volk tevoorschijn als reactie op de tekenen van de spoedige wederkomst van Christus. Johannes identificeert deze trouwe groep als de *'overigen ... die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben'* (Openbaring 12: 17). De duivel haat met name dit overblijfsel.

Waar en wanneer heeft deze vervolging plaatsgevonden? Hoe is het ontstaan? Wanneer kwam het overblijfsel tevoorschijn? Wat is haar missie? Het antwoord op deze vragen vereist een terugblik op zowel de Schrift als de geschiedenis.

De grote afval

De vervolging van de christelijke gemeente werd in eerste instantie tot stand gebracht door het heidens Rome, vervolgens door afvalligheid binnen zijn eigen gelederen. De afval was geen verrassing – Johannes, Paulus en Christus Zelf hebben dit voorspeld.

Tijdens Zijn laatste grote bespreking, waarschuwde Jezus Zijn discipelen voor de komende misleidingen. *'Ziet toe, dat niemand u verleide'* zei Hij, *'Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderheden doen, also dat zij, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen zouden verleiden'* (Matthéüs 24: 4,24). Zijn navolgers zouden

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

een 'grote verdrukking' doormaken, maar ze zouden overleven (Matthéüs 24: 21,22). Indrukwekkende tekenen in de natuur zouden het einde van de vervolgingen markeren en zou de nabijheid van de wederkomst van Christus openbaren (Matthéüs 24: 29,32,33).

Ook Paulus waarschuwde *'Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen. En uit uzelf zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich.'* (Handelingen 20: 29-30). Deze 'wolven' zouden de gemeente naar 'de afval' of 'afgrond' leiden.

Deze afvalligheid moest opkomen vóór de wederkomst van Christus, zegt Paulus. Het was zo zeker dat het feit dat het nog niet had plaatsgevonden, een zeker teken was dat de komst van Christus nog niet aanstaande was. Hij zei: *'Dat u niemand verleide op enigerlei wijze; want [die komt niet], tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij de mens der zonde, de zoon des verderfs; Die zich tegenstelt, en verheft boven al wat God genaamd, of [als] God geëerd wordt, alzo dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertonende, dat hij God is.'* (2 Thessalonicenzen 2: 3-4).

Zelfs in de tijd van Paulus was deze afvalligheid op beperkte schaal al aan het werk. Zijn manier van werken was satanisch *'in alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugen; en in alle verleiding der onrechtvaardigheid'* (2 Thessalonicenzen 2: 9,10). Vóór het einde van de eerste eeuw verklaarde Johannes *'want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld. ... maar dit is de geest van de antichrist, ... is nu alrede in de wereld'* (1 Johannes 4:1,3) zei hij.

Hoe kwam dit afvallige systeem tot stand?

De overmacht van de 'mens der zonde'. Toen de gemeente haar 'eerste liefde' had verlaten (Openbaring 2: 4), verbeurde het haar puurheid van doctrine, haar hoge maatstaf van persoonlijk gedrag en de onzichtbare band van eenheid door de Heilige Geest. In de erediensten verving formalisme de eenvoud. Populariteit en persoonlijke macht bestemden steeds vaker de keuze van leiders, die eerst een toenemend gezag in de plaatselijke gemeente overnamen en vervolgens hun gezag over buurgemeenten probeerden uit te breiden.

Het bestuur van de plaatselijke kerk onder leiding van de Heilige Geest maakte uiteindelijk plaats voor kerkelijk autoritarisme (eigenmachtig) door één enkele functionaris, de bisschop, aan wie elk kerklid persoonlijk onderworpen was en door wie hij alleen toegang had tot de zaligheid. Voortaan was leiderschap alleen bestemd, om de gemeente te besturen in plaats van haar te dienen en de 'grootste' was niet langer iemand die zichzelf als 'dienaar van allen' beschouwde. Derhalve ontwikkelde zich geleidelijk het concept van een priesterlijke hiërarchie, die tussen het individu en zijn HEERE werd geplaatst³

Naarmate het belang van het individu en de plaatselijke gemeente verminderde, kwam de bisschop van Rome naar voren als de allerhoogste macht in het christendom. Met behulp van de keizer werd deze hoogste bisschop of paus⁴ erkend als het zichtbare hoofd van de universele kerk, bekleed met het hoogste gezag over kerkleiders van de hele wereld.

Onder het leiderschap van het pausdom⁵, stortte de christelijke kerk zich nog dieper in de afvalligheid. De toenemende populariteit van de kerk versnelde haar verval. Verlaagde normen zorgden ervoor, dat de niet-bekeerden zich op hun gemak voelden in de kerk. Massa's, die heel weinig weten van het ware christendom, hebben zich alleen in naam bij de kerk gevoegd en brachten hun heidense doctrines, beelden, wijze van aanbidding, vieringen, feesten en symboliek met zich mee.

Deze compromissen tussen het pausdom en de christenheid leidde tot de formatie van de 'mens der zonde' – een gigantisch systeem van valse religies, een vermenging van Waarheid met leugen. De profetie van 2 Thessalonicenzen 2 veroordeelt geen individuen, maar onthult het religieuze systeem dat verantwoordelijk is voor de grote afvalligheid. Echter veel gelovigen binnen dit systeem, behoren bij Gods universele gemeente omdat zij leven naar al het licht dat zij hebben.

De lijdende gemeente. Met de achteruitgang van de geestelijkheid, ontwikkelde de kerk van Rome een meer seculier profiel en nauwere banden met de keizerlijke regering. Kerk en staat verenigden zich in een onheilige alliantie. (bondgenootschap)

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

In zijn klassieker 'The city of God', zet Augustinus, een van meest invloedrijke kerkvaders, de katholieke idealen van een universele kerk onder controle van een universele staat, uiteen. De denkwijze van Augustinus legde het fundament van de middeleeuwse pauselijke theologie.

In 533 n. Chr. verklaarde keizer Justinianus, in een brief, opgenomen in de Code van Justinian, de bisschop van Rome als het hoofd over alle kerken. Hij erkende ook de invloed van de paus in het elimineren van ketters.⁷

Toen Justinianus' generaal Belisarius Rome bevrijdde in 538 n. Chr., was de bisschop van Rome vrijgesteld van de controle over de Oostgoten, wiens Arianisme had geleid tot beperking van de zich ontwikkelende Katholieke kerk. Nu kon de bisschop de voorrechten uitoefenen die het besluit van Justinianus van 533 n. Chr. hem had verleend; hij zou het gezag van de 'Heilige Stoel' kunnen vergroten. Zo begon de 1260 jaren van vervolging zoals voorspeld in de Bijbel (Daniël 7: 25; Openbaring 12: 6,14; 13: 5-7).

Tragisch genoeg probeerde de kerk, met behulp van de staat, haar decreten en leringen dwingend op te leggen aan alle christenen. Velen gaven hun overtuigingen op uit angst voor vervolging, terwijl degenen, die trouw waren aan de Schriftuurlijke leer, ernstige vervolging ervoeren. De christelijke wereld werd een slagveld. Velen werden gevangen genomen of terechtgesteld in de Naam van God! Gedurende de 1260 jaren van vervolgingen ondergingen miljoenen trouwe gelovigen veel leed, terwijl velen hun trouw aan Christus met de dood betaalden.⁸

Elke verspilde druppel bloed zet een smet op de Naam van God en Jezus Christus. Niets heeft meer kwaad gedaan aan de zaak van het christendom dan deze meedogenloze vervolging. De grove vertekende kijk op het karakter van God, die door deze acties van de kerk gegeven zijn, de doctrines van het vagevuur en de eeuwige pijniging, hebben velen ertoe gebracht het christendom helemaal te verwerpen.

Lang vóór de hervormingen, protesteerden stemmen binnen de katholieke kerk tegen het genadeloze doden van haar tegenstanders, haar arrogante eisen en demoraliserende verdorvenheid. De onwil van de kerk om zich te hervormen, bracht in de 16e eeuw de Protestantse Reformatie voort. Haar succes was een grote slag voor de autoriteit en prestige van de kerk van Rome. Door de contra reformatie voerde het pausdom een bloedige strijd om de Reformatie te verpletteren, maar geleidelijk verloor het de strijd tegen de strijdkrachten die streefden naar burgerlijke en religieuze vrijheid.

Tenslotte, in 1798, 1260 jaren na 538 n. Chr., ontving de Rooms-katholieke kerk een dodelijk slag (zie Openbaring 13: 3).⁹ De spectaculaire overwinningen van de legers van Napoleon in Italië, leverden de paus over aan de genade van de Franse revolutionaire regering, die de Romeinse religie als de onverzoenlijke vijand van de republiek zag. De Franse regering beval Napoleon om de paus gevangen te nemen. Op zijn bevel ging generaal Berthier Rome binnen en verklaarde de politieke heerschappij van het pausdom ten einde. Berthier nam de paus gevangen en nam hem mee naar Frankrijk waar hij in ballingschap stierf.¹⁰

De omverwerping van het pausdom was het hoogtepunt van een lange reeks van gebeurtenissen in verband met haar geleidelijke achteruitgang. Dit voorval markeert het einde van de profetische periode van 1260 jaren. Veel protestanten verklaarden deze gebeurtenis als de vervulling van de profetie.¹¹

De reformatie

Niet-Bijbelse doctrines gebaseerd op traditie, meedogenloze vervolging van anders-denken, corruptie en de geestelijke achteruitgang van veel van de geestelijken, behoorden tot de belangrijkste factoren, die mensen ertoe brachten om te roepen naar hervormingen binnen de gevestigde kerk.

De doctrinaire kwesties. De volgende punten zijn voorbeelden van de onbijbelse doctrines die hielpen bij het bevorderen van de protestantse reformatie en nog steeds de protestanten van de Rooms-katholieke kerk scheidt.

1. Het hoofd van de kerk op aarde is de plaatsvervanger van Christus. De doctrine stelt, dat alleen de bisschop van Rome de plaatsvervanger of vertegenwoordiger van Christus op aarde is en het zichtbare hoofd van de kerk. In tegenstelling tot de Bijbelse visie op kerk-leiderschap (zie hoofdstuk 11) was deze doctrine gebaseerd op de veronderstelling, dat Christus Petrus tot het zichtbare hoofd van de kerk had gemaakt en dat de paus de opvolger van Petrus is.¹²

2. De onfeilbaarheid van de kerk en haar hoofd. De doctrine die het sterkst bijdroeg aan het prestige en de invloed van de kerk van Rome was die van haar onfeilbaarheid. De kerk beweert dat ze nooit dwaalde en dat ook nooit zal doen. Het baseerde deze leer op de volgende redenering, die geen Bijbelse ondersteuning vindt: omdat de kerk goddelijk is, is een van haar geërfde eigenschappen de onfeilbaarheid. Bovendien moest ze onfeilbaar zijn in het onderwijzen van geloof en moraal, omdat God door deze goddelijke kerk van plan was alle mensen van goede wil naar de hemel te leiden.¹³ Christus zal haar dan voor alle fouten bewaren door de kracht van de Heilige Geest.

Het logische gevolg, dat de fundamentele corruptheid van mensen (zie hoofdstuk 7) ontkent, is dat de leider van de kerk ook onfeilbaar moet zijn.¹⁴ Dienovereenkomstig eist de katholieke literatuur goddelijke rechten op voor zijn leider.¹⁵

3. De verduistering van Christus' Hogepriesterlijke bemiddelende bediening. Toen de invloed van de kerk van Rome toenam, werd de aandacht van gelovigen van Christus' gedurig bemiddelingswerk als Hogepriester in de hemel – een antitype van het gedurig dagelijks offer van de Oude Testamentische heiligdomdienst (zie hoofdstuk 4 en 23) – weggeleid naar een aards priesterschap met zijn leider in Rome. In plaats van op Christus te vertrouwen voor vergeving van zonden en eeuwige verlossing (zie hoofdstuk 9 en 10), plaatsten gelovigen hun vertrouwen in de paus, priesters en kerkvorsten. In tegenspraak met de Nieuw Testamentische leer van het priesterschap van alle gelovigen, geloofde men nu dat de geestelijke bediening van absolutie van vitaal belang was voor de zaligheid.

Christus' priesterlijke bediening in de hemel, waar Hij voortdurend de voordelen van Zijn zoenoffer toepast op berouwvolle gelovigen, was krachtdadig toen de kerk de mis in de plaats stelde van het Heilig Avondmaal. In tegenstelling tot het Avondmaal des HEEREN - een dienst die Jezus heeft ingesteld om Zijn dood te herdenken en om Zijn komende koninkrijk (zie hoofdstuk 15) te voorafschaduw - beweert de katholieke kerk dat de mis het vreedzame (zonder bloedvergieten) offer van Christus aan God is, door de menselijke priester. Omdat Christus opnieuw geofferd wordt, zoals op Golgotha, wordt de mis beschouwd als een speciale genade aan gelovigen en overledenen.¹⁶

Onbekend met de Schrift, alleen bekend met de mis die geleid wordt door een menselijk priesterschap, verloren massa's mensen de zegen van directe toegang tot onze Middelaar Jezus Christus. Dus de belofte en uitnodiging *'Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.'* (Hebreeën 4: 16) werd uitgewist.

4. De verdienstelijke aard van goede werken. De heersende opvatting dat, door het doen van goede werken een persoon de zaligheid kan verkrijgen van vitaal belang is en dat geloof niet kan redden, is in tegenspraak met de leer van het Nieuwe Testament (zie hoofdstuk 9 en 10). De katholieke kerk leert dat goede werken het resultaat is van genade, ingegeven in het hart van de zondaar, verdienstelijk zijn. Hetgeen betekent dat men een persoon een rechtvaardige claim op redding geeft. In feite zou men meer goede werken kunnen verrichten dan nodig was voor redding – zoals het geval was met de heiligen – en zo extra verdiensten vergaren. Deze extra verdiensten zouden kunnen worden gebruikt ten behoeve van anderen. Omdat de kerk van mening is dat zondaars gerechtvaardigd worden op basis van de rechtschapenheid die hun hart is ingegeven, spelen goede werken een belangrijke rol in de rechtvaardiging van een persoon.

Verdienstelijke werken spelen ook een belangrijke rol in de leer van het vagevuur, hetgeen beweert, dat zij die niet volmaakt rein zijn, een reinigende, tijdelijke straf voor hun zonden in het vagevuur moeten ondergaan, voordat zij de vreugde van de hemel binnengaan. Door hun gebeden en goede werken, kunnen levende gelovigen de duur en de intensiteit van het lijden inkorten van degenen in het vagevuur.

5. De leer van boetedoening en aflaten. Boetedoening/berouw is het sacrament waarbij de christen vergeving kan verkrijgen voor zonden ná de doop. Deze vergeving van zonden wordt

bereikt door de absolutie (kwijschelding) van een priester, maar vóórdat dit verkregen kan worden, moeten christenen hun geweten onderzoeken, berouw tonen voor hun zonden en het besluit nemen God nooit meer te ontstemmen. Dan moet men zijn/haar zonden bij een priester belijden en de boetedoening uitvoeren – een taak toegewezen door de priester.

Boetedoening maakte zondaars echter niet volledig vrij. Zij moeten nog steeds de tijdelijk straf dragen, of in dit leven of in het vagevuur. Om voor deze straf te zorgen stelde de kerk aflaten in, die zorgden voor de kwijschelding van de tijdelijke straf, welke wegens de zonde nog verschuldigd was, nadat de schuld was kwijtgescholden. Aflaten waarvan beiden, de levenden en degenen in het vagevuur, konden profiteren werden verleend op voorwaarde van boetvaardigheid en de uitvoering van voorgeschreven goede werken, vaak in de vorm van betaling van geld aan de kerk.

Het was door de extra verdiensten van de martelaren, heiligen, apostelen en in het bijzonder Jezus Christus en Maria, die aflaten mogelijk maakten. Hun verdiensten werden gedeponereerd in een 'schatkist van verdiensten' en waren overdraagbaar aan gelovigen van wie de rekening ontoereikend was. De paus, als de vermeende opvolger van Petrus, had de controle over de sleutels van deze schatkist en kon mensen bevrijden van tijdelijke straffen door hun krediet toe te kennen vanuit de schatkist.¹⁷

6. Ultieme autoriteit berust bij de kerk. Door de eeuwen heen namen de gevestigde kerken veel heidense overtuigingen, heilige dagen en symbolen aan. Wanneer stemmen zich verzetten tegen deze gruwelen, nam de kerk van Rome het alleenrecht over, om de Bijbel te interpreteren. De kerk en niet de Bijbel, werd de uiteindelijke autoriteit (zie hoofdstuk 1). De kerk voerde aan dat er twee bronnen van Goddelijke Waarheid bestonden: (1) De heilige Schriften en (2) de katholieke tradities, die bestonden uit de geschriften van de kerkvaders, de besluiten van de kerkenraad, goedgekeurde geloofsbelijdenissen en ceremonies van de kerk. Telkens als kerkelijke leer ondersteund werd door tradities maar niet door de Bijbel, hadden tradities voorrang. De gewone gelovige had geen autoriteit om de doctrines te interpreteren die God in de Schrift had geopenbaard. Die autoriteit beruste alleen bij de Katholieke kerk.¹⁸

Het aanbreken/ de dageraad van een nieuwe dag. In de 14e eeuw riep John Wycliff op tot een hervorming van de kerk, niet alleen in Engeland maar voor het hele christendom. In een tijd dat er maar weinig exemplaren van de Bijbel bestonden, voorzag hij in de eerste vertaling van de hele Bijbel in de Engelse taal. Zijn onderwijs over verlossing door geloof in Christus alleen en dat alleen de Schrift Onfeilbaar is legde het fundament van de protestantse reformatie. Als de morgenster van de reformatie probeerde hij de christelijke kerk te bevrijden van de banden van het heidendom die hen gevangen hielden in onwetendheid. Hij luidde een beweging in, die individuele meningen en hele naties uit de greep van religieuze dwalingen zou bevrijden. De Schriften van Wycliff raakte de zielen aan van Huss, Jerome, Luther en vele anderen.

Martin Luther – vurig, impulsief en compromisloos – was waarschijnlijk de meest krachtige persoonlijkheid van de reformatie. Meer dan anderen leidde hij de mensen terug naar de Schriften en de grote Evangelie Waarheden van rechtvaardigheid door geloof, terwijl hij protesteerde tegen redding door werken.

Terwijl hij verklaarde dat gelovigen geen ander gezag dan de Schriften zouden moeten ontvangen, richtte Luther de ogen van mensen omhoog, van menselijke werken, priesters en boetedoening, naar Christus als enige Middelaar en Verlosser. Het is onmogelijk, zei hij, de schuld te verminderen door menselijke werken of de straf te ontlopen. Alleen berouw naar God toe en geloof in Christus kan zondaren redden. Omdat het een geschenk is, gratis, kan Zijn genade niet worden gekocht. Mensen kunnen daarom hoop hebben, niet vanwege aflaten, maar vanwege het vergoten bloed van een gekruisigde Verlosser.

Zoals een archeologische expeditie die op zoek is naar schatten die onder de opgestapelde afval van vele eeuwen liggen, zo ontdekte de reformatie lang vergeten Waarheden. Gerechtigheid door Geloof, het grote beginsel van het Evangelie, werd herontdekt, net zoals een nieuwe waardering voor het eens en voor altijd gedane zoenoffer van Jezus Christus en Zijn alomvattende bemiddelend Priesterschap. Veel onbijbelse leerstellingen, zoals bidden voor de doden, verering van heiligen en relikwieën, vieren van de mis, aanbidding van Maria, vagevuur, boetedoening, heilig water, celibaat van de priesters, de rozenkrans, de inquisitie, transsubstantiatie (de

verandering van brood en wijn in het lichaam en bloed van Jezus Christus), heilig oliesel, afhankelijkheid van traditie, werden verworpen en opgegeven.

De protestantse hervormers waren bijna unaniem in het identificeren van *'de mens der zonde'*, de *'verborgenheid der ongerechtigheid'* en de *'kleine hoorn'* van Daniël, de entiteit (eenheid) die Gods ware volk zou vervolgen tijdens de 1260 jaren van Openbaring 12:6,14 en 13:5, vóór de wederkomst.¹⁹

De leer van de Bijbel en de Bijbel alleen als de norm van geloof en moraal werd de basis van het protestantisme. De hervormers beschouwden alle menselijke tradities onderworpen aan de het laatste en hogere gezag van de Schrift. In kwesties van religieus geloof mocht geen autoriteit – paus, concilies, kerkvaders, koningen of geleerden – het geweten regeren. Inderdaad, de christelijke wereld begon te ontwaken uit zijn sluimering en uiteindelijk werd in veel landen religieuze vrijheid afgekondigd.

De gestagneerde reformatie

De hervorming van de christelijke kerk had niet moeten eindigen in de 16e eeuw. De hervormers hadden veel bereikt, maar hadden niet alle licht, dat verloren gegaan was gedurende de afval, herontdekt. Zij hadden het christendom uit de volslagen duisternis gehaald, maar het stond nog steeds in de schaduw. Terwijl men de ijzeren hand van de middeleeuwse kerk had verbroken, door de Bijbel aan de wereld te geven en het basis Evangelie te herstellen, faalden ze in het ontdekken van andere belangrijke Waarheden. Doop door onderdompeling, onsterfelijkheid als een geschenk, geschonken door Christus bij de opstanding van de rechtvaardigen, de zevende dag Sabbat en andere Waarheden (zie hoofdstuk 7,14,19 en 25) waren nog steeds verloren in de schaduw.

In plaats van de hervormingen te bevorderen, versterkten de opvolgers haar resultaten. Zij focusten hun aandacht op de woorden en opinies van de hervormers in plaats van op de Schrift. Enkelen ontdekten nieuwe Waarheden, maar de meerderheid weigerde verder te gaan dan wat de vroege hervormers geloofden. Bijgevolg degenereerde het protestantse geloof in formalisme, scholastiek en dwalingen, die hadden moeten worden weggedaan werden gekoesterd. De vlam van de reformatie ging geleidelijk uit en de protestantse kerken zelf werden koud, formeel en hadden behoefte aan hervorming.

Het tijdperk na de reformatie gonsde van theologische activiteit, maar er werd maar weinig geestelijk vooruitgang geboekt. Frederic W. Farrar schreef in deze periode 'Vrijheid werd ingeruild voor slavernij; universele beginselen voor armoedige elementen; Waarheid voor dogmatisme; onafhankelijkheid voor tradities; religie voor stelsels. Een levende eerbied voor de Schrift werd vervangen door een dode theorie van geestelijkheid. Geniale orthodoxie gaf plaats aan ijzeren uniformiteit en levende gedachten aan controversiële spitsvondigheid'²⁰. En hoewel de 'reformatie de loden scepter van de oude scholastiek had verbroken', introduceerden de protestantse kerken 'een nieuwe scholastiek, waarvan de roede van ijzer was'.²¹ Robert M. Grant noemde deze nieuwe scholastiek 'zo onbuigzaam als elke middeleeuwse theologische constructie'²² De protestanten 'verbonden zichzelf praktisch aan de grenzen van hun huidige bekentenissen'²³.

Strijdpunten barstten los. 'Er is nooit een tijdperk geweest, waarin mensen zich zo druk maakten om elkaars dwalingen te ontdekken, of waarin ze elkaar zoveel schadelijke namen gaven',²⁴ zo werd het goede nieuws een oorlog van woorden. 'De Schrift sprak niet langer tot het hart maar tot het kritische verstand'.²⁵ 'Dogma's waren orthodox, maar de godsvrucht was uitgedoofd. Theologie zegevierde, maar de liefde was uitgeblust'.²⁶

Het overblijfsel

Ondanks de afvalligheid en verdrukking tijdens de 1260 jaren, bleven sommige gelovigen de zuiverheid van de apostolische gemeente weerspiegelen. Toen de 1260 jaren van onderdrukking eindigden in 1798, was de draak er niet in geslaagd om Gods trouwe volk volledig uit te roeien. Tegen hen bleef satan zijn destructieve inspanningen richten. Johannes zei: *'En de draak vergrimde op de vrouw, en ging heen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben.'* (Openbaring 12: 17).

Wat is het overblijfsel? In Johannes' beschrijving van de strijd van de draak met de vrouw en haar nakomelingen, gebruikt hij de uitdrukking *'de overigen van haar zaad'* (Openbaring 12:17). Hetgeen betekent 'de overgeblevenen' of 'overblijfsel' (Openbaring 12: 17 KJV). De Bijbel beschrijft het overblijfsel als een kleine groep van Gods volk die, ondanks calamiteiten, oorlogen en afvalligheid, loyaal blijft aan God. Dit trouwe overblijfsel was de stam/wortel, welke God gebruikte om Zijn zichtbare gemeente op aarde bekend te maken (2 Kronieken 30: 6; Ezra 9: 14-15; Jesaja 10: 20-22; Jeremia 42: 2; Ezechiël 14: 22).

God gaf het overblijfsel de opdracht Zijn Heerlijkheid bekend te maken en leidde Zijn verstrooide volk wereldwijd naar Zijn *'heilige berg ... Jeruzalem' 'den berg Sion'* (Jesaja 37: 31-32; 66: 20; zie ook Openbaring 14: 1). Van hen die aldus bijeen gebracht zijn verklaart de Schrift *'Deze zijn het, die het Lam volgen, waar Het ook heen gaat'* (Openbaring 14: 4).

Openbaring 12: 17 bevat een beschrijving van de laatste overgeblevenen in Gods verkozen lijn van trouwe gelovigen – Zijn trouwe getuigen in de laatste dagen vóór de wederkomst van Christus. Wat zijn de karakterkenmerken/eigenschappen van het overblijfsel?

De kenmerkende eigenschappen van het overblijfsel. Het overblijfsel in het einde van de tijd kan niet gemakkelijk worden misverstaan. Johannes beschrijft deze groep in specifieke termen. Verschijnend na de 1260 jaren van vervolging, zijn ze samengesteld uit die *'die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben'* (Openbaring 12: 17).

Zij hebben de verantwoordelijkheid om, vlak vóór Christus' wederkomst, Gods laatste waarschuwing aan de gehele wereld te verkondigen, de drie engelenboodschap van Openbaring 14 (Openbaring 14: 6-12). Deze boodschappen bevatten zelf een beschrijving van het overblijfsel, zij *'zijn zij, die de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus'* hebben (Openbaring 14: 12). Laten wij deze karaktereigenschappen nader bekijken.

1. Het geloof van Jezus. Gods overblijfsel wordt gekenmerkt door een geloof gelijk aan dat van Jezus. Zij reflecteren het onwankelbare vertrouwen van Jezus in God en het gezag van de Schrift. Zij geloven dat Jezus Christus de Messias van de profetie is, de Zoon van God, Die kwam als de Redder van de wereld. Hun geloof omvat al de Waarheden van de Bijbel – dat wat Christus geloofde en onderwees.

Gods overblijfsel zal het eeuwig Evangelie van verlossing door geloof in Christus verkondigen. Zij zullen de wereld waarschuwen dat de ure van Gods oordelen gekomen is en anderen voorbereiden om hun spoedig komende Heiland te ontmoeten. Zij zullen betrokken zijn bij een wereldwijde zending om de Goddelijke getuigenis aan de mensheid te voltooien (Openbaring 14: 6-7; 10: 11; Matthéüs 24: 14).

2. De geboden van God. Oprecht geloof in Jezus verplicht het overblijfsel om Zijn voorbeeld te volgen. *'Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft'* (1 Johannes 2: 6). Omdat Jezus Gods geboden gehouden heeft, zullen ook zij Gods geboden houden (Johannes 15: 10).

Vooraf omdat zij het overblijfsel zijn, moeten hun daden overeenkomen met hun belijdenis – anders is het waardeloos. Jezus zei: *'Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: HEERE, HEERE! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders'* (Matthéüs 7: 21). Door de kracht die Christus hen geeft, gehoorzamen ze aan Gods vereisten/voorwaarden, Gods onveranderlijke morele geboden (Exodus 20: 1-17; Matthéüs 5: 17-19; 19: 17; Filippenzen 4: 13).

3. De getuigenis van Jezus. Johannes definieert het *'getuigenis van Jezus'* als *'de geest der profetie'* (Openbaring 19: 10). Het overblijfsel wordt geleid door het getuigenis van Jezus dat door de gave van profetie wordt overgebracht.

De gave van de Geest was gegeven om voortdurend te werken in de hele geschiedenis van de gemeente, tot *'wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus'* (Efeze 4: 13). Het is daarom een van de belangrijkste kenmerken van het overblijfsel.

Een dergelijke profetische leiding maakt het overblijfsel tot een volk der profetie, die een profetische boodschap verkondigt. Zij zullen de profetie begrijpen en het onderwijzen. De openbaring van de Waarheid, die het overblijfsel bezit, helpt hen hun missie, om de wereld voor te bereiden op de wederkomst van Christus, te voltooien. (Zie hoofdstuk 17).

Het optreden van het overblijfsel in de laatste dagen. De Bijbel geeft aan dat het overblijfsel op het toneel van de wereld zal verschijnen na de tijd van de grote vervolgingen (Openbaring 12: 14-17). De wereldschokkende gebeurtenissen van de Franse revolutie, die leidden tot de gevangenneming van de paus aan het einde van de 1260 jaren periode in 1798, en de vervulling van de 3 grote kosmische tekenen – waar aarde, zon, maan en sterren getuigen van de naderende komst van Christus (zie hoofdstuk 24) – leidde tot een grote herleving van de studie van de profetieën. Een wijdverspreide verwachting van de op handen zijnde wederkomst van Jezus ontstond. Door de hele wereld herkenden veel christenen dat *'de tijd van het einde'* begonnen was (Daniël 12: 4).²⁷

De vervulling van de Bijbelse profetieën in de tweede helft van de 18e eeuw en de eerste helft van de 19e eeuw bracht een krachtige interconfessionele (betrekking hebbend op verschillende geloofsbelijdenissen) beweging tot stand, gericht op de hoop van de tweede Advent. In iedere kerk werden gelovigen in de op handen zijnde komst van Christus gevonden, allen biddend, werkend en vooruitkijkend naar het hoogtepunt van de eeuwen.

De Adventhoop bracht een diepe geest van eenheid tussen haar aanhangers en velen voegden zich bij elkaar om de wereld te waarschuwen, voor de spoedige wederkomst van Christus. De Adventbeweging was een echt Bijbelse interconfessionele beweging, gecentreerd in het Woord van God en de Adventhoop.

Hoe meer men de Bijbel bestudeerde, des te meer men ervan overtuigd raakte, dat God een overblijfsel riep om de gestagneerde reformatie van de christelijke kerk voort te zetten. Ze hadden zelf de afwezigheid ervaren van de ware geest van de reformatie in hun respectievelijke kerken en een gebrek aan belangstelling voor de studie van en voorbereiding op de wederkomst. Hun Bijbelstudie openbaarde dat de beproevingen en teleurstellingen die God hen had laten doormaken een diep geestelijk, zuiverende ervaring vormde, welke hen samenbracht als het overblijfsel van God. God had hen opgedragen de reformatie voort te zetten, die zoveel vreugde en kracht aan de kerk had gebracht. Met dankbaarheid en nederigheid aanvaardden zij hun roeping, zich realiserend dat Gods opdracht niet tot hen was gekomen vanwege enige inherente superioriteit (van nature aanwezige perfectie), maar dat alleen Christus' genade en kracht hen succesvol kon maken.

De missie van het overblijfsel

De profetieën van het boek Openbaring schetsen duidelijk de roeping van het overblijfsel. De drie engelenboodschap van Openbaring 14: 6-12 openbaart de verkondiging van het overblijfsel, die een volledig en definitief herstel van de Evangelie Waarheid zal brengen.²⁸

Deze drie boodschappen bevatten Gods antwoord op de overweldigende satanische misleiding, die de wereld kort vóór de wederkomst van Christus zal overspoelen (Openbaring 13: 3,8,14-16). Onmiddellijk na Gods laatste oproep aan de wereld keert Christus terug om de oogst binnen te halen (Openbaring 14: 14-20).

De eerste engelenboodschap

'En ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenene, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk; Zeggende met een grote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteynen der wateren gemaakt heeft.' (Openbaring: 14: 6-7).

De eerste engel symboliseert Gods overblijfsel, dat een eeuwig Evangelie verkondigt aan de wereld. Dit Evangelie is hetzelfde goede nieuws van Gods eindeloze liefde dat de oude profeten en apostelen verkondigden (Hebreeën 4: 2). Het overblijfsel verkondigt geen ander Evangelie – met het oog op het oordeel bevestigen zij opnieuw het eeuwig Evangelie dat zondaars door geloof gerechtvaardigd kunnen worden en Christus' gerechtigheid ontvangen.

Deze boodschap roept de wereld op tot berouw. Het roept iedereen op om God te *'vrezan'* of te eerbiedigen en Hem de *'heerlijkheid'* of eer te geven. Wij zijn geschapen met dit doel en wij kunnen eer of heerlijkheid geven aan God in onze woorden en daden: *'Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt'* (Johannes 15: 8).

Johannes voorspelt dat de beweging die de wereld voorbereidt op de wederkomst van Christus een hernieuwde nadruk zal leggen op de Bijbelse verheerlijking van God. Als nooit tevoren zal het de Nieuw Testamentische oproep voor het rentmeesterschap van ons leven vertegenwoordigen: *'ulieder lichaam is een tempel van de Heiligen Geest'*. Wij hebben geen exclusieve rechten op onze lichamelijke, morele en geestelijke krachten; Christus kocht deze met Zijn bloed op Golgotha. *'zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn'* (1 Korinthe 6: 19,20). *'Hetzij dan dat gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods'* (1 Korinthe 10: 31).

Het feit dat *'de ure Zijns oordeels'* aangebroken is, voegt urgentie toe aan de oproep om zich te bekeren (zie Hoofdstuk 23). In Openbaring 14: 7 is het woord 'oordeel' een vertaling van het Griekse 'krisis', een daad van oordelen, niet het vonnis van het oordeel (krima). Het verwijst naar het hele proces van oordelen, inclusief het voorleiden van mensen vóór de Goddelijke oordeelstaf, het onderzoek van de levensdossiers, het vonnis van vrijspraak van veroordeling en de schenking van het eeuwig leven of het vonnis van de dood (zie Mattheüs 16: 27; Romeinen 6: 23; Openbaring 22: 12). De boodschap van het oordeelsuur verkondigt ook Gods oordeel over alle afvalligheid (Daniël 7: 9-11,26; Openbaring 17,18).

De boodschap van het oordeelsuur verwijst in het bijzonder naar de tijd waarin Christus als laatste fase van Zijn Hogepriesterlijke bediening in het hemelse Heiligdom, wanneer Zijn werk van oordelen begint. (Zie hoofdstuk 23)

Deze boodschap roept ook allen op de Schepper te aanbidden. Gods oproep om te aanbidden moet gezien worden in tegenstelling tot de oproep om het beest en zijn beeld te aanbidden (Openbaring 13: 3,8,15). Spoedig moet iedereen een keuze maken tussen de ware en de valse aanbedding – tussen het aanbidden van God op Zijn voorwaarden (gerechtigheid door geloof) of op onze voorwaarden (gerechtigheid door werken). Door ons te bevelen Hem te aanbidden *'Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft'* (Openbaring 14: 7; zie ook Exodus 20: 11), vestigt deze boodschap de aandacht op het vierde gebod. Het leidt mensen naar de ware aanbedding van de Schepper, een beleving waarbij Zijn gedenkteken van de schepping wordt geëerd – de zevende dag Sabbat van de HEERE, die Hij ingesteld heeft bij de schepping en bevestigde in de Tien Geboden (zie hoofdstuk 19). De eerste engelenboodschap roept daarom op, tot het herstel van ware aanbedding door Christus, de Schepper en HEERE van de Bijbelse Sabbat aan de wereld te verkondigen. Dit is het teken van Gods schepping – een teken dat genegeerd wordt door de meerderheid van Zijn geschapen wezens.

Door Gods ingrijpen begon de verkondiging van deze boodschap met aandacht voor God de Schepper, op het moment in de geschiedenis dat de evolutieleer een belangrijke impuls kreeg door de publicatie van 'Origin of Species' (de oorsprong van het mensdom) van Charles Darwin (1859). De verkondiging van de eerste engelenboodschap vormt het grootste bolwerk tegen de vooruitgang van de evolutietheorie.

Tenslotte brengt deze oproep het herstel van de eer van Gods Heilige Wet, die vertrapt is door de *'mens der wetteloosheid'* (2 Thessalonicenzen 2: 3 NBG). Alleen wanneer ware aanbedding herstelt is en gelovigen de beginselen uitleven van Gods Koninkrijk, kan God worden verheerlijkt.

De tweede engelenboodschap

'Zij is gevallen, zij is gevallen, Babylon, die grote stad, omdat zij uit den wijn des toorns harer hoererij alle volken heeft gedrenkt.' (Openbaring 14: 8).

Vanaf de vroege geschiedenis symboliseert de stad Babylon de minachting tegen(over) God. Haar toren was een monument voor afvalligheid en het centrum van rebellie (Genesis 11: 1-9). Lucifer (satan) was haar onzichtbare koning (Jesaja 14: 4,12-14) en het lijkt erop dat hij Babylon tot macht van zijn meesterplan wilde maken, voor het besturen van het menselijk geslacht. Door de Bijbel heen illustreert de strijd tussen Gods stad, Jeruzalem en de stad van satan, Babylon, het conflict tussen goed en kwaad.

Gedurende de vroege christelijke eeuwen, toen de Romeinen beide Joden en christenen verdrukten, verwijzen Joodse en christelijke literatuur naar de stad Rome als Babylon.²⁹ Velen geloofden dat Petrus Babylon gebruikte als een andere naam voor Rome (1 Petrus 5: 13).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Vanwege haar afvalligheid en vervolgingen, verwijzen de meeste protestanten van de reformatie en later in het reformatie tijdperk, naar de stad Rome als het geestelijke Babylon (Openbaring 17), de vijand van Gods volk.³⁰

In Openbaring verwijst Babylon naar de goddeloze vrouw, de moeder van hoeren en haar onreine dochters (Openbaring 17: 5). Het symboliseert alle afvallige religieuze organisaties en hun leiderschap, maar bovenal verwijst het naar het groot afvallig religieuze bondgenootschap tussen het beest en haar beeld, dat de laatste crisis zal veroorzaken die wordt beschreven in Openbaring 13: 15-17.

De tweede engelenboodschap beschrijft de universele aard van de Babylonische afvalligheid en haar dwingende macht, en zegt dat *'zij uit den wijn des toorns harer hoererij alle volken heeft gedrenkt'*. De *'wijn'* van Babylon vertegenwoordigt haar ketterse leringen. Babylon zal de staatsmachten dwingen om haar valse religieuze leringen en decreten universeel af te dwingen.

De *'hoererij'* die genoemd wordt vertegenwoordigt de ongeoorloofde relatie tussen Babylon en de naties – tussen de afvallige kerken en de burgerlijke macht. De kerk wordt verondersteld met haar HEERE getrouwd te zijn, echter door in plaats daarvan de steun van de staat te zoeken, verlaat ze haar echtgenoot en pleegt ze geestelijke hoererij/overspel (zie Ezechiël 16: 15; Jacobus 4: 4).

Deze ongeoorloofde relatie resulteert in een tragedie. Johannes ziet de bewoners van de aarde *'dronken'* met valse leringen en Babylon zelf dronken *'van het bloed der heiligen, en van het bloed der getuigen van Jezus'* die weigerden de on-Bijbelse leringen aan te nemen en zich te onderwerpen aan haar gezag (Openbaring 17: 2,6).

Babylon valt omdat zij de eerste engelenboodschap afwijst – het Evangelie van gerechtigheid door geloof in de Schepper. Wanneer tijdens de eerste paar eeuwen de kerk van Rome afvallig wordt, zijn veel protestanten afgeweken van de grote Bijbelse Waarheden van de reformatie. Deze profetie van de val van Babylon vindt vooral haar vervulling in het afkeren van het protestantisme in het algemeen, van de zuiverheid en eenvoud van het eeuwig Evangelie van gerechtigheid door geloof, dat eens zo krachtig de reformatie aandreef.

De tweede engelenboodschap zal relevanter worden naarmate het einde nadert. Het zal zijn volledige vervulling vinden, in het samengaan van de verschillende religieuze bewegingen die de eerste engelenboodschap hebben afgewezen. De boodschap van de val van Babylon wordt herhaald in Openbaring 18: 2-4, die de volledige ineenstorting van Babylon aankondigt en roept degenen van Gods volk, die zich nog steeds in de verschillende lichamen bevinden, op om zich van hen te scheiden. De engel zegt: *'Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van haar plagen niet ontvangt'* (Openbaring 18: 4).³¹

De derde engelenboodschap

'Indien iemand het beest aanbidt en zijn beeld, en ontvangt het merkteken aan zijn voorhoofd, of aan zijn hand, die zal ook drinken uit den wijn des toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is, in den drinkbeker Zijns toorns; en hij zal gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heilige engelen en voor het Lam. En de rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid, en zij hebben geen rust dag en nacht, die het beest aanbidden en zijn beeld, en zo iemand het merkteken zijns naams ontvangt. Hier is de lijdzaamheid der heiligen; hier zijn zij, die de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus.' (Openbaring 14: 9-12).

De eerste engelenboodschap verkondigt het eeuwig Evangelie en roept op tot herstel van de ware aanbidding van God als Schepper want het oordeelsuur is begonnen. De tweede engelenboodschap waarschuwt tegen alle menselijke vormen van aanbidding. Tenslotte verkondigt de derde engel Gods meest ernstigste waarschuwing tegen het aanbidden van het beest en zijn beeld, hetgeen iedereen, die het Evangelie van gerechtigheid door geloof verwerpt, uiteindelijk zal doen.

Het beest dat beschreven wordt in Openbaring 13: 1-10 is de kerk-staat verbintenis die de christelijke wereld vele jaren domineert, die door Paulus wordt beschreven als *'mens der zonde'* (2 Thessalonicenzen 2:2-4) en door Daniël als *'de kleine hoorn'* (Daniël 7: 8, 20-25; 8: 9-12). Het beeld van het beest vertegenwoordigt de vorm van een afvallige religie, welke zich zal

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

ontwikkelen, wanneer de kerken de ware geest van de reformatie hebben verloren en zich zullen verenigen met de staat om hun leringen aan anderen op te dringen. Door kerk en staat te verenigen zullen ze een volmaakt beeld voor het beest zijn geworden – de afvallige kerk die 1260 jaren vervolgd heeft. Vandaar de naam 'beeld van het beest'.

De derde engelenboodschap verkondigt de meest ernstige en gevreesde waarschuwing in de Bijbel. Het laat zien dat degenen die zich onderwerpen aan menselijk gezag in de laatste crisis van de aarde, liever het beest en zijn beeld zullen aanbidden dan God. Tijdens deze laatste strijd zullen zich twee onderscheiden groepen ontwikkelen. De ene groep zal een evangelie van menselijke theorieën verdedigen en zullen het beest en het beeld aanbidden en over zichzelf de meest gruwelijke oordelen brengen. De andere groep, in duidelijk contrast, zullen leven naar het ware evangelie en *'de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus'* (Openbaring 14: 12). De laatste kwestie betreft ware en valse aanbidding, het ware- en valse evangelie. Wanneer deze kwestie duidelijk voor de wereld gebracht wordt, zullen degenen die Gods herdenkingsdag van de schepping – de Bijbelse Sabbat – afwijzen en verkiezen de zondag te aanbidden en te eren, met de volledige kennis dat het niet Gods aangewezen dag van aanbidding is, het merkteken van het beest ontvangen. Dit teken is een teken van rebellie; het beest beweert dat hij de dag van aanbidding heeft veranderd en toont zijn gezag, zelfs over Gods wet.³²

De derde engelenboodschap richt de aandacht van de wereld op de gevolgen van de weigering om het eeuwig Evangelie en Gods boodschap van herstel van de ware aanbidding te aanvaarden. Het geeft een levendig beeld van het eindresultaat van de keuze van de mensen met betrekking tot aanbidding. De keus is niet gemakkelijk, want wat de keuze ook zal zijn, het zal lijden met zich meebrengen. Degenen die God gehoorzamen zullen de toorn van de draak ervaren (Openbaring 12: 17) en uiteindelijk met de dood bedreigd worden (Openbaring 13: 15), terwijl degenen die verkiezen het beest en zijn beeld te aanbidden de zeven laatste plagen moeten ondergaan en tenslotte *'de poel des vuurs'* (Openbaring 15,16; 20: 14,15).

Maar terwijl beide keuzes lijden met zich brengen, verschillen de uitkomsten. De aanbidder van de Schepper zullen ontkomen aan de dodelijke toorn van de draak en zullen samen met het Lam op de berg Sion staan (Openbaring 14: 1; 7: 2,4). Daarentegen zullen de aanbidder van het beest en zijn beeld de volle toorn van God ontvangen en sterven in de aanwezigheid van de heilige engelen en het Lam (Openbaring 14: 9,10; 20: 14).

Ieder persoon zal moeten kiezen wie hij wil aanbidden. Of de keuze voor gerechtigheid door geloof zal worden geopenbaard als men deelneemt aan een vorm van aanbidding, welke God heeft voorgeschreven, of de daadwerkelijke keuze van gerechtigheid door werken zal worden geopenbaard, als men deelneemt aan een vorm van aanbidding welke God heeft verboden, maar die het beest en zijn beeld gebiedt; een door mensen gemaakte aanbidding. God kan deze laatste vorm van aanbidding niet accepteren, omdat het de prioriteit geeft aan de geboden van mensen en niet aan die van God. Het zoekt rechtvaardiging door de werken van mensen en niet door geloof, dat komt door een totale overgave aan God als Schepper, Verlosser en Herschepper. In die zin is de boodschap van de derde engel, de boodschap van rechtvaardiging door geloof.

God heeft Zijn kinderen in alle kerken; maar door het overblijfsel verkondigt Hij een boodschap die oproept Zijn ware aanbidding te herstellen, door Zijn volk uit de afvalligheid te roepen en hen voor te bereiden op de wederkomst van Christus. Erkennend dat veel van Gods volk zich nog bij hen moeten voegen, voelt het overblijfsel hun tekortkomingen en zwakheden, wanneer ze proberen deze ernstige opdracht te vervullen. Zij realiseren dat het alleen door Gods genade is, dat zij deze belangrijk taak kunnen volbrengen.

In het licht van de spoedige komst van Christus en de noodzaak om zich voor te bereiden Hem te ontmoeten, komt Gods dringende meelevende oproep voor ieder van ons persoonlijk *'Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van haar plagen niet ontvangt. Want haar zonden zijn [de ene op de andere] gevolgd tot den hemel toe, en God is harer ongerechtigheden gedachtig geworden'* (Openbaring 18: 4-5).

Referenties

1. De verblindende schittering van de zon die de reine vrouw omringt (Openb.12:1) vertegenwoordigt volgens verschillende commentatoren het licht van het Evangelie van het Nieuwe Testament, dat de vroege kerk kracht en macht gaf om zich te verenigen. De maan, die het licht van de zon weerspiegelt, symboliseert op passende wijze de weerspiegeling van het licht van het Evangelie in het Oude Testament door middel van de voorspellingen en plechtigheden, die naar het kruis en de komende tijd wijzen. De kroon van twaalf sterren vertegenwoordigt de wortels van de kerk, die in het Oude Testament bij de vaders van de twaalf stammen in het Oude Testament zijn ontstaan en zich in het Nieuwe Testament door de twaalf apostelen uitstrekken.
2. Het gebruik van het jaar-dag principe om de profetische tijd te berekenen werd al eerder genoemd in verband met de Messiaanse profetie van Daniël 9. De Messiaanse profetie van Daniël 9 is een van de meest recente voorbeelden van het gebruik van het jaar-dag principe. Zie hoofdstuk 4 van dit boek.
3. SDA Bijbelcommentaar, deel 4, p. 835.
4. De naam paus komt letterlijk van het Latijnse 'papa', Grieks, 'papas, 'vader', 'bisschop', Griekse 'pappas', 'vader'. De paus is 'de bisschop van Rome; het hoofd van de rooms-katholieke kerk'. (Webster's New Universal Unabridged Woordenboek, 2de ed. (New York, NY: Simon & Schuster, 1979)).
5. Het pausdom kan worden gedefinieerd als het systeem van kerkelijk bestuur waarin het hoogste gezag bij de paus berust.
6. Brief, Justinianus aan Paus Johannes, geciteerd in Brief, Paus Johannes aan Justinianus, in Codex Justinianus (Code van Justinianus), Boek I, titel 1, 8, Corpus Juris Civilis, comp., Paulus Krueger, 12e ed. (Berlijn: Weidmannsche Verlagsbuchhandlung, 1959), deel 2, blz. 11, in Het burgerlijk recht, red. en trans. S.P. Scott, (Cincinnati, OH: Central Trust Comp., 1932), vol. 12, blz. 11-13, Cf. Justiniani Novellae (Justinianus' Nieuwe Constituties), 131 st. Nieuwe Grondwet, hoofdstuk 2, Corpus Juris Civilis, comps. Rudolphus Schoell en Guilelmus Kroll, 7e editie, vol. 3, p.665, in burgerlijk recht, vol. 17, blz. 125. Zie ook Don Neufeld en Julia Neuffer, eds., Seventh-day Adventist Bible Student's Source Book (Washington, D.C.: Review and Herald, 1962), blz. 684, 685.
7. Brief, Justinianus aan Aartsbisschop Epiphanius van Constantinopel, 26 maart 533, in Codex Justinianus, Boek I, titel 1, 7, Corpus Juris Civilis, Kruegers ed., deel 2, blz. 8, zoals geciteerd in het Bronboek, blz. 685.
8. Zie bijvoorbeeld 'Vervolging', encyclopedie van religie en ethiek, red. James Hastings (New York, NY: Charles Scribner's Sons, 1917), deel 9, blz. 749-57; John Dowling, The History of Romanism: Van de vroegste corruptie van het christendom tot de huidige tijd, 10e editie. (New York, NY: Edward Walker, 1846), pp. 237-616.
9. Deze klap heeft het prestige van het pausdom zwaar beschadigd, maar heeft de invloed ervan niet teniet gedaan. Openbaring 13:3 spreekt van een genezing van de 'dodelijke wond', dat wijst op een heropleving van de pauselijke invloed. In de laatste dagen wordt het de krachtigste religieuze invloed in de wereld.
10. George Trevor, Rome: Uit de val van het Westerse Rijk (Londen: The Religious Tract Society, 1868), pp. 439, 440; John Adolphus, The History of France From the Year 1790 to the Peace Concluded in Amiens in 1802 (Londen: George Kearsy, 1803), vol. 2, pp. 364-369. Zie ook Bronboek, pp. 701, 702.
11. Leroy E. Froom, The Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D.C.: Review and Herald, 1948), vol. 2 p. 2 pp. 765-782.
12. Peter Geiermann, The Convert's Catechism of Catholic Doctrine (St. Louis, MO: B. Herder Book Co., 1957), pp. 27, 28.
13. Idem., p. 27.
14. Later werd de leer van de pauselijke onfeilbaarheid gebaseerd op de veronderstelling dat (1) 'de onfeilbaarheid als een eigenschap van een goddelijke kerk noodzakelijkerwijs in haar volheid in haar leiderschap wordt gevonden'; (2) Petrus was onfeilbaar in het onderwijzen van geloof en moraal en (3) de paus had van Petrus de eigenschappen van de goddelijke kerk geërfd. Geconcludeerd werd dat wanneer men ex cathedra spreekt 'de Paus een onfeilbare Leraar in Geloof en Moraal is' (Geiermann, p. 29). Ex cathedra betekent in het Latijn letterlijk 'van de stoel'. Met betrekking tot de paus verwijst het naar zijn officiële verklaringen gericht aan de katholieke kerk.
15. Voor claims voor het pausdom, zie bijvoorbeeld Lucius Ferraris, 'Papa', kunst. 2, in Prompta Bibliotheca (Venetië; Gaspar Storti, 1772), deel 6, blz. 25-29, zoals geciteerd in het Bron Boek, blz. 680. Voor de beweringen van het pausdom zelf, zie bijvoorbeeld Paus Leo XIII, Encycliek Brief, 10 januari 1890 en 20 juni 1894 in The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII (New York, NY: Benziger Brothers, 1903), blz. 193, 304. Zie ook Bron Boek, pp. 683, 684.
16. Catechismus van het Concilie van Trente voor Parijse Priesters, trans. door John A. McHugh en Charles J. Callan (New York, NY: Joseph F. Wagner, Inc., 1958 herdruk), blz. 258, 259. Zie ook Bron Boek, p. 614.
17. SDA Bijbelcommentaar, deel 7, blz. 47, 48.
18. Zie Concilie van Trente, zitting IV (8 april 1546), zoals geciteerd in 'De Geloofsbelijdenissen van het Christendom'. ed., Philippus Schaff, 6e ed. (Grand Rapids, MI: Baker, 1983), deel 2, pp. 79-83. Zie ook Bron Boek, blz. 1041-1043.
19. Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, deel 2, pp. 528-531.
20. Idem.
21. Idem.
22. Robert M. Grant, A Short History of Interpretation of the Bible (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1984), blz. 97.
23. Farrar, p. 361.
24. Idem., 363.
25. Grant, p. 97.
26. Farrar, p. 365.
27. Voor de oorsprong van het overblijfsel, zie Froom, Profetisch Geloof van onze Vaders, vol. 4; P. Gerard Damsteegt, Fundamenten van de Zevende-dag Adventistische Boodschap en Missie (Grand Rapids, MI: Wm.B. Eerdmans, 1977).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

28. Zie Damsteegt, 'A Theology of Restoration' (artikel gepresenteerd op de Centennial Conference of Evangelism, Andrews University, 4 mei 1974).
29. Zie Midrash Rabbah op Canticles I. 6, 4; Tertullian, Tegen Marcion, III, 13; Tertullian, Antwoord aan de Joden, 9.
30. Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, deel 2, blz. 531, 787.
31. SDA Bijbelcommentaar, deel 7, blz. 828-31.
32. De katholieke kerk eist de bevoegdheid op om de dag van de eredienst te veranderen. 'V. Wat is de sabbatdag? A. Zaterdag is de sabbatdag. V. Waarom houden we ons aan de zondag in plaats van de zaterdag? A. Wij nemen de zondag in plaats van de zaterdag in acht, omdat de katholieke kerk de plechtigheid van zaterdag naar zondag heeft overgebracht' (Geiermann, p. 50). Zie ook Bron Boek, p. 886. Deze catechismus ontving de 'apostolische zegen' van Paus Pius X, 25 januari 1910 (idem).

Zevende-dag Adventisten geloven...

...de gemeente is één lichaam met vele leden, geroepen uit alle natiën, geslacht, taal en volk. In Christus worden wij een nieuwe schepping; onderscheid in ras, cultuur, ontwikkeling en nationaliteit en verschillen tussen hoog en laag, rijk en arm, mannelijk en vrouwelijk, mogen geen verdeeldheid onder ons teweegbrengen. Wij zijn allen gelijk in Christus, Die ons door één Geest in één gemeenschap met Hem en met elkaar verbonden heeft; wij moeten dienen en ons laten dienen zonder partijdigheid of terughoudendheid. Door de openbaring van Jezus Christus in de Schrift delen wij in hetzelfde geloof en dezelfde hoop en doen al het mogelijke, dat in een gemeenschappelijk getuigenis aan allen uit te dragen. Deze eenheid heeft haar Bron in de eenheid van de Drie-Enige God, Die ons aangenomen heeft als Zijn kinderen.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 13

-

Hoofdstuk 13 DE EENHEID IN HET LICHAAM VAN CHRISTUS

Jezus, Die Zijn werk hier op aarde had beëindigd (Johannes 17: 4), bleef Zich zorgen maken over de toestand van Zijn discipelen, zelfs de avond vóór Zijn dood.

Jaloersheid leidde tot een twistgesprek over wie de grootste was en wie de hoogste positie toegewezen zou krijgen in het Koninkrijk van Christus. De verklaring van Jezus, dat nederigheid de hoofdzaak is van Zijn Koninkrijk, en dat Zijn oprechte volgelingen dienaren zouden zijn, gewillig zichzelf te geven zonder de verwachting van zelfs dank in ruil daarvoor, leek tegen dovemansoren te zijn gericht (Lukas 17: 10). Zelfs het voorbeeld dat Hij gaf, door Zich te bukken en hun voeten te wassen, terwijl niemand van hen dit wilde doen vanwege de gevolgtrekkingen, leek tevergeefs te zijn geweest (zie hoofdstuk 15).

Jezus is Liefde. Het was Zijn medegevoel dat ervoor zorgde, dat het gewone volk Hem volgde. Zijn discipelen, die Zijn onzelfzuchtige liefde niet begrepen, waren vervuld met sterke vooroordelen ten aanzien van niet-Joden, vrouwen, 'zondaren' en de armen, hetgeen hen blind maakte voor de allesomvattende liefde van Christus zelfs tegenover deze verafschuwden. Toen de discipelen Hem vonden in gesprek met een Samaritaanse vrouw van slechte reputatie, hadden zij nog niet geleerd dat de velden, rijp voor de oogst, inclusief graan van alle variëteiten, klaar waren om te worden geoogst.

Maar Christus kon niet beïnvloed worden door traditie, publieke opinie of zelfs door familiegezag. Zijn onweerstaanbare liefde reikte naar beneden en herstelde de gebroken mensheid. Een dergelijke liefde, die hen zou onderscheiden van het zorgeloze publiek, zou het bewijs zijn dat zij ware discipelen zijn. Zoals Hij liefhad, moesten zij liefhebben. De wereld zou voor altijd in staat zijn om christenen te onderscheiden – niet vanwege hun getuigenis, maar vanwege de openbaring van Christus' liefde in hen (zie Johannes 13: 34-35).

Zelfs in de hof van Gethsémané was de belangrijkste gedachte van Christus, de eenheid van Zijn gemeente – zij die uit de wereld gekomen waren (Johannes 17: 6). Hij pleitte met Zijn Vader voor de eenheid in de gemeente, vergelijkbaar aan dat wat de Godheid ervoer. Ik bid *'dat zij allen (Zijn volgelingen) één zijn, gelijkewijs Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt'* (Johannes 17: 21).

Een dergelijke eenheid is het krachtigste hulpmiddel bij het getuigen van de gemeente, want het geeft blijk van Christus' onzelfzuchtige liefde voor de mensheid. Hij zei: *'Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt'* (Johannes 17: 23).

Bijbelse eenheid en de gemeente

Welke eenheid had Christus in gedachten voor de zichtbare gemeente van vandaag? Hoe is een dergelijke liefde en eenheid mogelijk? Wat is het fundament? Wat zijn de bestanddelen? Vraagt het uniformiteit of is diversiteit toegestaan? Hoe functioneert eenheid?

Eenheid in de Geest. De Heilige Geest is de bewegende kracht achter de eenheid van de gemeente. Door Hem worden gelovigen naar de gemeente geleid. Door Hem zijn zij *'tot één lichaam gedoopt'* (1 Korinthe 12: 13). Deze gedoopte leden hebben een eenheid die Paulus beschrijft als *'enigheid des Geestes'* (Efeze 4: 3).

De apostel noemt de basiscomponenten van eenheid in de Geest, hij zegt: *'Eén lichaam is het, en één Geest, gelijkewijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; Eén HEERE, één geloof, één doop, Eén God en Vader van allen, Die daar is boven allen, en door allen, en in u allen'* (Efeze 4: 4-6). De zevenvoudige herhaling van het woord één benadrukt de volmaakte eenheid die Paulus zich voorstelt.

Hij roept hen uit elke nationaliteit en geslacht en de Heilige Geest doopt hen in één lichaam – het lichaam van Christus, de gemeente. Wanneer zij groeien in Christus zorgen culturele verschillen niet langer voor verdeeldheid. De Heilige Geest breekt scheidsmuren tussen hoog en

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

laag, rijk en arm, mannen en vrouwen, af. Zij realiseren zich dat vanuit Gods standpunt iedereen gelijk is, de een acht de ander hoger.

Deze eenheid functioneert ook op corporatief niveau. Dat betekent dat lokale gemeenten overal gelijk zijn, ook al zijn sommigen ontvangers van geld en zendelingen uit andere landen. Een dergelijk geestelijke eenheid kent geen hiërarchie (machtstructuur). Staatsburgers en zendelingen zijn gelijk voor God.

De verenigde gemeente heeft één hoop – de *'zalige hoop'* van verlossing dat zal gerealiseerd worden bij de *'verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus'* (Titus 2: 13). Deze hoop is de bron van vrede en vreugde, en biedt een krachtig motief voor een verenigd getuigenis (Matthéüs 24: 14). Het leidt tot verandering, want *'een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is'* (1 Johannes 3: 3).

Het is door een gemeenschappelijk geloof – een persoonlijk geloof in het verzoenend Offer van Jezus Christus – dat allen een deel van het lichaam worden. Die ene doop, die de dood en opstanding van Christus symboliseert (Romeinen 6: 3-6) brengt dit geloof perfect tot uitdrukking en is getuige van een vereniging met het lichaam van Christus.

Tenslotte leert de Schrift dat er één Geest is en één God en Vader. Alle aspecten van de gemeentelijke eenheid vinden hun fundament in de eenheid van de Drie-Enige God. *'En er is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest; En er is verscheidenheid der bedieningen, en het is dezelfde HEERE; En er is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God, Die alles in allen werkt'* (1 Korinthe 12: 4-6).

De mate van eenheid. De gelovigen ervaren een eenheid van geest en mening/zienswijze. Let op de volgende vermaning: *'Doch de God der lijdzaamheid en der vertroosting geve u, dat gij eensgezind zijt onder elkander naar Christus Jezus; Opdat gij eendrachtelijk, met één mond, moogt verheerlijken den God en Vader van onzen HEERE Jezus Christus.'* (Romeinen 15: 5-6). *'Maar ik bid u, broeders, door den Naam van onzen HEERE Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en [dat] onder u geen scheuringen zijn, maar [dat] gij samengevoegd zijt in een zelfde zin, en in een zelfde gevoelen.'* (1 Korinthe 1: 10). *'zijt eensgezind, leeft in vrede; en de God der liefde en des vredes zal met u zijn'* (2 Korinthe 13: 11).

Gods gemeente, moet dus een eenheid in gevoelens, gedachten en daden openbaren. Betekent dit dat leden identieke gevoelens, gedachten en daden moeten hebben? Houdt de Bijbelse eenheid uniformiteit in?

Eenheid in verscheidenheid. Bijbelse eenheid betekent niet uniformiteit. De Bijbelse beeldspraak van het menselijk lichaam laat zien, dat de gemeentelijke eenheid bestaat uit diversiteit.

Het lichaam heeft veel organen, die allen meewerken om het lichaam optimaal te laten functioneren. Elk vervult een essentiële, doch andere taak; niets is nutteloos.

Hetzelfde beginsel werkt in de gemeente. God verdeelt de gaven *'aan een iegelijk in het bijzonder; gelijkewijs Hij wil'* (1 Korinthe 12: 11), Hij creëert een gezonde diversiteit die de gemeente ten goede komt. Niet alle leden denken hetzelfde, noch zijn ze geschikt hetzelfde werk te doen. Allen functioneren echter onder de leiding van dezelfde Geest, teneinde de gemeente op te bouwen naar de beste van hun door God gegeven vermogens.

Om haar opdracht te volbrengen heeft de gemeente de bijdragen van alle gaven nodig. Samen voorzien ze in een totale evangelische stuwkracht. Het succes van de gemeente hangt niet af van het feit dat elk lid hetzelfde is en hetzelfde doet als ieder ander lid; het hangt er eerder van af, of alle leden hun door God toegewezen taken uitvoeren.

In de natuur geeft de wijnstok met zijn takken een illustratie van een eenheid in verscheidenheid. Jezus gebruikte deze beeldspraak van de wijnstok, om de eenheid van de gelovige met Hemzelf te beschrijven (Johannes 15: 1-6). De takken, de gelovigen, zijn het verlengstuk van de Ware Wijnstok – Christus. Zoals elke tak en elk blad, verschilt elke individuele christen van de andere, toch bestaat er eenheid, omdat allen hun voeding ontvangen van dezelfde Bron, de Wijnstok. De takken van de wijnstok zijn individueel gescheiden en vermengen zich niet met elkaar: toch is elke tak in gemeenschap met de andere, omdat ze verbonden zijn met dezelfde

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

ouder stam. Zij ontvangen voeding van dezelfde Bron: ze nemen dezelfde levengevende eigenschappen op.

Dus de christelijke eenheid is afhankelijk van het enten van de leden in Christus. Van Hem komt de kracht die het christelijke leven bezielt. Hij is de Bron van het talent en de kracht die noodzakelijk zijn om de taak van de gemeente te volbrengen. Door met Hem verbonden te zijn worden smaak, gewoonten en levensstijl gevormd van alle christenen. Door Hem zijn alle leden met elkaar verbonden en samengevoegd in een gemeenschappelijke opdracht. Wanneer de leden in Hem blijven, wordt zelfzucht verdreven en christelijke eenheid wordt gevormd, waardoor ze Zijn opdracht kunnen volbrengen. Hoewel er verschillende temperamenten in de gemeente zijn, werken ze allen onder hetzelfde Hoofd. Terwijl er veel gaven zijn, is er één Geest. Hoewel de gaven verschillend zijn, zijn de daden harmonieus. *'doch het is dezelfde God, Die alles in allen werkt'* (1 Korinthe 12: 6).

Eenheid in geloof. Diversiteit van gaven betekent echter niet, dat er een diversiteit aan overtuigingen is. In de laatste dagen zal Gods gemeente bestaan uit mensen die een platform van het eeuwig Evangelie delen – hun leven wordt gekarakteriseerd door het houden van de geboden van God en het geloof van Jezus (Openbaring 14: 12). Samen verkondigen zij aan de wereld Gods uitnodiging van Verlossing.

Hoe belangrijk is gemeentelijke eenheid?

Eenheid is essentieel voor de gemeente. Zonder dit zal de gemeente falen in het volbrengen van haar heilige opdracht.

Eenheid maakt de inspanning van de gemeente effectief. In een wereld die verscheurt wordt door onenigheid en conflicten, getuigen de liefde en eenheid tussen de gemeenteleden van verschillende persoonlijkheden, temperamenten en karakter/gewoonten, krachtiger dan wat dan ook. Deze eenheid levert onweerlegbaar bewijs van hun verbinding met de hemel en van de geldigheid van hun geloofsbrieven als discipelen van Christus (Johannes 13: 35). Het bewijst de kracht van Gods Woord.

Conflicten tussen belijdende christenen heeft afschuw opgewekt bij ongelovigen en is waarschijnlijk het grootste obstakel van hun afwijzen van het christelijke geloof. Oprechte eenheid onder gelovigen maakt deze houding onschadelijk. Het is een belangrijk bewijs voor de wereld, Christus zei, dat Hij hun Redder is (Johannes 17: 23).

Eenheid openbaart de realiteit van Gods Koninkrijk. Een ware gemeentelijke eenheid op aarde openbaart dat haar leden serieus zijn in haar verwachting om samen te leven in de hemel. Eenheid op aarde demonstreert de realiteit van de werkelijkheid van Gods Eeuwig Koninkrijk. Aan hen die zo leven wordt de Schrift vervuld *'Ziet, hoe goed en hoe lieflijk is het, dat broeders ook samenwonen'* (Psalm 133: 1).

Eenheid laat de kracht van de gemeente zien. Eenheid geeft kracht, onenigheid zwakte. Een gemeente is werkelijk voorspoedig en sterk, wanneer haar leden verenigd zijn met Christus en elkaar en in harmonie met elkaar samenwerken voor de redding van de wereld. Dan en alleen dan zijn ze in de ware zin *'Gods medearbeiders'* (1 Korinthe 3: 9).

Christelijke eenheid daagt onze toenemende verdeelde wereld, verscheurd door liefdeloos egoïsme uit. De verenigde gemeente geeft het antwoord op een samenleving, die wordt verdeeld door cultuur, ras, geslacht en nationaliteit. Een verenigde gemeente biedt weerstand aan de aanvallen van satan. Inderdaad, de machten van de duisternis zijn machteloos tegen een gemeente, waarvan de leden elkaar liefhebben zoals Christus hen heeft liefgehad.

De positieve en mooie effecten van een verenigde gemeente kunnen worden vergeleken met de uitvoering van een orkest. Vooraf aan de verschijning van de dirigent, wanneer de muzikanten hun instrumenten stemmen en opwarmen, produceren zij een kakofonie (klankenbrij). Echter wanneer de dirigent verschijnt stopt het chaotische lawaai en alle ogen vestigen zich op hem. Elk lid van het orkest zit klaar om te gaan spelen zoals hij het dirigeert. Wanneer ze de leiding van de dirigent volgen, produceert het orkest schitterende harmonieuze muziek.

'Eenheid in het lichaam van Christus betekent het mengen van de instrumenten van het leven in het grote orkest van de uitverkorenen, onder leiding van de Goddelijke Dirigent. Op Zijn 'downbeat' (eerste tel van de maat), na de oorspronkelijke partituur (alle partijen van een muziekstuk) van de schepping, hebben wij het voorrecht om voor de mensheid de symfonie van Gods liefde uit te voeren.'¹

Het bereiken van eenheid

Wanneer de gemeente eenheid wil ervaren, moeten zowel de Godheid en de gelovigen betrokken zijn bij het tot stand brengen ervan. Wat is de bron van eenheid en hoe kan het bereikt worden? Welke rol spelen de gelovigen?

De Bron van eenheid. De Schrift wijst erop dat eenheid zijn oorsprong vindt in (1) de bewarende macht van de Vader (Johannes 17: 11), (2) de Heerlijkheid van de Vader, Die Christus aan Zijn volgelingen gegeven heeft (Johannes 17: 22), en (3) de inwoning van Christus in de gelovigen (Johannes 17: 23). De Heilige Geest, de 'Geest van Christus' te midden van het lichaam van Christus, is de samenhangende kracht en aanwezigheid, die elk deel verenigd houdt.

Hoe dichter gemeenteleden tot Christus komen des te dichter komen ze bij elkaar, zoals de naaf en spaken van een wiel. 'Het geheim van ware eenheid in de gemeente en in het gezin is geen diplomatie, geen bestuur, geen bovenmenselijke inspanning om problemen te overwinnen – hoewel er veel van dit te doen zal zijn – maar eenheid met Christus.'²

De Heilige Geest als Vereniger. Als de 'Geest van Christus' en de 'Geest der waarheid', brengt de Heilige Geest eenheid.

1. Het middelpunt van eenheid. Wanneer de Geest bij gelovigen binnenkomt, zorgt Hij ervoor dat ze de menselijke vooroordelen over cultuur, ras, geslacht, kleur, nationaliteit en status overstijgt. (zie Galaten 3: 26-28). Hij bereikt dit door Christus in het hart te brengen. Degenen die Hij bewoont zullen zich concentreren op Jezus, niet op zichzelf. Hun vereniging met Christus zorgt voor onderlinge eenheid – de vruchten van de inwonende Geest.

2. De rol van de geestelijke gaven in het bereiken van eenheid. Hoe bereikbaar is het doel van de gemeentelijke eenheid? Toen Christus Zijn bemiddelende werk aan de zijde van Zijn Vader in de hemel begon, zorgde Hij ervoor dat het doel van het verenigen van Zijn volk geen illusie was. Door de Heilige Geest gaf Hij bijzondere gaven, speciaal bedoeld om onder de gelovigen 'de eenheid van geloof' tot stand te brengen.

Bij het bespreken van deze gaven zegt Paulus: *'En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars;'* Deze gaven werden aan de gemeente gegeven *'Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;'* (Efeze 4: 11-13).

Deze unieke gaven waren ontworpen om de 'enigheid des Geestes' te ontwikkelen, 'tot de enigheid des geloofs' (Efeze 4: 3,13) zodat gelovigen volwassen en standvastig zouden zijn en 'niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen;' (Efeze 4: 14; zie ook hoofdstuk 16).

Door deze gaven spreken de gelovigen de Waarheid in liefde en groeien op in Christus, het Hoofd van de gemeente – een eenheid van liefde ontwikkelend. Paulus zegt: *'Uit Welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrengeing, naar de werking van een iegelijk deel in [zijn] maat, den wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouwning in de liefde.'* / In Christus, zegt Paulus is 'het hele lichaam, samengevoegd en bijeengehouden door elk ondersteunend bindweefsel, groeit en bouwt zich op in liefde, omdat elk onderdeel zijn werk doet' (Efeze 4: 16 SV / NIV).

3. De basis voor eenheid. Het is als de 'Geest der waarheid' (Johannes 15: 26), dat de Heilige Geest werkt om de belofte van Christus te vervullen. Zijn taak is om de gelovigen te leiden 'in al de waarheid' (Johannes 16: 13). Het is dus duidelijk dat de Waarheid, waarin Christus centraal staat de basis is van eenheid.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

De opdracht van de Geest is om gelovigen te leiden in de Waarheid, zoals die in Jezus is. Een dergelijke studie heeft een verenigend effect. Doch studie alleen is niet genoeg om ware eenheid te verkrijgen. Alleen geloven, uitleven en de Waarheid prediken, zoals deze in Jezus is, zorgt voor ware eenheid. Gemeenschap, geestelijke gaven en liefde zijn allemaal erg belangrijk, maar hun volheid komt door Degene, Die zei: *'Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven'* (Johannes 14: 6). Christus bad: *'Heilig ze in Uw waarheid, Uw Woord is de waarheid'* (Johannes 17: 17). Om eenheid te ervaren, moeten gelovigen het licht ontvangen dat vanuit het Woord schijnt.

Omdat deze Waarheid zoals ze door Jezus in het hart woont, zal ze het leven verfijnen, verheffen en reinigen, alle vooroordelen en geschillen uitbannen.

Het nieuwe gebod van Christus. Zoals de mens, werd de gemeente gemaakt naar het beeld van God. Zoals elk lid van de Godheid liefde heeft voor de ander, zo zullen de leden van de gemeente liefde voor elkaar hebben. Christus heeft bevolen dat gelovigen hun liefde voor God moeten tonen door anderen lief te hebben als zichzelf (Matthéüs 22: 39).

Jezus Zelf droeg het beginsel van liefde tot het uiterste op Golgotha. Vlak voor Zijn dood breidde Hij het gebod dat Hij eerder had neergelegd uit en gaf Zijn discipelen een nieuw gebod *'dat gij elkander liefhebt, gelijkterwijs Ik u liefgehad heb'* (Johannes 15: 12; zie ook 13: 34). Het was alsof Hij tegen hen zei: *'Ik vraag u niet om voor uw rechten op te komen, om ervoor te zorgen dat u uw recht krijgt, om te vervolgen (rechtelijk) wanneer dat niet gebeurt. Ik vraag u om uw rug naar de zweep te keren, om uw andere wang toe te keren, om vals beschuldigd te worden, bespot, uitgelachen, verguisd, gebroken, aan het kruis genageld en begraven te worden, als dat het kost om anderen lief te hebben. Want dát is anderen liefhebben, zoals Ik u liefheb.'*

1. De onmogelijke mogelijkheid. Hoe kunnen wij liefhebben zoals Jezus liefhad? Onmogelijk! Christus vraagt het onmogelijke, maar Hij kan het onmogelijke volbrengen. Hij belooft, *'En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken'* (Johannes 12: 32). Want eenheid in het lichaam van Christus is menswording, de eenheid van gelovigen met God door het Woord dat vlees is geworden. Het is ook relationeel, de eenheid van gelovigen door hun gemeenschappelijke wortels in de Wijnstok. En tenslotte is het geworteld in het kruis: de liefde van Golgotha wordt duidelijk in de gelovigen.

2. Eenheid aan het kruis. Gemeentelijke eenheid vindt plaats aan het kruis. Het is alleen, wanneer wij ons realiseren dat wij niet liefhebben en kunnen liefhebben zoals Jezus liefhad, dat wij onze behoefte aan Zijn blijvende aanwezigheid erkennen – en Hem geloven als Hij zegt: *'want zonder Mij kunt gij niets doen'* (Johannes 15: 5). Aan het kruis realiseren wij dat Hij niet alleen voor ons stierf, maar voor ieder persoon op aarde. Dat betekent dat Hij alle nationaliteiten, rassen, kleuren en standen liefhad. Hij had een ieder in gelijke mate lief, wat hun verschillen ook waren. Daarom is eenheid geworteld in God. De beperkte visie van de mens heeft de neiging om mensen te scheiden. Het kruis echter breekt door de menselijke blindheid heen en plaatst Gods prijskaartje op de mens. Het laat zien dat niemand waardeloos is. Allen worden bemind. Wanneer Christus hen liefheeft, zo behoren ook wij allen lief te hebben.

Toen Christus voorspelde dat Zijn kruisiging allen tot Hem zou trekken, bedoelde Hij dat de magnetische aantrekkingskracht van Hem Zelf, de grootste van de lijdens, Zijn lichaam, de gemeente, tot eenheid zou brengen. De enorme kloof tussen de hemel en ons, de kloof die Christus heeft overbrugd, maakt de kleine stap die wij moeten zetten om een broeder te bereiken onbeduidend.

Golgotha betekent *'draagt elkanders lasten'* (Galaten 6: 2). Christus droeg de volle last van de gehele mensheid, welke Zijn leven verpletterde, zodat Hij ons leven kon geven en ons de vrijheid gaf om elkaar te helpen.

Stappen naar eenheid. Eenheid komt niet automatisch. Gelovigen moeten stappen ondernemen.

1. Eenheid thuis. Het ideale oefenterrein voor gemeentelijke eenheid is thuis. (zie hoofdstuk 22). Wanneer wij thuis wijs management, vriendelijkheid, zachtaardigheid, geduld en liefde leren met het kruis als middelpunt, zullen wij in staat zijn deze beginselen in de gemeente uit te dragen.

2. Streef naar eenheid. Wij zullen nooit eenheid bereiken tenzij wij er gewetensvol naar streven. En wij kunnen nooit zelfgenoegzaam denken dat wij het hebben bereikt. Wij moeten dagelijks bidden voor eenheid en het zorgvuldig bevorderen. Wij moeten verschillen minimaliseren en voorkomen dat wij ruzie maken over niet belangrijke zaken. In plaats van ons te focussen op wat ons verdeelt, zouden wij moet spreken over de vele kostbare Waarheden waarover wij het eens zijn. Spreek over eenheid en bidt dat het gebed van Christus mag worden vervuld. Door dat te doen kunnen wij de eenheid en harmonie realiseren die God wil dat wij hebben.

3. Werk samen naar een gemeenschappelijk welzijn. De gemeente zal geen eenheid ervaren totdat zij, handelend als een eenheid, betrokken is bij het verkondigen van het Evangelie van Jezus Christus. Een dergelijke taak biedt een ideale training om harmonie te leren. Het leert gelovigen dat zij allen een deel zijn van Gods grote familie en dat het geluk van het geheel afhangt van het welzijn van iedere gelovige. In Zijn dienstwerk versmolt Christus het herstel van de ziel en het herstel van het lichaam. En toen Hij Zijn discipelen voor hun taak uitzond, legde Hij de nadruk op een soortgelijke invulling: verkondiging en genezen (Lukas 9: 2; 10: 9).

Dus de gemeente van Christus moet zowel het predikingswerk – de bediening van het Woord – als medisch zendingswerk voortzetten. Geen van deze onderdelen in Gods werk moet onafhankelijk uitgevoerd worden of alles overheersend zijn. Zoals in de dagen van Christus moet evenwicht, samenwerkend in harmonie, ons werk voor zielen karakteriseren.

Degenen die betrokken zijn bij de verschillende fasen van kerkelijk werk moeten nauw samenwerken als ze op een krachtige manier de Evangelie uitnodiging in de wereld willen brengen. Sommigen menen dat eenheid stabilisatie inhoudt voor efficiëntie. De beeldspraak van het lichaam geeft echter aan dat ieder orgaan, groot of klein, belangrijk is. Samenwerking – geen rivaliteit – is Gods plan voor Zijn wereldwijd werk. Zo wordt eenheid in het lichaam van Christus een demonstratie van de onzelfzuchtige liefde van Christus, die zo ontzagwekkend is geopenbaard aan het kruis.

4. Ontwikkel een globaal perspectief. Een gemeente vertoont geen echte eenheid, tenzij zij actief bezig is Gods werk op te bouwen in alle delen van de wereld. De gemeente moet er alles aan doen om nationaal, cultureel of regionaal isolationisme (zich van de buitenwereld afwenden) te vermijden. Om eenheid van oordeel, doel, en daden te bereiken, moeten gelovigen van verschillende nationaliteit zich met elkaar vermengen en samen dienen.

De gemeente moet ervoor zorgen geen afzonderlijke nationale belangen te bevorderen, wat haar verenigde, wereldwijde beweging kan schaden. Het leiderschap van de gemeente moet zo werken, dat gelijkheid en eenheid behouden blijven en zorgt ervoor geen programma's of voorzieningen te ontwikkelen op een bepaald gebied, dat moet worden gecompenseerd ten koste van de bouw van het werk in andere delen van de wereld.

5. Vermijd een houding die verdeelt. Een houding van zelfzucht, trots, zelfvertrouwen, zelfvoorziening, superioriteit, vooroordeel, kritiek, aanklacht en zifterij onder gelovigen draagt mee aan verdeeldheid in de gemeente. Vaak ligt een verlies van de eerste liefde in de christelijke ervaring achter deze houding. Een frisse kijk op Gods gave van Christus op Golgotha kan de liefde voor elkaar vernieuwen (1 Johannes 4: 9-11). De genade van God, bemiddeld door de Heilige Geest, kan deze bronnen van verdeeldheid in het natuurlijke hart onderdrukken.

Wanneer een Nieuw Testamentische gemeente het probleem van verdeeldheid ontwikkelt, raadt Paulus de gemeente; '*wandelt in den Geest*' (Galaten 5: 16). Door voortdurend gebed moeten wij de leiding zoeken van de Heilige Geest, Die ons naar eenheid wil leiden. Wandelend in de Geest brengt de vruchten van de Geest voort – '*liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid*' – hetgeen een effectief middel is tegen verdeeldheid (Galaten 5: 22,23).

Jacobus sprak zich uit tegen een andere wortel van verdeeldheid: gebaseerd op hoe wij personen behandelen naar hun rijkdom of status. In sterke bewoordingen stelt hij een dergelijke onderscheiding aan de kaak '*Maar indien gij den persoon aanneemt, zo doet gij zonde, en wordt van de wet bestraft als overtreders*' – '*Wanneer gij blijk geeft van partijdigheid, begaat u zonde en wordt u door de wet als overtreders veroordeeld*' (Jacobus 2:9 SV + KJV) Omdat God onpartijdig is (Handelingen 10: 34), moeten wij niet meer achting geven aan sommige gemeenteleden dan aan anderen, vanwege positie, rijkdom of talenten. Wij mogen ze respecteren, maar wij mogen ze niet

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

meer kostbaar achten voor onze hemelse Vader, dan het nederigste kind van God. De woorden van Christus corrigeren onze standpunten; *'Voor zoveel gij dit één van dezen Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan'* (Matthéüs 25: 40). Hij is vertegenwoordigd in de minste persoon, maar ook in de meest gezegende leden. Allen zijn Zijn kinderen en daarom even belangrijk voor Hem.

Net zoals onze HEER, de Zoon des mensen, een Broeder werd voor elke zoon en dochter van Adam, zo zijn wij, Zijn volgelingen, geroepen om in eenheid van geest en missie op een verlossende manier uit te reiken naar onze broeders en zusters van *'alle natie, en geslacht, en taal en volk'* (Openbaring 14: 6).

Referenties

1. Benjamin F. Reaves, 'What Unity Means to Me', Adventist Review, 4 december 1986, blz. 20.
2. White, The Adventist Home (Nashville, TN: Southern Publishing Assn., 1952), blz. 179

Zevende-dag Adventisten geloven...

...In de doop belijden wij ons geloof in de dood en opstanding van Jezus Christus en betuigen onze dood voor de zonde en ons voornemen in nieuwheid des levens te wandelen. Zo erkennen wij Christus als HEER en Heiland, worden Zijn volk en door Zijn gemeente worden wij als leden aanvaard. De doop is een zinnebeeld van onze verbondenheid met Christus, de vergeving van onze zonden en ons ontvangen van de Heilige Geest. De doop vindt plaats door onderdompeling in water en op de belijdenis van het geloof in Jezus en blijk van berouw. Dit volgt op onderricht vanuit de Heilige Schrift en aanvaarding van de Bijbelse leer.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 14

Hoofdstuk 14 DE DOOP

Nyangwira, die in Centraal Afrika woonde, beschouwde de doop niet slechts als een optie. Al meer dan een jaar bestudeerde zij gretig de Bijbel. Zij verlangde ernaar een christen te worden.

Op een avond deelde zij de dingen, die zij had geleerd, met haar man. Diep verontwaardigd riep hij: 'Ik wil dit soort religie niet in mijn huis hebben, wanneer je door gaat met studeren vermoord ik je'. Hoewel ze onderdrukt werd, bleef Nyangwira studeren en spoedig was zij klaar om gedoopt te worden.

Vóórdat zij het huis verliet om naar de doopdienst te gaan, knielde ze respectvol voor haar man en vertelde hem dat ze gedoopt zou worden. Hij pakte zijn grote jachtmes en riep: 'Ik heb je gezegd dat ik niet wil dat je gedoopt wordt. De dag dat je gedoopt wordt zal ik je vermoorden.'

Maar Nyangwira was vastbesloten haar HEERE te volgen en vertrok met de dreigementen van haar echtgenoot, die in haar oren naklonken.

Vóórdat ze het water inging, beleed ze haar zonden en wijdde haar leven aan haar Verlosser, niet wetend of zij die dag ook haar leven voor de HEERE zou neerleggen.

Toen zij terugkeerde naar huis, bracht zij het mes naar haar man.

'Ben je gedoopt?' vroeg hij boos.

'Ja' antwoordde zij eenvoudig. 'Hier is het mes.'

'Ben je bereid gedood te worden?'

'Ja, dat ben ik.'

'Verbaasd over haar moed, had haar man geen lust meer haar te doden.'¹

Hoe belangrijk is de doop?

Is de doop het waard om uw leven te riskeren? Eist God echt dat we gedoopt worden? Hangt redding af van het feit of men gedoopt is?

Het Voorbeeld van Jezus. Op een dag verliet Jezus de timmermanswerkplaats in Nazareth, groette Zijn familie vaarwel en ging naar de Jordaan, waar Zijn neef Johannes aan het prediken was. Hij naderde Johannes en vroeg om gedoopt te worden. Verbaasd probeerde Johannes het Hem af te raden, hij zei: *'Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?'* *'Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen'* antwoordde Jezus (Matthéüs 3: 13-15).

De doop van Jezus gaf deze verordening² voor altijd een Goddelijke bekrachtiging (Matthéüs 3: 13-17; zie ook 21: 25). De doop is een facet van gerechtigheid, waarin allen kunnen deelnemen. Omdat Christus, de Zondeloze, werd gedoopt om *'alle gerechtigheid te vervullen'*, moeten wij, zondaren, hetzelfde doen.

Het gebod van Jezus. Aan het einde van Zijn dienstwerk gebood Christus Zijn discipelen: *'Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve depende in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb'* (Matthéüs 28: 19).

In deze opdracht maakt Christus duidelijk dat Hij de doop vereiste van degenen, die een deel van Zijn gemeente wilden worden, Zijn geestelijk Koninkrijk. Toen door de opdracht aan de discipelen, de Heilige Geest mensen tot berouw bracht en Jezus aan te nemen als hun Redder, werden zij gedoopt in de Naam van de Drie-Enige God. Hun doop liet zien, dat zij een persoonlijke relatie waren begonnen met Christus en werden toegewijd, om een leven te leiden in harmonie met de beginselen van Zijn Koninkrijk van genade. Christus besloot Zijn opdracht van de doop met de verzekering *'En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld'* (Matthéüs 28: 20).

Na de hemelvaart van Christus verkondigden de apostelen de noodzaak en urgentie van de doop (Handelingen 2: 38; 10: 48; 22: 16). Als reactie daarop werden menigten gedoopt, die de Nieuw Testamentische gemeente vormden (Handelingen 2: 41,47; 8: 12) en namen zij het gezag van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest aan.

De doop en redding. Christus leerde dat *'die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden'* (Markus 16: 16). In de apostolische gemeente volgde de doop automatisch op het aannemen van Christus. Het was een bevestiging van het geloof van de nieuw gelovige (zie Handelingen 8: 12; 16: 30-34).

Petrus gebruikte de ervaring van Noach tijdens de vloed om de relatie te illustreren tussen doop en redding. In de tijd voorafgaand aan de zondvloed had de zonde zulke proporties bereikt dat God, door Noach de wereld waarschuwde om zich te bekeren, of met de vernietiging geconfronteerd te worden. Maar acht personen echter geloofden, gingen de ark binnen en werden behouden door het water heen. *'Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die een aflegging is der vuiligheid des lichaams, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus'* (1 Petrus 3: 20-21).

Petrus legt uit dat wij gered worden door de doop zoals Noach en zijn familie gered werden door de zondvloed. Natuurlijk werd Noach gered door God, niet de watervloed. Naar analogie (overeenkomst) is het het bloed van Christus en niet het water van de doop, dat de zonde verwijdert van de gelovige. 'Maar de doop, net zoals de gehoorzaamheid van Noach door de ark binnen te gaan, is het antwoord van een goed geweten tegenover God. Wanneer de mens door Gods kracht antwoord geeft, wordt de redding door de opstanding van Jezus Christus, effectief.'³

Echter, hoewel de doop essentieel verbonden is met redding, garandeert dit geen verlossing.⁴ Paulus beschouwde de ervaring van Israëls uittocht uit Egypte als symbolische weergave van de doop.⁵ *'En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgegaan zijn; En allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee; En allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben; En allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben;'* Ondergedompeld in water – de wolk boven en het water aan elke kant – werd het volk Israël symbolisch gedoopt toen zij door de Rode Zee gingen. Toch ondanks deze ervaring *'heeft God geen welgevallen gehad'* met de meeste van hen (1 Korinthe 10: 1-5). Dus ook vandaag verzekert de doop niet automatisch de redding. Israëls ervaring werd opgeschreven *'tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn. Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle'* (1 Korinthe 10: 11,12).

'Eén Doop'

De uitvoering van de doop in de christelijke wereld varieert. Sommigen maken gebruik van immersie, of onderdompeling; anderen gebruiken aspersie, of besprenkeling en nog anderen affinitie, of gieten. Kenmerkend voor de eenheid die de Geest in Gods gemeente brengt, is de beoefening van *'één doop'* (Efeze 4: 5).⁶

Wat laat de Bijbel zien over de betekenis van de doop, over de toepassing zelf en haar geestelijke betekenis?

De betekenis van het woord 'doop'. Het Engelse woord 'baptize' komt van het Griekse woord 'baptizo' hetgeen onderdompeling inhoudt, omdat het afgeleid is van het werkwoord 'bapto', wat 'in of onderdompelen' betekent.⁷ Wanneer het werkwoord 'baptize' naar water verwijst, draagt doop het idee van onderdompeling, van het geheel onder water gaan van een persoon.⁸

In het Nieuwe Testament wordt het werkwoord 'dopen' gebruikt (1) met verwijzing naar dopen in water (bijv. Matthéüs 3: 6; Markus 1: 9; Handelingen 2: 41); (2) als beeldspraak van Christus' lijden en dood (Matthéüs 20: 22,23; Markus 10: 38,39; Lukas 12: 50); (3) voor de komst van de Heilige Geest (Matthéüs 3: 11; Markus 1: 8; Lukas 3: 16; Johannes 1: 33; Handelingen 1: 5; 11: 16); en (4) voor wassingen of het ritueel wassen van de handen (Markus 7: 3,4; Lukas 11: 38). Deze vierde toepassing duidt eenvoudig wassingen aan, om te reinigen van ceremoniële onzuiverheden en rechtvaardigt de doop door besprenkeling of gieten niet.⁹ De Schrift gebruikt het zelfstandig naamwoord 'doop' voor zowel de doop met water als voor de dood van Christus (Matthéüs 3: 7; 20: 22).

J.K. Howard merkt op, dat het Nieuwe Testament 'geen bewijs levert dat besprenkeling ooit een apostolische handeling is geweest, het bewijsmateriaal wijst er allemaal op dat het een latere introductie is.¹⁰

Dopen in het Nieuwe Testament. De gevallen van waterdoop in de verslagen van het Nieuwe Testament betroffen onderdompeling. Wij lezen dat Johannes doopte in de rivier de Jordaan (Matthéüs 3: 6; zie ook Markus 1: 5) en *'in Enon bij Salim, dewijl daar vele wateren waren'* (Johannes 3: 23). Alleen bij onderdompeling is er veel water nodig.

Johannes dompelde Jezus onder. Hij doopte Jezus *'in de Jordaan'* en na de doop klom Jezus *'uit het water'* (Markus 1: 9-10; zie ook Matthéüs 3: 16).¹⁰

De apostolische gemeente doopte ook door onderdompeling. Toen de evangelist Filippus de Ethiopische kamerling doopte, daalden zij beiden *'af in het water'* en klommen *'uit het water'* (Handelingen 8: 38,39).

De doop in de geschiedenis. Vóór het christelijke tijdperk doopten de Joden hun bekeerlingen door onderdompeling. De Essenen bij Quram volgden de handeling van onderdompeling bij zowel leden als bekeerlingen.¹²

Bewijzen van de schilderijen in catacomben en kerken, van de mozaïeken op vloeren, wanden en plafonds, van beeldhouwde reliëfs en van tekeningen in het oude Nieuwe Testament getuigen overweldigend van onderdompeling, als de normale vorm van dopen in de christelijke gemeente, gedurende de eerste tien tot veertien eeuwen.¹³ Doopvonten in de oude kathedralen, kerken en ruïnes in Noord-Afrika, Turkije, Italië, Frankrijk en elders getuigen nog van de oudheid van deze handeling.¹⁴

De betekenis van de doop

De betekenis van de doop staat in nauw verband met de wijze waarop gedoopt wordt. Alfred Plummer zei: *'Alleen wanneer de doop wordt toegediend door onderdompeling wordt de volledige betekenis ervan gezien'*.¹⁵

Symbool van Christus' dood en opstanding. Als het omhullen door wateren symbool stond voor overweldigende problemen en ellende (Psalm 42: 8; 69: 2,3; 124: 4-5), stelde de waterdoop van Jezus een profetische verheerlijking van Zijn lijden, dood en begrafenissen voor (Markus 10: 38; Lukas 12: 50) en Zijn opkomst uit het water sprak over Zijn latere opstanding (Romeinen 6: 3-5).

De doop zou geen betekenis hebben gehad als een symbool van het martelaarschap van Christus *'als de apostolische gemeente een andere vorm van doop had uitgevoerd dan onderdompeling'*. Daarom *'is het sterkste argument voor een doop door onderdompeling, een theologische'*.¹⁶

Een symbool van dood zijn voor de zonde en levend voor God. Door de doop gaan gelovigen de ervaring van het martelaarschap van onze HEERE binnen. *'Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is ..., also ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden'* (Romeinen 6: 3-4).

De intimiteit van de relatie van de gelovige met Christus, wordt gezien in de uitdrukking *'in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn'* en *'met Hem begraven door den doop'*. Howard merkt op *'In de symbolische handeling van de doop gaat de gelovige de dood van Christus binnen en in ware zin wordt de dood zijn dood; hij gaat de opstanding van Christus binnen en die opstanding wordt zijn opstanding'*.¹⁷ Wat houdt het in dat de gelovige het martelaarschap van Christus binnengaat?

1. Dood voor de zonde. Door de doop zijn gelovigen *'verenigd in de gelijkens van Zijn (Christus) dood'* (Romeinen 6: 5 KJV) en *'met Christus gekruist'* (Galaten 2: 20). Dat betekent *'dat onze oude mens met [Hem] gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;'* (Romeinen 6: 6-8).

Gelovigen hebben afstand gedaan van hun vroegere levensstijl. Zij zijn dood voor de zonde en bevestigen dat *'het oude is voorbijgegaan'* (2 Korinthe 5: 17), hun leven is geborgen met Christus in God. De doop symboliseert de kruisiging van het oude leven. Het is niet alleen een dood, maar ook een begrafenissen. Wij zijn *'met Hem begraven in de doop'* (Kolossenzen 2:12). Zoals

een begrafenis volgt op de dood van een mens, zo gaat de gelovige in het watergraf en wordt het oude leven, dat voorbijgegaan is toen hij Jezus Christus aannam, begraven.

In de doop hebben gelovigen afstand gedaan van de wereld. In gehoorzaamheid aan het gebod *'Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de HEERE, en raakt niet aan hetgeen onrein is,'* (2 Korinthe 6: 17), maken kandidaten hun verlaten van de dienst van satan bekend en hun ontvangst van Christus in hun leven.

In de apostolische gemeente omvatte de oproep tot bekering, de oproep tot de doop (Handelingen 2: 38). Dus de doop is ook een teken van oprecht berouw. Gelovigen sterven voor hun overtreding van de wet en verkrijgen vergeving van zonde door het reinigende bloed van Jezus Christus. De doophandeling is een demonstratie van een innerlijke reiniging – het wegwassen van de zonde die beleden is.

2. Levend voor God. De opstandingsmacht van Christus gaat in ons leven aan het werk. Het stelt ons in staat *'in nieuwigheid des levens'* te wandelen (Romeinen 6: 4) – dood voor de zonde, *'maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onze HEERE'* (Romeinen 6: 11). Wij getuigen dat de enige hoop op een nieuw overwinnend leven over de oude natuur is in de genade van een opgestane HEER, Die heeft voorzien in een nieuw geestelijk leven door de opwekkende kracht van de Heilige Geest. Dit nieuwe leven heft ons op naar een hoger platform van menselijke ervaringen, geeft ons nieuwe waarden, ambities en verlangens, die zich richten op een verbintenis met Jezus Christus. Wij zijn nieuwe discipelen van onze Heiland en de doop is het teken van ons discipelschap.

Symbool van een verbondsrelatie. In de tijden van het Oude Testament werd de verbondsrelatie tussen God en Abraham aangegaan door de besnijdenis (Genesis 17: 1-7).

Het Abrahamitische verbond had een geestelijk en een nationaal aspect. De besnijdenis was een teken van nationale identiteit. Abraham zelf en alles wat mannelijke was van zijn familie, van acht dagen oud en ouder werden besneden (Genesis 17: 10-14; 25-27). Alle mannen die niet besneden waren werden *'uitgeroeid'* van Gods volk, omdat ze het verbond verbroken hadden (Genesis 17: 14).

Dat het verbond gesloten werd tussen God en Abraham, een volwassene, openbaart zijn geestelijke strekking. Abrahams besnijdenis bevestigt en geeft zijn eerdere ervaring van rechtvaardiging door geloof te kennen. Zijn besnijdenis was *'een zegel der rechtvaardiging des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend' / 'een zegel van de gerechtigheid van het geloof toen hij nog onbesneden was'* (Romeinen 4: 11 SV / KJV).

Maar besnijdenis alleen garandeerde geen toegang tot de ware geestelijke strekking van het verbond. Regelmatig waarschuwden Gods boodschappers, dat niets minder dan geestelijke besnijdenis zou volstaan. *'Besnijdt dan de voorhuid uws harten, en verhardt uw nek niet'* (Deuteronomium 10: 16; zie ook 30: 6; Jeremia 4: 4). Diegenen die *'de voorhuid des harten'* hebben, moesten worden gestraft met de heidenen (Jeremia 9: 25-26).

Toen de Joden Jezus afwezen als de Messias, verbraken zij de verbondsrelatie met God en beëindigden hun speciale status als Zijn uitverkoren volk (Daniël 9: 24-27; zie ook hoofdstuk 4). Hoewel Gods verbond en Zijn beloften dezelfde bleven, koos Hij een nieuw volk. Het geestelijke Israël verving de Joodse natie (Galaten 3: 27-29; 6: 15,16).

De dood van Christus bekrachtigde het nieuwe verbond. Mensen kunnen dit verbond aangaan door een geestelijke besnijdenis – een antwoord van geloof op de verzoenende dood van Jezus. Christenen hebben *'het Evangelie der voorhuid'* (Galaten 2: 7). Het nieuwe verbond vereist een innerlijk geloof en geen uiterlijke plichtpleging van hen, die tot het geestelijke Israël behoren. Iemand kan een Jood zijn door geboorte; maar iemand kan alleen een christen zijn door een nieuwe geboorte. *'Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht noch voorhuid, maar het geloof, door de liefde werkende'* (Galaten 5: 6). Wat belangrijk is dat er een *'besnijdenis des harten, in den geest'* is (Romeinen 2: 28,29).

De doop, het teken van een reddende relatie met Jezus, vertegenwoordigt deze geestelijke besnijdenis. *'In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus; Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met [Hem] opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.'* (Kolossenzen 2: 11-12).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

'Nadat het lichaam van vlees verwijderd is door de geestelijke besnijdenis, uitgevoerd door Jezus, doet de gedoopte nu Christus aan en gaat de verbondsrelatie met Jezus aan. Als gevolg daarvan komt hij in aanmerking om de vervulling van de verbondsbelofte te ontvangen.¹⁸ *'Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. ... En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen.'* (Galaten 3: 27,29). Degenen die deze verbondsrelatie aangegaan zijn, ervaren Gods verzekering *'Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn'* (Jeremia 31: 33).

Symbool van toewijding aan de dienst van Christus. Bij Zijn doop ontving Jezus een bijzondere uitstorting van de Heilige Geest, dit wees op Zijn zalving of toewijding aan de taak die Zijn Vader Hem had toegekend (Matthéüs 3: 13-17; Handelingen 10: 38). Zijn ervaring laat zien dat de waterdoop en de doop met de Heilige Geest bij elkaar horen, dat een doop zonder ontvangst van de Heilige Geest onvolledig is.

In de apostolische gemeente volgde na de uitstorting van de Heilige Geest, doorgaans een waterdoop. Zo ook vandaag, wanneer wij gedoopt zijn in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, zijn wij toegewijd, ingewijd/geheiligd/ingezegend en verenigd met de Drie Grote Machten van de hemel, om het eeuwig Evangelie te verspreiden.

De Heilige Geest bereidt ons voor op deze bediening, door ons hart te reinigen van zonde. Johannes verklaarde dat Jezus u *'met den Heilige Geest en met vuur dopen'* zal (Matthéüs 3: 11). Jesaja laat zien, dat God Zijn volk van alle onreinheid zal reinigen *'door den Geest des oordeels, en door den Geest der uitbranding'* (Jesaja 4: 4). *'Ik zal uw schuim op het allerreinste afzuiveren, en Ik zal al uw tin wegnemen'* (Jesaja 1: 25). *'Want God is een verterend vuur'* (Hebreeën 12: 29). De Heilige Geest zal het leven van allen, die zich aan Hem overgeven, zuiveren en hun zonden verteren.

Dan zal de Heilige Geest hen met Zijn talenten/gaven voorzien. Zijn gaven zijn 'een bijzondere schenking, die wordt gegeven bij de doop en de gelovige in staat stelt, om de gemeente te dienen en diegenen, die Jezus Christus nog niet hebben aangenomen.¹⁹ De doop met de Heilige Geest gaf de vroege gemeente kracht om te getuigen (Handelingen 1: 5,8) en alleen diezelfde doop zal de gemeente in staat stellen om haar bediening te voleindigen, om het eeuwig Evangelie van het Koninkrijk te verkondigen (Matthéüs 24: 14; Openbaring 14: 6).

Symbool van toegang tot de gemeente. Als een teken van iemands herschepping of wedergeboorte (Johannes 3: 3,5), markeert de doop ook de toegang tot het geestelijk Koninkrijk van Christus.²⁰ Omdat het de nieuw gelovigen verenigt met Christus, functioneert het altijd als de deur tot de gemeente. Door de doop voegt de HEERE de nieuwe discipelen toe aan het lichaam van gelovigen – Zijn lichaam, de gemeente (Handelingen 2: 41,47; 1 Korinthe 12: 13). Dan zijn zij leden van Gods familie. Iemand kan niet gedoopt worden zonder lid te worden van de gemeentelijke familie.

Vereiste eigenschappen voor de doop

De Schrift vergelijkt de relatie tussen Christus en Zijn gemeente met een huwelijk. In een huwelijk moeten beide partijen de bijbehorende verantwoordelijkheden en beloften goed kennen. Degenen die verlangen gedoopt te worden moeten in hun leven geloof, bekering en de vruchten van bekering laten zien, evenals een begrip van de betekenis van de doop en de daarop volgende geestelijke relatie.²¹

Geloof. Een voorwaarde voor de doop is een geloof in Jezus' verzoenend Offer als het enige middel voor redding van de zonde. Christus zei: *'Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden'* (Markus 16: 16). In de apostolische gemeente werden alleen diegenen gedoopt, die het Evangelie geloofden. (Handelingen 8: 12,36,37; 18: 8).

Aangezien *'het geloof uit het gehoor; en het gehoor door het Woord Gods'* komt (Romeinen 10: 17), is onderwijs een essentieel onderdeel van de voorbereiding. Christus' grootste opdracht bevestigt het belang van een dergelijk onderwijs: *'Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende*

hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.' (Matthéüs 28: 19). Een discipel worden houdt grondige instructie/onderwijs in.

Berouw. 'Bekeert u', zei Petrus, 'en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus' (Handelingen 2: 38). Onderwijs in het Woord van God, brengt niet alleen geloof voort maar ook berouw en bekering. Als antwoord op Gods oproep zien mensen hun verloren toestand, belijden hun zonden, onderwerpen zich aan God, hebben berouw over hun zonden, nemen Christus' verzoening aan en stellen hun nieuwe leven in Zijn dienst. Zonder bekering kunnen zij geen persoonlijke relatie hebben met Jezus Christus. Alleen door berouw ervaren zij een dood voor de zonde – een eerste vereiste voor de doop.

Vruchten van bekering. Degenen die verlangen gedoopt te worden, moeten het geloof belijden en berouw ervaren. Maar tenzij zij ook vruchten voortbrengen 'der bekering waardig' (Matthéüs 3: 8) voldoen zij niet aan de Bijbelse vereisten voor de doop. Hun leven moet een demonstratie zijn van hun toewijding aan de Waarheid, zoals die is in Jezus en hun liefde voor God tot uitdrukking brengen in gehoorzaamheid aan Zijn geboden. In de voorbereiding op de doop, moeten ze verkeerde overtuigingen en praktijken opgeven. De vruchten van de Geest in hun leven, laten zien dat de HEERE in hen woont en Hij in hen (Johannes 15: 1-8). Tenzij zij deze bewijzen van hun relatie met Christus laten zien, zijn zij nog niet gereed om lid te worden van de gemeente.

Onderzoek van kandidaten. Om een gemeentelid te worden betekent een geestelijk stap te nemen; het gaat er niet alleen om dat uw naam genoteerd staat in een boek. Degenen die de doop verrichten zijn verantwoordelijk voor het bepalen van de gereedheid van het begrip van de kandidaat over de beginselen, waarvoor de gemeente staat en getuigen van een nieuwe schepping en een vreugdevolle ervaring in de HEERE Jezus.²³

Toch moeten zij voorzichtig zijn, dat ze de motieven niet beoordelen van degenen die verlangen gedoopt te worden. 'Wanneer een persoon zich presenteert als een kandidaat voor gemeentelidmaatschap, moeten wij de vruchten van zijn leven onderzoeken en de verantwoordelijkheid van zijn motieven bij henzelf leggen.'²⁴

Sommigen worden levend begraven in de waterdoop. Hun IK is niet gestorven. Zij hebben geen nieuw leven in Christus ontvangen. Degenen die op deze manier lid geworden zijn van de gemeente, hebben het zaad van zwakheid en afvalligheid met zich meegenomen. Hun 'ongeheligde' invloed verwarren degenen binnen en buiten de gemeente en brengen haar getuigenis in gevaar.

Kunnen zuigelingen en kinderen worden gedoopt? Bij de doop wordt de nieuw gelovige opgenomen in de gemeente in de context van 'wedergeboren zijn'. Hun bekering heeft hen geschikt gemaakt voor de doop en het gemeentelidmaatschap. Opneming vindt plaats bij de 'wedergeboorte' en niet bij de 'baby geboorte'. Daarom worden gelovigen gedoopt 'beiden, mannen en vrouwen' (Handelingen 8: 12,13, 29-38; 9: 17,18; 1 Korinthe 1: 14). 'Nergens in het Nieuwe Testament' geeft Karl Barth toe 'wordt kinderdoop toegestaan of bevolen'²⁵ en G.R. Beasley-Murray bekend 'Ik merk dat ik in de kinderdoop de doop van het Nieuwe Testament niet kan herkennen.'²⁶

Omdat zuigelingen en kleine kinderen geen bekering kunnen ervaren, zijn zij niet geschikt om gedoopt te worden. Betekent dat dat ze uitgesloten zijn van de nieuwe verbondsgemeenschap? Zeker niet! Jezus sloot ze niet buiten Zijn Koninkrijk van genade. 'Laat af van de kinderen, en verhindert hen niet tot Mij te komen; want derzulken is het Koninkrijk der hemelen' zei Hij. En Hij legde Zijn handen op hen (Matthéüs 19: 14,15). Gelovige ouders spelen een essentiële rol in het leiden van hun kinderen, in een relatie met Christus wat hen uiteindelijk tot de doop zal leiden.

Jezus' positieve reactie op de moeders, die hun kinderen bij Hem brachten om gezegend te worden, heeft geleid tot de praktijk van het opdragen van het kind. Voor deze dienst brengen ouders hun kinderen naar de kerk, om te worden gepresenteerd of opgedragen aan God.

Op welke leeftijd moet iemand klaar zijn voor de doop? Personen kunnen worden gedoopt wanneer ze (1) oud genoeg zijn om de betekenis van de doop te begrijpen, (2) zich hebben

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

overgegeven aan Christus en bekeerd zijn, (3) de fundamentele grondbeginselen van het christendom begrijpen en (4) de betekenis van het gemeentelidmaatschap begrijpen. Iemand brengt zijn redding in gevaar, wanneer hij de leeftijd bereikt heeft van verantwoordelijkheid en vervolgens de invloed van de Heilige Geest verwerpt. Omdat mensen op een bepaalde leeftijd verschillen in hun geestelijke volwassenheid, zijn sommigen op een vroegere leeftijd klaar voor de doop dan anderen. Dus kan er geen vaste minimum leeftijd vastgesteld worden voor de doop. Wanneer ouders hun kinderen toestemming geven om gedoopt te worden op vroege leeftijd, moeten zij de verantwoordelijkheid op zich nemen voor hun geestelijke groei en karakter ontwikkeling.

De vruchten van de doop. De belangrijkste vrucht van de doop is een leven geleefd voor Christus. Doelen en ambities zijn gericht op Christus en niet op zichzelf. *'Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenk de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.'* (Kolossenzen 3: 1-2). De doop is voor de christen niet de hoogste top die bereikbaar is. Wanneer wij geestelijk groeien, verkrijgen wij christelijke genade om gebruikt te worden anderen te dienen, teneinde Gods plan te vermenigvuldigen *'Genade en vrede zij u vermenigvuldigd door de kennis van God, en van Jezus, onze HEERE'* (2 Petrus 1: 2). Wanneer wij trouw blijven aan onze doopbelofte, staan de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, in Wiens Naam wij gedoopt zijn, garant dat wij toegang hebben tot Goddelijke kracht, om te helpen bij elke noodsituatie, waarmee wij geconfronteerd kunnen worden in het leven na de doop.

De tweede vrucht is een leven geleefd voor Gods gemeente. Wij zijn niet langer geïsoleerde individuen; wij zijn leden geworden van Christus' gemeente. Als levende stenen worden wij opgebouwd tot Gods tempel (1 Petrus 2: 2-5). Wij onderhouden een bijzondere relatie met Christus, het Hoofd van de gemeente, van Wie wij onze dagelijkse genegenheid voor groei en ontwikkeling in liefde ontvangen (Efeze 4: 16). Wij nemen verantwoordelijkheden binnen de verbondsgemeenschap aan, de leden daarvan dragen een verantwoordelijkheid voor de pas gedoopte (1 Korinthe 12: 12-26). Voor hun eigen bestwil, zowel als voor dat van de gemeente, moeten deze nieuwe leden worden betrokken bij een leven van aanbidding, gebed en liefdedienst (Efeze 4: 12).

De laatste vrucht is een leven geleefd in en voor de wereld. Het is waar dat wij, die gedoopt zijn, ons burgerschap in de hemel hebben (Filippenzen 3: 20). Maar wij zijn uit de wereld geroepen, om eenvoudigweg in het lichaam van Christus, de gemeente, te worden geoefend om als dienaren terug te keren naar de wereld, teneinde deel te nemen aan Christus' verlossingswerk. Ware discipelen zullen zich niet terugtrekken uit de wereld in de gemeente; we worden als zendingen in Christus' Koninkrijk geboren. Trouw aan ons doopverbond houdt in, anderen naar het Koninkrijk der genade te leiden.²⁷

Vandaag wacht God verlangend op ons om het rijke leven binnen te gaan, dat Hij zo genadig aanbiedt. *'En nu, wat vertoefst gij? Sta op, en laat u dopen, en uw zonden afwassen, aanroepende den Naam des HEEREN'* (Handelingen 22: 16).

Referenties

1. S.M. Samuel, 'A Brave African Wife,' (Een moedige Afrikaanse vrouw) Review en Herald, 14 februari 1963, blz. 19.
2. Een verordening is een gevestigde symbolische religieuze gewoonte of naleving die de centrale waarheden van het Evangelie vastlegt en die van universele en eeuwigdurende verplichting is. Christus schreef twee verordeningen voor: de doop en het Avondmaal. Een verordening is geen sacrament in de zin van een opus operatum - een handeling die op zich genade verleent en het heil teweegbrengt. De doop en het avondmaal van de HEER zijn slechts sacramenten in de zin van het zijn als het sacramentum, de eed die Romeinse soldaten afleggen om hun commandant tot de dood toe te gehoorzamen. Deze verordeningen houden een gelofte van totale trouw aan Christus in. Zie Strong, systematic Theologie (Philadelphia, PA: Judson Press, 1954), p. 930; 'Doop', SDA-encyclopedie, rev. ed., pp. 128, 129.
3. Jemison, Christian Belief, p. 244.
4. 'Vanaf het begin hebben de ZDA's, net als hun protestantse erfgoed, elke visie op de doop als een opus operatum verworpen, dat wil zeggen als een daad die op zichzelf genade verleent en verlossing teweegbrengt' ('De doop', SDA Encyclopedie, red. blz. 128).
5. SDA Bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 6, p. 740

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

6. Bij tijden zijn er mensen, die gedoopt zijn door besprenkeling, die overtuigd raken dat zij opnieuw gedoopt moeten worden. Is dit in tegenstrijd met Paulus' bewering dat er 'één doop' is? De praktijk van Paulus laat zien dat dit niet het geval is. Bij zijn bezoek aan Efeze ontmoet hij verschillende discipelen die gedoopt zijn door Johannes de Doper. Zij hadden berouw ervaren en hun geloof in de komende Messias uitgesproken (Handelingen 19:1-5).

Deze discipelen hadden geen duidelijk begrip van het Evangelie. 'Toen zij gedoopt werden door Johannes de Doper, bezaten ze ernstige fouten. Maar met helderder licht namen zij Christus aan als hun Verlosser; en door deze stap vooruit kwam er een verandering in hun schuldbekentenis/verplichtingen. Toen zij een zuiverder geloof kregen, kwam er een overeenkomstige verandering in hun leven en karakter. Als teken van deze verandering en als een erkenning van hun geloof in Christus, werden zij opnieuw gedoopt, in de Naam van Jezus.

Veel oprechte navolgers van Christus hebbend een gelijke ervaring. Een helderder kennis van Gods wil plaatst een mens in een nieuwe relatie met Hem. Nieuwe taken worden geopenbaard. Veel wat tevoren onschuldig leek en zelfs prijzenswaardig, wordt nu als zondig gezien. ... Zijn vroegere doop bevredigt hem niet meer. Hij ziet zichzelf als zondaar, veroordeeld door de wet van God. Hij ervaart opnieuw een dood tot zonde en verlangt opnieuw begraven te worden met Christus door de doop, zodat hij kan opstaan om in nieuweid van het leven te wandelen. Deze handeling is in harmonie met het voorbeeld van Paulus in het dopen van de Joodse bekeerlingen. Deze gebeurtenis is vermeld door de Heilige Geest als een leerzame les voor de gemeente' – Sketches from the life of Paul, by White.

De Bijbel zegt niets dat een herdoop zou ontkennen aan personen, die hun verbond met God hebben verbroken door zware zonden of afvalligheid en dan een herbekering ervaren en een vernieuwing van hun verbond verlangen. – zie E.G. White Evangelism p.375.

7. Zie Albrecht Oepke, 'Bapto, Baptizo,' in het Theologisch Woordenboek van het Nieuwe Testament, red. Gerhard Kittel, trans. Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids: Wm B. Eerdmans Publ. C., 1964), deel 1, blz. 529. Vine merkte op dat bapto 'onder de Grieken werd gebruikt om het verven van een kledingstuk aan te duiden, of het zuigen van water door een vat in een ander vat te pompelen, enz. (W.E. Vine, An Expository Dictionary of Biblical Words [New York, NY: Thomas Nelson, 1985], p. 50). 'Dompelen' verschijnt drie keer in het Nieuwe Testament, telkens met de betekenis 'onderdompelen'. In de gelijkenis van de rijke man en Lazarus vroeg de rijke man aan Abraham om Lazarus toe te staan, de punt van zijn vinger in koud water te dopen en een druppel te brengen, om zijn tong te bevochtigen (Lucas 16:24). In de nacht voor de kruisiging identificeerde Jezus Zijn verrader, door een bete te dopen en het aan Judas te geven (Johannes 13:26). En toen Johannes in een visioen Jezus zag, vooruitgaand als de aanvoerder van de hemelse legermacht, verschenen Jezus' klederen aan Johannes alsof ze in bloed gedompeld waren (Openb. 19:13 KJV).

8. George E. Rice, 'Baptism: Union with Christ', Ministerie, mei 1982, p. 20.

9. Zie Albrecht Oepke, 'Bapto, Baptizo', in het Theologisch Woordenboek van het Nieuwe Testament, deel 1, blz. 535. Zie Arndt en Gingrich, Grieks-engels Lexicon van het Nieuwe Testament, blz. 131.

10. J.K. Howard, New Testament Baptism (Londen: Pickering & Inglis Ltd., 1970), p. 48.

11. Italics supplied.

12. Matthew Black, The Scrolls and Christian Origins (New York: Charles Scribner's Sons, 1961), pp. 96-98. Zie ook 'Doop', SDA Bijbel Woordenboek, op.red., blz. 118, 119.

13. G.E. Rice, 'Doop in de Vroege Kerk', Ministerie, maart 1981, blz. 22. Zie Henry F. Brown, Doop door de eeuwen heen (Mountain View, Cal.: Pacific Press, 1965); William L. Lampkin, A History of Immersion (Nashville: Broadman Press, 1962); Wolfred N. Cotte, The Archeology of Baptism (Londen: Yates and Alexander, 1876).

14. Brown, Doop door de eeuwen heen, pp. 49-90.

15. Alfred Plummer, Een kritisch en exegetisch commentaar op het Evangelie volgens S. Lucas, The International Critical Commentary, red. R. Chauffeur, et al., 5e ed. (Edinburgh: T. & T. Clark, 1981 herdruk), blz. 88.

16. 'Doop', SDA Encyclopedie, rev. red., p. 128.

17. Howard, Nieuwtestamentische doop, blz. 69.

18. G.E. Rice, 'De doop: Union with Christ,' Ministerie, mei 1982, p. 21. 'Union with Christ,'

19. Gottfred Oosterwal: 'Ieder lid een predikant? Van Doop tot theologische Basis', Ministry, februari 1980, pp. 4-7. Zie ook Rex D. Edwards, 'Doop als Ordinatie', Ministry, 1983, pp. 4-6 augustus.

20. E.G. White in SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 6, blz. 1075.

21. Wanneer er kwalificaties voor de doop zijn, hoe kan dan iemand gedoopt worden voor de doden? De volgende interpretatie houdt de harmonie van de Bijbelse boodschap in stand:

In 1 Korinthe 15 benadrukt Paulus het belang van de opstanding uit de dood en wijst het idee dat er geen opstanding is af. Hij laat zien dat wanneer er geen opstanding is, het geloof tevergeefs is en nutteloos (1 Korinthe 15:14,17). Op dezelfde manier betoogt hij: 'wat zullen zij doen, die voor de doden gedoopt worden, indien de doden ganselijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de doden ook gedoopt?' (1 Korinthe 15:29)

Sommigen interpreteren de uitdrukking 'gedoopt voor de doden' als een verwijzing naar de plaatsvervangende doop door gelovigen voor dode mensen. In het licht van de Bijbelse eigenschappen voor de doop, kan iemand een dergelijk inzicht niet handhaven. W. Robertson Nicoll legt uit dat, waar Paulus naar verwijst 'een normale ervaring is, dat de dood van christenen leidt tot de bekering van overlevenden, die in eerste instantie omwille van de doden (hun geliefde doden) en in de hoop op hereniging, zich tot Christus wenden.' Paulus beschrijft zulke bekeringen als 'gedoopt voor de doden' 'De hoop op een toekomstige zegen, verbonden met familie-affecties en vriendschap, was één van de krachtigste factoren in de vroege verspreiding van het christendom.' M. Raeder wijst erop dat het voorzetsel 'voor' (huper in het Grieks) in de zin 'gedoopt voor de doden' een voorzetsel van doel is. Dit betekent dat deze doop 'in het belang van' of 'vanwege de doden, met het doel om herenigd te worden met dode christelijke familieleden bij de opstanding.'

Howard stelt dat in de context het argument van Paulus in 1 Korinthe 15:29 als volgt is, 'Wanneer Christus degenen die in Christus gestorven zijn niet opwekt, zijn ze omgekomen en zonder hoop, wij zijn zonder hoop en ellendig, speciaal

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

degenen die de christelijke eenheid zijn binnengegaan en gedoopt zijn, in het belang voor degenen die gestorven zijn in Christus, in de hoop verenigd te worden met hen.

22. Zie Damsteegt, 'Reaping the Harvest', Adventist Review, 22 oktober 1987, blz. 15.

23. Zie SDA Church Manual, p. 41.

24. E.G. White, Evangelism, p. 313.

25. Karl Barth, Church Dogmatics, trans. G.W. Bromiley (Edinburgh: T. & T. Clark, 1969), vol. 4/4, blz. 179.

26. G.R. Beasley-Murray, Doop in het Nieuwe Testament (Grand Rapids, MI: Wm.B. Eerdmans, 1973), blz. 392.

27. Zie Edwards, 'Doop'

Zevende-dag Adventisten geloven...

...de maaltijd van de HEER is het deelnemen aan de tekenen van het lichaam en bloed van Jezus Christus, als een uitdrukking van het geloof in Hem, onze HEER en Heiland. In deze ervaring van gemeenschap, is Christus aanwezig om Zijn volk te ontmoeten en kracht te geven. Wanneer wij hieraan deelnemen, verkondigen wij vol vreugde, de dood van de HEER tot Hij wederkomt. Voorbereiding voor de maaltijd houdt in: zelfonderzoek, berouw en belijdenis. De Meester stelde de dienst van de voetwassing in, als teken van hernieuwde reiniging, om uitdrukking te geven aan de bereidheid elkaar, naar het voorbeeld van Jezus, in nederigheid te dienen en om onze harten in liefde te verbinden. De maaltijd van de HEER is toegankelijk voor alle gelovige christenen.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 15

Hoofdstuk 15 HET AVONDMAAL DES HEEREN

Met stoffige voeten komen ze de opperzaal binnen voor het paasmaal. Iemand heeft gezorgd voor een kruik met water, een schaal en een handdoek voor de gebruikelijke voetwassing, maar niemand wil de rol als dienstknecht op zich nemen.

Bewust van Zijn aanstaande dood, zegt Jezus bedroefd: *'Ik heb grotelijks begeerd, dit pascha met u te eten, eer dat Ik lijde; Want Ik zeg u, dat Ik niet meer daarvan eten zal, totdat het vervuld zal zijn in het Koninkrijk Gods'* (Lukas 22: 15-16).

De jaloersheid die de discipelen naar elkaar koesterden, vulden het hart van Jezus met droefheid. Hij beseftte dat ze nog steeds wedijverden, wie als de grootste beschouwd zou worden in Zijn Koninkrijk (Lukas 22: 24; Mattheüs 18: 1; 20: 21). Het was hun streven naar positie, hun trots en eigenwaarde, dat de discipelen verhinderde, zichzelf te vernederen en als knecht de voeten van anderen te wassen. Zouden ze ooit leren dat in Gods Koninkrijk ware grootheid wordt geopenbaard door nederigheid en liefdevolle dienstbaarheid?

Tijdens de maaltijd (Johannes 13: 2)¹ stond Jezus rustig op, nam de handdoek van de dienstknecht, goot het water in de schaal, knielde neer en begon de voeten van de discipelen te wassen. De Meester als dienstknecht! De discipelen begrepen de onuitgesproken berisping en waren vervuld met schaamte. Toen Hij Zijn werk voltooid had en weer naar Zijn plaats terugging, zei Hij: *'Indien dan Ik, de HEERE en de Meester, uw voeten gewassen heb, zo zijt gij ook schuldig, elkanders voeten te wassen. Want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat, gelijkewijs Ik u gedaan heb, gijlieden ook doet. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer, noch een gezant meerder, dan die hem gezonden heeft. Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet.'* (Johannes 13: 14-17).

Jezus stelde toen, in plaats van het Pascha, de dienst in die Zijn grote Offer moest gedenken: Het Avondmaal des HEEREN. Hij nam het ongezuurde brood, *'en gezegend hebbende, brak Hij het, en gaf het den discipelen en zeide: Neemt, eet, dat is Mijn lichaam', 'dat voor u gebroken wordt, doet dat tot Mijn gedachtenis', 'Toen nam Hij de drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien, zeggende: Drinkt allen daaruit; want dit is Mijn bloed, het bloed des nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving van zonden', 'Doet dat, zo dikwijls als gij dien zult drinken, tot Mijn gedachtenis. Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des HEEREN, tot dat Hij komt'* (zie Mattheüs 26: 26-28; 1 Korinthe 11: 24-26; 10: 16).

De verordening van de voetwassing en het Avondmaal des HEEREN, maakt de Avondmaalsdienst uit. Zo stelde Christus deze beide verordeningen in, om ons te helpen in gemeenschap met Hem te treden.

De verordening van de voetwassing

De gewoonte eiste dat bij het vieren van het Pascha de Joodse families alle zuurdeeg, zonde, uit hun huizen moesten verwijderen vóór de eerste dag van de week der ongezuurde broden (Exodus 12: 15,19-20). Zo moeten gelovigen alle zonden belijden en berouw tonen – inclusief trots, rivaliteit, jaloersheid, boze gevoelens en zelfzucht – voordat ze in de juiste geest kunnen zijn, om op dit diepste niveau gemeenschap met Christus te hebben.

Voor dit doel stelde Christus de voetwassing in. Hij gaf niet alleen een voorbeeld, maar zei, dat men hetzelfde moest doen en beloofde hen een zegen: *'Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet'* (Johannes 13: 17). Deze verordening, die aan het Avondmaal des HEEREN voorafging, bewerkstelligde de opdracht, dat iedereen zichzelf zou moeten onderzoeken, om niet op een onwaardige manier aan de maaltijd deel te nemen (1 Korinthe 11: 27-29).

De betekenis van de verordening. Deze verordening laat iets zien over de opdracht van Christus en de ervaring van de deelnemers.

1. Een gedenkteken aan Christus' nederigheid. De verordening van de voetwassing gedenkt de vernedering van Zijn menswording en leven van dienstbaarheid.² Hoewel Hij een

positie bij de Vader had temidden van de hemelse heerlijkheid, heeft Hij *'Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden.* (Filippenzen 2: 7).

Het was vernederend voor Gods Zoon om Zichzelf zo onzelfzuchtig, zo liefdevol te geven, alleen om afgewezen te worden door de meerderheid van degenen, die Hij kwam redden. Gedurende het aardse leven van Christus was satan vastbesloten, om Hem bij iedere dienst tot het uiterste te schande te maken. Wat een grievende vernedering was het voor Hem – de Onschuldige – om als misdadiger te worden gekruisigd!

Christus leefde een leven van onzelfzuchtige dienstbaarheid. Hij kwam niet *'om gediend te worden, maar om te dienen'* (Matthéüs 20: 28). Door de daad van voetwassing liet Hij zien dat Hij iedere dienst zou doen, ongeacht hoe vernederend, om mensen te redden. Zo liet Hij een indruk van dienstbaarheid en zachtmoedigheid in de geest van Zijn volgelingen achter. Door van deze voorbereidingsceremonie een verordening te maken, wilde Christus de gelovigen in een staat van tederheid en liefde brengen, die hen zou bewegen om anderen te dienen. Deze verordening moedigt degenen aan, die nadenken over het belang ervan, om anderen met nederigheid en gevoeligheid te behandelen. Door Christus te volgen in de voetwassing, belijden wij Zijn Geest *'dient elkander door de liefde'* (Galaten 5: 13).

Hoewel deelnemen aan deze dienst verootmoedigend is, is het allesbehalve vernederend. Wie voelt zich niet bevoorrecht om voor Christus te buigen en de voeten te wassen, die aan het kruis genageld waren? Jezus zei: *'Voor zoveel gij dit één van dezen Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan'* (Matthéüs 25: 40).

2. Een vorm van een hogere reiniging. De voetwassing deed meer dan de voeten reinigen. Het vertegenwoordigt een hogere reiniging – een reiniging van het hart. Toen Petrus aan Jezus vroeg hem helemaal te wassen, zei Jezus, *'Die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen, maar is geheel rein'* (Johannes 13: 10).

Iemand die een bad neemt is schoon. Voeten in open sandalen worden snel stoffig en moeten opnieuw gewassen worden. Zo was het ook met de discipelen. Hun zonden waren weggewassen door de doop, maar verleidingen leidden hen ertoe om trots, jaloezie en kwaad in hun hart te koesteren. Zij waren er niet klaar voor, om vertrouwelijke omgang met hun HEER te hebben, noch om het nieuwe verbond te aanvaarden, dat Hij op het punt stond met hen te maken. Door de voetwassing verlangde Christus hen voor te bereiden, om deel te nemen aan de Avondmaaltijd van de HEERE. Behalve Judas, de verrader, werd hun hart gereinigd van egoïsme en trots, door de genade van Christus en werden zij verenigd in liefde voor elkaar. Door Jezus' onzelfzuchtige daad waren zij vernederd en werden leerzaam.

Wanneer wij Christus hebben aangenomen en gedoopt zijn, zijn wij, net zoals de discipelen, gereinigd door Zijn bloed. Maar wanneer wij het christelijke leven uitleven, falen wij. Onze voeten worden stoffig. Wij moeten opnieuw tot Christus komen en Zijn reinigende genade, de verontreiniging laten wegspoelen. Wij hoeven echter niet opnieuw gedoopt te worden, want *'die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen'* (Johannes 13:10).³ De voetwassing doet ons eraan herinneren, dat wij regelmatig een reiniging nodig hebben en dat wij volledig afhankelijk zijn van het bloed van Christus. De voetwassing op zich kan ons niet reinigen van de zonde. Alleen Christus kan ons reinigen.

3. Een gemeenschap van vergeving. De houding van vergiffenis onder de deelnemers geeft aan, dat de reiniging die deze dienst symboliseert effectief is. Alleen wanneer wij vergeven, kunnen wij Gods vergeving ervaren. *'Want indien gij den mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij den mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven'* (Matthéüs 6: 14-15).

Jezus zei: *'zo zijt gij ook schuldig, elkanders voeten te wassen'* (Johannes 13: 14). Wij moeten bereid zijn om de voeten van een ander te wassen en bereid zijn door een ander te worden gewassen. In het laatste geval geven wij toe, dat wij geestelijke hulp nodig hebben.

Wanneer de dienst voorbij is, verzekert ons geloof dat wij gereinigd zijn, omdat onze zonden weggewassen zijn. Door wie? Door Christus. Maar het zijn onze medegelovigen, die ons de symbolen van Christus' bediening toedienen en daarom wordt deze dienst een gemeenschap van vergeving.⁴

4. Een gemeenschap met Christus en gelovigen. Deze voetwassing dienst toont de liefde van Christus voor Zijn volgelingen *'tot het einde'* (Johannes 13: 1). Toen Petrus weigerde zijn voeten te laten wassen, reageerde Christus met *'Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel met Mij'* (vers 8). Geen reiniging, geen gemeenschap. Degenen die voortdurende gemeenschap met Christus wensen, zullen aan deze verordening deelnemen.

Diezelfde avond zei Jezus: *'Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt'* (vers 34). De boodschap van de verordening is duidelijk: *'maar dient elkander door de liefde'* (Galaten 5: 13). Het hebben van dit soort liefde betekent, dat wij de hoogste plaats aan onze naaste zullen geven, door anderen hoger te achten dan onszelf. (Filippenzen 2: 3). Het verplicht ons om diegenen lief te hebben die van ons verschillen. Het stelt ons in staat noch overwicht, noch partijdigheid te voelen. Onze levensstijl weerspiegelt onze liefde voor onze medegelovigen. Door voor hen te knielen, hun voeten te wassen, verheugen wij ons met hen te mogen leven in de eeuwigheid. Allen die het voorbeeld van Christus in deze verordening volgen, zullen op een bepaalde manier ervaren, wat het betekent lief te hebben zoals Christus liefhad. En zulke liefde kan een krachtige getuige zijn.

Een boeddhistische monnik vroeg een zendeling om een tafereel voor te stellen, die het christendom zou vertegenwoordigen. Kunstenaars moesten een hal op het kloosterterrein versieren met muurschilderingen en reliëfs, welke belangrijke wereldreligies uitbeeldden. Na enig nadenken begon de zendeling het verslag van Johannes 13 te delen. De monnik 'zei niets terwijl ik las', verhaalde de zendeling, 'maar ik voelde een vreemde, ontzagwekkende rust en kracht, zoals het gedeelte Jezus' daad van het wassen van de voeten van de discipelen beschreef.' In die cultuur wordt namelijk het in het openbaar bespreken van alles wat te maken heeft met zaken van de voeten, beschouwd als een zeer slechte beschaafdheid.

'Toen ik klaar was met het voorlezen, was er een moment stilte. Hij keek mij ongelovig aan en zei: 'Bedoelt u te zeggen dat de oprichter van uw religie Zijn studenten de voeten waste?'

'Ja,' antwoordde ik. Het meestal kalme maangezicht met geschoren wenkbrauwen en het hoofd gerimpeld was in shock en verwondering. Hij was sprakeloos en ik ook. Ik slikte een paar keer heel hard, we waren allebei verstrikt in het drama van deze scène. Terwijl ik naar hem keek, veranderde de blik van ongeloof op zijn gezicht in een eerbiedig ontzag. Jezus, de Oprichter van het christendom, had de vuile voeten van vissers aangeraakt en gewassen! Na enkele ogenblikken kreeg hij de controle over zichzelf en stond op. 'Ik zie nu de essentie van het christendom.'⁵

De viering van het Avondmaal

Onder protestanten is de meest gebruikelijk naam voor gemeenschapsdienst *'des HEEREN Avondmaal'* (1 Korinthe 11: 20). Andere namen zijn *'de tafel des HEEREN'* (1 Korinthe 10: 21), 'het breken van het brood' (Handelingen 20: 7; 2: 42)⁶ en eucharistie – een verwijzing naar de dankzegging en het aspect van de zegen van de dienst (Matthéüs 26: 26,27; 1 Korinthe 10: 16; 11: 24).

Het Avondmaal des HEEREN is een vreugdevolle tijd, geen tijd van droefheid. De voorafgaande voetwassing biedt gelegenheid tot zelfonderzoek, het belijden van zonden, verzoening van meningsverschillen en vergeving. Nadat men de verzekering heeft gekregen gereinigd te zijn door het bloed van de Heiland, zijn gelovigen klaar om speciale omgang met hun HEER aan te gaan. Zij gaan met vreugde naar Zijn tafel en staan in het reddende licht, niet in de schaduw van het kruis, gereed om de verlossende overwinning van Christus te vieren.

De betekenis van 'het Avondmaal des HEEREN'. Het Avondmaal des HEEREN vervangt het Pascha van het oude verbondstijdperk. Het Pascha met haar vervulling toen Christus als het Pascha Lam Zijn leven gaf. Vóór Zijn dood stelde Christus Zelf deze vervanging in, het grote feest van het geestelijk Israël onder het nieuwe verbond. De wortels van veel symboliek (zinnebeelden) van het Heilig Avondmaal gaan terug naar de Pascha dienst.

1. Herdenking aan de bevrijding van zonde. Zoals het Pascha herinnert aan de bevrijding van Israël uit de slavernij van Egypte, zo herinnert het Heilig Avondmaal aan de bevrijding uit het geestelijk Egypte, de gebondenheid van de zonde.

Het bloed van het Pascha lam op de bovendorpel en deurposten beschermde de inwoners tegen de dood; de voeding die haar vlees bood, gaf hen kracht om uit Egypte te ontkomen

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

(Exodus 12: 3-8). Zo brengt het Offer van Christus bevrijding van de dood; gelovigen worden gered door deel te nemen aan Zijn lichaam én bloed (Johannes 6: 54). Het Heilig Avondmaal verkondigt, dat de dood van Christus aan het kruis ons redding verschaft, vergeving schenkt en het eeuwige leven garandeert.

Jezus zei: *'doet dat tot Mijn gedachtenis'* (1 Korinthe 11: 24). Deze verordening benadrukt de vernieuwende dimensie van Christus' verzoening. *'dat is Mijn lichaam'* zei Jezus *'dat voor u gebroken wordt'* (1 Korinthe 11: 24; zie ook Jesaja 53: 4-12). Aan het kruis werd de Onschuldige, Plaatsvervanger voor de schuldige, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardige. Deze grootmoedige daad voldeed aan de eisen van de wet voor de dood van de zondaar en voorzag in vergeving, vrede en de zekerheid van het eeuwige leven voor berouwvolle zondaars. Het kruis nam onze veroordeling weg en voorzag ons van het kleed van Christus' gerechtigheid en van de kracht om het kwade te overwinnen.

a. Het brood en de vrucht van de wijnstok. Jezus gebruikte veel beeldspraken om verschillende Waarheden over Zichzelf te onderwijzen. Hij zei: *'Ik ben de Deur'* (Johannes 10: 7), *'Ik ben de Weg'* (Johannes 14: 6), *'Ik ben de ware Wijnstok'* (Johannes 15: 1) en *'Ik ben het Brood des levens'* (Johannes 6: 35). Wij kunnen geen van deze uitdrukkingen letterlijk nemen, want Hij is niet aanwezig in elke deur, weg of wijnstok. In plaats daarvan illustreren ze diepere Waarheden.

Toen Hij op wonderbaarlijke wijze de vijfduizend voedde, onthulde Jezus de diepere betekenis van Zijn lichaam en bloed. Als het ware Brood zei Hij *'Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel; maar Mijn Vader geeft u dat ware Brood uit den hemel. Want het Brood Gods is Hij, Die uit den hemel nederdaalt, en Die der wereld het leven geeft. Zij zeiden dan tot Hem: HEERE, geef ons altijd dit Brood. En Jezus zeide tot hen: Ik ben het Brood des levens; die tot Mij komt, zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.'* (Johannes 6: 32-35). Hij gaf Zijn lichaam en bloed om de honger en dorst te stillen van onze diepste behoeften en verlangens (Johannes 6: 50-54).

Het brood van het Pascha dat Jezus at, was ongezuurd en de vrucht van de wijnstok was ongefermenteerd.⁷ Zuurdeeg (gist) die fermentatie veroorzaakt, hetwelk brood doet rijzen, werd beschouwd als een symbool voor zonde. (1 Korinthe 5: 7-8), daarom was het ongeschikt om het *'onbestraffelijk en onbevelekte Lam'* (1 Petrus 1: 19) uit te beelden.⁸ Alleen ongezuurd of ongefermenteerd brood kan het zondeloze lichaam van Christus symboliseren. Net zoals alleen de onbedorven vrucht van de wijnrank – de ongefermenteerde wijn – op gepaste wijze de vlekkeloze volmaaktheid van het reinigende bloed van de Heiland kan symboliseren.⁹

b. Het eten en drinken. *'Tenzij dat gij het vlees des Zoons des mensen eet, en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelf. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dag'* (Johannes 6: 53-54).

Het eten van Christus' vlees en het drinken van Zijn bloed is de symbolische taal, voor het opnemen van het Woord van God, waardoor gelovigen gemeenschap onderhouden met de hemel en in staat zijn een geestelijk leven te leiden. Hij zegt: *'De Woorden die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven'* (Johannes 6: 63). *'De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat'* (Matthéüs 4: 4).

Gelovigen voeden zich met Christus, het Brood des levens, door deel te nemen aan het Woord des levens – de Bijbel. Met dat Woord komt Christus' leven-gevende kracht. Door de Avondmaaldienst nemen wij ook deel aan Christus, door Zijn Woord op te nemen door de Heilige Geest. Om deze reden vergezelt de prediking van het Woord het Avondmaal des HEEREN. Omdat wij ons de voordelen van het zoenoffer van Christus toe-eigenen, is het Heilig Avondmaal veel meer dan alleen een herdenkingsmaaltijd. Deelnemen aan de Avondmaaldienst, betekent een hernieuwing van ons leven door Christus' ondersteunende kracht, hetwelk ons leven en vreugde schenkt. Kortom, de symboliek laat zien dat wij net zo afhankelijk zijn van Christus voor geestelijk leven, als wij dat zijn van eten en drinken voor ons lichamelijk welzijn.¹⁰

Tijdens de Avondmaaldienst *'zegenen'* wij de drinkbeker (1 Korinthe 10: 16). Dit betekent dat, zoals Christus *'gedankt hebbende'* voor de drinkbeker (Matthéüs 26: 27), zo drukken wij dankbaarheid uit voor het bloed van Jezus.

2. Gezamenlijke gemeenschap met Christus. In een wereld vol van strijd en verdeeldheid, draagt onze deelname aan deze vieringen bij aan de eenheid en stabiliteit van de gemeente en toont ze de ware verbondenheid met Christus en met elkaar. Deze gemeenschap

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

benadrukkend, zegt Paulus: *'De drinkbeker der dankzegging, dien wij [dankzeggende] zegenen, is die niet een gemeenschap des bloeds van Christus? Het brood, dat wij breken, is dat niet een gemeenschap des lichaams van Christus? Want één brood [is het, zo] zijn wij velen één lichaam, dewijl wij allen ééns broods deelachtig zijn.'* (1 Korinthe 10: 16-17).

'Dit is een toespeling op het feit, dat het avondmaalbrood in vele parten wordt gebroken, die door de gelovigen gegeten worden en zoals alle parten van hetzelfde brood komen, zo zijn alle gelovigen, die deelnemen aan de Avondmaaldienst verenigd in Hem, Wiens gebroken lichaam wordt voorgesteld door het gebroken brood. Door samen deel te nemen aan de verordening, laten christenen openlijk zien, dat zij verenigd zijn en tot één grote familie behoren, wiens hoofd Christus is.'¹¹

Alle gemeenteleden zouden moeten deelnemen aan deze heilige gemeenschap omdat daar, door de Heilige Geest 'Christus Zijn volk ontmoet en hen bekrachtigt door Zijn aanwezigheid. Harten en handen die onwaardig zijn, kunnen zelfs de verordeningen bedienen, maar Christus is daar om Zijn kinderen te dienen. Allen die komen met hun ogen op Hem gericht, worden rijkelijk gezegend. Allen die deze gelegenheden van Goddelijk voorrecht verwaarlozen, zullen verlies lijden. Van hen kan terecht worden gezegd *'Gij zijt niet allen rein.'*¹²

Wij ervaren het sterkste en diepste gemeenschapsgevoel aan de tafel des HEEREN. Hier komen wij op gemeenschappelijke grond samen, met de belemmeringen, die ons van elkaar scheiden. Hier beseffen wij dat er in de samenleving veel is dat ons verdeelt, maar dat in Christus alles is wat nodig is om ons te verenigen. Tijdens het delen van de drinkbeker gaf Jezus een nieuw gebod aan Zijn discipelen. Hij zei: *'Drinkt allen daaruit; Want dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden'* (Matthéüs 26: 27-28; zie ook Lukas 22: 20). Zoals het oude verbond werd bekrachtigd door het bloed van dierenoffers, zo werd het nieuwe verbond bekrachtigd door het bloed van Christus. Bij deze verordening vernieuwen gelovigen hun belofte van trouw jegens hun HEER en zij erkennen opnieuw, dat zij deel uitmaken van de verbazingwekkende overeenkomst, waardoor God Zich in Jezus aan de mensheid heeft verbonden. Als deel van dit verbond hebben ze iets te vieren. Het Avondmaal des HEEREN is dus zowel een gedenkteken, als een dankzegging voor de verzegeling van het eeuwige verbond van genade. De ontvangen zegeningen staan in verhouding tot het geloof van de deelnemers.

3. In afwachting van de tweede komst. *'Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des HEEREN, totdat Hij komt.'* (1 Korinthe 11: 26). De Avondmaaldienst omvat de tussentijd tussen Golgotha en de tweede komst. Het verbindt het kruis met het Koninkrijk. Het verbindt het 'alreeds' en het 'nog niet', hetgeen de hoofdzak is van het wereldbeeld in het Nieuwe Testament. Het houdt het Offer van de Heiland en Zijn tweede komst bij elkaar – verlossing wordt geboden en de zaligheid wordt voltrokken. Het verkondigt dat Christus aanwezig is door de Heilige Geest, totdat Hij zichtbaar wederkomt.

Christus' belofte *'En Ik zeg u, dat Ik van nu aan niet zal drinken van de vrucht des wijnstoks, tot op dien dag, wanneer Ik met u dezelve nieuw zal drinken in het Koninkrijk Mijns Vaders.'* (Matthéüs 26: 29), is profetisch. Het richt ons geloof op een toekomstige viering van het Avondmaal met onze Heiland in het Koninkrijk. Die gelegenheid is het grote feest van *'het avondmaal van de bruiloft des Lams'* (Openbaring 19: 9).

In voorbereiding voor deze gebeurtenis gaf Christus de instructie *'Laat uw lendenen omgord zijn, en de kaarsen brandende. En zijt gij den mensen gelijk, die op hun heer wachten, wanneer hij wederkomen zal van de bruiloft, opdat, als hij komt en klopt, zij hem terstond mogen opendoen. Zalig zijn die dienstknechten, welke de heer, als hij komt, zal wakende vinden. Voorwaar, Ik zeg u, dat hij zich zal omgorden, en zal hen doen aanzitten, en bijkomende, zal hij hen dienen'* (Lukas 12: 35-37).

Met Zijn volgelingen verzameld bij het feestmaal, viert Christus het Avondmaal zoals Hij deed in Jeruzalem. Hij heeft zo lang gewacht op deze gelegenheid en nu is alles gereed. Hij staat op van Zijn troon en treedt naar voren om te dienen. Verbazing vervult allen. Zij voelen zich volkomen onwaardig voor de eer dat Christus hen dient. Zij protesteren en zeggen 'Laat ons dienen!' Maar Christus dringt er kalm op aan dat zij gaan zitten.

'Nooit was Christus waarlijk groter op aarde, dan bij de gedenkwaardige gelegenheid van het Heilig Avondmaal, toen Hij de plaats innam van een dienstknecht en Zich vernederde. Nooit is

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Christus groter in de hemel, dan wanneer Hij Zijn heiligen dient.¹³ Dit is het hoogtepunt van de verwachting waarnaar het Heilig Avondmaal ons verwijst, de vreugde van toekomstige heerlijkheid, door een persoonlijke gemeenschap met Christus in Zijn eeuwig Koninkrijk.

Eigenschappen voor deelname. Twee grote verordeningen dienen het christelijk geloof – de doop en het Heilig Avondmaal. De eerste is de poort tot de gemeente en de laatste komt ten goede van degenen die lid zijn.¹⁴ Jezus bediende het Avondmaal alleen aan Zijn belijdende volgelingen. De Avondmaaldienst is daarom voor gelovige christenen. Kinderen nemen gewoonlijk geen deel aan deze verordeningen, tenzij zij gedoopt zijn.¹⁵

De Bijbel draagt gelovigen op om deze verordeningen te vieren met gepaste eerbied voor de HEERE, want *'wie onwaardiglijk dit brood eet, of den drinkbeker des HEEREN drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en bloed des HEEREN'* (1 Korinthe 11: 27). Dit *'onwaardiglijk'* bestaat ofwel uit onbetamelijk gedrag, ofwel uit een gebrek aan vitaal, actief geloof in het zoenoffer van Christus. Zulk gedrag laat een oneerbiedigheid zien voor de HEERE en kan worden beschouwd als een verwerping van de Heiland, men heeft dan een aandeel in de schuld van degenen die Hem hebben gekruisigd.

Onjuiste deelname leidt tot Gods ongenoegen. Degenen die *'onwaardiglijk'* eten en drinken, eten en drinken zichzelf een oordeel *'niet onderscheidende het lichaam des HEEREN'* (1 Korinthe 11: 29). Zij maken geen onderscheid tussen gewoon voedsel en de gewijde zinnebeelden, die de verzoenende dood van Christus symboliseren. Gelovigen moeten de verordeningen niet beschouwen, als slechts een herdenkingsceremonie van een gebeurtenis in de geschiedenis. Het is dat en nog veel meer; het is een herinnering aan wat zonde God gekost heeft en wat de mens aan de Heiland verschuldigd is. Het is ook een middel, de verplichting van de gelovige, om een openbare getuigenis van zijn geloof in de verzoenende dood van de Zoon van God, levend te houden.¹⁷ Met het oog op deze vermaningen raadt Paulus de gelovige aan, zichzelf te onderzoeken vóóordat hij deelneemt aan het Heilig Avondmaal (1 Korinthe 11: 28). Alvorens deel te nemen, moeten gelovigen hun christelijke ervaring biddend in ogeschouw nemen, hun zonden belijden en de verbroken relatie herstellen.

De ervaring van de Advent pioniers laat zien wat een zegen een dergelijk onderzoek kan bieden: *'Toen ons aantal klein was, werd de viering van de verordeningen een zeer nuttige gelegenheid. Op de vrijdag ervoor, trachtte elk gemeentelid alles uit de weg te ruimen, dat hem zou kunnen scheiden van zijn broeders en van God. Harten werden nauwkeurig doorzocht; gebeden voor een Goddelijke openbaring van verborgen zonden werden vurig aangeboden; bekentenissen van overmatig handelen in koopmanschap werden gedaan, van onbezonnen woorden, die haastig gesproken werden en van gekoesterde zonden. De HEERE kwam naderbij en wij werden grotelijks versterkt en bemoedigd.'*¹⁸

Dit onderzoek is een persoonlijk werk. Anderen kunnen dit niet doen, want wie kan de harten lezen of onderscheid maken tussen onkruid en de tarwe? Christus, ons Voorbeeld, verwierp uitsluiting bij het Avondmaal. Hoewel openlijke zonde personen uitsluit van deelname (1 Korinthe 5: 11), deelde Jezus Zelf de maaltijd met Judas – uiterlijk een belijdende volgeling, innerlijk een dief en verrader.

Hetgeen degenen kenmerkt die bevoegd zijn om deel te nemen aan de Avondmaal viering, is de toestand van het hart – een volledige toewijding aan Christus en geloof in Zijn Offer, niet het lidmaatschap van een bepaalde gemeente. Bijgevolg kunnen gelovige christenen van alle gemeenten deelnemen aan het Avondmaal des HEEREN. Allen worden uitgenodigd om dikwijls dit grote feest van het nieuwe verbond te vieren en door hun deelname te getuigen van hun aanvaarding van Christus als hun persoonlijke Redder.¹⁹

Referenties

1. Zie Robert Odom, 'The first Celebration of the Ordinance of the Lord's House,' Ministry, Januari 1953, p.20; E.G. White, *Desire of Ages*, pp.643-646, Jezus, de Wens der Eeuwen biz. 572
2. Idem., p.650

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

3. (Er is een relatie tussen de doop en het Avondmaal. De doop gaat vooraf aan het gemeentelidmaatschap, terwijl de voetwassing degenen dient die al gemeentelid zijn. Tijdens deze verordening kunnen wij op gepaste wijze nadenken over onze doopbeloften.)
4. Zie C. Mervyn Maxwell, 'A Fellowship of Forgiveness,' Review and Herald, juni 29, 1961, pp.6-7
5. Jon Dybdahl Missions: A Two-Way Street (Boise, ID: Pacific Press. 1986), p.28
6. Hoewel het algemeen wordt begrepen dat de uitdrukking in Handelingen 20:7 verwijst naar de viering van de Avondmaaltijd van de HEER, verwijst zij niet uitsluitend naar deze verordening. In Lucas 24:35 verwijst het naar een gemeenschappelijke dagelijkse maaltijd.
7. In de veronderstelling dat de mensen in Bijbelse tijden druivensap gedurende een langere periode niet in het warme klimaat van Israël hadden kunnen bewaren vanaf de druivenoogst in de herfst tot aan het Pascha in de lente, wordt het als vanzelfsprekend beschouwd dat de Joden het Pascha gevierd hebben met gefermenteerde wijn. Deze veronderstelling is ongegrond. Gedurende de hele oudheid werden sappen vaak voor langere perioden bewaard in ongefermenteerde toestand geconserveerd door verschillende methoden. Een methode was om het sap te concentreren tot een siroop door het te koken. Bewaard op een koele plaats kon dit concentraat niet fermenteren. Gewoon verdunnen met water leverde een alcoholvrije zoete wijn op. – Zie William Patton, Bible Wines
8. In dit licht is het zonder betekenis dat Christus het gebruikelijke woord voor wijn (Grieks oinos) vermijdt, maar zegt 'de vrucht des wijnstoks' (Markus 14:25). Omdat 'oinos' kan verwijzen naar de gefermenteerde als wel de ongefermenteerde staat, verwijst de vrucht van de wijnstok naar het pure sap – een geschikt symbool voor het bloed van Christus, Die Zichzelf de 'ware Wijnstok' noemt (Johannes 15:1).
9. Gist veroorzaakt ook de fermentatie van druivensap. Gistsporen, vrij door de lucht of door insecten gedragen, hechten zich aan de waslaag van de druivenhuid. Wanneer de druiven worden geplet vermengen de sporen zich met het sap. Bij kamertemperatuur vermenigvuldigen de gistcellen zich snel en de wijn fermenteert. (zie Martin S.Peterson, Arnold H.Johnson eds.
10. R. Rice, Reign of God, p.303
11. SDA Bible Commentary, rev.ed.,vol.6,p.746
12. E.G. White, Desire of Ages, p.656; cf.p.661
13. M.L.Andreasen, 'The Ordinances of the Lord's House,' Ministry, Jan.1947, pp. 44,46
14. Cf. E.G. White, Evangelism (Washinton, DC.: Review and Herald, 1946,p.273
15. Zie E.G. Franck Holbrook, 'For Members Only?' Ministry, Februari 1987, p.13
16. SDA Bible Commentary, rev.ed., vol.6 p.765
17. Idem.
18. E.G. White, Evangelism, p.274; cf. SDA Bible Commentary, rev.ed., vol.6 p.765
19. De Bijbel geeft niet aan hoe vaak het Avondmaal moet worden gevierd (zie 1 Korinthe 11:25-26). Adventisten volgden de gewoonte van veel protestanten om deze verordening vier keer per jaar te houden. 'In het driemaandelijkse plan waren de vroege Adventgelovigen van mening dat bij het vaker houden van de viering het gevaar bestond van formaliteit en het falen om de plechtigheid van de dienst te realiseren.' Het leek een middenweg beslissing te zijn – tussen het veel te vaak vieren en het te lang uitblijven, zoals één keer per jaar (W.E. Read, 'Frequency of the Lord's Supper', Ministry, april 1955, p. 43).

Zevende-dag Adventisten geloven...

...God schenkt aan alle leden van Zijn kerk-van-alle-eeuwen geestelijke gaven, die ieder lid dient te gebruiken, in een liefdevolle dienst voor het algemeen welzijn van de gemeente en de mensheid. De gaven worden gegeven door middel van de Heilige Geest, Die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil. De gaven verschaffen alle bekwaamheden en ambten, die de gemeente nodig heeft, om de haar van God gegeven taak te vervullen. Volgens de Heilige Schrift omvatten deze gaven o.a. bedieningen van geloof, profetie, genezing, verkondiging, onderwijs, bestuur, verzoening, medegevoel, zelfopofferend dienstbetoon en liefde, om de mensen te helpen en te bemoedigen. Sommige leden worden door God geroepen en door de Geest begunstigd, voor ambten zoals herder, evangelist of leraar en worden als zodanig door de gemeente erkend. Zij zijn nodig om de leden toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van de gemeente tot geestelijke rijpheid en om de eenheid van het geloof en de kennis van God te bevorderen. Wanneer leden als trouwe rentmeesters deze geestelijke gaven van Gods veelkleurige genade gebruiken, wordt de gemeente beschermd tegen de vernietigende invloed van valse leer. Zij groeit dan met een groei die van God is en wordt opgebouwd in geloof en liefde.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 16

Hoofdstuk 16 GEESTELIJK GAVEN EN BEDIENINGEN

De woorden die Jezus sprak vóórdat Hij opgenomen werd in de hemel veranderden de geschiedenis. *'Gaaf heen in de gehele wereld'* beval Hij de discipelen *'predikt het Evangelie aan alle creaturen'* (Markus 16: 15).

Aan de gehele wereld? Aan alle creaturen? De discipelen moeten dit als een onmogelijke taak hebben beschouwd. Christus, Die hun hulpeloosheid voelde, instrueerde hen Jeruzalem niet te verlaten, maar te wachten op de *'beloften des Vaders'*. Toen verzekerde Hij hen *'maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde'* (Handelingen 1: 4,8).

Na Jezus' hemelvaart brachten de discipelen veel tijd door met bidden. Harmonie en nederigheid verving de tweespalt en jaloezie, die veel van hun tijd met Jezus ontsierden. De discipelen waren bekeerd. Hun nauwe relatie met Christus en de resulterende eenheid, waren de noodzakelijke voorbereidingen voor de uitstorting van de Heilige Geest.

Zoals Jezus een bijzondere zalving ontving, om Hem geschikt te maken voor Zijn dienst (Handelingen 10: 38), zo ontvingen de discipelen de doop met de Heilige Geest (Handelingen 1: 5), om hen in staat te stellen getuigen te zijn. Het resultaat was verbazingwekkend. Op de dag dat zij de gaven van de Heilige Geest ontvingen, doopten zij *'omtrent drieduizend zielen'* (Handelingen 2: 41).

De gave van de Heilige Geest

Christus illustreerde de gaven van de Heilige Geest met een gelijkenis: *'Want [het is] gelijk een mens, die buiten 's lands reizende, zijn dienstknechten riep, en gaf hun zijn goederen over. En den ene gaf hij vijf talenten, en den anderen twee, en den derden een, een iegelijk naar zijn vermogen, en verreisde terstond.'* (Matthéüs 25: 14-15).

De man die naar een ver land reisde stelt Christus voor, Die naar de hemel ging. Zijn eigen dienstknechten zijn Zijn volgelingen, die *'duur gekocht'* (1 Korinthe 6: 20) waren – *'door het dierbaar bloed van Christus'* (1 Petrus 1: 19). Christus heeft hen verlost voor de dienst en zij leefden *'niet meer voor zichzelf, maar voor Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is'* (2 Korinthe 5: 15).

Christus gaf aan elke dienstknecht goederen naar hun vaardigheden en *'elk zijn werk'* (Markus 13: 34). Samen met andere gaven en vaardigheden (zie hoofdstuk 20) vertegenwoordigen deze goederen de bijzondere gaven, meegedeeld door de Geest.¹

In een speciale betekenis gaf Christus deze geestelijke gaven aan Zijn gemeente op Pinksteren. Paulus zegt: *'Als Hij opgevaren is in de hoogte, ... en heeft den mensen gaven gegeven.'* *'Maar aan elkeen van ons is de genade gegeven, naar de maat der gave van Christus'* (Efeze 4: 8,7). De Heilige Geest is het Middel, Die deze gaven *'delende aan een iegelijk in het bijzonder; gelijkerwijs Hij wil'* (1 Korinthe 12: 11) de gemeente in staat stelt hun toegewezen werk te doen.

Het doel van de Geestelijke gaven

De Heilige Geest geeft een bijzondere vaardigheid aan een lid, om hem te helpen de gemeente haar Goddelijke roeping te doen vervullen.

Eenheid/harmonie binnen de gemeente. De gemeente van Korinthe had geen gebrek aan enig geestelijke gave (1 Korinthe 1: 4,7). Helaas kibbelden zij als kinderen welke gaven het belangrijkste waren.

Bezorgd over de verdeeldheid in hun gemeente, schreef Paulus naar de Korinthiërs over de aard van deze gaven en hoe ze moesten worden gebruikt. Geestelijke gaven, legde hij uit, zijn gaven van genade. Van Dezelfde Geest komt *'verscheidenheid der gaven' hetgeen leidt tot*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

'*verscheidenheid der bediening*' en '*verscheidenheid der werkingen*'. Maar Paulus benadrukt, dat het '*is dezelfde God, Die alles in allen werkt*' (1 Korinthe 12: 4-6).

De Geest verdeelt gaven aan iedere gelovige – voor stichting, of opbouwen, van de gemeente. De behoeften van het werk des HEEREN, bepalen hetgeen de Geest verdeelt en aan wie. Ze ontvangen niet allemaal dezelfde gaven. Paulus zegt, dat de Geest aan de ene wijsheid geeft, aan een ander kennis, aan een ander geloof, aan een ander de werkingen der krachten en een ander profetie en een ander menigerlei talen en een ander uitlegging der talen. '*Doch deze dingen alle werkt één en dezelfde Geest, delende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil*' (1 Korinthe 12: 11). Dankbaarheid voor de werking van een gave in de gemeente moet aan de Gever worden gericht en niet aan degene, die deze gave uitoefent. En omdat de gaven zijn gegeven voor de gemeente en niet individueel, mogen ontvangers deze gaven niet beschouwen als hun privé eigendom.

Omdat de Geest de gaven verdeelt naar Zijn goeddunken, mag geen enkele gave veracht of als onbelangrijk worden gezien. Geen enkel lid van de gemeente mag zich trots aanmatigen, vanwege een bepaalde aanstelling of functie, noch mag iemand zich minderwaardig voelen vanwege een toewijzing aan een nederige positie.

1. Een voorbeeld van handeling/activiteit. Paulus gebruikte het menselijk lichaam om de eenheid/harmonie te illustreren in de verschillende gaven. Het lichaam heeft vele onderdelen, die elk op een unieke manier bijdragen. '*Maar nu heeft God de leden gezet, een iegelijk van dezelve in het lichaam, gelijk Hij gewild heeft*' (1 Korinthe 12: 18).

Geen onderdeel van het lichaam kan tegen een ander zeggen '*ik heb u niet van node*'. Zij zijn allemaal afhankelijk van elkaar '*Ja veeleer, de leden, die ons dunken de zwakste des lichaams te zijn, die zijn nodig. En die ons dunken de minst eerlijke [leden] des lichaams te zijn, denzelven doen wij overvloediger eer aan; en onze onsierlijke [leden] hebben overvloediger versiering. Doch onze sierlijke hebben het niet van node; maar God heeft het lichaam [alzo] samengevoegd, gevende overvloediger eer aan hetgeen gebrek [aan dezelve] heeft;*' (1 Korinthe 12: 21-24).

Het falen van een orgaan zou het hele lichaam beïnvloeden. Wanneer het lichaam geen hersens heeft, zou de maag niet functioneren en wanneer het geen maag heeft zouden hersenen nutteloos zijn. Dus de gemeente zou lijden wanneer welk lid dan ook, het doet er niet toe hoe onbelangrijk, zou worden gemist. Bepaalde onderdelen van het lichaam, die structureel zwakker zijn, hebben bijzondere bescherming nodig. Iemand kan functioneren zonder hand of been, maar niet zonder lever, hart of longen. Normaal gesproken zijn onze handen en gezicht bloot, maar wij bedekken andere delen van het lichaam met kleren uit bescheidenheid of fatsoen. Verre van het minder waarderen van de mindere gaven, moeten wij ze met grotere zorg behandelen, omdat de gezondheid van de gemeente van hen afhangt.

God heeft de verdeling van de geestelijke gaven in de gemeente bedoeld '*opdat geen tweedracht in het lichaam zij*' en een geest van harmonie en afhankelijkheid voortbrengen, dus alle delen dienen dezelfde zorg te hebben. Wanneer één deel lijdt, lijdt elk deel mee; wanneer één deel geëerd wordt, verheugen alle delen zich. (zie 1 Korinthe 12: 25-26). Dus wanneer een gelovige lijdt, moet de hele gemeente ervan bewust worden gemaakt en moet het lijden meehelpen te verdragen. Alleen wanneer deze persoon herstelt, is de gezondheid van de gemeente veilig gesteld.

Na het bespreken van de waarde van elk van de gaven, noemde Paulus er een aantal op: '*En God heeft er sommigen in de Gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeringen, menigerlei talen.*' (1 Korinthe 12: 28; zie ook Efeze 4: 11). Omdat geen lid alle gaven heeft, bemoedigt hij allen om '*ijvert naar de beste gaven*' (vers 31), verwijzend naar die gaven die het nuttigst zijn voor de gemeente.²

2. Het onmisbare aspect. De gaven van de Heilige Geest, zijn op zich echter niet voldoende. Er is '*een weg, die nog uitnemender is*' (vers 31). Terwijl de gaven van de Geest zullen verdwijnen bij de wederkomst van Christus, zullen de vruchten van de Geest eeuwig blijven. Het bestaat uit de eeuwige deugd van liefde en de vrede, goedheid en gerechtigheid, die liefde met zich meebrengt (zie Galaten 5: 22-23; Efeze 5: 9). Terwijl profetie, talen en kennis zullen verdwijnen, zullen geloof, hoop en liefde blijven bestaan. En '*de meeste van deze is de liefde*' (1 Korinthe 13: 13).³

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Deze liefde die God geeft (agapè in Grieks), is een zelfopofferende en gevende liefde (1 Korinthe 13: 4-8). Het is de hogere vorm van liefde, dat iets van waarde erkent in de persoon of het object dat geliefd is; liefde die gebaseerd is op beginsel, niet op emotie; liefde die groeit uit respect voor de bewonderenswaardige kwaliteiten van het object.⁴ Gaven waarbij liefde ontbreekt, veroorzaken verwarring en verdeeldheid in de gemeente. Deze nog *'uitnemender'* weg, is daarom voor iedereen met geestelijke gaven, om ook deze totaal onzelfzuchtige liefde te bezitten. *'Jaagt de liefde na, en ijvert om de geestelijke gaven'* (1 Korinthe 14: 1).

Leven tot Gods Heerlijkheid. Paulus sprak in zijn brief aan de Romeinen ook over geestelijke gaven. Hij riep iedere gelovige op, om te leven tot Gods Heerlijkheid (Romeinen 11: 36-12: 2). Opnieuw gebruikte Paulus de onderdelen van het lichaam om de verscheidenheid en toch eenheid te illustreren, hetwelk de gelovigen karakteriseert die verenigd zijn in de gemeente (vers 3-6). Door te erkennen dat beide, geloof en de geestelijke gaven hun oorsprong in Gods genade hebben, blijven de gelovigen nederig. Hoe meer gaven aan een gelovige worden gegeven, des te groter is zijn geestelijke invloed, des te groter zou zijn afhankelijkheid aan God moeten zijn.

In dit hoofdstuk somt Paulus de volgende gaven op: profetie (geïnspireerde uitspraken, verkondiging), geestelijk ambt (bediening), onderwijzen, vermaning (bemoedigen) geven (delen), leiderschap en genade (mededogen). Net als in 1 Korinthe 12, eindigt hij zijn onderhandelingen met het grootste grondbeginsel van het christendom – liefde (vers 9).

Petrus presenteerde het onderwerp van geestelijke gaven, tegen de achtergrond van de nabijheid van het einde van aller dingen (1 Petrus 4: 7). De urgentie van het uur dat de gelovigen de gaven moeten gebruiken. Hij zegt: *'Een iegelijk, gelijk hij gave ontvangen heeft, [alzo] bediene hij dezelve aan de anderen, als goede uitdelers der menigerlei genade Gods.'* (vers 10). Zoals Paulus, leerde Petrus dat deze gaven niet voor zelfverheerlijking gegeven zijn, maar *'opdat God in allen geprezen worde'* (vers 11). Ook hij associeerde liefde met de gaven (vers 8).

De groei van de gemeente. In Paulus' derde en laatste verhandeling over geestelijke gaven, dringt hij er bij de gelovigen op aan *'dat gij wandelt waardiglijk der roeping, met welke gij geroepen zijt; Met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, verdragende elkander in liefde; U benaastigende te behouden de enigheid des Geestes door den band des vredes.'* (Efeze 4: 1-3).

Geestelijke gaven dragen bij tot het bevorderen van een eenheid, die ervoor zorgt dat de gemeente groeit. Iedere gelovige heeft *'genade'* ontvangen *'naar de maat der gave van Christus'* (vers 7).

Christus Zelf *'heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars; Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw des lichaams van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;'* (vers 11-13). Degenen die geestelijke gaven hebben ontvangen, moeten in het bijzonder de gelovigen dienen, om hen op te leiden voor de aard van bediening volgens hun gaven. Dit bouwt de gemeente op tot de volwassenheid die het volledige niveau van Christus bereikt.

Deze bedieningen verhogen de geestelijke stabiliteit en versterken de verdediging van de gemeente tegen valse doctrines, opdat gelovigen *'niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen; Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, [namelijk] Christus;'* (vers 14-15).

Tenslotte, in Christus, brengen geestelijke gaven zowel de eenheid als het succes/bloei van de gemeente teweeg. *'Uit Welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van een iegelijk deel in [zijn] maat, den wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouw in de liefde.'* (vers 16). Opdat de gemeente de groei zal kunnen ervaren, hetwelk Gods voornemen is, moet ieder lid de gaven van genade die Hij aanbiedt, gebruiken.

Als gevolg hiervan ervaart de gemeente een tweevoudige groei – een groei in het aantal leden en een toename van individuele gaven. Nogmaals, liefde is een deel van deze roeping, want de gemeente kan deze opbouw en groei alleen realiseren als ze deze gaven in liefde gebruikt.

De uitwerking van geestelijke gaven

Een gemeenschappelijke bediening. De Schrift ondersteunt niet de opvatting dat de geestelijkheid zou moeten dienen, terwijl de leken alleen de banken opwarmen en wachten om te worden gevoed. Zowel voorgangers/predikanten als de leken vormen de gemeente, *'een volk Gode ten eigendom'* (1 Petrus 2: 9 NBG). Samen zijn ze verantwoordelijk voor het welzijn van de gemeente en haar groei. Zij worden opgeroepen samen te werken, een ieder naar zijn of haar bijzondere, door Christus gegeven, gaven. De verschillen in de gaven zorgen voor een gevarieerde bediening of dienst, allen verenigd in hun getuigenis, om het Koninkrijk van God uit te breiden en de wereld voor te bereiden om hun Heiland te ontmoeten (Matthéüs 28: 18-20; Openbaring 14: 6-12).

De rol van de geestelijkheid. De leer van de geestelijke gaven plaatst de verantwoordelijkheid voor de opleiding van de gemeente op de schouders van de predikanten/voorgangers. God heeft apostelen, profeten, evangelisten, predikanten/voorgangers en leraren aangesteld, om Zijn volk toe te rusten voor de bediening. 'Voorgangers moeten niet het werk doen wat de gemeente behoort te doen, aldus zichzelf afmatten en voorkomen dat anderen hun plicht vervullen. Zij moeten de leden leren, hoe zij in de gemeente kunnen werken en in de gemeenschap.'⁵

De voorganger die niet de gaven van onderwijs heeft ontvangen, behoort niet bij de pastorale bediening, maar bij een ander deel van Gods werk.⁶ Het succes van Gods plan voor de gemeente hangt af, van de gewilligheid en de bekwaamheid van haar voorgangers, teneinde de leden op te leiden, de hun door God gegeven gaven te gebruiken.

Gaven en opdracht. God geeft geestelijke gaven ten bate van het gehele lichaam, niet alleen een enkeling die deze ontvangt. En net zoals de ontvanger de gaven niet voor zichzelf ontvangt, ontvangt de gemeente niet het totaal aan gaven voor zichzelf. God begunstigt de kerkgemeenschap met gaven, teneinde deze voor te bereiden om de opdracht in de wereld te vervullen, die Hij haar geeft toegewezen.

Geestelijke gaven zijn geen beloning voor een goed gedaan werk, het zijn de hulpmiddelen om het werk goed te doen. De Heilige Geest geeft meestal gaven, die verenigbaar zijn met de natuurlijke gaven van de persoon, hoewel natuurlijke gaven alleen geen geestelijke gaven zijn. Er is een wedergeboorte nodig, om de persoon te activeren/versterken met de Geest. Wij moeten wedergeboren zijn om begunstigd te kunnen worden met geestelijke gaven.

Eenheid in verscheidenheid, geen uniformiteit. Sommige christenen proberen ieder andere gelovige te maken zoals zijzelf. Dit is een menselijk plan, niet van God. Dat de gemeente verenigd blijft, ondanks de diversiteit van de geestelijke gaven, wijst op de aanvullende aard van de gaven. Het geeft aan, dat de groei van Gods gemeente afhankelijk is van iedere gelovige. Het is Gods plan, dat alle gaven, bedieningen en werkzaamheden in de gemeente samenvloeien, in het werk van het voortbouwen op het fundament, die door de kerkgeschiedenis is gelegd. In Jezus Christus, de belangrijkste Hoeksteen, *'het gehele gebouw, bekwaamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heilig tempel in den HEERE'* (Efeze 2: 21).

Getuigenis – het doel van de gaven. Gelovigen ontvangen een diversiteit aan gaven, een aanwijzing dat ieder een persoonlijke bediening heeft. Maar toch moet elke gelovige in staat zijn te getuigen van zijn/haar geloof, overtuigingen delen en anderen vertellen, wat God gedaan heeft in zijn/haar leven. Het doel waarvoor God iedere gave geeft, ongeacht wat het is, is om zijn bezitter in staat te stellen te getuigen.

Het falen om geestelijke gaven te gebruiken. Gelovigen die weigeren hun geestelijke gaven te gebruiken, zullen niet alleen merken dat hun gaven teloorgaan, maar ook dat zij hun eeuwig leven in gevaar brengen. In liefdevolle zorg waarschuwde Jezus plechtig, dat de dienaar die zijn talent niet gebruikte niets minder dan een *'boze en luie dienstknecht'* was, die de eeuwige beloning verspeelde (Matthéüs 25: 26-30).⁷ De ontrouwe dienstknecht gaf vrijelijk toe, dat zijn falen opzettelijk en met voorbedachte rade was gedaan. 'Op de laatste grote dag des oordeels, zullen

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

degenen die maar wat deden, kansen ontweken en verantwoordelijkheden opzij schoven, door de grote Rechter worden gerangschikt bij de boosdoeners.⁸

Geestelijke gaven ontdekken. Leden die succesvol betrokken zijn in de gemeentelijke opdracht moeten hun gaven begrijpen. De gaven functioneren als een kompas, die de bezitter richting dienstbaarheid leiden en de vreugde van een overvloedig leven (Johannes 10: 10). In de mate dat wij ervoor kiezen (of simpelweg verwaarlozen), onze gaven niet herkennen, ontwikkelen en uitoefenen, bevindt de gemeente zich op een lager niveau dan het zou kunnen zijn.⁹

Het proces van het ontdekken van onze Geestelijke gaven,¹⁰ moet worden gekenmerkt door het volgende:

Geestelijke voorbereiding. De apostelen baden ernstig voor geschiktheid, om woorden te spreken die zondaren naar Christus zouden leiden. Zij zetten hun onenigheid en verlangen naar de oppermacht, welke tussen hen stond, opzij. Belijdenis van zonden en berouw, bracht hen in een hechtere gemeenschap met Christus. Degenen die Christus nu aannemen, hebben een soortgelijke ervaring nodig, in de voorbereiding van de doop met de Heilige Geest.

De doop met de Heilige Geest is geen eenmalige gebeurtenis; wij kunnen het dagelijks ervaren.¹¹ Wij moeten bij de HEERE smeken om die doop, omdat het de gemeente kracht geeft om te getuigen en het Evangelie te verkondigen. Om dit te doen moeten wij voortdurend ons leven overgeven aan God, volledig in Christus blijven en Hem vragen om wijsheid, teneinde onze gaven te ontdekken (Jacobus 1: 5).

De Schrift bestuderen. Onze biddende studie van hetgeen het Nieuwe Testament over Geestelijke gaven leert, stelt de Heilige Geest in staat, indruk te maken op onze geest, met de specifieke opdracht die Hij voor ons heeft. Het is belangrijk dat wij geloven, dat God ons tenminste één gave gegeven heeft om te gebruiken in Zijn dienst.

Openheid voor de begeleiding van de Voorzienigheid. Wij moeten de Heilige Geest niet gebruiken, maar de Heilige Geest moet ons gebruiken, want het is God, Die in Zijn volk *'beide het willen en het werken'* werkt *'naar Zijn welbehagen'* (Filippenzen 2: 13). Het is een voorrecht om gewillig te werken, in welke dienst dan ook, welke Gods Voorzienigheid voorstelt. Wij moeten God de mogelijkheid geven, om door anderen te werken, onze hulp te vragen. Dus wij moeten klaar staan om te reageren op de behoeften van de gemeente, wanneer zij zich voordoen. Wij moeten niet bang zijn nieuwe dingen te proberen, maar wij moeten ons ook vrij voelen om diegene, die onze hulp vragen, te informeren over onze talenten en ervaringen.

Bevestiging van het lichaam. Omdat God deze gaven geeft om Zijn gemeente op te bouwen, mogen wij verwachten dat de uiteindelijke bevestiging van onze gaven, voortkomt uit het oordeel van het lichaam van Christus en niet uit onze eigen gevoelens. Vaak is het moeilijker om de eigen gaven te herkennen dan die van anderen. Niet alleen moeten wij bereid zijn te luisteren, naar hetgeen anderen te vertellen hebben over onze gaven, maar het is belangrijk dat wij Gods gaven in anderen herkennen en bevestigen.

Niets is meer bewogen en bevredigender dan te weten, dat wij de positie, opdracht of dienstbaarheid, welke de Voorzienigheid ons heeft opgedragen, innemen. Welk een zegen is de onze, om de speciale gave die Christus ons gegeven heeft door de Heilige Geest, voor Zijn dienst aan te wenden. Christus verlangt ernaar Zijn gaven van genade te delen. Wij kunnen nu Zijn uitnodiging aannemen en ontdekken wat Zijn gaven kunnen doen, in een met de Heilige Geest vervuld leven!

Referenties

1. zie E.G. White, LLA blz. 198-199; COL p. 327-328; Wij kunnen niet altijd het bovennatuurlijke, de geërfde en de verworven vaardigheden onderscheiden. In degenen die onder de leiding staan van de Heilige Geest lijken deze vaardigheden samen te gaan.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

2. Zie Richard Hammill, 'Spiritual Gifts in the Church Today,' Ministry, Juli 1982, p.15-16.
3. In de ruimste zin is liefde een gave van God, omdat alle goede gaven van Hem afkomstig zijn (Johannes 1:17). Het is de vrucht van de Geest (Galaten 5:22), maar geen geestelijke gave in de zin dat de Heilige Geest het geeft aan sommige gelovigen en niet aan iedereen. Iedereen moet 'liefde najagen' (1 Korinthe 14:1).
4. SDA Bible commentary, rev. ed., vol.6 p.778.
5. E.G. White, 'Appeals for Our Missions' in *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists* (Basel, Switzerland: Imprimerie Polyglotte, 1886), p. 291. Cf. Rex D. Edwards, *A New Frontier—Every Believer a Minister* [Mountain View, CA: Pacific Press, 1979], pp. 58-73).
6. Cf. J. David Newman, 'Seminar in Spiritual Gifts,' Unpublished MS, p. 3.
7. Over de ernst van deze toestand, zie E.G. White, 'Home Discipline,' *Review and Herald*, June 13, 1882, p. [1].
8. *SDA Bible Commentary*, rev. ed., vol. 5, p. 511.
9. Don Jacobsen, 'What Spiritual Gifts Mean to Me,' *Adventist Review*, December 25, 1986, p. 12.
10. See Roy C. Naden, *Discovering Your Spiritual Gifts* (Berrien Springs, MI.: Institute of Church Ministry, 1982); Mark A. Finley, *The Way to Adventist Church Growth* (Siloam Springs, AR: Concerned Communications, 1982); C. Peter Wagner, *Your Spiritual Gifts Can Help Your Church Grow* (Glendale, CA.: Regal Books, 1979).
11. E.G. White, *Acts of the Apostles*, p. 50; White, *Counsels to Parents, Teachers and Students* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1943), p. 131.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat één van de gaven van de Heilige Geest de 'Geest der Profetie' is. Deze gave is een kenmerk van de gemeente van 'het overblijfsel' en komt, naar wij geloven, tot uiting in het werk van Ellen G. White. Haar geschriften spreken met profetisch gezag en bieden troost, leiding, onderricht en correctie voor de gemeente. Deze geschriften maken ook duidelijk dat de Bijbel de norm is, waaraan alle onderwijs en ervaring moet worden getoetst.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 17

Hoofdstuk 17 DE GAVE DER PROFETIE

Josafat, de koning van Juda, was in nood. Vijandelijke troepen kwamen dichterbij en de vooruitzichten leken hopeloos. *'En Josafat ... stelde zijn aangezicht, om de HEERE te zoeken; en hij riep een vasten uit in gans Juda'* (2 Kronieken 20: 3). Het volk stroomde naar de tempel en smeekte om genade en verlossing door God.

Toen Josafat de gebedsdienst leidde, riep hij God op om de omstandigheden te veranderen. Hij bad *'O, HEERE, God onzer vadersen, zijt Gij niet de God in den hemel? Ja, Gij zijt de Heerser over alle koninkrijken der heidenen; en in Uw hand is kracht en sterkte, zodat niemand zich tegen U stellen kan'* (vers 6). Had God Zijn volk in het verleden niet bijzonder beschermd? Had Hij dit land niet aan Zijn uitverkoren volk gegeven? Dus pleitte Josafat *'O, onze God, zult Gij geen recht tegen hen oefenen? want in ons is geen kracht ... en wij weten niet, wat wij doen zullen; maar onze ogen zijn op U'* (vers 12).

Toen geheel Juda voor de HEERE stond, stond ene Jaháziël op. Zijn boodschap bracht moed en richting aan het angstige volk. Hij zei: *'Vreest gijlieden niet, ... want de strijd is niet uwe, maar Gods. ... Gij zult in dezen [strijd] niet te strijden hebben; stelt uzelf, staat en ziet het heil des HEEREN met u, ... want de HEERE zal met u wezen'* (vers 15-17). 's Morgens vertelde koning Josafat zijn troepen: *'Geloof in den HEERE, uw God, zo zult gij bevestigd worden; gelooft aan Zijn profeten, en gij zult voorspoedig zijn'* (vers 20).¹

Deze koning geloofde zo volledig de weinig bekende profeet Jeháziël, dat hij zijn gelederen in de frontlinie verving, door een koor dat de HEERE lof toezong en de schoonheid van heiligheid! Terwijl de lucht gevuld werd met de lofzang door geloof, was de HEERE aan het werk, door verwarring teweeg te brengen, onder de legers die tegen Juda waren geallieerd. De slachting was zo groot dat *'niemand was ontkomen'* (vers 24).

Jeháziël was Gods spreekbuis voor die bijzondere tijd. Profeten speelden een belangrijke rol in zowel Oude- als in Nieuw Testamentische tijden. Maar stopte de profetie bij het sluiten van de Bijbelse canon? Laten wij, om het antwoord te vinden, de profetische geschiedenis nagaan.

De profetische gave in Bijbelse tijden

Hoewel de zonde de, 'van aangezicht tot aangezicht', communicatie tussen God en de mens beëindigde (Jesaja 59: 2), beëindigde God niet Zijn intimiteit (vertrouwelijkheid) met de mensheid; in plaats daarvan ontwikkelde Hij andere manieren om te communiceren. Hij begon Zijn boodschappen van bemoediging, waarschuwing en terechtwijzing door profeten te sturen.²

In de Schriften is een profeet 'iemand die een boodschap van God ontvangt en de bedoeling hiervan overdraagt aan Zijn volk'³. Profeten profeteerden niet op eigen initiatief, *'Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door de wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods van den Heilige Geest gedreven zijnde, hebben [ze] gesproken'* (2 Petrus 1: 21).

In het Oude Testament is het woord 'profeet' meestal een vertaling van het Hebreeuwse 'nabi'. De betekenis hiervan wordt uitgedrukt in Exodus 7: 1-2 *'Toen zeide de HEERE tot Mozes: Zie, Ik heb u [tot] een god gezet over Farao; en Aäron, uw broeder, zal uw profeet zijn. Gij zult spreken alles, wat Ik u gebieden zal; en Aäron, uw broeder, zal tot Farao spreken, 'Mozes' relatie met Farao was gelijk aan die van God met Zijn volk. En zoals Aäron de woorden van Mozes aan Farao meedeelde, zo bracht de profeet Gods woorden over aan het volk. De term 'profeet' duidt dus een Goddelijk benoemde woordvoerder van God aan. Het Griekse equivalent (gelijkwaardig woord) van het Hebreeuwse 'nabi' is 'prophetes', waarvan het Nederlandse woord 'profeet' is afgeleid.*

'Ziener' een vertaling van het Hebreeuwse 'roeh' (Jesaja 30: 10) of 'chozeh' (2 Samuël 24: 11; 2 Koningen 17: 13) is een andere benaming voor iemand met een profetische gave. De term 'profeet' en 'ziener' zijn nauw verwant. De Schrift legt het zo uit: *'Eertijds zeide een ieder aldus in Israël, als hij ging om God te vragen: Komt en laat ons gaan tot den ziener; want die heden een profeet [genoemd] [wordt], die werd eertijds een ziener genoemd.'* (1 Samuël 9: 9). De benaming 'ziener' benadrukt de ontvangst van een Goddelijke boodschap door de profeten. God opende voor

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

de 'ogen' of 'geest' van de profeten boodschappen, welke Hij wilde, dat zij deze doorgaven aan Zijn volk.

Door de jaren heen heeft God openbaringen van Zijn wil aan Zijn volk gegeven, door personen met de gave van profetie. *'Gewisselijk, de HEERE HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe'* (Amos 3: 7; zie ook Hebrëeën 1: 1).

De functies van de profetische gave in het Nieuwe Testament. Het Nieuwe Testament geeft de profetie een vooraanstaande plaats onder de gaven van de Heilige Geest, eenmaal is het als eerste gerangschikt en tweemaal als tweede van de bedieningen, die het nuttigst zijn voor de gemeente (zie Romeinen 12: 6; 1 Korinthe 12: 28; Efeze 4: 11). Het moedigt gelovigen aan om vooral naar deze gave te verlangen (1 Korinthe 14: 1,39). Het Nieuwe Testament duidt aan dat profeten de volgende rol hebben: ⁴

1. Zij helpen mee bij de oprichting van de gemeente. De gemeente is *'gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen'* (Efeze 2: 20).

2. Zij hebben het zendingsbereik van de gemeente in werking gesteld. Het was door de profeten dat de Heilige Geest, Paulus en Barnabas uitkoos voor hun eerste zendingsreis (Handelingen 13: 1-2) en aanwijzingen gaf, waar deze zendelingen moesten werken (Handelingen 16: 6-10).

3. Zij stichtten de gemeente. *'maar die profeteert die sticht de gemeente'* zegt Paulus. *'Maar die profeteert, spreekt den mensen stichting, en vermaning en vertroosting'* (1 Korinthe 14: 4,3). Samen met andere gaven gaf God de profetie aan de gemeente, om gelovigen voor te bereiden *'tot het werk der bediening, tot opbouw van des lichaams van Christus'* (Efeze 4: 12).

4. Zij verenigden en beschermden de gemeente. Profeten helpen om de eenheid van het geloof tot stand te brengen, de gemeente te beschermen tegen valse doctrines, zodat gelovigen *'niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind der leer; door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen'* (1 Korinthe 4: 14).

5. Zij waarschuwen tegen toekomstige moeilijkheden. Eén van de Nieuw Testamentische profeten waarschuwde voor een komende hongersnood. Als reactie daarop startte de gemeente een noodhulp programma, teneinde diegenen te helpen, die leden onder de hongersnood (Handelingen 11: 27-30). Andere profeten waarschuwden voor Paulus' arrestatie en gevangenneming in Jeruzalem (Handelingen 20: 23; 21: 4, 10-14).

6. Zij bevestigden het geloof in tijden van strijd. Op de eerste gemeente-vergadering, leidde de Heilige Geest de gemeente naar een beslissing in een omstrede probleem, dat te maken had met de redding van heidense christenen. Vervolgens bevestigde de Heilige Geest door de profeten, de gelovigen in de ware leer. Na het overbrengen van het besluit van de raad aan de leden *'Judas nu en Silas, die ook zelve profeten waren, vermaanden de broeders met vele woorden, en versterkten hen'* (Handelingen 15: 32).

De profetische gave in de eindtijd

Vele christenen geloven dat de gave van profetie ophield, aan het einde van het apostolische tijdperk. Maar de Bijbel openbaart de speciale behoefte van de gemeente, aan Goddelijke leiding, tijdens de crisis in het einde van de tijd; het getuigt van een voortdurende behoefte aan en toedienen van de profetische gave na de Nieuw Testamentische tijden.

Voortzetting van de Geestelijke gaven. Er is geen Bijbels bewijs dat God de Geestelijke gaven, die Hij de gemeente gegeven heeft, zal terugtrekken vóórdat zij hun doel bereikt hebben, totdat, volgens Paulus *'wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus'* (Efeze 4: 13). Omdat de gemeente deze ervaring nog niet bereikt heeft, heeft het nog steeds alle gaven van de Geest nodig. Deze gaven, inclusief de gave van profetie, zullen voortduren voor het welzijn van Gods volk, totdat Christus wederkomt. Daarom waarschuwt Paulus de gelovigen *'Blust de Geest niet uit.'*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Veracht de profetieën niet' (1 Thessalonicenzen 5: 19-20) en hij adviseert *'ijvert om de geestelijke gaven, maar meest, dat gij moogt profeteren'* (1 Korinthe 14: 1).

Deze gaven hebben zichzelf niet altijd overvloedig gemanifesteerd in de christelijke kerk.⁵ Na de dood van de apostelen, genoten profeten respect in vele kringen tot 300 n. Chr.⁶ Maar het verval van godsvrucht in de kerk en de daaruit voortvloeiende afvalligheid (zie Hoofdstuk 12) leidde tot een vermindering van zowel de aanwezigheid, als de gaven van de Heilige Geest. Tegelijkertijd zorgden valse profeten voor verlies van vertrouwen in de profetische gaven.⁷

De achteruitgang van de profetische gave, gedurende bepaalde perioden in de kerkgeschiedenis, betekende niet dat God de gave permanent had teruggetrokken. De Bijbel geeft aan dat, wanneer het einde nadert, deze gave aanwezig zal zijn om de gemeente in die moeilijke tijden te helpen. Meer dan dat, het wijst op een toenemende activiteit van deze gave.

De profetische gave vlak vóór de wederkomst. God gaf de gave van profetie aan Johannes de Doper, om de eerste komst van Christus aan te kondigen. Op dezelfde manier mogen wij verwachten, dat Hij de profetische gave opnieuw geeft om de wederkomst te verkondigen, zodat iedereen de mogelijkheid heeft, zich voor te bereiden om de Heiland te ontmoeten.

In feite noemt Christus de opkomst van valse profeten als één van de tekenen, dat Zijn komst nabij is (Matthéüs 24: 11,24). Wanneer er geen oprechte profeten zouden zijn in de tijd van het einde, zou Christus gewaarschuwd hebben tegen iemand, die aanspraak maakt op deze gave. Zijn waarschuwing tegen valse profeten geeft duidelijk weer, dat er ook oprechte profeten zullen zijn.

De profeet Joël voorspelde een bijzondere uitstorting van de profetische gave vlak vóór Jezus' wederkomst. Hij zegt: *'En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien; Ja, ook over de dienstknechten, en over de dienstmaagden, zal Ik in die dagen Mijn Geest uitgieten. En Ik zal wondertekenen geven in den hemel en op de aarde: bloed, en vuur, en rookpilaren. De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat die grote en vreselijke dag des HEEREN komt.'* (Joël 2: 28-31).

Bij de eerste 'Pinksteren' werd er een opmerkelijke manifestatie van de Heilige Geest gezien. Petrus citeert de profetie van Joël, wanneer hij erop wijst dat God zo'n zegening beloofd heeft (Handelingen 2: 2-21). Wij kunnen ons echter afvragen of Joël's profetie, zijn uiteindelijke vervulling tijdens Pinksteren bereikte, of dat er nog een andere, meer complete vervulling moet zijn. Wij hebben geen bewijs dat de verschijnselen van de zon en maan, waar Joël over spreekt, hetzij voorafgingen aan of volgden op die uitstorting van de Geest. Deze natuurverschijnselen verschenen pas vele eeuwen later (zie Hoofdstuk 24).

Pinksteren was een voorsmaak van de volle manifestatie van de Heilige Geest vlak vóór de wederkomst. Zoals de vroege regen in Palestina, die in het najaar viel, kort nadat de gewassen waren geplant, de uitstorting van de Heilige Geest op Pinksteren, de bedeling van de Heilige Geest aankondigde/inluidde. De volledige en uiteindelijk vervulling van de profetie van Joël, komt overeen met de late/spade regen, die in het voorjaar valt en het graan doet rijpen (Joël 2: 23). Evenzo zal de laatste gave van Gods Geest plaatsvinden vlak vóór de wederkomst, ná de voorspelde tekenen in de zon, maan en sterren (zie Matthéüs 24: 29; Openbaring 6: 12-17; Joël 2: 31). Zoals de late/spade regen, zal de laatste uitstorting van de Heilige Geest de oogst van de aarde doen rijpen (Matthéüs 13: 30,39), en *'al wie de Naam des HEEREN zal aanroepen, zal behouden worden'* (Joël 2: 32).

De profetische gave onder het overblijfsel. Openbaring openbaart twee grote perioden van vervolging. Tijdens de eerste, die duurde van 538 n. Chr. tot 1798 n. Chr. (Openbaring 12: 6,14; zie Hoofdstuk 12), leden trouwe gelovigen onder intense vervolgingen. Opnieuw, vlak vóór de wederkomst, zal satan *'de overigen van haar zaad'* aanvallen; de overigen, die weigeren hun trouw aan Christus op te geven. Openbaring karakteriseert de trouwe gelovigen, die het overblijfsel zijn, als degenen *'die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben'* (Openbaring 12: 17).

De uitdrukking *'de getuigenis van Jezus Christus'* duidt op profetische openbaringen en komt duidelijk naar voren in de latere gesprekken tussen de engel en Johannes.⁸

Bijna aan het einde van het boek identificeert de engel zich als *'uw mededienstknecht, en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben'* (Openbaring 19: 10) en *'ik ben uw mededienstknecht, en uwer broederen, de profeten'* (Openbaring 22: 9). Deze vergelijkbare uitdrukkingen maken duidelijk dat het de profeten zijn, die de *'getuigenis van Jezus Christus'* hebben.⁹ Dit verklaart de uitspraak van de engel dat *'de getuigenis van Jezus is de geest der profetie'* (Openbaring 19: 10).

In een reactie op deze tekst schreef James Moffat: 'Want de getuigenis of getuige van (gedragen door) Jezus is (ingesteld in) de geest der profetie. Dit ... definieert in het bijzonder de broeders, die het getuigenis van Jezus hebben, als bezitters van de profetische inspiratie. De getuigenis van Jezus is praktisch gelijk aan Jezus' getuigenis (zie Hoofdstuk 20) Het is de Zelf-Openbaring van Jezus (volgens Openbaring 1: 1, uiteindelijk van God), Die de christelijke profeten beweegt.'¹⁰

Dus de uitdrukking *'geest der profetie'* kan verwijzen naar (1) de Heilige Geest, Die de profeten inspireert met een openbaring van God, (2) de uitwerking van de gave van de profetie, en (3) het medium (instrument) van de profetie zelf.

De profetische gave, het getuigenis van Jezus voor de gemeente door middel van profetie,¹¹ omvat een onderscheidend kenmerk van het overblijfsel. Jeremia koppelde het verzaken van deze gift aan de wetteloosheid. *'er is geen wet; haar profeten vinden ook geen gezicht van den HEERE'* (Klaagliederen 2: 9). Openbaring identificeert het bezit van de twee als onderscheidende kenmerken van de eindtijd gemeente; haar leden *'houden de geboden van God en de getuigenis van Jezus Christus'* – de profetische gave (Openbaring 12: 17).

God gaf de profetische gave aan de 'gemeente' van de Exodus, om Zijn volk te organiseren, te onderwijzen en te leiden (Handelingen 7: 38). *'Maar de HEERE voerde Israël op uit Egypte door een profeet, en door een profeet werd hij gehoed'* (Hosea 12: 14). Het komt dus niet als een verrassing, om de gave te vinden onder degenen die betrokken zijn bij de uiteindelijke Exodus – de verlossing van deze, van zonde doordrongen, planeet aarde naar het hemelse Kanaän. Deze Exodus, die zal volgen op de wederkomst, is de laatste en volledige vervulling van Jesaja 11: 11 *'Want het zal geschieden te dien dage, dat de HEERE ten anderen male Zijn hand aanleggen zal om weder te verwerven het overblijfsel Zijns volks.'*

Hulp in de laatste crisis. De Schriften openbaren dat Gods volk in de laatste dagen van de aardse geschiedenis, de volle toorn zal meemaken van de satanische drakenmacht, wanneer hij een laatste poging doet om hen te vernietigen (Openbaring 12: 17). Dit is de *'tijd van benauwdheid ... , als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is'* (Daniël 12: 1). Om hen te helpen, dit meest intense conflict van de eeuwen te overleven, gaf God in Zijn liefderijke goedheid, Zijn volk de verzekering dat zij niet alleen zouden zijn. De getuigenis van Jezus, de Geest der Profetie, zou hen veilig leiden naar hun einddoel – de eenwording met hun Heiland bij Zijn wederkomst.

De volgende illustratie legt de relatie uit, tussen de Bijbel en de na-Bijbelse voorbeelden van de profetische gave:

'Veronderstel dat wij op reis gaan. De eigenaar van het vaarttuig geeft ons een boek met aanwijzingen en vertelt ons, dat dit boek instructies bevat, welke voldoende zijn voor de gehele reis en dat, wanneer wij ze opvolgen, wij veilig de haven van onze eindbestemming zullen bereiken. Uitvarende openen wij het boek om ons bekend te maken met de inhoud. Wij ontdekken dat de schrijver algemene beginselen vaststelt, om ons tijdens de reis te leiden en instrueert ons voor zover dat praktisch mogelijk is, de verschillende onvoorziene gebeurtenissen te beoordelen, die zich tot het einde kunnen voordoen; maar hij vertelt ons ook dat het laatste deel van onze reis bijzonder gevaarlijk zal zijn; dat de kenmerken van de kust steeds veranderen door drijfzand en storm; 'maar voor dit deel van de reis' zegt hij: 'heb ik u een loods gegeven, die u zult ontmoeten en u aanwijzingen zal geven, zoals de omringende omstandigheden en gevaren kunnen vereisen; en op hem moet u acht slaan.' Met deze aanwijzingen bereiken wij de aangegeven gevaarlijke tijden en de loods verschijnt volgens belofte. Wanneer hij zijn diensten aanbiedt, staan sommigen van de bemanning tegen hem op. 'Wij hebben het originele boek met aanwijzingen' zeggen zij 'en dat is voor ons genoeg. Wij houden ons daaraan en alleen daaraan; wij willen niets met u te maken hebben.' Wie let er nu op dat originele boek met aanwijzingen? Degenen die de loods afwijzen, of degenen die hem aannemen, zoals het boek hen heeft opgedragen? Oordeelt gij!¹²

Na-Bijbelse profeten en de Bijbel

De profetische gave heeft de Bijbel zelf voortgebracht. In na-Bijbelse tijden is het niet de bedoeling de Schrift te vervangen of toe te voegen, omdat de canon van de Schrift nu gesloten is.

De profetische gave functioneert in de eindtijd net zoals in de tijd van de apostelen. Haar kracht is om de Bijbel te handhaven als de basis van geloof en praktijk, haar leringen uit te leggen en haar beginselen in het dagelijks leven toe te passen. Zij is betrokken bij het oprichten en stichten van de gemeente, waardoor het zijn Goddelijk benoemde opdracht kan uitvoeren. De profetische gave berispt, waarschuwt, begeleidt en bemoedigt zowel individuen als de gemeente, om hen te beschermen tegen ketterijen en hen te verenigen in de Bijbelse Waarheid.

Na-Bijbelse profeten functioneren vergelijkbaar met Nathan, Gad, Asaf, Semaja, Azaria, Eliëzer, Ahia en Obed, Miriam, Deborah, Hulda, Simeon, Johannes de Doper, Agabus, Silas, Anna, en de vier dochters van Filippus, die leefden in de Bijbelse tijden, maar wiens getuigenissen nooit deel van de Bijbel werden. Dezelfde God, Die door de profeten sprak, wiens schrijven zich in de Bijbel bevindt, inspireerde ook deze profeten en profetessen. Hun boodschappen spraken de eerder opgetekende Goddelijke openbaring niet tegen.

De profetische gave toetsen. Omdat de Bijbel waarschuwt dat vóór de wederkomst van Christus valse profeten zullen opstaan, moeten wij zorgvuldig alle aanspraken op de profetische gave onderzoeken. Paulus zegt: *'Veracht de profetieën niet. Beproeft alle dingen; behoudt het goede. Onthoudt u van alle schijn des kwaads'* (1 Thessalonicenzen 5: 20-22; zie ook 1 Johannes 4: 1).

De Bijbel beschrijft verschillende richtlijnen, waardoor wij de ware profetische gave kunnen onderscheiden van de valse.

1. Komt de boodschap overeen met de Bijbel? *'Tot de wet en de getuigenis! Wie niet spreekt naar dit woord, er is geen licht in hem'* (Jesaja 8: 20 KJV). Deze tekst geeft te kennen, dat de boodschap van iedere profeet in harmonie moet zijn met Gods wet en de getuigenissen van de gehele Bijbel. Een latere profeet moet niet een eerdere profeet tegenspreken. De Heilige Geest spreekt nooit Zijn eerder gegeven getuigenis tegen, want bij God is geen verandering, *'of schaduw van omkering'* (Jacobus 1: 17).

2. Komen de voorspellingen uit? *'Hoe zullen wij het woord kennen, dat de HEERE niet gesproken heeft? Wanneer die profeet in den Naam des HEEREN zal hebben gesproken, en dat woord geschiedt niet, en komt niet; dat is het woord, dat de HEERE niet gesproken heeft; door aanmatiging heeft die profeet dat gesproken; gij zult voor hem niet vrezen'* (Deuteronomium 18: 21-22); zie ook Jeremia 28: 9). Hoewel voorspellingen een relatief klein deel van de profetische boodschap kunnen bevatten, moet hun nauwkeurigheid worden aangetoond.

3. Wordt de menswording van Christus erkend? *'Hieraan kent gij den Geest van God: alle geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God; En alle geest, die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God niet; maar dit is [de geest] van den antichrist, welchen [geest] gij gehoord hebt, dat komen zal, en is nu alrede in de wereld.'* (1 Johannes 4: 2-3). Deze toets vraagt meer dan een eenvoudig erkennen, dat Jezus Christus op aarde geleefd heeft. De oprechte profeet moet de Bijbelse leer van de menswording van Christus bekennen – hij moet geloven in Zijn Goddelijkheid en voorbestaan, Zijn maagdelijke geboorte, ware menselijkheid en zondeloos leven, Zijn verzoenend Offer, opstanding en hemelvaart, Zijn Middelaarswerk en wederkomst.

4. Draagt de profeet goede of slechte vruchten? Profetie komt door de Heilige Geest en inspireert *'heilige mensen'* (2 Petrus 1: 21). Wij kunnen valse profeten herkennen aan hun vruchten. Jezus zei: *'Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. Een ieder boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. Zo zult gij dan dezelve aan hun vruchten kennen'* (Matthéüs 7: 16, 18-20).

Deze raad is beslissend om de waarde van de aanspraak van een profeet te bepalen. Het spreekt eerst van het leven van de profeet. Dat betekent niet dat een profeet absoluut volmaakt moet zijn – de Schrift zegt, dat Elia *'een mens van gelijke bewegingen als wij'* was. (Jakobus 5: 17). Maar het leven van de profeet moet worden gekarakteriseerd door de vruchten van de Geest, niet door de werken van het vlees (zie Galaten 5: 19-23).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Ten tweede, heeft dit beginsel betrekking op de invloed van de profeet op anderen. Welke gevolgen hebben de boodschappen op het leven van diegenen die ze aannemen? Bieden hun boodschappen een toerusting voor Gods volk, hun roeping en verenigen zij hen in hun geloof (Efeze 4: 12-16)?

Ieder mens die beweert de gave van profetie te hebben, moet onderworpen worden aan deze Bijbelse toets. Wanneer hij of zij voldoet aan deze criteria, kunnen wij erop vertrouwen dat de Heilige Geest deze persoon inderdaad de gave van profetie heeft gegeven.

De Geest der Profetie in de Zevende-dag Adventisten gemeente

De gave der Profetie was werkzaam in de roeping van Ellen G. White, een van de oprichters van de Zevende-dag Adventisten gemeente. Zij heeft geïnspireerde raadgevingen gegeven aan Gods volk, dat leeft gedurende de tijd van het einde. De wereld aan het begin van de 19e eeuw, toen Ellen White boodschappen van God begon te ontvangen, was een mannenwereld. Haar profetische roeping bracht haar onder een kritisch onderzoek. Nadat ze de Bijbelse toets doorstond, heeft ze haar geestelijke gave gedurende 70 jaren uitgeoefend. Vanaf 1844, ze was toen 17 jaar oud, tot 1915 – het jaar van haar overlijden – had ze meer dan 2000 visioenen. In die tijd woonde en werkte ze in Amerika, Europa en Australië, ze gaf raad, ze richtte nieuw werk op, ze predikte en schreef.

Ellen White heeft nooit de titel van profetes aangenomen, maar ze maakte nooit bezwaar als anderen haar bij die titel noemden. Zij legde uit: 'In mijn jeugd werd mij verschillende malen gevraagd: 'Bent u een profetes?' Ik heb altijd gereageerd: 'Ik ben een boodschapster des HEEREN'. Ik weet dat velen mij een profetes noemen, maar ik heb geen aanspraak gemaakt op deze titel. ... Waarom heb ik dat niet gedaan? – Omdat in deze dagen velen, die schaamteloos beweren dat zij profeten zijn, een smaad zijn voor de zaak van Christus; en omdat mijn werk veel meer bevat dan het woord 'profeet' aanduidt. ... Aanspraak maken een profetes te zijn, is iets dat ik nooit gedaan heb. Wanneer anderen mij bij die naam noemen, heb ik geen strijdpunt met hen. Maar mijn werk omvat zoveel richtingen, dat ik mijzelf niet anders dan een boodschapster kan noemen.'¹³

De toepassing van een profetische toets. Hoe wordt Ellen White's opdracht in het licht van de Bijbelse toets gemeten?

1. In overeenstemming met de Bijbel. Haar overvloedige/rijke literaire werk omvat tienduizenden Bijbelteksten, vaak gekoppeld aan gedetailleerde uiteenzettingen. Zorgvuldige studie heeft laten zien, dat haar geschriften, evenwichtig, nauwkeurig en in volle overeenkomst met de Bijbel zijn.

2. De nauwkeurigheid van de voorspellingen. Ellen White's geschriften bevatten een relatief klein aantal voorspellingen. Sommigen zijn in ontwikkeling om te worden vervuld, terwijl anderen nog steeds op vervulling wachten. Maar datgene dat kan worden getoetst, is uitgekomen met een verbazingwekkende nauwkeurigheid. Twee voorbeelden die haar profetische inzichten aantonen volgen;

a. De opkomst van het moderne spiritisme. In 1850, toen spiritualisme – de beweging, welke communiceert met de geestenwereld en de doden – nog maar net was ontstaan, identificeerde Ellen White het als een bedrog van de laatste dagen en voorspelde haar groei. Hoewel in die tijd de beweging uitgesproken antichristelijk was, voorzag zij dat deze vijandigheid zou veranderen en dat dit vrij aanzienlijk zou worden onder christenen.¹⁴ (zie Eerste Geschriften blz. 61). Sinds die tijd is het spiritisme wereldwijd verspreid en heeft miljoenen aanhangers. Haar antichristelijke houding is veranderd; velen noemen zich zelfs christelijke spiritisten, zij beweren dat zij het ware christelijke geloof bezitten en dat 'spiritisten de enige religieuzen zijn, die de beloofde gaven van Christus gebruiken, waardoor zij zieken kunnen genezen en een toekomstig bewust en voortschrijdend bestaan betuigen.'¹⁵ Zij beweren zelfs dat spiritisme 'u de kennis geeft van alle grote religieuze systemen en nog meer, het geeft u meer kennis van de christelijke Bijbel dan alle commentatoren samen. De Bijbel is een spiritueel boek.'¹⁶

b. Een nauwe samenwerking tussen protestanten en Rooms katholieken. Tijdens het leven van Ellen White bestond er een kloof tussen de protestanten en de Rooms katholieken, welke samenwerking tussen die twee leek uit te sluiten. Er woedde anti-katholicisme onder de

protestanten. Ellen White voorspelde dat een grote verandering binnen het protestantisme, een afwijking van de reformatie teweeg zou brengen. Bijgevolg zouden de verschillen tussen het protestantisme en katholieken afnemen, hetgeen zou leiden tot een overbrugging van de kloof, welke die twee scheidde.¹⁷ De jaren na haar dood zijn de oecumenische bewegingen, de oprichting van de Wereldraad van Kerken, het Vaticaan II van de katholieke kerk, de protestantse onwetendheid en zelfs de pro-rechtse verwerping van de reformatorische opvattingen over profetische uitlegging toegenomen.¹⁸ Deze grote veranderingen hebben de barrières tussen protestanten en katholieken geslecht en geleid tot een toenemende samenwerking.

3. De erkenning van de menswording van Christus. Ellen White schreef uitgebreid over het leven van Christus. Zijn rol als HEERE en Heiland, Zijn verzoenend Offer aan het kruis en Zijn tegenwoordige Middelaarswerk domineerden haar literaire werk. Haar boek 'Jezus, de Wens der Eeuwen' is geprezen als een van de meest geestelijke verhandelingen ooit geschreven over het leven van Christus, terwijl 'Schreden naar Christus', haar meest wijd verspreide boek, miljoenen tot een diepe relatie met Christus heeft geleid. Haar werk beschrijft Christus duidelijk, als volledig God en volledig mens. Haar evenwichtige uiteenzettingen komen volledig overeen met de Bijbelse zienswijze, daarbij vermijdt het overdreven benadrukken van de ene of de andere natuur – een probleem dat zoveel strijd heeft veroorzaakt door de christelijke geschiedenis heen.

4. De invloed van haar roeping. Meer dan een eeuw is voorbij gegaan sinds Ellen White haar profetische gave verkregen heeft. Haar gemeente en de levens van hen, die gehoor gaven aan haar raadgevingen openbaren de draagwijdte van haar leven en boodschappen.

'Hoewel zij nooit een officiële functie heeft bekleed, geen ingezegend predikant/voorganger was en nooit een salaris van de gemeente ontving, tot na de dood van haar man, vormde haar invloed de Zevende-dag Adventisten gemeente meer dan enig andere factor, behalve de Bijbel.¹⁸ Zij was de stuwende kracht in de oprichting van het uitgeverijwerk, de scholen, het medische- en het wereldwijde zendingswerk, hetwelk de Zevende-Adventisten gemaakt heeft tot een van de grootste en snelst groeiende protestantse zendingsorganisaties.

Het materiaal dat zij schreef vult meer dan 80 boeken, 200 traktaten en pamfletten, en 4600 periodieke artikelen. Predicaties, dagboeken, speciale getuigenissen en brieven bevatten nog eens 60.000 pagina's manuscript (handgeschreven) materiaal. De omvang van dit materiaal is verbazingwekkend. De bekwaamheid van Ellen White was niet begrensd tot een paar beperkte onderwerpen. De HEERE gaf haar raad in zaken als gezondheid, opvoeding, gezinsleven, matigheid, evangelisatie, uitgeverijwerk, goede voeding, medisch werk en op vele andere gebieden. Misschien zijn haar geschriften op het gebied van gezondheid het meest verbazingwekkend, vanwege de manier waarop haar inzichten, waarvan sommigen meer dan een eeuw geleden, door de moderne wetenschap zijn bevestigd.

Haar geschriften richten zich op Jezus Christus en bevestigen de hoge morele en zedelijke waarden van de Joods-christelijke tradities.

Hoewel veel van haar geschriften gericht zijn aan de Zevende-dag Adventisten gemeente, worden grote delen van haar werk gewaardeerd door een breder publiek. Haar populaire boek 'Schreden naar Christus' is vertaald in meer dan honderd talen en er zijn meer dan vijftien miljoen exemplaren van verkocht. Haar grootste werk is de goed ontvangen vijfdelige 'Conflict van de Eeuw' serie, welke de grote strijd tussen Christus en satan beschrijft, vanaf het ontstaan van de zonde tot aan haar uitroeiing uit het universum.

De invloed van haar geschriften op het individu is diepgaand. Onlangs deed het 'Institute of Church Ministry of Andrews University' een studie, waarin zij de christelijke houding en het gedrag van Adventisten, die haar boeken regelmatig lezen en degenen die dat niet doen, met elkaar vergeleken. Hun onderzoek onderstreept sterk de invloed, welke haar geschriften hebben op degenen die ze lezen. De studie bereikte deze conclusie: 'De lezers hebben een nauwere relatie met Christus, meer zekerheid van hun positie bij God en hebben meer waarschijnlijk hun geestelijke gaven vastgesteld. Ze zijn meer voorstander van uitgaven voor openbare evangelisatie en dragen meer bij aan lokale zendingsprojecten. Ze voelen zich meer voorbereid tot getuigen en houden zich daadwerkelijk bezig met meer getuigenis en hulpverleningsprogramma's. Ze zijn meer geneigd om de Bijbel dagelijks te bestuderen, te bidden voor bepaalde mensen, om in

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

gemeenschapsgroepen elkaar te ontmoeten en om dagelijks gezinswijding te hebben. Zij zien hun gemeente meer positief. Zij zijn verantwoordelijk voor het winnen van meer bekeerlingen.²⁰

De Geest der Profetie en de Bijbel. De geschriften van Ellen White zijn geen vervanging van de Bijbel. Zij kunnen niet op hetzelfde niveau geplaatst worden. De Heilige Schrift staat op zichzelf, de unieke maatstaf waaraan haar- en alle andere geschriften moeten worden beoordeeld en waaraan zij onderworpen moeten zijn.

1. De Bijbel, de hoogste maatstaf. Zevende-dag Adventisten onderschrijven volledig het reformatorische beginsel van 'Sola Scriptura', de Bijbel als zijn eigen uitlegger en de Bijbel alleen, als de basis van alle doctrines. De oprichters van de gemeente ontwikkelden fundamentele geloofspunten, door de studie van de Bijbel; zij ontvingen deze leerstellingen niet door visioenen van Ellen G. White. Haar belangrijke rol gedurende de ontwikkeling van hun leerstellingen was, om te helpen bij het begrijpen van de Bijbel en om conclusies te bevestigen die door Bijbelstudie waren bereikt.²¹

Ellen White zelf geloofde en leerde, dat de Bijbel de ultieme norm was voor de gemeente. In haar eerste boek, uitgegeven in 1851, zegt zij: 'Ik raad u aan, beste lezer, het Woord van God als de regel van uw geloof en praktijk. Door dit Woord worden wij geoordeeld.'²² Zij heeft dit standpunt nooit veranderd. Vele jaren later schreef zij: 'God heeft in Zijn Woord de mensen kennis der zaligheid gegeven. De Heilige Schrift moet worden aanvaard als gezaghebbend, een Onfeilbare Openbaring van Gods wil. Zij is de maatstaf voor het karakter, zij openbaart de leerstellingen en toetst de ervaringen.'²³ In 1909, tijdens haar laatste toespraak op een algemene zitting van de gemeente, opende zij de Bijbel, hield deze omhoog voor de vergadering en zei: 'Broeders en zusters, ik beveel u dit Boek aan.'²⁴

Als reactie aan gelovigen, die haar schriften beschouwen als aanvulling op de Bijbel, schreef ze: 'Ik nam de kostbare Bijbel en omringde haar met verschillende getuigenissen voor de gemeente, die gegeven waren voor Gods volk. ... U bent niet bekend met de Bijbel. Wanneer u Gods Woord tot studie object had gemaakt met het verlangen, om de maatstaf van de Bijbel en de christelijke volmaaktheid te bereiken, dan zou u de getuigenissen niet nodig hebben. Het is omdat u hebt nagelaten uzelf met Gods geïnspireerde Boek vertrouwd te maken, dat Hij u heeft willen bereiken door eenvoudige, directe getuigenissen, die uw aandacht vestigen op de Woorden van Inspiratie, welke u hebt nagelaten te gehoorzamen en Die er bij u op aandringt uw leven in overeenstemming te brengen met Zijn zuivere en verheven leringen.'²⁵

2. Een gids naar de Bijbel. Zij zag haar werk als dat van 'mensen terugleiden naar de Bijbel.' 'Er wordt weinig aandacht besteed aan de Bijbel' zei ze, daarom 'heeft de HEERE een kleiner licht gegeven, om mannen en vrouwen naar het grote Licht te leiden.'²⁶ 'Het Woord van Gods is voldoende om zelfs de meest verduisterde geest te verlichten,' schreef ze 'en het is door iedereen te bevatten, die het verlangen heeft het te begrijpen. Ondanks dit alles blijken sommigen, die voorgeven het Woord van God tot onderwerp van hun studie te maken, in directe tegenspraak te leven met de meest heldere onderrichtingen daarvan. Om mannen en vrouwen ieder excuus te ontnemen, geeft God duidelijke en gerichte getuigenissen, die hen terugbrengen tot het Woord dat zij verzuimd hebben na te volgen.'²⁷

3. Een gids om de Bijbel te begrijpen. Ellen White beschouwde haar geschriften als gids tot een duidelijker begrip van de Bijbel. 'Er worden geen aanvullende Waarheden naar voren gebracht; maar God heeft door de Getuigenissen de Waarheden, die al gegeven zijn vereenvoudigd en op Zijn eigen gekozen manier, aan Zijn volk voorgehouden om hen wakker te schudden en hen daarvan te doordringen, zodat niemand nog een verontschuldiging zal hebben.' 'De geschreven Getuigenissen zijn niet bedoeld om nieuw licht te geven, maar om de geïnspireerde Waarheden die er reeds zijn, te benadrukken.'²⁸

4. Een gids om Bijbelse beginselen toe te passen. Veel van haar geschriften passen de Bijbelse raadgevingen toe op het dagelijks leven. Ellen White zei dat ze de opdracht kreeg 'om algemene beginselen uit te dragen, in woord en geschrift, maar tegelijkertijd ook de specifieke gevaren, dwalingen en zonden van sommigen te noemen. Zodat iedereen daaruit waarschuwing, terechtwijzing en raad zou kunnen opdoen.'²⁹ Christus heeft een dergelijke profetische gids aan Zijn gemeente beloofd. Zoals Ellen White opmerkte: 'Toch maakt het feit dat God Zijn wil, door middel van Zijn Woord aan de mensen heeft geopenbaard, de voortdurende tegenwoordigheid en

leiding van de Heilige Geest niet overbodig. Integendeel! De Heilige Geest was door onze Heiland beloofd, om het Woord voor Zijn dienaren te openen, om het onderwijs ervan te verhelderen en toe te passen.¹³⁰

De uitdaging voor de gelovige. De profetie van de openbaring dat het 'getuigenis van Jezus Christus' zich zou manifesteren door de 'geest der profetie' in de laatste dagen van de aardse geschiedenis, daagt iedereen uit niet een houding van onverschilligheid of afkeer aan te nemen, maar 'beproeft alle dingen; behoudt het goede (1 Thessalonicenzen 5: 21). Er valt veel te winnen – of te verliezen – dat hangt af of wij dit Bijbels verordend onderzoek uitdragen. Josafat zei: 'Geloof in den HEERE, uw God, zo zult gij bevestigd worden; geloof aan Zijn profeten, en gij zult voorspoedig zijn' (2 Kronieken 20: 20). Zijn Woorden klinken ook vandaag nog.

Referenties

1. Cursief schrift inbegrepen.
2. Voor Bijbelse voorbeelden van vrouwelijke profeten zie Exodus 15:20; Richteren 4:4; 2 Koningen 22:14; Lukas 2:36; Handelingen 21:9.
3. Frank B. Holbrook, 'The Biblical Basis for a Modern Prophet,' p. 1 (Shelf document, Ellen G. White Estate Inc., General Conference of Seventh-day Adventists, 6840 Eastern Ave. NW, Washington, D.C. 20012). Cf. Jemison, *A Prophet Among You* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1955), pp. 52-55.
4. Zie Holbrook, 'Modern Prophets' p.3-5.
5. Helaas zijn er geen volledige verslagen beschikbaar van wat er in de christelijke tijd is gebeurd.
6. Gerhard Friedrich, 'Prophets and Prophecies in the New Testament' in *Theological Dictionary of the New Testament*, vol. 6, p. 859.
7. Zie Friedrich p. 860-861.
8. De uitdrukking 'getuigenis van Jezus' kan het best worden begrepen als een subjectieve genitief, niet als een objectieve genitief. 'Twee vertalingen zijn mogelijk: a) Het getuigenis (getuige) over of betreffende Jezus (objectieve genitieve) = wat christenen van Jezus getuigen. Die getuigenis afleggen van Jezus' (RSV). b) Het getuigenis (getuige) van of door Jezus (subjectief genitief) = boodschappen van Jezus aan de gemeente. Het bewijs van het gebruik van deze uitdrukking in het boek Openbaring suggereert dat het moet worden begrepen als een subjectieve genitieve (een getuigenis van of door Jezus) en dat dit getuigenis wordt gegeven door middel van profetische openbaring' (Holbrook, 'Moderne Profet,' p. 7).
- Als een van de bewijzen citeert Holbrook Openbaring 1:1-2 'De openbaring van JEZUS CHRISTUS, die God Hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen ... en die Hij door Zijn engel gezonden en aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft; Dewelke het Woord Gods betuigd heeft, en de getuigenis van Jezus Christus, en al wat hij gezien heeft.' In dit verband is het duidelijk dat 'de Openbaring van Jezus' een openbaring van of door Jezus aan Johannes betekent. Johannes draagt deze getuigenis/getuige van Jezus uit. Beide genitieve uitingen zijn het meest zinvol in de context van subjectieve genitieven en zijn het eens met de slotwoorden van Christus in het boek: Hij 'Die deze dingen getuigt (getuigen), zegt: Ja, Ik kom haastelijk' (Openbaring 22:20), (idem., blz. 7, 8).
9. Zie Bible Commentary, rev. ed., vol. 7, p. 812; T.H. Blincoe, 'The Prophets Were Until John,' *Ministry*, Supplement, July 1977, p. 24L; Holbrook, 'Modern Prophet,' p. 8.
10. James Moffatt in *Expositor's Greek Testament*, ed., W. Robertson Nicoll, vol. 5, p. 465.
11. 'Spirit of Prophecy,' *SDA Encyclopedia*, rev. ed., p. 1412. Van degenen die uitkijken naar de wederkomst zegt Paulus, hebben het getuigenis van Christus bevestigd, zodat ze in geen enkele gave tekortschieten. (1 Korinthe 1:6-7).
12. Uriah Smith, 'Verwerpen wij de Bijbel door de visioenen te onderschrijven?' *Review and Herald*, 13 januari 1863, p.52, citaat *Review and Herald*, 1 december 1977, p.13.
13. E.G.White, 'A Messenger', *Review and Herald*, 26 juli 1906, p.8. De titel 'De boodschapper des HEEREN' is door inspiratie gegeven (idem.).
14. E.G.White, *Early Writings* p.59
15. J.M. Peebles, 'Het Woord Spiritisme Misverstaan' in *Centennial Book of Modern Spiritualism in America* (Chicago, IL: National Spiritualist Association of the United States of America, 1948), p.34.
16. B.F. Austin, 'A Few Helpful Thoughts,' *Centennial Book of Modern Spiritualism*, p. 44.
17. E.G.White *The Great Controversy Between Christ and Satan* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1950), pp. 571, 588.
18. Voor de geschiedkundige visie op de profetieën van Daniël en Openbaring die het protestantisme domineerden vanaf de reformatie tot de negentiende eeuw, zie Froom, *Profetisch Geloof van Onze Vaders*, vols. 2-4. Zie ook hoofdstuk 12.
19. Richard Hammill, 'Spiritual Gifts in the Church Today,' *Ministry*, July 1982, p. 17.
20. Roger L. Dudley and Des Cummings, Jr., 'Een vergelijk van de christelijke houding en echt christelijk gedrag van de leden van de Adventkerk die regelmatig E.G.White boeken lezen en degenen die dit niet doen', 1982 p.41-42. Een onderzoeksrapport van het Institute of Church Ministry, Andrews University, Berrien Springs, Michigan. Het onderzoek omvatte meer dan 8000 leden die 193 kerken in de Verenigde Staten bezochten.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

21. Jemison, *A Prophet Among You*, pp. 208-210; Froom, *Movement of Destiny* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1971), pp. 91-132; Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, pp. 103-293.
22. E.G.White Early Writings p. 78.
23. E.G. White Great Controversy p. vii.
24. William A. Spicer, *The Spirit of Prophecy in the Advent Movement* (Washington, D.C. Rev. and Herald, 1937), p.30.
25. E.G.White, Testimonies, vol. 5 p. 664-665.
26. E.G. White, 'An Open Letter,'*Review and Herald*, Jan. 20, 1903, p. 15 in E.G.White, *Colporteur Ministry* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1953), p. 125.
27. E.G.White, Testimonies, vol.5 p.663.
28. Idem., p. 665.
29. Idem., p. 660.
30. E.G.White Great Controversy p. vii.

DE LEER VAN HET CHRISTELIJK LEVEN

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat de belangrijkste grondbeginselen van Gods wet zijn vervat in de Tien Geboden en werden uitgeleefd in het leven van Christus. Zij zijn een uitdrukking van Gods liefde, Zijn wil en Zijn bedoelingen, ten aanzien van het gedrag en de onderlinge verhoudingen van de mens en zijn bindend voor alle mensen in alle tijden. Deze voorschriften zijn de grondslag van Gods verbond met Zijn volk en vormen de maatstaf in Gods oordeel. Door de werkzaamheid van de Heilige Geest wijst zij zonde aan en wekken het besef, dat wij een Zaligmaker nodig hebben. De verlossing is geheel uit genade en niet uit werken en de vrucht ervan is gehoorzaamheid aan de geboden. Deze gehoorzaamheid draagt bij tot de ontwikkeling van een christelijk karakter en loopt uit op een besef van vrede. Zij geeft uitdrukking van onze liefde voor de HEER en zorg voor onze naaste. De gehoorzaamheid door geloof, toont de macht van Christus om mensen te veranderen en ondersteunt daarom het christelijk getuigenis.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 18

-

Hoofdstuk 18 DE WET VAN GOD

Alle ogen waren gericht op de berg. Zijn top was bedekt met een dikke wolk, welke steeds donkerder werd en naar omlaag kwam, totdat de gehele berg gehuld was in verborgenheid. De bliksem flitste uit de duisternis, terwijl de donder weergalmde en terugkaatste. *'En de ganse berg Sinai rookte, omdat de HEERE op denzelven nederkwam in vuur; en zijn rook ging op, als de rook van een oven; en de ganse berg beefde zeer. Toen het geluid der bazuin gaande was, en zeer sterk werd,'* (Exodus 19: 18-19). Zo krachtig was deze majestueuze manifestatie van Gods aanwezigheid dat geheel Israël beefde.

Plotseling hielden de donder en de trompet op en lieten een ontzagwekkende stilte achter. Toen sprak God vanuit de dikke duisternis, die Hem omhulde terwijl Hij op de berg stond. Bewogen door een diepe liefde voor Zijn volk, verkondigde Hij de Tien Geboden. Mozes zei: *'De HEERE is van Sināi gekomen, ... en is aangekomen met tien duizenden der heiligen; tot Zijn rechterhand was een vurige wet aan hen. Immers bemint Hij de volken! Al Zijn heiligen zijn in Uw hand; zij zullen in het midden tussen Uw voeten gezet worden; een ieder zal ontvangen van Uw Woorden'* (Deuteronomium 33: 2-3).

Toen Hij de wet op de Sināi gaf, openbaarde God Zichzelf niet alleen in de ontzagwekkende Majesteit als Rechter en Wetgever van het universum, maar ook als de Verlosser van Zijn volk (Exodus 20: 2). Omdat Hij de Verlosser is, riep Hij niet alleen Israël maar de gehele mensheid (Prediker 12: 13) om de tien korte, alomvattende en gezaghebbende geboden te gehoorzamen, welke de plicht van mensen naar God en hun medemensen omvatten.

'Toen sprak God al deze Woorden, zeggende: Ik ben de HEERE uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb.

Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

Gij zult u geen gesneden beeld, noch enige gelijkenis maken, [van] [hetgeen] boven in den hemel is, noch [van] [hetgeen] onder op de aarde is, noch [van] [hetgeen] in de wateren onder de aarde is. Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen; want Ik, de HEERE uw God, ben een ijverig God, Die de misdaad der vaders bezoekt aan de kinderen, aan het derde, en aan het vierde [lid] dergenen, die Mij haten; En doe barmhartigheid aan duizenden dergenen, die Mij liefhebben, en Mijn geboden onderhouden.

Gij zult den Naam des HEEREN uws Gods niet ijdelijk gebruiken; want de HEERE zal niet onschuldig houden, die Zijn Naam ijdelijk gebruikt.

Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; Maar de zevende dag is de Sabbat des HEEREN uws Gods; [dan] zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, [noch] uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uw poorten is; Want in zes dagen heeft de HEERE den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de HEERE den Sabbatdag, en heiligde denzelven.

Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de HEERE uw God geeft.

Gij zult niet doodslaan.

Gij zult niet echtbreken.

Gij zult niet stelen.

Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.

Gij zult niet begeren uws naasten huis; gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijn dienstknecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn os, noch zijn ezel, noch iets, dat uws naasten is' (Exodus 20: 1-17).

De aard van de Wet

Als een weerspiegeling van Gods karakter zijn de Tien Geboden deugdzaam, zedelijk, geestelijk en veelomvattend, ze bevatten wereldwijde basisbeginselen.

Een weerspiegeling van het karakter van de Wetgever. De Schrift ziet Gods eigenschappen in Zijn wet. Zoals God is *'de wet des HEEREN volmaakt'* en *'de getuigenis des HEEREN is gewis'* (Psalm 19: 8). *'Alzo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig, en rechtvaardig, en goed'* (Romeinen 7: 12). *'... en al Uw geboden zijn waarheid. Van ouds heb ik geweten van Uw getuigenissen, dat Gij ze in eeuwigheid gegrond hebt'* (Psalm 119: 151-152). Inderdaad *'al Uw geboden zijn rechtvaardigheid'* (vers 172).

Een morele/zedelijke Wet. De Tien Geboden brengen Gods gedragspatroon voor de mensheid over. Zij bepalen onze relatie met onze Schepper en Verlosser en onze plicht tot onze medemensen. De Schrift noemt de overtreding van Gods wet, zonde (1 Johannes 3: 4).

Een geestelijke Wet. *'Want wij weten, dat de wet geestelijk is'* (Romeinen 7: 14). Daarom kunnen alleen degenen die geestelijk zijn en de vruchten van de Geest hebben, deze gehoorzamen (Johannes 15: 4; Galaten 5: 22-23). Het is Gods Geest, Die ons kracht geeft om Zijn wil te doen (Handelingen 1: 8; Psalm 51: 10-12). Door te blijven in Christus, ontvangen wij de kracht die wij nodig hebben om vruchten te dragen tot Zijn Heerlijkheid (Johannes 15: 5).

Menselijke wetten richten zich alleen op openlijke daden. Maar de Tien Geboden zijn *'zeer wijd'* (Psalm 119: 96), zij raken onze diepste gedachten, verlangens en emoties zoals jaloezie, haat, lusten en ambities. In de zaligsprekingen benadrukt Jezus deze geestelijke strekking van de wet en laat zien dat overtreding in het hart begint (Matthéüs 5: 21-22, 27-28; Markus 7: 21-23).

Een positieve Wet. De Decaloog is meer dan een korte opsomming van verboden; het bevat verrijkende beginselen. Het strekt zich niet alleen uit over de dingen die wij niet moeten doen, maar ook over de dingen die wij zouden *moeten* doen. Wij moeten ons niet alleen onthouden van kwade daden en gedachten; wij moeten leren om onze, door God gegeven, talenten en gaven voor het goede te gebruiken. Elk negatief gebod heeft dus een positieve betekenis.

Bijvoorbeeld het zesde gebod *'Gij zult niet doden'* heeft als positieve zijde *'Gij zult het leven bevorderen'*. Het is Gods wil dat Zijn volgelingen proberen het welzijn en geluk van een ieder, die binnen zijn/haar invloedssfeer komt, te bevorderen. In de diepste zin berust de Evangelie opdracht – het goede nieuws van redding en eeuwig leven in Jezus Christus – op het positieve beginsel dat beschreven wordt in het zesde gebod.¹

De wet van de Tien Geboden moet niet gezien worden 'van de verbiedende zijde, maar van de zijde van genade. Het verbod is de garantie voor geluk in gehoorzaamheid. Zoals het in Christus is ontvangen, bewerkt het in ons de zuiverheid van karakter die ons vreugde zal brengen door de eeuwigheid heen. Voor de gehoorzame is het een muur van bescherming. Wij zien er de goedheid van God in, Die door de onveranderlijke beginselen van rechtvaardigheid aan de mensen wordt geopenbaard en probeert hen te beschermen tegen het kwaad dat het gevolg is van overtreding.²

Een eenvoudige Wet. De Tien Geboden zijn diepgaand in haar eenvoudige volledigheid. Zij zijn zo beknopt dat zelfs een kind ze snel kan onthouden en toch zo verrijkend dat ze elke mogelijk zonde omvatten.

'Er is geen verborgenheid in de wet van God. Iedereen kan de grote Waarheden, die het belichaamt begrijpen. Het eenvoudigste intellect kan deze regels verstaan; de meest onwetende kan het leven in orde brengen en het karakter vormen naar de Goddelijke maatstaf.⁴

Een Wet van beginselen. De Tien Geboden zijn een samenvatting van alle juiste beginselen – zij zijn van toepassing op alle mensen in alle tijden. De Schrift zegt: *'Vreest God, en houd Zijn geboden, want dit betaamt allen mensen'* (Prediker 12: 13).

De Decaloog – de Tien Woorden, of de Tien Geboden (Exodus 34: 28) – bestaan uit twee delen, aangeduid door de twee tafelen van steen, waarop God ze schreef (Deuteronomium 4: 13). De eerste vier geboden verwoorden onze plicht aan onze Schepper en Verlosser en de laatste zes verwoorden onze plicht naar mensen.⁴

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Deze tweevoudige scheidslijn is afgeleid van de twee grote fundamentele beginsel van liefde waarop Gods Koninkrijk is gebaseerd: *'Gij zult den HEERE, uw God, liefhebben, uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw kracht, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelfven'* (Lukas 10: 27; zie ook Deuteronomium 6: 4-5; Leviticus 19: 18). Degenen die deze beginselen uitleven, zijn in volledige harmonie met de Tien Geboden, want de geboden drukken deze beginselen meer gedetailleerd uit.

Het eerste gebod verwijst naar de exclusieve aanbidding van de Enige Ware God. Het tweede gebod verbiedt afgoderij.⁵ Het derde gebod verbiedt oneerbiedigheid en de meened, welke het aanroepen van de Goddelijke Naam met zich meebrengt. Het vierde gebod roept op tot het houden van de Sabbat en identificeert de Ware God als de Schepper van hemel en aarde.

Het vijfde gebod vereist van kinderen, om zich te onderwerpen aan hun ouders als Gods aangestelde vertegenwoordigers, voor de overdracht van Zijn geopenbaarde wil aan volgende geslachten (Deuteronomium 4: 6-9; 6: 1-7). Het zesde gebod beschermt/beveiligd het leven als heilig zijnde. Het zevende gebod beveelt zuiverheid en beschermt de huwelijksrelatie. Het achtste gebod beschermt eigendommen. Het negende gebod bewaakt de Waarheid en verbiedt meened. En het tiende gebod gaat tot de wortel van alle menselijke relaties, door het begeren te verbieden van datgene wat aan anderen toebehoort.⁶

Een unieke Wet. De Tien Geboden vormen het unieke onderscheid, dat ze de enige woorden zijn, welke God hoorbaar aan een gehele natie heeft gesproken. (Deuteronomium 5: 22). Omdat Hij deze wet niet toevertrouwde aan het vergeetachtige verstand van mensen, graveerde God met Zijn eigen vinger de Tien Geboden op twee stenen tafelen, die bewaard werden in de ark van het verbond (Exodus 31: 18; Deuteronomium 10: 2).

Om Israël te helpen de geboden toe te passen, gaf God nog wetten daartoe die de relatie met Hem en tot elkaar beschreven. Sommige van die aanvullende wetten, waren gericht op de burgerlijke zaken van Israël (burgerlijke wetten), anderen regelden de plechtigheden van de heilgdomsdienst (ceremoniële wetten). God bracht deze aanvullende wetten aan het volk over, door een middelaar/tussenpersoon, Mozes, die schreef ze in het wetboek en legde het aan de zijde van de ark des verbonds (Deuteronomium 31: 25-26) – niet *in* de ark, zoals hij gedaan had met Gods hoogste openbaring, de Decaloog. Deze aanvullende wetten waren bekend als *'het wetboek van Mozes'* (Jozua 8: 31; Nehemia 8: 1; 2 Kronieken 25: 4), of eenvoudig *'de wet van Mozes'* (2 Koningen 23: 25; 2 Kronieken 23: 18).⁷

Een heerlijke Wet. Gods wet is een inspiratie voor de ziel. De Psalmist zegt: *'Hoe lief heb ik Uw wet! Zij is mijn betrachtiging den gansen dag' 'Daarom heb ik Uw geboden lief, meer dan goud, ja, meer dan het fijnste goud!'* Zelfs wanneer *'Benauwdheid en angst hebben mij get-roffen, doch Uw geboden zijn mijn vermaking'* (Psalm 119: 97,127,143). Voor degenen, die God liefhebben *'en Zijn geboden zijn niet zwaar'* (1 Johannes 5: 3). De overtreders beschouwen de wet als een zware last, want de zondige ziel *'onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet'* (Romeinen 8: 7).

Het doel van de Wet

God gaf Zijn wet om Zijn volk overvloedige zegeningen te geven en hen te leiden naar een reddende relatie met Hemzelf. Let op het volgende specifieke doel:

Het openbaart Gods wil voor de mensheid. Als de uitdrukking van Gods karakter en liefde, openbaren de Tien Geboden Zijn wil en doel voor de mensheid. Zij eisen volmaakte gehoorzaamheid, *'Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle'* (Jakobus 2: 10). Gehoorzaamheid aan de wet, als een leefregel, is cruciaal voor onze redding/verlossing. Christus Zelf zegt: *'Doch wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden'* (Matthéüs 19: 17). Deze gehoorzaamheid is alleen mogelijk door de kracht, welke de inwonende Heilige Geest biedt.

Het is het fundament van Gods Verbond. Mozes schreef de Tien Geboden, met andere verklarende wetten, in een boek welke 'het Verbondsboek' wordt genoemd (Exodus 20:1-24:8).⁸

Het functioneert als de maatstaf van het oordeel. Zoals God, zijn Zijn 'geboden rechtvaardig' (Psalm 119: 172). De wet bepaalt daarom de norm van rechtvaardiging. Een ieder van ons zal worden geoordeeld naar deze rechtvaardige beginselen, niet door ons geweten. *'Vreest God, en houd Zijn geboden, want dit betaamt alle mensen'* zegt de Schrift *'Want God zal ieder werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, hetzij goed, of hetzij kwaad'* (Prediker 12: 13-14; zie ook Jakobus 2: 12).

Het menselijke geweten is aan verandering onderhevig. Van sommigen is het geweten 'zwak', terwijl bij anderen het geweten 'bevlekt', 'zondig' of, is 'hun eigen geweten met een brandijzer toegeschroeid' (1 Korinthe 8: 7,12; Titus 1: 15; Hebrëen 10: 22; 1 Timotheüs 4: 2). Zoals een klok, hoe goed deze ook werkt, moet worden 'ingesteld' volgens een nauwkeurige maatstaf, om van waarde te zijn. Ons geweten zegt ons, dat wij goed moeten doen, maar het zegt niet wat goed is. Alleen het geweten dat 'ingesteld' is door Gods grote maatstaf – Zijn wet – kan ons weerhouden af te dwalen in zonde.⁹

Het wijst op zonde. Zonder de Tien Geboden zien mensen Gods Heerlijkheid niet duidelijk, noch hun eigen schuld of hun behoefte aan berouw. Wanneer zij niet weten dat zij Gods wet overtreden, voelen zij hun verlorenheid niet of hun behoefte aan het verzoenend bloed van Christus.

Om de mensen te helpen hun ware toestand te zien, functioneert de wet als een spiegel (zie Jakobus 1: 23-25). Degenen die hier 'in kijken,' zien hun karaktergebreken in tegenstelling tot Gods rechtvaardige karakter. Zo laat de morele wet zien dat de gehele wereld schuldig is voor God (Romeinen 3: 19) en maakt iedereen volledig verantwoordelijk voor Hem.

'Want door de wet is de kennis der zonde' (Romeinen 3: 20), omdat *'zonde overtreding van de wet'* is (1 Johannes 3: 4 KJV). Inderdaad, Paulus zegt: *'ik kende de zonde niet dan door de wet'* (Romeinen 7: 7). Door zondaars voor hun zonden te veroordelen, helpt dit hen te beseffen, dat ze veroordeeld worden onder het oordeel van Gods toorn en dat ze de straf van de eeuwige dood tegemoet zien. Het brengt hen tot een gevoel van hun totale hulpeloosheid.

Het is een middel tot bekering. Gods wet is het middel dat de Heilige Geest gebruikt om ons tot bekering te brengen: *'De wet des HEEREN is volmaakt, bekerende de ziel'* (Psalm 19: 8). Wanneer wij, na het zien van ons ware karakter ons bewust worden dat wij zondaren zijn, dat wij veroordeeld en zonder hoop zijn, gevoelen wij onze behoefte aan een Verlosser. Dan wordt het goede nieuws van het Evangelie echt zinvol. Zo wijst de wet op Christus, de Enige, Die ons kan helpen te ontsnappen uit onze wanhopige situatie.¹⁰ Het was in dit licht, dat Paulus verwijst naar én de morele- zowel als naar de ceremoniële wet als *'onze tuchtmeester,'* om ons tot Christus te brengen, om gerechtvaardigd te worden door geloof (Galaten 3:24).¹¹

Hoewel de wet onze zonden openbaart, kan hij ons niet redden. Zoals water het middel is om een vies gezicht te reinigen, zo verlangen wij, na onze behoefte ontdekt te hebben in de spiegel van Gods morele wet, naar de Fontein die geopend is *'tegen de zonde en tegen de onreinheid'* (Zacharia 13: 1) en worden gereinigd *'in het bloed des Lams'* (Openbaring 7:14). Wij moeten zien op Christus 'en zoals Christus aan ons geopenbaard is ... aan het kruis van Golgotha, gestorven onder de druk van de zonde van de gehele wereld, laat de Heilige Geest ons ... de houding van God zien ten opzicht van allen, die berouw hebben over hun overtredingen.¹² Dan vervult hoop onze zielen en in geloof strekken wij ons uit naar onze Redder, Die ons de gave van het eeuwige leven aanreikt (Johannes 3: 16).

De Wet voorziet in ware vrijheid. Christus zei: *'Een iegelijk, die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde'* (Johannes 8: 34). Wanneer wij Gods wet overtreden, hebben wij geen vrijheid, maar gehoorzaamheid aan de Tien Geboden, verzekert ons van ware vrijheid. Leven binnen de grenzen van Gods wet betekent vrijheid van zonde. En het betekent vrijheid van hetgeen zonde met zich meebrengt – de voortdurende zorgen, gewetenswroeging en toenemende schuldgevoelens en wroeging, welke de vitale krachten van het leven uitputten. De Psalmist zegt: *'Ik zal wandelen in de ruimte (vrijheid KJV), omdat ik Uw bevelen (voorschriften KJV) gezocht heb'* (Psalm 119: 45). Jakobus zinspeelt op de Decaloog als de *'koninklijke wet'* *'die inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid is'* (Jakobus 2: 8; 1: 25).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Opdat wij deze vrijheid mogen ontvangen, nodigt Jezus ons uit, naar Hem toe te komen met onze zondelasten. Hij biedt daarvoor in de plaats Zijn juk, hetwelk zacht is (Matthéüs 11: 29-30). Een juk is een middel tot dienstbaarheid. Door de last te verdelen, maakt het juk het eenvoudiger de taken uit te voeren. Christus biedt aan, samen met ons het juk te dragen. Het juk is de wet; 'De grote wet der liefde, die geopenbaard werd in Eden, afgekondigd op de Sinaï en in het nieuwe verbond in het hart geschreven is, is datgene wat de menselijke arbeider bindt aan de wil van God.'¹³ Wanneer wij het juk dragen met Christus, draagt Hij de zware last en maakt gehoorzaamheid tot een vreugde. Hij maakt mogelijk, hetgeen voorheen onmogelijk was. Zodat de wet, geschreven in onze harten, een genoegen en een vreugde wordt. Wij zijn vrij, omdat wij willen doen wat Hij beveelt.

Wanneer de wet gezien wordt zonder de reddende macht van Christus, is er geen vrijheid van zonde. Maar Gods reddende genade, welke de wet *niet* teniet doet, brengt de kracht die ons van de zonde vrijmaakt, want '*waar de Geest des HEEREN is, aldaar is vrijheid*' (2 Korinthe 3: 17).

Het beperkt het kwaad en brengt zegeningen. De toename in misdaad, geweld, immoraliteit en kwaadaardigheid die de wereld overstroomt, is voortgekomen uit minachting voor de Decaloog. Waar deze wet wordt aangenomen beperkt het de zonde, bevordert het goede daden en wordt hét middel om rechtvaardigheid tot stand te brengen. Volken die dit beginsel hebben opgenomen in hun wetten, hebben grote zegeningen ervaren. Anderzijds leidt het nalaten van deze beginselen tot een gestage achteruitgang.

In de Oud Testamentische tijden zegende God dikwijls volken en personen in verhouding tot hun gehoorzaamheid aan Zijn wet. '*Gerechtigheid verhoogt het volk*' zegt de Schrift en '*door gerechtigheid wordt de troon bevestigd*' (Spreuken 14: 34; 16: 12). Degenen die weigeren Gods geboden te gehoorzamen, worden blootgesteld aan onheil (Psalm 89: 31-33). '*De vloek des HEEREN is in het huis des goddelozen; maar de woning der rechtvaardigen zal Hij zegenen*' (Spreuken 3: 33; zie ook Leviticus 26; Deuteronomium 28). Hetzelfde algemene beginsel geldt ook vandaag.¹⁴

De eeuwigheid van de Wet

Aangezien de morele wet van de Tien Geboden een weerspiegeling is van Gods karakter, zijn de beginselen ervan niet tijdelijk of plaats bepalend, maar onbeperkt, onveranderlijk en van blijvende geldigheid voor de mensheid. Door de eeuwen heen hebben christenen vastberaden de eeuwigheid van Gods wet ondersteund en met klem zijn voortdurende geldigheid bevestigd.¹⁵

De Wet vóór de Sinaï. De wet bestond lang vóórdat God de Decaloog gaf aan Israëel. Wanneer dit niet zo zou zijn, dan zou er geen zonde vóór de Sinaï kunnen zijn '*want zonde is overtreding van de wet*' (1 Johannes 3: 4 KJV). Dat Lucifer en zijn engelen zondigden, is een bewijs dat de wet al vóór de schepping bestond (2 Petrus 2: 4).

Toen God Adam en Eva schiep naar Zijn Beeld, plantte Hij de morele beginselen van de wet in hun gedachten, hetgeen normaal maakte, dat zij gehoorzaam waren Zijn wil te doen. Hun overtreding leidde de zonde in, onder het mensdom (Romeinen 5: 12).

Later zei God van Abraham, omdat hij '*Mijn stem gehoorzaam geweest is, en heeft onderhouden Mijn bevel, Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten*' (Genesis 26: 4, 5). En Mozes onderwees in Gods verordeningen en Zijn wetten vóór de Sinaï (Exodus 16; 18: 16). Een studie van het boek Genesis laat zien, dat de Tien Geboden goed bekend waren vóór de Sinaï. Dit boek maakt duidelijk dat de mensen zich realiseerden dat, vóórdat God de Decaloog gaf, de daden die zij verbood verkeerd waren.¹⁶

Dit algemene begrip van de morele wet, laat zien dat God de mensheid heeft voorzien van kennis van de Tien Geboden.

De Wet op de Sinaï. Tijdens de lange periode van slavernij in Egypte, een volk dat de ware God niet erkende (Exodus 5: 2), leefde Israëel te midden van afgoderij en corruptie. Als gevolg daarvan verloren ze veel van hun begrip van Gods heiligheid, reinheid en morele beginselen. Hun status als slaven, maakte het voor hen moeilijk om te aanbidden.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Als antwoord op hun wanhopige roep om hulp, herinnerde God Zijn verbond met Abraham en besloot Zijn volk uit deze 'ijzeroven' (Deuteronomium 4: 20) te verlossen, door hen naar een land te brengen waar zij *'Zijn inzettingen onderhielden, en Zijn wetten bewaarden'* (Psalm 105: 43-45).

Na hun bevrijding leidde Hij hen naar de berg Sinaï, om hen de morele wet te geven, welke de maatstaf van Zijn regering is en de ceremoniële wet, die bedoeld was om hen te leren, dat de weg tot Verlossing door het zoenoffer van de Heiland is. Op de Sinaï gaf God de wet rechtstreeks, in duidelijke, eenvoudige termen, *'om de overtredingen wil'* (Galaten 3: 19), *'opdat de zonde door het gebod boven mate zondig zou worden'* (Romeinen 7: 13 KJV). Alleen door Gods morele wet scherp in beeld te krijgen, konden de Israëlieten zich bewust worden van hun overtredingen, hun gevoel van hulpeloosheid ontdekken en hun behoefte aan redding zien.

De Wet vóór de wederkomst van Christus. De Bijbel laat zien dat Gods wet hét doel is van satans aanvallen en dat zijn strijd hiertegen tot een hoogtepunt zal komen, kort vóór de wederkomst van Christus. De profetie geeft aan dat satan de overgrote meerderheid van de mensen ertoe zal leiden om God ongehoorzaam te zijn (Openbaring 12: 9). Werkend door de macht van het beest, zal hij de aandacht van de wereld richten op het beest, in plaats van op God (Openbaring 13: 3; zie ook Geloofspunt 12)

1. De Wet aangevallen. Daniël 7 beschrijft dezelfde macht als een kleine hoorn. Dit hoofdstuk spreekt van vier grote dieren, welke door Bijbelcommentatoren, sinds de tijd van Christus, zijn geïdentificeerd als de wereldmachten Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome. De tien hoornen van het vierde dier vertegenwoordigen de verdeeldheid van het Romeinse rijk ten tijde van zijn val (476 n. Chr.)¹⁷

Het visioen van Daniël richt zich op de kleine hoorn, een verschrikkelijk, godlasterende macht, die opkwam uit de tien hoornen en die de opkomst van een ontzagwekkende macht aanduidde, na het uiteenvallen van het Romeinse rijk. Deze macht zou proberen Gods wet te veranderen (Daniël 7: 25) en dit zou voortduren tot de wederkomst van Christus (zie Geloofspunt 19). Deze aanval is op zichzelf al, het bewijs van de blijvende betekenis van de wet in het Verlossingsplan. Het visioen eindigt met de verzekering aan Gods volk, dat deze macht er niet in zal slagen de wet te buiten werking te stellen, omdat het oordeel de kleine hoorn zal vernietigen (Daniël 7: 11, 26-28).

2. De heiligen verdedigen de Wet. Gehoorzaamheid karakteriseert de heiligen, die de wederkomst verwachten. In de laatste strijd komen zij samen om Gods wet te handhaven. De Schrift beschrijft hen met de volgende woorden: Zij *'die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben'* (Openbaring 12: 17; 14: 12), zij kijken geduldig uit naar de wederkomst van Christus.

In voorbereiding op de wederkomst, verkondigen zij het Evangelie en roepen anderen op, om de HEERE als Schepper te aanbidden (Openbaring 14: 6-7). Diegenen die God aanbidden uit liefde, zullen Hem gehoorzamen; zoals Johannes zei: *'Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar'* (1 Johannes 5: 3).

3. Gods oordelen en de Wet. Gods oordeel van de laatste zeven plagen over de ongehoorzamen, komt voort uit *'de tempel des tabernakels der getuigenis in den hemel'* (Openbaring 15: 5). Israël was goed bekend met de uitdrukking *'de tabernakel der getuigenis'*; het duidde op de tabernakel, welke Mozes gebouwd had (Numeri 1: 50, 53; 17: 8; 18: 2). Het werd zo genoemd omdat de tabernakel de *'ark der getuigenis'* herbergde (Exodus 26: 34), die de *'twee tafelen der getuigenis'* bevatten (Exodus 31: 18). Dus de Tien Geboden zijn de *'getuigenis'* – het getuigenis van de Goddelijke wil aan het mensdom (Exodus 34: 28-29).

Maar Openbaring 15: 5 verwijst naar *'de tempel des tabernakels der getuigenis in den hemel.'* De tabernakel van Mozes was slechts een kopie van de hemelse tempel (Exodus 25: 8, 40; zie ook Hebrëen 8: 1-5); het grote origineel van de Tien Geboden wordt daar bewaard. Dat de laatste oordelen nauw verbonden zijn met de overtreding van Gods wet, is een toevoeging aan het bewijs van de eeuwigheid van de Tien Geboden.

Het boek Openbaring toont ook dat de hemelse tempel geopend is, waardoor *'de ark Zijns verbonds'* te zien is (Openbaring 11: 19). De uitdrukking *'ark des verbonds'* duidt de ark van het aardse heiligdom aan, waarin de tafelen lagen die de woorden van het verbond bevatten (Exodus

34: 27; zie ook Numeri 10: 33; Deuteronomium 9: 9). De ark des verbonds in het hemelse Heiligdom is de originele ark, welke de woorden van het eeuwig verbond bevatten – de originele Decaloog. Het is dus duidelijk dat de tijdplanning van Gods laatste oordelen over de wereld, betrekking hebben op de opening van deze hemelse tempel, met zijn oogmerk op de ark met de Tien Geboden – inderdaad, een passend beeld van de verheerlijking van Gods wet als de maatstaf van het oordeel.

De Wet en het Evangelie

Verlossing is een geschenk dat uit genade komt door het geloof, niet door werken van de wet (Efeze 2: 8). 'Geen daden van de wet, geen prestatie is prijzenswaardig en geen goede werken – of ze nu weinig zijn of veel, offeranden of niet – kan in geen opzicht de zondaar rechtvaardigen (Titus 3: 5; Romeinen 3: 20).'¹⁸

Door de Schrift heen is er een volmaakte harmonie tussen de wet en het Evangelie, waarbij de een de ander ondersteund.

De Wet en het Evangelie vóór de Sinaï. Toen Adam en Eva zondigden, leerden zij wat schuld, angst en nood was (Genesis 3: 10). God reageerde op hun nood niet door de wet, die hen veroordeelde, ongeldig te verklaren; maar in plaats daarvan bood hij hun het Evangelie aan, hetwelk de relatie met- en gehoorzaamheid aan Hem zou herstellen.

Dit Evangelie bestond uit een belofte van redding door een Verlosser, het Zaad van de vrouw, Die op een dag zou komen en over het kwaad zou triomferen (Genesis 3: 15). Het systeem van offers, hetgeen God hen oplegde, leerde hun een belangrijke Waarheid over verzoening; dat vergeving alleen bereikt kon worden door het vergieten van bloed – door de dood van de Verlosser. Gelovend dat het offeren van dieren de verzoenende dood van de Verlosser symboliseerde ten behoeve van hen, verkregen zij vergeving van zonde.¹⁹ Zij werden gered door genade.

Deze Evangeliebelofte was het middelpunt van Gods eeuwigdurend verbond van genade, hetwelk de mensheid werd aangeboden (Genesis 12: 1-3; 15: 4-5; 17: 1-9). De Borg van Gods verbond was de Zoon van God, Die, als het Middelpunt van het Evangelie, het Lam was *'Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld'* (Openbaring 13: 8). Gods genade trad in werking, zodra Adam en Eva hadden gezondigd. David zei: *'Maar de goedertierenheid des HEEREN is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over degenen, die Hem vrezen, ...; Aan degenen, die Zijn verbond houden, en die aan Zijn bevelen denken, om die te doen'* (Psalm 103: 17-18).

De Wet en het Evangelie bij de Sinaï. Er is een nauw verband tussen de Decaloog en het Evangelie. De inleiding van de wet verwijst naar God als de Verlosser (Exodus 20: 2). En volgend op de afkondiging van de Tien Geboden, droeg God de Israëlieten op, een altaar op te richten en slachtoffers te brengen, om Zijn reddende genade te openbaren.

Het was op de berg Sinaï, dat God Mozes de ceremoniële wet gaf, waarvan een groot gedeelte betrekking had op de bouw van het heiligdom, waar God bij Zijn volk zou wonen en waar Hij hen zou ontmoeten, teneinde Zijn zegeningen te delen en hun zonden te vergeven (Exodus 24: 9-31: 18). Deze uitbreiding van het eenvoudige systeem van offeren, hetwelk voor de Sinaï bestond, was een voorafschaduw van het bemiddelende werk van Christus, voor de redding van zondaars en de rechtvaardiging van het gezag en de heiligheid van Gods wet.

Gods woonplaats was in het Heilige der heiligen deel van het aardse heiligdom, boven het verzoendeksel van de ark, waarin de Tien Geboden bewaard werden. Elk aspect van de heiligdomsdienst symboliseerde de Verlosser. De bloedende offers wezen op Zijn verzoenende dood, die het mensdom zou verlossen van de veroordeling van de wet (zie Geloofspunt 4 en 9).

Terwijl de Decaloog in de ark werd gelegd, werd de ceremoniële wet samen met de burgerlijke voorschriften die God gaf en die geschreven waren in het *'wetboek'*, naast de ark van het verbond gelegd als *'een getuige tegen'* het volk (Deuteronomium 31: 26). Telkens wanneer zij zondigden, veroordeelde deze *'getuige'* hun daden en verstreekte uitgebreide voorschriften voor verzoening met God. Vanaf de Sinaï tot aan de dood van Christus, vonden overtreders van de wet hoop, vergeving en reiniging door geloof in het Evangelie, uitgebeeld door de heiligdomsdienst van de ceremoniële wet.

De Wet en het Evangelie na het kruis. Zoals vele christenen hebben waargenomen, geeft de Bijbel aan dat, terwijl de dood van Christus de ceremoniële wet afschafte, bevestigde het de voortzetting van de morele wet.²⁰ Let op het bewijs:

1. De ceremoniële Wet. Toen Christus stierf, vervulde Hij het profetische zinnebeeld van het offersysteem. Type ontmoet antitype en de ceremoniële wet eindigde. Eeuwen daarvoor had Daniël voorspeld, dat de dood van de Messias *'het slachtoffer en het spijsoffer'* zou doen ophouden (Daniël 9: 27; zie Geloofspunt 4). Toen Jezus stierf, scheurde het voorhangsel van de tempel op bovennatuurlijke wijze, van boven naar beneden in twee stukken (Matthéüs 27: 51), hetgeen het einde aangaf van de geestelijke betekenis van de tempeldiensten.

Hoewel de ceremoniële wet een belangrijke rol vervulde vóór de dood van Christus, was het op vele manieren ontoereikend, omdat het slechts *'een schaduw der toekomstige goederen'* (Hebreeën 10: 1) was. Het diende een tijdelijk dienst en was Gods volk opgelegd tot *'den tijd der verbetering'* (Hebreeën 9: 10; zie ook Galaten 3: 19) – tot de tijd dat Christus stierf als het Ware Lam van God.

Bij de dood van Christus kwam de jurisdictie (rechtsbevoegdheid) van de ceremoniële wet ten einde. Zijn verzoenend Offer voorzag in de vergeving van alle zonden. Deze daad heeft *'het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen [bestaande], hetwelk [zeg ik] enigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelve aan het kruis genageld hebbende'* (Kolossenzen 2: 14; zie ook Deuteronomium 31: 26). Toen was het niet langer nodig, de uitgebreide ceremoniën uit te voeren die in geen enkel opzicht in staat waren zonden weg te nemen, of het geweten te zuiveren (Hebreeën 10: 4; 9: 9,14). Geen zorgen meer in verband met de ceremoniële wet met zijn complexe voorschriften met betrekking tot voedsel en drankoffers, het vieren van diverse feesten (Pasen, Pinksteren etc.), nieuwe manen, of ceremoniële sabbatten (Kolossenzen 2: 16; zie ook Hebreeën 9: 10), die alleen *'een schaduw der toekomstige dingen'* waren. (Kolossenzen 2: 17).²¹

Met de dood van Jezus hadden gelovigen niet langer behoefte, om met de schaduwen om te gaan – een weerspiegeling van de werkelijkheid in Christus. Nu kon men de Heiland Zelf direct naderen, want *'het lichaam is van Christus'* (Kolossenzen 2: 17).

Zoals de ceremoniële wet door de Joden werd uitgelegd, werd deze een barrière tussen hen en de andere volken. Het werd een grote belemmering in hun opdracht, de wereld te verlichten met Gods Heerlijkheid. De dood van Christus schafte deze *'wet der geboden in inzettingen [bestaande]'* af en brak *'den middelmuur des afscheidels'* tussen heidenen en Joden af, om zo een nieuw gezin van gelovigen te vormen, verzoend *'in één lichaam ... door het kruis'* (Efeze 2: 14-16).

2. De Decaloog en het kruis. Terwijl de dood van Christus het gezag van de ceremoniële wet beëindigde, stelde deze het gezag van de Tien Geboden vast. Christus nam de vloek van de wet weg, waarmee Hij de gelovigen bevrijdde van de veroordeling ervan. Door dit te doen betekende echter niet, dat de wet afgeschaft werd, dat zou ons de vrijheid geven om zijn beginselen te schenden. De overvloedige getuigenissen in de Schrift met betrekking tot de eeuwigheid van de wet, weerlegt een dergelijk standpunt. Calvijn verklaarde treffend, dat *'wij moeten ons niet voorstellen dat de komst van Christus ons bevrijd heeft van de autoriteit van de wet; want het is het eeuwigdurende voorschrift van een vroom en heilig leven, het moet daarom even onveranderlijk zijn als de rechtvaardigheid van God.'*²²

Paulus beschrijft de relatie tussen gehoorzaamheid en het Evangelie van reddende genade. Hij roept de gelovigen op, een heilig leven te leiden en daagt hen uit om zichzelf te presenteren als *'leden Gode tot wapenen der gerechtigheid. Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade'* (Romeinen 6: 13-14). Dus christenen houden niet de wet om gered te worden – degenen die dat proberen, zullen alleen maar een diepere verslaving aan de zonde ondervinden. *'Zolang een mens onder de wet is, blijft hij ook onder de heerschappij van de zonde, want de wet kan hen niet redden van de veroordeling noch van de macht van de zonde. Maar die onder de genade zijn, worden niet alleen bevrijd van de veroordeling (Romeinen 8: 1), maar ontvangen ook de macht om te overwinnen (Romeinen 6: 4). Aldus zal de zonde niet langer over hen heersen.'*²³

Paulus voegt nog toe: *'Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft'* (Romeinen 10: 4). Iedereen die in Christus gelooft realiseert zich, dat Hij het einde van de wet is als het Middel, om gerechtigheid te verkrijgen. In onszelf zijn wij zondaren, maar in Jezus Christus zijn wij gerechtvaardigd door Zijn toegerekende gerechtigheid.²⁴

Het onder de genade zijn, staat de gelovige niet toe om in de zonde te blijven *'opdat de genade te meerder worde'* (Romeinen 6: 1). Eerder geeft de genade de kracht, die gehoorzaamheid en overwinning over zonde mogelijk maakt. *'Zo is er nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen. Maar naar de Geest'* (Romeinen 8: 1).

Christus' dood verheerlijkte de wet, het handhaafde zijn universele gezag. Wanneer de Decaloog veranderd had kunnen worden, hoefde Hij niet te sterven. Maar omdat deze wet absoluut en onveranderlijk is, was er een sterven nodig om de straf te betalen die de wet vereiste. Deze eis waaraan Christus volledig beantwoordde door Zijn dood aan het kruis, maakt het eeuwige leven beschikbaar voor iedereen die Zijn verheven Offer aanneemt.

Gehoorzaamheid aan de Wet

Mensen kunnen hun verlossing niet verdienen door hun goede werken. Gehoorzaamheid is de vrucht van verlossing in Christus. Door Zijn wonderbaarlijke genade, in het bijzonder gezien aan het kruis, heeft God Zijn volk verlost van de straf en de vloek van de zonde. Hoewel zij zondaren waren, gaf Christus Zijn leven om hen te voorzien van de gave van het eeuwige leven. Gods overvloedige liefde doet in de berouwvolle zondaar een reactie ontwaken, die zich openbaart in een voortdurende gehoorzaamheid, door de kracht van de genade, welke zo overvloedig is geschonken. Gelovigen die begrijpen, dat Christus de wet naar waarde hoogachtte en die de zegeningen van gehoorzaamheid begrijpen, zullen sterk gemotiveerd zijn om een christelijk leven te leiden.

Christus en de Wet. Christus had de grootste achting voor de Tien Geboden wet. Als de grote *'IK BEN'* verkondigde Hijzelf Zijn Vaders morele wet vanaf de Sinaï (Johannes 8: 58; Exodus 3: 14; zie Geloofspunt 4). Een deel van Zijn opdracht op aarde was, de wet groot en heerlijk te maken (Jesaja 42: 21). Een gedeelte uit de Psalmen, welke in het Nieuwe Testament op Christus van toepassing is, maakt Zijn houding tegenover de wet duidelijk: *'Ik heb lust, o mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het binnenste mijns ingewands'* (Psalm 40: 9; zie ook Hebrëeën 10: 5,7).

Zijn Evangelie biedt een geloof, dat de geldigheid van de Decaloog krachtig bevestigt. Paulus zei: *'Doen wij dan de wet teniet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet'* (Romeinen 3: 31).

Christus kwam dus niet alleen om de mens te verlossen, maar ook om het gezag en de heiligheid van Gods wet te rechtvaardigen, om haar grootsheid en heerlijkheid voor de mensen te tonen en hen een voorbeeld te geven, van hoe men zich tot haar dient te verhouden. Als Zijn volgelingen worden christenen opgeroepen, Gods wet in hun leven te verhogen. Nadat Hijzelf een leven van liefdevolle gehoorzaamheid had geleefd, benadrukte Christus dat Zijn volgelingen, bewaarders van Zijn geboden zouden moeten zijn. Toen Hem gevraagd werd naar de vereisten voor het eeuwige leven, antwoordde Hij: *'Doch wilt gij het leven ingaan, onderhoud de geboden'* (Matthéüs 19: 17). Hij waarschuwde ook tegen de schending van dit beginsel *'Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: HEERE, HEERE! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is.'* Wetsovertreders wordt de toegang geweigerd (Matthéüs 7: 21-23).

Christus Zelf volbracht de wet, niet door haar te vernietigen, maar door een leven van gehoorzaamheid. *'Want voorwaar zeg Ik u: Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota noch één tittel van de wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied'* (Matthéüs 5: 18). Christus benadrukte sterk, dat het grootste doel van Gods wet altijd in gedachten moet worden gehouden: *'Gij zult liefhebben den HEERE, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. ... Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen'* (Matthéüs 22: 37-39). Hij wilde echter niet dat Zijn volgelingen elkaar zouden liefhebben, zoals de wereld liefde vertaalt – zelfzuchtig of sentimenteel (gevoelig/weekhartig). Om de liefde uit te leggen, waarover Hij sprak

gaf Christus een *'nieuw gebod'* (Johannes 13: 34). Dit nieuwe gebod was niet bedoeld, om de plaats in te nemen van de Decaloog, maar om de gelovige te voorzien van 'een voorbeeld van hetgeen ware onzelfzuchtige liefde werkelijk is, een dergelijke liefde was nog nooit gezien op aarde. In deze betekenis kon Zijn gebod gezien worden als nieuw. Hij droeg hen op niet alleen elkander lief te hebben, maar *'dat gij elkander liefhebt, gelijkterwijs Ik u liefgehad heb'* (Johannes 15: 12). Strikt genomen hebben wij hier nog een bewijs, hoe Christus Zijn Vaders wet verheerlijkte.²⁵

Gehoorzaamheid laat een dergelijke liefde zien. Jezus zei: *'Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden'* (Johannes 14: 15). *'Indien gij Mijn geboden bewaart, zo zult gij in Mijn liefde blijven; gelijkterwijs Ik de geboden Mijns Vaders bewaard heb, en blijf in Zijn liefde'* (Johannes 15: 10). Wanneer wij Gods volk liefhebben, houden wij ook van God en bewaren *'Zijn geboden'* (1 Johannes 2: 3).

Alleen door in Christus te blijven kunnen wij oprechte gehoorzaamheid betonen. *'Gelijkterwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in den wijnstok blijft; also ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft,'* zei Hij: *'die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen'* (Johannes 15: 4-5). Om in Christus te blijven, moeten wij met Hem gekruisigd worden en ervaren wat Paulus schreef: *'en ik leef, [doch] niet meer ik, maar Christus leeft in mij,'* (Galaten 2: 20). Voor diegenen, die in deze toestand verkeren, kan Christus Zijn nieuwe verbondsbelofte vervullen *'Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hen tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn'* (Hebreeën 8: 10).

Zegeningen van gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid bevordert een christelijk karakter en brengt een besef van welzijn, waardoor de gelovigen opgroeien als *'nieuwgeboren kinderkens'* en veranderd worden naar het beeld van Christus (zie 1 Petrus 2: 2; 2 Korinthe 3: 18). Deze verandering van zondaar naar Gods kind, getuigt effectief van de kracht van Christus.

De Schrift spreekt een zegen uit over allen *'die in de wet des HEEREN gaan'* (Psalm 119: 1), wiens *'lust is in des HEEREN wet'*, en *'overdenkt Zijn wet dag en nacht'* (Psalm 1: 2). De zegeningen van gehoorzaamheid zijn vele: (1) inzicht en wijsheid (Psalm 119: 98-99); (2) vrede (Psalm 119: 165); Jesaja 48: 18); (3) gerechtigheid (Deuteronomium 6: 5; Jesaja 48: 18); (4) een zuiver en deugdzaam leven (Spreuken 7: 1-5); (5) kennis van de Waarheid (Johannes 7: 17); (6) bescherming tegen ziekten (Exodus 15: 26); (7) een lang leven (Spreuken 3: 2; 4: 10,22); en (8) de verzekering dat iemands gebed verhoord wordt (1 Johannes 3: 22; zie ook Psalm 66: 19). Ons uitnodigend tot gehoorzaamheid, belooft God overvloedige zegeningen (Leviticus 26: 3-10; Deuteronomium 28: 1-12). Wanneer wij positief reageren, worden wij Zijn *'bijzondere schat'* – *'een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk'* (Exodus 19: 5-6; zie ook 1 Petrus 2: 5,9), verhoogd *'boven alle volken der aarde', 'tot een hoofd ... en niet tot een staart'* (Deuteronomium 28: 1,13).

Referenties

1. Holbrook, 'What God's Law Means to Me', Adventist Review, 15 januari 1987, p.16.
2. E.G.White, Selected Messages, vol. 1, p. 235.
3. Idem., p. 218.
4. Zie de Westminster Geloofsbelijdenis, A.D. 1647, hoofdstuk XIX, in Filips Schaff, The Creeds of Christendom, vol.3, p. 640-644.
5. Zie Taylor G. Bunch, The Ten Commandments (Washington, DC: Review and Herald, 1944), p. 35, 36.
6. 'Tien Geboden', SDA Bijbel Woordenboek, op. ed., p. 1106.
7. De wet van Mozes kan ook verwijzen naar de indeling van het Oude Testament, Pentateuch genoemd – de eerste vijf boeken van de Bijbel (Lukas 24:44; Handelingen 28:23).
8. Dit verbondsboek bevat bepaalde burgerlijke en ceremoniële regelgevingen. De burgerlijke voorschriften waren geen toevoeging op de Decaloog, maar meer specifieke toepassingen op zijn brede beginselen. De ceremoniële voorschriften symboliseren het Evangelie door de middelen van genade aan zondaars te geven. Dus het is de Decaloog die het verbond domineert. (zie Jeremia 7:21-23) – F.D.Nichol Later noemde hij de Tien Geboden *'de tafelen des verbonds'* hiermee hun belangrijkheid aangevend als fundament van het eeuwige verbond (Deuteronomium 9:9; zie ook 4:13. zie ook Geloofspunt 7).
9. Arnold V. Wallenkampf, 'Is Conscience a Safe Guide?' Review and Herald, April 11, 1983, p. 6

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

10. Sommigen hebben Paulus' verklaring: *'het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft'* (Romeinen 10:4), uitgelegd als, dat het einde of doel van de wet is ons te brengen tot het punt waar wij onze zondigheid kunnen zien en tot Christus komen voor vergeving en door geloof Zijn Rechtvaardigheid zullen ontvangen. (Het gebruik van het woord 'einde' (Grieks 'telos') wordt ook gevonden in 1 Thessalonicenzen 1:5; Jakobus 5:11; en 1 Petrus 1:9)
11. De ceremoniële wet was ook een 'tuchtmeester' om iemand tot Christus te brengen, maar door andere middelen. De heiligdomsdienst met haar offeranden verwezen zondaren naar de vergeving van zonden, waarin het bloed van het komende Lam van God, Jezus Christus, zou voorzien, waardoor men begrip kreeg van de genade van het Evangelie. Het was bedoeld om liefde te creëren voor de wet van God, terwijl de offerande een aangrijpende illustratie moest zijn van Gods liefde in Christus. – SDA Bible Commentary vol. 6 p. 961.
12. Idem., p.213.
13. E.G.White *The Desire of Ages*, p.329.
14. Zie E.G.White *Education* p. 173-184.
15. De historische geloofsbelijdenissen die de geldigheid ervan bevestigt, zijn 'The Waldensean Catechism, c. A.D. 1500; Luther's Small Catechism, A.D. 1529; the Anglican Catechism, A.D. 1549 and 1662; the Scottish Confession of Faith, A.D. 1560 (Reformed); the Heidelberg Catechism, A.D. 1563 (Reformed); the Second Helvetic Confession, A.D. 1566 (Reformed); the Thirty-nine Articles of Religion, A.D. 1571 (Church of England); the Formula of Concord, A.D. 1576 (Lutheran); the Irish Articles of Faith, A.D. 1615 (Irish Episcopal Church); the Westminster Confession of Faith, A.D. 1647; the Westminster Shorter Catechism, A.D. 1647; the Confessions of the Waldenses, A.D. 1655; the Savoy Declaration, A.D. 1658 (Congregational); the Confession of the Society of Friends, A.D. 1675 (Quakers); the Philadelphia Confession, A.D. 1688 (Baptist); the Twenty-five Articles of Religion, A.D. 1784 (Methodist); the New Hampshire Conference, A.D. 1833 (Baptist); the Longer Catechism of the Orthodox, Catholic, Eastern Church, A.D. 1839 (Greek-Russian Church), as quoted in *The Creeds of Christendom*, ed. Philip Schaff, rev. by David S. Schaff (Grand Rapids: Baker Book House, 1983), vols. 1-3.
16. Voor referenties naar het 1e en 2e gebod zie Genesis 35:1-4; het 4e zie Genesis 2:1-3; het 5e zie Genesis 18:29; het 6e zie Genesis 4:8-11; het 7e zie Genesis 39:7-9; 19:1-10; het 8e zie Genesis 44:8; het 9e zie Genesis 12:11-20; 20:1-10; en het 10e zie Genesis 27.
17. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 1, pp. 456, 894; vol. 2, pp. 528, 784; vol. 3, pp. 252, 744; vol. 4, pp. 392, 846.
18. *Questions on Doctrine*, p. 142.
19. Kaïn en Abel waren volledig op de hoogte met het offersysteem (Genesis 4:3-5; Hebrreeën 11:4). Het is goed mogelijk dat Adam en Eva hun eerste kleding verkregen (Genesis 3:21) van de huiden van de dieren, die geofferd werden om verzoening te doen voor hun zonden.
20. Zie bijvoorbeeld de volgende historische geloofsbelijdenissen: The Westminster Confession of Faith, the Irish Articles of Religion; the Savoy Declaration, the Philadelphia Confession, and the Methodist Articles of Religion.
21. Zie *The SDA Bible Commentary*, rev. ed., vol. 6, p. 204; White, *Patriarchs and Prophets*, p. 365.
22. Calvijn, *Commenting on a Harmony of the Evangelists*, trans. by William Pringle (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans, 1949), vol. 1, p. 277.
23. *The SDA Bible Commentary*, rev. ed., vol. 6, pp. 541, 542
24. Anderen leggen uit dat Christus, als het einde van de wet betekent, dat Christus het doel van de wet is (zie Galaten 3:24), of de vervulling van de wet (zie Mattheüs 5:17). Echter, de opvatting dat Christus de Voleindiger van de wet is, als middel tot verlossing (zie Romeinen 6:14) lijkt het best te passen bij de context van Romeinen 10:4. 'Paulus stelt Gods weg van Gerechtigheid door Geloof tegenover de poging van de mens, om gerechtigheid te bereiken door de wet. De boodschap van het Evangelie is, dat Christus het einde van de wet is, als een manier van gerechtigheid voor een ieder die gelooft' – SDA Bible Commentary vol. 6 p. 595). 1 SM p. 394.
25. Nichol, *Answers to Objections*, pp. 100, 101.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat de barmhartige Schepper rustte na de zes scheppingsdagen, op de zevende dag. Hij stelde de Sabbat in voor alle mensen, als een gedenkteken van de schepping. Het vierde gebod van Gods onveranderlijke wet eist de viering van de Sabbat (de zevende dag) als de dag van rust, aanbidding en bediening, in overeenstemming met het onderwijs en de gewoonte van Jezus, de HEER van de Sabbat. De Sabbat is een dag van vreugdevolle omgang met God en onze naaste. Het is een symbool van onze verlossing in Christus, een teken van onze heiliging, een bewijs van onze trouw en een voorproef van onze eeuwige toekomst in Gods Koninkrijk. De Sabbat is Gods altijddurend teken van het eeuwig verbond tussen Hem en Zijn volk. Het vreugdevol waarnemen van deze heilige tijd, van avond tot avond, van zonsondergang tot zonsondergang, is een viering van Gods scheppend en verlossend handelen.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 19

Hoofdstuk 19 DE SABBAT

Samen met God begonnen Adam en Eva hun Paradijselijk tehuis te verkennen. Het landschap was adembenemend, niet te beschrijven. Toen de zon langzaam onderging op die vrijdag, de zesde dag van de schepping en de sterren begonnen te schitteren *'Zag God al wat Hij gemaakt had, en ziet, het was zeer goed'* (Genesis 1: 31). Zo beëindigde God Zijn schepping van *'de hemel en de aarde, en al hun heir'* (Genesis 2: 1).

Maar hoe mooi de wereld ook was, welke Hij net had voltooid, de grootste gave die God zou kunnen geven aan het nieuw geschapen paar, was het voorrecht van een persoonlijke relatie met Hem. Dus gaf Hij hen de Sabbat, een dag met een bijzondere zegen, gemeenschap en omgang met hun Schepper.

De Sabbat door de Bijbel

De Sabbat staat centraal in onze aanbidding tot God. De gedenkdag van de schepping, het laat de reden zien waarom God wordt aanbeden: Hij is de Schepper en wij zijn Zijn schepselen. 'De Sabbat ligt aan het fundament van Goddelijke aanbidding, want het leert deze grote Waarheid op de meest indrukwekkende manier en geen andere instelling doet dit. De ware basis voor Goddelijke aanbidding, niet alleen op de zevende dag, maar van alle aanbidding, wordt gevonden in het onderscheid tussen de Schepper en Zijn schepselen. Dit geweldige feit kan nooit verouderd raken en mag nooit worden vergeten.'¹ Het was om deze Waarheid voor altijd het mensdom voor te houden, dat God de Sabbat instelde.

De Sabbat bij de schepping. De Sabbat is ingesteld in een zondeloze wereld. Het is Gods bijzondere gave, om het mensdom in staat te stellen de realiteit van de hemel op de aarde te ervaren. Drie onderscheidende Goddelijke daden bevestigen de Sabbat:

1. God rustte op de Sabbat. Op de zevende dag rustte God en verkwikte Zich (Exodus 31: 17), Hij rustte niet omdat Hij het nodig had (Jesaja 40: 28). Het werkwoord 'rustte', 'shabath' betekent letterlijk 'ophouden' met het werk of de activiteit (zie ook Genesis 8: 22). 'Gods rust was niet het resultaat van, noch uitputting noch vermoeidheid, maar van het voltooid zijn van eerdere bezigheden.'²

God rustte omdat Hij verwachtte dat de mensen zouden rusten; Hij gaf een voorbeeld voor de mensen, om op te volgen.

Wanneer God de Schepping voltooide op de zesde dag (Genesis 2: 1), wat bedoelt de Schrift dan met *'volbracht had Zijn werk'* (Genesis 2: 2)? God had de schepping van de hemel en de aarde voltooid in die zes dagen, maar Hij moest de Sabbat nog instellen. Door op de zevende dag te rusten, stelde Hij de Sabbat in. De Sabbat was Zijn volmaakte kroon om Zijn werk te beëindigen.

2. God zegende de Sabbat. God stelde de Sabbat niet alleen in, maar ook zegende Hij deze. 'De zegening op de zevende dag hield in, dat deze dag daarmee tot een bijzondere dag van Goddelijke gunst werd verklaard en een dag die zegeningen aan Zijn schepselen zou brengen.'³

3. God heiligde de Sabbat. Door iets te heiligen betekent: dat iets gewijd of heilig is, of apart te stellen als heilig en voor heilig gebruik; om het te wijden. Mensen, plaatsen (bijvoorbeeld een heiligdom, tempel of kerk) en tijd (bijvoorbeeld dagen) kunnen geheiligd zijn. Het feit dat God de zevende dag geheiligd heeft, betekent dat deze dag heilig is, dat Hij deze apart gezet heeft voor een verheven doel, om de Goddelijk – menselijke relatie te verrijken.

God zegende en heiligde de zevende dag, omdat Hij rustte op deze dag van al Zijn werken. Hij zegende en heiligde deze voor het mensdom, niet voor Zichzelf. Het is Zijn persoonlijke aanwezigheid, die aan de Sabbat Gods zegening en heiliging geeft.

De Sabbat op de Sinaï. De gebeurtenissen die volgden nadat de Israëlieten Egypte hadden verlaten, laten zien dat zij grotendeels het zicht verloren hadden op de Sabbat. De strenge eisen van slavernij, leken de Sabbatviering zeer moeilijk te hebben gemaakt. Spoedig nadat ze hun

vrijheid hadden verkregen, herinnerde God hen, door het wonder van het manna en de verkondiging van de Tien Geboden, ernstig aan hun verplichting om de zevende dag Sabbat in acht te nemen.

1. De Sabbat en het manna. Een maand vóór de verkondiging van de wet op de Sinaï, beloofde God het volk bescherming tegen ziekte, wanneer zij ijverig aandacht gaven aan *'Zijn geboden en ... al Zijn inzettingen'* (Exodus 15: 26; zie ook Genesis 26: 5). Spoedig nadat Hij deze belofte gegeven had, herinnerde Hij de Israëlieten aan de heiligheid van de Sabbat. Door het wonder van het manna, leerde Hij hen in concrete termen hoe belangrijk Hij hun rustten op de Sabbat beschouwde.

Iedere dag van de week gaf God de Israëlieten genoeg manna, om in hun behoefte van die dag te voorzien. Zij mochten niets bewaren tot de volgende dag, want wanneer ze dat zouden doen, zou het bederven (Exodus 16: 4, 16-19). Op de zesde dag echter, moesten ze twee maal zo veel verzamelen als gewoonlijk, zodat zij genoeg zouden hebben om in hun behoefte van die dag én die van de Sabbat te voorzien. Hun werd geleerd dat de zesde dag een dag van voorbereiding was en hoe zij de Sabbat moesten vieren. God zei: *'Morgen is de rust, de heilige sabbat des HEEREN! wat gij bakken zoudt, bakt dat, en ziet, wat gij zieden zoudt; en al wat over blijft, legt het op voor u in bewaring tot den morgen'* (Exodus 16: 23). Alleen op de zevende dag werd het manna voor bederven behoed (Exodus 16: 24). In taal gelijkend op die van het vierde gebod, zei Mozes: *'Zes dagen zult gij het verzamelen; doch op den zevenden dag is het sabbat, op denzelven zal het niet zijn'* (Exodus 16: 26).

Gedurende de veertig jaren, of meer dan tweeduizend opeenvolgende wekelijkse Sabbatten, zolang de Israëlieten in de woestijn verbleven, herinnerde het wonder van het manna hen, aan dit patroon van zes dagen werken en de zevende dag van rust.

2. De Sabbat en de Wet. God plaatste het Sabbatgebod in het middelpunt van de Decaloog. Het gaat als volgt:

'Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; Maar de zevende dag is de sabbat des HEEREN uws Gods; [dan] zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, [noch] uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uw poorten is; Want in zes dagen heeft de HEERE den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de HEERE den sabbatdag, en heiligde denzelven.' Exodus 20: 8-11).

Alle geboden van de Decaloog zijn essentieel (belangrijk) en geen ervan mag worden verwaarloosd (Jakobus 2: 10), toch onderscheidde God het Sabbatgebod van alle andere. Dit aangaande beval Hij: *'Gedenk'*, om de mensheid attent te maken, voor het gevaar dat zij het belang ervan zouden vergeten.

De woorden waarmee het gebod begint – *'Gedenk den Sabbatdag, dat gij dien heiligt'* – laat zien, dat de Sabbat niet pas ingesteld werd op de Sinaï. Deze woorden wijzen erop dat het eerder verordineerd werd – in feite, bij de schepping, zoals de rest van het gebod openbaart. Gods bedoeling was dat wij de Sabbat zouden vieren, als herinnering aan de schepping. Het bepaalt de tijd voor rust en aanbidding, het leidt ons ertoe om na te denken over God en Zijn werken.

Als herinnering aan de schepping, is de Sabbatviering het middel tegen afgoderij. Door ons eraan te herinneren dat God de Schepper is van hemel en aarde, onderscheidt het Hem van alle andere goden. Door de Sabbat te vieren, wordt het een teken van onze trouw aan de ware God – een teken dat wij Zijn Soevereiniteit als Schepper en Koning erkennen.

Het Sabbatgebod fungeert als het zegel van Gods wet.⁴ Normaal gesproken bevat een zegel drie elementen: (1) de naam van de eigenaar van het zegel, (2) zijn titel en (3) zijn rechtsgebied. Officiële zegels worden gebruikt om documenten van grote betekenis, geldig te verklaren. Het document neemt het gezag over van de ambtenaar, wiens zegel erop wordt geplaatst. Het zegel geeft aan dat de ambtenaar zelf, de wetgeving heeft goedgekeurd en dat alle macht van zijn functie erachter staat.

Van de Tien Geboden is het het Sabbatgebod, dat de essentiële elementen van een zegel bevat. Het is het enige van de tien dat de ware God identificeert, door Zijn Naam te geven: *'des HEEREN uws Gods'*; Zijn titel: Degene, Die gemaakt heeft – De *Schepper*; en Zijn rechtsgebied: *'den hemel en de aarde'* (Exodus 20: 10,11). Omdat alleen het vierde gebod aangeeft door Wiens

gezag de Tien Geboden zijn gegeven, bevat het daarom het zegel van God, verbonden aan Zijn wet, als bewijs van zijn authenticiteit (echtheid) en bindende kracht.⁵

Inderdaad, God heeft de Sabbat ingesteld als een herinnering, of teken van Zijn macht en gezag in een wereld, onbevlekt door zonde en rebellie. Het zou een instelling zijn van eeuwigdurende persoonlijke verplichting, opgelegd door de vermaning: *'Gedenk den Sabbatdag, dat gij dien heiligt'* (Exodus 20: 8).⁶

Dit gebod verdeelt de week in twee delen. God gaf het mensdom zes dagen waarin hij kon *'arbeiden en al uw werk doen'*, maar op de zevende dag *'zult gij geen werk doen'* (Exodus 20: 9, 10). 'Zes dagen zijn werkdagen, maar de zevende dag is een rustdag, zegt het gebod. Dat de zevende dag Gods unieke rustdag is, wordt duidelijk gemaakt in de openingswoorden: *'Gedenk den Sabbatdag, dat gij dien heiligt.'*⁷

Hoewel mensen fysieke rust nodig hebben om hun lichaam op te frissen, baseert God Zijn gebod, dat wij op Zijn Sabbat rusten, naar Zijn voorbeeld. Omdat Hij rustte van Zijn werken in 's werelds eerste week, zo moeten wij rusten.

3. De Sabbat en het verbond. Omdat Gods wet het middelpunt was van het verbond (Exodus 34: 27), zo is de Sabbat, gelegen in het hart van die wet, prominent (belangrijk) in Zijn verbond. God verklaart dat de Sabbat een *'teken te zijn tussen Mij en tussen hen, opdat zij zouden weten, dat Ik de HEERE ben, Die hen heilige'* (Ezechiël 20: 12; zie ook 20: 20; Exodus 31: 17). Daarom, zegt Hij, is Sabbatviering een eeuwigdurend verbond (Exodus 31: 16). 'Net zoals het verbond gebaseerd is op Gods liefde voor Zijn volk (Deuteronomium 7: 7,8), zo is de Sabbat, als het zegel van dat verbond, een teken van Goddelijke liefde.⁸

4. De jaarlijkse Sabbatten. Als toevoeging aan de wekelijkse Sabbatten (Leviticus 23: 3), waren er nog zeven jaarlijkse, ceremoniële sabbatten verspreid over Israëls religieuze kalender. Deze jaarlijkse sabbatten stonden niet direct in verband met de zevende dag Sabbat of de wekelijkse cyclus. Deze sabbatten, *'behalve de sabbatten des HEEREN'*, waren de eerste en de laatste dag van het feest der ongezuurde broden, de pinksterdag, het feest van de bazuinen, de verzoeningsdag en tevens de eerste en laatste dag van het loofhuttenfeest (zie Leviticus 23: 7,8,21,24,25,27,28,35,36).

Omdat de berekening van deze sabbatten afhankelijk waren van het begin van het heilige jaar, welke was gebaseerd op de maankalender, konden ze vallen op iedere dag van de week. Wanneer deze echter samenvielen met de wekelijkse Sabbat, werden ze *'want die dag des Sabbats was groot'* genoemd (zie Johannes 19: 31). 'Omdat de wekelijkse Sabbat ingesteld was aan het einde van de Scheppingsweek voor het gehele mensdom, waren de jaarlijkse sabbatten een integraal (volledig) deel van het Joodse systeem van rites en ceremoniën, ingesteld bij de berg Sinaï, ... die vooruit wezen naar de komende Messias en waarvan de viering eindigde bij Zijn dood aan het kruis.'⁹

De Sabbat en Christus. De Schrift openbaart dat, net zo waarachtig als de Vader, Christus de Schepper is (zie 1 Korinthe 8: 6; Hebrëen 1: 1-2; Johannes 1: 3). Dus Hij was Degene, Die de zevende dag apart heeft gesteld als de dag van rust voor de mensheid.

Na verloop van tijd verenigde Christus de Sabbat met, zowel Zijn verlossende- als met Zijn scheppingswerk. Als de grote 'IK BEN' (Johannes 8: 58; Exodus 3: 14) nam Hij de Sabbat op in de Decaloog, als een krachtige herinnering aan deze wekelijkse aanbidding afspraak met de Schepper. En Hij voegde nog een andere reden toe aan de viering van de Sabbat namelijk: de verlossing van Zijn volk (Deuteronomium 5: 14-15). Dus de Sabbat onderscheidt degenen, die Jezus Christus als Schepper en Verlosser hebben aangenomen.

De tweevoudige rol van Christus als Schepper en Verlosser, maakt het vanzelfsprekend dat Hij, als Zoon des mensen, ook de *'HEERE van de Sabbat'* was (Markus 2: 28). Met dit gezag kon Hij, als Hij dat gewild had, Zich van de Sabbat ontdoen maar dat deed Hij niet. In tegendeel, Hij paste het toe op de mensheid door te zeggen: *'De Sabbat is gemaakt om den mens'* (vers 27).

Gedurende Zijn hele aardse bediening heeft Christus ons een voorbeeld gegeven van trouwe Sabbatviering. Hij ging *'naar Zijn gewoonte'* aanbidden op de Sabbat (Lukas 4: 16). Zijn deelname in de Sabbatdienst openbaart dat Hij deze dag van aanbidding onderschreef.

Christus was zo bezorgd over de heiligheid van de Sabbat, dat Hij sprak over de vervolgingen die plaats zouden vinden na Zijn hemelvaart, Hij gaf hierover raad aan Zijn

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

discipelen. *'Bidt'* zei Hij *'dat uw vlucht niet geschiede des winters, noch op den Sabbat'* (Matthéüs 24: 20). Dit liet duidelijk zien dat, zoals Jonathan Edwards opmerkte, 'zelfs dan christenen gebonden zijn aan een strikte viering van de Sabbat.'¹⁰

Toen Christus Zijn werk als Schepper had beëindigd – Zijn eerste grote daad in de wereldgeschiedenis – rustte Hij op de zevende dag. Deze rust betekende voltooiing en tot stand gebracht hebben. Hij deed vrijwel hetzelfde aan het einde van Zijn aardse bediening, toen Hij Zijn tweede grote daad voltooide in de geschiedenis. Op vrijdagmiddag, de zesde dag van de week, voltooide Christus Zijn verlossend werk op aarde. Zijn laatste woorden waren: *'Het is volbracht!'* (Johannes 19: 30). De Schrift benadrukt dat toen Hij stierf, het *'de dag van voorbereiding,'* was *'en de Sabbat kwam aan'* (Lukas 23: 54). Na Zijn dood, rustte Hij in het graf. Zo symboliseerde Hij, dat Hij de verlossing van het mensdom had volbracht.¹¹

Zo getuigt de Sabbat van Christus' werk van de Schepping en Verlossing. Door dit te vieren verheugen Zijn volgelingen zich met Hem in Zijn voltooiing voor de mensheid.¹²

De Sabbat en de apostelen. De discipelen respecteerden de Sabbat ten zeerste. Dit werd duidelijk bij Christus' sterven. Toen de Sabbat begon, onderbraken zij hun begrafenisvoor-bereidingen en *'op den Sabbatdag rustten zij naar het gebod'* (Lukas 23: 56; 24: 1).

Zoals Christus, aanbaden de discipelen op de zevende dag Sabbat. Op zijn evangelisatie reizen bezocht Paulus de synagoge op de Sabbat en preekte daar (Handelingen 13: 14; 17: 1-2; 18: 4). Zelfs de heidenen nodigden hem uit om het Woord van God te prediken op de Sabbat (Handelingen 13: 42,44). Op plaatsen waar geen synagoge was, zocht hij de plaats op waar gewoonlijk de Sabbat aanbedding plaatsvond (Handelingen 16: 13). Zoals deelname van Christus aan Sabbatdiensten aangaf, dat Hij de zevende dag aannam als de speciale dag van aanbedding, zo deed Paulus ook.

De getrouwe naleving van de wekelijkse Sabbat van deze apostel stond in schril contrast met zijn houding ten opzichte van de jaarlijkse ceremoniële sabbatten. Hij maakte duidelijk dat christenen niet verplicht waren deze jaarlijkse rustdagen te houden, omdat Christus deze ceremoniële wetten aan het kruis genageld had. (zie Geloofspunt 18). Hij zei: *'Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk des feest [dags,] of der nieuwe maan, of der sabbatten; Welke zijn een schaduw der toekomstige dingen, maar het lichaam is van Christus'* (Kolossenzen 2: 16-17). Omdat 'de context van deze verzen gaat over rituele zaken, zijn de sabbatten waar hier naar verwezen worden, de ceremoniële sabbatten van de jaarlijkse Joodse feesten, welke *'een schaduw'* of type waren van de vervulling in Christus.'¹³

Evenzo protesteerde Paulus in Galaten tegen het houden aan de eisen van de ceremoniële wet. Hij zei: *'Gij onderhoudt dagen, en maanden, en tijden, en jaren, Ik vrees voor u, dat ik niet enigszins tevergeefs aan u gearbeid heb'* (Galaten 4: 10-11).

Velen hebben de indruk dat Johannes verwijst naar de zondag, wanneer hij verklaart: *'Ik was in den geest op den dag des HEEREN'* (Openbaring 1: 10). In de Bijbel echter, is de enige dag die wordt aangeduid als het bijzonder bezit van de HEERE, de Sabbat. Christus bepaalde: *'Maar de zevende dag is de Sabbat des HEEREN uws God'* (Exodus 20: 10); later genoemd *'Mijn heilige dag'* (Jesaja 58: 13). En Christus noemde Zichzelf *'HEERE ook van de Sabbat'* (Markus 2: 28). Omdat in de Schriften de enige dag, welke de HEERE Zijn eigendom noemt, de zevende dag Sabbat is, lijkt het logisch te concluderen, dat het de Sabbat was waarnaar Johannes verwijst. Er is zeker geen Bijbelse voorgeschiedenis, om aan te geven dat die benaming toepasbaar is op de eerste dag van de week, of zondag.¹⁵

Nergens in de Bijbel wordt ons bevolen, een andere dag van de week te vieren dan de Sabbat. De Schrift verklaart geen andere dag van de week gezegend of geheiligd. Noch geeft het Nieuwe Testament aan, dat God de Sabbat veranderd heeft in een andere dag van de week.

Integendeel, de Schriften laten zien dat God Zich heeft voorgenomen, dat Zijn volk de Sabbat zou vieren tot in eeuwigheid: *'Want gelijk als die nieuwe hemel en die nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor Mijn aangezicht zullen staan, spreekt de HEERE, alzo zal [ook] ulieder zaad en ulieder naam staan. En het zal geschieden, dat van de ene nieuwe maan tot de andere, en van den enen sabbat tot den anderen, alle vlees komen zal om aan te bidden voor Mijn aangezicht, zegt de HEERE'* (Jesaja 66: 22-23).

De betekenis van de Sabbat. De Sabbat heeft een brede betekenis en is gevuld met een diepe en rijke geestelijke waarde.

1. Een eeuwigdurende herinnering aan de schepping. Zoals wij hebben gezien, de fundamentele betekenis, welke de Tien Geboden aan de Sabbat geven, bevestigen dat het de schepping van de wereld in herinnering brengt (Exodus 20: 11-12). Het gebod om de zevende dag te vieren als de Sabbat is 'onafscheidelijk verbonden aan de schepping, de instelling van de Sabbat en het gebod deze te houden, is een direct gevolg van de schepping. Bovendien dankt het gehele mensdom zijn bestaan aan de Goddelijke daad van de schepping zoals deze herdacht wordt; Dienovereenkomstig gaat de verplichting, om het Sabbatsgebod na te leven als een herdenking van de scheppende macht van God, over op het gehele mensdom.¹⁵ De Strong concordantie noemt de Sabbat 'een eeuwigdurende verplichting, als Gods aangewezen herdenking van Zijn scheppingsdaad.'¹⁵

Degenen die de Sabbat houden als een herinnering aan de schepping, zullen dit doen als een dankbare erkenning 'dat God hun Schepper is en hun rechtmatige Oppermacht; dat zij het werk van Zijn handen zijn en onderdanen van Zijn gezag. In dit opzicht was de instelling van de Sabbat volledig bedoeld, als een herdenking en bestemd voor alle mensen. Niets hierin was schaduwachtig of beperkt tot een bepaald volk.'¹⁷ En zolang wij God aanbidden omdat Hij onze Schepper is, zolang zal de Sabbat dienen als een teken van en gedenkdag aan de schepping.

2. Een symbool van verlossing. Toen God Israël verlostte uit de slavernij van Egypte, werd de Sabbat, die toen al een gedenkdag was van de schepping, ook een gedenkdag van verlossing (Deuteronomium 5: 15). Het was de bedoeling van de HEERE dat de wekelijkse Sabbatrust, als deze op de juiste wijze gehouden werd, de mensen voortdurend zou bevrijden van de slavernij in Egypte, niet beperkt tot een bepaald land of eeuw, maar het omvat ieder land en iedere eeuw. De mensen moeten ontsnappen uit de slavernij, welke voortkomt uit hebzucht, uit winst en macht, uit sociale ongelijkheid en uit zonde en zelfzucht.¹⁸

Het is wanneer wij het kruis zien dat de Sabbatrust opvalt, als een speciaal symbool van Verlossing. 'Het is een gedenkdag van de uittocht van de slavernij van zonde onder het leiderschap van Immanuël. De grootste last die wij dragen, is de schuld van onze ongehoorzaamheid. De Sabbatrust, door terug te wijzen naar Christus' rust in het graf, de rust van overwinning over zonde, biedt de christen een tastbare mogelijkheid om Christus' vergeving aan te nemen en te ervaren.'¹⁹

3. Een teken van heiligmaking. De Sabbat is een teken van Gods veranderende macht, een teken van heiligheid of heiligmaking. De HEER verklaart '*Gij zult evenwel Mijn sabbatten onderhouden; want dit is een teken tussen Mij en tussen ulieden, bij uw geslachten; opdat men wete, dat Ik de HEERE ben, Die u heilige*' (Exodus 31: 13; zie ook Ezechiël 20: 20). De Sabbat is daarom ook een teken van God als de Heiligmaker. Wanneer mensen geheiligd zijn door het bloed van Christus (Hebreeën 13: 12), dan is de Sabbat voor de gelovige ook een teken van het aanvaarden van Zijn bloed, als vergeving van zonden.

Net zoals God de Sabbat apart gezet heeft voor een heilig doel, zo heeft Hij ook een volk apart gezet voor een heilig doel – om Zijn bijzondere getuigen te zijn. Hun relatie met Hem op die dag leidt tot heiligheid; zij leren om niet op hun eigen middelen te vertrouwen maar op de God, Die hen heiligt.

'De Macht, Die alle dingen geschapen heeft is de Macht, Die de ziel herschept naar Zijn eigen beeld. Voor degenen die de Sabbat heilig houden, is het een teken van heiligmaking. Ware heiligmaking is harmonie met God, eenheid met Hem in karakter. Het wordt bereikt door gehoorzaamheid aan die beginselen, welke een afschrift zijn van Zijn karakter. En de Sabbat is een teken van gehoorzaamheid. Degenen die vanuit het hart het vierde gebod gehoorzamen, zullen de gehele wet gehoorzamen. Hij wordt geheiligd door gehoorzaamheid.'²⁰

4. Een teken van trouw. Toen de trouw van Adam en Eva werd getoetst, bij de boom der kennis van goed en kwaad, die geplaatst was in het midden van de hof in Eden, zo zal ieders trouw aan God getoetst worden, door het Sabbat gebod dat geplaatst is in het midden van de Decaloog.

De Schrift openbaart dat voorafgaand aan de wederkomst van Christus, de hele wereld verdeeld zal zijn in twee groepen: degenen die trouw zijn '*die de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus*' en degenen die '*het beest aanbidt en zijn beeld*' (Openbaring 14: 12,9). Op dat

moment zal de Waarheid van God voor de wereld worden verheerlijkt en het zal voor iedereen duidelijk zijn, dat de gehoorzame viering van de zevende dag Sabbat naar de Schrift hét bewijs is van trouw aan de Schepper.

5. Een tijd van gemeenschap. God schiep de dieren, teneinde als gezelschap te dienen voor de mensheid (Genesis 1: 24-25). En in een hoger niveau van gezelschap, gaf God de man en vrouw aan elkaar (Genesis 2: 18-25). Maar in de Sabbat gaf God de mensheid een geschenk dat de hoogste vorm van gezelschap bood – gezelschap met Hem. Het mensdom was niet gemaakt om alleen met dieren om te gaan, zelfs niet met andere mensen. Zij waren gemaakt voor God.

Het is op de Sabbat dat wij in het bijzonder Gods aanwezigheid kunnen ervaren. Zonder de Sabbat zouden allen werken en zweten zonder ophouden. Iedere dag zou hetzelfde zijn, gewijd aan wereldse bezigheden. De komst van de Sabbat echter brengt hoop, vreugde, betekenis en moed. Het voorziet in tijd om met God te communiceren (in contact te staan) door naar de kerk te gaan, door gebed, door liederen, door de studie en overdenking van Gods Woord en door het Evangelie te delen met anderen. De Sabbat is onze gelegenheid om Gods aanwezigheid te ervaren.

6. Een teken van Gerechtigheid door Geloof. Christenen erkennen dat onder de leiding van een verlicht geweten niet-christenen, die oprecht naar Waarheid zoeken, door de Heilige Geest geleid kunnen worden tot een begrip van de algemene beginselen van Gods wet (Romeinen 2: 14-16). Dit verklaart waarom de negen andere geboden naast het vierde gebod, tot op zekere hoogte buiten het christendom worden gepraktiseerd. Maar dat is niet het geval met het Sabbatgebod.

Veel mensen begrijpen de reden van een wekelijkse rustdag, maar vaak vinden ze het moeilijk te begrijpen, waarom werk dat gedaan wordt op, ongeacht welke andere dag van de week goed is en prijzenswaardig, maar als zonde wordt gezien wanneer dit gedaan wordt op de zevende dag. De natuur biedt geen reden voor het houden van de zevende dag. Planeten bewegen in hun respectievelijke banen, vegetatie groeit, regen en zonneschijn wisselen elkaar af en dieren gaan hun gang alsof elke dag hetzelfde is. Waarom moeten mensen dan op de zevende dag rust houden? 'Voor de christen is er maar één reden en geen andere; die reden is echter voldoende: God heeft het gezegd.'²¹

Het is alleen op basis van Gods bijzondere openbaring, dat mensen de redelijkheid om de zevende dag te vieren, begrijpen. Degenen die de zevende dag houden, doen dat uit geloof en onvoorwaardelijk vertrouwen in Christus, Die haar de naleving ervan heeft opgelegd. Door de Sabbat te houden, openbaren gelovigen een bereidwilligheid, om Gods wil aan te nemen voor hun leven, in plaats van op hun eigen oordeel te vertrouwen.

Door de zevende dag te houden proberen gelovigen niet hun eigen gerechtigheid te verkrijgen. Integendeel, zij beschouwen de Sabbat als het gevolg van hun relatie met Christus de Schepper en Verlosser.²² Het houden van de Sabbat is het resultaat van Zijn gerechtigheid in rechtvaardigmaking en heiligmaking, hetgeen betekent dat men verlost is van slavernij aan de zonde en Zijn perfecte gerechtigheid heeft ontvangen.

'Een appelboom wordt geen appelboom omdat hij appels draagt. Het moet ten eerste een appelboom zijn. Dan komen de appels als een natuurlijk resultaat. Dus de oprechte christen houdt niet de Sabbat of de andere negen geboden om zichzelf rechtvaardig te maken. Integendeel, dit is het natuurlijke resultaat van de gerechtigheid, welke Christus met hem deelt. Zij die de Sabbat houden op deze manier zijn niet wettisch, want het uiterlijk houden van de zevende dag betoont de innerlijke ervaring van de gelovige in rechtvaardiging en heiliging. Daarom onthoudt de ware sabbatvierder zich niet van verboden activiteiten op de Sabbat om Gods gunst te winnen, maar omdat hij van God houdt en de Sabbat het meest hoog acht voor een nauwere omgang met Hem.'²³

Het houden van de Sabbat laat zien, dat wij zijn opgehouden afhankelijk te zijn van onze eigen werken, dat wij ons realiseren dat alleen Christus de Schepper ons kan redden. Inderdaad, 'de geest van de ware sabbatvierder laat een opperste liefde zien voor Jezus Christus, de Schepper en Verlosser, Die ons tot nieuwe personen maakt. Het maakt het houden van de juiste dag op de juiste manier, tot een teken van Gerechtigheid door Geloof.'²⁴

7. Een symbool van rust in Christus. De Sabbat, een herinnering van Gods bevrijding van Israël uit Egypte naar de rust van het aardse Kanaän, onderscheidde de verlostten uit die tijd van de omringende volken. Op gelijke wijze is de Sabbat een teken van bevrijding van de zonde naar Gods rust en zet de verlostten apart van de wereld.

Iedereen die de rust binnegaan waar God hen toe uitnodigt *'heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne'* (Hebreeën 4: 10). 'Deze rust is een geestelijke rust, een rust van 'onze eigen werken', een ophouden van zondigen. Het is in deze rust waartoe God Zijn volk oproept en het is deze rust waarvan de Sabbat en Kanaän een symbool zijn.'²⁵

Toen God Zijn scheppingswerk voltooide en op de zevende dag rustte, voorzag Hij voor Adam en Eva in de Sabbat, een gelegenheid om in Hem te rusten. Hoewel zij faalden, blijft het oorspronkelijke doel van God, om die rust aan de mensheid aan te bieden, onveranderd. Na de val bleef de Sabbat een herinnering aan die rust. 'Het houden van de zevende dag Sabbat getuigt zo niet alleen van geloof in God als de Schepper van alle dingen, maar ook geloof in Zijn macht, het leven te veranderen en mannen en vrouwen geschikt te maken de eeuwige rust binnen te gaan, die Hij oorspronkelijk bedoeld had voor de bewoners van deze aarde.'²⁷

God had deze geestelijke rust beloofd aan het letterlijke Israël. Ondanks hun falen om binnen te gaan, blijft de uitnodiging van God staan: *'Er blijft dan een Sabbatrust over voor het volk van God'* (Hebreeën 4: 9 NIV). Allen die verlangen deze rust binnen te gaan moeten 'eerst, door geloof, Zijn geestelijke rust binnen gaan, de rust van de ziel van zonde en van zijn eigen pogingen tot redding.'²⁷

Het Nieuwe Testament doet een oproep aan de christen om niet te wachten, teneinde deze rust van genade en geloof te ervaren, want *'heden'* is het geschikte moment om binnen te gaan (Hebreeën 4: 7; 3: 13). Allen die deze rust zijn binnengegaan – de reddende genade hebben ontvangen door geloof in Jezus Christus – hebben alle pogingen om de gerechtigheid te bereiken door eigen werken, opgegeven. Op deze manier is het houden van de zevende dag Sabbat een symbool dat de gelovige de Evangelie-rust is binnengegaan.

Pogingen om de aanbiddingsdag te veranderen

Omdat de Sabbat een essentiële rol speelt in de aanbedding van God als Schepper en Verlosser, zou het ons niet moeten verbazen dat satan een allesomvattende oorlog voert, om deze heilige instelling omver te werpen.

Nergens geeft de Bijbel toestemming voor een verandering van de dag van aanbedding, die God in Eden heeft ingesteld en opnieuw heeft vastgesteld op de Sinaï. Andere christenen, zondag vierders zelf, hebben dit erkent. Een katholieke kardinaal James Gibbons schreef ooit: 'U kunt de Bijbel lezen van Genesis tot Openbaring en u zult geen enkele regel vinden die de heiliging van de zondag rechtvaardigt. De Schrift dwingt de religieuze viering van de zaterdag af.'²⁸

A.T. Lincoln, een protestant, gaf toe dat 'men kan niet beweren dat het Nieuwe Testament zelf rechtvaardiging biedt voor het geloof, dat God sinds de opstanding de eerste dag heeft aangewezen als de Sabbat.'²⁹ Hij erkent: 'Een Zevende-dag Sabbatvierder worden, is de enige standvastige manier van handelen voor een ieder, die de hele Decaloo als morele wet bindend acht.'³⁰

Wanneer er geen Bijbels bewijs is dat Christus of Zijn discipelen de dag van aanbedding van de zevende dag hebben veranderd, hoe kan het dan dat zoveel christenen, in plaats daarvan, de zondag aannemen?

De opkomst van de zondagviering. De verandering van Sabbat naar zondag-aanbedding kwam geleidelijk. Er zijn geen bewijzen van christelijke zondag aanbedding vóór de tweede eeuw, maar het bewijs geeft aan dat tegen het midden van die eeuw, sommige christenen vrijwillig zondag, als een dag van aanbedding vierden, niet als rustdag.³¹

De kerk van Rome, grotendeels samengesteld uit heidense gelovigen (Romeinen 11: 13), leidde de trend in van zondag aanbedding. In Rome, de hoofdstad van het rijk, ontstonden sterke anti-Joodse gevoelens, die na verloop van tijd nog sterker werden. Als gevolg van deze gevoelens, probeerden de christenen in die stad zich te onderscheiden van de Joden. Ze lieten enkele praktijken vallen, welke ze gemeen hadden met de Joden en zetten een stroming in gang, weg van de Sabbatverering, op weg naar de exclusieve viering van de zondag.³²

Vanaf de tweede tot de vijfde eeuw, terwijl de zondag aan invloed toenam, bleven christenen bijna overal in het Romeinse rijk, de zevende dag Sabbat vieren. In de vijfde eeuw schreef de geschiedschrijver Socrates: 'Bijna alle kerken, in de wereld vieren de heilige

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

verborgenheden op de Sabbat van iedere week, maar de christenen van Alexandrië en in Rome hebben, vanwege een oude traditie, opgehouden dit te doen.¹³³

In de vierde en vijfde eeuw aanbaden veel christenen op Sabbat en zondag. Sozomen, een andere historicus uit die tijd, schreef: 'De mensen van Constantinopel en bijna overal, verzamelden zich op de Sabbat, zowel als op de eerste dag van de week, een gewoonte die niet is waargenomen in Rome of Alexandrië.'¹³⁴ Deze verwijzingen tonen de leidende rol van Rome aan, bij het veronachtzamen in de naleving van de Sabbat.

Waarom kozen degenen die zich van het aanbidden op de zevende dag afkeerden, de zondag en geen andere dag van de week? Een belangrijke reden hiervoor was dat Christus op zondag was opgestaan; in feite werd er beweerd dat Hij op die dag toestemming had gegeven voor aanbidding. 'Maar hoe vreemd dat ook mag zijn, geen enkele schrijver van de tweede of derde eeuw heeft ooit één enkel Bijbelvers aangehaald, als gezag voor de viering op zondag in de plaats van Sabbat. Noch Barnabas, noch Ignatius, noch Justin, noch Irenaeus, noch Tertullian, noch Clement van Rome, noch Clement van Alexandrië, noch Origen, noch Cyprian, noch Victorinus, noch enig andere auteur die, omstreeks de tijd dat Jezus leefde, wist van een dergelijke instructie van Jezus of uit enig deel van de Bijbel.'¹³⁵

De populariteit en invloed, welke de zoonaanbidding van de heidense Romeinen op zondag toebedeeld kreeg, droeg ongetwijfeld bij aan de groeiende acceptatie ervan als een dag van aanbidding. Zoonaanbidding speelde een belangrijke rol in de gehele oude wereld. Het was 'een van de oudste componenten van de Romeinse religie'. Vanwege de oosterse zonnecultus, 'vanaf het begin van de tweede eeuw na Christus, was de cultus van Sol Invictus (Latijn voor 'onoverwonnen zon,' was de officiële zonnegod van het latere Romeinse Rijk en een beschermheilige van soldaten) dominant in Rome en in andere delen van het Rijk.'¹³⁶

Deze populaire godsdienst maakte haar invloed op de vroege kerk door de nieuwe bekeerlingen. 'Christelijke bekeerlingen uit het heidendom werden voortdurend aangetrokken door de verering van de zon. Dit blijkt niet alleen uit de veelvuldige veroordeling van deze praktijk door de [kerk] vaders, maar ook uit de belangrijke weerkaatsing van de zoonaanbidding in de christelijke liturgie.'¹³⁷

In de vierde eeuw werden de zondagswetten ingevoerd. Eerst werden zondagswetten van burgerlijke aard uitgevaardigd, daarna kwamen de zondagswetten van religieuze aard. Keizer Constantijn vaardigde de eerste burgerlijke zondagswet uit op 7 maart 321 na Christus. Gezien de populariteit van de zondag onder de heidense zoonaanbidders en het respect, waarmee veel christenen het beschouwden, hoopte Constantijn dat hij, door van de zondag een feestdag te maken, de steun van deze twee kiesgroepen voor zijn regering te winnen.¹³⁸

De zondagswet van Constantijn weerspiegelde zijn achtergrond als zoonaanbidder. Er staat: 'Laat op de eerbiedwaardige dag van de zon [*venerabili die Solis*] de overheid en de mensen die in de steden wonen, rusten en laat alle werkplaatsen gesloten zijn. In het land mogen personen die zich bezighouden met landbouw, echter vrij en rechtmatig hun bezigheden voortzetten'¹³⁹.

Enkele decennia later volgde de kerk zijn voorbeeld. De Raad van Laodicea (ca. A.D. 364), die geen universeel maar een Rooms-katholiek concilie was, vaardigde de eerste kerkelijke zondagswet uit. In canon 29 bepaalde de kerk dat christenen de zondag moesten eren en 'indien mogelijk, op die dag geen werk doen', terwijl zij de praktijk van rusten op de Sabbat aan de kaak stelde, met de instructie dat christenen niet 'op zaterdag [Griekse sabbaton, 'de Sabbat'] inactief moesten zijn, maar op die dag zullen werken'¹⁴⁰.

In A.D. 538, het jaar van de 1260-jarige profetie (zie geloofspunt 12), vaardigde de Rooms-katholieke Derde Raad van Orléans een wet uit, welke nog strenger was dan die van Constantijn. Canon 28 van dat concilie zegt, dat op zondag zelfs 'de landbouwarbeid opzij gelegd moet worden, zodat de mensen niet verhinderd worden om naar de kerk te gaan.'¹⁴¹

De verandering geprofeteerd. De Bijbel onthult dat de inachtneming van de zondag, als christelijke instelling, zijn oorsprong vindt in '*de verborgenheid der ongerechtigheid*' (2 Thessalonicenzen 2: 7), dat al in Paulus' tijd gaande was (zie geloofspunt 12). Door de profetie van Daniël 7, openbaarde God Zijn voorkennis van de verandering van de dag van aanbidding.

Daniël's visioen beschrijft een aanval op Gods volk en op Zijn wet. De aanvallende kracht, voorgesteld door een kleine hoorn (en door een beest in Openbaring 13:1-10), brengt de

grote afvalligheid binnen de christelijke kerk teweeg (zie geloofspunt 12). Ontstaan uit het vierde beest en een grote vervolgende kracht na de val van Rome (zie geloofspunt 18), probeert de kleine hoorn 'de tijden en de wet te veranderen' (Daniël 7: 25). Deze afvallige macht is zeer succesvol in het misleiden van het grootste deel van de wereld, maar aan het eind zal *het gericht* zich er tegen zetten (Daniël 7: 11, 22, 26). Tijdens de laatste beproeving zal God ingrijpen namens Zijn volk en hen bevrijden (Daniël 12: 1-3)

Deze profetie is slechts op één macht binnen het christendom toe te passen. Er is maar één religieuze organisatie, welke beweert de voorrechten te bezitten om de Goddelijke wetten te wijzigen. Let op wat de Rooms-katholieke gezagdragers in de loop van de geschiedenis hebben beweerd:

Ongeveer A.D. 1400 beweerde Petrus de Ancharano dat 'de paus de Goddelijke wet kan wijzigen, aangezien zijn macht niet van de mens is, maar van God. Hij handelt in plaats van God op aarde, met de volste macht van het binden en verliezen van zijn schapen.'⁴²

De impact van deze verbazingwekkende bewering werd aangetoond tijdens de reformatie. Luther beweerde dat de Heilige Schrift en niet de traditie van de kerk zijn gids in het leven was. Zijn slogan was Sola Scriptura – 'De Bijbel en de Bijbel alleen'. John Eck, één van de belangrijkste verdedigers van het Rooms-katholieke geloof, viel Luther op dit punt aan, door te beweren dat het gezag van de kerk boven de Bijbel staat. Hij daagde Luther uit op de naleving van de zondag in plaats van de Bijbelse Sabbat. Eck zei: 'De Schrift leert: Denk eraan de Sabbatdag te heiligen; zes dagen zult gij werken en al uw werk doen, maar de zevende dag is de Sabbatdag van de HEERE, uw God, enz. Toch heeft de kerk de Sabbat veranderd in een zondag op eigen gezag, waarop u [Luther] geen Schrift hebt (geen Bijbelse grond)'.⁴³

Tijdens het Concilie van Trente (1545-1563), bijeengeroepen door de paus om het protestantisme tegen te gaan, bracht Gaspare de Fosso, aartsbisschop van Reggio, de kwestie opnieuw ter sprake. 'Het gezag van de kerk', zei hij, 'wordt dan ook het duidelijkst geïllustreerd door de Schrift, want terwijl zij [de kerk] hen aanbeveelt, verklaart dat ze Goddelijk zijn, [en] ons aanbiedt ze te lezen, ... aan de andere kant zijn de wettelijke voorschriften in de Schrift, die door de HEER worden onderwezen door hetzelfde gezag [de kerk] opgehouden. De Sabbat, de meest glorieuze dag in de wet, is veranderd in de dag des HEEREN. ... Deze en andere soortgelijke zaken zijn niet opgehouden op grond van de leer van Christus (want Hij zegt, dat Hij is gekomen om de wet te vervullen, niet om deze te ontbinden), maar ze zijn veranderd door het gezag van de kerk'.⁴⁴

Houdt die kerk deze positie nog steeds in stand? De 1977 editie van The Convert's Catechism of Catholic Doctrine bevat deze reeks vragen en antwoorden:

'Vraag: Welke is de sabbatdag?

'Antwoord: Zaterdag is de sabbatdag.

'Vraag: Waarom houden wij de zondag in plaats van de zaterdag?

'Antwoord: We houden de zondag in plaats van de zaterdag, omdat de katholieke kerk de plechtigheid van zaterdag naar zondag heeft overgebracht'.⁴⁵

In zijn bestseller, *The Faith of Millions* (1974), kwam de Rooms-katholieke geleerde John A. O'Brien tot deze overtuigende conclusie: 'Aangezien zaterdag, niet zondag, in de Bijbel staat vermeld, is het dan niet merkwaardig dat niet-katholieken, die belijden hun godsdienst rechtstreeks uit de Bijbel te halen en niet uit de kerk, de zondag in plaats van de zaterdag in acht nemen? Ja, natuurlijk is het inconsequent'. De gewoonte van de zondagse naleving, zei hij, 'berust op het gezag van de katholieke kerk en niet op een speciale tekst in de Bijbel. Die naleving blijft een herinnering aan de moederkerk, waarvan de niet-katholieke 'sekten' zich hebben losgemaakt, zoals een jongen die wegloopt van huis, maar nog steeds een foto van zijn moeder of een haarlok van haar in zijn zak heeft'.⁴⁶

De aanspraken op deze voorrechten voldoen aan de profetie en dragen bij aan de identificatie van de kleine hoorn kracht.

Het herstel van de Sabbat. In Jesaja 56 en 58 roept God Israël op tot een Sabbathervorming. Hij onthult de heerlijkheden van de toekomstige verzameling van de heidenen in Zijn kudde (Jesaja 56: 8) en verbindt het succes van deze heilsopdracht met het heilig houden van de Sabbat (Jesaja 56: 1, 2, 6, 7).

Hij schetst zorgvuldig het specifieke werk van Zijn volk. Hoewel hun opdracht wereldwijd is, is deze vooral gericht op een klasse van mensen die beweren gelovig te zijn, maar die in werkelijkheid van Zijn voorschriften zijn afgeweken (Jesaja 58: 1, 2). Hij drukt in deze termen hun opdracht uit aan de belijdende gelovigen: *'En die uit u [voortkomen], zullen bouwen de oude verwoeste plaatsen; de fondamente[n], van geslacht tot geslacht [verwoest], zult gij oprichten; en gij zult genaamd worden: Die de bressen toemuurt, die de paden weder opmaakt, om te bewonen. Indien gij uw voet van den sabbat afkeert, [van] te doen uw lust op Mijn heiligen dag; en [indien] gij den sabbat noemt een verlustiging, opdat de HEERE geheiligd worde, Die te eren is; en [indien] gij dien eert, dat gij uw wegen niet doet, [en] uw eigen lust niet vindt, noch een woord [daarvan] spreekt; Dan zult gij u verlustigen in den HEERE,'* (Jesaja 58: 12-14).

De opdracht van het geestelijke Israël is vergelijkbaar met die van het oude Israël. Gods wet werd geschonden toen de kleine gehoornde macht de Sabbat veranderde. Net zoals de onderdrukte Sabbat in Israël moest worden hersteld, zo moet in de moderne tijd de Goddelijke instelling van de Sabbat worden hersteld en de breuk in de muur van Gods wet worden hersteld.⁴⁷

Het is de verkondiging van de boodschap van Openbaring 14: 6-12 in verband met het eeuwige Evangelie, dat dit werk van herstel en verhoging van de wet volbrengt. En het is het verkondigen van deze boodschap, welke de opdracht is van Gods gemeente ten tijde van de Tweede Advent (zie geloofspunt 12). Deze boodschap is bedoeld, om de wereld aan te moedigen en iedereen uit te nodigen, zich voor te bereiden op het oordeel.

De formulering van de oproep om de Schepper te aanbidden, *'Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee en de fonteynen der wateren gemaakt heeft'* (Openbaring 14: 7), is een directe verwijzing naar het vierde gebod van Gods eeuwige wet. Het vermelden ervan in deze laatste waarschuwing, bevestigt Gods bijzondere zorg om Zijn alom vergeten Sabbat voor de wederkomst te laten herstellen.

Het uitdragen van deze boodschap zal leiden tot een conflict, waarbij de gehele wereld betrokken is. Het centrale thema is de gehoorzaamheid aan Gods wet en de naleving van de Sabbat. In het licht van dit conflict moet iedereen beslissen, of hij de geboden van God of die van mensen bewaart. Deze boodschap zal een volk teweegbrengen, die de geboden van God en het geloof van Jezus bewaren. Degenen die het afwijzen, zullen uiteindelijk het merkteken van het beest ontvangen (Openbaring 14: 9,12; zie geloofspunt 12).

Om deze opdracht, het verheffen van Gods wet en het eren van Zijn veronachtzaamde Sabbat met succes te volbrengen, moet Gods volk een bestendig en liefdevol voorbeeld stellen in het houden van de Sabbat.

De naleving van de Sabbat

Om *'Gedenk den Sabbatdag, dat gij dien heiligt'* (Ex 20: 8), moeten we de Sabbat de hele week overdenken en die voorbereidingen treffen, welke nodig zijn om deze op een voor God welgevallige wijze in acht te nemen. We moeten oppassen dat we onze energie tijdens de week niet zo uitputten, dat we ons niet in dienst kunnen stellen op de Sabbat.

Omdat de Sabbat een dag van bijzondere gemeenschap met God is, waarin wij uitgenodigd worden. Om Zijn genadige handelingen in de schepping en verlossing met vreugde te vieren, is het belangrijk dat we alles vermijden wat de heilige sfeer van de Sabbat aantast. De Bijbel bepaalt dat we op de Sabbat onze wereldse werkzaamheden moeten beëindigen (Exodus 20: 10), waarbij we al het werk dat we doen, om in ons levensonderhoud te voorzien en alle zakelijke transacties vermijden (Nehemia 13: 15-22). We moeten God eren, *'dat gij uw wegen niet doet, en uw eigen lust niet vindt, noch een woord daarvan spreekt'* (Jesaja 58: 13). Als we ons deze dag wijden aan het behagen van onszelf, aan het betrokken zijn bij wereldse belangen, gesprekken en gedachten, of aan het beoefenen van sporten, dan zou dat afbreuk doen aan de gemeenschap met onze Schepper en de heiligheid van de Sabbat schenden.⁴⁸ Onze zorg voor het Sabbatgebod moet zich uitstrekken tot allen die onder onze bevoegdheid vallen - onze kinderen, degenen die voor ons werken en zelfs onze bezoekers en dieren (Exodus 20: 10), zodat ook zij van de zegeningen van de Sabbat kunnen genieten.

De Sabbat begint bij zonsondergang op vrijdagavond en eindigt bij zonsondergang op zaterdagavond (zie Genesis 1: 5; zie ook Marcus 1: 32; Leviticus 23: 32).⁴⁹ De Schrift noemt de dag voor de Sabbat (vrijdag) - de voorbereidingsdag - een dag om zich voor te bereiden op de

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Sabbat (Marcus 15: 42), zodat niets de heiligheid ervan zal bederven. Op deze dag moeten zij die de maaltijden van de familie bereiden, voedsel voor de Sabbat bereiden, zodat ook zij tijdens de heilige uren, van hun werk kunnen rusten (zie Exodus 16: 23; Numeri 11: 8).

Wanneer de heilige uren van de Sabbat naderen, is het goed voor familieleden of groepen gelovigen, kort voor zonsondergang op vrijdagavond bij elkaar te komen, om te zingen, te bidden en Gods Woord te lezen en zo de Geest van Christus uit te nodigen, als welkome Gast. Op dezelfde manier moeten zij het einde ervan markeren, door zich richting het einde van de Sabbat op zaterdagavond in aanbidding te verenigen, waarbij zij Gods aanwezigheid en leiding vragen voor de daaropvolgende week.

De HEER roept Zijn volk op om van de Sabbat een dag van verlustiging te maken (Jesaja 58: 13). Hoe kunnen zij dit doen? Alleen wanneer men het voorbeeld van Christus, de HEER van de Sabbat, volgen, kan men ooit hopen dat men de echte vreugde en voldoening ervaart, welke God voor hen heeft weggelegd op deze dag.

Christus aanbad regelmatig op de Sabbat, nam deel aan de diensten en gaf Godsdienstig onderwijs (Marcus 1: 21; 3: 1-4; Lucas 4: 16-27; 13: 10). Maar Hij deed meer dan alleen maar aanbidden. Hij had omgang met anderen (Marcus 1: 29-31; Lucas 14: 1), bracht tijd door in de open lucht (Marcus 2: 23) en ging door met het doen van heilige daden van barmhartigheid. Waar Hij kon, genas Hij de zieken en verdrukten (Marcus 1: 21-31; 3: 1-5; Lucas 13: 10-17; 14: 2-4; Johannes 5: 1-15; 9: 1-14).

Toen Jezus werd bekritiseerd voor Zijn werk, om het lijden te verlichten, antwoordde Hij: *'Zo is het dan op de Sabbatdagen geoorloofd wel te doen'* (Matthéüs 12: 12). Zijn genezende handelingen hebben de Sabbat niet verbroken en ook niet afgeschaft. Maar ze maakten wel een einde aan de belastende regels, welke de betekenis van de Sabbat, als Gods instrument van geestelijke verfrissing en verrukking, hadden verdraaid.⁵⁰ God bedoelde de Sabbat voor de geestelijke verrijking van de mensheid. Activiteiten die de gemeenschap met God verbeteren zijn goed; activiteiten die van dat doel afleiden en van de Sabbat een vakantiedag maken zijn ongepast.

De HEER van de Sabbat nodigt iedereen uit om Zijn voorbeeld te volgen. Wie Zijn roeping aanneemt, ervaart de Sabbat als een verlustiging en een geestelijke hoogtij - een voorproef van de hemel. Zij ontdekken dat 'de Sabbat door God is bedoeld om geestelijke ontmoediging te voorkomen. De wekelijkse zevende dag troost ons geweten en verzekert ons dat we ondanks onze onvolmaakte karakters volkomen zijn in Christus. Zijn verdiensten op Golgotha gelden als onze verzoening. We gaan Zijn rust in.'⁵¹

Referenties

1. John N. Andrews, History of the Sabbath, 2nd end., enl. (Battle Creek, MI: Seventh-day Adventist Publishing Assn., 1873), 3rd ed., enl., p. 575.
2. SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 1, p. 220.
3. Idem.
4. J.L. Shuler, God's Everlasting Sign (Nashville: Southern Pub. Assn., 1972), pp. 114-116; M.L. Andreason, The Sabbath (Washington, D.C.: Review and Herald, 1942), p. 248; Wallenkampf, 'The Baptism, Seal, and Fullness of the Holy Spirit' (unpublished manuscript), p. 48; White, Patriarchs and Prophets, p. 307; White, Great Controversy, pp. 613, 640.
5. White, Patriarchs and Prophets, p. 307.
6. Wallenkampf, 'Baptism, Seal, and the Fullness of the Holy Spirit,' p. 48.
7. SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 1, p. 605.
8. 'Sabbath,' SDA Encyclopedia, rev. ed., p. 1239.
9. 'Sabbath, Annual,' idem., p. 1265.
10. Jonathan Edwards, The Works of President Edwards (New York: Leavitt & Allen, 1852 repr. of the Worcester ed.), vol. 4, p. 622. The Puritans considered Sunday to be the Christian Sabbath.
11. Interessant is, dat het een 'grote Sabbat' was op dewelke Jezus in het graf rustte - want die Sabbat was zowel de zevende dag van de week als de eerste sabbat van de week van ongezuurde broden. Wat een dag om de Verlossing haar hoogtepunt te doen bereiken! Het zien *'dat het goed was'* bij de schepping, vloeit samen met het *'het is volbracht'* van de Verlossing, wanneer de Auteur en Voleinder opnieuw rust in voltooiing.
12. Samuele Bacchiocchi, Rest for Modern Man (Nashville: Southern Pub. Assn., 1976), pp. 8, 9.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

13. 'Sabbath,' SDA Encyclopedia, rev. ed., p. 1244. See also SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 7, pp. 205, 206; cf. White, 'The Australia Camp Meeting,' Review and Herald, Jan. 7, 1896, p. 2.
14. Zie SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 7, pp. 735, 736. Cf. White, Acts of the Apostles (Mountain View, CA: Pacific Press, 1911), p. 581.
15. 'Sabbath,' SDA Encyclopedia, p. 1237.
16. A.H. Strong, Systematic Theology, p. 408.
17. White, Patriarchs and Prophets, p. 48.
18. Bacchiocchi, Rest for Modern Man, p. 15.
19. Idem., p. 19.
20. White, Testimonies, vol. 6, p. 350.
21. Andreasen, Sabbath, p. 25
22. Wetticisme kan worden gedefinieerd als pogingen om redding te verdienen, door individuele inspanning. Het is in overeenstemming met de wet en bepaalde voorschriften, als een middel tot rechtvaardiging voor God. Dit is verkeerd, omdat *'uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd zal worden'* (Romeinen 3:20). – Shuler. Shuler vervolgt, 'Degenen die de Sabbatviering afkeuren als wetticisme, moeten het volgende overwegen: Wanneer een wedergeboren christen afziet van aanbidding van valse goden en eerbied onderhoud, zoals bevolen door het eerste en derde gebod, is hij dan tegen de redding door genade? Zijn reinheid, eerlijkheid en waarachtigheid, zoals aanbevolen in het zevende, achtste en negende gebod tegen vrije genade? Het antwoord is NEE, op beide vragen. Toch is het houden van de zevende dag door een vernieuwde ziel geen wetticisme, noch is het in tegenspraak met redding door genade. In feite, is het Sabbatgebod het enige gebod in de wet, dat als een teken staat voor verlossing van zonden en heiligmaking door genade.'
23. Idem., p. 89.
24. Idem., p. 94.
25. Andreasen, Sabbath, p. 105.
26. SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 7, p. 420.
27. Idem.
28. James Gibbons, The Faith of Our Fathers, 47th rev. enl. ed. (Baltimore: John Murphy & Co., 1895), pp. 111, 112. R.W. Dale, a Congregationalist, zei: 'Het is vrij duidelijk dat hoe gestreng of toegewijd wij de zondag ook doorbrengen, wij niet de Sabbat houden. . . . De Sabbat is gebaseerd op een specifiek Goddelijk gebod. We kunnen op zo'n bevel niet pleiten voor de verplichting om de zondag te vieren (R.W. Dale, The Ten Commandments, 4th ed. [London: Hodder and Stoughton, 1884], p. 100.
29. Andrew T. Lincoln, 'From Sabbath to Lord's Day: A Biblical and Theological Perspective,' in From Sabbath to Lord's Day: A Biblical, Historical, and Theological Investigation, ed., D.A. Carson (Grand Rapids: Zondervan, 1982), p. 386.
30. Idem., p. 392.
31. See Justin Martyr, First Apology, in Ante-Nicene Fathers (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans, 1979), vol. 1, p. 186; Maxwell, God Cares (Mountain View, CA: Pacific Press, 1981), vol. 1, p. 130.
32. See, E.G., Bacchiocchi, 'The Rise of Sunday Observance in Early Christianity,' in The Sabbath in Scripture and History, ed. Kenneth A. Strand (Washington, D.C.: Review and Herald, 1982), p. 137; Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday (Rome: Pontifical Gregorian University Press, 1977), pp. 223-232.
33. Socrates, Ecclesiastical History, book 5, chap. 22, trans. in Nicene and Post-Nicene Fathers, 2nd series (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans, 1979), vol. 2, p. 132.
34. Sozomen, Ecclesiastical History, book 7, chap. 19, trans. in Nicene and Post-Nicene Fathers, 2nd series, vol. 2, p. 390.
35. Maxwell, God Cares, vol. 1, p. 131.
36. Gaston H. Halsberghe, The Cult of Sol Invictus (Leiden: E.J. Brill, 1972), pp. 26, 44. See also Bacchiocchi, 'Rise of Sunday Observance,' p. 139.
37. Bacchiocchi, 'Rise of Sunday Observance,' p. 140. See also Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday, pp. 252, 253.
38. See e.g., Maxwell, God Cares, vol. 1, p. 129; H.G. Heggveit, Illustreret Kirkehistorie (Christiania [Oslo]: Cammermeyers Boghandel, 1891-1895), p. 202, as trans. in SDA Bible Students' Source Book, rev. ed., p. 1000.
39. Codex Justinianus, book 3, title 12, 3, trans. in Schaff, History of the Christian Church 5th ed. (New York: Charles Scribner, 1902), vol. 3, p. 380, note 1.
40. Council of Laodicea, Canon 29, in Charles J. Hefele, A History of the Councils of the Church From the Original Documents, trans. and ed. by Henry N. Oxenham (Edinburgh: T. and T. Clark, 1876), vol. 2, p. 316. See also SDA Bible Students' Source Book, rev. ed., p. 885.
41. Giovanni Domenico Mansi, ed., Sacrorum Conciliorum, vol. 9, col. 919, as quoted by Maxwell, God Cares, vol. 1, p. 129. Cited in part in Andrews, History of the Sabbath and First Day of the Week, p. 374.
42. Lucius Ferraris 'Papa,' art. 2, Prompta Bibliotheca (Venetiis [Venice]: Caspa Storti, 1772), vol. 6, p. 29, as trans. in SDA Bible Students' Source Book, rev. ed., p. 680.
43. John Eck, Enchiridion of Commonplaces Against Luther and Other Enemies of the Church, trans. Ford L. Battles, 3rd ed. (Grand Rapids: Baker, 1979), p. 13.
44. Gaspare [Ricciulli] de Fosso, Address in the 17th Session of the Council of Trent, Jan. 18, 1562, in Mansi, Sacrorum Conciliorum, vol. 33, cols. 529, 530, as trans. in SDA Bible Students' Source Book, rev. ed., p. 887.
45. Peter Geiermann, The Convert's Catechism of Catholic Doctrine (Rockford, IL: Tan Books and Publishers, 1977), p. 50. Idem., p. 19.
46. John A. O'Brien, The Faith of Millions, rev. ed. (Huntington, IN: Our Sunday Visitor Inc., 1974), pp. 400, 401.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

47. Cf. E.G. White, *Great Controversy*, pp. 451-453.

48. E.G. White, *Selected Messages*, book 3, p. 258.

49. In de Schrift werden, zoals het scheppingsverhaal duidelijk maakt, de dagen van zonsondergang tot zonsondergang gemarkeerd. Zie ook Lev. 23:32.

50. Heeft Christus' voorbeeld verplicht gesteld, dat christelijke ziekenhuizen zeven dagen open moeten blijven zonder hun personeel Sabbatrust te geven? Toen zij zich realiseerde wat het ziekenhuispersoneel nodig had, zei E.G. White: 'De Heiland heeft ons door Zijn voorbeeld laten zien, dat het juist is om het lijden op deze dag te verlichten; maar artsen en verpleegkundigen moeten geen onnodig werk doen. De gewone behandelingen en operaties die kunnen wachten, moeten worden uitgesteld tot de volgende dag. Laat de patiënten weten dat artsen een dag rust moeten hebben' (*Medical Ministry* [Mountain View, CA: Pacific Press, 1963], p. 214). De kosten voor deze medische diensten op de Sabbat moeten opzij worden gezet voor liefdadigheidswerk. E.G. White schreef: 'Het kan nodig zijn om zelfs de uren van de heilige Sabbat te wijden aan de verlichting van het lijden van de mensheid. Maar de vergoeding voor dergelijke arbeid moet in de schatkist van de HEER worden gestort, om te worden gebruikt voor de rechtvaardige armen, die medische vaardigheid nodig hebben, maar het zich niet kunnen veroorloven om ervoor te betalen' (*idem.*, p. 216).

51. George E. Vandeman, *When God Made Rest* (Boise, ID: Pacific Press, 1987), p. 21.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...Wij zijn Gods rentmeesters. Van Hem ontvangen wij tijd en mogelijkheden, bekwaamheden en bezit en de zegeningen van de aarde en haar rijkdommen. Wij zijn aan Hem verantwoording schuldig voor het juiste gebruik hiervan. Wij erkennen Gods eigendomsrecht, door Hem en onze medemensen trouw te dienen en door tienden terug te geven en gaven te brengen voor de verkondiging van Zijn Evangelie en voor het welzijn en de groei van Zijn kerk. Rentmeesterschap is een voorrecht, ons door God gegeven om ons in liefde op te voeden en ons de overwinning te doen behalen, over egoïsme en hebzucht. Rentmeesters verheugen zich in de zegeningen, welke anderen ten deel vallen als gevolg van hun getrouwheid.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 20

Hoofdstuk 20 RENTMEESTERSCHAP

Meer dan iets anders betekent een christelijk leven, een leven van overgave - het opgeven van onszelf en het aanvaarden van Christus. Als we zien hoe Jezus Zich heeft overgegeven en Zichzelf voor ons heeft opgeofferd, roepen we uit: 'Wat kan ik voor U doen?'

Dan, juist op het moment dat wij denken dat we een volledige toewijding, een volledige overgave hebben gedaan, gebeurt er iets dat laat zien hoe oppervlakkig onze toewijding is. Als we nieuwe gebieden van ons leven ontdekken om ons tot God te wenden, groeit onze toewijding. Dan brengt Hij, in alle zachtmoedigheid, een ander gebied onder onze aandacht waar we ons aan moeten overgeven. En zo gaat het leven verder door middel van een reeks christelijke vernieuwingen, welke steeds dieper doordringen in ons zelf, onze levensstijl en hoe wij handelen en reageren.

Wanneer wij alles wat we zijn en hebben aan God geven, aan Wie het alles toch al toebehoort (1 Korinthe 3: 21-4: 2), dan neemt Hij het aan, maar geeft ons weer de leiding erover en maakt ons rentmeesters, of verzorgers, van alles wat we 'bezitten'. Dan wordt onze neiging om een comfortabel, egoïstisch leven te leiden doorbroken, door ons besef dat onze HEER naakt, gevangen en een vreemde was. En Zijn volhardende '*Gaat dan henen, onderwijst alle volken*' maakt de activiteiten van de kerk – het delen, onderwijzen, prediken, dopen - waardevoller voor ons. Omwille van Hem willen wij trouwe rentmeesters zijn.

Wat is rentmeesterschap?

'Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is van den Heiligen Geest, ... en [dat] gij uws zelfs niet zijt? Want gij zijt duur gekocht: zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn.' (1 Korinthe 6: 19,20). Tegen hoge kosten werden wij gekocht, verlost. Wij behoren toe aan God. Maar dat is slechts het terugwinnen, want Hij heeft ons gemaakt; wij hebben Hem vanaf het begin toebehoord, omdat *'In den beginne schiep God...'* (Genesis 1: 1). De Schrift stelt duidelijk dat: *'De aarde is des HEEREN, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen'* (Psalm 24: 1).

Bij de Schepping deelde God Zijn bezittingen met de mensheid en Hij blijft de ware Eigenaar van de wereld, haar bewoners en haar goederen (Psalm 24: 1). Aan het kruis eiste Hij datgene terug, wat de mens bij de zondeval aan satan had overgegeven (1 Korinthe 6: 19-20). Hij heeft nu Zijn volk aangesteld, om als rentmeesters van Zijn bezittingen te fungeren.

Een rentmeester is een persoon die 'belast is met het beheer van het huishouden of het nalatenschap van iemand anders.'¹ Voor de christen betekent rentmeesterschap 'de verantwoordelijkheid van de mens voor en het gebruik van alles, wat hem door God aan het leven is toevertrouwd, het fysieke (lichamelijke) wezen, de tijd, talenten en bekwaamheden, de materiële bezittingen, de mogelijkheden om anderen van dienst te zijn en zijn kennis van de Waarheid.'² Christenen fungeren als manager (verantwoordelijke/beheerder) over Gods bezittingen en zien het leven als een Goddelijke kans om 'te leren trouwe rentmeesters te zijn, waardoor ze in het toekomstige leven in aanmerking komen voor het hogere rentmeesterschap van eeuwige dingen.'³

In zijn grotere omvang van het rentmeesterschap gaat het dus om 'het verstandig en onbaatzuchtig gebruik van het leven.'⁴

Manieren om Gods eigendom te erkennen

Het leven kan worden onderverdeeld in vier basisgebieden, ieder een geschenk van God. Hij gaf ons een lichaam, vaardigheden, tijd en materiële bezittingen. Daarnaast moeten wij zorgen voor de wereld om ons heen, waarover wij de heerschappij kregen.

Rentmeesterschap van het lichaam. Gods mensen zijn rentmeesters van zichzelf. We moeten God liefhebben met geheel ons hart en met geheel onze ziel en met geheel onze kracht en met geheel ons verstand (Lucas 10: 27). Christenen hebben het voorrecht om hun fysieke en mentale (geestelijke) krachten te ontwikkelen naar het beste van hun kunnen en mogelijkheden. Door dit te

doen brengen zij eer aan God en blijken zij een grotere zegen voor hun medemensen te zijn. (Zie geloofspunt 21)

Rentmeesterschap van bekwaamheden. Ieder persoon heeft speciale vaardigheden. De een heeft een talent op muzikaal gebied, de ander op het gebied van ambachtelijke beroepen, zoals naaien of auto-mechanica. Sommigen kunnen gemakkelijk vrienden maken en zich goed verenigen met anderen, terwijl anderen de neiging hebben om zich meer afzonderlijk bezig te houden.

Elk talent kan worden gebruikt om Degene, Die het bezit, of de oorspronkelijke Verlener is, te verheerlijken. Een persoon kan ijverig een talent veredelen tot Gods Heerlijkheid, maar ook voor persoonlijk egoïsme.

Wij zouden de gaven, welke de Heilige Geest een ieder van ons geeft, moeten ontwikkelen, teneinde deze gaven te vermenigvuldigen (Matthéüs 25). Goede rentmeesters gebruiken hun gaven ruimhartig om hun Meester meer rendement (opbrengst) te geven.

Rentmeesters van tijd. Als trouwe rentmeesters verheerlijken wij God, door een wijs gebruik van de tijd. *'En al wat gij doet, doet dat van harte als den HEERE en niet den mensen; Wetende, dat gij van den HEERE zult ontvangen de vergelding der erfenis; want gij dient den HEERE Christus'* (Kolossenzen 3: 23-24).

De Bijbel waarschuwt ons, ons niet te gedragen *'als onwijzen, maar als wijzen. Den tijd uitkopende, dewijl de dagen boos zijn'* (Efeze 5: 15-16). Net als Jezus moeten wij ons bezighouden met de zaken van onze Vader (Lucas 2: 49). Omdat tijd Gods geschenk is, is elk moment kostbaar. Het wordt gegeven om een karakter te vormen voor het eeuwige leven. Trouw rentmeesterschap van onze tijd betekent, het te gebruiken om onze HEERE te leren kennen, onze medemensen te helpen en het Evangelie te verspreiden.

Toen God ons bij de schepping tijd gaf, reserveerde Hij de zevende dag Sabbat, als heilige tijd voor gemeenschap met Hem. Maar er werden zes dagen gegeven, voor het menselijk gezin, om nuttig werk te verrichten.

Rentmeesterschap van materiële bezittingen. God gaf onze eerste ouders de verantwoordelijkheid om de aarde te onderwerpen, het dierenrijk te besturen en de hof van Eden te verzorgen (Genesis 1: 28; 2: 15). Dit alles was niet alleen om te genieten, maar ook om te beheren.

Er werd één beperking aan hen opgelegd. Zij mochten niet van de boom van kennis van goed en kwaad eten. Deze boom herinnert ons er voortdurend aan, dat God de Eigenaar en de uiteindelijke Autoriteit over de aarde heeft. Met respect voor deze beperking toonde het eerste paar hun geloof in en trouw aan Hem.

Na de zondeval kon God niet langer toetsen door de boom der kennis. Maar de mensheid had nog steeds behoefte aan een constante herinnering dat God de Bron is, van elk goed en volmaakt geschenk (Jakobus 1: 17) en dat Hij het is, Die ons de macht geeft om rijkdom te verkrijgen (Deuteronomium 8: 18). Om ons eraan te herinneren, dat Hij de Bron van elke zegen is, heeft God een systeem van tienden en offergaven ingesteld.

Dit systeem voorzag uiteindelijk in de financiële middelen om het priesterschap van de Israëlitische tempel te ondersteunen. Zevende-dag Adventisten hebben het Levitisch voorbeeld overgenomen als een goede, Bijbelse methode voor de financiering van een wereldwijde verspreiding van het Evangelie. God heeft bepaald dat het delen van het goede nieuws afhankelijk is, van de inspanningen en offergaven van Zijn volk. Hij roept hen op om onbaatzuchtige medewerkers met Hem te worden, door tienden en offergaven aan Hem te geven.

1. Tienden. Zoals een zevende van onze tijd (de Sabbat) aan God toebehoort, zo ook een tiende van alle materiële zaken die wij verkrijgen. De Schrift vertelt ons dat de tienden 'heilig zijn voor de HEERE', hetgeen Gods eigendom van alles symboliseert (Leviticus 27: 30, 32). Het moet aan Hem worden teruggegeven als het Zijne.

Het tienden systeem is mooi in zijn eenvoud. De gelijkheid komt tot uiting in de evenredige aanspraak ervan, op de rijken en de armen. In verhouding, zoals God ons het gebruik van Zijn eigendom heeft gegeven, zo moeten wij aan Hem een tiende teruggeven.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Wanneer God om de tienden vraagt (Maleachi 3: 10), doet Hij geen beroep op dankbaarheid of vrijgevigheid. Hoewel dankbaarheid een onderdeel zou moeten zijn van al onze uitingen aan God, geven wij de tienden omdat God het heeft bevolen. De tienden behoren toe aan de HEER en Hij vraagt dat wij deze aan Hem teruggeven.

a. Voorbeelden van tienden. Het tiendenstelsel is een geaccepteerde gewoonte in de hele Schrift. Abraham gaf Melchizédek, de priester van God de Allerhoogste, *'de tiende van alles'* (Genesis 14: 20). Door dit te doen erkende hij het Goddelijke priesterschap van Melchizédek en liet hij zien, dat hij goed bekend was met deze heilige inzetting. Deze vluchtige verwijzing naar tienden wijst erop, dat het in die vroege tijd al een gevestigde gewoonte was.

Blijkbaar begreep Jacob ook de eis van de tienden. Als balling en vluchteling beloofde hij aan de HEER: *'van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de tienden geven!'* (Genesis 28: 22). En na de Exodus, toen Israël werd opgericht als een natie, bevestigde God opnieuw de wet van tienden, als een Goddelijke instelling waarvan de welvaart van Israël afhing (Leviticus 27: 30-32; Numeri 18: 24,26,28; Deuteronomium 12: 6, 11,17).

In plaats van deze instelling in te trekken, neemt het Nieuwe Testament zijn geldigheid over. Jezus keurde tienden goed en veroordeelde degenen, die de geest ervan schonden (Matthéüs 23: 23). Terwijl de ceremoniële wetten, die de offergaven regelden, welke het verzoeningsoffer van Christus symboliseerden, eindigden bij Zijn dood, eindigde de tienden wet niet.

Omdat Abraham de vader is van alle gelovigen, is hij het voorbeeld voor christenen in het betalen van tienden. Zoals Abraham tienden betaalde aan Melchizédek, de priester van de Allerhoogste God, zo geven de gelovigen in het Nieuwe Testament tienden aan Christus onze Hogepriester, volgens de ordening van Melchizédek (Hebreeën 5: 9, 10; 7: 1-22).⁵

b. Gebruik van tienden. Tienden zijn heilig en mogen alleen voor heilige doeleinden worden gebruikt. De HEERE gebod: *'Ook alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des HEEREN; zij zijn den HEERE heilig. ... Aangaande al de tienden van runderen en klein vee, ... het tiende zal den HEERE heilig zijn'* (Leviticus 27: 30-32). *'Brengr al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis;'* (Maleachi 3: 10).

In Israël werden de tienden uitsluitend gebruikt voor de Levieten, die, nadat zij geen stamtoewijzing hadden ontvangen, al hun tijd zouden gebruiken, om de aanbidding van Israël te bevorderen, het heiligdom te bedienen en het volk te onderwijzen in de wet van de HEERE (Numeri 18: 21,24).

Na de kruisiging, toen de door God gegeven rol van het Levitisch priesterschap eindigde, moesten de tienden nog steeds gebruikt worden, om de bediening van Gods gemeente te ondersteunen. Paulus illustreerde het beginsel, dat hieraan ten grondslag ligt door een parallel te trekken tussen de Levitische dienst en de nieuw opgerichte evangeliebediening. Hij verklaarde, *'Indien wij ulieden het geestelijke gezaaid hebben, is het een grote [zaak], zo wij het uwe, dat lichamelijk is, maaien? Indien anderen deze macht over u deelachtig zijn, [waarom] niet veel meer wij? ... Weet gij niet, dat degenen, die de heilige dingen bedienen, van het heilige eten? [en] die steeds bij het altaar zijn, met het altaar delen? Alzo heeft ook de HEERE geordineerd dengenen, die het Evangelie verkondigen, dat zij van het Evangelie leven'* (1 Korinthe 9: 11-14).

De leden van de gemeente brengen hun tienden dan gewillig naar het *'schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis'* (Maleachi 3: 10) - met andere woorden, zodat er genoeg geld in Gods gemeente is, om te voorzien in het levensonderhoud van haar bediening en om de verbreiding van het Evangelie voort te zetten.⁶⁻⁷

2. Offergaven. Dankbare christenen kunnen hun bijdragen aan de gemeente niet beperken tot tienden. In Israël zijn de tabernakel en later de tempel, gebouwd uit 'vrije wilsoffers'-offergaven van bereidwillige harten (Exodus 36: 2-7; 1 Kronieken 29: 14). En speciale offergaven dekten de onderhoudskosten van deze plaatsen van aanbidding (Exodus 30: 12-16; 2 Koningen 12: 4,5; 2 Kronieken 24: 4-13; Nehemia 10: 32, 33). De Israëlieten droegen waarschijnlijk wel een vierde tot een derde van hun inkomen bij, aan religieuze en liefdadige doeleinden. Leidde zulke aanzienlijke bijdragen tot armoede? Integendeel, God beloofde hen te zegenen in hun trouw (Maleachi 3: 10-12).⁸

Ook vandaag de dag roept de HEERE op tot vrijgevigheid, naarmate Hij ons welvarend heeft gemaakt. Er zijn offers nodig om kerken te bouwen, te onderhouden, te bedienen en om medisch zendingswerk op te zetten, waaruit de praktische betekenis van het Evangelie blijkt.

Moeten we evenveel geven als de Israëlieten, of is hun manier van geven niet meer van toepassing? In het Nieuwe Testament heeft Christus het beginsel van ware rentmeesters vastgelegd - dat onze gaven aan God in verhouding moeten staan, tot het licht en de voorrechten, welke wij hebben genoten. Hij zei: *'En een iegelijk, wien veel gegeven is, van dien zal veel geëist worden; en wien men veel vertrouwd heeft, van dien zal men overvloediger eisen.'* (Lucas 12: 48). Toen Christus Zijn volgelingen op zendingsreis zond, zei Hij: *'Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet'* (Matthéüs 10: 8). Dit beginsel geldt ook voor het delen van onze financiële zegeningen.

Nergens wordt dit systeem door het Nieuwe Testament ingetrokken of versoepeld. Als we onze voorrechten en zegeningen vergelijken met die van de Israëlieten, zien we dat in Jezus ons aandeel duidelijk groter is geweest. Onze dankbaarheid zal een overeenkomstige vorm vinden in een grotere vrijgevigheid, zodat het Evangelie van verlossing kan worden uitgebreid naar anderen.⁹ Hoe omvangrijker het Evangelie wordt verkondigd, hoe groter de behoefte aan steun.

3. Het resterende beginsel. De grondslag van rentmeesterschap geldt voor zowel, hetgeen we behouden, als voor hetgeen we geven. Terwijl tienden de basistest is van het rentmeesterschap, van onze tijdelijke materiële bezittingen,¹⁰ toetst het gebruik dat we maken van het overige kapitaal ons ook.

Ons gebruik van materiële goederen laat zien, hoezeer we God en onze naaste liefhebben. Geld kan een kracht voor het goede zijn: in onze handen kan het voedsel voor de hongerigen, drinken voor de dorstigen en kleding voor de naakten zijn (Matthéüs 25: 34-40). Vanuit Gods perspectief heeft geld vooral waarde, omdat het gebruikt wordt, teneinde in de levensbehoeften te voorzien, anderen te zegenen en om Zijn werk te ondersteunen.

4. Ontrouw in tienden en offergaven. Over het algemeen zijn de mensen onwetend van de Goddelijke beginselen van rentmeesterschap en verwaarloost men deze. Zelfs onder christenen zijn er maar weinigen, die hun rol als rentmeester erkennen. Gods antwoord op de ontrouw van Israël geeft een duidelijk inzicht in, hoe Hij deze kwestie ziet. Wanneer zij de tienden en offergaven voor hun eigen gewin gebruikten, waarschuwde Hij dat dit neerkomt op diefstal (Maleachi 3: 8) en schreef hun gebrek aan welvaart toe, aan hun ontrouw in het rentmeesterschap: *'Met een vloek zijt gij vervloekt, om dat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk'* (Maleachi 3: 9).

De HEERE heeft Zijn geduld, liefde en barmhartigheid geopenbaard, door Zijn waarschuwing vooraf te laten gaan met een aanbod van genade: *'Keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren'*. (Maleachi 3: 7). Hij bood hun een overvloedige zegen en daagde hen uit om Zijn trouw te testen. *'Brenge al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de HEERE der heirscharen, of Ik u [dan] niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen [schuren] genoeg wezen zullen. En Ik zal om uwentwil den opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geen misdacht voortbrengen, zegt de HEERE der heirscharen. En alle heidenen zullen u gelukzalig noemen; want gijlieden zult een lustig land zijn, zegt de HEERE der heirscharen'* (Maleachi 3: 10-12).

Rentmeesterschap van de aarde. De moderne wetenschap heeft van de aarde één groot laboratorium gemaakt voor onderzoek en experimenten. Dergelijk onderzoek levert veel voordelen op, maar de industriële revolutie heeft ook geleid tot lucht-, water- en bodemverontreiniging. Technologie heeft in sommige gevallen de natuur gemanipuleerd in plaats van deze verstandig te beheren.

Wij zijn rentmeesters van deze wereld en moeten er alles aan doen, om het leven op alle niveaus in stand te houden, door het ecologisch evenwicht intact te houden. Bij Zijn wederkomst zal Christus *'verderven degenen, die de aarde verdierven'* (Openbaring 11: 18). Vanuit dit perspectief zijn christelijke rentmeesters niet alleen verantwoordelijk voor hun eigen bezittingen, maar ook voor de wereld om hen heen.

Christus als Rentmeester

Goed rentmeesterschap is onbaatzuchtigheid; het is volledige zelf overgave aan God en dienstbaarheid aan de mensheid. Vanwege Zijn liefde voor ons, heeft Christus de wreedheid van het kruis, de nog diepere pijn van afwijzing door Zijn eigen volk en de afschuwelijke God-

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

verlatenheid, doorstaan. Wat zouden wij in vergelijking met deze gave ooit kunnen geven? Zijn geschenk was een geschenk, niet van wat Hij had - ook al had Hij alles - maar van *Zichzelf*. Dát is rentmeesterschap. De blik op dat grootste Geschenk is, om uit onszelf getrokken te worden en te worden zoals Hij. Het zal ons ertoe bewegen om een zorgzame gemeente te worden, zorgzaam voor zowel de mensen binnen als buiten de gemeenschap van gelovigen. Aangezien Christus voor de wereld is gestorven, is rentmeesterschap, in de breedste zin van het woord, voor de wereld.

De zegeningen van rentmeesterschap

God heeft ons in de rol van rentmeesters geplaatst voor *ons* welzijn, niet voor de Zijne.

Een persoonlijke zegening. Eén van de redenen waarom God ons vraagt, ons gedurende ons hele leven aan Hem toe te wijden, onze capaciteiten, ons lichaam en onze materiële bezittingen, is om ons eigen geestelijke groei en karakterontwikkeling aan te moedigen. Als we ons bewust blijven van Gods eigendom van alles en de niet-aflatende liefde die Hij ons schenkt, wordt onze liefde en dankbaarheid gevoed.

Trouw rentmeesterschap helpt ons ook bij het behalen van de overwinning op hebzucht en egoïsme. Gierigheid, een van de grootste vijanden van de mens, wordt in de Decaloog veroordeeld. Jezus waarschuwde er ook voor: *'Ziet toe en wacht u van de gierigheid; want het is niet in den overvloed [gelegen], dat iemand leeft uit zijn goederen.'* (Lucas 12: 15). Regelmatig geven helpt om hebzucht en egoïsme uit ons leven te verdrijven.

Rentmeesterschap leidt tot de ontwikkeling van gewoonten van spaarzaamheid en efficiëntie. *'Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist'* (Galaten 5: 24), en zullen niets gebruiken voor zelfzuchtige bevrediging. 'Wanneer de beginselen van rentmeesterschap in het leven in praktijk worden gebracht, wordt de ziel verlicht, het doel wordt vastgelegd, sociale genoegens worden ontdaan van ongezonde eigenschappen, het zakelijke leven wordt geleid onder de heerschappij van de gouden regel en het winnen van zielen wordt een passie. Dat zijn de overvloedige zegeningen van Gods voorzieningen in een leven van geloof en trouw'.¹¹

Een diepe tevredenheid en vreugde komt voort uit de verzekering, dat op alles wat geïnvesteerd is voor het heil van hen voor wie Hij stierf, de Meester schrijft: *'Voor zoveel gij [dit] een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij [dat] Mij gedaan'* (Matthéüs 25: 40). 'Er is niets te kostbaars om aan Jezus te geven. Als we de talenten van de middelen, die Hij ons toevertrouwd heeft, aan Hem teruggeven, zal Hij meer in onze handen geven. Elke inspanning die we voor Christus doen, zal door Hem beloond worden en elke plicht die we in Zijn Naam vervullen, zal ons eigen geluk dienen'.¹²

Een zegen voor anderen. Echte rentmeesters zegenen allen met wie ze in contact komen. Zij voeren het bevel tot rentmeesterschap van Paulus uit: *'Dat zij weldadig zijn, rijk worden in goede werken, gaarne mededelende zijn, [en] gemeenzaam; Leggende zichzelf weg tot een schat een goed fundament tegen het toekomstige, opdat zij het eeuwige leven verkrijgen mogen.'* (1 Timotheüs 6: 18-19)

Rentmeesterschap betekent dienstbaarheid aan anderen en de bereidheid om alles te delen, hetgeen God genadig heeft geschonken en een ander ten goede zou kunnen komen. Dit betekent dat 'we niet langer denken dat het leven bestaat uit hoeveel geld we hebben, de titels die we hebben, de belangrijke mensen die we kennen, het huis en de buurt waarin we wonen en de positie en invloed die we denken te hebben'.¹³ Echt leven is God kennen, liefdevolle en vrijgeevige eigenschappen, als de Zijne, ontwikkelen en geven wat we kunnen, naarmate Hij ons voorspoedig heeft doen zijn. Echt geven in de Geest van Christus is echt leven.

Een zegen voor de gemeente. De toepassing van het Bijbelse plan van rentmeesterschap is onontbeerlijk voor de gemeente. De voortdurende deelname van haar leden in het geven is als oefening – het resulteert in een sterk gemeentelijk lichaam, betrokken bij het delen van de zegeningen, welke Christus haar heeft geschonken en klaar om in te spelen op de behoeften, welke er in Gods zaak bestaan. De gemeente zal over voldoende middelen beschikken, om de bediening te ondersteunen, Gods Koninkrijk in de directe omgeving uit te breiden en tevens naar

de afgelegen plaatsen op aarde. Het zal bereidwillig tijd, talenten en middelen beschikbaar stellen aan God, in liefde en dankbaarheid voor Zijn zegeningen.

Met het oog op de verzekering van Christus, dat Hij zal terugkeren, wanneer het Evangelie van het Koninkrijk is verkondigd *'tot een getuigenis aan alle volkeren'* (Matthéüs 24: 14), worden allen uitgenodigd om rentmeesters en medewerkers met Hem te zijn. Zo zal het getuigenis van de gemeente, een krachtige zegen zijn voor de wereld en haar trouwe rentmeesters zullen blij worden gemaakt, als zij de zegeningen van het Evangelie uitgebreid zien naar anderen.

Referenties

1. Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2e ed., 1979, p. 1786.
2. SDA Encyclopedie, rev. ed., p. 1425.
3. Idem.
4. Paul G. Smith, *Managing God's Goods* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1973), p. 21.
5. Zie C.G. Tuland, 'Tithing in the New Testament', Ministerie, oktober 1961, p. 12.
6. Bijv. in Exodus 27:20 gaf de HEER speciale instructies dat er olijfolie voor de lampen moest worden verstrekt. Het leveren van de olie voor de plaats van aanbidding, zodat deze goed kon functioneren, was een voortdurende verplichting, maar deze onkosten kwamen niet van de tienden. Zie ook White, *Counsels on Stewardship* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1940), blz. 102, 103. Zij zegt, dat Bijbelleraren in kerkelijke scholen betaald moeten worden uit de tienden (idem., p. 103), maar dat het niet mag worden gebruikt voor andere 'schooldoeleinden', studentenleningen, of voor het ondersteunen van colporteurs (White, *Testimonies*, vol. 9, p. 248, 249; White, *Selected Messages*, boek 2, p. 209). Deze fasen van Gods werk moeten worden ondersteund vanuit de offergaven.
7. T.H. Jemison heeft een aantal zeer praktische suggesties gedaan voor het berekenen van tienden. Hij schreef: 'Tienden op salaris is gemakkelijk te achterhalen. Gewoonlijk zijn er geen 'zakelijke kosten' - dat wil zeggen, de werkelijke kosten voor het genereren van de inkomsten - die moeten worden afgetrokken. Tien procent van het salaris zijn tienden. 'Tienden bedrijfs inkomsten heeft een aantal variaties op het tiende salaris. Een groothandelaar of detailhandelaar zal de kosten die nodig zijn om zijn bedrijf uit te oefenen in mindering brengen, alvorens de tiende te berekenen. Dit omvat de kosten van ingehuurd hulp, warmte, licht, verzekeringen, huur- of onroerendgoedbelasting en dergelijke. Deze inhoudingen omvatten uiteraard geen van zijn persoonlijke of familiale kosten voor levensonderhoud.'
 'De boer brengt zijn kosten - loon, meststoffen, reparaties, rente, belastingen en dergelijke - in mindering. Echter, de boer moet in zijn inkomen rekening houden met boerderij producten die door de familie worden gebruikt, omdat dit de kosten van het gezinsleven verlaagt en als inkomen dient.'
 'Vergelijkbare procedures kunnen worden gevolgd door de fabrikant, de investeerder of de professionele man. De nauwkeurige boekhouding die tegenwoordig in alle bedrijven noodzakelijk is, maakt het gemakkelijk om de tienden op de stijging, of winst van het bedrijf te berekenen. Sommige zakenlieden nemen hun tienden berekening op in hun reguliere boekhoudstelsel.'
 'Soms vindt een vrouw wiens echtgenoot geen tienden betaler is, het moeilijk om te weten hoe zij zich moet verhouden tot het betalen van de tienden. In sommige gevallen kan ze de tienden betalen van het geld dat ze krijgt voor de huishoudelijke uitgaven. In andere gevallen is dit verboden. In dergelijke gevallen zal zij alleen nog maar tienden kunnen betalen van het extra geld, dat zij verdient of als geschenk ontvangt. *'Want indien tevoren de volvaardigheid des gemoed daar is, zo is iemand aangenaam naar hetgeen hij heeft, niet naar hetgeen hij niet heeft.'* (2 Korintiërs 8:12). (christelijke geloofsovertuigingen, p. 267).
8. Sommige Bijbelstudenten geloven dat Israël ten minste twee tienden (sommige denken drie) naast verschillende offergaven heeft bijgedragen. Met betrekking tot de eerste tiende had de HEERE gezegd: 'Ik heb de kinderen van Levi alle tienden in Israël gegeven als een erfenis, in ruil voor het werk dat zij verrichten'. (Num. 18:21). Maar over de tweede tiende zei Hij: 'Gij zult voor de HEERE uw God eten, op de plaats waar Hij ervoor kiest om Zijn naam, de tiende van uw graan en uw nieuwe wijn en uw olie, van de eerstelingen van uw runderen en uw schapen, opdat u leert de HEERE uw God altijd te vrezen' (Deut. 14:23). Twee van de drie jaar lang zouden de Israëlieten deze tiende, of het evenredige daarvan in geld, naar het heiligdom brengen. Daar zou het gebruikt worden om de religieuze feesten te vieren en ook om te voorzien voor de Levieten, vreemden, wezen en weduwen. Om de drie jaar zouden de Israëlieten de tweede tiende thuis gebruiken om de Levieten en de armen te onderhouden. De tweede tiende werd dus gebruikt voor liefdadigheid en gastvrijheid (Deut. 14:27-29; 26:12). Zie White, *Patriarchs and Prophets*, p. 530; 'Tithe,' SDA Bible Dictionary, rev. ed., p. 1127.
9. Cf. Wit, *Getuigenissen*, vol. 3, p. 392.
10. Vanuit Bijbels perspectief is bezit niet het eigendom. Onze houding ten opzichte van tienden geeft aan, of wij erkennen dat we alleen beheerders zijn of dat we doen alsof we eigenaars zijn.
11. Froom, 'Stewardship in Zijn Grotere Aspecten', Ministerie, juni 1960, p. 20.
12. White, *Testimonies*, vol. 4, p. 19.
13. P.G. Smith, p. 72.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat wij zijn geroepen om een godvruchtig volk te zijn, dat denkt, voelt en handelt in overeenstemming met de Bijbelse beginselen met betrekking tot ons persoonlijk leven en ons maatschappelijk functioneren. Om de Heilige Geest de gelegenheid te geven in ons het karakter van de HEERE te herscheppen, wensen wij alleen betrokken te zijn bij die dingen die een christelijke reinheid, gezondheid en vreugde in ons leven tot stand brengen. Dit wil zeggen dat ontspanning en vrijetijdsbesteding moeten voldoen aan de hoogste normen van christelijke smaak en verfijning. Bij alle verschil in cultuur behoort onze kleding eenvoudig, bescheiden en netjes te zijn, zoals het hen betaamt wiens schoonheid niet bestaat uit uitwendige versierselen, maar uit de onvergankelijke tooi van een zachtmoedige en stille geest. Omdat ons lichaam een tempel is van de Heilige Geest, dienen wij er op een verstandige manier mee om te gaan. Naast voldoende lichaamsbeweging en rust, moeten wij ons zo gezond mogelijk voeden en ons onthouden van onrein voedsel, zoals in de Schrift aangegeven. Daar alcoholische dranken, tabak en het onverantwoordelijk gebruik van medicijnen en verdovende middelen schadelijk zijn voor het lichaam, behoren wij ons daarvan eveneens te onthouden. In plaats daarvan moeten wij bezig zijn met al die dingen, welke onze gedachten en ons lichaam brengen onder het gezag van Christus, Die het beste met ons voor heeft.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 21

Hoofdstuk 21 HET GEDRAG VAN DE CHRISTENEN

Christelijk gedrag - de levensstijl van een volgeling van God - ontstaat als een dankbaar antwoord op Gods wonderbaarlijke verlossing door Christus. Paulus doet een beroep op alle christenen: *'Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige [en] Gode welbehagelijke offerande, [welke is] uw redelijke godsdienst. En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.'* (Romeinen 12: 1-2). Dus christenen beschermen en ontwikkelen bereidwillig hun mentale, fysieke en geestelijke vermogens om hun Schepper en Verlosser te eren.

Christus bad: *'Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze. Zij zijn niet van de wereld, gelijkerwijs Ik van de wereld niet ben.'* (Johannes 17: 15-16). Hoe kan een christen zowel in de wereld zijn, als er los van staan? Hoe moet de christelijke levensstijl verschillen van die van de wereld?

Christenen moeten een andere levensstijl aannemen, niet om anders te zijn, maar omdat God hen geroepen heeft om beginselvast te leven. De levensstijl waartoe Hij hen geroepen heeft, stelt hen in staat om hun volledige mogelijkheden als Zijn schepselen te bereiken, waardoor ze efficiënt zijn in Zijn dienst. Anders zijn bevordert ook hun opdracht: de wereld te dienen - er zout in zijn, er een licht in zijn. Van welke waarde zou zout zijn zonder smaak, of licht dat niet verschilde van duisternis?

Christus is ons Voorbeeld. Hij leefde zo rechtschapen in de wereld, dat mensen Hem ervan beschuldigden *'een vraat en wijnzuiper'* te zijn (Matteüs 11: 19), hoewel Hij dat niet was. Hij leefde zo consequent de beginselen van God uit, dat niemand Hem schuldig aan de zonde kon verklaren (Johannes 8: 46).

Gedrag en redding

Bij het bepalen van wat een geschikt gedrag is, moeten we twee uitersten vermijden.

De eerste is het aanvaarden van regels en toepassingen van beginselen, om een middel tot redding te worden. Paulus vat dit uiterste samen met de woorden: *'Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd [wilt] worden; gij zijt van de genade vervallen.'* (Galaten 5: 4).

Het tegenovergestelde uiterste is, te geloven dat werken niet redden, ze zijn dus onbelangrijk – dat wat een persoon doet, er niet écht toe doet. Paulus sprak ook van dit uiterste: *'Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders, alleenlijk [gebruikt] de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees;'* (Galaten 5: 13). Wanneer elk lid zijn of haar eigen geweten volgt, is er geen wederzijdse disciplinerende van mede-christenen in overeenstemming met Matthéüs 18 en Galaten 6: 1-2.' De gemeente wordt dan niet het lichaam van Christus, waarbinnen wederzijdse liefde en zorg is, maar een verzameling van verstokte personen, die ieder hun eigen weg gaan, zonder enige verantwoordelijkheid of enige zorg voor hun medemensen op zich te nemen."

Hoewel ons gedrag en onze geestesgesteldheid nauw verwant zijn, kunnen we nooit redding verdienen door correct gedrag. Christelijk gedrag is eerder een natuurlijke vrucht van verlossing en is gebaseerd op wat Christus al voor ons heeft bereikt op Golgotha.

Tempels van de Heilige Geest

Niet alleen de gemeente, maar ook de individuele christen is een tempel voor de inwoning van de Heilige Geest: *'Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is van den Heiligen Geest, Die in u is, Dien gij van God hebt, en [dat] gij uws zelfs niet zijt?'* (1 Korinthe 6: 19).

Christenen beoefenen dan ook goede gezondheidsgewoonten, om het bestuurscentrum van hun lichaamstempel, de geest, de woonplaats van de Geest van Christus te beschermen. Om deze reden hebben Zevende-dag Adventisten – gedurende de afgelopen 100 jaar – het belang van goede gezondheidsgewoonten benadrukt.² En deze nadruk heeft zijn vruchten afgeworpen: Uit recent onderzoek blijkt dat Adventisten minder kans hebben, dan de algemene bevolking, om bijna alle van de belangrijkste ziekten te ontwikkelen.³

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Als christenen houden wij ons bezig met zowel de geestelijke als de fysieke aspecten van het leven van mensen. Jezus, ons Voorbeeld, genas 'alle ziekte en alle kwale onder het volk' (Matthéüs 4: 23).

De Bijbel ziet de mens als een eenheid (zie geloofspunt 7). 'De tweedeling tussen geestelijk en materieel is vreemd aan de Bijbel.⁴ De roeping van God tot heiligheid houdt dus een oproep in tot zowel fysieke als geestelijke gezondheid. Susannah Wesley, moeder van de grondlegger van het Methodisme, vatte dit beginsel treffend samen: 'Wat het verstand verzwakt, verzwakt de zachtmoedigheid van het geweten, verdoezelt het gevoel voor God, vermindert de kracht en zeggenschap van de geest over het lichaam - dat is niet goed, hoe onschuldig het op zichzelf ook is.'⁵

Gods wetten, waaronder de wetten van de gezondheid, zijn niet willekeurig, maar zijn ontworpen door onze Schepper, teneinde ons in staat te stellen om in ons leven op zijn best te genieten. Satan, de vijand, wil onze gezondheid, onze vreugde, onze gemoedsrust stelen en ons uiteindelijk vernietigen (zie Johannes 10: 10).

Gods zegeningen voor totale gezondheid

Het bereiken van deze gezondheid hangt af van het beoefenen van een paar vrij eenvoudige maar effectieve, door God gegeven, beginselen. Sommigen daarvan zijn duidelijk en voor de meeste mensen heel aangenaam. Andere, zoals goede voeding, zijn moeilijker te accepteren, omdat het gaat om richtlijnen en gewoonten die zo fundamenteel zijn voor onze levensstijl. Om deze reden zullen we meer ruimte besteden aan die beginselen, die ofwel verkeerd begrepen, besproken of verworpen worden.⁶

De zegening van bewegen. Regelmatige lichaamsbeweging is de eenvoudige formule voor meer energie, een stevig lichaam, verlichting van stress, een gezondere huid, meer zelfvertrouwen, effectieve gewichtscontrole, verbeterde spijsvertering en regelmaat, verminderde depressie en minder risico op hart- en vaatziekten en kanker. Bewegen is niet alleen een optie, het is essentieel voor het behoud van een optimale gezondheid, zowel fysiek als mentaal.⁷

Nuttige activiteit neigt naar welvaart; inactiviteit en luiheid neigen naar tegenspoed (Spreuken 6: 6-13; 14: 23). God schreef de eerste man en vrouw activiteit voor - zorg voor hun tuin thuis in de open lucht (Genesis 2: 5,15; 3: 19). Christus Zelf was een Voorbeeld van lichamelijke activiteit. Het grootste deel van Zijn leven was Hij bezig met handenarbeid als timmerman, en tijdens Zijn bediening liep Hij over de wegen van Palestina.⁸

De zegening van het zonlicht. Licht is essentieel voor het leven (Genesis 1: 3). Het moedigt het proces aan, dat de voedingsstoffen produceert die ons lichaam voeden en energie geven en dat de zuurstof vrijmaakt, welke we nodig hebben om te leven. De zon bevordert de gezondheid en genezing.

De zegening van water. Het menselijk lichaam bestaat voor 75 procent uit water, maar deze vitale vloeistof gaat voortdurend verloren door uitgedemde lucht, transpiratie en afvalstoffen. Het drinken van zes tot acht glazen zuiver water per dag, zou bijdragen aan het behoud van een efficiënt en gelukkig welzijn. Een andere belangrijke functie van water is het gebruik ervan voor reinheid en de ontspanning, welke het biedt.

De zegening van frisse lucht. Een omgeving van onzuivere lucht, binnen of buitenshuis, zorgt ervoor dat het bloed minder zuurstof vervoert dan nodig is voor de optimale werking van elke cel. Dit heeft de neiging om een persoon minder alert en responsief te maken. Het is daarom belangrijk om er alles aan te doen om dagelijks een ruime toevoer van frisse lucht te garanderen.

De zegening van gematigd, drugsvrij, stimulans-vrij leven. Drugs/medicijnen hebben onze samenleving verzadigd, omdat ze stimulatie en bevrijding van stress en pijn bieden. De christen wordt omringd door verleidelijke uitnodigingen om drugs te gebruiken. Zelfs veel onschuldig uitziende, populaire dranken bevatten drugs: koffie, thee en cola's bevatten cafeïne,⁹ en koele fruitige wijnen bevatten alcohol. Onderzoek heeft aangetoond dat de mildere geneesmiddelen in de regel leiden tot sterkere geestverruimende geneesmiddelen. De verstandige christen zal zich onthouden, van alles wat schadelijk is en alleen het goede met mate te gebruiken.

1. Tabak. In welke vorm dan ook, is tabak een langzaam gif, hetgeen een schadelijk effect heeft op de fysieke, mentale en morele krachten. Op het eerste gezicht zijn de effecten nauwelijks merkbaar. Het prikkelend en verlamt de zenuwen, verzwakt en vertroebelt de hersenen. Degenen die

tabak gebruiken plegen langzaam zelfmoord¹⁰ en overtreden het zesde gebod: *'Gij zult niet doden'* (Exodus 20: 13)

2. Alcoholische dranken. Alcohol is een van de meest gebruikte drugs in de wereld. Het heeft ontelbaar miljoenen mensenlevens verwoest. Niet alleen kwetst het degenen, die het gebruiken, maar het eist ook zijn tol van de samenleving in het algemeen – door gebroken gezinnen, dodelijke ongelukken en armoede.

Omdat God alleen met ons communiceert via ons verstand, is het goed te onthouden, dat alcohol een negatieve invloed heeft op haar gehele functioneren. Naarmate het alcoholgehalte in het systeem stijgt, ontwikkelt de drinker door verlies van coördinatie, verwarring, desoriëntatie, verdoving, coma en dood. Het regelmatig nuttigen van alcoholische dranken, zal uiteindelijk leiden tot verlies van geheugen, oordeel en leervermogen.¹¹

Schriftuurlijke verhalen over het gebruik van alcoholische dranken kunnen de indruk wekken, dat God het gebruik ervan heeft goedgekeurd. De Schrift geeft echter ook aan, dat Gods volk heeft deelgenomen aan sociale praktijken zoals echtscheiding, polygamie (het houden van meerdere vrouwen) en slavernij - praktijken die God zeker niet goedkeurde. Bij het interpreteren van dergelijke Schriftuurlijke passages is het nuttig, in gedachten te houden dat God niet noodzakelijkerwijs alles wat Hij toestaat, onderschrijft.

Het antwoord van Jezus op de vraag waarom Mozes echtscheiding toestond, wijst op deze beginselverklaring, Hij zei: *'Mozes heeft vanwege de hardigheid uwer harten u toegelaten uw vrouwen te verlaten; maar van den beginne is het alzo niet geweest.'* (Matthéüs 19: 8).¹² Eden is het Goddelijke voorbeeld, tot welk het Evangelie ons zou herstellen. Net als bij de andere praktijken was het gebruik van alcohol geen onderdeel van Gods oorspronkelijke plan.¹³

3. Andere geneesmiddelen en verdovende middelen. Er zijn vele andere schadelijke drugs en verdovende middelen, waardoor satan mensenlevens vernietigt.¹⁴ Ware christenen die Christus aanschouwen, zullen God voortdurend verheerlijken met hun lichaam, zich realiserend dat zij Zijn gewaardeerde bezittingen zijn, gekocht met Zijn kostbare bloed.

De zegening van rust. Een goede rust is essentieel voor de gezondheid van lichaam en geest. Christus geeft ons de ontroerende instructie, welke Hij zijn vermoeide discipelen gaf: *'Komt gijlieden in een woeste plaats hier alleen, en rust een weinig;'* (Marcus 6: 31). Rustperiodes zorgen voor de broodnodige rust voor de gemeenschap met God: *'Laat af, en weet, dat Ik God ben;'* (Psalm 46: 11). God benadrukte onze behoefte aan rust door de zevende dag van de week apart te zetten als rustdag (Exodus 20: 10).

Rust is meer dan slapen of stoppen met ons dagelijkse werk. Het gaat om de manier waarop we onze vrije tijd doorbrengen. Vermoeidheid wordt niet altijd veroorzaakt door stress of door te hard of te lang werken: Onze geest kan worden uitgeput door overprikkeling via de media, ziekte of diverse persoonlijke problemen.

Recreatie is herschepping in de ware zin van het woord. Het versterkt, bouwt op en verfrist de geest en het lichaam en bereidt gelovigen voor, om met nieuwe kracht terug te keren naar hun roeping. Om het leven op zijn best te leven, moeten christenen alleen die vormen van ontspanning en vermaak nastreven, welke hun band met Christus versterken en hun gezondheid verbeteren.

De Schrift legt het volgende beginsel vast, hetwelk christenen zal helpen bij het kiezen van de juiste ontspanning: *'Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is, [namelijk] de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld.'* (1 Johannes 2: 15-16).

1. Films, televisie, radio en video's. Deze media kunnen grote onderwijsinstellingen zijn. Ze hebben 'de hele sfeer van onze moderne wereld veranderd en hebben ons in contact gebracht met het leven, het denken en de activiteiten van de gehele wereld'¹⁵. De christen zal echter in gedachten houden, dat televisie en video's een grotere impact hebben op het leven van een persoon, dan welke andere activiteit dan ook.

Helaas brengen video en televisie, met bijna constante theater-voorstellingen, invloeden in huis die noch heilzaam, noch verheffend zijn. Als we niet kritisch en vastberaden zijn, 'zullen ze van onze huizen theaters en zang voorstellingen van een goedkope en verdorven soort maken'¹⁶

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

De toegewijde christen zal zich afkeren van ongunstige, gewelddadige, sensuele films en televisieprogramma's.

Visuele en audiomedialen zijn op zich niet slecht. Dezelfde kanalen die de diepten van de menselijke goddeloosheid weergeven, brengen tevens de prediking van het Evangelie van verlossing. En vele andere waardevolle programma's worden uitgezonden. Maar mensen kunnen zelfs de goede programma's gebruiken om de verantwoordelijkheden van het leven te vermijden. Christenen zullen niet alleen beginselen willen vastleggen, om te bepalen wat ze moeten kijken, maar zullen ook tijdslimieten stellen aan hun kijken, zodat de sociale relaties en de verantwoordelijkheden van het leven er niet onder lijden. Als we niet kunnen onderscheiden, of wanneer we de macht missen om onze media te controleren, is het veel beter om deze helemaal af te schaffen, dan ons leven te laten regeren, door de geest te vervuilen, of door buitensporige hoeveelheden tijd te verbruiken (zie Mattheüs 5: 29-30).

Met betrekking tot onze overdenking van Christus stelt een belangrijk Bijbels beginsel, dat *'wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des HEEREN [als] in een spiegel aanschouwende, worden [naar] hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid,'* (2 Korinthe 3: 18). Aanschouwen brengt verandering. Maar christenen moeten voortdurend beseffen, dat dit beginsel ook aan de negatieve kant werkt. Films die de zonden en misdaden van de mensheid - moord, overspel, roofoverval en andere ontorende handelingen - grafisch in beeld brengen, dragen bij aan de huidige ineenstorting van de moraal.

Paulus' advies in Filippenzen 4: 8 legt een beginsel vast, hetwelk helpt bij het identificeren van de vormen van recreatie die waarde hebben: *'Voorts, broeders, al wat waarachtig is, al wat eerlijk is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wel luidt, zo er enige deugd is, en zo er enige lof is, bedenkt datzelve;'*

2. Lezen en muziek. Dezelfde hoge normen gelden voor het lezen en de muziek van de christen. Muziek is een geschenk van God om zuivere, nobele en verheven gedachten te inspireren. Goede muziek versterkt dan ook de fijnste karakterkwaliteiten.

Gedegradeerde muziek daarentegen 'vernietigt het ritme en breekt de moraliteit af.' Dus de volgelingen van Christus zullen 'elke melodie die neigt naar jazz, rock of gerelateerde halfslachtige vormen van muziek, of welke taal dan ook, welke dwaze of onbeschaafde gevoelens uitdrukken, schuwen'¹⁷ De christen luistert niet naar muziek met suggestieve (beïnvloedende) teksten of melodieën (Romeinen 13: 11-14; 1 Petrus 2: 11).¹⁸

Lezen biedt veel dat waardevol is. Er is een schat aan goede literatuur die de geest cultiveert en verruimt. Toch is er ook een 'vloed van slechte literatuur, vaak in de meest aantrekkelijke vorm, maar schadelijk voor de geest en de moraal. De verhalen over wilde avonturen en morele losbandigheid, of het nu feiten zijn of fictie,' zijn ongeschikt voor gelovigen, omdat ze een afkeer creëren voor een nobele, eerlijke en zuivere levensstijl en de ontwikkeling van gemeenschap met Christus belemmeren.¹⁹

3. Onaanvaardbare activiteiten. Adventisten leren ook dat gokken, kaartspelen, theaterbezoek en dansen moet worden vermeden (1 Johannes 2: 15-17). Zij stellen zich vragen bij het kijken naar gewelddadige sportevenementen (Filippenzen 4: 8). Iedere activiteit, die onze relatie met onze HEER verzwakt en ervoor zorgt, dat we de eeuwige belangen uit het oog verliezen, helpt om de ketens van satan rond onze ziel te binden. Christenen zullen eerder deelnemen aan die gezonde vormen van vrijetijdsactiviteiten, welke hun fysieke, mentale en geestelijke aard werkelijk zullen opfrissen.

De zegening van voedszaam eten. Aan het eerste paar gaf de Schepper het ideale dieet: *'Ziet, Ik heb ulieden al het zaadzaaiende kruid gegeven, dat op de ganse aarde is, en alle geboomte, in hetwelk zaadzaaiende boomvrucht is; het zij u tot spijze!'* (Genesis 1: 29). Na de zondeval voegde God aan hun dieet *'het kruid des velds'* toe (Genesis 3: 18).

De gezondheidsproblemen van vandaag de dag, hebben de neiging zich te concentreren op het degeneratieve (ontaardende) type van aandoeningen, welke direct te herleiden zijn tot voeding en levensstijl. Het dieet dat God heeft uitgekozen, bestaande uit granen, fruit, noten en groenten, biedt de juiste voedingsingrediënten voor een optimale gezondheid.

1. Het oorspronkelijke dieet. De Bijbel veroordeelt niet het eten van reine dieren. Maar Gods oorspronkelijke dieet voor de mens omvatte geen vleesvoedsel, omdat Hij niet voorzag, in

het nemen van het leven van een dier en omdat een evenwichtig vegetarisch dieet het beste is voor de gezondheid - een feit waarvoor de wetenschap steeds meer bewijs biedt.²⁰ Mensen die dierlijke producten consumeren, welke bacteriën of virussen bevatten, welke ziekten veroorzaken, kunnen gezondheidsproblemen krijgen.²¹

Er wordt geschat dat alleen al in de Verenigde Staten jaarlijks miljoenen mensen lijden aan voedselvergiftiging door pluimvee, omdat de inspectie geen besmetting door salmonella en andere micro-organismen kan opsporen.²² Verscheidene deskundigen zijn van mening dat 'bacteriële besmetting een veel groter risico inhoudt, dan chemische additieven (toevoegingen) en conserveringsmiddelen in voedsel' en verwachten dat het aantal gevallen, van de door deze bacteriën veroorzaakte ziekten, zal toenemen.²³

Bovendien blijkt uit studies van de afgelopen jaren dat een verhoogde vleesconsumptie kan leiden tot een toename van atherosclerose, kanker, nieraandoeningen, osteoporose en trichinose en de levensverwachting kan verlagen.²⁴

Het dieet dat God in de hof van Eden heeft voorgeschreven – zuiver plantaardig – is het meest ideaal, maar soms kunnen we het ideale niet verkrijgen. In die omstandigheden, in een bepaalde situatie of omgeving, zullen degenen die in optimale gezondheid willen blijven, het beste voedsel eten dat ze wel kunnen krijgen.

2. Rein en onrein vlees. Pas na de zondvloed introduceerde God vlees als voedsel. Toen alle vegetatie vernietigd was, gaf God Noach en zijn familie toestemming om vleesvoedsel te eten, met die bepaling dat ze het bloed in het vlees niet mochten eten (Genesis 9: 3-5).

Een andere bepaling uit de Schrift zegt, dat God Noach en zijn familie alleen datgene te eten gaf, hetgeen God als reine dieren vaststelde. Het was omdat Noach en zijn familie de reine dieren nodig hadden, voor zowel voedsel als voor offers (Genesis 8: 20), dat God Noach opdroeg, zeven paar van iedere soort van reine dieren mee te nemen in de ark, in tegenstelling tot slechts één paar van iedere soort van onreine dieren (Genesis 7: 2-3). Leviticus 11 en Deuteronomium 14 bieden uitgebreide uitleg over rein en onrein voedsel.²⁵

Onreine dieren vormen van nature niet het beste voedsel. Velen zijn ofwel aaseters of roofdieren – van de leeuw en het varken tot de gier en op de bodem kruipende, zuignap-achtige vis. Vanwege hun gewoontes zijn ze meer geneigd om dragers van ziekten te zijn.

Studies hebben aangetoond dat 'naast de matige hoeveelheden cholesterol in zowel varkensvlees als schaaldieren, beide voedingsmiddelen een aantal toxines (gifstoffen) en verontreinigende stoffen bevatten die in verband worden gebracht met menselijke vergiftiging'²⁶

Door zich te onthouden van onrein voedsel, toonde Gods volk zijn dankbaarheid voor hun verlossing uit de corrupte, onreine wereld om zich heen (Leviticus 20: 24-26; Deuteronomium 14: 2). Om iets onreins in de lichaamstempel op te nemen waarin Gods Geest woont, is niet Gods ideaal.

Het Nieuwe Testament heeft het onderscheid tussen rein en onrein vleesvoedsel niet opgeheven. Sommigen geloven dat, omdat deze dieetwetten in Leviticus worden genoemd, ze slechts ceremonieel of ritueel zijn en dus niet langer geldig zijn voor christenen. Toch gaat het onderscheid tussen reine en onreine dieren terug tot Noachs dagen, voordat Israël bestond. Als beginselen van gezondheid dragen deze dieetwetten een voortdurende verplichting met zich mee.²⁷

3. Regelmaat, eenvoud en evenwicht. Succesvolle dieethervormingen zijn vooruitstrevend en moeten op verstandige wijze worden aangepakt. Uiteindelijk moeten we leren om voedsel met een hoog vet- en/of suikergehalte te elimineren of slechts spaarzaam te gebruiken.

Bovendien moeten we het voedsel dat we eten op een zo eenvoudig en natuurlijk mogelijke manier bereiden en voor een optimaal gebruik, moeten we regelmatig eten. Complexe, stimulerende diëten zijn niet de meest gezonde. Veel kruiden en specerijen irriteren het spijsverteringskanaal,²⁸ en het alledaagse gebruik ervan wordt geassocieerd met een aantal gezondheidsproblemen.²⁹

De zegening van christelijke kleding. God voorzag in de eerste kleding voor Adam en Eva en Hij weet dat wij vandaag de dag, tevens behoefte hebben aan geschikte kleding (Matthéüs 6: 25-33). We moeten onze keuze van kleding baseren op de beginselen van eenvoud, bescheidenheid, bruikbaarheid, gezondheid en aantrekkelijkheid.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

1. Eenvoudig. Net als op alle andere gebieden van ons leven, heeft de christelijke oproep tot eenvoud invloed op de manier waarop wij ons kleden. 'Christelijk getuigenis roept op tot eenvoud.

De manier waarop we ons kleden laat de wereld zien, wie we zijn en wat we zijn – niet als een wettelijke eis uit het Victoriaanse tijdperk, maar als een uitdrukking van onze liefde voor Jezus.³⁰

2. Van hoge morele deugdzaamheid. Christenen zullen de schoonheid van hun karakter niet ontsieren met stijlen, welke de *'begeerlijkheid des vleses'* opwekken (1 Johannes 2: 16). Omdat ze willen getuigen aan anderen, zullen ze zich bescheiden kleden en handelen, zonder de lichaamsdelen die seksuele verlangens stimuleren, te accentueren. Bescheidenheid bevordert de morele gezondheid. Het doel van de christen is om God te verheerlijken, niet om zichzelf te verheerlijken.

3. Praktisch en besparend. Omdat zij rentmeesters zijn van het geld dat God hun heeft toevertrouwd, zullen christenen zuinigheid beoefenen en *'goud of parels of kostelijke kleding'* vermijden (1 Timotheüs 2: 9). Zuinigheid betekent echter niet noodzakelijkerwijs het kopen van de goedkoopste kleding die beschikbaar is. Vaak zijn artikelen van hogere kwaliteit op de lange termijn voordeliger.

4. Gezond. Het is niet alleen het dieet, hetgeen de gezondheid van een persoon beïnvloedt. Christenen zullen een kledingstijl vermijden, welke het lichaam niet voldoende beschermt, die het lichaam insnoert of op een andere manier zodanig aantast, dat de gezondheid verslechtert.

5. Gekenmerkt door gratie en natuurlijke schoonheid. Christenen begrijpen de waarschuwing tegen *'de grootsheid des levens'* (1 Johannes 2: 16). Verwijzend naar de lelies zei Christus: *'ook Salomo, in al zijn heerlijkheid, niet is bekleed geweest, gelijk een van deze.'* (Matthéüs 6: 29). Zo illustreerde Hij, dat de voorstelling van schoonheid in de hemel wordt gekenmerkt door genade, eenvoud, zuiverheid en natuurlijke schoonheid. Wereldse vertoning, zoals gezien in voorbijgaande mode, heeft geen waarde in Gods ogen (1 Timotheüs 2: 9).

Christenen winnen ongelovigen niet, door te gelijken en zich te gedragen zoals de wereld, maar door een aantrekkelijk en verfrissend verschil te laten zien. Petrus zei: *'zo enigen den Woorde ongehoorzaam zijn, zij door den wandel der vrouwen zonder woord mogen gewonnen worden; Als zij zullen ingezien hebben uw kuisen wandel in vreze.'* In plaats van het uiterlijk te versieren, raadde hij aan dat gelovigen zich concentreren op de ontwikkeling van *'de verborgen mens des harten, in het onverderfelijk [versiersel] van een zachtmoedigen en stillen geest, die kostelijk is voor God'* (1 Petrus 3: 1-4). De Schrift leert dat:

a. Het karakter toont iemands ware schoonheid. Zowel Petrus als Paulus zetten dit basisbeginsel uiteen, teneinde christelijke mannen en vrouwen te begeleiden op het gebied van versiering: *'Welker versiersel zij, niet hetgeen uiterlijk is, [bestaande]... , en omhangen van goud, of van klederen aan te trekken;'* (1 Petrus 3: 3). *'Desgelijks ook, dat de vrouwen, in een eerbaar gewaad, met schaamte en matigheid zichzelf versieren, niet in vlechtingen [des haars], of goud, of paarden, of kostelijke kleding; Maar (hetwelk de vrouwen betaamt, die de godvruchtigheid belijden) door goede werken'* (1 Timotheüs 2: 9-10).

b. Eenvoud harmonieert met reformatie en opwekking. Toen Jakob zijn familie riep om zich aan God te wijden, gaven zij *'al die vreemde goden, die in hun hand waren, en de oorsierselen, die aan hun oren waren, en Jakob verborg ze'* (Genesis 35: 2, 4).³¹

Na de afvalligheid van Israël met het gouden kalf, gebood God hen: *'legt uw sieraad van u af, en Ik zal weten, wat Ik u doen zal.'* In boetedoening *'beroofden'* zij *'zichzelf van hun versierselen'* (Exodus 33: 5,6). Paulus stelt duidelijk dat de Schrift deze afval vermeldt *'tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn'* (1 Korinthe 10: 11).

c. Goed rentmeesterschap vereist offers. Terwijl een groot deel van de wereld ondervoed is, worden christenen in de verleiding gebracht door materialisme, variërend van dure kleding, auto's en sieraden tot luxe huizen. Eenvoud in levensstijl en uiterlijk plaatst christenen in schril contrast met de hebzucht, materialisme en lichtvoetigheid van de heidense, twintig-eeuwse samenleving, waar waarden zich eerder op materiële dingen dan op mensen richten.

In het licht van deze Schriftuurlijke leer en de hierboven uiteengezette beginselen geloven wij, dat christenen zich niet met sieraden moeten tooien. Wij begrijpen dat dit betekent dat het

dragen van ringen, oorkingen, halskettingen, armbanden en opzichtige dasspelden, manchetsknoopen en spelden – en ieder ander type juweel dat weergave, of laten zien, als belangrijkste functie heeft – onnodig is en niet in harmonie met de eenvoud van versiering, welke door de Schrift wordt aangemoedigd.³²

De Bijbel associeert opzichtige cosmetica met heidendom en afvalligheid (2 Koningen 9: 30; Jeremia 4: 30). Wat cosmetica betreft, geloven wij daarom dat christenen een natuurlijke, gezonde uitstraling moeten behouden. Als we de Heiland verheffen op de manier waarop we spreken, handelen en ons kleden, worden we als magneten, die mensen naar Hem toe trekken.³³

Beginselen van christelijke normen

In al zijn verschijningsvormen is de christelijke levensstijl een antwoord op de verlossing door Christus. De christen wil God eren en leven zoals Jezus zou leven. Hoewel sommigen de christelijke levensstijl zien als een lijst van verboden, moeten we het eerder zien als een reeks positieve beginselen, die actief zijn in het kader van redding. Jezus benadrukte, dat Hij kwam opdat wij het leven zouden hebben en het overvloediger zouden hebben. Wat zijn de beginselen die ons naar het volkomen leven leiden? Wanneer de Heilige Geest in het leven van een mens komt, vindt er een duidelijke verandering plaats, welke zichtbaar is voor de mensen om hen heen (Johannes 3: 8). De Geest brengt niet alleen een eerste verandering in het leven teweeg; maar Zijn invloed is voortdurend voelbaar. De vrucht van de Geest is liefde (Galaten 5: 22,23). Het krachtigste argument voor de echtheid van het christendom is een liefhebbende en beminlijke christen.

Leven met de Geest van Christus. *'Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was;'* (Filippenzen 2: 5). Onder alle omstandigheden, gunstig of ongunstig, moeten we proberen te begrijpen en te leven in harmonie met de wil en de Geest van Christus (1 Korinthe 2: 16).

Ellen White heeft getuigd van de prachtige resultaten van een leven dat in een dergelijke relatie met Christus wordt geleefd: 'Alle ware gehoorzaamheid komt voort uit het hart. Christus werkte met Zijn hart. En indien wij daarin toestemmen, zal Hij Zich zó vereenzelvigen met onze gedachten en bedoelingen, zó onze harten en gedachten vormen overeenkomstig Zijn wil, dat wij, wanneer wij Hem gehoorzamen, slechts datgene zullen doen waartoe wij worden gedrongen. De gezuiverde en geheiligde wil zal zijn hoogste vreugde vinden in het dienen van God. Wanneer we God kennen zoals we het voorrecht hebben Hem te kennen, zal ons leven een leven van voortdurende gehoorzaamheid zijn. Door het naar waarde schatten van het karakter van Christus, door gemeenschap met God, zal de zonde door ons worden gehaat.'³⁴

Leven om God te prijzen en te verheerlijken. God heeft zoveel voor ons gedaan. Een manier waarop we onze dankbaarheid kunnen tonen is, door de lofprijzing, welke wij Hem geven.

De Psalmen leggen sterk de nadruk op deze kant van het geestelijk leven: *'ik heb U in het heiligdom aanschouwd, ziende Uw sterkheid en Uw eer; Want Uw goedertierenheid is beter dan het leven; mijn lippen zouden U prijzen. Alzo zou ik U loven in mijn leven; in Uw Naam zou ik mijn handen opheffen. Mijn ziel zou als met smeer en vettigheid verzadigd worden, en mijn mond zou roemen met vrolijk zingende lippen'* (Psalm 63: 3-6).

Voor de christen zal een dergelijke houding van lofprijzing de andere zaken van het leven in een passend perspectief houden. Als we kijken naar onze gekruisigde Redder, Die ons verlost heeft van de straf en ons bevrijdt van de macht van de zonde, zijn we gemotiveerd om alleen die dingen te doen, *'hetgeen behagelijk is voor Hem'* (1 Johannes 3: 22; Efeze 5: 10). Christenen *'niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is.'* (2 Korinthe 5: 15). Elke ware christen stelt God voorop in alles wat hij doet, in alles wat hij denkt, in alles wat hij spreekt en in alles wat hij verlangt. Hij heeft geen andere goden voor Zijn Verlosser (1 Korinthe 10: 31).

Leven om een voorbeeld te zijn. Paulus zei: *'Weest zonder aanstoot te geven'* (1 Korinthe 10: 32). *'En hierin oefen ik mijzelf, om altijd een onergerlijk geweten te hebben bij God en de mensen.'* (Handelingen 24: 16). Als ons voorbeeld anderen tot zonde leidt, worden we

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

struikelblokken voor hen, voor wie Christus stierf. *'Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft'* (1 Johannes 2: 6).

Leven in dienstbaarheid. Een belangrijke reden waarom christenen leven zoals zij dat doen, is om verloren mannen en vrouwen te redden. Paulus zei: *'Gelijkerwijs ik ook in alles allen behaag, niet zoekende mijn eigen voordeel, maar het [voordeel] van velen, opdat zij mochten behouden worden'* (1 Korinthe 10: 33; Matthéüs 20: 28).

Eisen en richtlijnen

Vanwege de impact die de levensstijl van een persoon heeft, op zijn geestelijke ervaring en zijn getuigenis, hebben wij als kerkelijke organisatie bepaalde levensstijlen als minimale eisen gesteld aan het lidmaatschap. Deze normen zijn onder andere de onthouding van tabak, alcoholische dranken, geestverruimende chemicaliën, onrein voedsel en het bewijs van een groeiende christelijke ervaring op het gebied van kleding en het gebruik van vrije tijd. Deze minimale normen bevatten niet Gods volmaakte standaard voor de gelovige. Ze betekenen eenvoudigweg de essentiële eerste stappen in de ontwikkeling van een groeiende, stralende christelijke ervaring. Dergelijke normen vormen ook de basis voor eenheid binnen de gemeenschap van gelovigen.

De ontwikkeling van christelijk gedrag - 'God-gelijk zijn' – is voortschrijdend, door een levenslange verbintenis met Christus. Heilig te leven is niets minder dan een dagelijkse wilsovergave aan de controle van Christus en een dagelijkse overeenstemming met Zijn onderrichtingen, zoals Hij die aan ons openbaart tijdens onze Bijbelstudie en gebed. Omdat we in verschillende tempo's 'volwassen' worden, is het belangrijk, dat we afzien van het beoordelen van zwakkere broeders of zusters (Romeinen 14: 1; 15: 1).

Christenen in verbondenheid met de Heiland hebben maar één ideaal: dat zij hun best zullen doen om hun hemelse Vader te eren, Die heeft voorzien in zo'n kostbaar voornemen voor hun redding. *'Hetzij dan dat gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets [anders] doet, doet het al ter ere Gods'* (1 Korinthe 10: 31).

Referenties

1. L.A. Koning, 'Legalisme of Toelaatbaarheid: Een onontkoombaar dilemma? De Christelijke Eeuw, 16 april 1980, p. 436.
2. Voor de ontwikkeling van de Bijbelse basis van gezond leven in de ZDA-kerk, zie Damsteegt, Fundamenten van de Zevende-dag Adventistische Boodschap en Zending, pp. 221-240; Damsteegt, 'Gezondheidshervormingen en de Bijbel in het vroege Sabbatarisch Adventisme,' Adventistenergoed, Winter 1978, pp. 13-21.
3. Zie Lewis R. Walton, Jo Ellen Walton, John A. Scharffenberg, How You Can Live Six Extra Years (Santa Barbara, CA: Woodbridge Press, 1981), p. 4; D.C. Nieman en H.J. Stanton, 'The Adventist Lifestyle-A Better Way to Live,' Vibrant Life, maart/april 1988, p. 14-18.
4. Zondervan Pictorial Encyclopedie van de Bijbel (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishers, 1975), vol. 1, p. 884.
5. C.B. Haynes, 'Church Standards-Nr. 5,' Review en Herald, 30 oktober 1941, p. 7.
6. Voor een vollediger behandeling van deze eenvoudige gezondheidsregels, zie V.W. Foster, New Start! (Santa Barbara, CA: Woodbridge Press, 1988).
7. Zie bijvoorbeeld Kenneth H. Cooper, Aerobics Program for Total Well Being (New York: M. Evans, 1982); Physical Fitness Education Syllabus (Loma Linda, CA: Department of Health Science, School of Health, Loma Linda University, 1976-1977); John Dignam, 'Walking Into Shape,' Signs of the Times, juli 1987, p. 16; B.E. Baldwin, 'Exercise,' Journal of Health and Healing 11, No. 4 (1987): 20-23; Jeanne Wiesseman, Lichamelijke fitheid, Overvloedige levende gezondheidszorg, vol. 5 (Loma Linda, CA: School of Health, Loma Linda University, n.d.), blz. 21, 37, 38, 45. Zie ook Dianne-Jo Moore, 'Walk Your Tensions Away,' Your Life and Health, No. 4 (1984): 12, 13.
8. Onder de verschillende vormen van lichaamsbeweging geldt wandelen als een van de beste. Zie J. A. Scharffenberg, 'Adventist Responsibility in Exercise' (ongepubliceerd manuscript); White, Testimonies, vol. 3, p. 78; White, 'Temperance,' Health Reformer, april 1872, p. 122; Dignam, 'Walking Into Shape,' p. 16, 17.
9. Cafeïne blijkt ook bij te dragen aan een verhoogd cholesterolgehalte in het bloed, hoge bloeddruk, verhoogde maagsappen en maagzweer. Het is betrokken bij hartaandoeningen, diabetes en kanker van de dikke darm, blaas en alveesklier. Het zware gebruik ervan tijdens de zwangerschap verhoogt het risico op geboortefwijkingen en baby's met een laag geboortegewicht. Zie Robert O' Brien en Sidney Cohen, 'Cafeïne,' Encyclopedie van Drugsmisbruik (New York: Facts on File, 1984), pp. 50, 51; Marjorie V. Baldwin, 'Cafeine on Trial,' Life and Health, oktober 1973, pp. 10-13; E.D. Gorham, L.F. Garland, F.C. Garland, et al, 'Coffee and Pancreatic Cancer in a Rural California Country', Western Journal of Medicine, januari 1988, pp. 48-53; B.K. Jacobsen, en D.S. Thelle, 'The Tromso' Heart Study: Is koffiedrinken een indicator van een levensstijl met een hoog risico op Ischemische (afsterven van weefsel) hartziekte?

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Acta Medica Scandinavica 222, No. 3 (1987), 215-221; J.D. Curb, D.M. Reed, J.A. Kautz, en K. Yano, 'Coffee, Caffeine and Serum Cholesterol in Japanese Living in Hawaii,' American Journal of Epidemiology, april 1986, blz. 648-655. Hoge consumenten van koffie zijn ook 'minder actief in religie' (B.S. Victor, M. Lubetsky en J.F. Greden, 'Somatic Manifestations of Caffeinism,' Journal of Clinical Psychiatry, mei 1981, p. 186). Voor het cafeïnegehalte van de verschillende dranken, zie 'The Latest Caffeine Scoreboard,' FDA Consumer, maart 1984, pp. 14-16; Bosley, 'Caffeine: Is het zo onschadelijk?' Ministerie, augustus 1986, p. 28; Winston J. Craig en Thuy T. Nguyen, 'Cafeïne en theobromine niveaus in cacao en Johannesbroodproducten,' Journal of Food Science, januari-februari, 1984, p. 302-303, 305.

10. Wat de bloedsomloop betreft, verhoogt tabak het risico op hartaanvallen, hoge bloeddruk en perifere vaatziekten (vernauwing in de slagaders) zoals de ziekte van Buerger, die de amputatie van vingers en tenen noodzakelijk maakt. Wat de ademhalingswegen betreft, leidt tabak tot een toename van het aantal sterfgevallen als gevolg van longkanker, chronische bronchitis en emfyseem. Het verlamt de bronchiale cilia die de long en bronchiën van onzuiverheden reinigen en wordt geassocieerd met kanker van het strottenhoofd, mond, slokdarm, urineblaas, nieren en pancreas. Het wordt ook geassocieerd met een toename van duodenale zweren en sterfgevallen door complicaties als gevolg van zweren. Zie bijvoorbeeld Roken en Gezondheid: Een rapport van de Surgeon General (Washington, D.C.; U.S. Department of Health, Education, and Welfare, 1979).

11. Zie bijvoorbeeld Galen C. Bosley, 'The Effects of Small Quantities of Alcohol,' ministerie, mei 1986, blz. 24-27. Onder sociale drinkers veroorzaakt alcohol krimp van de frontale lobben, het centrum van het morele onderscheidingsvermogen (L.A. Cala, B. Jones, P. Burns, et al, 'Results of Computerized Tomography, Psychometric Testing and Dietary Studies in Social Drinkers, With Emphasis on Reversibility After Abstinence,' Medical Journal of Australia, 17 sept. 1983, pp. 264-269). Cf. Bosley, 'Waarom een Gezondheidsbericht,' Adventistenoverzicht, 30 juli 1987, p. 15. Psychologische tests van sociale drinkers toonden aan dat hun mentale capaciteiten en intellectuele prestaties significant verminderd waren (D.A. Parker, E.S. Parker, J.A. Brody, en R. Schönberg, 'Alcoholgebruik en cognitief verlies onder tewerkgestelde mannen en vrouwen,' American Journal of Public Health, mei 1983, pp. 521-526). Naarmate de alcoholinname toeneemt, neemt het kerkbezoek af (A.M. Eward, R. Wolfe, P. Moll en E. Harburg, 'Psychosociale en gedragsfactoren die onderscheid maken tussen vroegere drinkers en levenslange onthouders,' American Journal of Public Health, januari 1986, p. 69).

12. Zie geloofspunt 15, voetnoot 8 voor een bespreking van wijn bij het avondmaal van de HEER.

13. In het Oude Testament is de algemene term voor wijn yayin. Deze term verwijst naar het sap van de druif in al zijn stadia, van ongegist tot gefermenteerd, hoewel het vaak wordt gebruikt voor volledig gerijpte wijn, welke alcohol bevat. Het gebruikelijke woord voor ongegistte wijn is tirosh. Het wordt vaak vertaald als 'nieuwe wijn', wat vers geperst druivensap is. Beide termen zijn gesmolten oinos in de Septuagintale Griekse vertaling van het Oude Testament (LXX). Oinos is de term die in het Nieuwe Testament algemeen wordt gebruikt voor wijn en verwijst naar zowel gefermenteerde als ongegistte wijn, afhankelijk van de context. (Voor het Oude Testament zie Robert P. Teachout, 'Het gebruik van 'wijn' in het Oude Testament' (Th. D. proefschrift, 1979, beschikbaar via University Microfilms International, Ann Arbor, MI); Lael O. Caesar, 'The Meaning of Yayin' (ongepubliceerde M.A. thesis, Andrews University, Berrien Springs, MI, 1986; William Patton, Bible Wines (Oklahoma City, OK: Sane Press, n.d.), pp. 54-64.

De uitdrukking 'sterke drank' (shekar in het Hebreeuws) betekent een zoete drank, meestal gefermenteerd, en meestal gemaakt van andere bronnen dan druiven. Het omvat producten zoals bier (van gerst, gierst of tarwe), en dadel- of palmwijn. De uitdrukking verwijst niet naar gedistilleerde likeuren, omdat distillatie onbekend was bij de Israëlieten (Patton, pp. 57, 58, 62). Gefermenteerde wijn. De Schrift veroordeelt alcoholische wijn, omdat het geweld, ellende en vernietiging met zich meebrengt (Spr. 4:17; 23:29, 35). Het zorgt ervoor dat religieuze leiders onderdrukkend zijn (Jes. 56:10-12) en werd geassocieerd met de verdorvenheid van het oordeel van de Israëlietische leiders (Jes.. 28:7) en van koning Belsassar (Dan 5:1-30). Ongegiste wijn. De Bijbel spreekt gunstig over ongegistte wijn of sap en beveelt het aan als een grote zegen. Het moet worden gepresenteerd als een offerande aan God (Numeri 18:12, 13; Neh. 10:37-39; 13:12, 13:13). Het is een van Gods zegeningen (Gen. 27:28, NIV 'nieuwe wijn'; Deut. 7:13; 11:14; Spr. 3:10; Jes.. 65:8; Joël 3:18), 'juicht God en de mensen toe' (Richt. 9:13), en symboliseert geestelijke zegeningen (Jes.. 55:1, 2; Spr. 9:2, 3). Het is ook een gezonde drank (1 Tim. 5:23).

14. Zie bijvoorbeeld: Drug Enforcement Administration, Drugs of Abuse, 3e ed. (Washington, D.C.: Ministerie van Justitie van de Verenigde Staten, n.d.); Dan Sperling, 'Drug Roundup,' Adventist Review, 9 apr. 1987, pp. 12, 13.

15. SDA Kerk Handboek, p. 147.

16. Idem.

17. Idem., p. 148. Voor voorbeelden van de degradatie in veel moderne muziek en entertainment, zie Tipper Gore, Raising PG Kids in een X-rated Society, (Nashville, TN: Abingdon Press, 1987).

18. 'Een andere vorm van vermaak die een slechte invloed heeft is volksdansen. Het amusement van het dansen, zoals dat vandaag de dag gebeurt, is een school van verdorvenheid, een angstaanjagende vloek voor de maatschappij.'- Boodschappen aan de jongeren, p. 399 (zie ook p. 192). (Zie 2 Kor. 6:15-18; 1 Johannes 2:15-17; Jacobus 4:4; 2 Tim. 2:19-22; Ef. 5:8-11; Kol. 3:5-10.)'. Met het oog op deze invloeden op de zonde, zouden christenen er goed aan doen om 'de gecommmercialiseerde amusements niet te steunen en zich aan te sluiten bij de wereldlijke, onzorgvuldige, plezierzoekende massa, die 'meer liefhebbers van genoegens zijn dan liefhebbers van God (2 Tim. 3:4)' (SDA Kerk Handboek, p. 148).

19. Idem., pp. 146, 147.

20. Over de geschiktheid van een vegetarisch dieet, zie S. Havala, J. Dwyer, 'Standpunt van de American Dietetic Association: Vegetarian Diets-Technical Support Paper,' Journal of the American Dietetic Association, maart 1988, pp. 352-355; Terry D. Shultz, Winston J. Craig, et al, 'Vegetarisme en gezondheid' in Nutrition Update, vol. 2, 1985, pp.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

- 131-141; U.D. Register en L.M. Sonnenberg, 'The Vegetarian Dietarian Diet,' Journal of the American Dietetic Association, maart 1973, pp. 253-261.
21. Zie Committee on the Scientific Basis of the Nation's Meat and Poultry Inspection Program, Meat and Poultry Inspection (Washington, D.C.: National Academy Press, 1985), pp. 21-42; John A. Scharffenberg, Problemen met vlees (Santa Barbara, CA: Woodbridge Press, 1979), pp. 32-35.
22. Zie bv. Committee on Meat and Poultry Inspection, Meat and Poultry Inspection, blz. 68-123; Robert M. Andrews, 'Meat inspector: 'Eat at Own Risk, ' Washington Post, 16 mei 1987.
23. Frank Young, commissaris van het Food and Drug Administration en Sanford Miller, directeur van het FDA Center for Food Safety and Applied Nutrition, zoals geciteerd door Carole Sugarman, 'Rising Fears Over Food Safety,' Washington Post, 23 juli, 1986. Cf. Wit, Adviezen op Dieet en Voedsel (Washington, D.C.: Overzicht en kondigt, 1946), pp. 384, 385.
24. Scharffenberg, Problemen met vlees, pp. 12-58.
25. Zie Shea, 'Rein en onrein vlees' (ongepubliceerd manuscript, Bijbels Onderzoeksinstituut, Algemene Conferentie van SDA).
26. Winston J. Craig, 'Varkensvlees en schaaldieren, Hoe veilig zijn ze?' Gezondheid en genezing 12, No.1(1988): 10-12.
27. De zorg voor heiligheid in het Nieuwe Testament komt overeen met die in het Oude Testament. Er is zowel een geestelijke als een fysieke interesse in het welzijn van mensen (Matt. 4:23; 1 Thess. 5:23; 1 Petrus 1:15, 16). Markus' uitspraak dat Jezus 'alle voedsel rein verklaarde' (Marcus 7:19, RSV) betekent niet dat Hij het onderscheid tussen rein en onrein voedsel heeft afgeschaft. De discussie tussen Jezus en de Farizeeërs en schriftgeleerden had niets te maken met het soort voedsel, maar met de manier waarop de discipelen aten. De vraag was of het ritueel wassen van de handen voor het eten nodig was (Marcus 7:2-5). In feite zei Jezus, dat wat een mens verontreinigt niet het voedsel is dat met ongewassen handen wordt gegeten, maar de boze dingen uit het hart (Marcus 7:20-23), omdat het voedsel "zijn hart niet binnengaat, maar zijn maag, en wordt geëlimineerd". Zo verklaarde Jezus dat alle voedsel dat met ongewassen handen wordt gegeten 'rein' is (Marcus 7:19). Het Griekse woord voor voedsel (bromata) dat hier wordt gebruikt, is de algemene term voor voedsel dat verwijst naar alle soorten voedsel voor menselijke consumptie; het duidt niet alleen vleesvoedsel aan.
- Petrus' visie op de dieren, vastgelegd in Handelingen 10, leerde niet dat onreine dieren geschikt waren geworden voor voedsel; in plaats daarvan leerde het, dat heidenen niet onrein waren en dat hij met hen kon omgaan zonder besmet te raken. Petrus zelf begreep het visioen op deze manier en verklaarde: 'Gij weet hoe het een Joodsen man ongeoorloofd is, zich te voegen of te gaan tot een vreemde; doch God heeft mij getoond, dat ik geen mens zou gemeen of onrein heten' (Handelingen 10:28).
- In zijn brieven aan de Romeinen en Korintiërs (Romeinen 14; 1 Korintiërs 8:4-13; 10:25-28) ging Paulus in op de implicaties voor christenen van de wijdverbreide praktijk in de niet-Joodse wereld van het aanbieden van vleeswaren aan afgoden. De kwestie onder de eerste christenen was, of het eten van voedsel aangeboden aan afgoden een daad van aanbidding was. Degenen die sterk waren in hun geloof geloofden niet dat het alzo was en dus zouden ze alle eetbare dingen eten die aan afgoden werden aangeboden. Zij, die niet zo'n sterk geloof hadden, gebruikten alleen groenten, die niet aan afgoden werden aangeboden. Paulus drong erop aan dat niemand degenen, die groenten aten zou verachten, of degenen die 'alle dingen eten' die geschikt zijn voor voedsel (Rom.14:2).
- Paulus waarschuwde voor toekomstige ketterijen die gelovigen zouden verbieden om deel te nemen aan de twee beginselen, welke God de mensheid gaf bij de schepping - huwelijk en voedsel. De betrokken voedingsmiddelen zijn alle voedingsmiddelen, welke God voor menselijke consumptie had geschapen. Paulus' woorden hier moeten niet zo worden opgevat dat onrein voedsel 'geschapen werd om ontvangen te worden met dankbaarheid door hen die geloven en de Waarheid kennen' (1 Tim. 4:3).
28. Peper, specerijen, mosterd, augurken en soortgelijke stoffen schaden de maag. In het begin irriteren ze de maagwand. Daarna breken ze de slijmlaag van de maag af, waardoor de weerstand tegen verwondingen wordt vernietigd. Irritatie van de maag tast de hersenen aan, wat op zijn beurt het temperament beïnvloedt en vaak prikkelbaarheid veroorzaakt. Zie M.A. Schneider et al., 'The Effect of Spice Ingestion on the Stomach', American Journal of Gastroenterology 26 (1956): 722, zoals geciteerd in 'Physiological Effects of Spices and Condiments' (Loma Linda, CA: Afdeling Voeding, School of Health, Loma Linda University [mimeographed]). White, Counsels on Diet and Foods, pp. 339-345.
29. Kruiden en specerijen kunnen ook ontsteking van de slokdarm veroorzaken en de slijmlaag in de slokdarm en dikke darm vernietigen. Ze irriteren de nieren en kunnen bijdragen aan hypertensie (hoge bloeddruk). Sommige bevatten kankerverwekkende stoffen. Zie Kenneth I. Burke en Ann Burke, 'Hoe lekker is specerij?' Adventist Review, 8 januari 1987, pp. 14, 15; Department of Nutrition, 'Spices and Condiments'; Marjorie V. Baldwin en Bernell E. Baldwin, 'Spices-Recipe for Trouble', Wildwood Echoes, Winter 1978-79, pp. 8-11.
30. William G. Johnsson, 'On Behalf of Simplicity,' Adventist Review, 20 maart 1986, p. 4.
31. Het SDA-Bijbelcommentaar, vol. 1, p. 417.
32. Zie de acties van de North American Division of Seventh-day Adventists (1986), blz. 23-25.
33. Het gebruik van cosmetica is niet geheel ongevaarlijk. Sommige van de chemicaliën die bij de bereiding ervan worden gebruikt, kunnen door absorptie door de huid in de bloedsomloop terechtkomen en kunnen, afhankelijk van de chemische stof en de gevoeligheid van de persoon, de gezondheid schaden. Zie N. Shafer, R.W. Shafer, 'Potentiële carcinogene werking van haarkleurmiddelen', New York State Journal of Medicine, maart 1976, pp. 394-396; Samuel J. Taub, 'Cosmetische allergieën: Wat gebeurt er onder uw make-up,' Oog, oren, neus en keel, april 1976, pp. 131, 132; S.J. Taub, 'Vervuilde cosmetica en oorzaak van ooginfecties,' Oog, oor, neus en keel, feb. 1975. pp. 81, 82; Cf. Wit, 'Woorden aan christelijke moeders', Review en Herald, 17 okt. 1871.

34. White, The Desire of Ages, p. 668.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat het huwelijk in Eden door God werd ingesteld. Jezus onderstreepte dat het huwelijk een levenslange verbintenis is, tussen man en vrouw in liefdevolle kameraadschap. Voor de christen is een huwelijk bindend jegens zowel God als de partner en behoort alleen aangegaan te worden, door een man en een vrouw die van hetzelfde geloof zijn. Wederzijdse liefde, eer, respect en verantwoordelijkheid zijn de bouwstenen van deze relatie, die de liefde, heiligheid, hechtheid en het blijvende van de band tussen Christus en Zijn kerk weerspiegelen. Met betrekking tot echtscheiding leerde Jezus dat degene die van zijn partner scheidt, behalve in geval van overspel, en een ander trouwt, echtbreuk pleegt. Ofschoon sommige gezinsrelaties verre van ideaal zijn, mogen een man en een vrouw die zich in Christus geheel op elkaar richten, door de leiding van de Heilige Geest en de zorg van de kerk, hopen een eenheid in liefde te bereiken. God zegent het gezin en wenst dat gezinsleden elkaar bijstaan op de weg naar volwassenheid. Ouders moeten hun kinderen opvoeden om de HEER lief te hebben en te gehoorzamen. Door hun voorbeeld en hun woorden moeten zij hen leren dat Christus een liefhebbende, tedere en zorgzame Tuchtmeester is, Die wil dat zij leden van Zijn lichaam worden, het gezin van God. Een toenemende gezinsband is een van de kenmerken van de laatste evangelieboodschap.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 22

Hoofdstuk 22 HUWELIJK EN GEZIN

Het gezin is de basis voor het herstel van het beeld van God bij mannen en vrouwen. Binnen het gezin kunnen vader, moeder en kinderen zich ten volle uitdrukken en voldoen aan elkaars behoeften van saamhorigheid, liefde en intimiteit. Hier wordt de identiteit gevestigd en worden gevoelens van persoonlijke waarde ontwikkeld. Het gezin is ook de plaats waar, door Gods genade, de beginselen van het echte christendom in praktijk worden gebracht en de waarden van de ene generatie op de andere worden overgedragen.

Het gezin kan een plaats van groot geluk zijn. Het kan ook het toneel zijn van verschrikkelijke pijn. Een harmonieus gezinsleven demonstreert de beginselen van het christendom en onthult het karakter van God. Helaas is de manifestatie van deze kenmerken in de moderne gezinnen zeldzaam. In plaats daarvan tonen veel gezinnen de gedachten en bedoelingen van het egoïstische menselijke hart – twistgesprekken, opstandigheid, rivaliteit, woede, ongepastheid en zelfs wreedheid. Toch maken deze kenmerken geen deel uit van Gods oorspronkelijke plan. Jezus zei: *'Van den beginnen is het alzo niet geweest'* (Matthéüs 19: 8).

Vanaf het begin

De Sabbat en het huwelijk zijn twee van Gods oorspronkelijke gaven aan het menselijke gezin. Ze waren bedoeld om de vreugde van rust en verbondenheid te bieden, ongeacht tijd, plaats en cultuur. De oprichting van deze twee instellingen waren het hoogtepunt in Gods schepping van deze aarde. Zij waren Zijn afsluiting, het beste van de buitengewoon goede gaven, welke Hij de mensheid bij de Schepping gaf. Bij de instelling van de Sabbat gaf God de mensen een tijd van rust en vernieuwing, een tijd van gemeenschap met Hem. Door de vorming van de eerste familie, heeft Hij de fundamentele sociale eenheid voor de mensheid tot stand gebracht, door hen het gevoel te geven dat ze erbij horen en hen de mogelijkheid te geven, zich te ontwikkelen tot goed toegeruste personen in dienst van God en medemensen.

Mannelijk en vrouwelijk naar het beeld van God. Genesis 1: 26 en 27 beschrijft Gods schepping van de mensen, die op deze aarde zouden wonen: *'En God zeide: Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; ... En God schiep den mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze.'* De term mens wordt hier gebruikt (zowel in het Hebreeuws als in het Engels) in de algemene zin, zoals meer dan 500 keer elders in het Oude Testament. Deze term omvat zowel mannelijk als vrouwelijk. De tekst maakt duidelijk dat het niet ging om het mannelijk wezen, geschapen naar het beeld van God en de vrouw naar het beeld van de man.¹ Integendeel, beide zijn naar het beeld van God gemaakt.

Net zoals de Vader, de Zoon en de Heilige Geest God zijn, zo moeten man en vrouw samen *'de mens'* vormen. En net als de Godheid, hoewel ze één zijn, zijn ze niet hetzelfde in functie. Zij zijn gelijk in het zijn, in waarde, maar niet identiek in Persoon (Johannes 10: 30; 1 Korinthe 11: 3). Hun lichaamsbouw is complementair (elkander aanvullend), hun functies zijn coöperatief (gericht op samenwerking).

Beide geslachten zijn goed (Genesis 1: 31) en dat geldt ook voor hun verschillende rollen. Het gezin en het tehuis zijn gebouwd op het feit van geslachtelijke verschillen. God had het leven op aarde kunnen voortzetten zonder mannelijk en vrouwelijk te creëren, zoals blijkt uit de ongeslachtelijke voortplanting van sommige vormen van dierenleven. Maar God maakte 'twee individuen, identiek in algemene vorm en kenmerken, maar elk met in zichzelf iets wat in de ander ontbreekt en als een aanvulling op de ander.'² Een wereld die uitsluitend bestaat uit leden van een van beide geslachten zou niet compleet zijn. De ware vervulling kan alleen komen in een samenleving waar zowel mannen als vrouwen bij betrokken zijn. Gelijkheid staat hier niet ter discussie, want beide zijn essentieel.

Tijdens zijn eerste dag, voelde Adam, de eerstgeborene en dus het hoofd van de mensheid, zijn enigheid – er was geen ander zoals hij. *'maar voor de mens vond hij geen hulpe, [die] tegenover hem ware'* (Genesis 2: 20). God was gevoelig voor dit gemis, want Hij zei: *'Het is niet*

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

goed, dat de mens alleen zij; Ik zal hem een hulpe maken, [die] tegen hem over zij' (Genesis 2: 18).

Het Hebreeuwse woord 'neged', hier vertaald '*die tegen hem over zij'*', is een zelfstandig naamwoord dat gerelateerd is aan het voorzetsel, hetgeen betekent 'voor, tegenover, tegengesteld, overeenkomend met' iemand of iets dergelijks. In dit geval was de persoon die voor Adam zou staan, om hem aan te vullen, overeenkomstig met hem, als zijn tegenpool. Dus liet God '*een diepen slaap op Adam vallen,*' en nam '*een van zijn ribben*' (Genesis 2: 21), en vormde zijn metgezel.⁴ Bij het ontwaken herkende Adam onmiddellijk de nauwe en intieme relatie, welke deze specifieke scheppingsdaad mogelijk maakte. Hij riep uit: '*Deze is ditmaal been van mijn benen, en vlees van mijn vlees! Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit den man genomen is*' (Genesis 2: 23; 1 Korinthe 11: 8).

Huwelijk. Uit de diversiteit van man en vrouw bracht God orde, eenheid.

Die eerste vrijdag voltrok Hij het eerste huwelijk en sloot Zich aan bij deze twee, de belichaming van Zijn beeld, om hen één te maken. En sindsdien is het huwelijk het fundament van het gezin, het fundament van de maatschappij zelf.

De Schrift beschrijft het huwelijk als een beslissende daad van zowel onthechting als gehechtheid: De man zal '*zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot één vlees zijn.*' (Genesis 2: 24).

1. Verlaten. Vitaal voor de huwelijksrelatie is het achterlaten van de vroegere oorspronkelijke relaties. De huwelijksrelatie moet die van de ouder en het kind vervangen. In die zin stelt het '*verlaten*' van de relatie met de ouders de een in staat, om de relatie met de ander '*aan te kleven*'. Zonder dit proces is er geen stevige basis voor het huwelijk.

2. Aankleven. De Hebreeuwse term '*aankleven*' komt van een woord dat betekent 'vasthouden, vastmaken, aansluiten, vasthouden'. Als zelfstandig naamwoord kan het zelfs gebruikt worden voor solderen en harden (Jesaja 41: 7). De nabijheid en de kracht van deze band illustreert de aard van de band van het huwelijk. Elke poging om deze verbintenis te verbreken zou personen, die deze band nauw met elkaar verbindt, verwonden. Dat deze menselijke band hecht is, wordt ook benadrukt door het feit dat hetzelfde werkwoord wordt gebruikt, om de band tussen God en Zijn volk over te brengen: '*Hem zult gij dienen, en Hem zult gij aanhangen, en bij Zijn Naam zweren*' (Deuteronomium 10: 20).

3. Verbondenheid. In de Schrift wordt deze plechtige belofte, deze toezegging waarmee echtparen met elkaar verbonden zijn, een 'verbond' genoemd, de term die gebruikt wordt voor de meest plechtig en bindende overeenkomst, die in Gods Woord gekend is (Maleachi 2: 14; Spreuken 2: 16,17). De relatie tussen man en vrouw moet worden gebaseerd op Gods eeuwig verbond met Zijn volk, de gemeente (Efeze 5: 21-33). Hun toewijding aan elkaar is, om de trouw en het uithoudingsvermogen op zich te nemen, die kenmerkend zijn voor Gods verbond (Psalm 89: 34; Klaagliederen 3: 22).

God en de familie, vrienden en de naasten van het paar zijn getuige van het verbond dat zij met elkaar sluiten. Dat verbond is bevestigd in de hemel. '*Hetgeen God samengevoegd heeft, scheidde de mens niet*'. (Matthéüs 19: 6). Het christelijke paar begrijpt dat ze door hun trouwen hebben afgesproken, om elkaar trouw te blijven zolang ze allebei leven.⁵

4. Eén vlees worden. Het verlaten en het verbond om aan te kleven, resulteert in een eenheid die een verborgenheid is. Hier is een eenheid in de volle zin van het woord - het gehuwde paar gaat samen, staat samen en deelt een diepe intimiteit. In het begin verwijst deze eenheid naar de fysieke (lichamelijke) eenheid van het huwelijk. Maar daarnaast verwijst het ook naar de intieme band van geest en emoties, welke ten grondslag ligt aan deze fysieke kant van de relatie.

a. Samen gaan. Van Zijn relatie met Zijn volk vraagt God Zich af: '*Zullen twee te samen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn?*' (Amos 3: 3). Die vraag is ook gepast voor hen die één vlees zullen worden.

God heeft de Israëlieten opgedragen om niet te trouwen met de naburige naties, '*want zij zouden uw zonen van Mij doen afwijken, dat zij andere goden zouden dienen*' (Deuteronomium 7: 4; Jozua 23: 11-13). Toen de Israëlieten deze instructies negeerden, had dit voor hen rampzalige gevolgen (Richteren 14-16; 1 Koningen 11: 1-10; Ezra 9; 10).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Paulus heeft dit beginsel in grote lijnen herhaald: *'Trekt niet een ander juk aan met de ongelovigen; want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En wat samenstemming heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de gelovige met den ongelovige? Of wat samenvoeging heeft de tempel Gods met de afgoden? Want gij zijt de tempel des levenden Gods;* (2 Korinthe 6: 14-16,17,18).

Het is duidelijk dat de Schrift bedoelt, dat gelovigen alleen met andere gelovigen zouden moeten trouwen. Maar het beginsel gaat zelfs verder dan dit. Ware eenheid vraagt om een overeenkomst in geloofsovertuiging en praktijken. Verschillen in religieuze ervaring leiden tot verschillen in levensstijl, welke tot diepe spanningen en scheuren in het huwelijk kunnen leiden. Om de eenheid te bereiken waar de Schrift over spreekt, zouden mensen dan ook binnen hun eigen gemeenschap met anderen moeten trouwen.⁶

b. Samen staan. Om één vlees te worden, moeten twee mensen volledig loyaal aan elkaar worden. Als men trouwt, riskeert men alles en accepteert men alles, van hetgeen met zijn/haar partner samenhangt. Zij die trouwen, verklaren zich bereid om de verantwoordelijkheid van hun partner te delen, om zich met hun partner tegen alles te verzetten. Het huwelijk vereist een actieve, volhardende liefde die niet zal opgeven.

'Twee personen delen alles wat ze hebben, niet alleen hun lichaam, niet alleen hun materiële bezittingen, maar ook hun denken en voelen, hun vreugde en hun lijden, hun hoop en hun angsten, hun successen en hun mislukkingen. Eén vlees worden betekent dat twee personen volledig één worden naar lichaam, ziel en geest en toch blijven het twee verschillende personen.'⁷

c. Intimiteit. Eén vlees worden betekent geslachtelijke vereniging: *'Adam bekende Eva, zijn huisvrouw, en zij werd zwanger'* (Genesis 4: 1). In hun drang om zich te verenigen, een drang, welke mannen en vrouwen sinds de dagen van Adam en Eva hebben gevoeld, speelt elk paar het eerste liefdesverhaal na. De daad van geslachtelijke intimiteit is voor hen het dichtst mogelijk bij de lichamelijke eenheid; het staat voor *die* nabijheid, welke het paar ook emotioneel en geestelijk kan herkennen. De christelijk gehuwde liefde moet worden gekenmerkt door warmte, vreugde en verrukking (Spreuken 5: 18,19).

'Het huwelijk is eerlijk onder allen, en het bed onbevlekt' (Hebreeën 13: 4). 'De Schriften vertellen ons duidelijk, dat de vreugdevolle geslachtsuitdrukking van liefde tussen man en vrouw Gods plan is. Het is, zoals de schrijver van de Hebreeën benadrukt, onbevlekt, niet zondig, niet bevuild. Het is een plaats van eer in het huwelijk – waar man en vrouw elkaar privé ontmoeten om hun liefde voor elkaar te gedenken.'⁸

5. Bijbelse liefde. Huwelijkse liefde is een onvoorwaardelijke, liefdevolle en intieme toewijding aan elkaar, die de wederzijdse groei van het beeld van God in alle aspecten van de persoon aanmoedigt: lichamenlijk, emotioneel, intellectueel en geestelijk. Verschillende soorten liefde opereren in het huwelijk; het heeft zijn romantische, hartstochtelijke tijden; zijn zeer sentimentele tijden; zijn comfortabele tijden; zijn kameraadschappelijke en zintuiglijke tijden. Maar het is de agape liefde die in het Nieuwe Testament wordt beschreven – de onbaatzuchtige, alles-voor-ander liefde – die de basis vormt van de ware, blijvende echtelijke liefde.

Jezus manifesteerde de hoogste vorm van dit soort liefde toen Hij, door zowel de schuld als de gevolgen voor onze zonden te aanvaarden, de weg naar het kruis ging. *'alzo Hij de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde'* (Johannes 13: 1). Hij hield van ons, ondanks het einde waartoe onze zonden Hem brachten. Dit was en is de onvoorwaardelijke liefde van Jezus Christus.

Deze liefde beschrijvend, zegt Paulus: *'De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardiglijk, zij is niet opgeblazen; Zij handelt niet ongeschiktelijk, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad; Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid; Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen. De liefde vergaat nimmermeer;* (1 Korinthe 13: 4-8).

In een commentaar op deze passage schreef Ed Wheat: 'Agape liefde is aangesloten op een eeuwige Krachtbron en het kan blijven werken, wanneer elke andere vorm van liefde faalt' ... Het houdt van, wat er ook gebeurt. Het maakt niet uit hoe liefdeloos de ander is, agape kan blijven stromen. Agape is net zo onvoorwaardelijk als Gods liefde voor ons. Het is een mentale houding gebaseerd op een bewuste keuze van de wil.'⁹

6. Individuele geestelijke verantwoordelijkheid. Hoewel de huwelijkspartners een verbond met elkaar zijn aangegaan, moeten zij ieder afzonderlijk de verantwoordelijkheid dragen voor de keuzes die zij maken (2 Korinthe 5: 10). Het nemen van een dergelijke verantwoordelijkheid betekent, dat zij de ander nooit de schuld zullen geven van hetgeen zij zelf hebben gedaan. Zij moeten ook de verantwoordelijkheid voor hun eigen geestelijke groei op zich nemen; niemand kan vertrouwen op de geestelijke kracht van de ander. Maar aan de andere kant kan ieders relatie met God dienen, als een bron van kracht en bemoediging voor de ander.

De gevolgen van de zondeval op het huwelijk

De verdraaiing van de menselijke weerspiegeling van Gods beeld, hetgeen de zonde met zich meebracht, heeft zijn effect gehad op het huwelijk, net zo zeker als op elk ander gebied van de menselijke ervaring. Het eigenbelang dringt zich op, waar ooit volmaakte liefde en eenheid heersten. Egoïsme is de voornaamste drijfveer van allen, die niet door de liefde van Christus gedreven worden. In strijd met alle beginselen van overgave, dienstbaarheid en het geven van datgene wat het Evangelie vertegenwoordigt, is het de gemeenschappelijke noemer van alle christelijke mislukkingen.

Door hun ongehoorzaamheid schonden Adam en Eva het doel van hun schepping. Voordat zij zondaars werden, hadden zij geleefd in volledige openheid voor God. In plaats van vreugdevol tot Hem te komen, hebben ze zich angstvallig voor Hem verborgen gehouden, in een poging om de Waarheid over zichzelf te verbergen en hun verantwoordelijkheid voor hun daden te ontkennen. Doordrongen van een diep schuldgevoel dat hun rationalisaties (beredeningen) niet konden worden uitgewist, konden ze God en de heilige engelen niet onder ogen komen. Sindsdien is deze ontwijking en zelf-rechtvaardigende ontkenning hét gemeenschappelijke voorbeeld van de mense-lijke relatie met God.

De angst die hen ertoe aanzette om zich te verbergen, vervormde niet alleen Adam en Eva's relatie met God, maar ook met elkaar. Toen God hen ondervroeg, probeerden zij allebei zichzelf te beschermen ten koste van de ander. Hun beschuldigingen getuigen van de ernstige schade, die zich had voorgedaan in de liefdevolle relatie, welke God in de schepping had vastgelegd.

Na de zonde zei God tegen de vrouw: *'En tot uw man zal uw begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben'* (Genesis 3: 16). Hij wilde dit beginsel, hetgeen de basisgelijkheid van man en vrouw niet veranderde, zowel het eerste paar als de getrouwde paren daarna ten goede laten komen.¹⁰ Helaas werd dit beginsel vertekend. Sinds die tijd heeft de dominantie door macht, manipulatie en vernietiging van individualiteit het huwelijk door de eeuwen heen gekenmerkt. Zelfzuchtigheid heeft de acceptatie en waardering van elkaar in het gedrang gebracht.

De essentie van het christendom is het leven in zelfverloochenende harmonie, welke het huwelijk voor de zondeval kenmerkte. De genegenheid van man en vrouw is, om bij te dragen aan elkaars geluk. Elk is om het geluk van de ander te bevorderen. Ze moeten als één geheel versmelten, maar geen van beide mag zijn of haar individualiteit verliezen, welke aan God toebehoort.¹¹

Afwijkingen van Gods ideaal

Polygamie. De praktijk van het onderhouden van meerdere echtgenoten door één partner is in strijd met de eenheid, welke God met het eerste huwelijk in Eden tot stand bracht. In polygamie is geen verzaking van alle anderen. Hoewel de Schrift meervoudige huwelijken beschrijft, als een culturele realiteit in de tijd van de patriarchen, toont de beschrijving ervan duidelijk aan, dat die huwelijken niet het Goddelijke ideaal bereikten. De verschillende relaties binnen die huwelijken raakten betrokken bij machtsstrijd, bittere haatgevoelens en vervreemding (zie Genesis 16; 29: 16-30 enz.), waarbij de kinderen als emotionele wapens werden gebruikt om andere leden van het gezin te verwonden.

Het monogaam huwelijk geeft echtparen een gevoel van saamhorigheid, hetwelk hun intimiteit en band versterkt. Ze beseffen dat hun relatie uniek is en dat niemand anders kan delen in hetgeen zij doen. De monogame relatie weerspiegelt het duidelijkst de relatie tussen Christus en Zijn gemeente en tussen het individu en God.¹²

Ontucht en overspel. Het huidige denken en de praktijk maken het gemakkelijker om duurzame verbintenissen aan te gaan, waarbij beide echtgenoten elkaar tot aan de dood geslachtelijk trouw zijn. Maar de Schrift beschouwt iedere geslachtelijke relatie buiten het huwelijk als een zonde. Het zevende gebod blijft van kracht en ongewijzigd: *'Gij zult niet echtbreken'* (Exodus 20: 14). Er worden hier geen kwalificaties of diskwalificaties genoemd. Dit gebod is een beginsel, hetwelk de huwelijksrelatie ijverig bewaakt.

Het volledige belang van de Bijbelse visie op ontucht en overspel staat in schril contrast met de huidige tolerantie van dergelijke activiteiten door 'toegeeflijke volwassenen.' Veel passages in zowel het Oude als het Nieuwe Testament veroordelen dergelijke praktijken (Leviticus 20: 10-12; Spreuken 6: 24-32; 7: 6-27; 1 Korinthe 6: 9, 13, 18; Galaten 5: 19; Efeze 5: 3; 1 Thessalonicenzen 4: 3; enz.).

Dergelijke contacten kunnen verstrekken en langdurige gevolgen hebben. Ze bedriegen de legitieme geslachtelijke partner en kunnen hem of haar lichamelijk, emotioneel, financieel, juridisch en sociaal schaden. Ze kwetsen het hele gezin en wanneer er kinderen bij betrokken zijn, verwonden ze hen in het bijzonder. Deze contacten kunnen leiden tot de overdracht van geslachtsziekten en de geboorte van onwettige kinderen. Ook dan vernietigt de wolk van leugens en oneerlijkheid, welke over dergelijke zaken zweeft, het vertrouwen dat nooit meer kan worden hersteld. Zelfs afgezien van de Bijbelse bevelen tegen deze vormen van zedeloosheid, moet de reeks van ongelukkige gevolgen, welke daaruit voortvloeien, een voldoende waarschuwing bieden tegen het aangaan van deze vormen van onzedelijkheid.

Onzuiverheid van het denken. Zonde is niet alleen de uiterlijke daad, het is ook een kwestie van het hart dat diep in de denkpatronen doordringt. Als de bronnen vervuild zijn, zijn de rivieren waarschijnlijk ook niet schoon. Jezus zag dat het innerlijke reservoir van de geest het menselijk gedrag motiveerde, *'Want uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen'* (Matthéüs 15: 19). In deze geest heeft Hij de daad van ontrouw teruggevoerd naar de gedachten en emoties: *'U hebt gehoord dat er tegen de ouden werd gezegd: 'Gij zult geen overspel doen. Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw [aan] ziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan'* (Matthéüs 5: 27,28).

Een hele industrie heeft zich ontwikkeld, om te profiteren van de verdorvenheid van de verbeelding. De sensuele films en boeken, welke zij produceren hebben geen plaats in het christelijke leven. Ze moedigen niet alleen illegale relaties aan, ze reduceren mannen en vrouwen ook tot louter zinnelijke objecten en aldus wordt de ware betekenis van geslachtelijke intimiteit verstoord en het beeld van God vertroebeld. Christenen worden opgeroepen om zuivere gedachten te hebben en een zuiver leven te leiden, omdat ze zich voorbereiden om in een zuivere samenleving te leven tot in alle eeuwigheid.

Incest. Sommige ouders overschrijden de grens, welke de gezonde uitdrukking van genegenheid voor hun kinderen afbakt en worden fysiek en emotioneel intiem met hen. Vaak is dit het gevolg, wanneer de normale man-vrouw relatie is verwaarloosd en een van de kinderen is gekozen om de rol van de partner te spelen. Deze vervaging van de grenzen kan ook optreden tussen broers en zussen en andere familieleden.

Incest was verboden in het Oude Testament (Leviticus 18: 6-29; Deuteronomium 27: 20-23) en wordt veroordeeld in het Nieuwe Testament (1 Korinthe 5: 1-5). Dit soort misbruik schaadt de ontwikkeling van het geslachtsleven van het kind en creëert in hem of haar een ongerechtvaardigde last van schaamte en schuld, welke hij of zij later in het eigen huwelijksleven kan meebrengen. Wanneer ouders deze grenzen overschrijden, schaden zij het zich ontwikkelende gevoel van vertrouwen van het kind – zo belangrijk voor het geloof in God.

Echtscheiding. Een uitspraak van Jezus vat de Bijbelse leer over echtscheiding samen: *'Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet'* (Matthéüs 19: 6; Marcus 10: 7-9). Het huwelijk is heilig omdat God het heeft ingezegend. Uiteindelijk is het God, Die zich bij de man en vrouw voegt, niet alleen maar menselijke woorden of de geslachtelijke daad. Hij is het, Die hun eenheid heeft verzegeld. Het christelijke begrip van echtscheiding en hertrouwen moet dan ook gebaseerd zijn op Bijbelse gronden.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Jezus' uitspraak maakt duidelijk dat het basisbeginsel van de Schrift, dat ten grondslag ligt aan een christelijk begrip van echtscheiding: De bedoeling van God was dat het huwelijk onwrikbaar zou zijn. Toen de Farizeeërs Hem vroegen of incompatibiliteit (onverenigbaarheid) in het huwelijk reden genoeg was voor een echtscheiding, bevestigde Hij het Eden-voorbeeld van het huwelijk als een permanente eenheid. Toen zij Hem verder ondervroegen over de echtscheidingswetten van Mozes, antwoordde Hij: *'Mozes heeft vanwege de hardigheid uwer harten u toegelaten uw vrouwen te verlaten; maar van den beginne is het alzo niet geweest.'* (Matthéüs 19: 8). Hij stelde verder dat de enige legitieme reden voor de echtscheiding, geslachtelijke ontrouw was (Matthéüs 5: 32; 19: 9).

Zijn antwoord aan de Farizeeërs maakt duidelijk dat Jezus een veel dieper begrip van trouw had dan zij. Uit wat Hij zei en uit de beginselen met betrekking tot het huwelijk in zowel het Oude als het Nieuwe Testament, kan bevestigd worden dat God wil, dat zij die trouwen het beeld van God in een permanente eenheid weerspiegelen.

Zelfs de ontrouw van een van de partners betekent niet noodzakelijkerwijs, dat het huwelijk moet eindigen in een echtscheiding. De weg van het kruis moedigt diep berouw en vergeving aan en het uit de weg ruimen van de wortels van bitterheid. Zelfs in het geval van overspel, door vergeving en de verzoenende kracht van God, moet de gewonde echtgenoot proberen Gods oorspronkelijke doel in de schepping te handhaven. 'Bijbels gezegd, overspel hoeft niet meer destructief te zijn voor het huwelijk dan enige andere zonde... Als u bereid bent, om te vergeven en uw negatieve houding los te laten, zal God meer dan bereid zijn om u te genezen en uw liefde voor elkaar te vernieuwen.'¹³

Terwijl het Goddelijke ideaal voor het huwelijk, dat van een liefdevolle en permanente vereniging is, welke doorgaat tot aan de dood van één van de partners, is soms een juridische scheiding nodig, vanwege misdrijven zoals fysiek misbruik van de echtgenoot of het kind. 'In sommige burgerlijke rechtsgebieden kan een dergelijke scheiding alleen worden bewerkstelligd, door een echtscheiding, die onder deze omstandigheden niet veroordeeld zou worden. Maar een dergelijke scheiding of echtscheiding, waarbij 'ontrouw aan de huwelijksgelofte' niet in het geding is, geeft geen van beide partijen het Bijbelse recht om te hertrouwen, tenzij de andere partij in de tussentijd is hertrouwd, overspel of ontucht heeft gepleegd, of door de dood is weggefallen.'¹⁴

Omdat het huwelijk een Goddelijke instelling is, heeft de gemeente een unieke en plechtige verantwoordelijkheid, zowel om een echtscheiding te voorkomen als, indien de echtscheiding plaatsvindt, de wonden die zij veroorzaakt zo veel mogelijk te genezen.

Homoseksualiteit. God schiep mannelijk en vrouwelijk om van elkaar te verschillen en elkaar toch aan te vullen. En toen Hij dat deed, richtte Hij hun intieme gevoelens op die van het andere geslacht. De differentiatie (onderscheid) en verbondenheid, die kenmerkend zijn voor de mens, manifesteert zich in de aantrekkingskracht, die de twee geslachten naar elkaar toe trekt om zo een complete relatie te vormen.

In sommige gevallen heeft de zonde zelfs deze basisoriëntatie beïnvloed, met als gevolg een fenomeen dat homoseksualiteit wordt genoemd. In dergelijke gevallen lijkt de natuurlijke oriëntatie op het andere geslacht omgekeerd te zijn, waardoor er een fundamenteel intieme oriëntatie op mensen van hetzelfde geslacht ontstaat.

De Schrift veroordeelt homoseksuele praktijken in sterk negatieve termen (Genesis 19: 4-10; vgl. Judas 7, 8; Leviticus 18: 22; 20: 13; Romeinen 1: 26-28; 1 Timotheüs 1: 8-10). Dit soort praktijken leiden tot een ernstige vertekening van het beeld van God bij mannen en vrouwen.

'Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;' (Romeinen 3: 23), daarom zullen christenen met terughoudendheid omgaan met hen, die door deze verwarring worden getroffen. Zij zullen de houding van Christus ten opzichte van de vrouw in overspel weerspiegelen: *'Ik veroordeel u ook niet: ga heen, en zondig niet meer'* (Johannes 8: 11). Niet alleen mensen met homoseksuele neigingen, maar alle mensen die gevangen zitten in gedrag of relaties, welke angst, schaamte en schuldgevoelens veroorzaken, hebben het sympathieke oor van een getrainde en ervaren christelijke raadgever nodig. Geen enkel gedrag valt buiten het bereik van Gods genezende genade.¹⁵

Het gezin

Nadat God Adam en Eva had geschapen, gaf Hij hen heerschappij over de wereld (Gen. 1: 26; 2: 15). Zij vormden het eerste gezin, de eerste gemeente en markeerden het begin van de maatschappij. Zo werd de maatschappij gebouwd op het huwelijk en het gezin. Omdat zij de enige menselijke bewoners van de aarde waren, gebod God hun: *'Wees vruchtbaar en vermenigvuldigt; en vervult de aarde en onderwerpt haar'* (Genesis 1: 28).

Zoals uit de statistieken van de wereldbevolking blijkt, is er nu geen onbevolkte aarde meer, die roept gevuld en onderworpen te worden. Maar de gehuwde christelijke echtparen die besluiten om kinderen ter wereld te brengen, hebben nog steeds de verplichting om hun kinderen op te voeden in de opvoeding en vermaning van de HEER. Voordat een echtpaar die weg inslaat, moeten zij rekening houden met Gods ideaal voor het gezin.

Ouders

1. De vader. De Schrift heeft de echtgenoot en vader de verantwoordelijkheid gegeven om hoofd en priester van het huishouden te zijn (Kol. 3: 18-21; 1 Petrus 3: 1-8). Hij wordt een voorbeeld van Christus, Die het Hoofd van de gemeente is. *'Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd der Gemeente is; en Hij is de Behouder des lichaams. Daarom, gelijk de Gemeente aan Christus onderdanig is, alzo ook de vrouwen aan haar eigen mannen in alles. Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven; Opdat Hij haar heiligen zou, [haar] gereinigt hebbende met het bad des waters door het Woord; Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk. Alzo zijn de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief'* (Efeze 5: 23-28).

Zoals Christus de gemeente leidt, moeten man en vrouw beiden 'zich overgeven, maar het Woord van God geeft de voorkeur aan het oordeel van de man, waar het geen gewetenskwestie betreft.¹⁶ Tegelijkertijd heeft hij de verantwoordelijkheid, om haar individualiteit met het grootste respect te behandelen.

Zoals Christus een zachtmoedig leiderschap liet zien, dat in dienstbaarheid naar het kruis ging, zo moet ook de man offers brengen. 'Christus' leiderschap is er een van wijsheid en liefde en wanneer echtgenoten hun verplichtingen jegens hun vrouwen nakomen, zullen zij hun gezag met dezelfde tederheid gebruiken, als hetwelk Christus gebruikt ten opzichte van de gemeente. Wanneer de Geest van Christus de man beheerst, zal de onderwerping van de vrouw alleen maar leiden tot rust en voordeel, want hij zal van haar alleen datgene eisen wat in het goede zal resulteren, op dezelfde manier zoals Christus onderwerping van de gemeente eist... Laat degenen, die als echtgenoten staan, de Woorden van Christus bestuderen, niet om erachter te komen hoe volledig de onderwerping van de vrouw moet zijn, maar hoe hij de Geest van Christus kan verkrijgen en gezuiverd, verfijnd en geschikt kan worden, om de *heer* van zijn huishouden te zijn.¹⁷

Als priester van het gezin zal de vader, net als Abraham, aan het begin van de dag zijn gezin bijeenbrengen en hen aan de zorg van de HEER toevertrouwen. 's Avonds zal hij hen naar Hem toe leiden om Hem te prijzen en Hem te danken voor de zegeningen die hen zijn geschonken. Deze gezinsaanbidding zal de band vormen, die hen samenbindt – de tijd die God vooropstelt in het gezin.¹⁸

De wijze vader brengt tijd door met zijn kinderen. Een kind kan vele lessen van de vader leren, zoals respect en liefde voor zijn moeder, liefde voor God, het belang van gebed, liefde voor andere mensen, de manier van werken, bescheidenheid, liefde voor de natuur en de dingen die God heeft gemaakt. Maar als de vader nooit thuis is, wordt het kind van dit voorrecht en deze vreugde beroofd.

2. De moeder. Het moederschap is het dichtst bij het partnerschap met God op aarde. 'De koning op zijn troon heeft geen hoger werk dan de moeder. De moeder is de koningin van haar huishouden. Zij heeft het vormen van de karakters van haar kinderen in haar macht, zodat ze geschikt zijn voor het hoger, onsterfelijke leven. Een engel kan niet om een hogere missie vragen, want met dit werk doet zij een dienst voor God....

Laat haar de waarde van haar werk inzien en de hele wapenrusting van God aantrekken, zodat ze de verleiding kan weerstaan, om zich aan te passen aan de normen van de wereld. Haar werk is voor deze tijd en voor de eeuwigheid.¹⁹

Iemand in het gezin moet de eindverantwoordelijkheid dragen voor het karakter van de kinderen. De opvoeding van een kind kan niet zomaar even aan anderen worden overgelaten, want niemand voelt hetzelfde voor een kind als zijn ouders. God schiep de moeder met het vermogen om het kind in haar eigen lichaam te dragen, het kind te zogen, te voeden en lief te hebben. Met uitzondering van de verzachtende omstandigheden van zware financiële lasten of van een alleenstaande ouder te zijn,²⁰ als ze dit accepteert, heeft een moeder het unieke voorrecht om de hele dag bij haar kinderen te blijven; ze kan genieten van het samenwerken met de Schepper in het vormen van hun karakters voor de eeuwigheid. 'Iemand in een relatie moet het gezin als een carrière beschouwen... Het aannemen van de carrière van moeder en vrouw is een wonderlijk zeldzaam levenswerk in de twintigste eeuw en een zeer uitdagende baan. Een verspilde inspanning? Een ondankbare baan? Een onwaardige slaaf? Nee, een zeer opwindende mogelijkheid om het tij te keren, om de mensheid te redden, om de geschiedenis te beïnvloeden, om iets te doen wat in steeds bredere kringen zal worden gevoeld en gehoord.'²¹

In de Oud-testamentische tijd gaf de naam van een persoon een korte beschrijving van de persoon, die de naam droeg. Eva kreeg haar naam na de zondeval (Genesis 3: 20). Omdat zij de 'moeder aller levenden' zou worden, werd haar naam (Hebreeuws 'chawwah') afgeleid van het woord voor 'levend' (Hebreeuws 'chay'). Het weerspiegelt de buitengewone positie van eer, welke zij in de geschiedenis van de mensheid inneemt.

Zoals de voortplanting niet het enige en exclusieve recht van Adam of Eva was, zo ook niet het ouderschap. Dat laatste zou ook een gedeelde verantwoordelijkheid zijn. En zo zou het ook nu moeten zijn, niet alleen in het baren van kinderen, maar ook in het opvoeden van kinderen. Elke ouder heeft bepaalde verantwoordelijkheden en deze moeten worden uitgevoerd als aan de HEER. 'Ziet, de kinderen zijn een erfdeel des HEEREN; des buiks vrucht is een beloning' (Psalm 127: 3).

Kinderen

1. Een prioriteit. Afgezien van hun verplichtingen tegenover de HEER en hun echtgenoten hebben ouders geen hogere verantwoordelijkheid, dan tegenover de kinderen die zij ter wereld hebben gebracht. Zij moeten de belangen van hun kinderen vóór hun eigen vooruitgang en gemak stellen; de kinderen hebben er niet voor gekozen om ter wereld te komen en zij moeten de best mogelijke start in het leven krijgen. Aangezien prenatale invloeden van vitaal belang zijn voor de geestelijke, mentale en fysieke gezondheid, moet het welzijn van het kind al voor de geboorte een prioriteit zijn.²²

2. Liefde. De liefde van een ouder moet onvoorwaardelijk en opofferend zijn. Ook al zal het nooit volledig wederkerig zijn, kinderen hebben het nodig om een goed zelfbeeld en emotionele gezondheid te hebben gedurende hun gehele leven. Kinderen die liefde moeten winnen of die zich afgewezen en onbelangrijk voelen, zullen proberen de liefde van hun ouders te verkrijgen door ongewenst gedrag dat ingesleten en gewoontegetrouw wordt.²³

Kinderen die veilig zijn in de liefde van hun ouders, zullen anderen de hand reiken. Ze kunnen leren om zowel te geven als te ontvangen en dat er een bestaansreden is, die verder gaat dan zijn/haar eigen persoonlijkheid. Als kinderen zich ontwikkelen, kunnen ze leren om God te verheerlijken.

3. Verplichting. Christelijke ouders moeten hun kinderen in een zo vroeg mogelijk stadium van het leven aan Gods dienstbaarheid wijden. Zevende-dag Adventisten gemeenten zorgen voor zo'n toewijding met een eenvoudige ceremonie, waarin ouders hun kinderen in gebed aan God voorstellen, net zoals Jozef en Maria het kindje Jezus aan de HEERE in de tempel (Lucas 2: 22-39). Op deze manier begint het kind het leven als onderdeel van een omvangrijke geestelijke familie. Leden van de kerkgemeenschap nemen als kind van God en lid van het lichaam van Christus deel aan de sociale en geestelijke ontwikkeling van de kleintjes.

In deze dienst zetten de ouders zich ook in voor de opvoeding van het kind, op de weg van de HEER, zodat het beeld van God in het kind gevormd wordt. Om dit doel te bereiken zullen ouders hun kinderen regelmatig naar de sabbatschool en de gemeente brengen, zodat de kleintjes

al vroeg in het leven een deel van het lichaam van Christus worden. Als het kind dan de schoolleeftijd bereikt, zullen de ouders en de gemeente alles in het werk stellen, om hem of haar in staat te stellen die christelijke opvoeding te krijgen, welke de liefde van dat kind voor de HEER nog verder zal voeden.

4. Standvastigheid. Het geestelijk onderwijs, hetwelk de ouders geven, is een continu proces dat tijdens iedere fase van het leven van het kind doorgaat. *'En gij zult ze (de geboden van de HEERE) uw kinderen inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit, en als gij op den weg gaat, en als gij nederligt, en als gij opstaat. Ook zult gij ze tot een teken binden op uw hand, en zij zullen u tot voorhoofdspannelen zijn tussen uw ogen. En gij zult ze op de posten van uw huis, en aan uw poorten schrijven'* (Deuteronomium 6: 7-9; 11:18 e.v.).

Het kind wordt beïnvloed door de hele sfeer van thuis. De ouders kunnen het geestelijke niet alleen door gezins-aanbidding overbrengen. Het moet komen door hun voortdurende vertrouwen in Jezus; het moet zich uiten in hun levensstijl, kleding en zelfs in hun huisdecoratie. God kennen als een liefhebbende ouder is van vitaal belang voor de christelijke groei van het kind.

5. Gehoorzaamheid leren. *'Leer den jongen de eerste beginselen naar den eis zijns wegs; als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken'* (Spreuken 22: 6). Wat houdt deze training in? Discipline houdt veel meer in dan straffen. Straf gaat meestal over het verleden, terwijl discipline naar de toekomst kijkt. Discipline is een onderwerping-proces, waarbij een jongere in de leer gaat bij de ouder voor training, begeleiding en voorbeeld. Het betekent het onderwijzen van belangrijke beginselen zoals, trouw, Waarheid, gelijkheid, standvastigheid, geduld, orde, barmhartigheid, vrijgevigheid en werk.

Wanneer kinderen vroeg leren om impliciet (zonder tegenspraak) aan hun ouders te gehoorzamen, is gezag geen probleem in het leven. Maar ook het *soort* gehoorzaamheid dat geleerd wordt is belangrijk. Echte gehoorzaamheid komt niet alleen omdat het nodig is, maar ook omdat het van binnenuit komt. Het geheim van dit soort gehoorzaamheid ligt in de wedergeboorte.

De man die probeert om de geboden van God te onderhouden uit een gevoel van verplichting – louter omdat hij daartoe genoodzaakt is – zal nooit de vreugde van gehoorzaamheid ervaren. Hij gehoorzaamt niet... Ware gehoorzaamheid is de uitwerking van een beginsel van binnenuit. Het komt voort uit liefde voor gerechtigheid, liefde voor de wet van God. De essentie van alle gerechtigheid is trouw aan onze Verlosser. Dit zal ons ertoe aanzetten om goed te doen omdat het goed is – want recht doen is God behagen.²⁴

6. Socialisering en taalontwikkeling. Het is binnen het gezin dat kinderen worden opgenomen als leden van de menselijke familie, met alle verantwoordelijkheden en privileges, die dat met zich meebrengt. Socialisatie is het proces waarbij kinderen de basisvaardigheden leren, waarmee ze in de maatschappij kunnen functioneren. Taal met al zijn nuances van communicatie is een van de eerste vaardigheden die het kind leert. De taal die thuis wordt gebruikt, moet dan ook zorgvuldig worden bewaakt, zodat het Gods karakter onthult. Het kind moet regelmatig vreugdevolle en spontane uitingen van genegenheid onder familieleden horen en lof tot God.

7. Geslachtelijke identiteit. Het is in huis, door een gezonde interactie tussen de mannen en vrouwen die het hele gezinssysteem vormen, dat kinderen leren functioneren als man of vrouw in de maatschappij. Volwassenen moeten hun de schoonheid leren van de zich in hen ontwikkelende geslachtelijkheid, door middel van correcte en passende informatie. Het is ook hun verantwoordelijkheid om de kinderen te beschermen tegen geslachtelijk misbruik.

8. Leerwaarden. Een fundamentele socialiserende functie van het gezin is te zorgen voor de assimilatie (aannemen) van de waarden, welke de familie aanhangt. De waarden en religieuze concepten van het gezin vallen niet altijd samen. Ouders kunnen beweren zich aan bepaalde religieuze beginselen te houden, maar de waarden die zij voor het kind tonen, zijn mogelijk niet in overeenstemming met deze beginselen. Het is belangrijk dat ouders consequent zijn.

De uitgebreide familie. Het huwelijk, zoals God het heeft ontworpen, is exclusief; familie echter niet. In een zeer mobiele samenleving vinden we zelden uitgebreide families – grootouders, broers en zussen en neefjes – die allemaal in de buurt wonen. De gemeentelijke familie kan mensen, die ver van of zonder verwanten zijn, helpen om een echt gevoel van waarde en saamhorigheid te

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

vinden. Ook kunnen hier alleenstaande ouders een comfortabele plek vinden, om hun kinderen met liefde en respect op te voeden. En de gemeente kan wellicht passende voorbeeldfuncties bieden, die in het huis mogelijk ontbreken.

Door de oude mensen in de kerkgemeenschap te leren liefhebben, kunnen kinderen respect leren. En wie oud is, kan de voldoening ervaren van het hebben van een kleintje om van te houden en te genieten. *'terwijl de ouderdom en grijsheid daar is, verlaat mij niet, o God, totdat ik [dezen] geslachte verkondige Uw arm, allen nakomelingen Uw macht'* (Psalm 71: 18).

God besteedt speciale aandacht aan de ouderen, zeggende: *'De grijsheid is een sierlijke kroon; zij wordt op den weg der gerechtigheid gevonden'* (Spreuken 16: 31), en *'En tot de ouderdom toe zal Ik Dezelfde zijn, ja, tot de grijsheid toe zal Ik [ulieden] dragen; Ik heb het gedaan, en Ik zal [u] opnemen, en Ik zal dragen en redden'* (Jesaja 46: 4).

In de gemeente kunnen alleenstaanden een speciale plek vinden, teneinde geliefd en gekoesterd te worden en om hun liefde en werklust te delen. Door haar bediening kunnen zij Gods zorg voor hen voelen: *'Ja, Ik heb u liefgehad [met] een eeuwigte liefde; daarom heb Ik u getrokken [met] goedertierenheid'* (Jeremia 31: 3).

Het maakt deel uit van de 'zuivere godsdienst' om speciale zorg te geven aan mensen in nood (Jakobus 1: 27; Exodus 22: 22; Deuteronomium 24: 17; 26: 12; Spreuken 23: 10; Jesaja 1: 17). De gemeentelijke familie heeft een speciale mogelijkheid om een toevluchtsoord, een schuilplaats, een plaats te bieden aan hen die geen familie hebben; zij kan ieder lid omringen en betrekken bij de speciale eenheid, waarvan Christus zei, dat dit het teken van het christendom zelf zou zijn (Johannes 17: 20-23).

De wending

Aangezien het gezin de ziel is van de gemeente en de maatschappij, zal het christelijk gezin zelf het instrument zijn om leden voor de HEER te winnen en vast te houden. De allerlaatste verzen van het Oude Testament zijn een profetie van hetgeen zal plaatsvinden voordat de HEER terugkeert: *'Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des HEEREN komen zal. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla.'* (Maleachi 4: 5,6). Hoewel veel krachten vandaag de dag proberen om de leden uit het gezin te trekken, is Gods roeping tot een hereniging, een herstart, een ommekeer en herstel. En de gezinnen die gehoor geven aan Zijn oproep, zullen een kracht hebben die het echte christendom zal openbaren. De gemeentes van deze families zullen groeien; hun jongeren zullen niet weggaan, maar zij zullen de wereld een duidelijk beeld van God tonen.

Referenties

1. Cf. Wit, Onderwijs, p. 20
2. A.W. Spalding, Makers of the Home (Mountain View, CA: Pacific Press, 1928), p. 58.
3. Dat Adam verantwoordelijk was voor de planeet, blijkt duidelijk uit het feit dat God hem verantwoordelijk hield voor de zonde, ook al was hij niet de eerste die overtrad (Gen.3:9 e.v.). Het Nieuwe Testament, ook omdat het de twee 'Adams' met elkaar vergelijkt, houdt de eerste Adam aansprakelijk voor de ingang van de zonde en de dood (Rom. 5:12 e.v.; 1 Cor. 15:22; vgl. Wit, Great Controversy, p. 647).
4. 'God Zelf gaf Adam een metgezel. Hij bood 'een hulp voor hem' - een helper die met hem overeenkwam - iemand die geschikt was om zijn metgezel te zijn, en die één kon zijn met hem in liefde en sympathie. Eva werd geschapen uit een rib van de zijde van Adam, beduidende dat zij niet om hem als het hoofd te controleren, noch om onder zijn voeten als een ondergeschikte te worden vertrapt, maar om aan zijn zijde te staan als een gelijke, om door hem bemind en beschermd te worden.'
5. Voor meer informatie over de verbondsaspecten van het huwelijk, zie 'Huwelijk als verbond' in verbond en huwelijk: Partnerschap en betrokkenheid (Leader's Notebook) (Nashville: De Afdeling van het Ministerie van de Familie, de Raad van de Zondagsschool van de Zuidelijke Doopsgezinde Conventie, 1987), pp. 51-60.
6. Zie het handboek van de SDA-kerk, blz. 150, 151; F.M. Wilcox, 'Trouwen met ongelovigen', 'Review and Herald', 2 juli 1914, blz. 9, 10; G.B. Thompson, 'Trouwen met ongelovigen: 'Can Two Walk Together, Except They Be Agreed?' 'Review and Herald', 31 juli 1941, pp. 2, 12-14; F.M. Wilcox, 'The Marriage Relationship, Following the Divine Order,' 'Review and Herald', 4 mei 1944, pp. 1-4; White, Testimonies, vol. 4, pp. 503-508.
7. Walter Trobisch, I Married You (New York, N.Y.: Harper and Row, 1971), p. 18.
8. Ed Wheat, Love Life for Every Married Couple (Grand Rapids: Zondervan, 1980), p. 72.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

9. Idem., p. 62.
10. Wit, patriarchen en profeten, pp. 58, 59
11. Zie bijvoorbeeld White, *The Ministry of Healing*, p. 361; White, *Messages to Young People* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1930), p. 451
12. Zie ook Wit, *Patriarchen en Profeten*, pp. 145, 208, 337, 338; Wit, *Spirituele geschenken*
13. Tarwe, *Liefdesleven voor ieder getrouwd stel*, p. 202. Zie ook 'De scheidingsrechtbank of het kruis,' in Roy Hession, *Vergeten Factoren... Een hulpmiddel voor diepere bekering van de vergeten factoren van geslachtelijk wangedrag* (Fort Washington, PA: Christelijke literatuur kruistocht, 1976); Tarwe, 'How to Save Your Marriage Alone,' in *Love Life*; en Gary Chapman, *Hope for the Separated: Gewonde huwelijken kunnen genezen worden* (Chicago: Moody Press, 1982)
14. SDA Church Manual, p. 175.
15. Zie Roy Hession, *Vergeten Factoren*. Door overtreders te helpen zich te bekeren en vergeving te vinden in een liefhebbende God, schetst deze uitstekende inhoud zorgvuldig de diepere kwesties van geslachtelijke immoraliteit.
16. Wit, *Getuigenissen*, deel 1, p. 307. Ze schreef ook: 'Wij vrouwen moeten ons herinneren dat God ons ondergeschikt heeft gemaakt aan de man. Hij is het hoofd en ons oordeel en onze opvattingen en redeneringen moeten zo mogelijk met de zijne overeenkomen. Zo niet, dan wordt de voorkeur in Gods Woord gegeven aan de man, waar het geen gewetenskwestie betreft. Wij moeten toegeven aan het hoofd' (E.G. Witte brief 5, 1861).
17. E.G. Wit manuscript 17, 1891. Zie ook Larry Christenson, *De Christelijke Familie* (Minneapolis, MN: Bethany Fellowship, 1970)
18. Voor ideeën over hoe men een levendige familieverering/aanbidding kan hebben, zie John en Millie Youngberg, *Heart Tuning: A Guide to Better Family Worship* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1985); Christenson, *The Christian Family*, pp. 157-197.
19. White, *Adventist Home*, pp. 231, 232.
20. Ouders die een kind onder de hoede van een ander moeten plaatsen, moeten iemand kiezen die dezelfde waarden heeft als zichzelf, zodat er volledig kan worden meegewerkt aan de opvoeding van het kind in de liefde en 'vermaning van de HEER'. De ouders moeten ook goed letten op de andere kinderen met wie hun kind wordt geassocieerd. Willen zij dat hun kind is zoals die kinderen? Kinderen leren zo snel en zo onuitwisbaar, dat alle aspecten van de kinderopvang bewust moeten worden verkend.
21. Edith Schaefer, *Wat is een gezin?* (Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1975), p. 47.
22. Zie White, *Desire of Ages*, p. 512; White, *The Adventist Home*, p. 255-259.
23. Zie Gary Smalley en John Trent, *The Blessing* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1986). De auteurs geven zorgvuldig weer, hoe het geven of onthouden van onvoorwaardelijke liefde van ouders de sleutel is, tot het emotionele en psychologische welzijn van het zich ontwikkelende kind.
24. White, *Christ's Object Lessons*, p. 97.

DE LEER VAN DE LAATSTE GEBEURTENISSEN

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat er in de hemel een Heiligdom is, de ware Tabernakel, die de HEERE heeft opgericht, en niet een mens. Daarin doet Christus dienst, ons ten goede, en stelt Hij de verdiensten van Zijn zoenoffer, dat eens en voor altijd aan het kruis is gebracht, beschikbaar voor alle gelovigen. Bij Zijn hemelvaart werd Hij als onze grote Hogepriester ingewijd en begon Hij Zijn bemiddelende dienst, die werd uitgebeeld door het werk van de hogepriester in het heilige van het aardse heiligdom. In 1844, aan het einde van het profetische tijdperk van 2300 dagen, begon Hij aan de tweede en laatste fase van Zijn verzoeningswerk, dat werd uitgebeeld door het werk van de hogepriester in het Heilige der heiligen van het aardse heiligdom. Dit is een werk van onderzoekend oordeel, dat deel uitmaakt van de uiteindelijke verdelging van alle zonden, uitgebeeld in de reiniging van het Hebreeuwse heiligdom, uit de oudheid, op de grote verzoendag. In deze zinnebeeldige dienst werd het heiligdom gereinigd met bloed van dierenoffers, maar de hemelse dingen worden gereinigd door het volmaakte Offer, het bloed van Christus. Het onderzoekend oordeel openbaart aan de hemelse wezens, welke doden in Christus zijn ontslapen en daarom, in Hem, waardig worden geacht deel te hebben aan de eerste opstanding. Het maakt ook duidelijk, wie van de levenden in Christus standhouden, de geboden van God en het geloof van Jezus bewaren en daarom in Hem bereid zijn voor opneming in Zijn eeuwig Koninkrijk. Dit oordeel toont de gerechtigheid van God aan, in de verlossing van hen die in Christus geloven. Het verklaart dat zij die God trouw zijn gebleven, het Koninkrijk zullen ontvangen. De voltooiing van dit dienstwerk van Christus zal het einde van de genadetijd voor de mens, vlak voor de wederkomst, markeren.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 23

Hoofdstuk 23

DE DIENST VAN CHRISTUS IN HET HEMELS HEILIGDOM

Het uur van het avondoffer breekt aan. De priester staat in het voorhof van de tempel in Jeruzalem klaar om het lam te offeren. Als hij het mes opheft om het slachtoffer te doden, schudt de aarde. Verschrikt laat hij het mes vallen en het lam ontsnapt. Boven het lawaai van de aardbeving, hoort hij een luid scheurend geluid terwijl een onzichtbare hand de voorhang van de tempel van boven naar beneden doormidden scheurt.

Boven de stad verschijnen donkere wolken die het kruis bedekken. Terwijl Jezus, het Paaslam van God, uitroept: *'Het is volbracht!'* sterft Hij voor de zonden van de wereld.

Type ontmoet antitype. De gebeurtenis, waar de tempeldiensten door de eeuwen heen naar verwezen, heeft plaatsgevonden. De Heiland heeft Zijn verzoeningsoffer volbracht en omdat het symbool de werkelijkheid heeft ontmoet, zijn de ceremonieën, die dit Offer aankondigden achterhaald – het gescheurde voorhang, het gevallen mes, het ontsnapte lam.

Maar er is meer aan de geschiedenis van de verlossing. Het reikt verder dan het kruis. Jezus' opstanding en hemelvaart richten onze aandacht op het hemelse Heiligdom, waar niet langer het Lam, maar Hij als Priester dient. Het eenmalige Offer is gebracht (Hebreeën 9: 28); nu stelt Hij alle zegeningen van dit verzoenende Offer ter beschikking.

Het Heiligdom in de Hemel

God instrueerde Mozes om als Zijn aardse woonplaats (Ex. 25: 8) het eerste heiligdom te bouwen dat diende onder het eerste (oude) verbond (Hebreeën 9: 1). Dit was een plaats waar mensen de weg van de verlossing geleerd werd. Ongeveer 400 jaar later verving de permanente tempel in Jeruzalem, gebouwd door koning Salomo, de draagbare tabernakel van Mozes. Nadat Nebukadnezar die tempel vernietigd had, bouwden de ballingen die terugkwamen uit de Babylonische ballingschap, de tweede tempel, welke Herodes de Grote verfraaide en die de Romeinen vernietigden in 70 na Christus.

Het Nieuwe Testament onthult, dat het nieuwe verbond ook een Heiligdom heeft, een Heiligdom dat in de hemel is. Daarin fungeert Christus als Hogepriester *'aan de rechter[hand] van den troon der Majesteit'*. Dit Heiligdom is de *'ware tabernakel, welke de HEERE heeft opgericht, en geen mens'* (Hebreeën 8: 1, 2).¹ Op de berg Sinaï werd Mozes *'het voorbeeld,'* of miniatuurmodel van het hemelse Heiligdom getoond (zie Exodus 25: 9, 40).² De Schrift noemt het heiligdom dat hij bouwde *'de voorbeeldingen der dingen, die in de hemelen zijn'* en zijn *'hemelse dingen ... tegenbeeld van het ware'* (Hebreeën 9: 23,24). Het aardse heiligdom en zijn diensten geven ons dus een bijzonder inzicht, in de rol van het hemelse Heiligdom.

In de Schrift wordt het bestaan van een hemels Heiligdom of Tempel aangenomen (b.v. Psalm 11: 4; 102: 19; Micha 1: 2, 3).³ In visioen zag Johannes in Openbaring het hemelse Heiligdom. Hij beschreef het als *'de tempel des tabernakels der getuigenis in de hemel'* (Openbaring 15: 5) en *'de tempel Gods in de hemel'* (Openbaring 11: 19). Daar zag hij de voorwerpen, waarvan de inrichting van de heilige plaats van het aardse heiligdom was nagemaakt, zoals *'zeven gouden kandelaars'* (Openbaring 1: 12) en een *'altaar, hebbende een gouden wierookvat'* (Openbaring. 8: 3). En hij zag daar ook *'de ark Zijns verbond'* dat was als die van het aardse Heilige der heiligen (Openbaring 11: 19).

Het hemelse reukofferaltaar staat voor Gods troon (Openbaring 8: 3; 9: 13), die in de hemelse Tempel van God staat (Openbaring 4: 2; 7: 15; 16: 17). Bijgevolg is het hemelse troongezicht (Daniël 7: 9-10) in de hemelse Tempel of het Heiligdom. Dit is waarom de laatste oordelen uit Gods Tempel komen (Openbaring 15: 5-8).

Het is daarom duidelijk dat de Schrift het hemels Heiligdom presenteert als een echte plaats (Hebreeën 8: 2), niet als een metafoor (beeldspraak) of als abstract (ontastbaar).⁴ Het hemelse Heiligdom is de primaire (oorspronkelijke) verblijfplaats van God.

Het dienstwerk in het hemels Heiligdom

De boodschap van het Heiligdom was een boodschap van verlossing. God gebruikte Zijn diensten om het Evangelie te verkondigen (Hebreeën 4: 2). De aardse heiligdom diensten waren 'een symbool [parabel in het Grieks - een gelijkenis] voor de huidige tijd tot de eerste komst van Christus' (Hebreeën 9: 9-10). 'Door middel van symbolen en ceremonieën wilde God van deze Evangelie-gelijkenis het geloof van Israël richten op het Offer en de priesterlijke bediening van de Verlosser der wereld, het *'Lam Gods,'* Dat de zonde van de wereld zou wegnemen (Gal. 3: 23; Johannes 1: 29).⁵

Het heiligdom illustreerde drie fasen van Christus' bediening: (1) het plaatsvervangende offer, (2) de priesterlijke bemiddeling en (3) het uiteindelijke oordeel.

Het plaatsvervangend offer. Ieder heiligdomsoffer symboliseerde Jezus' dood voor de vergeving van de zonde en onthulde de Waarheid dat *'zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving'* (Hebreeën 9: 22). Deze offers illustreerden de volgende Waarheden:

1. Gods oordeel over de zonde. Omdat zonde een diep gewortelde opstand is tegen alles wat goed, zuiver en waar is, kan het niet genegeerd worden. *'Het loon, wat de zonde geeft, is de dood'* (Romeinen 6: 23 NBG).

2. Christus' plaatsvervangende dood. *'Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.'* (Jesaja 53: 6). *'dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften;'* (1 Korinthe 15: 3).

3. God zorgt voor het verzoenende Offer. Dat Offer is *'Christus Jezus ...; Welken God voorgesteld heeft [tot] een verzoening, door het geloof in Zijn bloed,'* (Romeinen 3: 24-25). *'Want Dien (God), Die (Christus) geen zonde gekend heeft, heeft Hij (God) zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem'* (2 Korinthe 5: 21). Christus de Verlosser nam het oordeel van de zonde op Zich. Daarom 'werd Christus behandeld zoals wij verdienen, opdat wij behandeld zouden worden zoals Hij verdient. Hij werd veroordeeld voor onze zonden, waarin Hij geen aandeel had, opdat wij gerechtvaardigd zouden worden door Zijn gerechtigheid, waarin wij geen aandeel hadden. Hij leed de dood die van ons was, opdat wij het leven zouden ontvangen dat van Hem was. Door Zijn striemen zijn wij genezen' (Jesaja 53: 5).⁶

De offers van het aardse heiligdom waren herhalend. Als een verhaal werd deze ceremoniële gelijkenis van verlossing verteld en opnieuw verteld, jaar na jaar. Daarentegen vond het Antitype - de werkelijke verzoenende dood van onze HEER - eenmaal voor altijd plaats op Golgotha (Hebreeën 9: 26-28; 10: 10-14).

Aan het kruis werd de straf voor de menselijke zonde volledig betaald. De Goddelijke gerechtigheid was vervuld. Vanuit juridisch oogpunt werd de wereld weer in de gunst van God gebracht (Romeinen 5: 18). De boetedoening, of verzoening, werd aan het kruis volbracht, zoals vooraf geschaduwd door de offers en de boetvaardige gelovige kan vertrouwen op dit voltooide werk van onze HEER.⁷

De priesterlijke middelaar. Als het offer verzoenend was voor de zonde, waarom was dan een priester nodig?

De rol van de priester vestigde de aandacht op de noodzaak van een bemiddelaar tussen zondaars en een Heilige God. Priesterlijke bemiddeling onthult de ernst van de zonde en de vervreemding die deze met zich meebracht tussen een zondeloze God en een zondig wezen. 'Zoals elk offer de dood van Christus voorafschaduwde, zo was elke priester een voorafschaduwing van Christus' bemiddelende bediening als Hogepriester in het hemelse Heiligdom. *'Want er is één God en één Bemiddelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus'* (1 Timotheüs 2: 5).⁸

1. Middelaar en verzoening. De toepassing van het verzoenend bloed tijdens de middelaars bediening van de priester, werd ook gezien als een vorm van verzoening (Leviticus 4: 35). De Engelse term 'atonement' betekent een verzoening tussen twee vervreemde partijen. Zoals de verzoenende dood van Christus de wereld met God verzoende, zo maakt Zijn bemiddeling, of de toepassing van de verdiensten van Zijn zondeloos leven en plaatsvervangende dood, verzoening met God tot een persoonlijke realiteit voor de gelovige.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Het Levitisch priesterschap illustreert de verlossende bediening, welke Christus sinds Zijn dood heeft uitgeoefend. Onze Hogepriester, *'Die gezeten is aan de rechter[hand] van den troon der Majesteit in de hemelen,'* dient als een *'Bedienaar des heiligdoms, en des waren tabernakels, welke de HEERE heeft opgericht, en geen mens'* (Hebreeën 8: 1-2).

Het hemelse Heiligdom is het grote uitvoercentrum waar Christus zijn Priesterambt voor onze redding verricht. Hij is in staat om *'ook volkomenlijk zalig te maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden'* (Hebreeën 7: 25). Daarom worden wij aangemoedigd om met *'vrijmoedigheid toe te gaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd'* (Hebreeën 4: 16). In het aardse heiligdom voerden de priesters twee verschillende bedieningen uit – een dagelijkse bediening in de heilige plaats, of eerste afdeling (zie geloofspunt 4) en een jaarlijkse bediening in het Heilige de heiligen, of tweede afdeling. Deze diensten illustreerden het Priesterambt van Christus.⁹

2. De bediening in de heilige plaats. Het priesterambt in de heilige plaats van het heiligdom kan worden gekenmerkt als een bediening van voorbede, vergeving, verzoening en herstel. Een voortdurende bediening, het zorgde voor een voortdurende toegang tot God door de priester.¹⁰ Het symboliseerde de Waarheid dat de berouwvolle zondaar onmiddellijk en voortdurend toegang heeft, tot God door het Priesterambt van Christus als Voorspreker en Bemiddelaar (Efeze 2: 18; Hebreeën 4: 14-16; 7: 25; 9: 24; 10: 19-22).

Wanneer de boetvaardige zondaar¹¹ met een offer naar het heiligdom kwam, legde hij zijn handen op de kop van het onschuldige dier en beleed zijn zonden. Deze daad bracht zijn zonde en de straf symbolisch over op het slachtoffer. Als gevolg daarvan verkreeg hij vergeving van zonden.¹² Zoals de Joodse encyclopedie stelt: *'De handoplegging op het hoofd van het slachtoffer is een alledaagse ceremonie, waarbij de vervanging en overdracht van zonden plaatsvindt.'* *'In ieder offer ligt de gedachte van vervanging; het slachtoffer neemt de plaats in van de menselijke zondaar.'*¹³

Het bloed van het zondoffer werd op twee manieren toegepast: a. Als het op de heilige plaats werd gebracht, werd het voor het binnenste voorhangsel besprenkeld en op de hoornen van het reukofferaltaar aangebracht (Leviticus 4: 6-7,17,18). b. Als het niet in het heiligdom werd opgenomen, werd het op de hoornen van het altaar van het brandoffer in het voorhof gedaan (Leviticus 4: 25, 30). In dat geval at de priester een deel van het vlees van het offer (Leviticus 6: 25,26,30). In beide gevallen begrepen de boetvaardigen dat hun zonden en verantwoording werden overgedragen op het heiligdom en zijn priesterschap.¹⁴

In dit ceremoniële tegenbeeld nam het heiligdom de schuld en aansprakelijkheid van de boetvaardige op zich – voorlopig althans – wanneer hij een zondoffer aanbood en waarbij hij zijn fouten beleed. Hij ging vergeven weg, verzekerd van Gods aanvaarding. Dus in de antitypische ervaring, wanneer een zondaar door de Heilige Geest in boetvaardigheid wordt getrokken om Christus als zijn Verlosser en HEER te aanvaarden, neemt Christus zijn zonden en aansprakelijkheid op Zich. Hij wordt vrijelijk vergeven. Christus is zowel de Zekerheid van de gelovige als zijn Plaatsvervanger.¹⁵

In type en antitype draait de heiligdomsdienst vooral om de mens. Het Priesterambt van Christus voorziet in vergeving en verzoening van de zondaar met God (Hebreeën 7: 25). In het belang van Christus, vergeeft God de berouwvolle zondaar, geeft hem het rechtvaardige karakter en de gehoorzaamheid van Zijn Zoon, vergeeft zijn zonden en noteert zijn naam in het boek des levens, als een van zijn kinderen (Efeze 4: 32; 1 Johannes 1: 9; 2 Korinthe 5: 21; Romeinen 3: 24; Lucas 10: 20). En als de gelovige in Christus blijft, wordt de geestelijke genade hem door onze HEER bemiddeld door de Heilige Geest, zodat hij geestelijk volwassen wordt en de deugden en genadegaven ontwikkelt, die het Goddelijke karakter weerspiegelen (2 Petrus 3: 18; Galaten 5: 22, 23).¹⁶

De bediening in het heiligdom brengt de rechtvaardiging en heiliging van de gelovige tot stand.

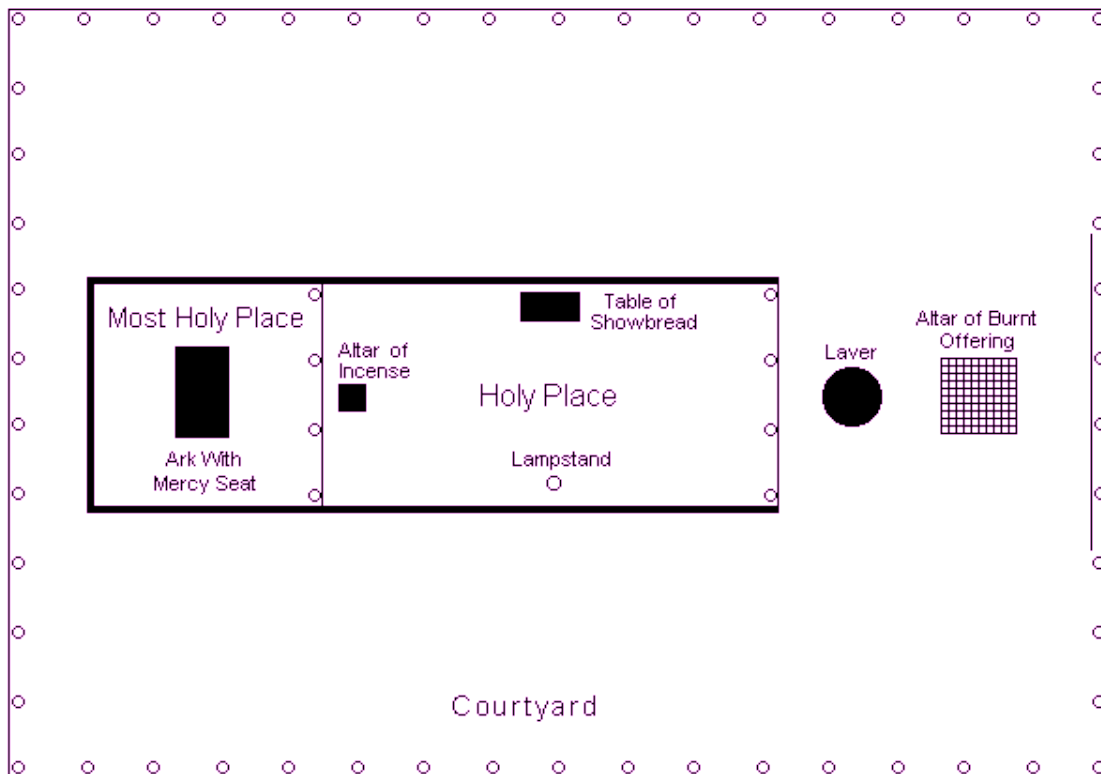
Het laatste oordeel. De gebeurtenissen op de verzoendag illustreren de drie fasen van Gods laatste oordeel. Te weten (1) het 'pre-millennium oordeel' (of 'het onderzoeksoordeel') dat ook wel

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

het 'pre-Advent oordeel' wordt genoemd; (2) het 'duizendjarig oordeel'; en (3) het 'uitvoerend oordeel' dat plaatsvindt aan het einde van het millennium.

1. De bediening in het Heilige der heiligen. Het tweede onderdeel van de priesterdienst is in de eerste plaats het heiligdom, waar het gaat om de reiniging van het heiligdom en van Gods volk. Deze vorm van bediening, die zich richtte op het Heilige der heiligen van het heiligdom en die alleen door de hogepriester kon worden uitgevoerd, was beperkt tot één dag van het geestelijk

jaar.

De reiniging van het heiligdom vereiste twee geitenbokken – de bok van de HEERE en de zondebok (Azazel in het Hebreeuws). De hogepriester offerde de bok van de HEERE en deed verzoening voor 'het Heilige [eigenlijk het Heilige der heiligen], de tabernakel van de ontmoeting [het heilige] en het altaar [van het voorhof]' (Leviticus 16: 20; 16: 16-18).

Door het bloed van de bok van de HEERE, hetwelk het bloed van Christus vertegenwoordigde, naar het Heilige der heiligen over te brengen, bracht de hogepriester het rechtstreeks, in de aanwezigheid van God Zelf, op het verzoendeksel – het deksel van de ark met de Tien Geboden – om aan de eisen van Gods heilige wet te voldoen. Zijn daad symboliseerde de onmetelijke prijs, welke Christus voor onze zonden moest betalen en toonde aan, hoe graag God Zijn volk met Zichzelf wil verzoenen (2 Korinthe 5: 19). Daarna bracht hij dit bloed aan op het reukofferaltaar en op het brandofferaltaar, dat alle dagen van het jaar was besprenkeld met het bloed, hetwelk de beleden zonden voorstelde. De hogepriester deed daarmee een verzoening voor het heiligdom, evenals voor het volk, en zorgde voor de reiniging van beide (Leviticus 16: 16-20, 30-33).

Vervolgens nam de hogepriester, die Christus als bemiddelaar vertegenwoordigde, de zonden op zich, welke het heiligdom hadden vervuild en bracht ze over op de levende bok, Azazel, die vervolgens van het kamp van Gods volk werd weggeleid. Deze daad verwijderde de zonden van de mensen, welke symbolisch waren overgebracht van de berouwvolle gelovigen naar het heiligdom, door het bloed of het vlees van de offers van de dagelijkse bediening van vergeving. Op deze manier werd het heiligdom gereinigd en voorbereid op het werk van het

daarop volgende jaar (Leviticus 16:16-20, 30-33).¹⁷ En zo werden alle dingen tussen God en zijn volk rechtgezet.¹⁸

De verzoendag illustreert dus het oordeel proces, dat te maken heeft met de uitroeiing van de zonde. De verzoening die op deze dag werd uitgevoerd 'was de voorafschaduwing van de uiteindelijke toepassing van de verdiensten van Christus, teneinde het bestaan van zonde tot in alle eeuwigheid uit te bannen en de volledige verzoening van het universum tot een harmonieuze regering onder God te verwezenlijken.'¹⁹

2. Azazel, de zondebok. 'De vertaling 'zondebok' (ontsnappingsbok) van de Hebreeuwse Azazel komt van de Vulgate *caper emissarius*, 'weggaanden bok' (Leviticus 16: 8).²⁰ Een zorgvuldig onderzoek van Leviticus 16 toont aan dat Azazel satan vertegenwoordigt, niet Christus, zoals sommigen hebben gedacht. De argumenten die deze interpretatie ondersteunen zijn: '(1) de zondebok niet als een offer werd gedood en daarom dus niet kon worden gebruikt als een middel tot vergeving. Want *'zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving'* (Hebreeën 9: 22); (2) het heiligdom werd volledig gereinigd door het bloed van de bok van de HEER, voordat de zondebok in deze ceremonie werd geïntroduceerd (Leviticus 16: 20); (3) de passage behandelt de zondebok als een persoonlijk wezen, dat het tegenovergestelde is van- en tegengesteld aan God (Leviticus 16: 8 zegt letterlijk: 'De één voor Jahwe en de ander voor Azazel'). In de zetting van de gelijkenis van het heiligdom, is het daarom nauwkeuriger om de bok van de HEERE te zien, als symbool van Christus en de zondebok-Azazel als symbool van satan.'²¹

3. De verschillende fasen van het oordeel. De zondebok ceremonie op de verzoendag, wees voorbij Golgotha naar het uiteindelijke einde van het zonde-probleem – de verbanning van zonde en satan. De 'volledige verantwoordelijkheid voor de zonde zal worden teruggelegd op satan, de grondlegger en aanstichter van de zonde. Satan en zijn volgelingen en alle gevolgen van de zonde, zullen door vernietiging uit het universum worden verbannen. Verzoening door oordeel zal daarom leiden, tot een volledig verzoend en harmonieus universum (Efeze 1: 10). Dit is het doel van hetgeen de tweede en laatste fase van Christus' Priesterambt in het hemelse Heiligdom zal bereiken.²² Dit oordeel zal Gods uiteindelijke rechtvaardiging voor het universum laten zien.²³

De dag der Verzoening beschrijft de drie fasen van de definitieve uitspraak:

a. De verwijdering van zonden uit het heiligdom heeft betrekking op de eerste, of pre-Advent, onderzoek fase van het vonnis. Het 'concentreert zich op de namen, welke in het Boek des Levens zijn opgenomen, net zoals de verzoendag zich richtte op de verwijdering van de beleden zonden van de boeteling uit het heiligdom. Ongelovigen zullen worden uitgeroeid; het geloof van de ware gelovigen en hun verbondenheid met Christus zal worden herbevestigd voor het trouwe universum en de verslagen van hun zonden zullen worden uitgewist.'²⁴

b. De verbanning van de zondebok naar de woestijn symboliseert de duizendjarige gevangenschap van satan op deze verlaten aarde, welke begint bij de wederkomst van Christus en valt samen met de tweede fase van het laatste oordeel, hetwelk in de hemel plaatsvindt (Openbaring 20: 4; 1 Korinthe 6: 1-3). Dit duizendjarig oordeel omvat een overzicht van het oordeel over de goddelozen en zal de verlostten ten goede komen, door hen inzicht te geven in Gods omgang met de zonde en de zondaars die niet gered zijn. Het zal alle vragen beantwoorden die de verlostten kunnen hebben, over Gods barmhartigheid en gerechtigheid (zie geloofspunt 26).

c. De gereinigde legerplaats symboliseert de resultaten van de derde, of uitvoerende fase van het oordeel, wanneer vuur de goddelozen vernietigt en de aarde reinigt (Openbaring 20: 11-15; Matthéüs 25: 31-46 2 Petrus 3: 7-13; zie geloofspunt 26).

Het hemels Heiligdom in de profetie

In bovenstaande beschouwing hebben we ons gericht op het heiligdom vanuit het type-antitype perspectief. Nu zullen we het profetisch bekijken.

De zalving van het hemelse Heiligdom. De 70-weken durende profetie van Daniël 9 wees op de inwijding van Christus' Priesterlijke bediening in het hemelse Heiligdom. Eén van de laatste gebeurtenissen in de 490 jaar was de zalving van het 'Allerheiligste' (Daniël 9: 24; zie geloofspunt 4). Het Hebreeuwse 'qodesj qodesjiem' hetwelk is vertaald als 'Allerheiligst' (KJV) betekent letterlijk 'Heiligst van de heiligen.' Het zou daarom beter zijn, de zinsnede 'om het Allerheilige te zalven' te vertalen als 'om de Heiligheid der heiligheden te zalven.'

Zoals tijdens de inwijding van het aardse heiligdom werd gezalfd met heilige olie, om het voor zijn diensten te wijden, zo moest het hemelse Heiligdom bij zijn inwijding worden gezalfd, om het te wijden voor het verzoenend ambt van Christus' bediening. Met Zijn hemelvaart, kort na Zijn dood (Daniël 9: 27),²⁵ begon Christus Zijn bediening als onze Hogepriester en Voorspraak.

De reiniging van het hemels Heiligdom. Sprekend over de reiniging van het hemelse Heiligdom zegt het boek Hebreëën: *'En alle dingen worden bijna door bloed gereinigd naar de wet, en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving. Zo was het dan noodzaak, dat wel de voorbeeldingen der dingen, die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelse dingen zelve door betere offeranden dan deze.'* – het kostbare bloed van Christus (Hebreëën 9: 22-23).

Verschillende commentatoren hebben nota genomen van deze Bijbelse leer. Henry Alford merkte op, dat 'de hemel zelf een reiniging nodig had en deze kreeg door het verzoenende bloed van Christus.'²⁶ B.F. Westcott merkte op: 'Men kan zeggen dat zelfs 'hemelse dingen', voor zover zij de omstandigheden van het toekomstige leven van de mens belichamen, verkort door de zondeval, iets van reiniging vereiste.' Het was Christus' bloed, zei hij, dat beschikbaar was 'voor de reiniging van het hemelse voorbeeld van het aardse heiligdom.'²⁷

Zoals de zonden van Gods volk door het geloof op het zondoffer werden gelegd en vervolgens symbolisch naar het aardse heiligdom werden overgebracht, zo worden onder het nieuwe verbond de beleden zonden van de boetvaardigen door geloof op Christus geplaatst.²⁸

En zoals tijdens de typische verzoendag de reiniging van het aardse heiligdom, de daar verzamelde zonden heeft verwijderd, zo wordt het hemelse Heiligdom gereinigd door de uiteindelijke verwijdering van het zondenverslag in de hemelse boeken. Maar voordat de verslagen uiteindelijk worden gewist, zullen ze worden onderzocht om te bepalen, wie door middel van berouw en geloof in Christus het recht heeft, om Zijn eeuwig Koninkrijk binnen te gaan. De reiniging van het hemelse Heiligdom omvat daarom een onderzoek of oordeel,²⁹ dat de aard van de verzoendag als een dag van oordeel volledig weerspiegelt.³⁰ Deze uitspraak, die de beslissing over wie gered zal worden en wie verloren zal gaan, bekrachtigt, moet plaatsvinden voor de wederkomst, want op dat moment keert Christus terug met Zijn loon *'om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn'* (Openbaring 22: 12). Dan worden ook de beschuldigingen van satan beantwoord (Openbaring 12: 10).

Allen die zich werkelijk hebben bekeerd en door het geloof het bloed van Christus' verzoeningsoffer hebben opgeëist, hebben vergeving gekregen. Wanneer hun namen in dit oordeel naar voren komen en zij bekleed zijn met het gewaad van Christus' gerechtigheid, worden hun zonden uitgewist en zijn zij het eeuwige leven waardig verklaard (Lucas 20: 35). 'Die overwint,' zei Jezus: *'zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen.'* (Openbaring 3: 5).

De profeet Daniël openbaart de aard van dit onderzoekend oordeel. Terwijl de afvallige macht, gesymboliseerd door de kleine hoorn, zijn godslasterlijk en vervolgend werk tegen God en Zijn volk op aarde voortzet (Daniël 7: 8,20,21,25), worden er tronen geplaatst en zit God het laatste oordeel voor. Dit oordeel vindt plaats in de troonzaal van het hemels Heiligdom en wordt bijgewoond door vele hemelse getuigen. Wanneer de rechtbank zitting houdt, worden de boeken geopend, waarmee het begin van een onderzoek procedure wordt aangegeven (Daniël 7: 9,10). Pas na dit oordeel wordt de afvallige macht vernietigd (Daniël 7: 11).³¹

De tijd van het oordeel. Zowel Christus als de Vader zijn betrokken bij het onderzoekend oordeel. Voordat Hij terugkeert naar de aarde op de *'wolken des hemels'*, komt Christus als de *'mensen Zoon'* op de *'wolken des hemels'*, naar de *'Oude van dagen'*, God de Vader en staat voor Hem (Daniël 7: 13). Sinds Zijn hemelvaart doet Christus dienst als Hogepriester, onze Voorspraak voor God (Hebreëën 7: 25). Maar op dit moment komt Hij om het Koninkrijk te ontvangen (Daniël 7: 14).

1. De verduistering van Christus' Priesterambt. Daniël 8 vertelt ons over de strijd tussen goed en kwaad en Gods uiteindelijke overwinning. Dit hoofdstuk onthult, dat tussen de

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

inwijding van Christus' Hogepriesterlijke bediening en de reiniging van het hemels Heiligdom een aardse macht de bediening van Christus zou verduisteren.

De ram in dit visioen vertegenwoordigt het Medo-Perzische rijk (Daniël 8: 3) – de twee hoorns, waarvan de hoogste het laatst opkomt, geven duidelijk de twee fasen weer, het dominante Perzische deel van het koninkrijk dat het laatst opkomt. Zoals Daniël voorspelde, heeft dit oostelijke koninkrijk zijn macht *'tegen het westen, en tegen het noorden en tegen het zuiden'* uitgebreid en is het *'groot'* geworden (Daniël 8: 4).

De mannelijke bok uit het westen symboliseert Griekenland met de grote hoorn, zijn *'eerste koning'*, die Alexander de Grote voorstelt (Daniël 8: 21). Komende *'van het westen'* versloeg Alexander spoedig Perzië. Binnen enkele jaren na zijn dood werd zijn rijk verdeeld in *'vier koninkrijken'*. (Dan. 8: 8, 22) – de koninkrijken van Cassander, Lysimachus, Seleucus en Ptolemaeus.

Op *'het laatste huns koninkrijk'* (Daniël 8: 23), met andere woorden, tegen het einde van het verdeelde Griekse rijk zou *'een kleine hoorn'* ontstaan (Daniël 8: 9). Sommigen beschouwen Antiochus Epiphanes, een Syrische koning die in de tweede eeuw voor Christus korte tijd over Palestina regeerde, als de vervulling van dit deel van de profetie. Anderen, waaronder veel van de hervormers, hebben deze kleine hoorn geïdentificeerd als Rome, in zowel de heidense als de pauselijke fase. Deze laatste interpretatie past precies bij de specificaties, welke Daniël geeft, de andere niet.³² Let op de volgende punten:

a. De kracht van de kleine hoorn strekt zich uit van de val van het Griekse rijk tot de *'tijd van het einde'* (Daniël 8: 17). Alleen Rome, heidens en pauselijk, voldoet aan deze tijdspecificaties.

b. De profetieën van Daniël 2, 7 en 8 lopen parallel aan elkaar (zie parallel grafiek). De vier metaalsoorten van het beeld van Daniël 2 en de vier dieren van Daniël 7 vertegenwoordigen dezelfde wereldrijken: Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome. Zowel de voeten van ijzer en leem en de tien hoornen van het vierde beest, welke de verdeeldheid van Rome vertegenwoordigen; deze verdeelde staten zouden blijven bestaan tot de wederkomst. Merk op dat beide profetieën verwijzen naar Rome als de opvolger van Griekenland en als het laatste rijk voor de wederkomst en het laatste oordeel. De kleine hoorn in Daniël 8 past in hetzelfde plaatje; het volgt Griekenland en zal bovennatuurlijk vernietigd of te wel *'zonder hand verbroken worden'*. (Daniël 8: 25; zie Daniël 2: 34).³ c. Medo-Perzië wordt *'groot'* genoemd, Griekenland wordt

Book of Daniel

Interpretation	Chap. 2	Chap. 7	Time Element Chap. 7	Chap. 8	Time element Chaps. 8-9
Babylon	Gold	Lion		----	
Medo-Persia	Silver	Bear		Ram	457 B.C.
Grecia	Bronze	Leopard		Goat	
Divisions of Rome (Pagan)	Iron	4 heads		4 horns	
		Fourth beast		Little Horn	
		CHRIST'S	FIRST	ADVENT	
Rome Divided (Europe)	Iron / Clay	10 Horns			
Rome (Papal)		Little Horn	A.D. 538	Little Horn	
			1260 years		
			A.D. 1798		
		JUDGMENT (in Heaven)		SANCTUARY CLEANSED (in Heaven)	
Christ's Second Advent	Stone				
Kingdom of God	Becomes Mountain	Kingdom of God		Kingdom of God	
					A.D. 1844
					2300 Years 457 B.C. – A.D. 1844

beschreven als *'uitermate groot'* en de kleine hoorn als *'uitnemend groot'* (Daniël 8: 4,8,9). Rome,

één van de grootste wereldrijken, past in deze specificatie.

d. Alleen Rome breidde zijn rijk uit naar het zuiden (Egypte), het oosten (Macedonië en Klein-Azië), en *'het sierlijke land'* (Palestina), zoals de profetie voorspelde (Daniël 8: 9).

e. Rome stond op tegen de *'Vorst des heirs', 'den Vorst der vorsten'* (Daniël 8: 11, 25), welke niemand anders is dan Jezus Christus. 'Tegen Hem en Zijn volk, evenals Zijn Heiligdom, heeft de macht van Rome een zeer verbazingwekkende oorlog gevoerd. Deze beschrijving omvat zowel de heidense als de pauselijke fase van Rome. Terwijl het heidens Rome Christus weerstond en inderdaad de tempel in Jeruzalem vernietigde, heeft het pauselijk Rome het priesterlijk, bemiddelend ambt van Christus ten behoeve van de zondaars in het hemelse Heiligdom effectief verduisterd (zie Hebrëeën 8: 1,2) door een priesterschap in te voeren, dat beweert vergeving te bieden door de bemiddeling van een mens³⁴ (zie geloofspunt 12). Deze afvallige macht zou heel succesvol zijn, want *'hij wierp de waarheid ter aarde.'* *'hij deed het, en het gelukte hem'* (Daniël 8: 12).

2. De tijd van herstel, reiniging en oordeel. God zou niet toestaan dat de verduistering van de Waarheid van Christus' hogepriesterlijke dienst voor onbepaalde tijd zou voortduren. Door gelovige, godvrezende mannen en vrouwen heeft Hij Zijn Waarheid nieuw leven ingeblazen. De gedeeltelijke herontdekking door de reformatie van de rol van Christus als onze Bemiddelaar veroorzaakte een grote opleving in de christelijke wereld. Toch was er nog meer Waarheid te onthullen over Christus' hemelse bediening.

Daniëls visioen gaf aan dat de rol van Christus als onze Hogepriester bijzonder belangrijk zou worden gemaakt in de aanloop naar van *'de tijd van het einde'* (Daniël 8: 17), wanneer Hij zou beginnen met Zijn speciale werk van reiniging en oordeel naast Zijn voortdurende voorbede (Hebrëeën 7: 25).³⁵ Het visioen geeft aan, wanneer Christus deze anti-typische dag van verzoeningsbediening zou beginnen – het werk van het onderzoekend oordeel (Daniël 7) en de reiniging van het Heiligdom – *'Tot tweeduizend en driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom gerechtvaardigd worden'* (Daniël 8: 14).³⁶ Omdat het visioen verwijst naar de tijd van het einde, kan het heiligdom waar het over gaat niet het aardse heiligdom zijn – want dit werd vernietigd in 70 n.Chr.. De profetie moet daarom verwijzen naar het nieuwe verbondsheiligdom in de hemel – de plaats waar Christus dienst doet voor onze redding.

Wat zijn de 2300 dagen of *'2300 avonden en morgens,'* zoals het origineel in het Hebreeuws zegt?³⁷ Volgens Genesis 1 is een 'avond en morgen' één dag. Zoals we in geloofspunt 4 en 12 van dit document hebben gezien, is een periode in een symbolische profetie ook symbolisch: één profetische dag staat voor één jaar. Dus, zoals veel christenen door de eeuwen heen hebben geloofd, betekenen de 2300 dagen van Daniël 8, 2300 letterlijke jaren.³⁸

a. **Daniel 9 is de sleutel tot het ontgrendelen van Daniel 8.** God gaf de engel Gabriël de opdracht; geef Daniël *'het gezicht te verstaan'* (Daniël 8: 16). Maar de impact ervan was zo schokkend dat Daniël ziek werd en Gabriël zijn verklaring moest stoppen. Aan het eind van het hoofdstuk merkte Daniël op: *'ik was ontzet over dit gezicht, en begreep het niet'* (Daniël 8: 27, RSV).

Door deze onderbreking moest Gabriël zijn uitleg van de tijdsperiode uitstellen – het enige aspect van het visioen dat hij nog niet had uitgelegd. Daniël 9 beschrijft zijn terugkeer om deze verantwoordelijkheid aan te vullen. Daniël 8 en 9 zijn dus met elkaar verbonden, waarvan de laatste de sleutel is, om de verborgenheid van de 2300 dagen te ontsluiten.³⁹ Toen Gabriël verscheen, zei hij tegen Daniël: *'ik ben gekomen om u dat te kennen te geven'* (Daniël 9: 23). Hier verwijst hij terug naar het visioen van de 2300 dagen. Zijn verlangen om de tijds-elementen van het visioen van Daniël 8 uit te leggen, maakt duidelijk waarom hij zijn uitleg begint met de 70-weeken durende profetie.

De 70 weken, of 490 jaar, waren *'bestemd'* of *'bepaald'* (SV, NBG), voor de Joden en Jeruzalem (Daniël 9: 24). Het onderliggende Hebreeuwse werkwoord is 'chathak'. Hoewel dit werkwoord slechts één keer in de Schrift wordt gebruikt, kan de betekenis ervan uit andere Hebreeuwse bronnen worden begrepen.⁴⁰ Het bekende Hebreeuws-Engelse woordenboek van Gesenius stelt dat het terecht betekent 'knippen' of 'delen'⁴¹

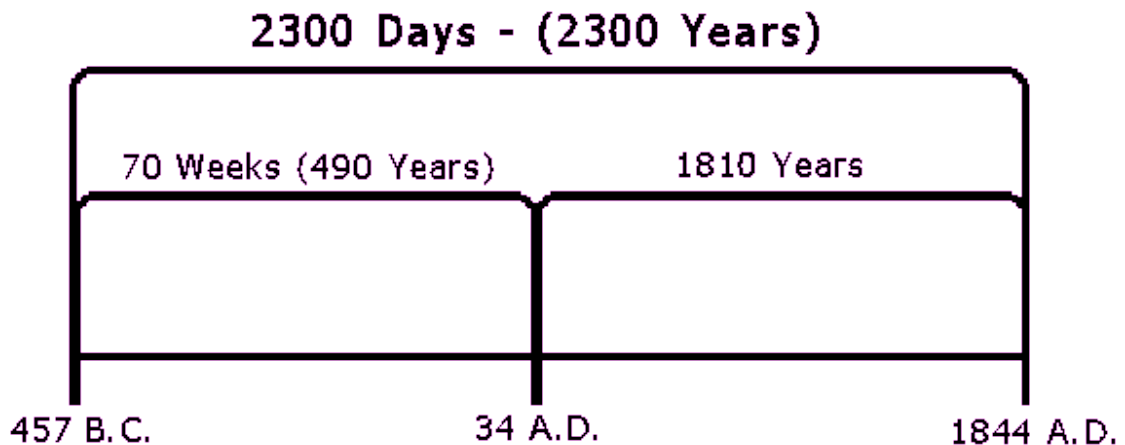
Met deze achtergrond zijn Gabriëls commentaren zeer onthullend. Hij vertelt Daniël dat 490 jaar

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

zou worden afgesneden van de langere periode van 2300 jaar. Als uitgangspunt voor de 490 jaar wijst Gabriël op 'van den uitgang des woords, om te doen wederkeren, en om Jeruzalem te bouwen,' (Daniël 9: 25), hetgeen plaatsvond in 457 v. Christus, in het zevende jaar van Artaxerxes (zie geloofspunt 4).⁴²

De 490 jaar eindigden in 34 n. Chr.. Wanneer we 490 jaar afsnijden van de 2300 jaar, hebben we nog 1810 jaar over. Aangezien de 2300 jaar zich tot 1810 jaar na 34 n. Chr. zouden uitstrekken, bereiken ze het jaar 1844.⁴³

b. Naar een vollediger begrip van Christus' bediening. In het begin van de negentiende eeuw hebben vele christenen – waaronder Baptisten, Presbyterianen, Methodisten, Lutheranen, Anglicanen, Episcopalisten (systeem van kerkbestuur, waarbij de bisschoppen (in concilie vergaderd) het hoogste gezag bezitten), Congregationalisten (een soort kerkbestuur in het protestantisme, waarin elke gemeente onafhankelijk is) en de Discipelen van Christus – zich intensief verdiept in de profetie van Daniël 8.⁴⁴ Al deze Bijbelstudenten verwachtten, dat er aan het eind van de 2300 jaar een aantal zeer belangrijke gebeurtenissen zouden plaatsvinden. Afhankelijk van hun begrip van de kleine hoornmacht en het heiligdom verwachtten zij, dat deze profetische periode zou eindigen in de reiniging van de gemeente, de bevrijding van Palestina en Jeruzalem, de terugkeer van de Joden, de val van de Turkse of Islamitische macht, de vernietiging van het pausdom, het herstel van de ware aanbidding, het begin van het aardse millennium, de dag van het oordeel, de reiniging van de aarde door vuur, of de wederkomst.⁴⁵

Geen van deze voorspellingen zijn echter uitgekomen en iedereen die hierin geloofde was teleurgesteld. Toch stond de ernst van hun teleurstelling in verhouding tot de aard van de voorspelde gebeurtenis. De teleurstelling van hen, die verwachtten dat Christus in 1844 zou terugkeren was duidelijk traumatischer, dan die van hen die uitzagen naar de terugkeer van de Joden naar Palestina.⁴⁶ Als gevolg van hun teleurstelling gaven velen de studie van de profetie op, of keerden zich af van de historische benadering van de profetie, die tot deze conclusies had geleid.⁴⁷ Sommigen bleven deze profetie en het onderwerp van het heiligdom echter met veel gebed en intensiteit bestuderen en bleven in hun eigen belang, naar de bediening van Christus in het hemelse Heiligdom kijken. Rijke nieuwe inzichten in die bediening beloonden hun inspanningen. Zij ontdekten dat het historisch profetische geloof van de vroege kerk en van de reformatie nog steeds van kracht was. De profetische tijdberekeningen waren inderdaad juist. De 2300 jaar waren in 1844 geëindigd. Hun vergissing – en die van alle uitleggers van die tijd – was dat zij doordrongen waren van de gebeurtenis, die aan het einde van die profetische periode zou plaatsvinden. Nieuw licht op Christus' bediening in het heiligdom veranderde hun teleurstelling in hoop en vreugde.⁴⁸

Hun studie van de Bijbelse leerstellingen over het heiligdom onthulde, dat Christus in 1844 tot de Oude van dagen kwam en de laatste fase van Zijn Hogepriesterlijke bediening in het hemelse Heiligdom begon. Deze bediening was het tegenbeeld van de Dag der Verzoening of te wel de Verzoendag, welke Daniël 7 afbeeldt als het onderzoekend oordeel, voorafgaand aan de wederkomst.

Dit nieuwe inzicht in Christus' hemelse bediening 'is geen afwijking van het historisch christelijke geloof. Het is, in plaats daarvan, de logische voltooiing en onvermijdelijke voleinding van dat geloof. Het is eenvoudigweg de laatste dag van de verschijning en vervulling van de geprofeteerde nadruk die kenmerkend is voor het Eeuwig Evangelie... in het laatste deel van haar getuigenis aan de wereld.'⁴⁹

De belangrijkheid binnen de Grote Strijd

De profetieën van Daniël 7 en 8 onthullen de bredere perspectieven van het eindresultaat van de grote strijd tussen Christus en satan.

De rechtvaardigheid van Gods karakter. Door de activiteiten van de kleine hoorn heeft satan geprobeerd om Gods gezag uit te dagen. De daden van die macht hebben het hemelse Heiligdom, het centrum van Gods regering, beschuldigd en met voeten getreden. Daniël's visioenen wijzen op een oordeel voorafgaand aan de wederkomst (een pre-Advent oordeel), waarin God een veroordelend vonnis over de kleine hoorn en dus over satan zelf, zal bevestigen. In het licht van Golgotha zullen alle aanvallen van satan worden weerlegd. Allen gaan begrijpen en zijn het erover eens, dat God gelijk heeft; dat Hij niet verantwoordelijk is voor het zonde-probleem. Zijn karakter zal onbetwistbaar naar voren komen en Zijn regering van liefde zal opnieuw bevestigd worden.

De rechtvaardiging van Gods volk. Terwijl het oordeel de veroordeling van de kleine afvallige hoornmacht met zich meebrengt, *'en het gericht gegeven werd aan de heiligen der hoge [plaatsen]'* (Daniël 7: 22), rechtvaardigt dit oordeel niet alleen God voor het universum, maar ook Zijn volk. Hoewel de heiligen veracht en vervolgd zijn om hun geloof in Christus, zoals het door de eeuwen heen geweest is, zet dit oordeel de zaken recht. Het volk van God zal de belofte van Christus realiseren: *'Een tegelijk dan, die Mij belijden zal voor de mensen, dien zal Ik ook belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen [is]'* (Matthéüs 10: 32; Lucas 12: 8,9; Openbaring 3: 5).

Het oordeel en de verlossing. Brengt het onderzoekend oordeel de redding van hen die in Jezus Christus geloven in gevaar? Helemaal niet. Oprechte gelovigen leven in eenheid met Christus en vertrouwen op Hem als Voorspraak (Romeinen 8: 34). Hun zekerheid ligt in de belofte dat *'wij een Voorspraak hebben bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige'* (1 Johannes 2: 1).

Waarom dan een pre-Advent onderzoekend oordeel? Dit oordeel is niet in het belang van de Godheid. Het is in de eerste plaats ten gunste van het universum, het beantwoorden van de aanklachten van satan en het geven van zekerheid aan de ongevallen schepping, dat God alleen degenen, die werkelijk bekeerd zijn in Zijn Koninkrijk zal toelaten. Dus God opent de boeken met het verslag voor onpartijdig toezicht/controlé (Daniël 7: 9-10).

De mens behoort tot één van de drie groepen: (1) de goddelozen, die Gods gezag verwerpen; (2) oprecht gelovigen die, vertrouwend op de verdiensten van Christus door het geloof, leven in gehoorzaamheid aan Gods wet; en (3) zij die oprecht gelovigen lijken maar dat niet zijn.

De ongevallen wezens kunnen gemakkelijk de eerste groep onderscheiden. Maar wie is een ware gelovige en wie niet? Beide groepen zijn geschreven in het boek des levens, dat de namen bevat van allen die ooit in dienst van God zijn getreden (Lucas 10: 20; Filippenzen 4: 3; Daniël 12: 1; Openbaring 21: 27). De gemeente zelf bevat oprechte en valse gelovigen, het koren en het onkruid (Matthéüs 13: 28-30).

Gods ongevallen schepselen zijn niet alwetend; ze kunnen het hart niet lezen. 'Er is dus een oordeel nodig – voor de tweede komst van Christus – om het ware uit het valse te ziften en om aan het belangstellende universum Gods gerechtigheid te tonen, in het redden van de oprecht gelovigen. De aangelegenheid ligt bij God en het universum, niet tussen God en het oprechte kind.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Dit vraagt om de opening van de hemelse boeken, de onthulling van hen, die geloof hebben beleden en wiens namen in het boek des levens zijn opgenomen.⁵⁰

Christus beschreef dit oordeel in Zijn gelijkenis met de bruiloftsgasten die reageerden op de rijke Evangelie-uitnodiging. Omdat niet iedereen, die ervoor kiest om christen te zijn, een echte discipel is, komt de koning de gasten inspecteren en om te zien wie het bruiloftskleed draagt. Dit kleed staat voor 'het zuivere, smetteloze karakter dat de ware volgelingen van Christus zullen bezitten. Aan de gemeente wordt gegeven *'dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad,' 'die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks'* (Openbaring 19: 8; Efeze 5: 27). Het fijne linnen, zegt de Schrift, *'zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen'* (Openbaring 19: 8). Het is de gerechtigheid van Christus, Zijn eigen ongeschonden karakter, hetwelk door het geloof wordt meegedeeld aan allen die Hem als hun persoonlijke Redder aannemen.⁵¹ Wanneer de koning de gasten inspecteert, worden alleen degenen die het kleed van Christus' gerechtigheid dragen, zo rijkelijk aangeboden in de uitnodiging van het Evangelie, als de ware gelovigen aangenomen. Zij die beweren volgelingen van God te zijn, maar die in ongehoorzaamheid leven en niet onder de gerechtigheid van Christus' gerechtigheid vallen, zullen worden uitgewist uit het boek des levens (zie Exodus 32: 33).

Het begrip van een onderzoekend oordeel van allen die geloof in Christus belijden, is niet in tegenspraak met de Bijbelse leer van verlossing door geloof, door middel van genade. Paulus wist dat hij op een dag het oordeel onder ogen zou zien. Hij sprak daarom het verlangen uit om *'in Hem gevonden wordende, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, [namelijk] de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof'* (Filippenzen 3: 9). Allen die met Christus verenigd zijn, zijn verzekerd van redding. In de pre-Advent fase van het laatste oordeel worden oprecht gelovigen, zij die een verlossende relatie met Christus hebben, bevestigd voor het ongevalen universum.

Christus kan echter geen redding verzekeren voor hen die alleen maar belijden christenen te zijn, op basis van de hoeveelheid goede daden, welke zij hebben verricht (zie Matthéüs 7: 21-23). De hemelse verslagen zijn daarom meer dan alleen een instrument, om het ware van het valse te scheiden. Ze zijn ook de basis voor het bevestigen van de oprecht gelovigen voor de engelen.

In plaats van de gelovige te beroven van zijn zekerheid met Christus, ondersteunt de leer van het heiligdom deze. Het illustreert en verduidelijkt in zijn verstand het heilsplan. Zijn boetvaardige hart verheugt zich erover, dat hij de realiteit van Christus' plaatsvervangende dood voor zijn zonden als voorbode van zijn offers begrijpt. Bovendien reikt zijn geloof naar boven om zijn betekenis te vinden in een levende Christus, zijn priesterlijke Voorspraak in de aanwezigheid van de Heilige God Zelf.⁵²

Een tijd om klaar te zijn. God wil dit goede nieuws van Christus' afsluitende bediening van de verlossing aan de hele wereld bekendmaken vóór Christus' wederkomst. Centraal in deze boodschap staat het Eeuwige Evangelie, dat met een gevoel van urgentie verkondigd moet worden, omdat *'de ure Zijns (Gods) oordeels is gekomen'* (Openbaring 14: 7). Deze oproep waarschuwt de wereld dat Gods oordeel nu plaatsvindt.

Vandaag leven we in de grote anti-typische Verzoendag. Zoals de Israëlieten op die dag geroepen waren om hun ziel te beproeven (Leviticus 23: 27), zo roept God heel Zijn volk op om oprecht berouw te ervaren. Allen die hun namen in het boek des levens willen behouden, moeten in deze tijd van Gods oordeel de dingen goed maken met God en hun medemensen (Openbaring 14: 7).

Christus' werk als Hogepriester nadert zijn voltooiing. De jaren van menselijke proeftijd⁵³ zijn aan het wegglijden. Niemand weet precies wanneer Gods stem zal verkondigen: *'Het is volbracht'. 'Ziet toe',* zei Christus, *'Waakt en bidt, want gij weet niet, wanneer de tijd is'* (Marcus 13: 33).

Hoewel we leven in de ontzagwekkende tijd van de anti-typische Verzoendag, hebben we geen reden tot angst. Jezus Christus, in Zijn tweeledige hoedanigheid van Offerande en Priester, is dienstbaar in het hemelse Heiligdom in onze naam. Omdat *'wij dan een groten Hogepriester hebben, Die door de hemelen doorgegaan is, [namelijk] Jezus, den Zoon van God, zo laat ons deze belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medelijden hebben*

met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, [doch] zonder zonde. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.' (Hebreeën 4: 14-16).

Referenties

1. Het boek Hebreeën onthult een echt Heiligdom in de hemel. In Hebreeën 8:2 is het woord 'heiligdom' een vertaling van de Griekse 'ta hagia', meervoudsvorm van de heilige plaats (ding). Bijkomende gebruiken van deze meervoudsvorm zijn te vinden in Hebreeën 9:8, 12, 24, 25; 10:19; 13:11. De verschillende vertalingen wekken de indruk dat Christus alleen dienst doet in het Heilige der heiligen of het Allerheiligste, niet in het Heiligdom. Dit komt omdat de vertalers 'ta hagia' als een intensief meervoud beschouwen, vertaalbaar als enkelvoud. Maar een studie van de Septuagint en Josephus toonde aan dat de term 'ta hagia' consequent verwijst naar 'heilige dingen' of de 'heilige plaatsen' - dat wil zeggen, naar het Heiligdom zelf. Het is de algemene term die gebruikt wordt om te verwijzen naar het gehele Heiligdom, met zijn Heilige en Allerheiligste plaats. Dat Hebreeën 'ta hagia' gebruikt om te verwijzen naar het gehele Heiligdom heeft een sterke exegetische (verklarende) ondersteuning in de brief zelf. Het eerste gebruik van 'ta hagia' in Hebreeën komt voor in 8:2 en is in de appositie bij 'de ware tent'. Omdat uit 8:5 duidelijk is dat 'tent' (skene) het gehele heiligdom aangeeft, moet in Hebreeën 8:2 'ta hagia' ook het gehele hemelse Heiligdom aanwijzen. Er is geen reden om het meervoud 'ta hagia' in Hebreeën te vertalen als het Heilige der heiligen. In de meeste gevallen is de context gunstig voor de vertaling van 'ta hagia' als 'het heiligdom' ('Christus en zijn hogepriesterlijke bediening', Ministerie, oktober 1980, p. 49). Uit hun studie van het aardse heiligdom en 'ta hagia' concludeerden de Adventisten dat het hemels Heiligdom ook twee afdelingen heeft. Dit begrip was fundamenteel voor de ontwikkeling van hun leerstellingen over het Heiligdom (Damsteegt, 'The Historical Development of the Sanctuary Doctrine in Early Adventist Thought' [ongepubliceerd manuscript, Bijbels Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists, 1983]; cf. White, Great Controversy, blz. 413-415, 423-432).
2. Zie het SDA-bijbelcommentaar, rev. ed., Ellen G. White Comments, vol. 6, p. 1082
3. Uit oude Joodse geschriften blijkt dat sommige rabbijnen ook in een echt heiligdom in de hemel geloofden. In een commentaar op Exodus 15:17 zei een rabbijn: 'De [positie van het aardse] heiligdom komt overeen met die van het hemelse Heiligdom en de [positie van de] ark met die van de hemelse troon' (Midrash Rabbah. Numbers, repr. ed. [Londen: Soncino Press, 1961], vol. 1, chap. 4, sec. 13, p. 110. Beugels in origineel). Een andere rabbijn uit de Babylonische Talmoed sprak over 'de hemelse en aardse tempel' (Sanhedrin, 99b, I. Epstein, ed. [Londen: Soncino Press, 1969]). Nog een ander commentaar: 'Er is geen verschil van mening dat het heiligdom hieronder de tegenhanger is van het Heiligdom erboven' (Leon Nemoy, red., The Midrash on Psalms, trans. door William G. Braude [New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959], Psalm 30, sec. 1, p. 386).
4. Het boek Hebreeën beschrijft een 'waar' Heiligdom in de hemel: Het hemelse Heiligdom is het 'ware' of beter 'echte' Heiligdom. De Griekse term die hier en in 9:24 wordt gebruikt en waar het ook wordt toegepast op de hemelse sfeer is 'lethinos'. Dit Griekse bijvoeglijk naamwoord betekent 'echt', in tegenstelling tot 'schijnbaar'. Vanwege het klassieke onderscheid met het Griekse bijvoeglijk naamwoord 'alethes', dat 'waar' betekent in tegenstelling tot 'vals', wijst het bijvoeglijk naamwoord 'lethinos', dat tweemaal voor het hemelse Heiligdom wordt gebruikt, schijnbaar eenduidig op de werkelijke werkelijkheid van een Heiligdom in de hemel. Zoals God in Johannes 17:3 als 'echt' wordt beschreven en consequent door Paulus, zoals bijvoorbeeld in 1 Thessalonicenzen 1:9, met het gebruik van 'lethino's', zo bezitten andere entiteiten (eenheden) de werkelijkheid voor zover zij met Zijn werkelijkheid worden geassocieerd. Zoals het hemelse Heiligdom wordt geassocieerd met Gods werkelijkheid, zo is het net zo echt als God echt is' (Hasel, 'Christ's Atoning Ministry in Heaven', Ministerie, januari 1976, speciale insert, p. 21c). januari 1976, speciale insert, p. 21c).
5. Holbrook, 'Heiligdom van Verlossing,' Ministerie, januari 1983, p. 14.
6. White, The Desire of Ages, p. 25.
7. Holbrook, 'Licht in de schaduw', Journal of Adventist Education, oktober-november 1983, p. 27.
8. Idem., p. 28.
9. 'Zoals Christus' bediening moest bestaan uit twee grote verdelingen, die elk een periode van tijd in beslag namen en een eigen plaats in het hemels Heiligdom hadden, zo bestond de typische bediening uit twee verdelingen, de dagelijkse en jaarlijkse dienst en aan elk van deze werd een afdeling van de tabernakel gewijd' (Wit, Patriarchen en Profeten, p. 357)
10. In het dagelijkse ochtend- en avondoffer vertegenwoordigde de priester de hele natie.
11. De vader van het gezin vertegenwoordigde zijn vrouw en kinderen, die geen offers brachten.
12. Zie bijvoorbeeld Angel M. Rodriguez, 'offerssubstitutie en de opofferingen uit het Oude Testament' in het Heiligdom en de verzoening, blz. 134-156; A.M. Rodriguez, 'Overdracht van zonde in Leviticus' in 70 weken, Leviticus en de aard van de profetie, red. F.B. Holbrook (Washington, DC.: Bijbels Onderzoeksinstituut van de Algemene Conferentie van Zevende-dag Adventisten, 1986), pp. 169-197.
- 13 'Atonement, Day of' in The Jewish Encyclopedia, red. Isidore Singer (New York: Funk and Wagnalls Co., 1903), p. 286. Zie ook Hasel, 'Studies in Bijbelse verzoening I: Voortdurend offer, Ontschonmaak/Cleaning en Heiligdom,' in Heiligdom en de verzoening. pp. 97-99.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

- 14 Hasel, 'Studies in Bijbelse verzoening I', pp. 99-107; Alberto R. Treiyer, 'De dag van verzoening zoals die verband houdt met de besmetting en zuivering van het Heiligdom', 70 weken, Leviticus, Natuur van de profetie, p. 253.
15. Holbrook, 'Licht in de schaduw', p. 27.
16. Idem., p. 29.
17. Zie bijvoorbeeld Hasel, 'Studies in Bijbelse verzoening II: de dag van verzoening', in Heiligdom en verzoening, pp. 115-125.
18. e.v. Hasel, 'De kleine hoorn', de heiligen, en het Heiligdom in Daniël 8,' in Heiligdom en verzoening, pp. 206, 207; treiyer, 'Dag der verzoening', pp. 252, 253.
19. Holbrook, 'Licht in de schaduw', p. 29.
20. Cf. 'Azazel,' SDA Bijbelwoordenboek, rev. ed., p. 102.
21. Holbrook, 'Heiligdom van het Heiligdom', p. 16. Door de eeuwen heen zijn Bijbelse exposanten tot soortgelijke conclusies gekomen. In de Septuagint wordt Azazel als apompaios weergegeven, een Grieks woord voor een kwaadaardige godheid. Oude Joodse schrijvers en de vroege kerkvaders noemden hem de duivel (SDA Encyclopedie, rev. ed., pp. 1291, 1292). Negentiende- en twintigste-eeuwse exposanten met vergelijkbare opvattingen zijn Samuel M. Zwemer, William Milligan, James Hastings en William Smith van de Presbyteriaanse kerk; E.W. Hengstenberg, Elmer Flack en H.C. Alleman van de Lutherse kerk; William Jenks, Charles Beecher en F.N. PeLoubet, van de Congregationele Kerk; John M'Clintock en James Strong, van de Methodist Church; James M. Gray, van de Reformed Episcopal Church; J.B. Rotherhorn, van de Discipelen van Christus; en George A. Barton, van de Society of Friends. Vele anderen hebben soortgelijke standpunten naar voren gebracht (Vragen over de leer, pp. 394, 395).
- Als Azazel satan vertegenwoordigt, hoe kan de Schrift (zie Lev. 16:10) hem dan verbinden met de verzoening? Zoals de hogepriester, na het heiligdom gereinigd te hebben, de zonden op Azazel plaatste, die voor altijd verwijderd was van Gods volk, zo zal Christus, na het hemelse geheiligd te hebben, de beleden en vergeven zonden van Zijn volk op satan plaatsen, die dan voor altijd verwijderd zal zijn van de geredden. 'Hoe passend is het dat de afsluitende daad van het drama van Gods omgang met de zonde een terugkeer op het hoofd van satan is van alle zonde en schuld die, oorspronkelijk van hem uitgaande, ooit zo'n tragedie heeft gebracht in het leven van hen die nu bevrijd zijn van de zonde door het verzoenende bloed van Christus. Zo is de cyclus voltooid, het drama beëindigd. Pas wanneer satan, de aanstichter van alle zonde, eindelijk is verwijderd, kan men echt zeggen dat de zonde voor altijd uit Gods universum is weggevaagd. In deze aangepaste zin kunnen we begrijpen dat de zondebok een rol speelt in de 'verzoening' (Lev. 16:10). Met de rechtvaardigen gered, de goddelozen 'afgesneden' en geen satan meer, zal het universum in perfecte harmonie zijn zoals het oorspronkelijk was, voordat de zonde zijn intrede deed' (Het SDA Bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 1, p. 778)
22. Holbrook, 'Heiligdom van het Heiligdom', p. 16
23. Treiyer, 'Dag van verzoening', p. 245.
24. Holbrook, 'Licht in de schaduw', p. 30
25. Zie geloofspunt 4.
26. Henry Alford, Het Griekse Testament, 3e ed. (Londen: Deighton, Bell and Co., 1864), vol. 4, p. 179.
27. B.F. Westcott, Brief aan de Hebreeën, pp. 272, 271.
28. Door deze beleden zonden op Christus te plaatsen, worden ze 'in feite overgebracht naar het hemelse Heiligdom' (White, The Great Controversy, p. 421).
29. Dit oordeel gaat over de belijdende volgelingen van God. 'In de typische dienst hadden alleen zij, die voor God waren gekomen met schuldbelijdenis en berouw en wier zonden, door het bloed van het zondoffer, naar het heiligdom werden overgebracht, een deel van de dienst van de verzoendag. Dus in de grote dag van de laatste verzoening en het onderzoekend oordeel worden alleen de gevallen van het beleden volk van God in aanmerking genomen. Het oordeel van de goddelozen is een duidelijk en apart werk, en vindt plaats in een latere periode. Het oordeel moet beginnen bij het huis van God; en als het eerst bij ons begint, wat zal dan het einde zijn van hen die het evangelie niet gehoorzamen? (1 Petrus 4:17)' (idem., p. 480).
30. De Joodse traditie heeft Jom Kippoer lang afgeschilderd als een dag van oordeel, een dag waarop God op Zijn troon zit en de wereld beoordeelt. De boeken worden geopend, iedereen komt voor Hem en hun lot is verzegeld. Zie 'Atonement, Dag van de Joodse Encyclopedie; Morris Silverman, comp. en ed., High Holyday Prayer Book (Hartford, Conn.: Prayer Book Press, 1951), pp. 147, 164. Yom Kippur brengt ook troost en zekerheid voor de gelovigen, want het is 'de dag waarop de angstige anticipatie (vooruitzicht) op een oordeel eindelijk plaats geeft aan de zelfverzekerde bevestiging dat God degenen, die zich tot Hem wenden in boetvaardigheid en nederigheid niet veroordeelt, maar overvloedig zal vergeven' (William W. Simpson, Jewish Prayer and Worship [New York: Seabury Press, 1965], pp. 57, 58).
31. Zie Arthur J. Ferch, 'The Judgment Scene in Daniel 7,' in Sanctuary and Atonement, pp. 163-166, 169.
32. Over de problemen van de Antiochus-interpretatie in Daniël, zie W.H. Shea, Selected Studies on Prophetic Interpretation, pp. 25-55.
33. Shea, 'Eenheid van Daniël' in Symposium over Daniël, red. F.B. Holbrook (Washington, DC.: Bijbels Onderzoeksinstituut van de Algemene Conferentie van Zevende-dag Adventisten, 1986), pp. 165-219.[back] [top].
34. 'The Amazing Prophecies of Daniël and Revelation,' These Times, april 1979, p. 18. Zie ook Maxwell, God Cares, vol. 1, pp. 166-173; en hoofdstuk 12.480).
35. In het aardse heiligdom, op de verzoendag ging de hogepriester het Heilige der heiligen binnen, en hield op met zijn bediening in het eerste vertrek. 'Dus toen Christus het Heilige der heiligen binnenging, om het afsluitende werk van de verzoening te verrichten, hield Hij op met Zijn bediening in het eerste vertrek. Maar toen de bediening in het eerste vertrek eindigde, begon de bediening in het tweede vertrek. Christus had dus slechts één deel van Zijn werk als onze Voorspraak voltooid, om een ander deel van het werk te beginnen en Hij pleit nog steeds met Zijn bloed voor de Vader

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

namens de zondaars' (White, *The Great Controversy*, pp. 428, 429). Zie ook Maxwell, *God Cares*, vol. 1, pp. 166-173; en hoofdstuk 12.480).

36. De vertalingen van de KJV en NKJV geven de Hebreeuwse term 'nitsdaq' weer, 'zal worden gereinigd'. De Nieuwe Amerikaanse Bijbel vertaalt het als 'zal gezuiverd worden'. De term 'gereinigd' wordt ook gevonden in de vroegste Engelse vertalingen zoals de Bijbel van de bisschop (A.D. 1566), de Bijbel van Genève (A.D. 1560), Taverner Bible (A.D. 1551), Grote Bijbel (A.D. 1539), Mattheüs Bijbel (A.D. 1537), Coverdale (A.D. 1537), en Wycliff (A.D. 1382). Deze vertaling komt van de Latijnse Vulgaat, die mundabitur leest, 'gereinigd,' en is geworteld in de vroegste Griekse versies van het Oude Testament - de Septuagint en Theodotie, die Katharisthesetai lezen, 'zal worden gereinigd'.

De meeste moderne versies weerspiegelen deze traditionele weergave niet. Omdat 'nitsdaq' is afgeleid van de verbale wortel 'tsadaq', die een reeks betekenissen omvat, waaronder 'recht maken', 'gelijk hebben', 'rechtvaardig zijn' en 'gerechtvaardigd zijn', geven deze vertalingen 'tsadaq' weer als 'hersteld in de rechtmatige staat' (RSV), 'behoorlijk gerestaureerd' (NASB), 'opnieuw ingewijd' (NIV) en 'hersteld' (TEV). OT poëtisch parallelisme toont aan dat 'tsadaq' synoniem kan zijn met 'taher', 'schoon, zuiver' (Job 4:17; 17:9 NIV), met 'zakah', 'zuiver, schoon' (Job 15:14; 25:4), en bor, 'reinheid' (Ps. 18: 20). 'Nitsdaq' dan, 'omvat binnen zijn semantische (verklarende) waaier dergelijke betekenissen zoals 'het reinigen, het rechtvaardigen, het rechtvaardigen, het plaatsen van recht, het herstellen. Op welke manier men de Hebreeuwse term in een moderne taal ook weergeeft, de 'reiniging' van het heiligdom omvat zowel daadwerkelijke reiniging, als activiteiten van rechtvaardiging en herstel. (Hasel, 'Kleine Hoorn', het Hemelse Heiligdom en de Tijd van het Einde: Een studie van Daniël 8:9-14,' in het symposium over Daniël, p. 453). Zie ook idem, pp. 448-458; Hasel, 'De kleine hoorn', de heiligen, en het heiligdom in Daniël 8,' in Heiligdom en verzoening, pp. 203-208; Niels-Erik Andreasen, 'Vertaling van Nisdaq/Katharisthesetai in Daniël 8:14,' in Symposium op Daniël, pp. 475-496; Maxwell, *God Cares*, vol. 1, p. 175; 'Christus en Zijn Hogepriesterlijk Dienstwerk', Ministry, oktober 1980.

37. Sommigen hebben de '2300 avonden en morgens slechts als 1150 letterlijke dagen (bijv. TEV) geïnterpreteerd. Maar dit is in strijd met het Hebreeuwse gebruik. Carl F. Keil, redacteur van de commentaren Keil en Delitzsch, schreef: 'Wanneer de Hebreëen dag en nacht; de samenstellende delen van een dag van een week, afzonderlijk willen uitdrukken, dan wordt het aantal van beide uitgedrukt. Ze zeggen bijvoorbeeld 40 dagen en 40 nachten (Gen. 7:4, 12; Ex. 24:18; 1 Koningen 19:8), en drie dagen en drie nachten (Jona 2:1; Matth. 12:40), maar niet 80 of zes dagen en nachten, wanneer ze willen spreken van 40 of drie volle dagen. Een Hebreeuwse lezer kon onmogelijk de periode van 2300 avonden en morgens van 2300 halve dagen of 1150 hele dagen begrijpen, omdat avond en ochtend bij de schepping niet de helft maar de hele dag vormden. . . . We moeten daarom de woorden nemen zoals ze zijn, d.w.z. ze begrijpen als 2300 hele dagen' (C.F. Keil, Bijbels commentaar op het Boek Daniël, trans. M.G. Easton, in C.F. Keil en F. Delitzsch, Bijbels commentaar op het Oude Testament [Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans, 1959], vol. 25, pp. 303, 304). Voor aanvullende argumenten, zie Hasel, 'Heiligdom van Daniël 8', in Heiligdom en verzoening, p. 195; Hasel, 'De kleine hoorn, het hemelse Heiligdom en de tijd van het einde', in Symposium op Daniël, p. 430-433; Siegfried J. Schwantes, 'Ereb Boqer van Daniël 8:14 Re-Examined,' in Symposium op Daniël, p. 462-474; Maxwell, *God Cares*, vol. 1 deel.

38. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 2, p. 985; vol. 3, p. 252, 743; vol. 4, p. 397, 404. Voor het principe dat een profetische dag een letterlijk jaar vertegenwoordigt, zie Shea, *Selective Studies on Prophetic Interpretation*, pp. 56-93.

39. Zie bijvoorbeeld Hasel, 'Heiligdom in Daniël 8', in Heiligdom en verzoening, pp. 196, 197; Shea, 'Eenheid van Daniël', in Symposium over Daniël, pp. 220-230.

40. Analyse van Hebreeuwse geschriften zoals de Mishnah onthult, dat hoewel chatak 'bepalen' kan betekenen, de meer gebruikelijke betekenis 'het idee van snijden' heeft (Shea, 'De relatie tussen de Profetieën van Daniël 8 en Daniël 9,' in Heiligdom en verzoening, p. 242).

41. Gesenius, *Hebreeuws en Chaldee Lexicon naar de Oudtestamentische Schrift*, trans. Samuel P. Tregelles (Grand Rapids: W.B. Eerdmans, herdruk ed., 1950), p. 314.

42. Zie Ferch, 'Aanvangsdatum voor de Zeventigste Weekprofetie', in *70 weken, Leviticus, en de aard van de profetie*, pp. 64-74.

43. Uit Daniël 8 blijkt dat de 2300 dagen een lange periode van jaren moeten beslaan. De vraag wordt gesteld: 'Hoe lang zal het visioen zijn?' (Dan. 8:13). De term 'visioen' is dezelfde als in verzen 1, 2. Dus als de vraag 'Hoe lang is het visioen?' door de hemelse engel wordt opgeworpen, verwacht hij een antwoord dat het gehele visioen beslaat vanaf het eerste dier symbool, door het tweede dier symbool, door het hoornsymbool tot het einde der tijden, zoals aangegeven in verzen 17 en 19 van Daniël 8. Dat de 2300 avonden en morgens deze vraag beantwoorden geeft overduidelijk aan dat zij de periode van het Medo-Perzische rijk tot het einde der tijden moeten bestrijken, hetgeen betekent dat deze jaren vertegenwoordigen.

44. Cf. Damsteegt, *Fundamenten van de Zevende-dags Adventistische Boodschap en Missie*, pp. 14, 15; Froom, *profetisch geloof van onze vaders*, vol. 4. [boven] [boven].

45. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 4, p. 404.

46. Zie bijvoorbeeld Francis D. Nichol, *The Midnight Cry* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1944)

47. Zie Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, vols. 1-4; Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, pp. 16-20.

48. Zie Damsteegt, *Fundamenten van de Zevende-dag Adventistische Boederschap en Missie*, pp. 103-146; White, *The Great Controversy*, pp. 423-432.

49. Froom, *Movement of Destiny*, p. 543.

50. Holbrook, 'Licht in de schaduw', p. 34.

51. Wit, *Christ's Object Lessons*, p. 310.

52. Holbrook, 'Licht in de schaduw', p. 35.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

53. Het einde van de menselijke proeftijd is het moment, waarop berouw niet langer mogelijk is. De proeftijd van een persoon kan op drie manieren worden afgesloten: (1) bij de dood; (2) wanneer de onvergeeflijke zonde is begaan (Matth. 12: 31,32; Lucas 12:10); (3) wanneer de proeftijd voor allen gesloten is vlak voor de Tweede Advent. Zolang Christus functioneert als Hogepriester en Bemiddelaar tussen God en de mens, is barmhartigheid beschikbaar. 'Er kunnen dus geen oordelen worden uitgesproken zonder barmhartigheid, totdat het werk van Christus als Priester is geëindigd. Maar de zeven laatste plagen worden uitgestort zonder vermenging met barmhartigheid [Openb. 14: 10; 15: 1], vandaar dat ze uitgegoten worden, nadat Christus Zijn pleiten heeft beëindigd en de genadedeur is gesloten' (U. Smith, in SDA Encyclopedie, herz. red., p. 1152).

Zevende-dag Adventisten geloven...

...De wederkomst van Christus is de gezegende hoop van de gemeente, het grote hoogtepunt van het Evangelie. De komst van de Verlosser zal letterlijk, persoonlijk, zichtbaar en wereldwijd zijn. Bij Zijn komst zullen de rechtvaardige doden worden opgewekt en tezamen met de levende rechtvaardigen worden verheerlijkt en in de hemel opgenomen, maar de onrechtvaardigen zullen sterven. Het feit dat de meeste profetische lijnen vrijwel geheel in vervulling zijn gegaan tonen, samen met de huidige toestand in de wereld aan, dat Christus' komst nabij is. Het moment van die gebeurtenis is niet geopenbaard en daarom worden wij gemaand te allen tijd bereid te zijn.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 24

Hoofdstuk 24 DE WEDERKOMST VAN CHRISTUS

Mama,' zegt een kleine voor het slapen gaan, 'Ik ben zo eenzaam om mijn Vriend Jezus. Wanneer gaat Hij komen?' Dat kind kon nauwelijks weten dat het verlangen van haar kleine hartje, het verlangen van de eeuwen is geweest. De laatste Woorden van de Bijbel beloven een spoedige terugkeer: *'Ja, Ik kom haastiglijk'*. En Johannes van Openbaring, de trouwe metgezel van Jezus, voegt eraan toe: *'Amen. Ja, kom, HEERE Jezus!'* (Openbaring 22: 20).

Jezus te zien! Om voor altijd met Hem, Die ons liefheeft, meer dan wij ons kunnen voorstellen, verenigd te zijn! Om een einde te maken aan al het aardse lijden! Te genieten in eeuwigheid met onze opgestane geliefden, die nu rusten! Geen wonder dat sinds de hemelvaart van Christus Zijn vrienden uitkijken naar die dag.

Op een dag zal Hij komen, zelfs voor de heiligen zal Zijn komst een overweldigende verrassing zijn – want allen sluimeren en slapen in hun lange wachttijd (Matthéüs 25: 5). Om *'middernacht'*, in het donkerste uur van de aarde, zal God Zijn macht tonen om Zijn volk te bevrijden. De Schrift beschrijft de gebeurtenis als: *'Een luide stem'* die komt uit de *'tempel des hemels, van den troon, zeggende: Het is geschied!'* Deze stem schudt de aarde en veroorzaakt *'een grote aardbeving, hoedanige niet is geschied van dat de mensen op aarde geweest zijn, [namelijk] een zodanige aardbeving [en] zo groot'* (Openbaring 16: 17,18). De bergen schudden, rotsen liggen overal verspreid en de hele aarde bruist als de golven van de oceaan. Het oppervlak ervan breekt *'en de steden der heidenen zijn gevallen; ... En alle eiland is gevloeden, en de bergen zijn niet gevonden'* (verzen 19,20). *'En de hemel is weggeweken, als een boek, dat toegerold wordt; en alle bergen en eilanden zijn bewogen uit hun plaatsen'* (Openbaring 6: 14).

Ondanks de chaos die op de waarneembare wereld neerdaalt, krijgt het volk van God moed, wanneer ze *'het teken van de Zoon des mensen'* zien (Matthéüs 24: 30). Terwijl Hij op de wolken van de hemel neerdaalt, ziet ieder oog de Vorst des levens. Hij komt deze keer niet als een Man van smarten, maar als Overwinnaar en Overweldiger om de Zijnen te op te eisen. In plaats van de doornenkroon draagt Hij een kroon van heerlijkheid, en *'op Zijn kleed en op Zijn dij staat deze Naam geschreven: KONING DER KONINGEN EN HEERE DER HEREN'* (Openbaring 19: 12,16).

Bij Zijn komst grijpt grote wanhoop hen aan, die geweigerd hebben om Jezus als Redder en HEERE te erkennen, die de aanspraak van Zijn wet op hun leven hebben verworpen. Niets maakt de tegenstanders van Zijn genade zo bewust van hun schuld, als die stem die zo geduldig heeft gepleit: *'Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven'* (Ezechiël 33: 11). *'En de koningen der aarde, en de groten, en de rijken, en de oversten over duizend, en de machtigen, en alle dienstknechten, en alle vrijen, verborgen zichzelf in de spelonken, en in de steenrotsen der bergen; En zeiden tot de bergen en tot de steenrotsen: Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, Die op den troon zit, en van den toorn des Lams. Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?'* (Openbaring 6: 15-17)

Maar de vreugde van hen die lang naar Hem hebben uitgekeken, overschaduwde de wanhoop van de goddelozen. De komst van de Verlosser bereikt een glorieus hoogtepunt in de geschiedenis van Gods volk; het is hét moment van hun bevrijding. Met opwindende aanbidding roepen zij uit: *'Ziet, Deze is onze God; wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken. Deze is de HEERE, wij hebben Hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijn zaligheid'* (Jesaja 25: 9).

Terwijl Jezus nadert, roept Hij Zijn slapende heiligen uit de graven en zendt Hij Zijn engelen uit met de opdracht *'en zij zullen Zijn uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden, van het [ene] uiterste der hemelen tot het [andere] uiterste derzelve.'* (Matthéüs 24: 31). Overal ter wereld horen de rechtvaardige doden Zijn stem en staan op uit hun graven – een geweldig moment! Dan worden de levende rechtvaardigen veranderd *'in een punt des [tijds], in een ogenblik'* (1 Korinthe 15: 52). Verheerlijkt en met onsterfelijkheid bekleed, samen met de verzen heiligen, worden zij opgenomen om hun HEERE in de lucht te ontmoeten en voor altijd bij Hem te zijn (1 Thessalonicenzen 4: 16,17).

De zekerheid van de wederkomst van Christus

De apostelen en vroege christenen beschouwden de wederkomst van Christus als *'de zalige hoop'* (Titus 2: 13; Hebrëeën 9: 28). Zij verwachtten dat alle profetieën en beloften van de Schrift bij de tweede komst in vervulling zouden gaan (zie 2 Petrus 3: 13; Jesaja 65: 17), want dat is het doel van de christelijke pelgrimstocht. Allen die Christus liefhebben kijken reikhalzend uit naar de dag, waarop zij in staat zullen zijn om persoonlijk, van aangezicht tot aangezicht, met Hem, met de Vader, de Heilige Geest en de engelen in gemeenschap te zijn.

Het getuigenis van de Schrift. De zekerheid van de tweede komst is geworteld in de betrouwbaarheid van de Schrift. Vlak voor Zijn dood vertelde Jezus Zijn discipelen, dat Hij naar Zijn Vader zou terugkeren om een plaats voor hen te bereiden. Maar Hij beloofde: *'zo kom Ik weder'* (Johannes 14: 3).

Zoals de eerste komst van Christus naar deze aarde was voorspeld, zo is ook Zijn tweede komst door de gehele Schrift voorspeld. Nog voor de zondvloed zei God tegen Henoch, dat het Christus' komst in heerlijkheid was, dat een einde zou maken aan de zonde. Hij profeteerde: *'Ziet, de HEERE is gekomen met Zijn vele duizenden heiligen; Om gericht te houden tegen allen, en te straffen alle goddelozen onder hen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben, en vanwege al de harde [woorden], die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben'* (Judas 14,15).

Duizend jaar voor Christus sprak de psalmist over de komst van de HEERE, om Zijn volk te verzamelen en zei: *'Onze God zal komen en zal niet zwijgen; een vuur voor Zijn aangezicht zal verteren, en rondom Hem zal het zeer stormen. Hij zal roepen tot den hemel van boven, en tot de aarde, om Zijn volk te richten. Verzamelt Mij Mijn gunstgenoten, die Mijn verbond maken met offerande!'* (Psalm 50: 3-5).

De discipelen van Christus verheugden zich in de belofte van Zijn wederkomst. Te midden van alle moeilijkheden die ze tegenkwamen, heeft deze belofte nooit nagelaten, hun moed en kracht te vernieuwen. Hun Meester zou terugkomen om hen naar het huis van Zijn Vader te brengen!

De garantie, welke de eerste komst biedt. De tweede komst is nauw verbonden met de eerste komst van Christus. Als Christus niet de eerste keer was gekomen en een beslissende overwinning over zonde en satan had behaald (Kol. 2: 15), dan zouden wij geen reden hebben om te geloven, dat Hij uiteindelijk een einde zou maken aan satans heerschappij over deze wereld en haar oorspronkelijke volmaaktheid zou terugbrengen. Maar omdat we het bewijs hebben dat Hij *'de zonde te niet zal doen, door Zijnzelfs offerande'*, hebben we reden te geloven, dat Hij *'ten anderen male zonder zonde gezien zal worden van degenen, die Hem verwachten tot zalig-heid'* (Hebrëeën 9: 26, 28).

De hemelse bediening van Christus. De openbaring van Christus aan Johannes maakt duidelijk dat het hemelse Heiligdom centraal staat in het heilsplan (Openbaring 1: 12, 13; 3:12; 4:1-5; 5:8; 7:15; 8:3; 11:1, 19; 14:15; 17; 15:5, 6, 8; 16: 1,17). De profetieën die aangeven, dat Hij is begonnen met Zijn laatste bediening ten behoeve van zondaars, dragen bij aan de zekerheid, dat Hij spoedig zal terugkeren om Zijn volk mee naar huis te nemen (zie geloofspunt 23). Het vertrouwen dat Christus er actief aan werkt om de verlossing, welke reeds aan het kruis is volbracht, tot een goed einde te brengen, heeft christenen die uitkijken naar Zijn terugkeer grote bemoediging geschonken.

De wijze van Christus' wederkomst

Toen Christus sprak over de tekenen die erop zouden wijzen dat Zijn komst nabij was, gaf Hij ook aan bezorgd te zijn dat Zijn volk niet misleid zou worden, door valse verklaringen. Hij waarschuwde dat vóór de tweede komst *'valse christenen en valse profeten zullen opstaan en zullen grote tekenen en wonderheden doen, also dat zij (indien mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden misleiden'*. Hij zei: *'Als iemand tegen u zegt: 'Ziet, hier is de Christus, of daar, geloof het niet'* (Matthëüs 24: 24,23). Een gewaarschuwd mens telt voor twee. Om gelovigen

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

in staat te stellen een onderscheid te maken tussen de ware gebeurtenis en een valse komst, onthullen verschillende Bijbelteksten details over de manier waarop Christus zal wederkomen.

Een letterlijke en Persoonlijke wederkomst. Toen Jezus in een wolk opsteeg, richtten twee engelen zich tot de discipelen, die nog steeds omhoog staarden naar hun opgevaren HEER: *'Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren'* (Handelingen 1: 11).

Met andere woorden, zij zeiden dat dezelfde HEERE, Die hen zojuist had verlaten – een Mens, van vlees en bloed, niet een of ander geestelijk wezen (Lucas 24: 36-43) – naar de aarde zou terugkeren. En Zijn tweede komst zou net zo letterlijk en Persoonlijk zijn als Zijn hemelvaart.

Een zichtbare wederkomst. De komst van Christus zal geen innerlijke, onzichtbare ervaring zijn, maar een echte ontmoeting met een zichtbaar Persoon. Zonder enige twijfel te laten bestaan over de zichtbaarheid van Zijn wederkomst, waarschuwde Jezus Zijn discipelen voor een geheime wederkomst, door Zijn terugkeer te vergelijken met de schittering van de bliksem (Matthéüs 24: 27).

De Schrift stelt duidelijk dat de rechtvaardigen en de goddelozen tegelijkertijd getuige zullen zijn van Zijn komst. Johannes schreef: *'Ziet, Hij komt met de wolken, en alle oog zal Hem zien'* (Openbaring 1: 7), en Christus maakte de reactie van de goddelozen bekend: *'dan zullen al de geslachten der aarde wenen, en zullen den Zoon des mensen zien, komende op de wolken des hemels, met grote kracht en heerlijkheid'* (Matthéüs 24: 30).

Een hoorbare wederkomst. Aan het beeld van een wereldwijde waarneming van de wederkomst van Christus, wordt de Bijbelse verklaring toegevoegd, dat Zijn komst zowel door geluid als door zicht bekend wordt gemaakt: *'Want de HEERE Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel;'* (1 Thessalonicenzen 4: 16). De *'bazuin van groot geluid'*, (Matthéüs 24: 31) begeleidt de inzameling van Zijn volk. Er is hier geen ruimte voor heimelijkheid.

Een glorieuze wederkomst. Wanneer Christus wederkomt, komt Hij als een Overwinnaar, met kracht en *'in de heerlijkheid Zijns Vaders, met Zijn engelen'* (Matthéüs 16: 27). Johannes van Openbaring schetst de heerlijkheid van de wederkomst van Christus op een zeer aangrijpende manier. Hij stelt Christus voor, rijdend op een wit paard, de ontelbare legers van de hemel leidend. De bovennatuurlijke pracht van de verheerlijkte Christus is duidelijk zichtbaar (Openbaring 19: 11-16).

Een plotselinge, onverwachte wederkomst. Christelijke gelovigen, verlangend en uitkijkend naar de wederkomst van Christus, zullen zich, wanneer deze naderbij komt, zich ervan bewust zijn (1 Thessalonicenzen 5: 4-6). Maar voor de bewoners van de wereld in het algemeen, schreef Paulus: *'Want gij weet zelve zeer wel, dat de dag des HEEREN alzo zal komen, gelijk een dief in de nacht. Want wanneer zij zullen zeggen: Het is vrede, en zonder gevaar; dan zal een haastig verderf hun overkomen, gelijk de barensood een bevruchte [vrouw]; en zij zullen het geenszins ontvlieden;'* (1 Thessalonicenzen 5: 2,3; Matthéüs 24: 43).

Sommigen hebben geconcludeerd dat Paulus' vergelijking van Christus' komst met die van een dief, aangeeft dat Hij op een geheime, onzichtbare manier zal komen. Een dergelijke opvatting is echter in tegenspraak, met het Bijbelse beeld van de wederkomst van Christus, in heerlijkheid en glorie voor iedereen zichtbaar (Openbaring 1: 7). Paulus zegt hiermee niet, dat de komst van Christus heimelijk is, maar dat het voor de werelds gezinden net zo onverwacht is als die van een dief.

Christus maakt dezelfde opmerking, door Zijn komst te vergelijken met de onverwachte vernietiging van de oude wereld door de zondvloed. *'Want gelijk zij waren in de dagen voor den zondvloed, etende en drinkende, trouwende en ten huwelijk uitgevende, tot den dag toe, in welken Noach in de ark ging; En bekenden het niet, totdat de zondvloed kwam, en hen allen wegnam; alzo zal ook zijn de toekomst van de Zoon des mensen'* (Matthéüs 24: 38,39). Hoewel Noach

jarenlang gepredikt had over een komende zondvloed, heeft het de meeste mensen verrast. Er waren twee groepen mensen die leefden. De ene groep geloofde het woord van Noach, zij gingen in de ark en werden gered, de anderen kozen ervoor om buiten de ark te blijven, *'totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam'* (Matthéüs 24: 39).

Een wereldschokkende gebeurtenis. Net als de gelijkenis van de zondvloed verbeeldt Nebukadnezars droom van het metalen beeld, de wereldschokkende manier waarop Christus Zijn Koninkrijk van Heerlijkheid zal vestigen (zie geloofspunt 4). Nebukadnezar zag een indrukwekkend beeld *'Het hoofd van dit beeld was van goed goud; zijn borst en zijn armen van zilver; zijn buik en zijn dijnen van koper; Zijn schenkel van ijzer; zijn voeten eensdeels van ijzer, en eensdeels van leem. Dit zaagt gij, totdat er een steen afgehouden werd zonder handen, die sloeg dat beeld aan zijn voeten van ijzer en leem, en vermaalde ze. Toen werden tezamen vermaald het ijzer, leem, koper, zilver en goud, en zij werden gelijk kaf van de dorsvloeren des zomers, en de wind nam ze weg, en er werd geen plaats voor dezelve gevonden; maar de steen, die het beeld geslagen heeft, werd tot een groten berg, alzo dat hij de gehele aarde vervulde'* (Daniël 2: 32-35).

Door deze droom gaf God Nebukadnezar een samenvatting van de wereldgeschiedenis. Tussen zijn tijd en de oprichting van het Eeuwig Koninkrijk van Christus (de steen), zouden vier grote koninkrijken of rijken en achtereenvolgens een samenvoeging van zwakke en sterkere naties het wereldtoneel bezetten.

Sinds de tijd van Christus hebben uitleggers de rijken geïdentificeerd als Babylon (605-539 v. Chr.), Medo-Perzië (539-331 v. Chr.), Griekenland (331-168 v. Chr.), en Rome (168 v. Chr. - 476 n. Chr.).¹ Zoals voorspeld, heeft geen enkel ander rijk Rome opgevolgd. In de vierde en vijfde eeuw na Christus viel het uiteen in een aantal kleinere koninkrijken, welke later de naties van Europa werden. Door de eeuwen heen hebben machtige heersers – Karel de Grote, Karel V, Napoleon, Keizer Wilhelm en Hitler – geprobeerd een ander wereldrijk op te richten. Echter elk van hen faalde, zoals de profetie zei: *'zij zullen de een aan den ander niet hechten, gelijk als zich ijzer met leem niet vermengt'* (Daniël 2: 43).

Tot slot richt de droom zich op het aangrijpende hoogtepunt: de oprichting van Gods Eeuwig Koninkrijk. De zonder handen uitgehouwen steen vertegenwoordigt het Koninkrijk der Heerlijkheid van Christus (Daniël 7: 14; Openbaring 11: 15), hetgeen bij de tweede komst zonder menselijke inspanning tot stand zal komen.

Het Koninkrijk van Christus zal niet tegelijkertijd met een menselijk rijk bestaan. Toen Hij op aarde was, tijdens de heerschappij van het Romeinse Rijk, was het stenen koninkrijk dat alle volkeren zou verpletteren nog niet gekomen. Pas na de fase van de 'ijzer en leem' voeten, de periode van de verdeelde naties, zou het aanbreken. Het moet worden opgericht bij de tweede komst, wanneer Christus de rechtvaardigen van de goddelozen scheidt (Matthéüs 25: 31-34).

Als het komt, zal deze steen of dit Koninkrijk het *'beeld aan zijn voeten van ijzer en leem'* raken en *'het zal al die koninkrijken vermalen, en te niet doen'* (Daniël 2: 34, 44, 35). De tweede komst is inderdaad een wereldschokkende gebeurtenis.

De tweede komst en het mensdom

De tweede komst van Christus zal beide van de grote tegenstellingen van de mensheid raken – zij die Hem en de redding welke Hij brengt hebben aangenomen en zij die zich van Hem hebben afgekeerd.

Het verzamelen van de uitverkorenen. Een belangrijk aspect van de vestiging van het eeuwige Koninkrijk van Christus is de verzameling van alle verlost (Matthéüs 24: 31; 25: 32-34; Marcus 13: 27) naar het hemels tehuis, hetwelk Christus heeft voorbereid (Johannes 14: 3).

Wanneer een staatshoofd een ander land bezoekt, kunnen slechts enkele personen deel uitmaken van het welkomstfeest. Maar wanneer Christus komt, zal elke gelovige die ooit heeft geleefd, ongeacht leeftijd, geslacht, opleiding, economische status of ras, deelnemen aan de grote Advent viering. Twee gebeurtenissen maken deze universele ontmoeting mogelijk: de opstanding van de rechtvaardige doden en de gedaanteverandering van de levende heiligen.

1. De opstanding van de doden in Christus. Op het geluid van de bazuin, welke de wederkomst van Christus aankondigt, zullen de rechtvaardige doden onverderfelijk en onsterfelijk

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

worden opgewekt (1 Korinthe 15: 52,53). Op dat moment zullen *'die in Christus gestorven zijn,... eerst opstaan'* (1 Thessalonicenzen 4: 16). Met andere woorden, ze worden opgewekt, voordat de levende rechtvaardigen worden opgenomen om bij de HEERE te zijn.

Zij die herrezen zijn verenigen zich met diegenen, die over hen getreurd hebben bij hun heengaan. Nu verheugen zij zich *'Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?'* (1 Korinthe 15: 55).

Het zijn niet de zieke, oude, verminkte lichamen die in het graf zijn neergedaald, maar nieuwe, onsterfelijke, volmaakte lichamen, niet langer getekend door de zonde, die hun verval veroorzaakte. De herrezen heiligen ervaren de voltooiing van het vernieuwingswerk van Christus, dat het volmaakte beeld van God in geest, ziel en lichaam weerspiegelt (1 Korinthe 15: 42-54; zie geloofspunt 25).

2. De verandering van de levende gelovigen. Wanneer de rechtvaardige doden worden opgewekt, zullen de rechtvaardigen, die bij de wederkomst op aarde leven, worden veranderd. *'Want dit verderfelijke moet onverderfelijke aandoen, en dit sterfelijke [moet] onsterfelijke aandoen'* (1 Korinthe 15: 53).

Bij de wederkomst van Christus heeft geen enkele groep gelovigen voorrang op andere gelovigen. Paulus verkondigt dat de levende en in gedaante veranderde gelovigen *'te samen met hen [de herrezen gelovigen] opgenomen worden in de wolken den HEERE tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd bij de HEERE wezen'* (1 Thessalonicenzen 4: 17; Hebreeën 11: 39-40). Zo zullen alle gelovigen aanwezig zijn bij de wederkomst, zowel de herrezen heiligen van alle leeftijden, als degenen die bij de wederkomst van Christus in leven zijn.

De dood van de ongelovigen. Voor de verlost en is de tweede Advent een tijd van vreugde en opwinding, maar voor de verlorenen is het een tijd van verschrikking. Zij hebben zich zo lang verzet, tegen de liefde van Christus en Zijn uitnodigingen tot verlossing, dat zij verstrikt zijn geraakt in bedrieglijke waanvoorstellingen (zie 2 Thessalonicenzen 2: 9-12; en Romeinen 1: 28-32). Wanneer zij de Ene zien, Die zij hebben afgewezen als Koning der koningen en HEERE der heren, weten zij dat het uur van hun onheil heeft toegeslagen. Overweldigd door wanhoop en vertwijfeling roepen ze de levenloze schepping op, om hen te beschermen (Openbaring 6: 16,17).

Op dit moment zal God Babylon, het bondgenootschap van alle afvallige godsdiensten, vernietigen. *'Zij zal met vuur verbrand worden'* (Openbaring 18: 8). De leider van dit bondgenootschap – *'de verborgenheid der ongerechtigheid'*, de wetteloze – *'dewelke de HEERE verdoen zal door den Geest Zijn monds, en te niet maken door de verschijning Zijner komst'* (2 Thessalonicenzen 2: 7,8). De machten die verantwoordelijk zijn voor het afdwingen van het merkteken van het beest (zie geloofspunt 12) zullen worden geworpen *'in de poel des vuurs, die met sulfer brandt'* En de overigen van de goddelozen *'werden gedood met het zwaard Desgenen, Die op het paard zat, hetwelk uit Zijn mond ging'* – Jezus Christus de HEER (Openbaring 19: 20,21).

De tekenen van Christus' spoedige terugkeer

De Schrift openbaart niet alleen de wijze en het doel van Christus' komst, maar beschrijft ook de tekenen, die wijzen op de nabijheid van deze ontzagwekkende gebeurtenis. De eerste tekenen die de wederkomst aankondigden, vonden meer dan 1700 jaar na Christus' hemelvaart plaats en anderen volgden, hetgeen bijdroeg aan het bewijs dat Zijn terugkeer zeer nabij is.

Tekenen in de natuur. Christus voorspelde dat er tekenen zouden zijn *'in de zon, en maan en sterren'* (Lucas 21: 25), met de toevoeging *'Maar in die dagen, na die verdrukking, zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven. En de sterren des hemels zullen daaruit vallen, en de krachten, die in de hemelen [zijn], zullen bewogen worden. En alsdan zullen zij den Zoon des mensen zien, komende in de wolken, met grote kracht en heerlijkheid.'* (Markus 13: 24-26). Bovendien zag Johannes dat een grote aardbeving zou voorafgaan, aan de tekenen in de hemel (Openbaring 6: 12). Al deze tekenen zouden het einde betekenen van de 1260 jaar van vervolging (zie geloofspunt 12).

1. De getuige van de aarde. Ter vervulling van deze profetie; 'de grootst bekende aardbeving'² vond plaats op 1 november 1755. Bekend als de aardbeving van Lissabon, de gevolgen ervan werden waargenomen in Europa, Afrika en Amerika, met een oppervlakte van

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

ongeveer 4 miljoen vierkante mijlen. De verwoesting van de aardbeving, waarvan het epicentrum in Lissabon, Portugal lag, vond plaats in enkele minuten tijd, openbare en residentiële gebouwen werden geëgaliseerd, waardoor duizenden doden vielen.³

Terwijl de natuurkundige effecten van de aardbeving groot waren, was de impact ervan op het tijdstip van de aardbeving net zo groot. Velen die toen leefden herkenden het als een profetisch teken van het einde⁴ en begonnen serieus na te denken over het oordeel van God en de laatste dagen. De aardbeving in Lissabon gaf een aanzet tot studie van de profetie.

2. De getuige van de zon en de maan. Vijfentwintig jaar later vond het volgende teken dat in de profetie werd genoemd, de verduistering van de zon en de maan, plaats. Christus had gewezen op de tijd van de vervulling van dit teken, waarbij Hij opmerkte dat het de grote verdrukking zou opvolgen, de 1260 jaar van pauselijke vervolging waarover elders in de Schrift gesproken wordt (Matthéüs 24: 29; zie geloofspunt 12). Maar Christus zei, dat de beproevingen, die aan deze tekenen vooraf zouden gaan, zouden worden ingekort (Matthéüs 24: 21,22). Door de invloed van de reformatie en de bewegingen die daaruit voortkwamen, werd de pauselijke vervolging inderdaad ingekort, zodat zij in het midden van de achttiende eeuw bijna geheel was opgehouden.

Ter vervulling van deze profetie daalde op 19 mei 1780 een buitengewone duisternis neer op het noordoostelijk deel van het Noord-Amerikaanse continent.⁵

Herinnerend aan deze gebeurtenis, zei Timothy Dwight, voorzitter van Yale University: '19 mei 1780 was een opmerkelijke dag. In veel huizen werden kaarsen aangestoken; de vogels waren stil en verdwenen en de kippen trokken zich terug op stok. ... Een zeer algemene opvatting heerste, dat de dag van het oordeel nabij was.'⁶

Samuel Williams van Harvard meldde dat de duisternis 'naderde met de wolken uit het zuidwesten 'tussen 10:00 en 11:00 uur 's ochtends en doorging tot het midden van de volgende nacht', variërend in intensiteit en duur in verschillende plaatsen. Op sommige plaatsen 'konden personen de gewone krantafdruk in de open lucht niet lezen'.⁷ Volgens Samuel Tenny's mening 'was de duisternis van de volgende avond waarschijnlijk net zo groot als altijd is waargenomen, sinds de Almachtige bevel aan de geboorte van het licht gaf.... Als elk lichtgevend lichaam in het universum in ondoordringbare tinten was gehuld of uit het bestaan was geslagen, dan had de duisternis niet vollediger kunnen zijn.'⁸ Om negen uur 's avonds kwam een volle maan op, maar de duisternis hield aan tot na middernacht. Toen de maan zichtbaar werd, had deze de schijn van bloed.

Johannes in Openbaring had de buitengewone gebeurtenissen van die dag voorspeld. Na de aardbeving, schreef hij: *'en de zon werd zwart als een haren zak, en de maan werd als bloed'* (Openbaring 6: 12).

3. De getuige van de sterren. Zowel Christus als Johannes spraken ook over het vallen van sterren die erop zouden wijzen dat de komst van Christus nabij was (Openbaring 6: 13; Matthéüs 24: 29). De grote meteorietenregen van 13 november 1833 – de meest uitgebreide vertoning van vallende sterren op historisch niveau – vervulde deze profetie. Er werd geschat dat één enkele waarnemer gemiddeld 60.000 meteoren per uur kon zien.⁹ Het werd gezien van Canada tot Mexico en van het midden van de Atlantische Oceaan naar de Stille Oceaan,¹⁰ veel christenen herkennen daarin de vervulling van de Bijbelse profetie.¹¹

Een ooggetuige zei, dat 'er nauwelijks een ruimte in het uitspannel was die niet op ieder moment gevuld was met deze vallende sterren, in het gezichtspunt kon men over het algemeen een bepaald verschil waarnemen in uiterlijk, toch regenden ze soms in groepen naar beneden en deden ze denken aan de 'vijgenboom, die voortijdig haar vijgen afwerpt, wanneer ze door een machtige wind wordt geschud.'¹²

Christus gaf deze tekenen om christenen te wijzen op de nabijheid van Zijn komst, zodat zij zich kunnen verheugen in hun verwachting en er volledig op voorbereid zijn. Hij: *'Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog, en heft uw hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is.'* Hij voegde eraan toe: *'Ziet den vijgeboom, en al de bomen. Wanneer zij nu uitspruiten, en gij [dat] ziet, zo weet gij uit uzelf, dat de zomer nu nabij is. Alzo ook gij, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet, dat het Koninkrijk Gods nabij is'* (Lucas 21: 28-31).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Deze unieke getuigenis van aarde, zon, maan en sterren, in de exacte volgorde en in de tijd die Christus had voorspeld, richtte de aandacht van velen op de profetieën aangaande de tweede komst.

Tekenen in de religieuze wereld. De Schrift voorspelt dat een aantal belangrijke tekenen in de religieuze wereld, de tijd zullen aangeven voorafgaand aan de wederkomst van Christus.

1. Een groot geestelijk ontwaken. Het boek Openbaring onthult de opkomst van een grote, wereldwijde religieuze beweging voor de wederkomst. In de visie van Johannes symboliseerde een engel, die de wederkomst van Christus aankondigde, deze beweging: *'En ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk; Zeggende met een grote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteynen der wateren gemaakt heeft'* (Openbaring 14: 6,7).

De boodschap zelf geeft aan, wanneer deze moet worden afgekondigd. Het eeuwig Evangelie is door de eeuwen heen gepredikt. Maar deze boodschap, die het oordeel aspect van het Evangelie benadrukt, kan alleen worden verkondigd in de tijd van het einde, want het waarschuwt dat *'de ure Zijns oordeels is gekomen.'* Het boek Daniël vertelt ons dat de profetieën van Daniël in de tijd van het einde niet verzegeld zouden worden (Daniël 12: 4). In die tijd zouden de mensen de verborgenheden ervan begrijpen. De ontzegeling vond plaats, toen de periode van 1260 jaar van pauselijke overheersing eindigde, met de gevangenschap van de paus in 1798. De combinatie van de ballingschap van de paus en de tekenen in de natuurlijke wereld bracht veel christenen ertoe, om de profetieën over de gebeurtenissen die tot de wederkomst leidden te bestuderen, hetgeen resulteerde in een nieuwe diepte van begrip van deze profetieën.

Deze aandacht voor de wederkomst bracht ook een wereldwijde opleving van de Adventhoop teweeg. De reformatie is onafhankelijk ontstaan in verschillende landen in de christelijke wereld, zo ook de Adventbeweging. Het wereldwijde karakter van deze beweging is een van de duidelijkste tekenen dat Christus' terugkeer nadert. Terwijl Johannes de Doper de weg bereidde voor de eerste komst van Christus, bereidde de Adventbeweging de weg voor op Zijn tweede Advent – het verkondigen van de boodschap van Openbaring 14: 6-12, Gods laatste oproep, om zich voor te bereiden op de glorieuze terugkeer van de Heiland (zie geloofspunten 12 en 23).¹³

2. Prediking van het Evangelie. God heeft *'een dag gesteld, ... op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordelen,'* (Handelingen 17: 31). Door ons voor die dag te waarschuwen, heeft Christus niet gezegd dat het zou komen als de gehele wereld zich zou bekeren, maar dat *'dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.'* (Matthéüs 24: 14). Zo moedigt Petrus de gelovigen aan om *'Verwachtende en haastende tot de toekomst van den dag Gods,'* (2 Petrus 3: 12).

Statistieken over de vertaling en verspreiding van de Bijbel in deze eeuw onthullen de groei van het Evangeliegetuigenis. In 1900 was de Bijbel beschikbaar in 537 talen. In 1980 was de Bijbel geheel of gedeeltelijk vertaald in 1.811 talen, die bijna 96 procent van de wereldbevolking vertegenwoordigen. Op dezelfde manier is de jaarlijkse verspreiding van de Schriften gestegen van 5,4 miljoen Bijbels in 1900 tot 36,8 miljoen Bijbels en bijna een half miljard Bijbelgedeelten in 1980.¹⁴

Bovendien beschikt het christendom nu over een ongekende verscheidenheid aan middelen voor gebruik in haar opdracht: dienstverlenende instanties, onderwijs- en medische instellingen, nationale en buitenlandse werknemers, radio- en televisie-uitzendingen en indrukwekkende financiële middelen. Vandaag de dag kunnen krachtige kortegolfradio-stations het Evangelie uitzenden naar vrijwel alle landen ter wereld. Gebruikt, onder leiding van de Heilige Geest, maken deze ongeëvenaarde middelen het doel van het Evangeliseren aan de wereld, in onze tijd haalbaar.

Het Zevende-dag Adventisme, met een lidmaatschap dat ongeveer 700 talen en 1.000 dialecten vertegenwoordigt, verkondigen het Evangelie in 190 landen. Bijna 90 procent van deze leden woont buiten Noord-Amerika. In de overtuiging dat medisch en onderwijzend werk een

essentiële rol spelen bij het vervullen van de Evangelieopdracht, functioneren er bijna 600 ziekenhuizen, verpleeghuizen, klinieken en apotheken, 19 medische tehuizen, 27 fabrieken voor gezondheidsvoeding, 86 hogescholen en universiteiten, 834 middelbare scholen, 4166 basisscholen, 125 scholen voor Bijbelse correspondentie en 33 taleninstituten. Onze 51 uitgeverijen produceren literatuur in 190 talen en onze kortegolfradiostations bereiken ongeveer 75 procent van de wereldbevolking. De Heilige Geest heeft onze zending overvloedig gezegend.

3. Geestelijke afval. De wijdverspreide verkondiging van het Evangelie betekent niet noodzakelijkerwijs, een enorme groei van het ware christendom. In plaats daarvan voorspellen de Schriften een afname van ware geestelijkheid tegen het einde van de tijd. Paulus zei: *'En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden. Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, laatlustig, hovaardig, lasteraars, den ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig. Zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, achterklappers, onmatig, wreed, zonder liefde tot de goeden, Verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods; Hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben. Heb ook een afkeer van dezen'* (2 Timotheüs 3: 1-5).

De liefde voor zichzelf, materiële dingen en de wereld heeft tegenwoordig de Geest van Christus in vele harten verdrongen. Mensen staan niet langer toe dat Gods beginselen en Zijn wetten hun leven leiden; wetteloosheid heeft de overhand genomen. *'En omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkillen'* (Matthéüs 24: 12).

4. Een opleving van het pausdom. Volgens de Bijbelse profetie zou het pausdom aan het einde van de 1260 jaar *'als tot den dood gewond'* worden, maar het zou niet sterven (zie geloofspunt 12). De Schrift onthult dat deze dodelijke wond zou genezen. Het pausdom zou een grote hernieuwing van invloed en respect ervaren – *'en de gehele aarde verwonderde zich achter het beest'* (Openbaring 13: 3). Velen zien de paus nu al als de morele leider van de wereld.

Voor een groot deel is de toenemende invloed van het pausdom gekomen, doordat christenen tradities, menselijke normen en wetenschap hebben vervangen door de autoriteit van de Bijbel. Door dit te doen, zijn ze kwetsbaar geworden voor 'de wetteloze', die werkt *'in alle kracht, tekenen en wonderen der leugen'* (2 Thessalonicenzen 2: 9). Satan en zijn werktuigen zullen een bondgenootschap van het kwaad tot stand brengen, gesymboliseerd door de goddeloze drie-eenheid van de draak, het beest en de valse profeet, welke de wereld zal misleiden (Openbaring 16: 13,14; zie 13: 13,14). Alleen degenen die de Bijbel als gids hebben en die *'de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus'* (Openbaring 14: 12), kunnen zich met succes verzetten tegen de overweldigende misleiding, die dit bondgenootschap met zich meebrengt.

5. Afname van geestelijke vrijheid. De heropleving van het pausdom zal het christendom aangrijpend beïnvloeden. De religieuze vrijheid die tegen hoge kosten werd verkregen, gegarandeerd door de scheiding van kerk en staat, zal afnemen en uiteindelijk worden afgeschaft. Met de steun van machtige burgerlijke regeringen zal deze afvallige macht proberen, haar vorm van aanbidding bij alle mensen af te dwingen. Iedereen zal moeten kiezen tussen trouw aan God en Zijn geboden en trouw aan het beest en zijn beeld (Openbaring 14: 6-12).

De druk om zich te conformeren (instemmen met) omvat economische dwang: *'niemand mag kopen of verkopen, dan die dat merkteken heeft, of den naam van het beest, of het getal zijns naams'* (Openbaring 13: 17). Uiteindelijk zullen degenen die weigeren in te stemmen met de doodstraf worden bedreigd (Openbaring 13: 15). Tijdens deze laatste tijd van beproevingen zal God tussenbeide komen en Zijn volk en iedereen, wiens naam in het boek des levens staat geschreven, bevrijden (Daniël 12: 1; Openbaring 3: 5; 20: 15).

Toename van goddeloosheid. De geestelijke achteruitgang binnen het christendom en de heropleving van de 'mens der wetteloosheid' hebben geleid tot een toenemende verwaarlozing van Gods wet, in de kerk en in de levens van gelovigen. Velen zijn gaan geloven dat Christus de wet heeft afgeschaft en dat christenen niet langer verplicht zijn de wet na te leven. Deze veronachtzaming van Gods wet heeft geleid tot een toename van criminaliteit en immoreel (verdorven) gedrag.

1. Toename in de wereldcriminaliteit. Het gebrek aan respect voor de wet van God binnen een groot deel van het christendom heeft bijgedragen aan de minachting van de moderne samenleving voor recht en orde. Overal ter wereld is de misdaad uit de hand gelopen. In een

verslag van correspondenten uit verschillende wereldsteden staat: 'Net als in de Verenigde Staten neemt de criminaliteit in bijna alle landen ter wereld toe. 'Van Londen tot Moskou tot Johannesburg, wordt de misdaad snel een grote bedreiging welke de manier, van hoe veel mensen leven, verandert.¹⁵

2. Zinnelijke revolutie. Het verachten van Gods wet heeft ook de beperkingen van bescheidenheid en zuiverheid verbroken, met als gevolg een golf van ontucht. Tegenwoordig worden zinnelijke lusten verafgood en op de markt gebracht door middel van films, televisie, video, liederen, tijdschriften en advertenties.

Deze zinnelijke revolutie heeft geresulteerd in een schokkende stijging van het aantal echtscheidingen, aberraties (afwijkingen) zoals 'open huwelijken' of partnerruil, het misbruiken van kinderen, een ontstellend aantal abortussen, wijdverspreide homoseksualiteit en lesbianisme, een epidemie van geslachtsziekten en de recentelijk opgedoken AIDS (acquired immune deficiency syndrome; virusziekte van het afweer-systeem).

Oorlogen en rampen. Voor Zijn terugkeer zei Jezus: '*Het [ene] volk zal tegen het [andere] volk opstaan, en het [ene] koninkrijk tegen het [andere] koninkrijk. En er zullen grote aardbevingen wezen in verscheidene plaatsen, en hongersnoden, en pestilentiën; er zullen ook schrikkelijke dingen, en grote tekenen van den hemel geschieden*' (Lucas 21: 10,11; Marcus 13: 7,8; Mattheüs 24: 7). Naarmate het einde nadert en het conflict tussen de satanische en Goddelijke krachten toeneemt, zullen deze rampen ook in ernst en frequentie toenemen en in onze tijd een ongekende vervulling vinden.

1. Oorlogen. Hoewel oorlogen de mensheid door de geschiedenis heen hebben geteisterd, zijn ze nog nooit eerder zo wereldwijd en zo destructief geweest. De Eerste en Tweede Wereldoorlog veroorzaakten meer slachtoffers en lijden dan alle voorgaande oorlogen samen.¹⁶

Velen zien het vooruitzicht van een ander wereldwijd conflict. De Tweede Wereldoorlog heeft de oorlog niet uitgeroeid. Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog zijn er zo'n '140 conflicten met conventionele wapens uitgevochten, waarbij tot tien miljoen mensen zijn omgekomen.¹⁷ De dreiging van een totale thermonucleaire (atoom) oorlog hangt over onze wereld, als het zwaard van Damocles.

2. Natuurrampen. Rampen lijken de laatste jaren aanzienlijk te zijn toegenomen. Recente catastrofes van de aarde en het weer, welke elkaar opvolgen, hebben bij sommigen de vraag doen rijzen of de natuur woest/razend is – en of de wereld te maken heeft met ingrijpende klimaat- en structuurveranderingen, welke in de toekomst nog zullen toenemen.¹⁸

3. Hongersnood. Hongersnood is in het verleden vele malen voorgekomen, maar niet in de hoeveelheid, waarmee we in deze eeuw te maken hebben gehad. Nooit eerder had de wereld miljoenen mensen die lijden aan honger of ondervoeding.¹⁹ De vooruitzichten voor de toekomst zijn nauwelijks rooskleuriger. De ongekende omvang van de hongersnood geeft duidelijk aan dat de wederkomst van Christus op handen is.

Wees altijd bereid

De Bijbel verzekert ons herhaaldelijk dat Jezus zal terugkeren. Maar komt Hij over een jaar? Vijf jaar? Tien jaar? Twintig jaar? Niemand weet het zeker. Jezus Zelf verklaarde: '*van dien dag en die ure weet niemand, ook niet de engelen der hemelen, dan Mijn Vader alleen.*' (Mattheüs 24: 36).

Aan het einde van Zijn aardse bediening vertelde Christus de gelijkenis van de tien maagden, teneinde de ervaring van de gemeente tijdens de laatste dagen te illustreren. De twee groepen maagden vertegenwoordigen de twee soorten gelovigen, die beweren op hun HEER te wachten. Zij worden maagden genoemd omdat zij een zuiver geloof belijden. Hun lampen vertegenwoordigen het Woord van God, de olie symboliseert de Heilige Geest.

Oppervlakkig genomen lijken deze twee groepen op elkaar; beiden gaan uit om de bruidegom te ontmoeten, beiden hebben olie in hun lampen en hun gedrag lijkt niet te verschillen. Ze hebben allemaal de boodschap van Christus' spoedige komst gehoord en kijken hier naar uit. Maar dan komt er een duidelijke vertraging – hun geloof moet op de proef worden gesteld.

Plotseling, te middernacht – in het donkerste uur van de geschiedenis van de aarde – horen ze de roep: '*Ziet, de bruidegom komt, gaat uit hem tegemoet!*' (Mattheüs 25: 6). Nu wordt het verschil tussen de twee groepen duidelijk: sommigen zijn nog niet klaar om de bruidegom te

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

ontmoeten. Deze 'dwaze' maagden zijn geen hypocrieten (huichelaars); zij respecteren de Waarheid, het Woord van God. Maar ze missen de olie – ze zijn niet verzegeld door de Heilige Geest (Openbaring 7: 1-3). Zij zijn tevreden met een oppervlakkig werk en zijn niet op Jezus Christus, de Rots gevallen. Zij hebben een vorm van godsvrucht, maar zijn verstoken van Gods kracht.

Als de Bruidegom komt, gaan alleen diegenen die klaar zijn met Hem mee naar het bruiloftsfeest en de deur wordt gesloten. Uiteindelijk zullen de dwaze maagden, die waren uitgegaan om meer olie te kopen, terugkeren en roepen: *'HEER, HEER, doe ons open! En hij, antwoordende, zeide: Voorwaar zeg ik u: Ik ken u niet'* (Matthéüs 25: 11,12).

Hoe treurig is het dat, wanneer Christus op deze aarde terugkeert, Hij deze woorden zal moeten spreken tot sommigen, die Hij liefheeft. Hij waarschuwde: *'Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: HEERE, HEERE! hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt!'* (Matthéüs 7: 22,23).

Voor de zondvloed stuurde God Noach om de oude wereld te waarschuwen voor de komende vernietiging. Op een soortgelijke manier zendt God een drievoudige waarschuwingsboodschap, om de wereld voor te bereiden op de wederkomst van Christus (zie Openbaring 14: 6-16).

Iedereen die Gods boodschap van barmhartigheid aanneemt, zal zich verheugen in het vooruitzicht van de wederkomst. Hun zekerheid is de verzekering: *'zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams'* (Openbaring 19: 9). Inderdaad, *'zal Hij ten anderen male zonder zonde gezien worden van degenen, die Hem [reikhalzend] verwachten tot zaligheid'* (Hebreeën 9: 28).

De terugkeer van de Verlosser brengt een glorieus hoogtepunt in de geschiedenis van Gods volk. Het is het moment van hun bevrijding en met vreugde en aanbidding roepen ze uit: *'Ziet, Deze is onze God; wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken. Deze is de HEERE, wij hebben Hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijn zaligheid'* (Jesaja 25: 9).

Referenties

1. Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, vol. 1, pp. 456, 894; vol. 2, pp. 528, 784; vol. 3, pp. 252, 744; vol. 4, pp. 396, 846. Zie ook hoofdstuk 23 van dit boek.
2. G.I. Eiby, Earthquakes (New York, NY: Van Nostrand Reinholdt Co., 1980), p. 164.
3. Zie bijvoorbeeld Sir Charles Lyell, Principles of Geology (Philadelphia: James Kay, Jun. & & Brother, 1837), vol. 1, blz. 416-419; 'Lisbon,' Encyclopaedia Americana, red. Francis Lieber (Philadelphia, PA: Carey and Lea, 1831), p. 10; W.H. Hobbs, Earthquakes, (New York: D. Appleton and Co., 1907), p. 143; Thomas Hunter, An Historical Account of Earthquakes Extracted from the Most Authentic Historians (Liverpool: R. Williamson, 1756), p. 54-90; cf. White, Great Controversy, blz. 304, 305. Vroege rapporten vermeldden 100.000 doden. De moderne encyclopedieën geven 60.000 aan.
4. Zie John Biddolf, A Poem on the Earthquake at Lisbon (Londen: W. Owen, 1755), p. 9, geciteerd in Source Book, p. 358; Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, vol. 2, p. 674-677. Op 6 februari 1756 hield de Anglicaanse Kerk een dag van vasten en vernedering ter nagedachtenis aan deze aardbeving (idem.). Zie ook T.D. Kendrick, The Lisbon Earthquake (Londen: Methuen & Co. Ltd., 1955), pp. 72-164.
5. Cf. White, Great Controversy, pp. 306-308.
6. Timothy Dwight, geciteerd in Connecticut Historical Collections, compl. John W. Barber, 2nd ed. (Nieuwe Haven, CT: Durrie & Peck en J.W. Barber, 1836), p. 403; geciteerd in Bronboek, p. 316.
7. Samuel Williams, 'An Account of a Very Uncommon Darkness in the State of New-England, 19 mei 1780,' in Memoirs van de American Academy of Arts and Sciences: to the End of the Year 1783 (Boston, MA: Adams and Nourse, 1785), vol. 1, pp. 234, 235. Zie Bronboek, p. 315.
8. Brief van Samuel Tenny, Exeter, [NH], dec. 1785, in Collecties van de Massachusetts Historical Society for the Year 1792 (Boston, MA: Belknap en Hall, 1792), vol. 1, p. 97.
9. Peter M. Millman, 'The Falling of the Stars,' De telescoop, 7 (mei-juni 1940, p. 60). Zie ook Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, vol. 4, p. 295.
10. Denison Olmsted, Letters on Astronomy, 1840 ed., pp. 348, 349, in Bronboek, pp. 410, 411.
11. Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, vol. 4, pp. 297-300; cf. White, The Great Controversy, pp. 333, 334.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

12. Verschijnselen zoals waargenomen in Bowling Green, Missouri, gemeld in het Salt River Journal, 20 november 1780 zoals geciteerd in American Journal of Science and Arts, ed. Benjamin Silliman, 25 (1834): p. 382.
13. Zie Froom, profetisch geloof van onze vaders, vol. 4; Damsteegt, Stichtingen van de Zevende-dag Adventistische Boodschap en Missie.
14. David B. Barrett, ed., World Christian Encyclopedia. A Comparative Study of Churches and Religions in the Modern World A.D. 1900-2000 (Oxford: Oxford University Press, 1982), p. 13.
15. 'In het buitenland, Ook, Angst krijgt vat op de Steden,' U.S. News & World Report 23 februari 1981, p. 65.
16. David Singer en Melvin Small, De lonen van de oorlog: 1816-1965. A Statistical Handbook (New York, NY: John Wiley & Sons, 1972), pp. 66, 67.
17. Margaret Thatcher zoals geciteerd in Ernest W. Lefever en E. Stephen Hung, The Apocalypse Premise (Washington, D.C.: Ethics and Public Policy Center, 1982), p. 394.
18. Zie Paul Recer, 'Gaet moeder natuur naar Berserk?' U.S. News & World Report 22 februari 1982, p. 66.
19. In een speciale bijlage bij de VN-publicatie Development Forum, getiteld 'Facts on Food' (november 1974) staat dat, "de helft van de wereldbevolking, 2.000 miljoen mensen ondervoed is", geciteerd in Ronald J. Sider, Rich Christians in an Age of Hunger (New York, NY: Paulist Press, 1977), p. 228, n.4. Zie blz. 16.

Book of Daniel

Interpretation	Chap. 2	Chap. 7	Time Element Chap. 7	Chap. 8	Time element Chaps. 8-9
Babylon	Gold	Lion		----	
Medo-Persia	Silver	Bear		Ram	457 B.C.
Grecia	Bronze	Leopard		Goat	
Divisions of		4 heads		4 horns	
Rome (Pagan)	Iron	Fourth beast		Little Horn	
		CHRIST'S	FIRST	ADVENT	
Rome Divided (Europe)	Iron / Clay	10 Horns	A.D. 538	Little Horn	<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content;"> Christ's priestly ministry in heavenly sanctuary, Dan. 9:24; Heb. 8-9. (Christian Era) </div>
Rome (Papal)		Little Horn	1260 years		
			A.D. 1798		A.D. 1844
Christ's Second Advent		JUDGMENT (in Heaven)		SANCTUARY CLEANSED (in Heaven)	
Kingdom of God	Stone Becomes Mountain	Kingdom of God		Kingdom of God	2300 Years 457 B.C. — A.D. 1844

Zevende-dag Adventisten geloven...

...Het loon van de zonde is de dood. Maar God, Die alleen onsterfelijk is, zal aan de verlost en eeuwig leven verlenen. Tot die dag is de dood voor alle mensen een toestand van onbewust zijn. Wanneer Christus, Die ons leven is, verschijnt, zullen de opgestane rechtvaardigen en de dan nog levende rechtvaardigen verheerlijkt en opgenomen worden om hun HEER te ontmoeten. De tweede opstanding, die der onrechtvaardigen, zal duizend jaar later plaatsvinden.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 25

Hoofdstuk 25 DOOD EN OPSTANDING

Het Filistijnse leger legerde zich te Sunem, sloeg daar zijn kamp op en maakte zich gereed om Israël aan te vallen. Zijn stemming, verre van optimistisch, nam koning Saul met het leger van Israël stelling dichtbij de berg Gilboa. In het verleden had de verzekering van Gods aanwezigheid Saul in staat gesteld, om Israël onbevreesd te leiden tegen zijn vijand. Maar hij had zich afgekeerd van het dienen van de HEERE en toen de afvallige koning had geprobeerd met God contact te zoeken, over de uitkomst van de op handen zijnde strijd, had God geweigerd met hem te communiceren.

Een onheilspellende angst voor het onbekende woog zwaar op Saul. Als Samuël er maar was. Maar Samuël was gestorven en kon hem niet meer adviseren. Of kon hij dat wel?

Op zoek naar een medium die was ontsnapt aan zijn eerdere heksenjacht, buigt de lange koning zich om via haar te informeren, naar de uitkomst van de strijd van de volgende dag. Hij vroeg: *'Doe mij Samuël opkomen'*. Tijdens de seance zag het medium *'goden uit de aarde opkomende'*. Deze geest informeerde de ongelukkige koning, dat niet alleen Israël de oorlog zou verliezen, maar ook dat hij en zijn zonen gedood zouden worden (zie 1 Samuël 28).

De voorspelling kwam uit. Maar was het echt de geest van Samuël, die de voorspelling deed? Hoe kon een door God veroordeeld medium, macht hebben over de geest van Samuël – Gods profeet? En waar kwam Samuël vandaan – waarom kwam zijn geest op *'uit de aarde'*? Wat had de dood Samuël gebracht? Als het niet de geest van Samuël was die tot Saul sprak, wie was het dan? Laten we eens kijken wat de Bijbel ons leert over de dood, de communicatie met de doden en de opstanding.

Onsterfelijkheid en dood

Onsterfelijkheid is de staat of de eigenschap van het niet aan de dood zijn blootgesteld. De vertalers van de Schrift gebruikten het woord onsterfelijkheid om de Griekse termen 'athanasia', 'onvergankelijkheid' en 'afasie', 'onbederfelijkheid' te vertalen. Hoe verhoudt dit begrip zich tot God en de mens?

Onsterfelijkheid. De Schrift onthult dat de eeuwige God onsterfelijk is (1 Timotheüs 1: 17). In feite heeft Hij alleen 'onsterfelijkheid' (1 Timotheüs 6: 16). Hij is niet geschapen, Hij is Zelf bestaand en heeft geen begin en geen einde (zie geloofspunt 2).

'De Schrift beschrijft nergens de onsterfelijkheid als een eigenschap of een toestand die de mens – of zijn 'ziel' of 'geest' – van nature bezit. Meestal worden de termen 'ziel' en 'geest' weergegeven. ... in de Bijbel komen deze meer dan 1.600 keer voor, maar nooit in combinatie met de woorden 'onsterfelijk' of 'onsterfelijkheid' (zie geloofspunt 7).¹

In tegenstelling tot God zijn mensen dus sterfelijk. De Schrift vergelijkt hun leven met *'een damp die een weinig [tijds] gezien wordt, en daarna verdwijnt'* (Jakobus 4: 14). Zij zijn maar vlees, *'een wind, die henen gaat en niet wederkeert'* (Psalm 78: 39). De mens *'komt voort als een bloem, en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw, en bestaat niet'* (Job 14: 2).

God en de mens verschillen sterk van elkaar. God is oneindig, de mens is eindig. God is onsterfelijk, de mens is sterfelijk. God is eeuwig, de mens is vergankelijk.

Voorwaardelijke onsterfelijkheid. Bij de schepping heeft de *'HEERE God den mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen de adem des levens; alzo werd de mens tot een levende ziel.'* (Genesis 2: 7). Uit het scheppingsverslag blijkt dat de mensheid het leven van God heeft gekregen (Handelingen 17: 25,28; Kolossenzen 1: 16,17). Het gevolg van dit fundamentele feit is, dat onsterfelijkheid niet aangeboren is in de mensheid, maar het is Gods gave. Toen God Adam en Eva schiep, gaf Hij hen de vrije wil – de macht van keuze. Zij konden gehoorzaam of ongehoorzaam zijn en hun voortbestaan was afhankelijk van voortdurende

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

gehoorzaamheid door Gods kracht. Dus hun bezit van de gave van onsterfelijkheid was voorwaardelijk.

God formuleerde zorgvuldig de voorwaarde, – door het eten van *'den boom der kennis des goeds en des kwaads'* – waardoor zij dit geschenk zouden verliezen. God waarschuwde hen, *'want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven'* (Genesis 2: 17).²

Dood: Het loon van de zonde. Tegenstrijdig aan Gods waarschuwing, dat ongehoorzaamheid tot de dood zou leiden, beweerde satan: *'Gijlieden zult den dood niet sterven'* (Genesis 3: 4). Maar nadat zij Gods gebod overtraden, ontdekten Adam en Eva dat het loon van de zonde inderdaad de dood is (Romeinen 6: 23). Hun zonde leidde tot deze uitspraak: *'In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt; want gij zijt stof, en gij zult tot stof wederkeren'* (Genesis 3: 19). Deze woorden wijzen niet op een voortzetting van het leven, maar op de beëindiging ervan. Na het geven van deze uitspraak, verbood God het zondige paar van de boom des levens te eten, zodat zij niet *'ete, en leve in eeuwigheid'* (Gen. 3: 22). Zijn optreden maakte duidelijk dat de beloofde onsterfelijkheid, op voorwaarde van gehoorzaamheid, verloren ging door de zonde. Zij waren nu sterfelijk geworden, onderworpen aan de dood. En omdat Adam niet kon doorgeven wat hij niet meer bezat, is *'alzo de dood tot alle mensen doorgegaan, in welken allen gezondigd hebben'* (Romeinen 5: 12).

Het was alleen Gods genade, hetgeen weerhield dat Adam en Eva niet onmiddellijk stierven. De Zoon van God had aangeboden om Zijn leven te geven, zodat zij nog een kans zouden krijgen – een tweede kans. Hij was *'des Lams, Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld'* (Openbaring 13: 8).

Hoop voor de mensheid. Hoewel mensen geboren worden als sterfelijk, moedigt de Bijbel hen aan om onsterfelijkheid te zoeken (zie bijvoorbeeld, Romeinen 2: 7). Jezus Christus is de Bron van deze onsterfelijkheid: *'maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen HEERE'* (Romeinen 6: 23; 1 Johannes 5: 11). Hij *'Die den dood heeft te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het Evangelie;'* (2 Timotheüs 1: 10). *'Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.'* (1 Korinthe 15: 22). Christus Zelf zei, dat Zijn stem de graven zou openen en de doden zou doen opstaan (Johannes 5: 28,29).

Als Christus niet was gekomen, zou de menselijke situatie hopeloos zijn geweest en zouden allen die sterven voor eeuwig verloren zijn. Door Hem hoeft echter niemand te sterven. Johannes zei: *'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.'* (Johannes 3: 16). Het geloof in Christus doet dus niet alleen de straf voor de zonde teniet, maar verzekert de gelovigen ook van de onbetaalbare gave van onsterfelijkheid.

Christus heeft *'het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het Evangelie;'* (2 Timotheüs 1: 10). Paulus verzekert ons dat de Heilige Schrift ons in staat stelt *'die u wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is'* (2 Timotheüs 3: 15). Zij die het Evangelie niet aanvaarden, zullen geen onsterfelijkheid ontvangen.

Het ontvangen van onsterfelijkheid. Het moment van de schenking van de gave van onsterfelijkheid wordt door Paulus beschreven: *'Ziet, ik zeg u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden; In een punt des [tijds], in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden. Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke [moet] onsterfelijkheid aandoen. En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het Woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning'* (1 Korinthe 15: 51-54). Dit maakt heel duidelijk, dat God de gelovige geen onsterfelijkheid schenkt bij de dood, maar bij de opstanding, wanneer *'de laatste bazuin'* klinkt. Dan zal *'dit sterfelijke' 'onsterfelijkheid aandoen.'* Terwijl Johannes erop wijst, dat wij de gave van het eeuwige leven ontvangen, wanneer we Jezus Christus als persoonlijke Redder aannemen (1 Johannes 5: 11-13), zal de daadwerkelijke

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

uitvoering van deze gave plaatsvinden, wanneer Christus terugkeert. Alleen dan zullen we van sterfelijk naar onsterfelijk, van verderfelijke naar onverderfelijke worden veranderd.

De aard van de dood

Als de dood het einde van het leven is, wat zegt de Bijbel dan over iemands toestand in de dood? Wat maakt het belangrijk dat christenen deze Bijbelse leer begrijpen?

De dood is een slaap. De dood is geen volledige uitroeiing; het is slechts een toestand van tijdelijk onbewustzijn, terwijl de persoon in afwachting van de opstanding is. De Bijbel noemt deze tussenstaat herhaaldelijk een slaaptoestand.

Verwijzend naar hun dood beschrijft het Oude Testament David, Salomo en de andere koningen van Israël en Juda als slapende bij hun voorouders (1 Koningen 2: 10; 11: 43; 14: 20,31; 15: 8; 2 Kronieken 21: 1; 26:23; etc.). Job noemde de dood een slaap (Job 14: 10-12), net zoals David (Psalm 13: 4), Jeremia (Jeremia 51: 39,57), en Daniël (Daniël 12: 2).

Het Nieuwe Testament gebruikt dezelfde beeldspraak. Van de toestand van Jäirus' dochtertje, die gestorven was, zei Christus: *'het dochtertje is niet dood, maar slaapt'* (Matthéüs 9: 24; Marcus 5: 39). Hij verwees op een soortgelijke manier naar de overleden Lazarus (Johannes 11: 11-14). Matthéüs schreef, dat vele *'lichamen der heiligen, die ontslapen waren'* na de opstanding van Christus werden opgewekt (Matthéüs 27: 52) en bij het vastleggen van Stephanus' martelaarschap, schreef Lucas dat hij *'ontsliep'* (Handelingen 7: 60). Zowel Paulus als Petrus noemden de dood ook wel de slaap (1 Korinthe 15: 51,52; 1 Thessalonicenzen 4: 13-17; 2 Petrus 3: 4). De Bijbelse voorstelling van de dood als slaap past duidelijk bij zijn aard, zoals de volgende vergelijkingen aantonen: 1. Degenen die slapen zijn bewusteloos. *'De doden weten niet met al'* (Prediker 9: 5). 2. In de slaap houdt het bewuste denken op. *'Zijn geest gaat uit, ... te dienzelfden dage zelf vergaan zijn gedachten'* (Psalm 146: 4, KJV). 3. De slaap maakt een einde aan alle dagelijkse bezigheden. *'want er is geen werk, noch verzinning, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf, daar gij heengaat'* (Prediker 9: 10). 4. Slaap scheidt ons van degenen die wakker zijn en van hun werkzaamheden. *'zij hebben geen deel meer in [deze] eeuw in alles, wat onder de zon geschiedt'* (vers 6). 5. De normale slaap maakt de emoties inactief. *'Ook is alrede hun liefde, ook hun haat, ook hun nijdigheid vergaan;'* (vers 6). 6. In de slaap prijzen de mensen God niet. *'De doden zullen den HEERE niet prijzen'* (Psalm 115: 17). 7. Slapen veronderstelt een ontwaken. *'want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; En zullen uitgaan,'* (Johannes 5: 28,29).³

De persoon keert terug tot stof. Om te begrijpen wat er met de persoon bij de dood gebeurt, moet men begrijpen wat zijn of haar aard is. De Bijbel beschrijft de persoon als een organische entiteit (eenheid) (zie geloofspunt 7). Soms wordt het woord ziel gebruikt, om naar de hele persoon te verwijzen, op andere momenten naar de gevoelens en emoties. Maar het leert niet dat de mens uit twee afzonderlijke delen bestaat. Lichaam en ziel bestaan alleen samen; ze vormen een ondeelbare entiteit.

Bij de schepping van de mensheid heeft de vermenging van het stof van de grond (de elementen van de aarde) en de adem van het leven een levend wezen of ziel voortgebracht. Adam ontving geen ziel als een apart deel; hij werd een levende ziel (Genesis 2: 7; zie ook geloofspunt 7). Bij de dood vindt het omgekeerde plaats: het stof van de aarde minus de adem van het leven, wordt een dode persoon of dode ziel zonder enig bewustzijn (Psalm 146: 4). De elementen waaruit het lichaam bestaat, keren terug naar de aarde waar ze vandaan komen (Genesis 3: 19).

De ziel heeft geen bewust bestaan buiten het lichaam en geen enkele Schriftgedeelte geeft aan dat de ziel bij de dood, als een bewuste entiteit overleeft. Inderdaad, *'de ziel, die zondigt, die zal sterven'* (Ezechiël 18: 20).

De verblijfplaats van de doden. Het Oude Testament noemt de plaats waar mensen naar toegaan bij de dood 'sheol' (Hebreeuws) en in het Nieuwe Testament 'hades' (Grieks). In de Schrift betekent 'sheol' meestal gewoon het graf.⁴ De betekenis van 'hades' is vergelijkbaar met die van 'sheol'.⁵ Alle doden gaan in deze plaats (Psalm 89: 49), zowel de rechtvaardigen als de goddelozen. Jakob zei: *'Ik zal ... in het graf nederdalen [sheol]'* (Genesis 37: 35). Toen de aarde

'zijn mond' opende om de opstandige Korach en zijn gezelschap te verslinden, gingen ze 'levend ter helle' Numeri 16: 30). 'Sheol' ontvangt de gehele persoon bij de dood. Toen Christus stierf, ging Hij in het graf (hades) maar bij de opstanding, verliet Zijn ziel het graf (hades, Handelingen 2: 27,31, of 'sheol' Psalm 16: 10). Toen David God dankte voor de genezing, getuigde hij dat zijn ziel gered was 'van het graf [sheol]' (Psalm 30: 4). Het graf is geen plaats van bewustzijn.⁶ Omdat de dood een slaap is, zullen de doden in een staat van bewusteloosheid in het graf blijven tot de opstanding, wanneer het graf (hades) zijn doden teruggeeft (Openbaring 20: 13).

De geest keert terug naar God. Hoewel het lichaam weer tot stof wordt, keert de geest terug naar God. Salomo verklaart dat bij de dood 'het stof wederom tot aarde keert, als het geweest is; en de geest weder tot God keert, Die hem gegeven heeft' (Prediker 12: 7). Dit geldt voor beide, de rechtvaardigen en de goddelozen.

Velen hebben gedacht dat deze tekst het bewijs is, dat de geest van de persoon voortleeft na zijn dood. Maar in de Bijbel verwijst noch de Hebreeuwse, noch de Griekse term voor geest (respectievelijk ruach en pneuma) naar een intelligente entiteit (eenheid), die in staat is tot een bewust bestaan buiten het lichaam. Deze termen verwijzen eerder naar de 'adem' – de vonk van het leven, welke essentieel is voor het individuele bestaan, het levensbeginsel dat dieren en mensen bezielt (zie geloofspunt 7).

Salomo schreef: *'Want wat den kinderen der mensen wedervaart, dat wedervaart ook den beesten; en enerlei wedervaart hun [beiden]; gelijk die sterft, alzo sterft deze, en zij allen hebben enerlei adem, ('geest' 'ruach') en de uitnemendheid der mensen boven de beesten is geen; ... Zij gaan allen naar een plaats; zij zijn allen uit het stof, en zij keren allen weder tot het stof. Wie merkt, dat de adem [ruach] van de kinderen der mensen opvaart naar boven, en de adem [ruach] der beesten nederwaarts vaart in de aarde?'* (Prediker 3: 19-21) Dus, volgens Salomo, is er bij de dood geen verschil tussen de geest van de mens en het dier.

Salomo's uitspraak dat de geest (ruach) terugkeert naar God, Die hem gaf, aan geeft dat wat terugkeert naar God gewoon het levensbeginsel is dat Hij ons heeft meegedeeld. Er zijn geen aanwijzingen dat de geest, of adem, een bewuste entiteit is, die los van het lichaam staat. Deze 'ruach' kan worden gelijkgesteld met de 'levensadem,' die God in de eerste mens blies om zijn levenloze lichaam te bezielen (Genesis 2: 7).

Harmonie door de Schrift. Veel oprechte christenen die de volledige Bijbelse leer over de dood niet hebben bestudeerd, zijn zich er niet van bewust dat de dood een slaap is tot aan de opstanding. Zij hebben aangenomen dat verschillende gedeelten het idee ondersteunen, dat de geest of ziel na de dood een bewust bestaan heeft. Zorgvuldige studie toont aan, dat de consequente leer van de Bijbel is, dat de dood het beëindigen van het bewustzijn veroorzaakt.⁷

Spiritualisme. Als de doden volledig bewusteloos zijn, met wie of wat communiceren dan spiritualistische media?

Ieder oprecht persoon zal toegeven, dat in ieder geval sommige van deze verschijnselen bedrieglijk zijn, maar andere kunnen niet als zodanig worden verklaard. Er is duidelijk een bovennatuurlijke kracht verbonden met spiritisme. Wat leert de Bijbel op dit punt?

1. De basis van het spiritualisme. Spiritualisme is ontstaan door satans eerste leugen tegen Eva – 'Gijlieden zult de dood niet sterven' (Genesis 3: 4). Zijn woorden waren de eerste preek over de onsterfelijkheid van de ziel. Vandaag de dag herhalen in de hele wereld vele religies van allerlei aard deze fout onbewust. Voor velen is de Goddelijke zin dat 'de ziel die zondigt, die zal sterven' (Ezechiël 18: 20) omgekeerd door te zeggen 'de ziel, ook al zondigt zij, zal eeuwig leven.'

Deze valse doctrine van de natuurlijke onsterfelijkheid heeft geleid, tot het geloof in een bewustzijn tijdens de dood. Zoals we hebben gezien, zijn deze standpunten rechtstreeks in tegenspraak met de Bijbelse leer over dit onderwerp. Zij werden in het christelijk geloof opgenomen, vanuit de heidense filosofie – met name die van Plato – gedurende de tijd van de grote afvalligheid (zie geloofspunt 12). Deze geloofsovertuiging werd de heersende opvatting binnen het christendom en is vandaag de dag nog steeds de dominante opvatting. Het geloof dat de doden bij bewustzijn zijn, heeft veel christenen voorbereid om het spiritisme te accepteren. Als

de doden leven en in de aanwezigheid van God zijn, waarom zouden zij dan niet als dienende geesten naar de aarde kunnen terugkeren? En als ze dat wel kunnen, waarom zouden ze dan niet proberen met hen te communiceren, om hun raad en instructies te ontvangen, om ongelukken te voorkomen of om troost te ontvangen in verdriet?

Voortbouwend op deze redenering hebben satan en zijn engelen (Openbaring 12: 4,9) een communicatiekanaal opgezet, waardoor zij hun bedrog kunnen verwezenlijken. Door middel van bijvoorbeeld spiritualistische seances, gedragen zij zich als overleden geliefden en brengen zij de levenden troost en zekerheid. Soms voorspellen ze toekomstige gebeurtenissen die, wanneer ze correct blijken te zijn, hen geloofwaardigheid geven. Dan nemen de gevaarlijke ketterijen, welke ze verkondigen, de vorm aan van echtheid, ook al zijn ze in tegenspraak met de Bijbel en de wet van God. Na het wegnemen van de barrières tegen het kwaad, heeft satan de vrije teugel om mensen weg te leiden van God, naar een zekere vernietiging.

2. Waarschuwing tegen spiritualisme. Niemand hoeft door spiritisme bedrogen te worden. De Bijbel onthult duidelijk haar beweringen als vals. Zoals we hebben gezien, vertelt de Bijbel ons, dat de doden niets weten; dat ze onbewust in het graf liggen.

De Bijbel verbiedt ook ten strengste, iedere poging om met de doden of de geestenwereld te communiceren. Er staat, dat zij, die beweren met de doden te communiceren, zoals spiritualistische media vandaag de dag doen, in feite communiceren met 'bekende geesten', die 'geesten van duivelen' zijn. De HEER zegt, dat deze activiteiten gruwelen zijn en dat zij, die ze begaan, met de dood gestraft moeten worden (Leviticus 19: 31; 20: 27; Deuteronomium 18: 10,11).

Jesaja sprak de dwaasheid van het spiritisme goed uit: *'Wanneer zij dan tot ulieden zeggen zullen: Vraagt waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar piepen, en binnensmonds mompelen; [zo] [zegt]: Zal niet een volk zijn God vragen? zal men voor de levenden de doden [vragen]? Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat er geen licht in hen is'* (Jesaja 8: 19,20 KJV). Inderdaad, alleen de leer van de Bijbel kan christenen beschermen tegen deze overweldigende misleiding.

3. Manifestaties van spiritualisme. De Bijbel legt een aantal spiritualistische activiteiten vast – van de tovenaars van Farao en de tovenaars, astrologen en tovenaars van Ninevé en Babylon tot de waarzeggers en media van Israël – en veroordeelt hen allemaal. Een voorbeeld hiervan is de waarzegster te Endor, die voor Saul werd opgeroepen en waarmee we dit hoofdstuk begonnen zijn.

De Schrift zegt: *'En Saul vraagde den HEERE; maar de HEERE antwoordde hem niet; noch door dromen, noch door de urim, noch door de profeten'* (1 Samuël 28: 6). God had dus niets te maken met wat er in Endor gebeurde. Saul werd misleid door een demon, die zich voordeed als de overleden Samuël; hij zag nooit de echte Samuël. De waarzegster zag de 'vorm' van een oude man, terwijl Saul alleen maar 'waarnam' of 'concludeerde', dat het Samuël was (vers 14). Als we willen geloven dat die verschijning werkelijk Samuël was, moeten we bereid zijn te geloven, dat heksen, tovenaars, dodenbezweerders, duivelskunstenaars, spiritisten of media de rechtvaardige doden kunnen oproepen, vanwaar zij ook maar heengaan als zij sterven. We moeten dan ook accepteren dat de vrome Samuël, zich in een bewuste toestand in de aarde bevond, omdat de oude man 'uit de aarde' opkwam (vers 13).

Deze seance bracht Saul wanhoop, geen hoop. De volgende dag pleegde hij zelfmoord (1 Samuël 31: 4). Toch had de zogenaamde Samuël voorspeld, dat Saul en zijn zonen op die (de volgende) dag bij hem zouden zijn (1 Samuël 28: 19). Als hij gelijk had, zouden we moeten concluderen, dat na de dood de ongehoorzame Saul en de rechtvaardige Samuël samen zouden zijn. In plaats daarvan moeten we concluderen, dat een boze engel de misleidende gebeurtenissen, die zich op deze plaats hebben voorgedaan, heeft veroorzaakt.

4. De laatste misleiding. In het verleden waren de uitingen van spiritisme beperkt tot het domein van het occulte (in het geheim), maar recenter heeft het spiritisme een 'christelijke' verschijning aangenomen, zodat het de christelijke wereld zou kunnen misleiden. Door te belijden Christus en de Bijbel te aanvaarden, is het spiritisme een uiterst gevaarlijke vijand van de gelovigen geworden. De effecten zijn subtiel en bedrieglijk. Door de invloed van het spiritisme 'wordt de Bijbel geïnterpreteerd, op een manier die het niet-vernieuwde hart behaagt, terwijl de plechtige en vitale Waarheden ervan geen effect hebben. Liefde is de belangrijkste eigenschap van God, maar wordt geëdegradeerd tot een zwak sentimentalisme, waarbij weinig onderscheid wordt

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

gemaakt tussen goed en kwaad. Gods gerechtigheid, Zijn openlijke veroordeling van de zonde, de eisen van Zijn Heilige Wet, worden allemaal uit het zicht gehouden. Het volk wordt geleerd om de Decaloog als een dode letter te beschouwen. Plezierige, betoverende fabels boeien de zinnen en brengen de mensen ertoe de Bijbel als fundament van hun geloof te verwerpen.⁸

Op deze manier worden goed en kwaad relatief en wordt ieder persoon, situatie of cultuur de norm voor wat 'Waarheid' is. In wezen wordt ieder mens een god, vervullend de de belofte van satan '*gij zult als God wezen*' (Genesis 3: 5).

Voor ons ligt '*de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen.*' (Openbaring 3: 10). Satan staat op het punt om grote tekenen en wonderen te gebruiken in zijn laatste poging om de wereld te misleiden. Sprekend over deze meesterlijke misleiding, zei Johannes: '*En ik zag ... drie onreine geesten [gaan], den vorsen gelijk; Want het zijn geesten der duivelen, en zij doen tekenen, welke uitgaan tot de koningen der aarde en der gehele wereld, om die te vergaderen tot den krijg van dien groten dag des almachtigen Gods*' (Openbaring 16: 13,14; 13:13,14).

Alleen zij die door de macht van God beschermd worden, die hun verstand hebben verrijkt met de Waarheden van de Schrift en deze als hun enige autoriteit accepteren, zullen in staat zijn te ontkomen. Alle anderen hebben geen bescherming en zullen door deze misleiding worden meegesleept.

De eerste en tweede dood. De tweede dood is de laatste veroordeling van de onboetvaardige zondaars – ieder wiens naam niet is geschreven in het boek des levens – dat plaatsvindt aan het einde van de 1000 jaar (zie geloofspunt 26). Uit deze dood is er geen opstanding. Met de vernietiging van satan en de onrechtvaardigen wordt de zonde uitgeroeid en wordt de dood zelf vernietigd (1 Korinthe 15: 26; Openbaring 20: 14; 21: 8). Christus heeft de verzekering gegeven dat iedereen '*Die overwint, zal van den tweeden dood niet beschadigd worden*' (Openbaring 2: 11).

Op basis van hetgeen de Schrift aanduidt met de tweede dood, kunnen we aannemen dat ieder persoon de eerste dood ervaart – met uitzondering van degenen die veranderd zijn – als gevolg van Adams overtreding. Het is 'de normale uitwerking van de degeneratieve (achteruitgaande) effecten van de zonde op het menselijk geslacht.'⁹

Opstanding

Opstanding is 'het herstel van het leven, samen met de volheid van het zijn en de persoonlijkheid na de dood.'¹⁰ Omdat de mensheid onderworpen is aan de dood, moet er een opstanding zijn als zij het leven na het graf willen ervaren. In het Oude- en Nieuwe Testament hebben Gods boodschappers hoop geuit op een opstanding (Job 14: 13-15; 19: 25-29; Psalm 49: 15,16; 73: 24; Jesaja 26: 19; 1 Korinthe 15).

De hoop op de wederopstanding, waarvan we sterke bewijzen hebben, moedigt ons aan dat we kunnen genieten van een betere toekomst buiten deze huidige wereld, waarin de dood het lot van iedereen is.

Christus' opstanding. De opstanding van de rechtvaardige doden tot onsterfelijkheid is nauw verbonden met de opstanding van Christus, aangezien het de opgestane Christus is, Die uiteindelijk de doden zal opwekken (Johannes 5: 28,29).

1. Het belang ervan. Wat zou er gebeurd zijn als Christus niet was opgestaan? Paulus vat de gevolgen samen: a. Het heeft geen zin om het Evangelie te verkondigen: '*Indien Christus niet opgewekt is, zo is dan onze prediking ijdel*' (1 Korinthe 15: 14). b. Er zou geen vergeving van zonden zijn: '*En indien Christus niet opgewekt is, ... zo zijt gij nog in uw zonden!*' (vers 17). c. Er zou geen doel zijn om in Jezus te geloven: '*En indien Christus niet opgewekt is, is uw geloof tevergeefs*' (vers 17). d. Er zou geen algemene opstanding uit de doden zijn: '*Indien nu Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de doden opgewekt is, hoe zeggen sommigen onder u, dat er geen opstanding der doden is?*' (vers 12). e. Er zou geen hoop zijn na het graf: '*Indien Christus niet opgewekt is, ... Zo zijn dan ook verloren, die in Christus ontslapen zijn*' (vers 17, 18).¹¹

2. Een lichamelijke opstanding. De Christus, Die uit het graf kwam was dezelfde Jezus, Die in het vlees op aarde leefde. Nu had Hij een verheerlijkt lichaam, maar het was nog steeds een echt lichaam. Het was zo echt dat anderen niet eens een verschil opmerkten (Lucas 24: 13-27;

Johannes 20: 14-18). Jezus Zelf ontkennde, dat Hij een soort van 'een geest' was. Sprekend tot Zijn discipelen zei Hij: *'Ziet Mijn handen en mijn voeten. . . Tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vlees en beenderen, gelijk gij ziet, dat ik heb'* (Lucas 24: 39). Om de lichamelijke realiteit van Zijn opstanding te bewijzen, at Hij ook in hun aanwezigheid (vers 43).

3. Het effect ervan. De opstanding had een opwindende invloed op de discipelen van Christus. Het veranderde een groep zwakke en angstige mannen in dappere apostelen, die klaar stonden om alles voor hun HEERE te doen (Filippenzen 3: 10,11; Handelingen 4: 33). De zending die zij als gevolg daarvan ondernamen, verontrustte het Romeinse Rijk en *'stelde de wereld in roer'* (Handelingen 17: 6).

'Het was de zekerheid van de opstanding van Christus, die de prediking van het Evangelie zin en kracht gaf (Filippenzen 3: 10,11). Petrus spreekt over de *'opstanding van Jezus Christus uit de doden'* als een *'levende hoop'* in de gelovigen (1 Petrus 1: 3). De apostelen beschouwden zichzelf als getuigen van *'Zijn opstanding'* (Handelingen 1: 22) en baseerden hun leer over de opstanding van Christus op de Messiaanse voorspellingen van het Oude Testament (Handelingen 2: 31). Het was hun persoonlijke kennis van *'de opstanding van de HEERE Jezus'* die *'grote kracht'* gaf aan hun getuigenis (Handelingen 4: 33). De apostelen wekten de tegenstand van de Joodse leiders op, toen zij *'Jezus de opstanding uit de doden'* predikten (vers 2). ... Toen zij eerder werden aangeklaagd voor het Sanhedrin, verklaarde Paulus, dat het vanwege zijn *'hoop en opstanding der doden'* was, dat hij voor hen *'geoordeeld'* werd (Handelingen 23: 6; 24: 21). Aan de Romeinen schreef Paulus over Jezus Christus: *'Die krachtelijk bewezen is te zijn de Zoon van God, ... uit de opstanding der doden'* (Romeinen 1: 4). In de doop, zo verklaarde hij, getuigt de christen van zijn geloof in de opstanding van Christus (Romeinen 6: 4,5).¹²

De twee opstandingen. Christus heeft ons geleerd dat er twee algemene opstandingen zijn: een *'opstanding des levens'* voor de rechtvaardigen en een *'opstanding der verdoemenis'* voor de onrechtvaardigen (Johannes 5: 28,29; Handelingen 24: 15). De 1000 jaar scheiden deze twee opstandingen (Openbaring 20: 4,5).

1. De opstanding des levens. Degenen die bij de eerste opstanding zijn opgewekt, worden *'zalig en heilig'* genoemd (Openbaring 20: 6). Zij zullen de tweede dood in de *'poel des vuurs'* aan het einde van de 1000 jaar niet meemaken (vers 14). Deze opstanding des levens en onsterfelijkheid (Johannes 5: 29; 1 Korinthe 15: 52,53) vindt plaats bij de wederkomst (1 Korinthe 15: 22,23; 1 Thessalonicenzen 4:15-18). Zij die dit ervaren kunnen niet meer sterven (Lucas 20: 36). Zij zijn voor altijd met Christus verenigd.

Hoe zal het opgestane lichaam eruitzien? Net als Christus zullen de opgestane heiligen een echt lichaam hebben. En zoals Christus is opgewekt, als een verheerlijkt Wezen, zo zullen de rechtvaardigen dat ook zijn. Paulus zei, dat Christus *'ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam'* (Filippenzen 3: 21). Hij noemt het onverheerlijkte lichaam en het verheerlijkte lichaam respectievelijk het *'natuurlijke lichaam'*, en het *'geestelijke lichaam'*; het eerste is sterfelijk en vergankelijk, het tweede onsterfelijk en onvergankelijk. De verandering van sterfelijkheid naar onsterfelijkheid vindt onmiddellijk plaats bij de opstanding (zie 1 Korinthe 15: 42-54).

2. De opstanding der verdoemenis. De onrechtvaardigen worden opgewekt in de tweede algemene opstanding, die plaatsvindt aan het einde van de 1000 jaar (zie geloofspunt 26). Deze opstanding gaat over tot het definitieve oordeel en de veroordeling (Johannes 5: 29). Degenen van wie de namen niet in het boek des levens worden gevonden, zullen op dat moment worden opgewekt en *'in den poel des vuurs'* geworpen, de tweede dood ervaren (Openbaring 20: 15, 14).

Zij hadden dit tragische einde kunnen vermijden. In onmiskenbare taal biedt de Schrift Gods weg om te ontkomen: *'keert weder, en bekeert u van al uw overtredingen, zo zal de ongerechtigheid u niet tot een aanstoot worden. Werpt van u weg al uw overtredingen, waardoor gij overtreden hebt, en maakt u een nieuw hart en een nieuwen geest; want waarom zoudt gij sterven, ... Want Ik heb geen lust aan den dood des stervenden, spreekt de HEERE HEERE; daarom bekeert u en leeft'* (Ezechiël 18: 30-32).

Christus belooft dat, wie *'overwint, zal van den tweeden dood niet beschadigd worden'* (Openbaring 2: 11). Zij die Jezus en de redding die Hij brengt aannemen, zullen een

onbeschrijflijke vreugde ervaren bij Zijn wederkomst. In een nooit vervagend geluk zullen zij de eeuwige gemeenschap met hun HEER en Redder doorbrengen.

Referenties

1. 'Onsterfelijkheid', SDA Encyclopedie, rev. ed., p. 621.
2. Door de eeuwen heen hebben vooraanstaande christenen van vele geloofsovertuigingen - Lutheraans, Gereformeerd, Anglicaans, Baptisten, Congregationalisten, Presbyterianen, Methodisten enz. de Bijbelse leer van voorwaardelijke onsterfelijkheid uiteengezet; onder de meest prominente waren de volgende: de zestiende-eeuwse Martin Luther, William Tyndale, John Frith, George Wishart; de zeventien eeuwse Robert Overton, Samuel Richardson, John Milton, George Wither, John Jackson, John Canne, Aartsbisschop John Tillotson, Dr. Isaac Barrow; de achttien eeuwse De heer William Coward, Henry Layton, Joseph N. Scott, M.D..., Dr. Joseph Priestly, Peter Pecard, aartsdeken Francis Blackburne, aartsdeken Francis Blackburne, bisschop William Warburton, Samuel Bourn, Dr. William Whiston, Dr. John Tottie, Prof. Henry Dodwell; de negentien eeuwse bisschop Timothy Kendrick, Dr. William Thomson, Dr. Edward White, Dr. John Thomas, H.H. Dobney; Aartsbisschop Richard Whately; Dean Henry Alford, James Panton Ham, Charles F. Hudson, Dr. Robert W. Dale, Dean Frederick W. Farrar, Hermann Olshausen, Canon Henry Constable, William Gladstone, Joseph Parker, Bishop John J.S. Perowne, Sir George G. Stokes, Dr. W.A. Brown, Dr. J. Agar Beet, Dr. R.F. Weymouth, Dr. Lyman Abbott, Dr. Edward Beecher, Dr. Emmanuel Petavel-Olliff, Dr. Franz Delitzsch, Bisschop Charles J. Ellicott, Dr. George Dana Boardman, J.H. Pettingell; en de twintig eeuwse Canon William H.M. Hay Aitken, Eric Lewis, Dr. William Temple, Dr. Gerardus van der Leeuw, Dr. Aubrey R. Vine, Dr. Martin J. Heinecken, David R. Davies, Dr. Basil F.C. Atkinson, Dr. Emil Brunner, Dr. Reinhold Niebuhr, Dr. T.A. Kantonen, Dr. D.R.G. Owen. Zie vragen over de leer, blz. 571-609; Froom, *The Conditionalist Faith of Our Fathers* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1965,1966), vols. 1 en 2.
3. Zie 'Dood', SDA Bijbelwoordenboek, rev. ed., pp. 277, 278.
4. R.L. Harris, 'The Meaning of the Word Sheol as Shown by Parallels in Poetic Texts,' *Journal of the Evangelical Theological Society*, dec. 1961, pp. 129-135; zie ook SDA Bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 3, p. 999.
5. Zie bijv. SDA-bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 5, p. 387.
6. De enige uitzondering hierop is, wanneer sheol figuurlijk wordt gebruikt (zie Ezechiël 32:21), of in een gelijkenis (Lucas 16:23). Sheol komt meer dan 60 keer voor in het Oude Testament, maar nergens verwijst het naar een plaats van straf na de dood. Dat idee werd later bevestigd aan gehenna (Marcus 9:43-48), niet aan hades. Er is slechts één uitzondering (Lucas 16:23). Zie ook SDA Bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 3, p. 999.
7. De volgende passages zouden problemen opleveren, voor deze visie op de leer van de Schrift over de aard van de dood. Maar een nadere beschouwing laat zien, dat ze in volledige harmonie zijn met de rest van de Schrift.
  - a. Rachel's dood. Verwijzend naar Rachel's dood, zegt de Schrift dat 'haar ziel uitging' (Gen. 35:18). Deze uitdrukking wijst er eenvoudigweg op dat zij in haar laatste momenten van bewustzijn en met haar laatste adem, haar zoon een naam heeft gegeven. Dus andere vertalingen lezen: 'Terwijl ze haar laatste adem uitblaast' (NIV).
  - b. Elia en de overleden jongen. Toen Elia bad dat de ziel van de dode zoon van de weduwe van Zarephath zou terugkeren, antwoordde God hem door de jongen nieuw leven in te blazen (1 Koningen 17:21,22). Dit was het resultaat van de vereniging van het levensbeginsel met het lichaam, dat noch levend, noch bewust was toen ze onverenigd waren.
  - c. Mozes' verschijning op de berg. De verschijning van Mozes op de berg der verheerlijking, is geen bewijs van het bestaan van bewuste geesten of de aanwezigheid van alle rechtvaardige doden in de hemel. Kort voor deze gebeurtenis vertelde Jezus Zijn discipelen, dat sommigen van hen, voordat zij zouden sterven, de Mensenzoon in Zijn koninkrijk zouden zien. Deze belofte werd vervuld aan Petrus, Jakobus en Johannes (Matth. 16:28-17:3). Op de berg openbaarde Christus hun een miniatuur van Gods Koninkrijk van Heerlijkheid. Daar was Christus, de glorieuze Koning, samen met Mozes en Elia, vertegenwoordigers van de twee onderwerpen (groepen) van het Koninkrijk. Mozes vertegenwoordigde de rechtvaardige doden, die bij de wederkomst uit het graf zullen opstaan en Elia vertegenwoordigde de rechtvaardige levenden, die verheerlijkt zullen opvaren naar de hemel zonder de dood te zien (2 Koningen 2:11).
- Judas levert het bewijs van Mozes' bijzondere opstanding. Nadat Mozes was gestorven en begraven (Deut. 34:5, 6), was er een strijd tussen Michael en de duivel over het lichaam van Mozes (Judas 9). Uit de verschijning van Mozes op de berg kan worden geconcludeerd dat de duivel de strijd heeft verloren en dat Mozes uit zijn graf werd opgewekt, waardoor hij het eerst bekende geval van de opstandingskracht van Christus werd. Deze gebeurtenis levert geen bewijs voor de leer van de onsterfelijkheid van de ziel. Het is eerder een steun in de rug voor de leer van de lichamelijke opstanding.
  - d. De gelijkenis van de rijke man en Lazarus. Het verhaal van Christus over de rijke man en Lazarus is gebruikt om het bewustzijn van de doden te onderwijzen (Lucas 16:19-31). Helaas hebben degenen die het op deze manier interpreteren niet onderkend, dat dit verhaal een gelijkenis is die, letterlijk tot in elk detail genomen, erg onlogisch zou zijn. De doden zouden naar hun beloning gaan als echte wezens met lichaamsdelen zoals ogen, tong en vingers. Alle rechtvaardigen zouden op Abraham's boezem zijn, en hemel en hel zouden op spreekafstand zijn. Beide klassen zouden hun beloning ontvangen bij de dood, in tegenstelling tot de leer van Christus, dat ze die zullen ontvangen bij de wederkomst (Matth. 25:31-41; Openb. 22:12). Dit verhaal is echter een gelijkenis – een van de geliefde leermethoden van Christus. Elke gelijkenis was bedoeld om een les te zijn en hetgeen Christus onderwees had niets te maken met de toestand van de doden. De moraal van deze ge-

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

lijkenis is het belang van het leven door het Woord van God. Jezus liet zien dat de rijke man zich bezighield met materialisme en verwaarloosde om voor mensen in nood te zorgen. De eeuwige bestemming wordt in dit huidige leven bepaald en er is geen tweede proeftijd. De Schrift is de gids voor bekering en verlossing en wanneer wij geen acht slaan op de waarschuwingen van Gods Woord, kan niets ons bereiken. Zo eindigde Christus de gelijkenis met de woorden 'Als zij Mozes en de profeten niet horen, zullen zij ook niet overtuigd worden als iemand uit de doden opstaat' (Lucas 16:31).

Christus gebruikte eenvoudigweg elementen van een gemeenschappelijk Joods verhaal, waarin de doden een gesprek voeren. (Het concept van de gelijkenis over Abraham's boezem en Hades leek sterk op de Joodse traditie. Zie 'Discours to the Greeks Concerning Hades', Josephus' Complete Works, trans. door William Whiston [Grand Rapids: Kregel, 1960], p. 637.) Evenzo vinden we in de Bijbel een gelijkenis, waarin bomen praten (Richteren 9:7-15; 2 Koningen 14:9). Niemand zou deze gelijkenis gebruiken om te bewijzen dat bomen kunnen praten. Men zou zich dus moeten onthouden van het geven van een betekenis aan de gelijkenis van Christus, die in tegenspraak zou zijn met het overvloedig Bijbelse bewijs en de persoonlijke leer van Christus dat de dood een slaap is.

e. De belofte van Christus aan de dief. Christus beloofde de dief aan het kruis: 'Zeker, Ik zeg u, vandaag zult u bij Mij in het paradijs zijn'. (Lucas 23:43). Het paradijs is duidelijk synoniem met de hemel (2 Kor. 12:4; Openb. 2:7). Zoals de vertaalde tekst luidt, zou Christus die vrijdag naar de hemel gaan om in de tegenwoordigheid van God te zijn, en de dief ook. Toch zei Christus zelf op de opstandingsmorgen tot Maria, toen zij aan Zijn voeten viel om Hem te aanbidden: 'Raak mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren naar mijn Vader; maar ga naar mijn broeders, en zeg tot hen: Ik ga op naar Mijn Vader en uw Vader, en naar Mijn God en uw God' (Johannes 20:17, KJV). Dat Christus op de Sabbat in het graf is gebleven, blijkt uit de woorden van de engel: 'Kom, zie de plaats waar de HEER heeft gelegen' (Matth. 28:6).

Heeft Christus zichzelf tegengesproken? Helemaal niet. De oplossing voor het begrip van de tekst is de interpunctie (het leesteken) ervan. De vroege manuscripten van de Bijbel hadden geen komma's of spaties tussen de woorden. Het invoegen van leestekens en woordverdelingen kan een aanzienlijk verschil maken in de betekenis van de tekst. Bijbelvertalers gebruiken hun beste oordeel, bij het plaatsen van leestekens, maar hun werk is zeker niet geïnspireerd.

Als de vertalers, die in het algemeen zo'n uitstekend werk hebben verricht, de komma in Lukas 23:43 na 'vandaag' hadden geplaatst in plaats van ervoor, dan zou deze tekst niet in tegenspraak zijn met de leer van de rest van de Bijbel over de dood. De Woorden van Christus zouden dan goed begrepen worden: 'Zeker, Ik zeg u heden [deze dag, wanneer Ik als een misdadiger stervende ben], u zult met Mij in het Paradijs zijn.' In overeenstemming met de Bijbelse leer verzekerde Jezus de dief, dat hij bij Hem in het Paradijs zou zijn - een belofte die vervuld zal worden, na de opstanding van de rechtvaardigen bij Zijn tweede komst.

Om te sterven en met Christus te zijn. 'Voor mij is leven Christus en sterven is winst', zei Paulus. 'Want ik heb een verlangen om te sterven en bij Christus te zijn, wat veel beter is' (Phil. 1:21, 23). Verwachtte Paulus dat hij onmiddellijk na zijn dood naar de hemel zou gaan?

Paulus schreef veel over het zijn met Christus. In een andere brief schreef hij over hen die 'in Jezus slapen'. Bij de tweede Advent zei hij, dat de rechtvaardige doden zullen opstaan, en samen met de levende rechtvaardigen zullen zij 'samen worden opgenomen'...om de HEER in de lucht te ontmoeten. 'En zo zullen wij altijd met de HEERE wezen' (1 Tess.4:14, 17).

Tegen deze achtergrond zien we, dat Paulus in zijn brief aan de Filippenzen geen gedetailleerde uiteenzetting geeft, over wat er bij de dood gebeurt. Hij drukt eenvoudigweg zijn verlangen uit, om zijn huidige onrustige bestaan te verlaten en bij Christus te zijn zonder enige verwijzing naar, of verklaring voor de periode tussen de dood en de opstanding. Zijn hoop is gericht op de beloofde persoonlijke omgang met Jezus in de eeuwigheid. Voor hen die sterven is er geen lange tijd tussen het moment, waarop zij hun ogen sluiten in de dood en het moment waarop zij hun ogen openen bij de opstanding. Omdat de doden geen bewustzijn hebben en zich daarom niet bewust zijn van het verstrijken van de tijd, lijkt de opstandingsmorgen te komen na het moment van de dood. Voor de christen is de dood winst: geen verleidingen, beproevingen en smarten meer en bij de opstanding de gave van een glorieuze onsterfelijkheid.

8. White, Great Controversy, p. 558.

9. 'Dood', SDA Bijbelwoordenboek, rev. ed., p. 278; vgl. vragen over de leer, p. 524.

10. 'Opstanding', SDA Bijbelwoordenboek, rev. ed., p. 935.

11. Questions on Doctrine, pp. 67, 68.

12. 'Opstanding', SDA Bijbelwoordenboek, rev. ed., p. 936.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat het millennium de duizendjarige regering van Christus met Zijn heiligen in de hemel is, tussen de eerste en de tweede opstanding. Gedurende deze periode worden de onrechtvaardige doden geoordeeld; de aarde zal geheel verlaten zijn, zonder levende menselijke bewoners, maar bevolkt door satan en zijn engelen. Aan het einde hiervan zal Christus met Zijn heiligen en de heilige stad nederdalen van de hemel naar de aarde. De onrechtvaardige doden zullen dan worden opgewekt en met satan en zijn engelen de stad omsingelen; maar vuur van God zal hen verteren en de aarde reinigen. Zo zal het heelal voor eeuwig worden bevrijd van zonde en zondaren.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 26

Hoofdstuk 26

HET MILLENNIUM EN HET EINDE VAN DE ZONDE

Door de geschiedenis heen zijn er mensen geweest, die welsprekend zijn geworden over de verschrikkingen van de hel, door in te spelen op de angst van mensen in een poging hen tot aanbidding van God te brengen. Maar welke voorstelling geven zij van God?

Hoe zal God uiteindelijk het kwaad uitroeien? Wat zal er met satan gebeuren? Wat zal zonde ervan weerhouden zich opnieuw te vertonen? Hoe kan een rechtvaardig God ook liefdevol zijn?

Gebeurtenissen aan het begin van het millennium

Gedurende het millennium, de duizendjarige periode waarover het twintigste hoofdstuk van Openbaring spreekt, zal de invloed van satan op de aarde beperkt zijn en zal Christus regeren met Zijn heiligen (Openbaring 20: 1-4).

De wederkomst. Openbaring 19 en 20 horen bij elkaar; er is geen rustperiode tussen deze hoofdstukken. Zij beschrijven de komst van Christus (Openbaring 19: 11-21) en gaan onmiddellijk verder met het millennium, waarbij de volgorde aangeeft dat het millennium begint, wanneer Christus wederkomt.

Openbaring beschrijft de drie machten die de volken van de wereld bijeen-brengen, om het werk van Christus en Zijn volk direct voorafgaand aan de wederkomst te weerstaan, als een draak, een beest en een valse profeet (Openbaring 16: 13). Wanneer *'het beest, en de koningen der aarde, en hun heirlegers'* samenkomen om oorlog te voeren tegen Christus op het moment van Zijn wederkomst, worden het beest en de valse profeet vernietigd (Openbaring 19: 19-20). Wat volgt in Openbaring 20, het hoofdstuk over het millennium, gaat over het lot van het derde lid van het demonische drietal, de draak. Hij wordt gevangen genomen en in de bodemloze put geworpen, waar hij 1000 jaar blijft.¹

Zoals we in geloofspunt 24 zagen, is het bij de wederkomst van Christus, wanneer de koninkrijken van deze wereld worden vernietigd, dat God Zijn Koninkrijk van Heerlijkheid opricht – een Koninkrijk dat eeuwig zal duren (Daniël 2: 44). Het is dan dat Zijn volk aan haar regeerperiode zal beginnen.

De eerste opstanding. Bij de tweede komst vindt de eerste opstanding plaats. De rechtvaardigen, die 'zalig en heilig' zijn, worden opgewekt, want *'over dezen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn en met Hem ... heersen duizend jaren'* (Openbaring 20: 6 KJV; zie geloofspunt 25).

De rechtvaardigen gaan naar de hemel. Na de opstanding van de rechtvaardige doden worden zij en de levende heiligen meegevoerd *'de HEERE tegemoet, in de lucht;'* (1 Thessaloni-cenzen 4: 17). Dan zal Christus de belofte vervullen, die Hij kort voor Zijn vertrek uit deze wereld heeft gedaan: *'Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.'* (Johannes 14: 2,3). Jezus beschreef de plaats, waarheen Hij zijn volgelingen zal brengen als *'het huis Mijns Vaders'*, waar zich *'vele woningen'* of verblijfplaatsen bevinden (Johannes 14: 2). Jezus verwijst hier naar het Nieuwe Jeruzalem, dat pas aan het einde van het millennium op deze aarde komt. Bij de wederkomst, dus, wanneer de rechtvaardigen 'de HEER in de lucht ontmoeten,' is hun bestemming de hemel – niet de aarde die zij zojuist hebben verlaten.² Christus richt op dit moment Zijn Koninkrijk van Heerlijkheid niet op de aarde op. Hij doet dat aan het einde van het millennium.

De vijanden van Christus worden gedood. Christus vergeleek Zijn terugkeer met wat er gebeurde bij de zondvloed en bij de vernietiging van Sodom en Gomorra (Matthéüs 24: 37-39; Lucas 17: 28-30). Zijn vergelijking bevat twee punten: ten eerste, dat de vernietiging de

LAST DAYS	1000 YEARS (Millenium)	ETERNITY
	First Resurrection	Second Resurrection
Christ Returns	Saints Reign With Christ (in Heaven) Engage in Review Phase of Judgment	Christ, Saints, City Descend
Saints Taken to Heaven (both the resurrected dead and the living)		Wicked Resurrected
Living Wicked Slain (wicked dead remain in graves)		Satan Loosed (organizes attack on holy city)
Satan Bound (Confined to earth)		Executive Phase of Judgment Satan, Sinners, Effects of Sin Are Destroyed
Earth Desolated (last plagues; earthquake; impact of second advent)		Earth Renewed as Eternal Home of the Saints

goddelozen overrompelde; en ten tweede, dat wat kwam was vernietiging – de zondvloed 'en hen allen wegnam' (Matthéüs 24: 39). Het vuur en de sulfer, hetgeen op Sodom regende 'verdief hen allen' (Lucas 17: 29; zie ook Matthéüs 13:38-40). Bij de wederkomst zal Christus uit de hemel neerdalen, met Zijn heirleger als de Ruiters op het witte paard, Wiens Naam is 'Koning der koningen en HEERE der heren.' Hij zal de opstandige volkeren van de wereld treffen. Nadat het beest en de valse profeet zijn vernietigd, zullen 'de overigen' van satans volgelingen sterven en zullen er geen overlevenden zijn, want zij 'werden gedood met het zwaard Desgenen, Die op het paard zat, hetwelk uit Zijn mond ging; en alle vogelen werden verzadigd van hun vlees' (Openbaring 19: 21).³

De Schrift heeft over dit tafereel gezegd: 'de HEERE zal uit Zijn plaats uitgaan, om de ongerechtigheid van de inwoners der aarde over hen te bezoeken; en de aarde zal haar bloed ontdekken, en zal haar doodgeslagenen niet langer bedekt houden.' (Jesaja 26: 21).

De aarde wordt woest gelaten. Aangezien de rechtvaardigen opvaren, teneinde bij de HEERE te zijn en de goddelozen worden vernietigd bij Zijn verschijnen, is de aarde voor een tijd zonder menselijke bewoners. De Schrift wijst op een dergelijke situatie. Jeremia zei: 'Ik zag het land aan, en ziet, het was woest en ledig; ook naar den hemel, en zijn licht was er niet. Ik zag de bergen aan, en ziet, zij beefden; en al de heuvelen schudden. Ik zag, en ziet, er was geen mens;' (Jeremia 4: 23-25). Jeremia's gebruik van de terminologie (woordkeuze) uit Genesis 1: 2, 'woest en ledig', geeft aan dat de aarde net zo chaotisch zal worden, als aan het begin van de schepping.

Satan is gebonden. De gebeurtenissen die in deze tijd plaatsvinden, werden voorafgegaan door de zondebok ceremonie, op de Verzoendag in de Israëliische heiligdomsdienst. Op deze Verzoendag reinigde de hogepriester het heiligdom met het verzoenend bloed van de bok van de HEERE. Pas nadat deze verzoening volledig was voltooid, begon de ceremonie van Azazel, de bok die satan symboliseerde (zie geloofspunt 23). Door zijn handen op het hoofd van de bok te leggen, beledde de hogepriester 'alle ongerechtigheden der kinderen Israëls en al hun overtredingen, naar al hun zonden, ...; en zal die op het hoofd van de bok leggen' (Leviticus 16: 21). En de zondebok werd in de woestijn uitgelaten, naar 'een afgezonderd land' (Leviticus 16: 22).

Evenzo heeft Christus in het hemelse Heiligdom de verdiensten van Zijn verzoening aan Zijn volk bewerkt; bij Zijn wederkomst zal Hij hen verlossen en hun eeuwig leven geven.

Wanneer Hij dit verlossingswerk en de reiniging van het hemelse Heiligdom voltooid heeft, zal Hij de zonden van Zijn volk op satan, de grondlegger en aanstichter van het kwaad, leggen. Op geen enkele manier kan men zeggen dat satan de zonden van gelovigen verzoend – dat heeft Christus volledig gedaan. Maar satan moet de verantwoordelijkheid dragen voor alle zonden die hij heeft veroorzaakt bij hen die gered zijn. En zo 'door de hand eens mans' de zondebok naar een onbewoond land leidde, zo zal God satan verbannen naar de verlaten en onbewoonde aarde (zie geloofspunt 23).⁴

Johannes' visioen van het millennium bracht de verbanning van satan levendig in beeld. Hij zag aan het begin van de duizend jaar *'de draak, den oude slang, welke is duivel en satanas'* geboeid en opgesloten in *'de bodemloze put'* (Openbaring 20: 2,3 KJV). Dit brengt symbolisch het tijdelijke einde van satans activiteiten van vervolging en bedrog tot uitdrukking; *'opdat hij de volkeren niet meer verleiden zou, totdat de duizend jaren geëindigd zijn'* (Openbaring 20: 3).

De term die Johannes gebruikt – *'bodemloze put'* (Grieks, abussos) – beschrijft op gepaste wijze de toestand van de aarde op dat moment.⁵ Gehavend door de zeven plagen, die onmiddellijk voorafgaan aan de komst van Christus (zie met name Openbaring 16: 18-21) en bedekt met de lichamen van de goddelozen, is de aarde een toneel van totale verwoesting.

Beperkt tot deze aarde, is satan *'gebonden'* door een keten van omstandigheden. Aangezien de aarde verstoken is van enig menselijk leven, heeft satan niemand om te verleiden of te vervolgen. Hij is gebonden in de zin dat hij niets te doen heeft.

Gebeurtenissen tijdens het millennium

Christus in de hemel met de verlostten. Bij Zijn wederkomst neemt Christus Zijn volgelingen mee naar de hemel, naar de verblijfplaatsen, welke Hij voor hen heeft bereid in het Nieuwe Jeruzalem. Net als Mozes en de Israëlieten zingen de verlostten, vervuld van dankbaarheid, het lied van hun bevrijding – *'het gezang van Mozes, den dienstknecht Gods, en het gezang des Lams, zeggende: Groot en wonderlijk zijn Uw werken, HEERE, Gij almachtige God, rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der heiligen!'* (Openbaring 15: 3).

De heiligen regeren met Christus. Het is tijdens het millennium dat Christus Zijn belofte zal vervullen, om de overwinnaars 'macht over de naties' te geven (Openbaring 2: 26 KJV). Daniël zag dat na de vernietiging van de vijanden van Christus *'het rijk, en de heerschappij, en de grootheid der koninkrijken onder den gansen hemel, zal gegeven worden den volke der heiligen der hoge [plaatsen],'* (Daniël 7: 27). Hen die Christus in de eerste opstanding zal opwekken, zullen duizend jaar met Hem heersen (Openbaring 20: 4). Maar in welke zin kan van de heiligen gezegd worden, dat zij heersen als ze in de hemel zijn en alle goddelozen dood zijn? Hun heerschappij zal bestaan uit betrokkenheid in een belangrijke fase van het bestuur van Christus.⁶

Het oordeel over de goddelozen. Johannes zag dat gedurende het millennium de heiligen betrokken zouden zijn bij het oordeel; hij zag *'tronen, en zij zaten op dezelve; en het oordeel werd hun gegeven'* (Openbaring 20: 4). Dit is de tijd van het oordeel over satan en zijn engelen, waarover de Schrift melding maakt (2 Petrus 2: 4; Judas 6). Het is de tijd van de aankondiging van Paulus, dat de heiligen de wereld zullen oordelen en zelfs de engelen (1 Korinthe 6: 2,3).⁷

Het duizendjarig oordeel bepaalt niet wie gered of verloren zal zijn. God neemt die beslissing vóór de wederkomst; allen die niet opgestaan of veranderd zijn, zijn dan voor altijd verloren. Het oordeel, waaraan de rechtvaardige deelneemt, heeft tot doel de vragen te beantwoorden, die de rechtvaardige kan hebben over de reden waarom de goddelozen verloren zijn gegaan. God wil dat degenen aan wie Hij het eeuwige leven heeft gegeven, volledig vertrouwen hebben in Zijn Leiderschap, dus zal Hij hun de handelwijze van Zijn barmhartigheid en gerechtigheid openbaren.

Stelt u zich voor, dat u in de hemel bent en dat u een van uw geliefden mist, iemand van wie u zeker verwachtte dat hij/zij er zou zijn. Zo'n geval zou ertoe kunnen leiden, dat u Gods gerechtigheid in twijfel trekt – en dat soort twijfel ligt aan de basis van de zonde. Om voor eeuwig iedere gelegenheid voor dergelijke twijfels ter zijde te stellen – en er aldus voor te zorgen dat de zonde nooit meer zal opkomen – zal God, tijdens de beoordelingsfase van het duizend jaar durende oordeel, antwoord op deze vragen geven.

In dit werk vervullen de verlost en de verlorenen een cruciale rol in de grote strijd tussen goed en kwaad. 'Zij zullen tot hun eeuwige tevredenheid bevestigen hoe ernstig en geduldig God voor de verlorenen zondaars heeft gezorgd. Zij zullen merken hoe achteloos en koppig de zondaars, Zijn liefde hebben verworpen en afgewezen. Ze zullen ontdekken, dat zelfs schijnbaar goedaardige zondaren in het geheim afkeurenswaardige zelfzucht koesterden, in plaats van het waardebepalende van hun HEER en Redder te aanvaarden.'⁸

Satans tijd tot overdenken. Tijdens het millennium zal satan intens lijden. Met zijn engelen opgesloten in een verwoeste aarde, kan hij niet doorgaan met de misleidingen, die hem voortdurend bezig hielden. Hij wordt gedwongen om de gevolgen van zijn opstand tegen God en Zijn wet te zien; hij moet nadenken over de rol die hij heeft gespeeld, in de strijd tussen goed en kwaad. Hij kan alleen maar naar de toekomst kijken uit angst voor de vreselijke straf die hij moet ondergaan, vanwege al het kwaad waarvoor hij verantwoordelijk is.

Gebeurtenissen aan het einde van het millennium

Aan het einde van de duizend jaar zullen *'de overigen der doden'* – de goddelozen – opstaan en zo satan bevrijden van de inactiviteit die hem gevangen heeft gehouden (Openbaring 20: 5,7). Door de goddelozen opnieuw te bedriegen, leidt hij (satan) hen tegen *'de legerplaats der heiligen, en de geliefde stad'* [het Nieuwe Jeruzalem] (Openbaring 20: 9), die met Christus, tegen die tijd uit de hemel zijn nedergedaald.⁹

Christus, de heiligen en de stad dalen neer. Christus daalt weer af naar de aarde, met de heiligen en het Nieuwe Jeruzalem, voor twee doeleinden. Hij zal een einde maken aan de grote strijd door vonnis van het duizendjarig oordeel uit te voeren en Hij zal de aarde zuiveren en vernieuwen, zodat Hij er Zijn Eeuwige Koninkrijk kan vestigen. Dan, in de meest volledige zin, *'zal de HEERE tot Koning over de ganse aarde zijn'* (Zacharia 14: 9).

De opstanding der verdoemenis. Nu is het moment aangebroken dat, door de vervulling van de belofte van Christus, *'allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen'* (Johannes 5: 28). Bij Zijn wederkomst riep Christus de rechtvaardige doden vanuit hun graven in de eerste opstanding, *'de opstanding des levens'* (Johannes 5: 29). Nu vindt de andere opstanding plaats, waarover Jezus sprak: *'de opstanding der verdoemenis'* (Johannes 5: 29). Openbaring verwijst ook naar deze opstanding: *'Maar de overigen der doden [zij die niet bij de wederkomst zijn opgewekt] werden niet weder levend, totdat de duizend jaren geëindigd waren'* (Openbaring 20: 5).

Satans gevangenschap eindigt. De opstanding van de goddelozen aan het einde van de duizend jaar bevrijdt satan uit zijn gevangenschap voor *'een kleine tijd'* (Openbaring 20: 3). In zijn laatste poging om Gods regering uit te dagen, zal hij uitgaan om *'de volkeren te verleiden, die in de vier hoeken der aarde zijn'* (Openbaring 20: 8). Aangezien de goddelozen worden opgewekt met dezelfde geest van rebellie, welke zij allen bezaten toen zij stierven, zal zijn werk niet moeilijk zijn.

De aanval op de stad. In zijn laatste misleiding probeert satan de goddelozen te inspireren met de hoop, het Koninkrijk van God met geweld te veroveren. Hij vergadert de volkeren van de wereld en zet hen op tegen de geliefde stad (Openbaring 20: 8,9).¹⁰ 'De goddelozen, die halsstarrig de toegang tot de stad van God weigerden, door de verdiensten van de verzoening van Christus' offerande, besluiten nu om toelating en controle te krijgen door belegering en strijd.'¹¹

Het feit dat de goddelozen, zodra God hen weer leven geeft, zich tegen Hem keren en proberen Zijn Koninkrijk omver te werpen, bevestigt de beslissing, welke Hij over hun lot heeft genomen. Op deze manier zal Zijn Naam en karakter, hetwelk satan heeft geprobeerd te besmeuren, voor allen volledig gerechtvaardigd zijn.¹²

Het grote witte troon oordeel. Johannes geeft aan, dat wanneer Gods vijanden de stad hebben omringd en klaar zijn om haar aan te vallen, God Zijn grote witte troon opricht. Terwijl de hele mensheid rond deze troon samenkomt – sommigen veilig in de stad, anderen buiten, doodsbang,

in de aanwezigheid van de Rechter, zal God de laatste fase van het oordeel uitvoeren. Dit is de tijd waarover Christus sprak toen Hij zei: *'Aldaar zal zijn wening en knersing der tanden, wanneer gij zult zien Abraham, en Izak, en Jakob, en al de profeten in het Koninkrijk Gods, maar ulieden buiten uitgeworpen'* (Lucas 13: 28).

Om deze uitvoerende fase van het oordeel te voltrekken, worden Gods *boeken* geopend. *'en een ander boek werd geopend, dat des levens is: en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken'* (Openbaring 20: 12). Dan spreekt God de straf *'der verdoemenis'* uit.

Waarom brengt God deze mensen tot leven om hun bestaan weer te beëindigen? Tijdens het millennium hebben de verlost en de geeligen gehad, om de rechtvaardigheid van Gods handelen met elk verstandig wezen in het universum te onderzoeken. Nu zullen de verlorenen – inclusief satan en zijn engelen – zelf, de rechtvaardigheid van Gods wegen bevestigen.

Het is bij dit grote witte troon oordeel, dat Paulus' woorden: *'Wij zullen allen voor de rechterstoel van Christus gesteld worden'* (Romeinen 14: 10), worden vervuld. Daar zullen alle schepselen – ongevallen en gevallen, gered en verloren – de knie buigen en belijden dat Jezus Christus de HEER is (Filippenzen 2: 10,11; Jesaja 45: 22,23). Dan is de vraag naar Gods gerechtigheid voor altijd opgelost. Wie het eeuwige leven ontvangt, zal een onwankelbaar geloof in Hem hebben. Nooit meer zal de zonde het universum bederven, of de bewoners ervan schaden.

Satan en zondaars vernietigd. Onmiddellijk na hun veroordeling ontvangen satan, zijn engelen en zijn menselijke volgelingen hun straf. Zij moeten een eeuwige dood sterven. *'en er kwam vuur neder van God uit den hemel, en heeft hen verslonden'* (Openbaring 20: 9). Het oppervlak van de aarde buiten de stad lijkt te smelten en een enorme vuurzee te worden, voor *'den dag des oordeels, en der verderving der goddeloze mensen'* (2 Petrus 3: 7). De *'dag der wraak des HEEREN'* (Jesaja 34: 8), waarop Hij *'Zijn vreemde daad'* (Jesaja 28: 21) zal verrichten door het vernietigen van Zijn vijanden, is aangebroken. Johannes zei: *'En zo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd geworpen in den poel des vuurs'* (Openbaring 20: 15). De duivel en zijn metgezellen lijden ook onder dit vonnis (Openbaring 20: 10).

De context van de gehele Bijbel maakt duidelijk dat deze *'tweede dood'* (Openbaring 21: 8), welke de goddelozen ondergaan, hun totale vernietiging betekent. Waar blijft dan het begrip van een eeuwig brandende hel? Zorgvuldige studie toont aan, dat de Bijbel niet zo'n hel of kwelling leert.

1. De hel. Bijbels gezien is de hel 'de plaats en de staat van bestraffing en vernietiging, door eeuwig vuur in de tweede dood, van hen die het offer van verlossing in Jezus Christus afwijzen.'¹³

Engelse versies van de Bijbel gebruiken vaak het woord 'hel' om het Hebreeuwse woord 'sheol' en de Griekse 'hades' te vertalen. Deze termen verwijzen in het algemeen naar het graf waar de doden – zowel de rechtvaardige als de goddeloze – in een staat van onbewustzijn wachten op de opstanding (zie geloofspunt 25). Omdat het huidige concept van de hel zo sterk verschilt, van hetgeen deze Hebreeuwse en Griekse termen impliceren, wordt in een aantal modernere versies het woord 'hel' vermeden en wordt het Hebreeuwse woord eenvoudigweg vertaald als 'Sheol' en het Griekse als 'Hades'.

Het Griekse woord 'geenna', dat in de Engelse versie van het Nieuwe Testament ook vertaald wordt met het woord 'hel', duidt daarentegen op een plaats van een pijnlijke straf, voor de onboetvaardigen. In de Bijbel heeft 'hel' dus niet altijd dezelfde betekenis – en het niet opmerken van dit onderscheid heeft vaak tot grote verwarring geleid.

'Gehenna' is afgeleid van de Hebreeuwse 'Ge Hinnom', 'Hinnom vallei' – een kloof aan de zuidkant van Jeruzalem. Hier heeft Israël de heidense rite, om kinderen te verbranden voor Molech, uitgevoerd (2 Kronieken 28: 3; 33: 6; 2 Koningen 23: 10). Jeremia voorspelde dat de HEER vanwege deze zonde het dal tot een *'moorddal'* zou maken, waar de lijken van de Israëlieten begraven zouden worden, tot er geen plaats meer voor hen was. De overige lichamen zouden *'het gevogelte des hemels en het gedierte der aarde tot spijs zijn'* (Jeremia 7: 32,33; 19: 6; Jesaja 30: 33). Jeremia's profetie bracht Israël er ongetwijfeld toe om 'Ge Hinnom' te zien, als een plaats van oordeel van de goddelozen, een plaats van afschuw, straf en schaamte.¹⁴ Volgens latere rabbijnse traditie, is het een plaats voor het verbranden van karkassen en afval.

Jezus gebruikte het vuur van 'Hinnom' als een voorstelling van het hellevuur (Matthéüs 5: 22; 18: 9). Zo symboliseerden de vuren van 'Hinnom' het consumerende vuur van het laatste oordeel. Hij stelde dat het een ervaring na de dood was (Lucas 12: 5) en dat de hel zowel lichaam als ziel zou vernietigen (Matthéüs 10: 28).

Wat is de aard van hellevuur? Branden mensen in de hel voor altijd?

2. Het lot van de goddelozen. Volgens de Schrift belooft God het eeuwige leven alleen aan de rechtvaardigen. Het loon van de zonde is de dood, niet een eeuwig leven in de hel (Romeinen 6: 23).

De Schrift leert tevens, dat de goddelozen zullen worden *'uitgeroeid'* (Psalm 37: 9,34); dat zij zullen *'vergaan'* (Psalm 37: 20; 68: 3). Zij zullen niet eeuwig in een staat van bewustzijn leven, maar zullen verbrand worden (Maleachi 4: 1; Matthéüs 13: 30,40; 2 Petrus 3: 10). *'Hij verdelgt alle goddelozen'* (Psalm 145: 20; 2 Thessalonicenzen 1: 9; Hebreeën 2: 14), *'De zondaars zullen van de aarde verdaan worden'* (Psalm 104: 35).

3. Eeuwigdurende straf. In het Nieuwe Testament wordt in het spreken over de straf van de goddelozen de termen 'eeuwig' en 'eeuwigdurend' gebruikt. Deze termen vertalen het Griekse woord 'aionios', en gelden zowel voor God als voor de mens. Om misverstanden te voorkomen, moet men niet vergeten dat 'aionios' een relatieve term is; de betekenis ervan wordt bepaald door het onderwerp, waar het om gaat. Dus wanneer de Schrift 'aionios' ('eeuwig', 'eeuwigheid') voor God gebruikt, betekent dit dat Hij een oneindig bestaan heeft – want God is onsterfelijk. Maar wanneer dit woord gebruikt wordt voor sterfelijke mensen of vergankelijke dingen, betekent het, zolang de persoon leeft of het voorwerp bestaat.

Judas 7 bijvoorbeeld, zegt dat Sodom en Gomorra *'de straf des eeuwigen vuurs'* hebben gedragen. Toch branden die steden vandaag de dag niet meer. Petrus zei, dat het vuur die steden tot as verbrandde en hen veroordeelde tot vernietiging (2 Petrus 2: 6). Het 'eeuwige' vuur brandde, tot er niets meer te branden viel en toen ging het uit (zie ook Jeremia 17: 27; 2 Kronieken 36: 19).

Evenzo, wanneer Christus de goddelozen verwijst *'in het eeuwige vuur'* (Matthéüs 25: 41), zal dat vuur dat de goddelozen zal verbranden *'onuitblusbaar'* zijn. (Matthéüs 3: 12). Pas als er niets meer te verbranden valt, gaat het uit.¹⁵

Toen Christus sprak over *'eeuwige pijn'* (Matthéüs 25: 46) bedoelde Hij niet een eeuwige bestraffing. Hij bedoelde dat, zoals het eeuwige leven [dat de rechtvaardigen zullen genieten] door de eeuwige eeuwen van eeuwigheid zal voortduren; en de straf [de goddelozen zullen lijden] zal ook eeuwig zijn – echter niet de eeuwige duur van het bewuste lijden, maar de straf is volkomen en definitief. Het einde van degenen die zo lijden is de tweede dood. Deze dood zal eeuwig zijn, er zal en kan geen opstanding uit voortkomen.¹⁶

Wanneer de Bijbel spreekt van *'eeuwige verlossing'* (Hebreeën 9: 12) en *'eeuwig oordeel'* (Hebreeën 6: 2), verwijst het naar de eeuwige gevolgen van de verlossing en het oordeel – niet naar een eindeloos proces van verlossing en oordeel. Op dezelfde manier, wanneer er gesproken wordt over eeuwige of eeuwigdurende straf, dan worden de gevolgen en niet het proces van die straf bedoeld. De dood van de goddelozen zal definitief en eeuwig zijn.

4. Eeuwige kwelling. Het gebruik door de Schrift van de uitdrukking *'in alle eeuwigheid'* (Openbaring 14: 11; 19: 3; 20: 10) heeft ook bijgedragen aan de conclusie, dat het proces van bestraffing van satan en de goddelozen in eeuwigheid zal doorgaan. Maar net als 'eeuwig' bepaalt het onderwerp de betekenis van het woord 'voor eeuwig'. Wanneer het met God wordt geassocieerd, is de betekenis ervan absoluut, want God is onsterfelijk; wanneer het met sterfelijke mensen wordt geassocieerd, is de betekenis ervan beperkt.

De beschrijving van de Schrift over Gods bestraffing van Edom geeft een goed voorbeeld van dit gebruik. Jesaja zegt, dat God dat land zou veranderen in brandend pek, hetwelk zal *'des nachts of des daags niet uitgeblust worden'* en *'tot in der eeuwigheid zal zijn rook opgaan; van geslacht tot geslacht zal het woest zijn, tot in eeuwigheid der eeuwigheden zal niemand daar doorgaan'* (Jesaja 34: 9,10). Edom werd vernietigd, maar het brandt niet meer, het *'voor eeuwig'* duurde tot de vernietiging ervan voltooid was.

Door de hele Schrift heen is het duidelijk dat 'voor eeuwig' zijn grenzen heeft. Het Oude Testament zegt dat een slaaf zijn meester *'eeuwiglijk'* kon dienen (Exodus 21: 6), dat het kind Samuël in de tabernakel *'tot in eeuwigheid'* zou blijven (1 Samuël 1: 22) en dat Jona dacht dat hij in de buik van de grote vis *'in eeuwigheid'* zou zijn (Jona 2: 6). Het Nieuwe Testament gebruikt

deze term op een vergelijkbare manier: Paulus raadde Philemon bijvoorbeeld aan om Onesimus 'eeuwig' bij hem te houden. (Filemon 15). In al deze gevallen betekent 'eeuwig' zolang de persoon leeft.

Psalm 92: 8 zegt, dat de goddelozen 'tot in der eeuwigheid verdelgd worden'. En profeterend over de grote laatste vuurzee zegt Maleachi: *'Want ziet, die dag komt, brandende als een oven, dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in brand zetten, zegt de HEERE der heirscharen, Die hun noch wortel, noch tak laten zal'* (Maleachi 4: 1).

Zodra de goddelozen – satan, de boze engelen en de onboetvaardige mensen – allemaal vernietigd zijn door vuur, zowel de wortel als de tak, is er geen verdere toepassing voor de dood of 'hades' (zie geloofspunt 25). Deze zal God ook eeuwig vernietigen (Openbaring 20: 14).

De Bijbel maakt dus heel duidelijk dat de straf, *niet de bestraffing*, welke eeuwig is – de tweede dood is. Van deze straf is er geen opstanding; de gevolgen ervan zijn eeuwig.

Aartsbisschop William Temple had gelijk toen hij zei: 'Eén ding kunnen we met vertrouwen zeggen: Eeuwige kwelling is uitgesloten. Als de mensen het Griekse en on-Bijbelse begrip van de natuurlijke onvergankelijkheid van de individuele ziel niet hadden ingevoerd en vervolgens het Nieuwe Testament hadden gelezen met datgene, wat reeds in hun gedachten aanwezig was, zou men [uit het Nieuwe Testament] een geloof ontlenuen, niet van een eeuwige kwelling, maar vernietiging. Het is het vuur dat 'aeonianus' [eeuwig] wordt genoemd, niet het leven dat er in wordt geworpen.'¹⁷

De volledige straf van Gods wet is uitgevoerd, de eisen van gerechtigheid zijn vervuld. Nu verkondigen hemel en aarde de gerechtigheid van de HEER.

5. Het beginsel van bestraffing. De dood is de ultieme (definitieve) straf voor de zonde. Als gevolg van hun zonde zullen allen, die de redding welke God biedt afwijzen, voor eeuwig sterven. Maar sommigen hebben op schandelijke wijze gezondigd, demonisch – in het ervaren van vreugde door anderen te laten lijden. Anderen hebben een relatief moreel en vredelievend leven geleid, waarbij hun schuld vooral ligt in het afwijzen van de verlossing die in Christus is voorzien. Is het eerlijk dat zij dezelfde straf ondergaan?

Christus zei: *'En die dienstknecht, welke geweten heeft den wil zijns heren, en [zich] niet bereid, noch naar zijn wil gedaan heeft, die zal met vele [slagen] geslagen worden. Maar die [denzelve] niet geweten heeft, en gedaan heeft [dingen], die slagen waardig zijn, die zal met weinige [slagen] geslagen worden. En een iegelijk, wien veel gegeven is, van dien zal veel geëist worden; en wien men veel vertrouwd heeft, van dien zal men overvloediger eisen'* (Lucas 12: 47,48).

Ongetwijfeld zullen zij, die tegen God in opstand zijn gekomen meer te lijden hebben, dan zij die dat niet hebben gedaan. Maar we moeten hun ultieme lijden begrijpen in termen van Christus' 'tweede dood' ervaring aan het kruis. Daar droeg Hij de zonden van de wereld. En het was de vreselijke scheiding met Zijn Vader die de zonde teweegbracht, welke de kwelling veroorzaakte, die Hij leed – een geestelijke angst die niet te beschrijven was. Zo ook met verloren zondaars. Zij oogsten wat zij zaaien, niet alleen tijdens dit leven, maar ook in de uiteindelijke vernietiging. In Gods aanwezigheid zal de schuld welke zij voelen vanwege de zonden, die zij hebben begaan hen een onbeschrijflijke pijn doen lijden. En hoe groter de schuld, hoe groter de pijn. Satan, de veroorzaker en aanzetter van de zonde, zal het meest lijden.¹⁸

Reiniging van de aarde. Toen Petrus de dag des HEEREN beschreef, waarop alle sporen van de zonde zullen worden uitgewist, zei hij: *'in welken de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden'* (2 Petrus 3: 10).

Het vuur dat de goddelozen vernietigt, zuivert de aarde van de verontreiniging door de zonde. Uit de ruïnes van deze aarde zal God voortbrengen *'een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel, en de eerste aarde was voorbijgegaan,'* (Openbaring 21: 1). Van deze gereinigde, herstelde aarde – het eeuwige thuis van de verlost – zal God voor altijd rouw, pijn en dood uitbannen (Openbaring 21: 4). Uiteindelijk zal de vervloeking van de zonde zijn opgeheven (Openbaring 22: 3).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Met het oog op de komende dag des HEEREN, waarop de zonde en de onboetvaardige zondaars zullen worden vernietigd, zegt Petrus tot allen: *'hoedanigen behoort gij te zijn in heiligen wandel en godzaligheid!* Op basis van zijn hoop op de belofte van de wederkomst van Christus bevestigde hij: *'Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont. Daarom, geliefden, verwachtede deze dingen, benaastigt u, dat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem bevonden moogt worden in vrede;'* (2 Petrus 3: 11,13,14).

Referenties

1. Zie SDA-bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 7, p. 885.
2. Zie vragen over de leer, p. 495.
3. 'Wanneer het beest en de valse profeet in de vuurzee worden geworpen (Openb. 19:20), wordt 'het overblijfsel' (Openb. 19:21), of 'de rest' van hun volgelingen gedood door het zwaard van Christus. Dit zijn de koningen, kapiteins, machtige mannen, en 'alle mensen, zowel vrij als gebonden' (Openb. 19:18). Dezelfde klassen worden genoemd onder het zesde zegel, zoals het streven om zich te verbergen voor het gezicht van het Lam (Openb. 6:14-17) wanneer de hemelen wegtrekken als een boekrol en elke berg en elk eiland wordt verplaatst. Het is duidelijk dat deze geschriften dezelfde wereldschokkende gebeurtenis verbeelden, de tweede komst van Christus. 'Hoeveel mensen zijn betrokken bij de dood van *'de overigen?'* (Openb. 19:21) Volgens Openb. 13:8 zullen er ten tijde van de komst slechts twee klassen op aarde zijn: allen die op de aarde wonen zullen hem (het beest) aanbidden, wiens namen niet in het boek des levens staan geschreven. Het is dan ook duidelijk dat wanneer *'de overigen'* met het zwaard zijn gedood' (Openb. 19:21), er geen overlevenden zijn behalve diegenen die het beest hebben weerstaan, namelijk diegenen die in het boek des levens zijn geschreven (Openb. 13:5)' (SDA Bijbelcommentaar, herz. 7, vol. 7, p. 885).
4. Cf. Questions on doctrine, p. 500. De zondebok is niet de redder van de rechtvaardigen.
5. De Septuagint gebruikt deze uitdrukking om het Hebreeuwse woord 'diep' in Genesis 1:2 te vertalen. Dit geeft aan dat de toestand van de aarde gedurende het millennium op zijn minst gedeeltelijk de toestand van de aarde in het begin, toen zij 'zonder vorm, en leegte; en duisternis was op den afgrond; het gezicht van de diepte' weerspiegelt. Zie SDA Bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 7, p. 879.
6. Het feit dat zij regeren of een heerschappij hebben, betekent niet noodzakelijkerwijs dat er kwaadaardig leven op aarde moet zijn. In het begin gaf God Adam en Eva een domein, om te heersen (Gen. 1:26). Voordat zij zondaren werden, regeerden zij over dat deel van de schepping, hetgeen God hun had toegewezen. Men hoeft geen weerspanning onderdanen te hebben om te kunnen regeren.
7. SDA Bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 7, p. 880.
8. Maxwell, God Cares (Boise, ID: Pacific Press, 1985), vol. 2, p. 500.
9. De openbaring van de afdaling van het Nieuwe Jeruzalem geeft niet noodzakelijkerwijs de exacte tijd van de afdaling aan, want in het vorige hoofdstuk zien we de 'geliefde stad' omringd door de legers van de duivel. Dit scenario leidt tot de conclusie dat het Nieuwe Jeruzalem oorspronkelijk vóór de vernieuwing van de aarde moet zijn neergedaald.
10. De namen Gog en Magog werden geassocieerd met de vijanden van Israël, die Gods volk en Jeruzalem zouden aanvallen na de ballingschap (zie Ezechiël 38:2,14-16). Diverse Oud-Testamentische profetieën met betrekking tot Israël zijn niet vervuld. Zij zullen hun vervulling in het geestelijk Israël ontmoeten. Dus de machtige vijandelijke confederatie. Ezechiël sprak over de komst tegen Jeruzalem, die zijn vervulling zal vinden wanneer God satan, met zijn legers van de niet geredden, toestaat om tegen Zijn volk en Zijn geliefde stad op te komen voor de laatste slag van de grote strijd.
11. Questions on doctrine, p. 505.
12. Cf. SDA Bible Commentaar, rev. ed., vol. 4, p. 708.
13. 'Hell,' SDA Encyclopedie, rev. ed., p. 579.
14. Zie 'Hel,' SDA-woordenboek, rev. ed., p. 475.
15. Cf. Jeremia's profetie van de verwoesting van Jeruzalem door het onuitblusbare vuur (Jer. 17:27), werd vervuld toen Nebukadnezar de stad innam (2 Kron. 36:19). Het vuur brandde tot de stad werd vernietigd en ging toen uit.
16. Questions on doctrine, p. 539.
17. William Temple, Christian Faith and Life (New York: Macmillan, 1931), p. 81.
18. Cf. 'Hel,' SDA Bijbelwoordenboek, rev. ed., p. 475.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...dat op de nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont, God een eeuwig tehuis voor de verlostten zal bieden en een volmaakte omgeving voor eeuwig leven, liefde, vreugde en ontwikkeling in Zijn aanwezigheid. Want hier zal God Zelf bij Zijn volk wonen en leed en dood zullen voorbij zijn. De grote strijd zal ten einde zijn en er zal geen zonde meer zijn. Alles, beziel of onbeziel, zal verklaren dat God liefde is; en Hij zal voor eeuwig heersen. Amen.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 27

Hoofdstuk 27 DE NIEUWE AARDE

Na een nauwe aanraking met de dood zei een jongen opgelucht: 'Mijn huis is in de hemel, maar ik heb geen verlangen.' Net als hij vinden velen dat na het sterven, de hemel een voorkeurs alternatief heeft boven de 'andere plaats', maar dat het slechts de tweede plaats inneemt, ten opzichte van de werkelijkheid en aantrekkingskracht van het leven hier en nu. Als de opvattingen die velen over het hiernamaals hebben waar zijn, zou dit gevoel gerechtvaardigd zijn. Maar uit de beschrijvingen en aanduidingen welke de Schrift geeft, blijkt dat wat God aan het voorbereiden is voor de verlostten om van te genieten, het leven dat we nu leiden zo sterk overtreft, dat maar weinigen zouden aarzelen om deze wereld op te geven voor de nieuwe.

De natuur (aard) van de nieuwe aarde

Een tastbare werkelijkheid. De eerste twee hoofdstukken van de Bijbel vertellen over Gods schepping, van een perfecte wereld als thuis voor de mensen, die Hij geschapen heeft. De laatste twee hoofdstukken van de Bijbel spreken ook over Gods schepping van een perfecte wereld voor de mensheid – maar deze keer is het een herschepping, een herstel van de aarde van de verwoestingen, welke de zonde met zich heeft meegebracht.

Telkens weer verklaart de Bijbel dat dit eeuwige huis van de verlostten een echte plaats zal zijn, een plaats die echte mensen met een lichaam en hersenen kunnen zien, horen, aanraken, proeven, ruiken, meten, voorstellen, testen en volledig ervaren. Het is op de nieuwe aarde dat God deze 'echte hemel' zal vestigen.

Twee Petrus 3 vat de Bijbelse achtergrond van dit beeld samen. Petrus spreekt van de antediluviaanse (de oude) wereld als '*de wereld, die toen was*' (vers 6) en werd vernietigd door water. De tweede wereld is '*de aarde, die nu is*', (vers 7) een wereld die door vuur zal worden gereinigd om plaats te maken voor de derde wereld, '*een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont*' (vers 13).¹ De 'derde' wereld zal net zo echt zijn als de eerste twee.

Continuïteit en verschil. De term 'nieuwe aarde' drukt zowel een continuïteit en een verschil van de huidige aarde uit.² Twee Petrus en Johannes zien de oude aarde, gereinigd door vuur van alle onreinheid en vervolgens vernieuwd (2 Petrus 3: 10-13; Openbaring 21: 1).³ De nieuwe aarde is dan in de eerste plaats deze aarde, niet een of andere vreemde plaats. Hoewel vernieuwd, zal het vertrouwd blijven, bekend – thuis. Dat is goed! Het is echter nieuw in de zin, dat God elke bezoedeling die de zonde heeft veroorzaakt van de aarde zal verwijderen.

Het Nieuwe Jeruzalem

Het Nieuwe Jeruzalem is de hoofdstad van deze nieuwe aarde. In het Hebreeuws betekent Jeruzalem 'stad van vrede'. Het aardse Jeruzalem heeft zelden zijn naam waargemaakt, maar de naam 'Nieuw Jeruzalem' zal de werkelijkheid weerspiegelen.

Een verbindende schakel. In zekere zin verbindt die stad de hemel en de nieuwe aarde. De term hemel betekent in de eerste plaats '*het uitspansel des hemels*'. De Schrift gebruikt het om te verwijzen naar (1) de atmosferische hemelen (het luchtruim) (Genesis 1: 20), (2) de sterren hemel (Genesis 1: 14-17) en (3) de 'derde hemel', waarin zich het Paradijs bevindt (2 Korinthe 12: 2-4). Door deze verbinding van 'hemel' met Paradijs, werd het synoniem met Paradijs, de plaats van Gods troon en woning. Vandaar dat de Schrift, als aanvulling daarop, Gods rijk en heerschappij en de mensen die bereidwillig Zijn heerschappij aanvaarden, het '*koninkrijk der hemelen*' noemt.

God beantwoordt boven alle verwachtingen de smekingen in het gebed van de HEERE Jezus: '*Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede gelijk in den hemel, also ook op aarde,*' wanneer Hij het Nieuwe Jeruzalem verplaatst naar de planeet aarde (Openbaring 21: 1,2). Hij herstelt niet alleen de aarde, Hij verheerlijkt haar ook. Door de waardigheid van voor de zondeval te overstijgen, wordt het de hoofdstad van het universum.

De fysieke beschrijving. Johannes gebruikt romantische termen om de schoonheid van het Nieuwe Jeruzalem over te brengen: De stad is als een *'bruid, die voor haar man versierd is'* (Openbaring 21: 2). Zijn beschrijving van de fysieke kenmerken van de stad tonen ons de werkelijkheid.

1. Het licht. Het eerste specifieke kenmerk dat Johannes opmerkte toen hij *'de Bruid, de Vrouw des Lams'* zag, was *'haar licht'* (Openbaring 21: 9,11). Gods Heerlijkheid verlicht de stad, waardoor het licht van zon en maan overbodig wordt (Openbaring 21: 23,24). Geen donkere steegjes zullen het Nieuwe Jeruzalem ontsieren, want de muren en straten zijn doorschijnend en *'aldaar zal geen nacht zijn'* (Openbaring 21: 25). *'zij zullen geen kaars noch licht der zon van node hebben; want de HEERE God verlicht hen;'* (Openbaring 22: 5).

2. Het bouwwerk. God heeft alleen de allerbeste materialen gebruikt voor de bouw van de stad. De muur is van Jaspis, een *'allerkostelijksten steen'* (Openbaring 21: 11,18). De funderingen zijn versierd met twaalf verschillende edelstenen: *'Jaspis, het tweede Saffier, het derde Chalcedon, het vierde Smaragd. Het vijfde Sardonix, het zesde Sardius, het zevende Chrysoliet, het achtste Beryl, het negende Topaas, het tiende Chrysopraas, het elfde Hyacinth, het twaalfde Amethyst'* (Openbaring 21:19,20).

Deze edelstenen zijn echter niet het belangrijkste bouw materiaal. Voor het grootste deel heeft God de stad – haar gebouwen en straten – van goud gemaakt (Openbaring 21: 18, 21), waarbij dat edelmetaal net zo vrij wordt gebruikt, als mensen van nu beton gebruiken. Dit goud is zuiverder dan wat nu bekend is, want Johannes noemt het *'zuiver goud, zijnde zuiver glas gelijk'* (Openbaring 21: 18).

Twaalf poorten, elk gemaakt van een enkele parel, geven toegang tot de stad. 'Parels zijn het gevolg van lijden: een klein irriterend middel glijdt in het oesterschelpje en verandert dat irriterend middel in een glinsterend juweeltje, wanneer het lijdt. De poorten zijn van parelmoer. Uw ingang, mijn ingang, God voorzag in oneindig persoonlijk lijden, zoals Hij in Christus alle dingen met Zichzelf heeft verzoend.'⁴

Net zo betekenisvol vandaag de lijst van materialen, welke voor de bouw van de stad werden gebruikt, is het feit dat de engel die de stad aan Johannes liet zien, zijn muren heeft gemeten. Dat ze gemeten konden worden, dat ze een hoogte, lengte en dikte hebben, verwijst naar de hedendaagse, feitelijke geaardheid van de realiteit van de stad.

3. De voedsel- en watervoorziening. Van de troon van God in het centrum van de stad stroomt *'een zuivere rivier van het water des levens'* (Openbaring 22: 1). En gelijk een banyan boom met meerdere stammen, groeit de levensboom *'op de ene en de andere zijde der rivier'*. De twaalf vruchten bevatten de vitale elementen, waar de mensheid zonder heeft moeten doen, sinds Adam en Eva Eden hebben moeten verlaten – het antiserum (tegenwerking) voor veroudering, burn-out en eenvoudige vermoeidheid (Openbaring 22: 2; Genesis 3: 22). Zij die de vrucht van deze boom eten, hebben geen nacht nodig om te rusten (Openbaring 21: 25), want op de nieuwe aarde zullen zij zich nooit moe voelen.

Onze eeuwig tehuis

De Bijbel maakt duidelijk dat de verlost en uiteindelijk deze aarde zullen beërven (Matthéüs 5: 5; Psalm 37: 9, 29; 115: 16). Jezus beloofde voor Zijn volgelingen *'vele woningen'* in het huis van Zijn Vader *'te bereiden'* (Johannes 14: 1-3). Zoals we hebben opgemerkt, bevindt volgens de Schrift de troon en het hemels hoofdverblijf van de Vader zich in het Nieuwe Jeruzalem, hetwelk op deze aarde zal nederdalen (Openbaring 21: 2,3,5).

Stadswoningen. Het Nieuwe Jeruzalem is de stad waar Abraham naar uitzag (Hebreeën 11: 10). Binnen die uitgestrekte stad bereidt Christus *'woningen'* (Johannes 14: 2) of, zoals het oorspronkelijke woord al aangeeft, *'verblijfplaatsen'* – echte huizen.

Landhuizen. Maar de verlost en zullen niet beperkt blijven tot de muren van het Nieuwe Jeruzalem. Zij zullen de aarde beërven. Van hun stadswoningen zullen de verlost en naar het land gaan, om hun droomwoningen te ontwerpen en te bouwen, om gewassen te planten, te oogsten en te eten (Jesaja 65: 21).

Thuis met God en Christus. Op de nieuwe aarde zal de belofte, welke Jezus aan Zijn discipelen heeft gedaan een eeuwige vervulling vinden: *'opdat gij zijn moogt, waar Ik ben'* (Johannes 14: 3). Het doel van de Menswording, *'God met ons'*, zal eindelijk zijn vervulling bereikt hebben. *'Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen [en] hun God zijn.'* (Openbaring 21: 3). Hier hebben de verlostten het voorrecht om in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon te leven, in gemeenschap met Hen.

Leven op de nieuwe aarde

Hoe zal het leven op de nieuwe aarde eruitzien?

Regeren met God en Christus. God zal de verlostten betrekken bij de zaken van Zijn Koninkrijk. *'de troon Gods en des Lams zal daarin zijn, en Zijn dienstknechten zullen Hem dienen;....en zij zullen heersen in alle eeuwigheid'* (Openbaring 22: 3-5; 5: 10 KJV).

We weten niet wat de omvang van hun regering is. We mogen er echter gerust van uitgaan dat de verlostten, als een belangrijk onderdeel van hun rol in het Koninkrijk, zullen dienen als ambassadeurs van Christus in het universum en getuigen van hun ervaring van Gods liefde. Hun grootste vreugde zal zijn God te verheerlijken.

Lichamelijke activiteiten op de nieuwe aarde. Het leven op de nieuwe aarde daagt de meest ambitieuze tot in eeuwigheid uit. Een blik op de soort van werkzaamheden, welke daar beschikbaar zijn voor de verlostten, zullen onze verlangens aanwakkeren, maar zullen nooit de mogelijkheden begrenzen.

We hebben de Bijbelse beloften al gezien dat de verlostten *'zullen huizen bouwen en bewonen'* (zie Jesaja 65: 21). Bouwen betekent ontwerpen, bouwen, inrichten en de mogelijkheid voor renovatie of verbouwing. En uit het woord *'bewonen'* kunnen we een heel spectrum aan activiteiten afleiden die te maken hebben met het dagelijks leven.

Het onderliggende motief van het gehele bestaan op de nieuwe aarde, is het herstel van wat God voor Zijn oorspronkelijke schepping had gepland. In Eden gaf God de eerste mensen een hof om *'dien te bouwen en dien te bewaren'* (Genesis 2: 15). Als zij, zoals Jesaja zei, op de nieuwe aarde wijngaarden zullen planten, waarom dan geen boomgaarden en graanvelden? Als zij, zoals Openbaring aangeeft, harpen zullen spelen, waarom dan niet trompetten en andere instrumenten? Het was immers God Zelf, Die de creatieve drang in de mensheid plantte en hen in een wereld van onbegrensde mogelijkheden plaatste (Genesis 1: 28-31).

Sociaal leven op de nieuwe aarde. We zullen een groot deel van onze vreugde in de eeuwigheid in relaties realiseren.

1. Vrienden en familie. Zullen we onze vrienden en familie herkennen nadat we zijn verheerlijkt, veranderd naar Jezus' beeld? Na de opstanding van Christus hadden Zijn discipelen geen moeite om Hem te herkennen. Maria herkende Zijn stem (Johannes 20: 11-16), Thomas herkende Zijn lichamelijke verschijning (Johannes 20: 27,28), en de Emmaüsgangers herkenden Zijn manier van doen (Lucas 24: 30,31,35). In het Koninkrijk der hemelen dragen Abraham, Izaäk en Jakob nog steeds hun individuele naam en identiteit (Matthéüs 8: 11). We mogen er gerust van uitgaan dat we op de nieuwe aarde onze relaties met de mensen, die we nu kennen en liefhebben, zullen voortzetten.

In feite zijn het de relaties waarvan wij zullen genieten – en niet alleen die met familie en huidige vrienden – die de hemel tot onze hoop maken. De vele materiële voordelen zullen als niets lijken, vergeleken met de eeuwige waarde van een relatie met God de Vader; met onze Heiland; met de Heilige Geest; met de engelen; met de heiligen van alle geslachten, natie, taal en volk; en met onze gezinnen... Geen verminkte persoonlijkheden, gebroken gezinnen of verstoorde gemeenschappen meer. Volmaaktheid en gezondheid zullen universeel zijn. Fysieke en mentale samenvoeging zal van de hemel en de eeuwigheid de volmaakte vervulling maken.⁵

'De liefde en sympathieën, welke God Zelf in de ziel heeft geplant, zullen daar de meest ware en lieflijkste uiting vinden. De zuivere gemeenschap met heilige wezens, het harmonieuze sociale leven met de gezegende engelen en met de gelovigen van alle leeftijden – helpt ons om het geluk van de verlostten te vormen.'⁶

2. Huwelijk? Sommige tijdgenoten van Christus vertelden het geval van een vrouw, die herhaaldelijk weduwe was en in totaal zeven echtgenoten had gehad. Zij vroegen Hem wiens vrouw zij na de opstanding zou zijn. Er is maar weinig fantasie voor nodig, de eindeloze complicaties te zien, welke zouden ontstaan als de huwelijksverhoudingen van deze aarde in de hemel hervat zouden worden. Het antwoord van Christus onthult de Goddelijke wijsheid: *'Want in de opstanding nemen zij niet ten huwelijk, noch worden ten huwelijk uitgegeven; maar zij zijn als engelen Gods in de hemel'* (Matthéüs 22: 29,30).

Zullen de verlost en verstoken blijven van de voordelen van het huwelijk? Op de nieuwe aarde zullen de verlost niet beroofd worden van het goede! God heeft beloofd dat *'Hij zal het goede niet onthouden degenen, die in oprechtheid wandelen'* (Psalm 84: 12). Als dat waar is in dit leven, hoeveel meer zal het dan waar zijn in het volgende leven.

De kern van het huwelijk is liefde. Het toppunt van vreugde is de uitdrukking van liefde. De Schrift zegt: *'God is liefde'* en *'verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; liefelikheden zijn in Uw rechterhand, eeuwiglijk'* (1 Johannes 4: 8; Psalm 16: 11). Op de nieuwe aarde zal het niemand ontbreken aan liefde, vreugde of plezier. Niemand zal zich daar eenzaam, leeg of onbemind voelen. We kunnen erop vertrouwen dat de liefhebbende Schepper, Die het huwelijk heeft ontworpen om vreugde te brengen in deze huidige wereld, nog iets beters voor ons zal hebben in de volgende – iets dat net zo overtreffend zal zijn aan het huwelijk, als Zijn nieuwe wereld aan deze wereld zal zijn.

Intellectueel leven op de nieuwe aarde

Geestelijk herstel. *'De bladeren des booms [van het leven] waren tot genezing der volken'* (Openbaring 22: 2 KJV naties). De helende Openbaring spreekt van meer dan *'genezing'*; het betekent *'herstel'*, omdat niemand daar ooit ziek zal worden (Jesaja 33: 24, 20). Terwijl zij van de boom des levens eten, zullen de verlost de lichamelijke en geestelijke dwerggroei, die de eeuwen van zonde hebben veroorzaakt, ontgroeien; zij zullen worden hersteld naar het beeld van God.

Onbeperkte mogelijkheden. De eeuwigheid biedt onbeperkte intellectuele vooruit-zichten. Op de nieuwe aarde zullen *'onsterfelijke wezens met nooit aflatende vreugde de wonderen van de scheppingskracht, de verborgenheden van de verlossende liefde, aanschouwen.* Er zal geen wrede misleidende vijand zijn om de mensen van God af te leiden. Elke bekwaamheid zal worden ontwikkeld, elke capaciteit verbeterd. Het verwerven van kennis zal de geest niet vermoeien noch het verstand uitputten. Daar kunnen de grootste ondernemingen worden voortgezet, de hoogste ambities worden bereikt; en toch zullen er steeds nieuwe hoogten worden bereikt, nieuwe wonderen om te aanschouwen, nieuwe Waarheden om te begrijpen, nieuwe onderwerpen, die de kracht van geest en ziel en lichaam zullen vergen.¹⁷

Geestelijke bezigheden op de nieuwe aarde. Buiten Christus zou het eeuwige leven zinloos zijn. Door de eeuwigheid heen zullen de verlost altijd honger en dorst hebben naar meer van Jezus – naar meer begrip van Zijn leven en werk, naar meer gemeenschap met Hem, naar meer tijd om te getuigen van Zijn weergaloze liefde, aan ongevallen werelden, naar een karakter dat Zijn liefde beter weerspiegelt. De verlost zullen voor en met Christus leven. Zij zullen voor eeuwig in Hem rusten, volledig tevreden!

Christus Zelf leefde om te dienen (Matthéüs 20: 28) en Hij riep Zijn volgelingen op tot hetzelfde leven. Werken met Hem is nu al de moeite waard. En de relatie die het met zich meebrengt, biedt bovendien de grotere zegen en het voorrecht om met Hem op de nieuwe aarde te werken. Daar, met grote vreugde en tevredenheid, *'Zijn dienstknechten zullen Hem dienen'* (Openbaring 22: 3).

Hoewel de verlost de kans krijgen om Gods schatkamer van de natuur te onderzoeken, zal de meest belangrijke wetenschap de wetenschap van het kruis zijn. Met het intellect hersteld, dat God voor ogen had om te bezitten en met de weggenomen blindheid van de zonde, zullen zij in staat zijn om de geestelijke Waarheid waar te nemen op een manier, waar men hier alleen maar naar kan verlangen. Zij zullen het onderwerp van verlossing – een onderwerp dat een diepte, een hoogte en een breedte bevat, welke alle verbeelding overstijgt – tot hun studie en gezang maken

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

door de eeuwigheid heen. Door deze studie zullen de verlostten steeds grotere inzichten krijgen in de Waarheid, zoals die in Jezus is.

Wekelijks komen de verlostten bij elkaar voor de Sabbat aanbedding: *'En van de ene sabbat tot de anderen, alle vlees komen zal om aan te bidden voor Mijn aangezicht, zegt de HEERE'* (Jesaja 66: 23).

Er zal niet meer zijn...

Elk kwaad uitgeroeid. Enkele van de meest opbeurende beloften over de nieuwe aarde betreft datgene wat er niet zal zijn. *'En de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan'* (Openbaring 21: 4).

Al deze narigheid zal voor altijd verdwijnen omdat God elke vorm van zonde, de oorzaak van alle kwaad, zal uitroeien. De Schrift noemt de boom des levens als onderdeel van de nieuwe aarde, maar niet één keer staat daar de boom van kennis van goed en kwaad of enige andere bron van verleiding. In dat goede land zal de christen nooit de strijd hoeven aangaan met de wereld, het vlees of de duivel.

De garantie dat de nieuwe aarde *'nieuw'* zal blijven, ondanks de instroom van immigranten van de door de zonde vervuilde, oude planeet aarde is het feit, dat God de *'vreesachtigen, en ongelovigen, en gruwelijken, en doodslagers, en hoereerders, en tovenaars, en afgodendienaars, en al den leugenaars'* (Openbaring 21: 8; 22: 15) uitsluit. Hij moet..., want welke zonde er ook binnenkomt, het vernietigt.

'Elk spoor van de vloek wordt weggevaagd... Eén herinnering alleen blijft over: Onze Verlosser zal altijd de sporen van Zijn kruisiging dragen. Op Zijn gewonde hoofd, in Zijn zijde, Zijn handen en voeten, zijn de enige sporen te zien van het wrede werk, dat de zonde heeft voortgebracht. De profeet, die Christus in Zijn Heerlijkheid aanschouwt zegt: *'En er was een glans als des lichts, Hij had hoornen aan Zijn hand, en aldaar was Zijn sterkte verborgen'* (Habakuk 3: 4). ...Door de eeuwige eeuwen heen zullen de wonden van Golgotha Zijn lofprijzing tonen en Zijn macht verkondigen.¹⁸

De vorige dingen zullen niet worden herinnerd. Van de nieuwe aarde zegt Jesaja: *'De vorige dingen zullen niet meer gedacht worden, en zullen in het hart niet opkomen'* (Jesaja 65: 17). Lees dit in context, dan wordt het duidelijk dat het de problemen van het oude leven zijn, welke de verlostten zullen vergeten (zie Jesaja 65: 16). Zij zullen de goede dingen, welke God heeft gedaan niet vergeten, de overvloedige genade waardoor Hij hen heeft gered, anders zou deze hele zondestrijd tevergeefs zijn. De eigen ervaring van de heiligen met de verlossende genade van Christus is de hoofdzaak van hun getuigenis in de eeuwigheid.

Bovendien vormt de geschiedenis van de zonde een belangrijk element van de zekerheid dat *'de benauwdheid zal niet tweemaal op rijzen'* (Nahum 1: 9). Gedachten over de trieste resultaten, welke de zonde heeft voortgebracht, zullen dienen als een eeuwige afschrikking voor iedereen, die ooit in de verleiding is gekomen om weer voor dat zelfvernietigingspad te kiezen. Maar terwijl de gebeurtenissen uit het verleden een belangrijk doel dienen, reinigt de hemelse atmosfeer de vreselijke herinneringen aan hun pijn. De belofte is, dat de herinneringen bij de verlostten geen spijt, teleurstelling, verdriet of ergernis zullen oproepen.

Waarde van het geloof in een nieuwe schepping

Het geloof in de leer van de nieuwe aarde brengt een aantal zeer praktische voordelen voor de christen met zich mee.

Het geeft een stimulans om te volharden. Christus Zelf, *'voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht,'* (Hebreeën 12: 2). Paulus vernieuwde zijn moed door over de toekomstige heerlijkheid na te denken: *'Daarom vertragen wij niet; ... Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbij [gaat], werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid;'* (2 Korinthe 4: 16,17).

Het brengt de vreugde en zekerheid van een beloning. Christus zelf zei: *'Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen'* (Matthéüs 5: 12). Paulus herhaalt: *'Zo iemands werk blijft, dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen'* (1 Korinthe 3: 14).

Het geeft kracht tegen de verleiding. Mozes werd in staat gesteld om weg te lopen van de *'genieting der zonde'* en de *'schatten van Egypte,'* omdat hij *'op de vergelding des loons'* keek (Hebreeën 11: 25,26).

Het biedt een voorsmaak van de hemel. De beloning van de christen is niet alleen de toekomst. Christus Zelf komt, door de Heilige Geest, tot de christen en woont in hem als een 'onderpand' of aanbetaling, Die de komende zegeningen garandeert (2 Korinthe 1: 22; 5: 5; Efeze 1: 14). Christus zegt: *'indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur open doen, Ik zal tot hem inkomen'* (Openbaring 3: 20). 'En wanneer Christus komt, brengt Hij altijd de hemel met Zich mee.' Gemeenschap met Hem 'is de hemel in het hart; het is een aanvang van heerlijkheid; het is verlossing die wordt verwacht.'⁹

Het leidt tot meer doeltreffendheid. Sommigen zien christenen als zo hemelsgezind, dat het geen aardse waarde heeft. Maar het is juist dát geloof in het hiernamaals, hetwelk christenen een stevige basis geeft om de wereld te bewegen. Zoals C.S. Lewis opmerkte: 'Als u de geschiedenis leest, zult u zien dat de christenen die het meest voor de huidige wereld hebben gedaan, diegenen waren, die het meest aan de volgende wereld dachten... Het is omdat christenen grotendeels zijn opgehouden aan de andere wereld te denken, dat ze hier zo ineffectief zijn geworden. Richt u op de hemel en u krijgt de aarde toegeworpen; richt u op de aarde en u krijgt geen van beide.'¹⁰

'De wijze man zal meer zorg besteden aan het snijden van een beeld in marmer, dan aan het bouwen van een sneeuwman.'¹¹ De christen, die van plan is om eeuwig te leven, zal zijn leven natuurlijk met meer zorg ordenen (en zo de maatschappij positief beïnvloeden), dan de persoon die denkt dat hij bruikbaar is, doch alleen geboren is om weggedaan te worden.

De 'bezigheid met hemelse onderwerpen, welke de Heilige Geest stimuleert, heeft een machtig veranderende kracht. Hierdoor wordt de ziel verheven en veredeld. Haar blikveld en haar gezichtsvermogen worden vergroot en de relatieve verhoudingen en waarde van de dingen, gezien en ongezien, worden duidelijker gewaardeerd.'¹²

Het onthult Gods karakter. De wereld zoals wij die nu zien, geeft zowel Gods karakter als Zijn oorspronkelijke plan met deze planeet verkeerd weer. De zonde heeft de bestaande ecosystemen van de aarde zo beschadigd, dat velen zich nauwelijks een verband kunnen voorstellen tussen deze wereld en het paradijs, hetwelk in Genesis 1 en 2 wordt afgeschilderd. Nu kenmerkt het leven zich door een voortdurende strijd om te overleven. Zelfs het leven van de gelovige, die de strijd moet aangaan met de wereld, het vlees en de duivel, geeft niet nauwkeurig Gods oorspronkelijke plan weer. In wat God voor de verlostten heeft bereid – een wereld die onaangetast is door satans invloed, een wereld waarin Gods voornemen alleen regeert – hebben we een waarachtiger weergave van Zijn karakter.

Het trekt ons naar God. Tenslotte beschrijft de Bijbel de nieuwe aarde om de niet geestelijke persoon naar Christus te trekken. Een persoon, toen hij hoorde dat 'de aarde in haar Edenschoonheid zou worden hersteld, zo echt als 'de aarde die nu is', het laatste tehuis van de heiligen zou worden,' waar zij 'vrij zouden zijn van alle verdriet, pijn en dood en elkaar zouden kennen en zien,' maakte daartegen heftig bezwaar.

'Waarom,' zei hij, 'dat kan niet zo zijn: dat is precies wat de wereld zou passen; dat is precies wat de goddelozen zouden willen.'

Velen 'lijken te denken dat religie, met... haar laatste beloning, iets moet zijn waar de wereld geen verlangen naar zou kunnen hebben; vandaar dat, wanneer een staat van geluk wordt genoemd waarnaar het hart van de mens, in zijn gevallen toestand, werkelijk zou verlangen, zij denken dat het geen deel kan uitmaken van de ware godsdienst.'¹³ Niets is echter verder verwijderd van de Waarheid.

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Gods eigenlijke voornemen om bekend te maken, hetgeen Hij heeft bereid voor hen die Hem liefhebben, is om mensen aan te trekken vanuit hun vooringenomenheid met deze wereld – om hen te helpen de waarde van de volgende te onderscheiden en een glimp op te vangen van de mooie dingen, welke het liefdevolle Vaderhart heeft bereid.

Voor altijd nieuw

Op deze oude aarde wordt vaak gezegd dat 'alle goede dingen tot een einde komen.' Het beste van het goede nieuws over de nieuwe aarde is, dat er nooit een einde aan komt. Dan zijn de teksten van het 'Hallelujah koor' van toepassing: *'De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes HEEREN en van Zijn Christus, en Hij zal als Koning heersen in alle eeuwigheid.'* (zie Openbaring 11: 15; Daniël 2: 44; 7: 27). En, zegt de Schrift, ieder schepsel zal zich bij deze lofzang aansluiten: *'Hem, Die op den troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid.'* (Openbaring 5: 13).

'Aan de grote strijd is een einde gekomen. Zonde en zondaars zijn niet meer. Het gehele universum is gereinigd. Een stroom van harmonie en blijdschap doordringt de enorme schepping van Hem, Die al de stromen van leven en licht en blijdschap heeft geschapen in de werelden van onmetelijke ruimte. Van het kleinste atoom tot de grootste wereld, alle dingen, bezielde en onbezielde, in hun oneindige schoonheid en volmaakte vreugde, verklaren dat God liefde is.'¹⁴

Referenties

1. Zie James White, 'De Nieuwe Aarde. De verloren heerschappij in Adam hersteld door Christus,' Review and Herald, 22 maart 1877, pp. 92, 93.
2. Het Engelse woord 'new' vertaalt twee Griekse woorden die in het Nieuwe Testament worden gebruikt. Neos 'drukt het idee van nieuwheid met betrekking tot de tijd uit en kan vertaald worden 'nieuw', 'recent', 'jong'. Het is het tegenovergestelde van archaios, oud, 'origineel,' 'oud'. Kainos daarentegen staat voor 'nieuwheid in vorm of kwaliteit, en kan vertaald worden als 'nieuw', 'fris', 'anders in de natuur'. Het is tegen palaios, 'oud', 'oud', 'verouderd', 'versleten', 'ontsied'. Kainos is de term die gebruikt wordt om de 'nieuwe aarde' te beschrijven ('New Earth', SDA Bijbelwoordenboek, rev. ed., p. 792).
3. Idem.
4. Richard W. Coffen, 'New Life, New Heaven, New Earth,' These Times, Sept. 1969, p. 7.
5. Neal C. Wilson, 'God's Family Reunited,' Adventist Review, 8 oktober 1981, p. 23.
6. White, Great Controversy, p. 677.
7. Idem.
8. Idem., p. 674
9. 'Clusters van Eschol', Review en Herald, 14 nov. 1854, pp. 111, 112.
10. C.S. Lewis, Mere Christianity (Westwood, NJ: Barbour and Co., 1952), blz. 113.
11. Fagal, Heaven is for you, p. 37.
12. 'Clusters van Eschol', blz. 111, 112.
13. Uriah Smith, 'The Popular Hope, and Ours,' Review and Herald, 7 februari 1854, p. 20. ter
14. White, Great Controversy, p. 678.

Zevende-dag Adventisten geloven...

...Door Zijn dood aan het kruis triomfeerde Jezus over de machten van het kwaad. Hij, Die tijdens Zijn dienstwerk op aarde de demonische geesten onderwierp, heeft hun macht gebroken en hun uiteindelijke ondergang verzekerd. Jezus' overwinning geeft ons de overwinning over de boze machten die ons nog steeds in hun ban willen houden, als wij met Hem wandelen in vrede en vreugde, verzekerd van Zijn liefde. De Heilige Geest leeft nu in ons en geeft ons kracht. In onze voortdurende toewijding aan Jezus als onze Zaligmaker en HEER zijn wij bevrijd van de last van onze daden in het verleden. Wij leven niet langer in duisternis, bevreesd voor boze machten, in onwetendheid en in de zinloosheid van onze vroegere leefwijze. In de nieuwe vrijheid die we in Christus bezitten zijn we geroepen om te groeien in de gelijkvormigheid aan Zijn karakter, om dagelijks gemeenschap te hebben met Hem in gebed, ons te voeden met Zijn Woord. Dit Woord en Zijn voorzienigheid te overdenken, te zingen tot Zijn eer, samen te komen om Hem te eren, en deel te hebben aan de zendingsopdracht van de kerk. Wij zijn ook geroepen om het Voorbeeld van Christus te volgen door, vanuit onze liefde voor anderen, mensen bij te staan die hulp nodig hebben in lichamelijk, psychisch, sociaal, emotioneel en geestelijk opzicht. Wanneer wij onszelf in liefdevolle dienstbaarheid geven aan de mensen om ons heen en getuigen van Zijn redding, zal Zijn onafgebroken aanwezigheid met ons, door de Geest, elk moment veranderen en elke taak tot een geestelijke ervaring maken. (1 Kronieken 29:11; Psalm 1:1, 2; 23:4; 77:11, 12; Mattheüs 20:25-28; 25:31-36; Lucas 10:17-20; Johannes 20:21; Romeinen 8:38, 39; 2 Korinthe 3:17, 18; Galaten 5:22-25; Efeze 5:19, 20; 6:12-18; Filippenzen 3:7-14; Kolossenzen 1:13, 14; 2:6, 14, 15; 1 Thessalonicenzen 5:16-18, 23; Hebreeën 10:25; Jakobus 1:27; 2 Petrus 2:9; 3:18; 1 Johannes 4:4.)

Toegevoegd Geloofspunt nr. 28

(In de Nederlandse uitgave Geloofspunt nr. 11)

Hoofdstuk 28

GROEIEN IN CHRISTUS

(Uit Schreden naar Christus)

'Gelijk gij dan Christus Jezus, den HEERE, hebt aangenomen, wandelt [alzo] in Hem.'

(Kolossenzen 2: 6)

De verandering van ons hart, waardoor wij kinderen van God worden, wordt in de Bijbel 'wedergeboorte' genoemd. Ook wordt de vergelijking gemaakt met het ontkiemen van het goede zaad, dat door de landman werd uitgestrooid. Op soortgelijke manier moeten degenen, die als 'nieuwgeboren kinderkens' pas tot Christus bekeerd zijn, 'opwassen' (1 Petrus 2: 2) tot volwassen mannen en vrouwen in Christus. Zij moeten, net als het goede zaad dat op de akker werd gestrooid, groeien en vrucht dragen. Jesaja zegt: *'opdat zij genaamd worden eikenbomen der gerechtigheid, een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde'* (Jesaja 61: 3).

Zo zijn er illustraties uit het dagelijks leven, die ons helpen de verborgen Waarheden van het geestelijk leven beter te begrijpen.

Alle wijsheid en kundigheid, waarover de mens beschikt, is niet in staat om zelfs het kleinste voorwerp in de natuur tot leven te brengen. Alleen door het leven, dat van God afkomstig is, kunnen planten en dieren leven. Zo kan alleen door het leven, dat van God komt, het geestelijk leven in het menselijk hart worden gewekt. Tenzij iemand 'uit God geboren' is (1 Johannes 5: 1) kan hij het leven, dat Jezus kwam brengen, niet ontvangen.

Wat de groei betreft, is het precies zoals met het leven. God doet een knop ontluiken en laat een vrucht uit een bloem voortkomen. Door Zijn kracht komt het zaad tot ontwikkeling; *'eerst het kruid, daarna de aar, daarna het volle koren in de aar'* (Markus 4: 28). De profeet Hosea zegt over Israël, dat *'hij zal bloeien als de lelie' en bloeien als de wijnstok'* (Hosea 14: 6,8).

Jezus zegt ons te letten op de lilies, om te zien hoe zij groeien (Lukas 12: 27). De planten en bloemen groeien niet als gevolg van hun eigen zorg of inspanning, maar door datgene te ontvangen, hetgeen God heeft gegeven om tot hun leven te dienen. Een kind kan niet door eigen bezorgdheid of inspanning iets aan zijn lengte toevoegen. Evenmin kunt u door uw eigen bezorgdheid of pogingen uzelf tot geestelijke groei brengen. Een plant en ook een kind groeit, doordat hij uit zijn omgeving opneemt wat hem tot leven dient: lucht, zonneschijn en voedsel. Wat deze gaven van de natuur betekenen voor een dier of een plant, is Christus voor wie op Hem vertrouwen. Hij is voor hen een 'eeuwig licht' (Jesaja 60: 19) en 'een Zon en Schild' (Psalm 84: 12). Hij zal voor 'Israël zijn als de dauw' (Hosea 14: 6). *'Hij zal nederdalen als een regen op het nagras'* (Psalm 72: 6). Hij is het levende water, *'het Brood Gods is Hij, Die uit de hemel nederdaalt, en Die der wereld het leven geeft'* (Johannes 6: 33).

In de onmetelijke gave van Zijn Zoon, heeft God de gehele wereld omgeven met een atmosfeer van genade. Deze is even echt als de dampkring rond de aardbol. Allen die verkiezen om deze levengevende atmosfeer in te ademen, zullen leven en opgroeien tot volwassen mannen en vrouwen in Christus Jezus.

Zoals de bloem zich richt naar de zon, zodat de heldere stralen haar schoonheid en symmetrie vergroten, moeten wij ons richten naar de Zon der gerechtigheid, opdat het licht van God op ons kan schijnen en ons karakter wordt ontwikkeld naar het beeld van Jezus.

Jezus leert ons hetzelfde als Hij zegt: *'Blijft in Mij, en Ik in u. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; alzo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. ... zonder Mij kunt gij niets doen'* (Johannes 15: 4,5).

Om een heilig leven te kunnen leiden bent u net zo afhankelijk van Christus, als een tak voor zijn groei en vruchtbaarheid afhankelijk is van de stam, waarmee hij verbonden is; zonder Hem kunt u niet leven. U bezit niet de kracht om verleidingen te weerstaan, of om in genade en heiliging te groeien. Als u in Hem blijft, zal het u goed gaan. Als u uw leven van Hem ontvangt, zult u niet verdorren of onvruchtbaar blijven. U zult zijn als een boom, die aan het water is geplant.

Velen menen dat zij een deel van het werk zelf moeten doen. Zij hebben op Christus vertrouwd wat de vergeving van hun zonden betreft, maar nu proberen zij in eigen kracht op de

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

juiste manier te leven. Zulke pogingen lopen op niets uit. Jezus zegt: *'Zonder Mij kunt gij niets doen.'* Onze groei in genade, onze vreugde en onze bruikbaarheid is allemaal afhankelijk van onze verbinding met Christus. Alleen door omgang met Hem, dagelijks en zelfs ieder uur – door in Hem te blijven – kunnen wij in genade toenemen. Hij is niet alleen de Oorsprong van ons geloof, maar ook de Voleinder. Christus is de Eerste en de Laatste.

Hij moet bij ons zijn, niet alleen aan het begin en aan het einde van onze reis, maar bij elke stap onderweg. David zegt: *'Ik stel den HEERE geduriglijk voor mij, omdat Hij aan mijn rechterhand is, zal ik niet wankelen'* (Psalm 16:8).

Stelt u zich de vraag: 'Hoe blijf ik in Christus?' Het is op dezelfde wijze als u Hem eerst hebt aangenomen. *'Gelijk gij dan Christus Jezus, de HEERE, hebt aangenomen, wandelt [alzo] in Hem'* (Kolossenzen 2: 6). *'De rechtvaardige zal uit het geloof leven'* (Hebreeën 10: 38).

U hebt uzelf aan God gegeven, om helemaal van Hem te zijn, om Hem te dienen en te gehoorzamen en u hebt Christus als uw Zaligmaker aangenomen. U was zelf niet in staat om verzoening te bewerkstelligen voor uw zonden en uw hart te veranderen. Maar u hebt uzelf aan God overgegeven, want u was ervan overtuigd, dat Hij ter wille van Christus dat allemaal voor u had gedaan. Door het geloof werd u Christus' eigendom en door het geloof moet u nu opgroeien in Hem. Het is een zaak van geven en nemen. U moet alles geven - uw hart, uw wil, uw bereidwilligheid. U moet uzelf aan Hem geven in het gehoorzamen aan al Zijn eisen. En u moet tegelijk alles nemen: Christus, de volheid van alle zegeningen, om in uw hart te verblijven, als uw Sterkte, uw Gerechtigheid, uw eeuwige Helper – om kracht te krijgen om te gehoorzamen.

Wijd uzelf 's morgens aan God. Doe dat vóór alles. Laat uw gebed zijn: 'Aanvaard mij, HEER, helemaal als de Uwe. Ik leg al mijn plannen voor Uw voeten. Gebruik mij vandaag in Uw dienst. Blijf bij mij en laat al mijn werk in U gedaan worden.' Dit is een dagelijkse aangelegenheid. Wijd uzelf elke morgen vóór het begin van een nieuwe dag aan God. Onderwerp al uw plannen aan Hem, bereidwillig om deze, al naar gelang Zijn voorzienigheid aangeeft, op te geven of uit te voeren. Zo kunt u elke dag uw leven in Gods handen leggen en zo zal uw leven meer en meer gevormd worden naar het leven van Christus.

Een leven in Christus is een leven vol rust. Misschien is er geen gevoel van extase, maar er is wel een blijvend, vredig vertrouwen. Uw hoop is niet gevestigd op uzelf, maar op Christus. Uw zwakheid is verenigd met Zijn kracht, uw onwetendheid met Zijn wijsheid, uw kwetsbaarheid met Zijn blijvende macht. U moet dus niet zien op uzelf en uw gedachten moeten zich niet met uzelf bezighouden, maar u moet zien op Christus. Laat uw geest zich bezighouden met Zijn liefde en met de schoonheid en volmaaktheid van Zijn karakter. Christus in Zijn zelfverloochening, Christus in Zijn vernedering, Christus in Zijn zuiverheid en heiligheid, Christus in Zijn oneindige liefde – dat is het onderwerp voor overdenking. Als u Hem liefhebt en in volledige afhankelijkheid van Hem Zijn voorbeeld volgt, wordt u naar Zijn beeld veranderd. Jezus zegt: *'Blijft in Mij'* (Johannes 15: 4). Deze woorden houden de gedachte in van rust, stabiliteit en vertrouwen. Andermaal zegt Hij: *'Komt herwaarts tot Mij ... en Ik zal u rust geven'* (Matthéüs 11: 28). De woorden van de Psalmist geven uiting aan dezelfde gedachte: *'Zwijg den HEERE, en verbeid Hem'* (Psalm 37:7) en Jesaja geeft de verzekering: *'In stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn'* (Jesaja 30:15).

Deze rust wordt niet gevonden in nietsdoen. In de uitnodiging van de Zaligmaker wordt de belofte van rust verbonden met een oproep tot werken: *'Neemt Mijn juk op u ... en gij zult rust vinden voor uw zielen'* (Matthéüs 11: 29).

Het hart dat volledige rust vindt in Hem, zal het ijverigst en het meest actief zijn in het werken voor Hem. Als de geest van de mens op het eigen-ik is gericht, is hij afgewend van Christus, de Bron van kracht en leven. Daarom probeert satan gedurig de aandacht af te houden van de Zaligmaker, om zo de eenheid en de verbinding met Christus te voorkomen. De vermaken van de wereld, de zorgen van het leven, moeilijkheden en verdriet, de fouten van anderen, of uw eigen fouten en tekortkomingen – op een van deze of op al deze dingen probeert hij uw aandacht te richten. Maar laat u niet verleiden door zijn listen. Te vaak brengt hij velen, die echt gewetensvol zijn en voor God willen leven, ertoe om stil te staan bij eigen fouten en zwakheden. Door hen zo van Christus te scheiden, hoopt hij de overwinning te behalen. We moeten ons eigen-ik niet tot middelpunt maken en vol angst en zorg zijn over de vraag of we behouden zullen worden. Dat alles maakt dat het hart zich afwendt van de Bron van onze kracht. Laat God over uw

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

hart waken en vertrouwen op Hem. Spreek over Jezus en denk aan Hem. Laat uw eigen-ik in Hem opgaan. Laat alle twijfel varen. Zet uw vrees van u af. Zeg met de apostel Paulus: *'en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft'* (Galaten 2: 20).

Vindt uw rust in God. Hij is in staat om hetgeen u aan Hem hebt toevertrouwd, te bewaren. Als u uzelf in Zijn hand laat, zal Hij u 'meer dan een overwinnaar doen zijn, door Hem die u heeft liefgehad' (Romeinen 8: 37).

Toen Christus de menselijke natuur aannam, verbond Hij Zich met de mensheid door een liefdesband, die nimmer verbroken kan worden door enige macht, uitgezonderd de eigen keuze van de mens. Satan zal ons steeds verzoekingingen voorhouden en ons ertoe aanzetten deze band te verbreken – om de keus te maken ons te scheiden van Christus. Op dit punt moeten wij op onze hoede zijn, wij moeten ons inspannen en bidden dat niets ons zal verleiden een andere meester te kiezen, want het staat ons altijd vrij om dat te doen. Laat ons onze ogen gevestigd houden op Christus, dan zal Hij ons behoeden. Als we op Jezus zien, zijn we veilig. Niets kan ons uit Zijn hand rukken. Als we steeds zien op Hem, worden we *'[naar] hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des HEEREN Geest'* (2 Korinthe 3: 18).

Op deze manier kwamen de discipelen zo ver, dat zij op hun dierbare Zaligmaker gingen lijken. Als de discipelen naar Jezus' woorden luisterden, beseften zij dat zij Hem nodig hadden. Zij zochten en zij vonden en zij volgden Hem. Zij waren bij Hem, in hetzelfde huis, aan tafel, in de eenzaamheid, in het veld. Zij waren bij Hem als leerlingen bij hun Meester en ontvingen dagelijks van Zijn lippen de lessen over de Heilige Waarheid. Zij zagen op Hem, zoals dienaren op hun heer zien, om te horen wat hun plicht is. Deze discipelen waren mannen *'als wij'* (Jacobus 5: 17). Zij kenden dezelfde strijd tegen de zonde als wij. Zij hadden dezelfde genade nodig om een heilig leven te kunnen leiden.

Zelfs Johannes, de beminde discipel, die het meest het beeld van de Zaligmaker weerspiegelde, bezat dit beminnelijke karakter niet van nature. Niet alleen liet hij zich gelden en was hij uit op eer, hij was ook ongeduldig en kon geen kritiek verdragen. Maar toen het karakter van Hem, Die Goddelijk was, hem duidelijk werd, zag hij zijn eigen tekort en deze kennis stemde hem tot nederigheid. De sterkte en het geduld, de kracht en de tederheid, de majesteit en de zachtmoedigheid, die hij in het dagelijks leven van de Zoon van God zag, vulden hem met bewondering en liefde. Elke dag voelde hij zich meer tot Christus aangetrokken, tot hij zijn eigen-ik in liefde voor zijn Meester vergat. Zijn haatdragende, eierzuchtige aard werd onderworpen aan de vormende kracht van Christus. De herscheppende invloed van de Heilige Geest vernieuwde zijn hart. De kracht van Christus' liefde bracht een verandering in het karakter teweeg. Dit is het zekere resultaat van eenheid met Jezus. Als Christus in het hart woont, wordt iemands aard geheel veranderd. De Geest van Christus, Zijn liefde, maakt het hart gevoelig, onderwerpt het innerlijk en heft de gedachten en verlangens op tot God en de hemel.

Toen Christus ten hemel voer, bleef het gevoel van Zijn tegenwoordigheid bij Zijn volgelingen achter. Het was een Persoonlijke tegenwoordigheid, vol liefde en licht. Jezus, de Zaligmaker, Die met hen had gewandeld en gepraat en met hen had gebeden, Die tot hun hart gesproken had met de boodschap van hoop en troost, was van hen weggenomen naar de hemel, terwijl nog een boodschap van vrede op Zijn lippen was en de klank van Zijn stem werd gehoord, toen de wolk van engelen Hem omhulde: *'En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot aan de voleinding der wereld'* (Matthéüs 28: 20).

Hij was in menselijke gedaante opgestegen naar de hemel. Zij wisten dat Hij voor Gods troon stond, nog steeds als hun Vriend en Zaligmaker; dat Zijn gevoelens onveranderd bleven en dat Hij zich nog steeds vereenzelvigde met de lijdende mensheid. Hij hield God de verdiensten van Zijn kostbare bloed voor en toonde Zijn gewonde handen en voeten als herinnering aan de prijs, die Hij voor Zijn verlostten had betaald. Zij wisten, dat Hij naar de hemel was gegaan om voor hen een plaats gereed te maken en dat Hij terug zou komen om hen tot Zich te nemen. Toen zij na de hemelvaart bij elkaar kwamen, wilden zij graag hun verlangens aan de Vader voorleggen in de Naam van Jezus.

Vol diep ontzag bogen zij zich in gebed en herhaalden de verzekering: *'Al wat gij den Vader zult bidden in Mijn Naam, [dat] zal Hij u geven. Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam; bidt, en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij'* (Johannes 16: 23,24).

Een Bijbelse uiteenzetting van 27 fundamentele leerstellingen Versie 4.0

Zij hieven de hand van het geloof steeds verder omhoog, met het machtig argument: *'Christus Jezus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechter[hand] Gods is, Die ook voor ons bidt'* (Romeinen 8: 34).

Het pinksterfeest bracht de tegenwoordigheid van de Trooster, van Wie Christus had gezegd: Hij *'zal in u zijn'* (Johannes 14: 17). Ook had Hij gezegd: *'Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden'* (Johannes 16: 7).

Voortaan zou Christus door Zijn Geest voortdurend wonen in de harten van Zijn kinderen. Hun band met Hem was nog hechter dan in de tijd, dat Hij persoonlijk bij hen was. Het licht en de liefde en de kracht van de Christus, Die in hen woonde, scheen door hen, zodat de mensen, die hen zagen, zich verwonderden en *'en kenden hen, dat zij met Jezus geweest waren'* (Handelingen 4: 13).

Christus wil nu evenveel betekenen voor Zijn kinderen, als Hij toen betekende voor de eerste discipelen. In dat laatste gebed zei Hij, met de kleine kring van discipelen om Zich heen: *'En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen'* (Johannes 17: 20). Jezus bad voor ons en Hij vroeg ons één te zijn met Hem, zoals Hij één was met de Vader. Wat een eenheid is dat! De Zaligmaker heeft van Zichzelf gezegd: *'De Zoon kan niets van Zichzelf doen',* (Johannes 5: 19) *'de Vader, Die in Mij blijft, Dezelve doet de werken'* (Johannes 14: 10).

Als Christus in ons hart woont, zal Hij *'beide het willen en het werken'* (Filippenzen 2: 13) in ons bewerken. We zullen doen wat Hij deed. Wij zullen dezelfde geest openbaren. En als wij Hem op deze manier liefhebben en in Hem blijven, zullen wij *'alleszins opwassen in Hem, Die het Hoofd is, [namelijk] Christus'* (Efeze 4: 15).